

မင်းတုန်းတိပိဋကဓရဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကဆရာတော်ဘုရားကြီး

မဟာမုဒ္ဒါ

ပဌမတွဲ (ဒုတိယပိုင်း)

သာသနာ - ၂၅၅၅

၂၀၁၁

ကောဇာ - ၁၃၇၃

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ ကမ္ဘာအေးစာပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်သည်။

နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ၆၈

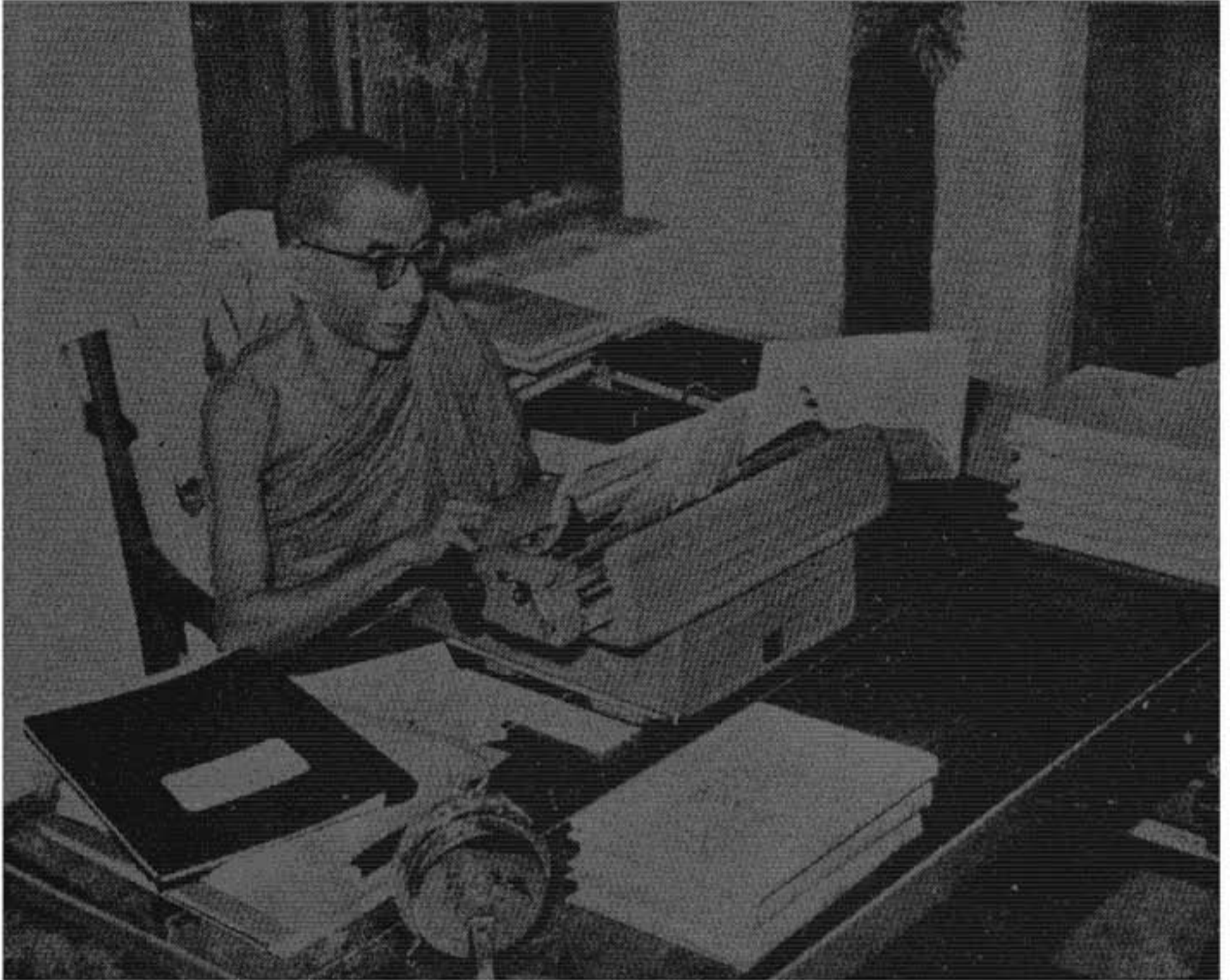
ပဌမတွဲ (ခုတ်ယာပိုင်း)

တိပိဋကဓရ ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ
ဦးစီးရေးသားသည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ဝိသုဒ္ဓိက ဆရာတော်

ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ ဓမ္မာစရိယ ဝဋ်သကာဘွဲ့
 သာသနဓဇ သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့
 အစိုးရပဌမကျော်ဘွဲ့
 ဗုဒ္ဓသာသနဝိသိဋ္ဌ တိပိဋကဓရ မဟာတိပိဋကကောဝိဒဘွဲ့
 တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက-ဘွဲ့ရ
 အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ ဆရာတော်
 ဗုဒ္ဓသာသန မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း ပြုစုနေပုံ

မဟာဓုဒ္ဓဝင် ပထမတွဲ (ဒုတိယပိုင်း)

အကြိမ်	အုပ်ရေ	ခုနှစ်
ပထမအကြိမ်	၅၀၀၀	၁၉၆၀
ဒုတိယအကြိမ်	၃၀၀၀	၁၉၆၉
တတိယအကြိမ်	၃၀၀၀	၁၉၇၂
စတုတ္ထအကြိမ်	၅၀၀၀	၁၉၇၇
ပဉ္စမအကြိမ်	၅၀၀၀	၁၉၈၂
ဆဋ္ဌမအကြိမ်	၅၀၀၀	၁၉၈၆
သတ္တမအကြိမ်	၃၀၀၀	၁၉၉၁
အဋ္ဌမအကြိမ်	၅၀၀၀	၁၉၉၆

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊
 သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
 ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးညွန့်မောင်
 (မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇) က
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ ဖဟာဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းပြုဆရာတော်

ဆဋ္ဌသံဂီတိဝိသုဇ္ဇက
တိပိဋကဓရဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဘဒ္ဒန္တ ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ
ဆရာတော်၏ပုံ

နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာ - မဟာဗုဒ္ဓဝင်္ဂ

ပဌမတွဲ (ဒုတိယပိုင်း)

မာတိကာ	စာမျက်နှာ
၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း	၁၀၃
(၁) ပါရမီမည်သောတရားများ	၁၀၄
(၂) ပါရမီမည်ခြင်းအကြောင်း	၁၀၆
(၃) ပါရမီအပြား	၁၀၈
(၄) ပါရမီဆယ်ပါး အစဉ်ထားပုံ	၁၀၈
(၅) ပါရမီတို့၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်	၁၁၉
(၆) ပါရမီတို့၏ အကြောင်းတရားများ	၁၃၀
(၇) ပါရမီတို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းများ	၁၇၉
(၈) ပါရမီတို့၏ ဖြူစင်ကြောင်းတရားများ	၁၈၁
(၉) ပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများ	၁၈၁
(၁၀) ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ	၁၈၅
(၁၁) ပါရမီတို့၏ အပြား	၂၂၆
(၁၂) ပါရမီတို့၏ အကျဉ်းချုပ်တရားများ	၂၃၀
(၁၃) ပါရမီတို့ကို ပြည့်စုံစေကြောင်းတရားများ	၂၅၅
(၁၄) ပါရမီတော်တို့ ပြည့်စုံရာကာလအပိုင်းအခြား	၂၆၅
(၁၅) ပါရမီတို့၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်များ	၂၆၈
(၁၆) ပါရမီတို့၏ အကျိုးရင်းတရား	၂၇၂
၈-အဘဗ္ဗဋ္ဌာန(၁၈)ပါး	၂၇၅

[၁]

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

စာတိကာ		စာမျက်နှာ
၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း	၂၀၄
၁-ဒီပင်္ကရဗုဒ္ဓဝင်	၂၀၄
၂-ကောဏ္ဍညဗုဒ္ဓဝင်	၃၀၂
၃-မင်္ဂလဗုဒ္ဓဝင်	၃၁၃
၄-သုမနဗုဒ္ဓဝင်	၃၃၄
၅-ရေဝတဗုဒ္ဓဝင်	၃၄၅
၆-သောဘိတဗုဒ္ဓဝင်	၃၅၃
၇-အနောမဒဿီဗုဒ္ဓဝင်	၃၆၃
၈-ပဒုမဗုဒ္ဓဝင်	၃၇၁
၉-နာရဒဗုဒ္ဓဝင်	၃၈၁
၁၀-ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓဝင်	၃၉၂
၁၁-သုမေဓဗုဒ္ဓဝင်	၄၀၄
၁၂-သုဇာတဗုဒ္ဓဝင်	၄၁၃
၁၃-ပိယဒဿီဗုဒ္ဓဝင်	၄၂၁
၁၄-အတ္ထဒဿီဗုဒ္ဓဝင်	၄၃၄
၁၅-ဓမ္မဒဿီဗုဒ္ဓဝင်	၄၄၃
၁၆-သိဒ္ဓတ္ထဗုဒ္ဓဝင်	၄၅၁
၁၇-တိဿဗုဒ္ဓဝင်	၄၅၉
၁၈-ဇုဿဗုဒ္ဓဝင်	၄၆၇
၁၉-ဝိပဿီဗုဒ္ဓဝင်	၄၇၅
၂၀-သိဒ္ဓိဗုဒ္ဓဝင်	၄၉၀
၂၁-ဝေဿဘူဗုဒ္ဓဝင်	၄၉၀
၂၂-ကကုသန္ဓဗုဒ္ဓဝင်	၅၀၇
၂၃-ကောဏာဝဂမနဗုဒ္ဓဝင်	၅၁၇

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

[၈]

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

၂၄-ကဿပဗုဒ္ဓဝင် ၅၂၄
ဗျာဒိတ်ခံခဲ့ပုံ အချုပ်လက်၁ ၅၃၇
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကျင့်စဉ်		
အကျဉ်းချုပ် ၅၄၀
ဝေမတ္တတရားရှစ်ပါး ၅၅၀

မဟာဗုဒ္ဓဝင် ပဌမတွဲ (ဒုတိယပိုင်း)
မာတိကာ ပြီး၏။

နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသန-မဟာဗုဒ္ဓဝင်

ပဌမတွဲ (ဒုတိယပိုင်း)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဘုရားဆုပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်

ပါရမီတို့၌ ပြီးမြန်းမှတ်ဖွယ် အဓိပ္ပာယ်များ

ဤအရာ၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ အကြောင်းအရာကို တုံ့ရပ်၍ သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ် ရည်သန်တောင့်တ အားထုတ်လိုကြသော ဆုကြီးပန် အမျိုးကောင်းသားတို့အတွက် သမ္မာသမ္ဗောဓိ (သဗ္ဗညုတဉာဏ်) ၏ အဆောက်အဦ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရား တို့၌ အထူးထူး အပြားပြား လိမ္မာကျွမ်းကျင် သိမြင်လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြရန် (စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ ကျမ်း၌ လာသော) ပါရမီ ဆယ်ပါးတို့၌ ပြီးမြန်းမှတ်ဖွယ် ပကိဏ္ဍက အဓိပ္ပာယ်ကို ပြဆိုဦးအံ့.....

ဤ ပကိဏ္ဍက အခဏ်း၌ ပါဝင်မည့် အချက်အလက် အနက် အဓိပ္ပာယ်တို့မှာ—

- (၁) ပါရမီ မည်သော တရားများ၊
- (၂) ပါရမီ မည်ခြင်းအကြောင်း၊
- (၃) ပါရမီ တို့၏ အပြား၊
- (၄) ပါရမီ တို့၏ အစဉ်၊
- (၅) ပါရမီ တို့၏ လက္ခဏ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်၊
- (၆) ပါရမီ တို့၏ အခြေခံအကြောင်း တရားများ၊
- (၇) ပါရမီ တို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း တရားများ၊
- (၈) ပါရမီ တို့၏ ဖြူစင်ကြောင်း တရားများ၊
- (၉) ပါရမီ တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် တရားများ၊
- (၁၀) ပါရမီ ဆယ်ပါး ဖြည့်ကျင့်ပုံ အကျယ်၊
- (၁၁) ပါရမီ အပြား အကျယ်၊
- (၁၂) ပါရမီ တို့၏ အကျဉ်းချုပ် တရားများ၊

- (၁၃) ပါရမီ တို့ကို ပြည့်စုံစေကြောင်း တရားများ၊
 - (၁၄) ပါရမီ တို့၏ ပြည့်စုံရာ ကာလ အပိုင်အခြား၊
 - (၁၅) ပါရမီ တို့၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်များ၊
 - (၁၆) ပါရမီ တို့၏ အကျိုးရင်း တရားများ ဖြစ်ပေသည်။
- ထို (၁၆) မျိုးတို့တွင်....

(၁) ပါရမီမည်သောတရားများ

အဘယ်တရားတို့သည် ပါရမီမည်ကုန်သနည်းဟု မေးသင့်၏။

(အခြေကား) တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မနှိပ်စက် မဖျက်ဆီး အပ်ပဲ မဟာကရုဏာ ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်တို့ကို အခြေခံ ထား၍ ပြုအပ်သော ဒါနမှု သီလမှု အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူး တို့သည် ပါရမီ မည်ကုန်၏ ဟူ၍ ဖြေဆိုရာ၏။

အနည်းငယ်မျှ ရှင်းလင်းပြဆိုဦးအံ့....။ စွန့်ကြဲလှူဒါန်း ပေးကမ်းမှု ဒါနအရာ၌ (တဏှာလောဘဖြင့်) “ငါ၏ဒါန” ဟူ၍ တပ်မက် စွဲလမ်းခြင်း၊ (မာနဖြင့်) “ဒါနသည်ပင် ငါ” ဟူ၍ အောက်မေ့ ထင်မှားခြင်း၊ (ဒိဋ္ဌိဖြင့်) “ဒါနသည်ပင် ငါ၏ အတ္တ လိပ်ပြာ” ဟူ၍ အမြင်မှားခြင်းများ ရှိခဲ့ ဖြစ်ခဲ့သော် ထိုဒါနကို တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးအပ်သော ဒါနဟူ၍သာ ခေါ်ဆို ရပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မနှိပ်စက် မဖျက်ဆီးအပ်သော ဒါနဖြစ်မှ ပါရမီ မည်နိုင်သည်။ (သီလ ဆောက်တည်မှု အစရှိသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတူတည်း။)

တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ တို့ဖြင့် မနှိပ်စက် မဖျက်ဆီးအပ်ရုံမျှဖြင့်လည်း ပါရမီ မမည်နိုင်သေးပေ။ မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လ ဉာဏ်တို့ကို အခြေခံထား၍ ပြုအပ်သော ဒါနမှု သီလမှု စသည် ဖြစ်မှသာ ပါရမီ မည်နိုင်၏။ ထိုတွင်—

မဟာကရုဏာ ဟူသည်မှာ....ဘုရားအလောင်း ဖြစ်လိုသော အမျိုးကောင်းသားသည် မျက်မှောက်မျက်ကွယ် ရင်းရင်းဖျားဖျား ရှိသမျှ သတ္တဝါများအပေါ်၌ ရင်မှပေါက်ဖွားသည့် သားသမီး များကဲ့သို့ ကြင်နာ သနားခြင်း ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားနိုင်ရသည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

မိတ်ဆွေရန်သူ ဟူ၍ မခွဲခြားပဲ ရှိသမျှ သတ္တဝါများကို ရာဂမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီး၊ ဇာတိမီး၊ ဇရာမီး၊ မရဏမီး၊ သောကမီး၊ ပရိဒေဝမီး၊ ဒုက္ခမီး၊ ဒေါမနဿမီး၊ ဥပါယာသမီးတို့ တည်းညီတည်း တပြောင်ပြောင် အတောက် အလောင်ခံနေရသည့် သံသရာဒုက္ခိတသတ္တဝါတွေအဖြစ် ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ သနားခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်ရာ၏။ ကိုယ့်အသက်ကိုပင် မငဲ့ကွက်ပဲ သတ္တဝါတို့ကို သံသရာမှ ကယ်တင်လိုသော ကရုဏာတရား ကြီးစွာထားနိုင်ရ၏။ ယင်း သည့် ကရုဏာမျိုးကို ပါရမီတို့၏ အခြေခံ မဟာကရုဏာဟု ခေါ်ဆိုသည်။ အလောင်းတော်သူမေဓာရှင်ရသေ့မှာ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ပင် အလိုတော်ရှိက ကျွတ်တမ်းဝင် နိုင်လောက်သည့်အကြောင်းနှင့် ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်ပါသော်လည်း ဤ မဟာကရုဏာ ကိန်းဝပ်သူဖြစ်သဖြင့် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်း ကြာအောင် သံသရာ၌ အဆင်းရဲခံကာ သတ္တဝါတို့ကို ကယ်တင်ရန်အတွက် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ရသည်။ (ကိုယ်လွတ်ချွန်းလိုက သုမေဓောဘဝကပင် ရုန်းနိုင်၏ဟု ဆိုလို သည်။)

ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် ဟူသည်ကား.... မိမိ ပြုအပ်သော ဒါနမှု သီလမှု စသည်တို့အတွက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ ဥပနိဿယ အဆောက်အဦ အထောက်အပံ့ပစ္စည်းဖြစ်ဖို့ရန် လိမ္မာကျွမ်းကျင် သော အသိဉာဏ်ပညာတည်း။ ဘုရားအလောင်း ဖြစ်လိုသော အမျိုးကောင်းသားသည် မိမိ ပြုအပ်သမျှသော ဒါနမှု သီလမှု စသည်တို့အတွက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော အကျိုးတခုကို သာ ရဖို့ရန် ရည်သန်တောင့်တမှု ပြုရသည်။ (ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ အကျိုး ဝင်သည့် ချမ်းသာများကို မတောင့်တရ။) ထိုသို့ မိမိ ပြုအပ်သမျှ သော ကောင်းမှုတို့အတွက် သဗ္ဗညုတဉာဏ် အကျိုးတခုကို ရဖို့ရန် သာ ရည်သန်တောင့်တမှု ဆုတောင်းပြုခြင်း၌ လိမ္မာသိမြင်သော ပညာကို ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် ဟူ၍ ခေါ်သည်။

ဆိုအပ်ပြီးသည့် မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် ဤနှစ်ပါးတို့သည် ဘုရားအလောင်းဖြစ်ဖို့ရန်နှင့် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်

ကျင့်နိုင်ရန် အရင်းခံတရားကြီးများဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားဆုပန်လိုသည့် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ဤ အရင်းခံ တရားကြီး နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်သင့်လှပေသည်။ ထို တရား နှစ်ပါးကို အခြေခံထား၍ ပြုအပ်သော ဒါနမှ သီလမှ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်သာလျှင် ပါရမီစင်စစ် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုလို သည်။

ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လိပ်ပြာဟု၊ သုံးဖြာ ပပဉ္စ၊ ကင်းစင်ပလျက်၊ အနန္တ များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ ကြင်နာသနား၊ အရင်းထား၍၊ ဘုရားဖြစ်ရန်၊ သဗ္ဗညုဘုဏ်ကို၊ ရည်သန်ဆန္ဒ၊ ပြုစုရသား၊ ဒါနချီ၊ ထိုဆယ်လီ၊ ပါရမီဟု ခေါ်သတည်း။

(၂) ပါရမီမည်ခြင်းအကြောင်း

လှူဒါန်း ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခြင်း ဒါနမှ၊ သီလ ဆောက်တည်မှု အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ဆယ်ပါးတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ပါရမီ မည်ကြသနည်းဟု မေးသင့်၏။

(အဖြေကား) ပါရမီဟူသော ပါဠိစကားရပ်၌ သဒ္ဓါနည်း အရ (ပရမ)ဟူသော ပုဒ်ရင်းနှင့် (ဤ) ပစ္စည်းတို့ တွဲစပ်ထားသည် ကို ရှေးဦးစွာ သတိပြုရ၏။ ထိုပုဒ်ရင်းနှင့် ပစ္စည်းနှစ်မျိုးတို့တွင်—

ဒါန သီလ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ သူမတူတန် ကလွန်မြင့်မြတ် ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်သော ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများကို (ပရမ)ဟူ၍ ခေါ်ဆို သည်။ ။ (တနည်း) ဒါန သီလ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူး တို့ကို ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့် စောင့်ရှောက်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ ထိုဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးတို့နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၍ ပရ-မည်သော တပါးသော သတ္တဝါတို့ကို မိမိ၌ မေတ္တာရှိအောင် ဖွဲ့နှောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ တပါးသော သတ္တဝါတို့ကို လွန်လွန် ကဲကဲ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ ဆေးကြော သုခိသင် စင်စေတတ်သောကြောင့်၎င်း၊ ပရ-မည်သော မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အထူးသဖြင့် သွားရောက်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ ပရ-မည်သော တမလွန်လောကကို မျက်မှောက်လောကကဲ့သို့ပင် ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ သူမတူတန် အောင် လွန်လွန်ကဲကဲ သီလ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းကို မိမိသန္တာန်၌ ထည့်သွင်းသည့်ပမာ ကျင့်ကြံတတ်သောကြောင့်၎င်း၊ တစ်ဖမ်းပြင်ပ ပရ-မည်သော ကိလေသာ ခိုးသားအပေါင်းကို နှိပ်စက်တတ် ပယ်ရှားတတ်သောကြောင့်၎င်း ဘုရားအလောင်း တော်ကြီးများကို (ပရမ) ဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်သည်။

ဒါန သီလ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးတို့နှင့် သူမတူတန် လောက်ငံပြည့်ဝသည်ကို အကြောင်းပြု၍ “ဤ သူကား ဘုရား အလောင်းတည်း၊ ပရမ-မည်သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတည်း” ဟု ကြားသိမြင်သူတို့၏နှုတ်မှ ပြောဆိုသောအသံ (သဒ္ဓါ) နှင့် အသိ ဉာဏ် ဤနှစ်ပါးဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ရကား— ထိုဒါနသီလအစ ရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးတို့ကို (ပရမာနံ ဘာဝေါ ပါရမီ-ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုပြီးလျှင်) ပရမ-မည်သောဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများ ပေတည်းဟု ပြောဆိုသောအသံ (သဒ္ဓါ) နှင့် အသိဉာဏ် ဤနှစ်မျိုး တို့ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ပါရမီဟူ၍ ခေါ်သည်။ (တနည်း) ထိုဒါနသီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အလောင်း တော်ကြီးများသာ ကဲကဲလွန်လွန် ပြုနိုင်ကြသည်။ သို့ရကား— ထို ဒါနသီလအစရှိသည်တို့ကို “အလောင်းတော်ကြီးများ၏အလုပ်၊ အလောင်းတော်ကြီးများ၏ဥစ္စာ” ဟူ၍ခေါ်ဆိုရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဒါန သီလအစရှိသည်သည် (ပရမာနံ ကမ္မံ ပါရမီ၊ ပရမာနံ အယံ ပါရမီ-ဟု ဝိဂြိုဟ် ပြုပြီးလျှင်) ပရမ-မည်သော အလောင်း တော်ကြီးတို့၏ အလုပ်၊ အလောင်းတော်ကြီးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ကြောင့် ပါရမီမည်ကြကုန်သည်ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

အချုပ်အားဖြင့်....အလောင်းတော်ကြီးများဟူ၍ပြောဆိုသည့် အသံ (သဒ္ဓါ) နှင့် အသိဉာဏ်ပညာတို့ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော ကြောင့်၊ (တနည်း) အလောင်းတော်ကြီးများ၏ အလုပ်ကိစ္စ အလောင်းတော်ကြီးများ၏ ဥစ္စာဖြစ်သောကြောင့် စွန့်ကြ

ပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုဒါနအစရှိသည်တို့သည် ပါရမီမည်ကုန်၏ဟု
ဖြေဆိုရာ၏။

ပရမ-မည်ငြား၊လောင်းတော်များဟု၊ပြောကြားသဒ္ဓါ၊ သိပညာတို့၊
နှစ်ဖြာဖြစ်ကြောင်း၊ တနည်းဆောင်းသော်၊ လောင်းတော်ဥက္ကဋ္ဌ၊
သုမြတ်တို့သာ၊ ပြုနိုင်ရာသည်၊ ဥစ္စာကိစ္စ၊ ဖြစ်ခြင်းတကြောင်း၊ ဒါနစချီ၊
ထိုဆယ်လီ၊ ပါရမီ ဟု ခေါ်သတည်း။

(၃) ပါရမီအပြား

ထိုပါရမီတို့သည် အဘယ်မျှ အပြား ရှိကုန်သနည်းဟု မေး
သင့်၏။

(အဖြေကား) ဒါနံ သီလဉ္စ နေက္ခမ္မံ၊ ပညာဝီရိယေန ပဉ္စမံ။
ခန္တိသစ္စမဓိဋ္ဌာနံ၊ မေတ္တာပေက္ခာတိ တေ ဒသ။

ဟူသော ဒေသနာတော်အရ ထိုပါရမီတို့သည် ဒါနပါရမီ၊ သီလ
ပါရမီ၊ နေက္ခမ္မပါရမီ၊ ပညာပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ၊ ခန္တိပါရမီ၊ သစ္စာ
ပါရမီ၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ၊ မေတ္တာပါရမီ၊ ဥပေက္ခာပါရမီ ဟူ၍
အကျဉ်းအားဖြင့် ဆယ်ပါး အပြားရှိကုန်၏ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

(ထိုပါရမီဆယ်ပါးတို့၏ အသီးအသီးတရားကိုယ် အရကောက်ကို အထက်
(၅)အမှတ်၊လက္ခဏ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်ခမ်းသို့ရောက်မှ ပြဆိုပေအံ့...။)

ဒါနံ သီလ၊ နေက္ခမ္မံ၊ ပညာ ဝီရိယာ။
ခန္တိ သစ္စ၊ ဓိဋ္ဌာနံ၊ မေတ္တာ ဥပေက္ခာ။
ပါရမီဆယ်ပါး၊ အကျဉ်းအား၊ ဟောကြား စောမြတ်စွာ။

(၄) ပါရမီဆယ်ပါး အစဉ်ထားပုံ

အစဉ်ထားပုံ (၅) မျိုး

ထိုထိုတရားတို့ကို ပဌမ ဒုတိယ တတိယ စသည်ဖြင့် အစဉ်
ထားခြင်းသည်။ ။(ဖြစ်၊ ပယ်၊ ကျင့်၊ ဘုံ၊ ဟောမြတ်ပုံ၊ ငါးစုံ
စဉ်ကမ)။ ။ဟူသော အတိုင်း—

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

- (၁) တကယ်စင်စစ် ဖြစ်သည့်အစဉ်အတိုင်း ထားခြင်း (ပဝတ္တိက္ကမ)
- (၂) ပယ်ရမည့်အစဉ်အတိုင်း ထားခြင်း (ပဟာနက္ကမ)
- (၃) ကျင့်ရမည့်အစဉ်အတိုင်း ထားခြင်း (ပဋိပတ္တိက္ကမ)
- (၄) ဘုံစဉ်အတိုင်းထားခြင်း (ဘူမိက္ကမ)
- (၅) မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသည့် အစဉ်တည်းဟူသော (ဒေသနာက္ကမ) ဟူ၍ ငါးမျိုးရှိသည်။ ထိုတွင်-

(၁) “ပဌမံ ကလလံ ဟောတိ၊ ကလလာ ဟောတိ အဗ္ဗုဒ္ဓံ” စသော ဒေသနာ၌ လာရှိသည့် ဂဗ္ဘသေယျက = (အမိဝမ်း၌ ကိန်းသော) သတ္တဝါတို့အား ရှေးဦးစွာ ပဋိသန္ဓေအခါ ကလလ ရေကြည် ခုနစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အမြုပ် ခုနစ်ရက် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အသားခဲ ခုနစ်ရက်ဖြစ်သည် အစရှိ သည်ဖြင့် တကယ်စင်စစ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အစဉ်ထားခြင်းမျိုးကို ပဝတ္တိက္ကမ = (ဖြစ်စဉ်) ဟူ၍ ခေါ်သည်။

(၂) “ဒဿနေန ပဟာတဗ္ဗာ ဓမ္မာ၊ ဘာဝနာယ ပဟာ- တဗ္ဗာ ဓမ္မာ” အစရှိသော ဒေသနာ၌ လာရှိသည့် သောတာပတ္တိ မဂ်ဖြင့် ပယ်အပ်သောတရား၊ အထက်မဂ်သုံးပါးဖြင့် ပယ်အပ် သောတရားဟူ၍ ပယ်ရမည့် အစဉ်အတိုင်း ပဌမ ဒုတိယ အစဉ် ထားခြင်းမျိုးကို ပဟာနက္ကမ = (ပယ်စဉ်) ဟူ၍ ခေါ်သည်။

(၃) သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ-အစ ရှိသော ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါး အစဉ်မှာ ရှေးဦးစွာ သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်အောင် ကျင့်ရသည်။ ထို့နောက် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်အောင် ကျင့်ရသည်။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ကျင့်ရမည့် အစဉ်အတိုင်း ပဌမ ဒုတိယ စသည် အစဉ်ထားခြင်းမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ပဋိပတ္တိက္ကမ = (ကျင့်စဉ်) ဟူ၍ ခေါ်သည်။

(၄) “ကာမာဝစရာ ဓမ္မာ၊ ရူပါဝစရာ ဓမ္မာ” အစရှိသော ဒေသနာတော်တို့၌ လာရှိသည့် ကာမာဝစရတရား၊ ရူပါဝစရ တရား၊ အရူပါဝစရတရား ဟူ၍ ဘုံစဉ်အတိုင်း ပဌမ ဒုတိယ စသည်အစဉ်ထားခြင်းမျိုးကို ဘူမိက္ကမ = (ဘုံစဉ်)ဟူ၍ခေါ်သည်။

(၅) ရှေ့လေးပါးသော အစဉ်ထားခြင်းမျိုးမှ တပါး “ရူပက္ခန္ဓော၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓော” အစရှိသော ဒေသနာတော်များ၌ လာရှိသည့် ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ အစရှိသော အစဉ် ထားခြင်းမျိုးမှာ တစုံတခုသော အကြောင်းထူးကို ငဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသည့် အစဉ်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေသနာက္ခမ = (ဟောတော်မူစဉ်) ဟူ၍ ခေါ်သည်။

ရှေ့ဖြစ်သည့် အစဉ်လေးပါးတို့၌ “ဤအစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော ကြောင့် ဤအတိုင်း စကားစဉ်သည်၊ ဤအစဉ်အတိုင်း ပယ်ရသော ကြောင့် ဤအတိုင်း စကားစဉ်သည်၊ ဤအစဉ်အတိုင်း ကျင့်ရ သောကြောင့် ဤအတိုင်း စကားစဉ်သည်၊ ဘုံစဉ်ကပင် ဤအတိုင်း တည်ရှိသောကြောင့် ဤအတိုင်း စကားစဉ်သည်” ဟူ၍ မိမိတို့ ဆိုင်ရာအကြောင်း တမျိုးစီကိုသာ ပြဆိုရပေသည်။ ငါးခု မြောက် ဖြစ်သည့် ဒေသနာက္ခမ = (ဟောတော်မူစဉ်) ဆိုင်ရာ ၌ကား ထိုက်သည်အားလျော်စွာ အကြောင်းထူး အမျိုးမျိုးကို ပြဆိုရပေသည်။ ခန္ဓာငါးပါးစဉ်ပုံကို ပြဆိုရာ၌ အကြောင်းထူး တမျိုး၊ အာယတန တဆယ့်နှစ်ပါးစဉ်ပုံကို ပြဆိုရာ၌ အကြောင်းထူး တမျိုး စသည်ဖြင့် အကြောင်းထူးအသီးအသီးကို ပြဆိုရပေသည်။

ဤယခု ပါရမီခဏ်းလာ ပါရမီဆယ်ပါး အစဉ် ထားရာ၌ ဖြစ်စဉ် ပယ်စဉ် ကျင့်စဉ် ဘုံစဉ် ဟူသော ရှေ့အစဉ် လေးမျိုး မဟုတ်ပေ၊ အကြောင်းထူးကိုငဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသည့် ဒေသနာက္ခမ = (ဟောတော်မူစဉ်)သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်-

ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို (တခြားနည်းမစီစဉ်ပဲ) အဘယ့်ကြောင့် ဒါန သီလ နေက္ခမ္မ စသော ဤအစဉ်ဖြင့်သာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသနည်းဟု မေးသင့်၏။

(အဖြေကား) မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ များဒိတ်ရတော်မူပြီးစအခါ ရှေးဦးစွာ ဒါနပါရမီကို ဆောက်တည်သည်၊ နှစ်ခုမြောက်၌ သီလပါရမီကို ဆောက်တည် သည်၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ပါရမီတို့ကို (ဖြည့်ကျင့်တော့မည်ဟူ၍) ရှေးဦးအစ ဆောက်တည်စဉ် ကာလကပင် ဤအစဉ်အတိုင်း

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဆောက်တည်တော်မူခြင်းကြောင့် ဤအစဉ်အတိုင်း ဟောတော် မူသည်ဟူ၍ ဖြေရာ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤအစဉ်အတိုင်း ဆောက်တည်တော်မူ သနည်းဟုမေးပြန်လျှင် ပါရမီပဝိစယ = (ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင် သော)ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါ ဤအစဉ်အတိုင်း ဉာဏ်တော်ဝမှာ ထင်လာသောကြောင့် ဤအစဉ်အတိုင်းဆောက် တည်တော်မူသည် ဟု ဖြေရာ၏။

ဆိုလိုရင်းမှာ... အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဗျာဒိတ် ရပြီးစ ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်သောအခါ ဤအစဉ်အတိုင်း ဉာဏ် တော်ဝ၌ ထင်လာသည်။ ဤအစဉ်အတိုင်း ထင်လာသောကြောင့် ဤအစဉ်အတိုင်း ဆောက်တည်တော်မူသည်။ ဤအစဉ်အတိုင်း ဆောက်တည်တော်မူသောကြောင့် ယခုဘုရားဖြစ်သောအခါမှာ လည်း ဤအစဉ်အတိုင်းပင် ဟောတော်မူသည် ဟု ဖြေဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

ဤအရာ၌ အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဆင်ခြင်တော် မူသောအခါ ဤအစဉ်အတိုင်းထင်လာခြင်း၊ ဤအစဉ်အတိုင်း ဆောက်တည်တော်မူခြင်း၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါဤအစဉ်အတိုင်း ဟောတော်မူခြင်းတို့၏ အကျယ်ဝိတ္ထာရအကြောင်းကို တပေါင်း တည်း ပြဆိုဦးအံ့...။

ထိုပါရမီဆယ်ပါးတို့တွင် ဒါနသည် သီလအား အထူးသဖြင့် ကျေးဇူးပြု၏။ (ပင်ကိုယ်က ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ သားရှင်ပြုသည့်အလှူရှင် ဖြစ်လာသောအခါ ထိုသူကား အလွယ် နှင့်ပင် သီလဆောက်တည်လေတော့သည်။)ပါရမီမူ ဆယ်ပါးတို့ အနက် ဒါနမှုကို ပြုရန်လွယ်ကူ၏။ (သီလဆောက်တည်ရန် ခဲယဉ်းသောသူပင် ဖြစ်စေကာမူ ဒါနမှုပြုရန်ကား လွယ်ကူ တတ်သည်။) ဤအကြောင်းများကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဒါနကို ဟောတော်မူသည်။

သီလဖြင့် သိမ်းဆည်းအပ်သည့်ဒါန (အခြေခံသီလပါရှိသော ဒါန)ဖြစ်မှ အကျိုးများသောကြောင့် ဒါန၏အခြားမဲ့၌ သီလကို ဟောတော်မူသည်။

နေက္ခမ္မဖြင့် သိမ်းဆည်းအပ်သော သီလ (နေက္ခမ္မအခြေခံ အကြောင်းပါရှိသောသီလ) ဖြစ်မှသာ အကျိုးများသောကြောင့် သီလ၏အခြားမဲ့၌ နေက္ခမ္မကို ဟောတော်မူသည်။

ဤနည်းအတူ...နေက္ခမ္မမှာလည်း ပညာအခြေခံပါရှိသော နေက္ခမ္မဖြစ်မှ အကျိုးများသည်။ (တောသို့ထွက်၍ ရဟန်းပြုနေ စေကာမူ ပညာအလုပ်ကို မလုပ်က အကျိုးမကြီး၊ အရင်းကြီး၍ အမြတ်နည်းသည်နှင့် တူလှ၏။) ပညာသည်လည်း ဝီရိယအခြေခံ ပါရှိမှ အကျိုးများသည်။ (ပညာပင်ရှိသော်လည်း ဝီရိယညံ့ဖျင်း အပျင်းထူနေလျှင် အကျိုးမကြီးနိုင်။) ဝီရိယသည်လည်း ခန္တိအခြေခံ ပါရှိမှ အကျိုးများသည်။ ခန္တိသည်လည်း သစ္စာအခြေခံပါရှိမှ၊ သစ္စာသည်လည်း အဓိဋ္ဌာန်အခြေခံပါရှိမှ၊ အဓိဋ္ဌာန်သည်လည်း မေတ္တာအခြေခံပါရှိမှ၊ မေတ္တာသည်လည်း ဥပေက္ခာအခြေခံပါရှိမှ အကျိုးများနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် နေက္ခမ္မ၏ အခြားမဲ့၌ ပညာ၊ ပညာ၏အခြားမဲ့၌ ဝီရိယ၊ ဝီရိယ၏အခြားမဲ့၌ ခန္တိ၊ ခန္တိ၏အခြားမဲ့၌ သစ္စာ၊ သစ္စာ၏အခြားမဲ့၌ အဓိဋ္ဌာန်၊ အဓိဋ္ဌာန်၏အခြားမဲ့၌ မေတ္တာ၊ မေတ္တာ၏အခြားမဲ့၌ ဥပေက္ခာကို ဟောတော်မူသည်။

ဥပေက္ခာသည် ကရုဏာအခြေခံပါရှိမှ အကျိုးကြီးနိုင်၏။ အလောင်းတော်ကြီးများမှာ မဟာကရုဏာ တည်းဟူသော အခြေခံ အကြောင်းရင်းတရားကြီးနှင့် ရှေးဦးကပင် ပြည့်စုံပြီး သူများ ဖြစ်ကြသည်။

မဟာကရုဏာနှင့် ဥပေက္ခာအတွက် မေးဖွယ်

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် သတ္တဝါတို့၌ အလွန် ကြင်နာ သနားတတ်သော မဟာကရုဏာရှင်ကြီးများ ဖြစ်တော် မူကြလျက် ဘယ်လိုနည်းဖြင့် လျစ်လျူရှုတော်မူကြပါသနည်းဟူ၍ မေးဖွယ်ရှိ၏။

(ကေစိ ဆရာတို့ဖြေပုံ) လျစ်လျူရှုကြသည် ဆိုသော်လည်း အရာရာတိုင်း အခါခပ်သိမ်း လျစ်လျူရှုကြသည်မဟုတ်။ လျစ်လျူရှုသင့်သော အရာတို့၌ လျစ်လျူရှုသင့်သော အခါများမှာသာ လျစ်လျူရှုတော်မူကြသည်ဟူ၍ အချို့သော (ကေစိ) ဆရာတို့က ဖြေကြသည်။

(အပရေဆရာတို့ဖြေဆိုပုံ) တပါးသော (အပရေ) ဆရာတို့ကမူ “သတ္တဝါတို့၌ လျစ်လျူရှုခြင်းမဟုတ်။ သတ္တဝါတို့ ပြုအပ်သည့် ဖောက်ပြန်မှုတို့၌သာ လျစ်လျူရှုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မဟာကရုဏာနှင့် ဥပေက္ခာ ပါရမီတော်တို့ ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိ” ဟူ၍ ဖြေဆိုတော်မူကြသည်။

(တနည်း) ပါရမီဆယ်ပါး ဝဋ်ပုံအကျယ်

(၁) ဒါနသည် များစွာသော လူတို့၌ပင် ဖြစ်နိုင်ရကား ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့နှင့် သက်ဆိုင်သောကြောင့်၎င်း...။ အထက်ဖြစ်သည့် သီလစသည်တို့လောက် အကျိုးမကြီးသော ကြောင့်၎င်း...။ ပြုလုပ်ရန် လွယ်ကူသောကြောင့်၎င်း... ဒါနကို ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူသည်။

(၂) သီလ ရှိမှသာလျှင် အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးလုံး စင်ကြယ်နိုင် (အကျိုးကြီးနိုင်) သောကြောင့်၎င်း...။ (ပေးကမ်းခြင်းတည်းဟူသော) သူတပါးအား ချီးမြှောက်ကြောင်း တရားကို ဟောကြားပြီးလျှင် (သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းစသည်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတည်းဟူသော) သူတပါးကိုနှိပ်စက်ခြင်းမှ ဆုတ်နှစ် (ရှောင်ကြဉ်) ကြောင်းတရားကို ဟောတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ ဒါနကား ပြုလုပ်ရမည်ကို ဖော်ပြသောတရားဖြစ်သည်။ သီလကား မပြုမလုပ် ရှောင်ကြဉ်ရန်ကို ဖော်ပြသောတရားဖြစ်သည်။ သို့ရကား လိုက်နာပြုကျင့်ရမည့် တရားကို ဟောကြားပြီးလျှင် မပြုမလုပ် ရှောင်ကြဉ်ရန်တရားကို ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ ဒါနကား စည်းစိမ်ဥစ္စာ၏ ပြည့်စုံခြင်း (ဘောဂသမ္ပတ္တိ) ၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။ သီလကား လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ တည်းဟူသော ဘဝသမ္ပတ္တိ၏ အကြောင်းတရားဖြစ်

သည်။ သို့ရကား ဘောဂသမ္ပတ္တိ၏ အကြောင်းကို ဟောပြီးလျှင် ဘဝသမ္ပတ္တိ၏ အကြောင်းကို ဟောတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း... ဒါန၏ အခြားမဲ့၌ သီလကို ဟောတော်မူသည်။

(၃) နေက္ခမ္မဖြင့် သီလ၏ ပြည့်စုံခြင်း ပြီးမြောက်နိုင်သော ကြောင့်၎င်း...။ (သီလဖြင့်) ကာယသုစရိုက် ဝစီသုစရိုက်တို့ကို ဟောကြားပြီးလျှင် (နေက္ခမ္မဖြင့်) မနောသုစရိုက်ကို ဟောကြား တော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ သီလစင်ကြယ်သူအား လွယ်ကူစွာ ပင် ဈာန်တရား (နေက္ခမ္မ) နှင့် ပြည့်စုံနိုင်သောကြောင့်၎င်း...။ (သီလဖြင့် အကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော အပြစ် ကမ္မာပရာဇကို ပယ်သတ်နိုင်သည်။ ယင်းသို့ ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ကာယပယောဂ ဝစီပယောဂတည်းဟူသော ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ရာ အားထုတ်မှု နှုတ်နှင့်ဆိုင်ရာအားထုတ်မှု အဝဝတို့၏ စင်ကြယ် ခြင်းတည်းဟူသော ပယောဂသုဒ္ဓိ ဖြစ်နိုင်သည်။ နေက္ခမ္မဖြင့် ကိလေသာတည်းဟူသော အပြစ် ကိလေသာပရာဇကို ပယ်သတ် နိုင်သည်။ ယင်းသို့ ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်၌ သဿတဒိဋ္ဌိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ အတွင်းအာသယဓာတ်ခံများ ကင်းရှင်း၍ ဝိပဿနာဉာဏ် ကမ္မသံကတဉာဏ်တည်းဟူသော ဉာဏ်ပညာ အာသယ အတွင်းဓာတ်ခံ၏ စင်ကြယ်ခြင်း တည်းဟူသော အာသယသုဒ္ဓိ ဖြစ်နိုင်သည်။) သို့ရကား သီလဖြင့်ပယောဂသုဒ္ဓိကို ပြဆိုပြီးလျှင် နေက္ခမ္မဖြင့် အာသယသုဒ္ဓိကို ဟောတော်မူလိုသော ကြောင့်၎င်း...။ သီလဖြင့် ဝိတိက္ကမကိလေသာကို ပယ်သတ်ပြီး ဖြစ်သူမှ နေက္ခမ္မဖြင့် ပရိယုဇ္ဇာနကိလေသာကို ပယ်နိုင်ကြောင်း ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း သီလ၏ အခြားမဲ့၌ နေက္ခမ္မကို ဟောတော်မူသည်။

(၄) ပညာဖြင့် နေက္ခမ္မ၏ ပြီးမြောက်မှု စင်ကြယ်နိုင်သော ကြောင့်၎င်း...။ (နေက္ခမ္မအဝင်အပါ) ဈာန်မရှိလျှင် ပညာမရှိနိုင် ကြောင်း ဟောတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ နေက္ခမ္မဖြင့် သမထ နိမိတ်ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ပညာဖြင့် ဥပေက္ခာနိမိတ်ကို ဟောတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ နေက္ခမ္မဖြင့် သူတပါး၏

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အစီးအပွားကို စူးစိုက်ဆင်ခြင်နိုင်မှ ပညာဖြင့် သူတပါးအကျိုး ဖြစ်ကြောင်းကို ပြုလုပ်နိုင်သည့် ဥပပါယကောသလ္လဉာဏ် ဖြစ်ပွား နိုင်သည်ကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း နေက္ခမ္မ၏ အခြားမဲ့၌ ပညာကို ဟောတော်မူသည်။

(၅) ဝီရိယကို ကြိုးစားအားသစ်ခြင်းဖြင့် ပညာကိစ္စပြီးနိုင် သောကြောင့်၎င်း...၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမှ ဆိတ်သုဉ်းသည့် သဘာဝ ဓမ္မ အစစ်အမှန်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုတတ်သည့် ပညာကို ဟောပြုပြီး လျှင် သတ္တဝါတို့အစီးအပွားဖြစ်ဖို့ရန် အားသစ်ခြင်းဝီရိယ၏အံ့ဖွယ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...၊ ဥပေက္ခာ နိမိတ်ကို ဟောပြီးလျှင် ပဂ္ဂဟနိမိတ်ကို ဟောတော်မူလိုသော ကြောင့်၎င်း...၊ (ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်ပြီး လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်မှသာ အကျိုးထူးကို ရနိုင်သည်။) သို့ရကား စူးစမ်း ဆင်ခြင်မှုပြုခြင်းကို ဟောပြီးလျှင် ထကြွလုံ့လကို ဟောတော်မူလို သောကြောင့်၎င်း ပညာ၏အခြားမဲ့၌ ဝီရိယကို ဟောတော် မူသည်။

(၆) (ဝီရိယရှိသူမှသာ ကျရောက်တွေ့ကြုံသမျှသော ဒုက္ခကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။) သို့ရကား ဝီရိယရှိမှ သည်းခံခြင်း (ခန္တီ) ပြီးမြောက်နိုင်သောကြောင့်၎င်း...၊ (ဝီရိယကင်းသည့် လူပျင်း၏ မနိုင်၍ သည်းခံခြင်းသည် မတင့်တယ်ပေ၊ ဝီရိယရှိသူ၏ မိမိက နိုင်နိုင်ပါလျက် သည်းခံခြင်းကသာ တင့်တယ်သည်။) သို့ရကား ဝီရိယသည် ခန္တီ၏ အဆင်တန်းဆာသဖွယ် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း...၊ ပဂ္ဂဟနိမိတ်ကို ဟောပြီးလျှင် သမထနိမိတ်ကို ဟောတော် မူလိုသောကြောင့်၎င်း...၊ (ဝီရိယလွန်လျှင် ဥဒ္ဓစ္စ ဖြစ်တတ်သည်၊ ထိုဥဒ္ဓစ္စတည်းဟူသော အပြစ်ကို ဓမ္မနိဇ္ဈာနက္ခန္တိကသာ ပယ်နိုင် သည်။) သို့ရကား ဝီရိယလွန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ဥဒ္ဓစ္စအပြစ်ကို ပယ်နိုင်ကြောင်းတရားကို ဟောတော်မူလိုသော ကြောင့်၎င်း...၊ (သည်းခံခြင်း ခန္တီတရားများသောသူမှသာ ဥဒ္ဓစ္စ မဖြစ်ပဲ ကုသိုလ်တရားတို့ကို အမြဲမပြတ် အားထုတ်နိုင်သည်။) သို့ရကား ဝီရိယရှိသောသူ၏ အမြဲမပြတ် အားထုတ်နိုင်မည့်

အကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း....၊ (ဓမ္မနိဇ္ဈာနက္ခန္ဓိ* တရား မရှိပဲနှင့် သူတပါး၏အကျိုးကို အားထုတ်လျှင် ထိုသူ့ထံမှ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုကို လိုလားသည့် လောဘ ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုဓမ္မနိဇ္ဈာနက္ခန္ဓိတရားရှိမှ လောဘမဖြစ်ပဲ ကျေးဇူးသက်သက်ကို ပြုနိုင်သည်။) သို့ရကား အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားသူ၏ သူတပါးအကျိုးစီးပွားကို အားထုတ်ရာဝယ် ထိုကျေးဇူးပြုခံပုဂ္ဂိုလ် ထံမှ တုံ့ပြန်၍ ကျေးဇူးဆပ်မှုကို တောင့်တတတ်သည့် တဏှာ လောဘ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းတရားကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့် ၎င်း....၊ (စူဠဓမ္မပါလဇာတ် စသည်ကို ထောက်ဆ၍) အလောင်း တော်ကြီးများသည် သူတပါးအကျိုးကို သည်ပိုးအားထုတ်မှု မပြုရသောအခါမျိုး၌လည်း သူတပါးတို့က ပြုအပ်သည့် ဒုက္ခကို သည်းခံတော်မူကြောင်း ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း ဝီရိယ၏ အခြားမဲ့၌ ခန္တီကို ဟောတော်မူသည်။

(၇) (သစ္စာရှိမှ ကြာရှည်စွာ သည်းခံနိုင်သည်။) သို့ရကား သစ္စာဖြင့် ခန္တီတရားကြာမြင့်စွာ တည်နိုင်သောကြောင့်၎င်း....၊ (တိသနိပါတ် (၆) ခုမြောက်မဟာကပိဇာတ်တော်၌ အလောင်း တော်များကောင်းသည် ချောက်အတွင်း ကျနေသော ပုဏ္ဏားကို ကယ်တင်တော်မူပြီးနောက် ပင်ပန်းလှသဖြင့် ထိုပုဏ္ဏား၏ ရင်ခွင်၌ အပန်းဖြေ တမှိတ်မျှ စိတ်ချ၍ အိပ်စက်တော်မူစဉ် ထိုပုဏ္ဏား လူပျက် ကျောက်တုံးဖြင့် ထုနှက်သည်ကို အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိ သည်းခံတော်မူချိန်၌ ထိုပုဏ္ဏားကိုပင် သစ် ကျား ခြင်္သေ့စသော သားရဲတို့ဘေးမှ လွတ်အောင် သစ်တပင်မှ တပင်သို့ ကူးလျက် သွေးစက်ဖြင့် လမ်းပြ၍ တောဝရောက်အောင်ပင် ကယ်တင် လိုက်သည်များကို ထောက်ဆ၍) ဘုရားအလောင်းတော်များသည် သူတဦးက ကျေးဇူးမဲ့ ပြုသော်လည်း ထိုပြုမှားချက်ကို သည်းခံ တော်မူပြီးလျှင် မူလဗျာဒိတ်ခံစဉ် ဘုရားဆူပန်စဉ်က “သတ္တဝါ တို့ကို ကယ်တင်မည်” ဟူသော ဝန်ခံကြံစည်ချက်ကို မချွတ်ယွင်း

* တရားသဘောတို့ကို အမှန်အတိုင်း စူးစိုက် ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်းသော ဉာဏ်ကို ဓမ္မနိဇ္ဈာနက္ခန္ဓိ ခေါ်၏။

စေပဲ ထိုပြစ်မှားသူ၏ ကျေးဇူးကိုပင် ပြုတော်မူလေ့ရှိသည်။ သို့ရကား ပြစ်မှားသောသူ၏ အပေါ်၌ သည်းခံတတ်သောတရားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ထိုပြစ်မှားသူအား ကျေးဇူးပြုခြင်း၌ (ဘုရားဆုပန်စဉ်က ကြံခဲ့သည့် အတိုင်း) မချွတ်မယွင်း မှန်ကန်သည်ကို ပြုတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ အလောင်းတော်ကြီးများမှာ ခန္တီတရားဖြင့် သူတပါးတို့က အလွဲလွဲ အမှားမှား ပြောကြားသော်လည်း ဖောက်ပြန်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိကြပဲ။ မိမိအတွက်မူ အမှန်တရားကိုသာ ပြောကြားလေ့သဘောကို ဘယ်သောအခါမှ မစွန့်လွှတ်ကြကြောင်းကို ပြုတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမှ ဆိတ်သုဉ်းသည့် သဘာဝဓမ္မ အစစ်အမှန်ကို စူးစိုက် ကြည့်စွမ်းနိုင်သော (ဓမ္မနိဇ္ဈာန်) ခန္တီကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ထိုခန္တီဖြင့် ပွားတိုးစေအပ်သော ဉာဏသစ္စာကို ဟောတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း ခန္တီ၏အခြားမဲ့၌ သစ္စာကို ဟောတော်မူသည်။

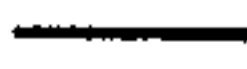
(ဂ) အသက်ပင်သေစေကာမူ အမှန်ကိုသာ ငါပြောအံ့ဟု မတုန်မလှုပ် ဆောက်တည်ချက်ရှိသူမှသာ သစ္စဝါစာ ပြီးမြောက်ပြည့်စုံနိုင်ရကား အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် သစ္စာပြည့်စုံ ပြီးမြောက်နိုင်သောကြောင့်၎င်း...။ မချွတ်မယွင်း မှန်ကန်မှု သစ္စာကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ထိုသစ္စာမှ၌ အလောင်းတော်ကြီးများ ရွှေ့ရှုစားတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသည်ကို ပြုတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ အမှန်အတိုင်း သိမြင်သည့် (ယထာဘူတ) ဉာဏ်ရှိသူမှသာ ပါရမီတို့ကို ကြံကြံ ဆောက်တည်နိုင် ဆောက်တည်သည့်အတိုင်းလည်း အပြီးရောက်ဖြည့်ကျင့်နိုင်ရကား ဉာဏသစ္စာကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ထိုဉာဏသစ္စာ၏ အကျိုးဖြစ်သည့် ပါရမီ အဆောက်အဦတို့၌ ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း အပြီးရောက် ပြည့်မြောက်စေနိုင်ကြောင်း တရားကို ပြုတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း သစ္စာ၏ အခြားမဲ့၌ အဓိဋ္ဌာန်ကို ဟောတော်မူသည်။

(ဃ) မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများမှသာ သူတပါးအကျိုးကို ပြုလုပ်ရန် ဆောက်တည်ချက် အဓိဋ္ဌာန် ပြီးနိုင် ပြည့်စုံနိုင်သော

ကြောင့်၎င်း...။ (ပါရမီတရားတို့ကို ဆောက်တည်တော်မူကြသော အလောင်းတော်ကြီးများသည် မေတ္တာဖြင့်သာ အများအားဖြင့် နေလေ့ရှိကြ၏။) သို့ရကား ဆောက်တည်ချက် အဓိဋ္ဌာန်ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ဆောက်တည်သည့်အတိုင်း သူတပါး၏စီးပွားကို ရွက်ဆောင်တတ်သည့် တရားကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ကြံကြံဆောက်တည်ခြင်း ရှိသူအား မေတ္တာဖြင့် ကုသိုလ်တရားတို့ကို အရယူမှု ဖြစ်နိုင်သောကြောင့်၎င်း အဓိဋ္ဌာန်၏ အခြားမဲ့၌ မေတ္တာကို ဟောတော်မူသည်။

(၁၀) (ဥပေက္ခာမဖက် မေတ္တာချည်းသက်သက် ပွားနေလျှင် မေတ္တာအယောင်ဆောင်၍ တဏှာလောဘက လှည့်ပတ်တတ်သည်။ ရံခါရံခါ ဥပေက္ခာကိုလည်း လေ့လာပွားများမှ လောဘမဝင်နိုင် မလှည့်ပတ်နိုင်ပဲရှိသည်။) သို့ရကား ဥပေက္ခာဖြင့် စင်ကြယ်သည့် မေတ္တာဖြစ်နိုင်သောကြောင့်၎င်း...။ (အလောင်းတော်ကြီးများသည် မေတ္တာဖြင့် သတ္တဝါတို့၌ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ဥပေက္ခာဖြင့် ထိုသူတို့က မိမိအပေါ်၌ ပြစ်မှားသမျှကို အပြစ်မပြု လျစ်လျူရှုတော်မူကြသည်။) သို့ရကား သတ္တဝါတို့၌ အစီးအပွား ရွက်ဆောင်ကြောင်းတရားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ထိုသတ္တဝါတို့ ပြုမှားသော အပြစ်များ၌ လျစ်လျူရှုနိုင်ကြောင်းတရားကိုဟောတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားပြီးမှသာ ဥပေက္ခာဘာဝနာကို ပွားများ အောင်မြောက်နိုင်သည်။ သို့ရကား မေတ္တာဘာဝနာကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ထိုမေတ္တာဘာဝနာ၏ အကျိုးဆက်ကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း...။ “အကျိုးလိုလားသည့် သတ္တဝါတို့ကိုပင်သော်လည်း လျစ်လျူရှုနိုင်ပေ၏” ဟု အံ့ဖွယ်ရှိသည့်ဂုဏ်ကို ပြတော်မူလိုသောကြောင့်၎င်း မေတ္တာ၏အခြားမဲ့၌ ဥပေက္ခာကို ဟောတော်မူသည်။

ပါရမီဆယ်တိုက်၊ ကုသိုလ်မြိုက်တို့၊ ထိုက်သည့်အလျောက်၊ ပုံစောက်ဆက်သွယ်၊ ကြောင်းကျိုးနွယ်၍၊ ဟိုနွယ်သည်ရောက်၊ ကမေဒက္ကမ၊ မဟောပြပဲ၊ လောကထိပ်တင်၊ ခွံရှင်ပင်၊ ၊ ဤအစဉ်ဖြင့်ဟောသတည်း။

(၅) ပါရမီတို့၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်

ဤအခဏ်း၌ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် တို့၏ သဘောကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြပြီးလျှင်၊ ပါရမီတို့၏ တရားကိုယ် အရကောက်နှင့်တကွ ထိုလက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ကို ပေါင်း၍၎င်း တပါးစီ၎င်း ဖော်ပြပေအံ့...။

ပရမတ္ထ သဘာဝဖြစ်သော နာမ်ရုပ်တရားနှစ်ပါးတို့၌ တရားတမျိုးတမျိုးအတွက် လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် လေးချက်တို့ဖြင့် သိမ်းဆည်း ဆင်ခြင် သိမြင်နိုင်မှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိခေါ်သည့် အတ္တဒိဋ္ဌိမှ စင်ကြယ်သော အသိဉာဏ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့အတူ ဤပါရမီအရာ၌လည်း ပါရမီဆယ်ပါးလုံး ပေါင်း၍၎င်း တပါးစီ တပါးစီ ခွဲ၍၎င်း လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် ဤလေးချက်တို့ဖြင့် သိမ်းဆည်း ဆင်ခြင် သိမြင်မှ ပါရမီအရာ၌ အသိဉာဏ် စင်ကြယ်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ထို လေးချက်ကို ကျမ်းဂန်တို့၌ ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတွင်—

လက္ခဏာဟူသည်ကား... (သာမညံ ဝါ သဘာဝေါ ဝါ၊ ဓမ္မာနံ လက္ခဏံ မတံ။ ။ ဓမ္မာနံ၊ ပရမတ္ထတရားတို့၏။ သာမညံဝါ၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော အမှတ်အသားကို၎င်း။ သဘာဝေါ ဝါ၊ အများနှင့်မဆိုင် ကိုယ်ပိုင်သီးခြား အမှတ်အသားကို၎င်း။ လက္ခဏံ၊ လက္ခဏာဟူ၍။ မတံ၊ သိအပ်၏။ ဟူသော အဋ္ဌကထာလာ ဝါထာ အတိုင်း) တရားအများနှင့် ဆက်ဆံသက်ဆိုင်သည့် သာမညအမှတ်အသားကို၎င်း၊ တရားအများနှင့် မဆက်ဆံ မသက်ဆိုင်ပဲ တရားတပါးတပါး၏သာ ဥစ္စာဖြစ်သည့် ဝိသေသအမှတ်အသားကို၎င်း လက္ခဏာဟူ၍ခေါ်သည်။ ။ (ဥပမာ၊ ပထဝီဇာတ်တည်းဟူသော ရုပ်တရား၌ ဖောက်ပြန်ခြင်းတည်းဟူသော အမှတ်အသား မမြဲခြင်း ဆင်းရဲခြင်း မစိုးပိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အမှတ်အသားများသည် အများနှင့် ဆက်ဆံသက်ဆိုင်သည့် အမှတ်အသားဖြစ်၍၊ ခက်မာမှု

သဘောကား အများနှင့် မဆက်ဆံ မသက်ဆိုင် ပထဝီဓာတ် တပါး၏သာ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာဖြစ်သည့် ဝိသေသ အမှတ်အသား ဖြစ်သည်။)

မဆက်ဆံက၊ သဘာဝမှန်၊ သာမန်ဇာတ်ယူ၊ ဤနှစ်ဆူ၊
လက္ခဏဟု ယူ။

ရသဟူသည်ကား....(ကိစ္စံ ဝါ တဿ သမ္ပတ္တိ၊ ရသောတိ ပရိ-
ဒီပယေ။ ။ တဿ၊ ထိုပရမတ္ထတရား၏။ ကိစ္စံဝါ၊ ပြုလုပ်ရမည့်
အလုပ်ကိစ္စကို၎င်း။ သမ္ပတ္တိဝါ၊ အကြောင်းကုံလုံ ပြည့်စုံစွာဖြစ်ခြင်း
ကို၎င်း။ ရသောတိ၊ ရသဟူ၍။ ပရိဒီပယေ၊ ပြုရ၏။ ဟူသော အဋ္ဌ
ကထာအတိုင်း) ထိုထိုပရမတ္ထ တရားတို့၏ ထင်ရှားသော အလုပ်
ကိစ္စ၊ အကြောင်းကုံလုံ ပြည့်စုံစွာဖြစ်ခြင်း ဟူသော သမ္ပတ္တိ ဤ
နှစ်ပါးကို ရသ ဟူ၍ ခေါ်သည်။

ကိစ္စဗျတ္တိ၊ သမ္ပတ္တိမှ၊ မယုတ်ရာ၊ ၊ နှစ်ဖြာ ရသ ယူ။

ပစ္စုပ္ပန် ဟူသည်ကား....(ဖလံ'ဝါ ပစ္စုပ္ပန်-မှပစ္စုပ္ပန်-
ကာရောပိ ဝါ။ ။ ဖလံ'ဝါ၊ ထိုထိုပရမတ္ထတရားတို့၏ အကျိုးကို၎င်း။
ပစ္စုပ္ပန်ကာရောပိ ဝါ၊ ယောဂီတို့ဉာဏ်၌ ထင်လာသော အခြင်း
အရာကို၎င်း။ ပစ္စုပ္ပန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဟူ၍။ မတံ၊ သိအပ်၏။
ဟူသော အဋ္ဌကထာအတိုင်း) ပရမတ္ထတရားတို့ကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်
တို့ ဉာဏ်ဖြင့်သက်ဝင် နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်သောအခါ ထိုထို
ပရမတ္ထတရား၏ သဘောဖြစ်စေ၊ ကိစ္စဖြစ်စေ၊ အကြောင်းဖြစ်စေ၊
အကျိုးဖြစ်စေ ထင်လာတတ်သည်။ ထိုသို့ ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌
ထင်မြင်လာသော သဘော ကိစ္စ အကြောင်း အကျိုး ဤလေးမျိုး
တွင် တမျိုးမျိုးကို ပစ္စုပ္ပန်ဟူ၍ ခေါ်သည်။

သဘောကိစ္စ၊ အကြောင်းမျှသာ၊ ထင်လာသုံးမျိုး၊ အကျိုးတခု၊
ထင်လာမှ၊ ၊ ပစ္စုပ္ပန်ယူ။

ပစ္စုပ္ပန် ဟူသည်ကား....(အာသန္ဓကာရဏံ ယံ တု၊ ပစ္စုပ္ပန်န္တိ
တံ မတံ။ ။ ယံ အာသန္ဓကာရဏံ၊ အကြင် နိုးစွာသော အကြောင်း
သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တံ တု၊ ထိုနိုးစွာသော အကြောင်းကိုကား။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ပဒဋ္ဌာန်နန္ဒိ၊ ပဒဋ္ဌာန်ဟူ၍။ မတံ၊ သိအပ်၏။ ဟူသောအတိုင်း) ထိုထို ပရမတ္ထတရားတို့၏ နီးသောအကြောင်း၊ ဝေးသောအကြောင်း နှစ်မျိုးရှိရာဝယ် နီးသောအကြောင်းကို ပဒဋ္ဌာန်ဟူ၍ခေါ်သည်။

အကျိုး၏သာ၊ ဗလဝါသန္ဓ၊ ကာရဏ၊ ပဒဋ္ဌာန်ယူ။

ဤအရာ၌ “ပါရမီဆယ်ပါးတို့၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ကား အဘယ်တရားတို့ဖြစ်ပါသနည်း” ဟု မေးသင့်၏။

(အဖြေကား.....) ပါရမီဆယ်ပါးလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ကား (၁) ပါရမီဆယ်ပါး လုံးပင်သူတပါးတို့ကို ချီးမြှောက်ခြင်း အမှတ်အသား လက္ခဏာ ရှိကုန်၏။ (၂) သူတပါးတို့အား ကျေးဇူးပြုခြင်း ကိစ္စ ရသ ရှိကုန်၏။ (တနည်း) မတုန်လှုပ်ခြင်း သမ္ပတ္တိ ရသ ရှိကုန်၏။ (၃) သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားသော သဘောများ ပေဟု ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း (သဘာဝ) ပစ္စုပဋ္ဌာန် ရှိကုန်၏။ (တနည်း) ဘုရားဖြစ်ခြင်း ဟူသော (အကျိုး) ပစ္စုပဋ္ဌာန် ရှိကုန်၏။ မဟာကရုဏာ (တနည်း) ရှေးကဆိုခဲ့ပြီးသည့် မဟာ ကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် နှစ်ပါး တို့လျှင် နီးကပ်သော အကြောင်းပဒဋ္ဌာန် ရှိကုန်၏။

ပါရမီ တပါး တပါးစီအတွက်သော်ကား—

(၁) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိသည့် ဖိမိကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများကို သူတပါးအား စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းကြောင်းဖြစ်သော စေတနာသည် ဒါနပါရမီ မည်၏။ ထိုဒါနပါရမီသည် (က) စွန့်လှူခြင်း အမှတ်အသား လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) လှူဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ တပ်မက် ပြုကပ်သော လောဘကို ဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရသရှိ၏။ (ဂ) ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့၌ မငြိကပ် မတွယ်တာခြင်းသဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း (သဘာဝ) ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (တနည်း) တဝ၏ ပြည့်စုံခြင်း စည်းစိမ် ဥစ္စာ၏ ပြည့်စုံခြင်း တည်းဟူသော

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

အကျိုးကို ဖြစ်စေမှု (ဖလ) ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (ဃ) လူ့ဖွယ် ဝတ္ထုရှိမှ ဒါနဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ထိုဒါနပါရမီသည် လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုလျှင် နီးကပ်သောအကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

လူတယောက် (သို့မဟုတ်) ပစ္စည်းဝတ္ထု တခုခု၏ အကြောင်းအရာကို လေ့လာ သိရှိလိုလျှင် ထိုလူ ထို ဝတ္ထု၏(က) အများနှင့် သက်ဆိုင်သော အမှတ်အသား အများမဆိုင် တဦးတည်းပိုင် သီးခြားအမှတ်အသားတည်း ဟူသော လက္ခဏာ၊ (ခ) ထိုလူ ထိုဝတ္ထု၏ အလုပ်ကိစ္စ (သို့မဟုတ်) အကြောင်းစေ့စုံ ဖြစ်ပုံတည်းဟူသော ရသ၊ (ဂ) ထိုလူ ထိုဝတ္ထု၏ အကျိုး (သို့မဟုတ်) စိတ်ထဲ၌စွဲမှတ် လောက်သည့် အခြင်းအရာတည်းဟူသော ပစ္စုပဋ္ဌာန်၊ (ဃ) ထိုလူ ထိုဝတ္ထု၏ အနီးကပ်ဆုံးသော အကြောင်း ပဒဋ္ဌာန် ဤလေးချက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လေ့လာ သိရှိမှသာ အပြည့်အစုံ လေ့လာသိရှိသည်မည်သကဲ့သို့၊ ဒါနပါရမီ အရာ၌လည်း... ဒါနဟူသည်မှာ စွန့်လှူခြင်း လက္ခဏာ အမှတ်အသားရှိသည့် တရားဖြစ်သည်။ လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုတို့၌ တပ်မက်သော လောဘကို ဖျက်ဆီးမှုအလုပ်ကို ပြုလုပ် တတ်သော တရားဖြစ်သည်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ စေ့စေ့ ငုငု ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုလျှင် လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုတို့၌ မငြိကပ် မတွယ် ကာသော သဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု ဉာဏ်၌ ထင်လာ၏။ (ဘနည်း) ဘဝသမ္ပတ္တိ ဘောဂသမ္ပတ္တိအကျိုးကို ဖြစ်စေ တတ်သော တရားဖြစ်သည်ဟု ဉာဏ်၌ ထင်လာ၏။ လူ့ဖွယ် ဝတ္ထုတည်းဟူသော အကြောင်းရှိမှ ဖြစ်နိုင်သော တရား ဖြစ်သည်ဟု အချက်ကြီး လေးချက်ဖြင့် လေးဖက်လက်တန် လေ့လာသိရှိမှ ဒါနပါရမီအတွက် အပြည့်အစုံ အစင် အကြယ် သိရှိသည်မည်၏။ (သီလပါရမီ အစရှိသည်တို့၌ လည်း ဤနည်းအတူပင်တည်း။)

(၂) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိသည့် ကာယသုစရိုက် ဝစီသုစရိုက် တရားများ(တရားကိုယ်

၇-ပက်ဏ္ဍကခဏ်း

အားဖြင့် မပြုသင့်သော ဒုစရိုက်မှုတို့မှ ရှောင်ကြဉ်သည့် ဝိရတီ စေတသိက်များ ပြုသင့်သည့် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်စသည်ကို ပြုလုပ်ကြောင်း ဖြစ်သည့် စေတနာ အစရှိသော တရားများ) သည် သီလ ပါရမီမည်၏။ ထိုသီလ ပါရမီသည် (က) ကိုယ်မှ နှုတ်မှုတို့ကို ဒုစရိုက်အနေဖြင့် ဖြစ်ခွင့်မပေးပဲ သုစရိုက်အနေ ဖြစ်စေသော အားဖြင့် ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာ၊ ကုသိုလ်တရားတို့၏ မူလအကြောင်းရင်း ဖြစ်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး တည်းဟူသော ဒုသီလျ = (သီလ ပျက်စီးခြင်း) တရားကို ပယ်ရှား ဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရသရှိ၏။ (တနည်း) အပြစ်ကင်းသောတရား မကဲ့ရဲ့ မစက်ဆုပ်အပ်သော တရားအနေဖြင့် ဂုဏ်ထူးလောက်လုံ အပြည့်အစုံဖြစ်ခြင်း သမ္ပတ္တိ ရသရှိ၏။ (ဂ) ကာယကံမှ ဝစီကံတို့၏ စင်ကြယ်သော သဘော ပင်ဟု ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (ဃ) ဟိရိ ဩတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါးလျှင် နီးကပ်သော အကြောင်းပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

(၃) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိ၍ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမ ထိုထိုဘဝတို့၌ အပြစ်ကို မြင်သောဉာဏ် ရှေ့သွားရှိလျက် ထိုကာမဘဝတို့မှ လွတ်မြောက် လိုသော စိတ်စေတသိက် တရားစုသည် နေက္ခမ္မပါရမီမည်၏။ ထိုနေက္ခမ္မပါရမီသည် (က) ကာမဘဝတို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) ထို ကာမဘဝတို့၏ အပြစ်ကို ထင်စွာဖော် ပြခြင်း ကိစ္စရသရှိ၏။ (ဂ) ထို ကာမဘဝတို့မှ မျက်နှာလွှဲသကဲ့သို့ ဖြစ်သော သဘော (ကာမ ဘဝတို့ကို ကျောခိုင်းတတ်သော သဘော) ဟု ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (ဃ) သံဝေဂဉာဏ်လျှင် နီးကပ်သော အကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

(၄) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံပါရှိ လျက် ထိုထိုတရားတို့၏ သာမညလက္ခဏာ ဝိသေသလက္ခဏာ တို့ကို ထိုးထိုး ထွင်းထွင်း သိတတ်သော ပညာစေတသိက်သည် ပညာပါရမီမည်၏။ ထိုပညာပါရမီသည် (က) ဟုတ်မှန်သော သဘောကို ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (တနည်း) လိမ္မာ

လှသောမြားသမား ပစ်လွှင့်လိုက်သောမြား၏ ရည်မှန်းရင်းစက်
 ခွက်ကို မချွတ်မယွင်း ဖောက်ထွင်း ထိမှန်ခြင်းကဲ့သို့ အာရုံ၏
 သာမညလက္ခဏာ ဝိသေသလက္ခဏာတို့ကို မချော် မချွတ်
 ဖောက်ထွင်း သိမြင်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) ဆီမီးကဲ့သို့ အာရုံကို
 လင်းလင်းဖော်ပြခြင်း (အာရုံ၏ သဘောကို ဖုံးကွယ်တတ်သည့်
 မောဟ အမှိုက်မှောင်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း) ကိစ္စရသ ရှိ၏။
 (ဂ) တောဒုပ်အလယ်၌ မျက်စိလယ်လမ်းမှား ဒုက္ခများနေသူကို
 လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြသော ယောက်ျားကဲ့သို့ အာရုံ၌ မတွေ့ဝေသော
 သဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း
 (သဘာဝ) ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (တနည်း) အာရုံ၌ တွေ့ဝေမှု မောဟ၏
 ကင်းရှင်းခြင်းအကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သည့် (ဖလ) ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။
 (ဃ) သမာဓိလျှင် နီးကပ်သော အကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။
 (တနည်း) သစ္စာ လေးပါးလျှင် နီးကပ်သော အကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်
 ရှိ၏။

(၅) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ
 ပါရှိလျက် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သူတပါးတို့ အကျိုးဖြစ်ကြောင်း
 စီးပွားကောင်းတို့ကို အားထုတ်ခြင်းဝီရိယသည် ဝီရိယပါရမီ မည်
 ၏။ (အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည့် အကြောင်းကို ပါဠိလို “ဟိတ”၊
 မြန်မာလို “အစီးအပွား” ဟူ၍ ခေါ်သည်)။ ထိုဝီရိယ ပါရမီသည်
 (က) အားထုတ်ခြင်း (အဆင်းရဲခံခြင်း) လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) မိမိနှင့်
 ဖြစ်ဖော် ဖြစ်ဖက် တရားတို့ကို ကုသိုလ်မှု၌ ရော့ရဲရဲ မရှိအောင်
 ထောက်ပံ့အားပေးခြင်း ကိစ္စရသရှိ၏။ (ဂ) ကုသိုလ်မှုတို့၌ ဆုတ်နစ်
 တတ်သော ထိနမိဒ္ဓတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ မဆုတ်နစ်သော
 သဘောပင်ဟု ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။
 (ဃ) သံဝေဂဉာဏ် (တနည်း) ဝီရိယာရမ္မ ဝတ္ထုရှစ်ပါးလျှင် နီးကပ်
 သော အကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

(ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ အပါယ ဘေးတို့ကို
 တွေးရှုံ ကြောက်လန့်သည့် ဩတ္တပ္ပပြိဋ္ဌာန်းသော ဉာဏ်ကို
 သံဝေဂဉာဏ် ဟူ၍ ခေါ်သည်။)

ဝိရိယာရက္ခဝတ္ထု ရှစ်ပါးဟူသည်ကား.....

“ကမ္မ မဂ္ဂ၊ ဂေလည၊ ပိဏ္ဏ လေးနှစ်လီ။
ဝိရာရက္ခ၊ ဝတ္ထုပြ၊ အဋ္ဌ မှတ်လေဤ” —

ဟူသော မဟံဘိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပရမတ္ထသရူပ (ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်းလာ) လင်္ကာအတိုင်း ..နဝ ကမ္မနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါး၊ ခရီးသွားခြင်းနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါး၊ မမာမကျန်းမှုနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါး၊ ဆွမ်းနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါးဟူ၍ ဝိရိယာရက္ခဝတ္ထု = (ဝိရိယစိုက်ထုတ်ကြောင်း) ရှစ်ပါး ကို သိရာ၏။ ထိုတွင်—

နဝကမ္မနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါးဟူသော်ကား..... (၁) ငါသည် သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းစသော နဝကမ္မကို ပြုလုပ်ရလိမ့်ဦးမည်၊ ထိုသို့ နဝကမ္မ ပြုလုပ်နေသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပေ၊ ယခုကပင် ကြိုတင်၍ ကြိုးစားထားနှင့်အံ့ ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး။ (၂) နဝကမ္မကို ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ၌လည်း “ငါသည် နဝကမ္မ ကို ပြုလုပ်ပြီးလေပြီ၊ ထိုသို့ နဝကမ္မကို ပြုလုပ်နေစဉ်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို လုံးဝ နှလုံးမသွင်းနိုင် ခဲ့ပေ၊ ယခုမှပင် အတိုးချ၍ ကြိုးစား အားထုတ်ရပေတော့ အံ့” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး၊ ဤနှစ်ပါးတို့ ဖြစ်သည်။

ခရီးသွားမှုနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါးဟူသော်ကား..... (၁) ခရီး သွားရမည်ဖြစ်လျှင် “ငါသည်ခရီးသွားရလိမ့်ဦးမည်၊ ထိုသို့ ခရီးသွားရသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပေ၊ ယခုကပင် ကြိုတင်၍ ကြိုးစား ထားနှင့်အံ့” ဟူ၍ ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး။ (၂) ခရီးသွားပြီး သော အခါ၌လည်း “ငါသည် ခရီးသွားပြီးခဲ့ပြီ၊ ထိုသို့ ခရီးသွားနေစဉ်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို လုံးဝ နှလုံးမသွင်းနိုင်ခဲ့ပေ၊ ယခုမှပင် အတိုးချ၍ ကြိုးစား

အားထုတ်ရပေတော့အံ့” ဟူ၍ ဆင်ခြင်ခြင်း တပါး၊ ဤ နှစ်ပါးတို့ ဖြစ်သည်။

မမာမကျန်းမှုနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါး ဟူသော်ကား... (၁) အနည်းငယ်မျှ မမာမကျန်း ဖြစ်လာသောအခါ “ငါမှာ အနာရောဂါ အနည်းငယ် ရောက်လာလေပြီ၊ ထိုအနာ ရောဂါ တိုးပွားမည်ဆိုလျှင် တိုးပွားသွားရန် အကြောင်းရှိ သည်၊ မတိုးပွားခင် ယခုကကြိုတင်၍ ကြိုးစားအားထုတ်အံ့” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး။ (၂) နာလံထစအခါ “ငါသည် နာလံထစ မကြာသေးလှပေ၊ ရောဂါဟောင်း ပြန်ပေါ် လာမည်ဆိုက ပေါ်နိုင်သော အကြောင်းရှိသည်၊ အနာ ဟောင်း မပေါ်လာမီ ယခုကပင် ကြိုးစားအားထုတ်အံ့” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး၊ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ဆွမ်းနှင့်စပ်၍ နှစ်ပါးဟူသော်ကား... (၁) ဆွမ်း လုံလောက်စွာ မရသောအခါ “ငါသည် ဆွမ်းခံရွာမှ ဆွမ်း လုံလောက်အောင် မရခဲ့ချေ၊ အနည်းငယ်သာ စားသုံးရ သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးကြွိုင်ခိုင် ထိနမိဒ္ဓမနှိပ်စက်နိုင် သဖြင့် အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်၊ ယခုပင်အားထုတ်အံ့” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး။ (၂) ဆွမ်းလုံလောက်စွာရသော အခါ “ငါသည် ဆွမ်းခံရွာမှ ဆွမ်းလုံလောက်စွာ ရခဲ့သည့် အတွက် အားရှိကြွိုင်ခိုင် အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်၊ ယခုပင် အားထုတ်အံ့” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းတပါး၊ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ဤ ရှစ်ပါးသော (ဝီရိယအားထုတ်ဖြစ်အောင်) ဆင်ခြင် ခြင်းတို့ကို ဝီရိယာရမ္မဝတ္ထုရှစ်ပါးဟု ခေါ်သည်။

(ဤ ရှစ်ဌာနမှာပင် နဝကမ္မပြုလုပ်ပြီးစ ခရီးသွားပြီးစ နာလံထစ ဆွမ်းလုံလောက်စွာ မရသောအခါတို့၌ “ပင်ပန်း လှသေးသည်၊ အိပ်ဦးမှပဲဟူ၍၎င်း၊ နဝကမ္မပြုလုပ်ရန် ရှိသောအခါ ခရီးသွားရန်ရှိသောအခါတို့၌ ပင်ပန်းလိမ့် ဦးမည်၊ အိပ်ဦးမှပဲဟူ၍၎င်း၊ အနာရောက်စအခါ အားနည်း

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

လှသေးသည်။ အိပ်ဦးမှပဲဟူ၍၎င်း၊ ဆွမ်းလုံလောက်စွာ ရသောအခါ မိုက်လေးလှသေးသည်။ အိပ်ဦးမှပဲဟူ၍၎င်း အလွဲလွဲ အမှားမှား ကုသိုလ်တရားကို အားမထုတ် ဖြစ်အောင် စဉ်းစားခြင်း ရှစ်မျိုးကိုကား “ကုသီတဝတ္ထု” ရှစ်ပါး အပျင်းပွားကြောင်းရှစ်ပါးဟူ၍ ခေါ်သည်။ ။ ။ ဤ အာရမ္မဝတ္ထု၊ ရှစ်ပါး ကုသီတဝတ္ထု၊ ရှစ်ပါးတို့ကို ဒီဃနိကာယ်၊ ပါထိကဝဂ်၊ ၁၀-သံဂီတိသုတ်၌ ဟောတော် မူသည်။

(၆) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိလျက် သတ္တဝါသင်္ခါရတို့၏ အပြစ်များကိုသည်းခံခြင်း (တရား ကိုယ်အားဖြင့် သည်းခံသော အခြင်းအရာဖြင့်ဖြစ်သည့် အဒေါသ ရှေ့ဆောင်သော စိတ်စေတသိက်အစု) သည် ခန္တီပါရမီ မည်၏။ ထိုခန္တီပါရမီသည် (က) သည်းခံခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) အလို ရှိအပ် တောင့်တအပ်သည့် ဣဋ္ဌအာရုံ အလိုမရှိအပ် မတောင့်တ အပ်သည့် အနိဋ္ဌအာရုံ နှစ်မျိုးစုံကိုပင် လွှမ်းမိုးနိုင်နင်းခြင်းကိစ္စ ရသ ရှိ၏။ (ခန္တီတရား လက်ကိုင် မရှိသူသည် ဣဋ္ဌအာရုံနှင့် တွေ့ကြုံ သောအခါ လောဘဘက်သို့ ပါသွား၍၊ အနိဋ္ဌအာရုံနှင့် တွေ့ကြုံ သောအခါ ဒေါသဘက်သို့ပါသွားတတ်သည်။ ထိုသူကို ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌ အာရုံတို့က လွှမ်းမိုးနိုင်နင်းအပ်သူ (အနိုင်ခံရသူ) ဟူ၍ ဆိုရလေ သည်။ ခန္တီတရားလက်ကိုင်ရှိသူမှာ ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့နှင့် တွေ့ကြုံ သောအခါ လောဘ ဒေါသဘက်သို့မပါ ကြုံကြုံ ခံနိုင်သည်။ သို့ရ ကား ခန္တီတရားက ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်နင်းသည်ဟု ဆိုရလေသည်။) (ဂ) ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့ကို မိမိအပေါ်သို့ တက် ရောက်နေစေနိုင်သော သဘော (နေခွင့်ပေးနိုင်သော သဘော) ဟူ၍ ယောဂီတို့၏ဉာဏ်၌ ထင်မြင်သောအခြင်းအရာ ပစ္စုပ္ပန် ရှိ၏။ (တနည်း) မဆန့်ကျင်သော သဘောဟု ယောဂီတို့၏ဉာဏ်၌ ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ (ဃ) အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်းလျှင် နီးစွာသောအကြောင်း ပဒဋ္ဌာန် ရှိ၏။

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

(၇) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိသည့် မိမိ၏ ဝန်ခံကြံစည်ချက်ကို မပျက်ကွက် မချွတ်ယွင်း စေခြင်းသဘောသည် သစ္စာပါရမီ မည်၏။ (ဤသစ္စာပါရမီအရ ဝိရတီစေတသိက် စေတနာစေတသိက် ပညာစေတသိက်တို့ကို အရာအားလျော်စွာ တရားကိုယ် ကောက်ယူရသည်။) ထိုသစ္စာ ပါရမီသည် (က) မချွတ်ယွင်းခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) ဟုတ်မှန် တိုင်းသောသဘောကို ထင်စွာပြုခြင်း ကိစ္စ ရသ ရှိ၏။ (ဂ) ချိုမြိန် ကောင်းမြတ် သာယာအပ်သော သဘောဟု ယောဂီတို့၏ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန် ရှိ၏။ (ဃ) ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါး၏ စင်ကြယ်ခြင်းလျှင် နိုးကပ်သောအကြောင်းပဒဋ္ဌာန် ရှိ၏။

(၈) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိသည့် မတုန်မလှုပ် ကုသိုလ်မှုတို့ကို ဆောက်တည်ခြင်း (ထိုသို့ ဆောက်တည်သော အခြင်းအရာဖြင့်ဖြစ်သော စိတ်စေတသိက် တရားစု)သည် အဓိဋ္ဌာနပါရမီ မည်၏။ ထိုအဓိဋ္ဌာနပါရမီသည် (က) ဗောဓိသမ္ဘာရမည်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦ ဖြစ်သည့် ပါရမီစာဂ စရိယတရားတို့၌ ကြံကြံခိုင်ကျည် တည်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) ထိုဗောဓိသမ္ဘာရတရားတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခြင်း ကိစ္စ ရသ ရှိ၏။ (ဂ) ထိုဗောဓိသမ္ဘာရတရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ရန်ကိစ္စ၌ မတုန် မလှုပ်သော သဘောဟူ၍ ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (ဃ) ဗောဓိသမ္ဘာရတရားများလျှင် နိုးကပ်သော အကြောင်းပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

(၉) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ ပါရှိလျက် သတ္တလောက၏ စီးပွားချမ်းသာကို ရှက်ဆောင်တတ် သော (တရားကိုယ်အားဖြင့်) အများပါဒ အမည်ရသည့် အဒေါသ စေတသိက်သည် မေတ္တာပါရမီ မည်၏။ ထိုမေတ္တာပါရမီသည် (က) သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားသောအခြင်းအရာဖြင့် ဖြစ်ခြင်း (လိုလားခြင်း) လက္ခဏာ ရှိ၏။ (ခ) လိုလားသည့် အတိုင်းပင် စီးပွားကို ရှက်ဆောင်ခြင်း ကိစ္စ ရသ ရှိ၏။ (တနည်း)

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

မျက်ကြုတ်ကိုးပါး ရန်ငြိုးကိုးပါးကို ပယ်ရှားခြင်းကိစ္စ ရသ ရှိ၏။
(ဂ) အေးမြသောသဘောဟူ၍ ယောဂီတို့၏ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း
ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (ဃ) သတ္တဝါတို့ကို ချစ်နှစ်သက်ဖွယ်အနေဖြင့်
ကြည့်ရှုခြင်းလျှင် နီးကပ်သောအကြောင်း ပဒဋ္ဌာန် ရှိ၏။ (သတ္တဝါ
တို့ကို မုန်းဖွယ်အနေဖြင့် ကြည့်ရှုလျှင် မေတ္တာတရား မပွား
နိုင်ပေ။)

(၁၀) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံ
ပါရှိ၍ အလိုရှိအပ် မရှိအပ်သည့် သတ္တဝါသင်္ခါရတို့၌ ချစ်ခြင်း
မုန်းခြင်းကို ပယ်ဖျောက်လျက် အညီအမျှဖြစ်ခြင်း (ထိုအခြင်းအရာ
ဖြင့်ဖြစ်သော တဩမဇ္ဈတ္တတာစေတသိက်)သည် ဥပေက္ခာပါရမီ
မည်၏။ ထိုဥပေက္ခာပါရမီသည် (က)မချစ်မမုန်း အလယ်အလတ်
အခြင်းအရာဖြင့်ဖြစ်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ)အညီအမျှကြည့်ရှုခြင်း
ကိစ္စရသရှိ၏။ (ဂ) မုန်းခြင်း ချစ်ခြင်းကို ငြိမ်းစေတတ်သော
သဘောဟူ၍ ယောဂီတို့၏ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန် ရှိ၏။
(ဃ)ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိမှုကို ဆင်ခြင်ခြင်း (ပစ္စဝေက္ခဏာ
ဉာဏ်)လျှင် နီးကပ်သောအကြောင်း ပဒဋ္ဌာန် ရှိ၏။

ဤပါရမီဆယ်ပါး၏တရားကိုယ်ကို ဖော်ပြရာ၌ ပါရမီ
တိုင်းမှာပင် “မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်
အခြေခံပါရှိ” ဟူသော ဝိသေသနစကားကို အဦးပလ္လင်ခံ၍
ရေးသားဖော်ပြခြင်းမှာ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများ၏
သန္တာန်၌ ထိုမဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်
အခြေခံပါရှိ၍ ဖြစ်ပွားသော ဒါနမှု သီလမှု အစရှိသည်
တို့သာ ပါရမီအမည်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပါရမီဆယ်ချက်၊ တရားနက်၏၊ လေးဘက်လေးတန်၊ သဘောမှန်ကို၊
ဖန်ဖန်စေ့၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့်၊ ကြည့်ရှုဝေဖန်၊ ကိုယ့်သန္တာန်၌၊ မကျန်စေရ၊
ဖြစ်စေမှလျှင်၊ ဒုက္ခငြိမ်းမည် ကေနံတည်း။

(၆) ပါရမီတို့၏ အကြောင်းတရားများ

“ထိုပါရမီတို့၏ အခြေခံအကြောင်းတို့ကား အဘယ်တရားများ ဖြစ်ပါသနည်း” ဟု မေးသော်....

- (က) အဘိနိဟာရ၊
- (ခ) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်၊
- (ဂ) ဗုဒ္ဓဘူမိတရားလေးပါး၊
- (ဃ) အဇ္ဈာသယဓာတ်ကောင်း (၁၆) ပါး၊
- (င) မလ္လခြင်းစသည်၌ အပြစ်၊ လှူခြင်းစသည်၌ အကျိုးကို ဆင်ခြင်တတ်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များ၊
- (စ) အခြံအရံအကြောင်းတို့နှင့် တကွသော စရုဏ (၁၅) ပါး အဘိညာဉ် (၅) ပါး—

ဤတရားတို့သည် ပါရမီတို့၏ အခြေခံအကြောင်းတရားများ ဖြစ်ပါသည်ဟု အကျဉ်းချုပ်ဖြေဆိုရာ၏။

အကျယ်အားဖြင့် ဖြေဆိုသော်ကား....

(က) အဘိနိဟာရ

(အဘိ = သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရှေးရှု၊ နိဟာရ = စိတ်ကို ပို့ဆောင်ခြင်း၊ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်ရန် ဆုပန်ခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။)

အောက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဒုလ္လဘ အခင်း၌ လာရှိသည့် ဗျာဒိတ်ရကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့ကို ပြန်လည် စဉ်းစား ဆင်ခြင် ရာ၏။ ထို ဗျာဒိတ်ရကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့ စုပေါင်းပြည့်စုံသော (သုမေဓာဘဝကဲ့သို့သော) ဘဝသို့ရောက်ရှိသောအခါ သုမေဓာ ပညာရှိကဲ့သို့သော အလောင်းတော်ကြီးတို့၏ စိတ်သန္တာန်၌ ထိုအင်္ဂါရှစ်ပါးပြည့်စုံမှု၏ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းချက်အရ မည်သူ ကမ္မ အကြံပေးနေရသည် မဟုတ်ပဲ—

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

“ငါသည် ကိုယ်စွမ်းဖြင့် သံသရာပင်လယ်ကြီးကို ကူးမြောက်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ဆယ်တင်ပေအံ့။ ကိုယ်စွမ်းဖြင့် သံသရာနှောင်အိမ်ကြီးမှ လွတ်အောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း လွတ်မြောက်စေအံ့။ ကိုယ်တိုင်က ဣန္ဒြေတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမအံ့။ ကိုယ်တိုင်က ကိလေသာအပူ ငြိမ်းအောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ငြိမ်းစေအံ့။ ကိုယ်တိုင်က နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အသက်သာဆုံးတရားကို ရအောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ထို တရားကို ရစေအံ့။ ကိုယ်တိုင်က ဝဋ်သုံးပါး မီးတောက်ကြီးများ ငြိမ်းအောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ငြိမ်းစေအံ့။ ကိုယ်တိုင်က ကိလေသာမြူစင်ကြယ်သူဖြစ်အောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း စင်ကြယ်စေအံ့။ ကိုယ်တိုင်က သစ္စာလေးပါးကို သိအောင် အားထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း သိစေအံ့။ (အချုပ်အားဖြင့်—ငါသည် ဘုရားဖြစ်အောင် အားထုတ်ပြီးလျှင် ဝေနေယျတို့ကို ကယ်တင်အံ့။)”-

ဟူ၍ သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်လိုသည့် မဟာကုသိုလ်စိတ် စေတသိက်များ တရိပ်ရိပ် တဖွားဖွား ဖြစ်ပွား၍ လာလေသည်။ ထိုသို့ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်ရန် ဆုပန်သည့် မဟာကုသိုလ်စိတ် စေတသိက်များကို အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ကြီးဟူ၍ ခေါ်သည်။ ထိုအဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီးသည် ပါရမီဆယ်ပါးလုံး၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းကြီးဖြစ်သည်။

မှန်၏...ထို အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်ပင် အလောင်းတော်ကြီးများမှာ နိယတဗျာဒိတ်ကို ရရှိခြင်း၊ ရရှိပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဆောက်တည်ခြင်း၊ အထွတ်အထိပ်ရောက် ဖြည့်ကျင့်ခြင်းများ အစဉ်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ကြလေသည်။

ထို အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီးသည် (က) သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ စိတ်ကိုထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ (ခ) ငါသည် သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်ပြီးလျှင် သတ္တဝါတို့၏ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်သော စီးပွားချမ်းသာ တို့ကို ပြီးစေနိုင်ရပါလို၏၊ ရွက်ဆောင်နိုင်ရပါလို၏ဟု တောင့်တ ခြင်း ကိစ္စရသရှိ၏။ (ဂ) ဗောဓိသတ္တုရ တရားတို့၏ အခြေခံ အကြောင်းရင်းတရားကြီးဟူ၍ ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်ခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ (ဃ) မဟာကရုဏာလျှင် (တနည်း၊ နောက်၌ ပြဆိုလတ္တံ့သော ဥပနိဿယ အကြောင်းထူးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းလျှင်) နီးကပ်သော အကြောင်း ပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

ဤ အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီးကို မကြံစည်နိုင်သည့် ဘုရား ကျေးဇူးများကို၎င်း နှိုင်းယှဉ်၍ မရသည့် သတ္တလောက၏ အစီး အပွားကို၎င်း ရည်ရော်၍ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီ စာဂ စရိယ တရားစု၏ မူလ အကြောင်းရင်းကြီး ဟူ၍၎င်း၊ အလွန်ကောင်းမြတ်၍ မနှိုင်းအပ်သော အစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ သည့် ကုသိုလ်ထူးကြီးဟူ၍၎င်း မှတ်ယူအပ်၏။ သတ္တိထူးရှိပုံကို အမြွက်မျှ ပြဆိုရသော်—

ယင်းသည့် အဘိနိဟာရကုသိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် အလောင်းတော်သူမြတ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရဘို့ရန် ပဋိပတ် နယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် သက်ဆင်း လာသူ မည်တော့သည့်ပြင်၊ ယင်းအဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ရှင် အလောင်း တော်သူမြတ်မှာ မြေလက်ခတ်မလွဲ ဘုရားအဖြစ်ကို ကေန် ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း ဤကုသိုလ်ထူးကြီးသို့ ရောက်ပြီး ရပြီးမှ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ခြင်း (ဆုတမျိုးပြောင်းလွှဲတောင်းခြင်း) မရှိ သောကြောင့်၎င်း ဗောဓိသတ္တ = ဘုရားအလောင်းတော်ဟူသော အမည်ကို ရလေတော့သည်။ (ဤကုသိုလ်ကြီး မဖြစ်သေးသမျှ ဘုရားအလောင်း မမည်နိုင်သေး။) ထိုအချိန်မှစ၍ အလောင်း တော်သူမြတ်အား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလိုသည့် စိတ်ထားနှင့် ပါရမီ စာဂ စရိယတို့ကို အထွတ်အထိပ်ရောက် ဖြည့်စွမ်းနိုင်သည့် စွမ်းရည် သတ္တိများ တည်ရှိလေတော့သည်။ ထိုအဘိနိဟာရ

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ကုသိုလ်ရှင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်သည့် သယမ္ဘုဉာဏ် ခေါ်ရသည့် ပါရမီပဝိစယဉာဏ်တော်ဖြင့် ပါရမီတော်တို့ကို မချွတ်မယွင်း အမှန်အတိုင်း ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ကြံကြံခိုင်ခိုင် ဆောက်တည်၍ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကြာအောင် ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေပြီ။

ထို အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီးမှာလည်း—

- (I) ပစ္စယအကြောင်း လေးပါး၊
- (II) ဟေတုအကြောင်း လေးပါး၊
- (III) အားစွမ်းလေးပါးတို့ ရှိပြန်သည်။ ထိုတွင်—

(I) ပစ္စယအကြောင်း(အထောက်အပံ့အကြောင်း) လေးပါးဟူသော်ကား.....

(၁) ဘုရားဆုပန်မည့်အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျားမြတ်သည် သက်တော်ထင်ရှားရှိသော ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကြီးစွာသော ဘုရားအာနုဘော်ဖြင့် ပြာဋိဟာမုပ္ဖတော်မူသည်ကို ကိုယ်တိုင် ဖူးမြင်ရသောအခါ “သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အာနုဘော်ကြီးစွာတကား.....၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့အံ့ဖွယ်ထူးကဲသော သဘောရှိပေသည်။ မကြံစည်နိုင်သော အာနုဘော်လည်း ရှိတော်မူပေသည်” ဟု ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်သည့် ဘုရားအာနုဘော်ကို အကြောင်းပြု၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တတ်သည်။

(၂) ကိုယ်တိုင်ပင် မမြင်ရသော်လည်း “မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဤသို့သော အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏” ဟု သူတပါးတို့ထံမှ တဆင့်စကား ကြားရသည်ကို အကြောင်းပြု၍လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တတ်သည်။

(၃) မြတ်စွာဘုရား၏အာနုဘော်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မမြင်ရ၊ သူတပါးထံမှလည်း မကြားရစေကာမူ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား

အပ်သည့် ဘုရားအာနုဘော်နှင့်စပ်သော တရားကို ကြားရ နာရ၍ လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တတ်သည်။

(၄) ရှေ့အကြောင်းသုံးပါးမရှိပဲလည်း ဘုရားဆုပန်လိုသော အမျိုးကောင်းသားကိုယ်တိုင်က အလွန်မြင့်မြတ်သော နှလုံးသွင်း ဓာတ်ခံရှိသည့်အတွက် “ငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ အနွယ် အဆက် ပဝေဏီစဉ်လာ ဓမ္မတာကို မကွယ် မပျောက်အောင် စောင့်ရှောက်ပေအံ့” ဟု အလွန်အလွန်တရားကို ရိုသေကော်ရော် ပူဇော်လျက် ထိုဓမ္မဂရုစိတ်ကို အကြောင်းပြု၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်—

- ၁။ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ အာနုဘော်ကို ကိုယ်တိုင် ဖူးမြော်ရခြင်း၊ (သို့မဟုတ်)
- ၂။ ကိုယ်တိုင်ဖူးရသူ တပါးသူထံမှ တဆင့်စကားကြားရခြင်း၊ (သို့မဟုတ်)
- ၃။ ဘုရားအာနုဘော်နှင့် စပ်သော တရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသည်ကို ကြားနာရခြင်း၊ (သို့မဟုတ်)
- ၄။ ကိုယ်တိုင်က အလွန်မြင့်မြတ်သည့် အဇ္ဈာသယဓာတ်ခံရှိ၍ ဓမ္မဂရုစိတ်ကို မွေးမြူခြင်း—

ဤလေးပါးသည် အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီး၏ ပစ္စယအကြောင်း (အထောက်အပံ့အကြောင်း) မည်၏။

(၁၁) ဟေတုအကြောင်း (တိုက်ရိုက် ဖြစ်စေတတ်သော အကြောင်း) လေးပါးဟူသော်ကား....

(၁) ဘုရားဆုပန်မည့် မင်းယောက်ျားသည် ရှေးရှေး ဘုရားရှင်တို့အထံ၌ အဓိကာရ = (အထိကရ) ကုသိုလ်ထူးများကို ပြုခဲ့ဘူးခြင်းဟူသော ဥပနိဿယ သမ္ပဒါ။ (၂) ပင်ကိုယ် ပကတိအားဖြင့် ကရုဏာဓာတ်ခံ ကြီးမားခြင်း၊ မိမိအသက်ကိုပင်စွန့်၍ သတ္တဝါတို့၏ဒုက္ခကို ပယ်ရှားလိုခြင်းဟူသော ကရုဏာသမ္ပဒါ။ (၃) မိမိ

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အလိုရှိအပ်သည့် ဘုရားအဖြစ်ကြီး ပြီးစီးအောင်မြောက်သည့်တိုင် အောင် အလွန်ကြာမြင့်စွာ အားထုတ်ရသော်လည်း ဝဋ်ဒုက္ခနှင့် တကွ သတ္တဝါတို့ အစီးအပွားအလို့ငှါ ခဲယဉ်းလှသော အကျင့်တို့ကို ကျင့်ရခြင်းတို့မှ မငြီးငွေ့ခြင်း (စိတ်မပျက်ခြင်း)မကြောက်ရွံ့ခြင်းဟူသော ဥဿာဟသမ္ပဒါ။(၂။၂။)အစီးအပွားမဲ့မှ မြစ်တား၍ အစီးအပွား၌ ယှဉ်စေသည့် မိတ်ဆွေကောင်းကို ပေါင်းသင်း မိခြင်း တည်းဟူသော ကလျာဏမိတ္တတာ—ဤလေးပါးတို့ဖြစ်သည်။ (ဤ ဟေတုအကြောင်း လေးပါးကြောင့် ဘုရားဆုကို ပန်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏၊ ဤ အကြောင်းလေးပါး မရှိလျှင် ဘုရားဆုကို မပန်နိုင်။)

ထိုလေးပါးတို့တွင် (၁) အမှတ်ပါ ဥပနိဿယသမ္ပဒါဟူသည် ကား...အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့အထံ၌ စိတ်ဖြင့်၎င်း နှုတ်ဖြင့်၎င်း ဘုရားဖြစ်ရန် ဆုပန်ခဲ့ဘူးသည်၊ (ဘုရားဆု ရေပေါင်း မည်မျှဟူ၍ အပိုင်းအခြားမလာရှိပေ။) ထို့ကြောင့်ပင် အလောင်းတော်သူမြတ်၏ အလိုတော် အဇ္ဈာသယ ဓာတ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ အမြဲတစေ ညွတ်ကိုင်လျက် ရှိနေသည်၊ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို ကျင့်တို့ရန်လည်း အမြဲပင်ညွတ်ကိုင်လျက် ရှိနေသည်။ ယင်းသို့ ဥပနိဿယသမ္ပဒါတရား ထင်ရှားရှိမှုကြောင့် ပင် ဘုရားအလောင်းများမှာ (၁)ပစ္စေကဗောဓိလောင်း၊ သာဝကဗောဓိလောင်းတို့ထက် ထူးကဲသာလွန်သော ဣန္ဒြေနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ (၂) ထိုသူတို့ထက် ထူးကဲစွာ သူတပါး၏အကျိုးကို ကျင့်နိုင်ခြင်း၊ (၃) ထိုသူတို့ထက် ထူးကဲစွာ သူတပါး၏အကျိုးကို ကျင့်ခြင်း၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သိသော ဌာနာဌာနကောသလ္လဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းများ ဖြစ်ရသည်။ (ဤသုံးချက်ကို ထောက်ဆ၍ အလောင်းတော်ကြီးများ၏ ရှေးရှေးဘုရားတို့ထံ၌ ကုသိုလ်ထူး ဆည်းပူးခဲ့ဘူးကြောင်းကို သိရာ၏။)

(၂။၂။) အမှတ်ပါ ကလျာဏမိတ္တတာအရ ဘုရားအလောင်း ပေါင်းသင်းအရှိပြီသော ကလျာဏမိတ္တ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည်မှာ...

သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဤတရား
ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူ ဖြစ်ပေသည်။

သဒ္ဓါ သီလ၊ သုတ စာဂံ၊ ဝီရိယ သတိ၊ သမာဓိ ပညာ၊ ဤရှစ်ဖြာ၊
ကလျာဏ မိတ်စစ်အင်္ဂါတည်း။

ယင်းသည့် ကလျာဏမိတ်ဆွေသည် ကိုယ်တိုင်က သဒ္ဓါတရား
နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၊ ကံ-ကံ၏
အကျိုးတို့ကို ယုံကြည်၏။ (သဒ္ဓါတရားမရှိသူသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်
နှင့် ကံ-ကံ၏အကျိုးတို့ကို မယုံကြည်နိုင်။) ထိုသို့ ယုံကြည်ခြင်းဖြင့်
သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ အပေါ်
အကျိုးလိုလားခြင်း သဘောကို မစွန့်ပေ။ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း
ကြောင့် သတ္တဝါတို့က ချစ်နှစ်သက်အပ်သူ အလေးအမြတ်ပြုအပ်
သူ ဖြစ်ပေ၏။ သုတနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့၏ စီးပွား
ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်နိုင်သည့် နက်နဲသော တရားစကားကို
ဟောကြားတတ်၏။ စာဂတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အလို
နည်းသူ ရောင့်ရဲလွယ်သူ ကိလေသာ ကာမတို့မှ ကင်းဆိတ်သူ
ထိုထိုသူတို့၌ ကိလေသာဖြင့် မရောနှောသူ ဖြစ်ပေ၏။ ဝီရိယနှင့်
ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွား ဖြစ်ထွန်းရန်
အကျင့်၌ အမြဲအားထုတ်သူ ဖြစ်၏။ သတိနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်
ကုသိုလ်တရားတို့၌ အမြဲပင် မမေ့လျော့ မပေါ့တန်သူ ဖြစ်၏။
သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် မပြန့်လွင့်သောစိတ် (တည်ကြည်
သောစိတ်) ရှိသူ ဖြစ်၏။ ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အမှန်ကို
သိသူဖြစ်၏။

ထိုကလျာဏမိတ်ဆွေသည် (သတိဖြင့်) ကုသိုလ် အကုသိုလ်
တရားတို့၏ အဖြစ်သနစ် အလားအလာကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်
ပြီးလျှင် (ပညာဖြင့်) သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွား ဟုတ်မဟုတ်
အမှန်အတိုင်း သိရှိတော်မူပြီးခါ (သမာဓိဖြင့်) တည်တံ့ ကြံ့ခိုင်
သောစိတ်ရှိလျက် (ဝီရိယဖြင့်) သတ္တဝါတို့ကို စီးပွားမဲ့မှ ပယ်ရှား
အစီးအပွား၌ ဇွဲသန်သန် ယှဉ်စေ အားထုတ်စေသည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဤသို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော ကလျာဏမိတ်ဆွေကို ပေါင်းသင်း အမှီပြုရသဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် မိမိ၏ ဥပနိဿယသမ္ပတ္တိကို ဆတက်တပိုး တိုး၍တိုး၍ စင်ကြယ်စေပြီးလျှင် အလွန် သန့်ရှင်းသော ဉာဏ်ပညာ အာသယဓာတ်ခံ အလွန် သန့်ရှင်းသောကိုယ်နှုတ်အမှုတို့၌ အားထုတ်ခြင်း ပယောဂလုံ့လ နှင့် ပြည့်စုံလျက် ခွန်အားကြီးလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပြီးလျှင် မကြာမီပင် ဗျာဒိတ်ရကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့ကို တပေါင်းတည်း ပြည့်စုံစေနိုင်၍ မဟာဘိနိဟာရခေါ်သော ဘုရားဆုပန်မှုကုသိုလ် ကြီးကို ရဲရဲတောက်ပြုပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းစစ် အဖြစ်၌ တည် လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုရားဆုမှ လွှဲပြောင်းကာ ဆုတပါးကို မတောင်းတော့ပေ။ ကေနမချွတ် ဘုရားဖြစ်ရန် မြဲသည့် နိယတ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

(၂၂) အားကြီး လေးပါးဟူသော်ကား.....

(က) အဇ္ဈတ္တိကဗလ၊ (ရှေးဖော်ပြပြီး ပစ္စယအကြောင်း လေးပါးတို့အနက် စတုတ္ထအကြောင်းဖြစ်သည့် ဓမ္မဂါရဝစိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်စွမ်းကို အမှီပြုကာ သမ္မာသမ္မောမိခေါ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်၌ အလွန်အမင်း စိတ်ညွတ်နေခြင်းကို ခေါ်သည်။) ယင်း အဇ္ဈတ္တိကဗလဖြင့်ဘုရားအလောင်းတော်သည် မိမိကိုယ်ကို အလေး အမြတ်ပြုကာ ဟိရိတရား အမှီရလျက် ဆုတောင်း ပြည့်ဝကာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်။

(ခ) ဗာဟိရဗလ၊ (ရှေးဖော်ပြပြီး ပစ္စယအကြောင်းလေးပါး တို့အနက် ပဌမ ဒုတိယ တတိယ အကြောင်းတို့ကို အမှီပြုကာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ အလွန်အမင်း စိတ်ညွတ်နေခြင်းကို ခေါ်သည်။) ယင်းဗာဟိရဗလဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ပြင်ပလောက ကို အလေးအမြတ်ပြုကာ “ငါကား ဘုရားဖြစ်နိုင်သည့် စွမ်းရည် သတ္တိများ အပြည့်အဝရှိသူ ယောက်ျားကောင်းဖြစ်သည်” ဟု တက်ကြွသော မာန်မာန အမှီရပြီးလျှင် အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူး နှင့်ပြည့်စုံကာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော် မူသည်။

(ဂ) ဥပနိဿယဗလ၊ (ရှေးဖော်ပြပြီး ဟေတုအကြောင်းလေးပါးတို့အနက် ပဌမအကြောင်းဖြစ်သည့် ဥပနိဿယသမ္ပဒါကို အခြေခံအကြောင်းပြု၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ အလွန်အမင်းစိတ်ညွတ်နေခြင်းကို ခေါ်သည်။) ယင်း ဥပနိဿယဗလဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ထက်မြက်သောဣန္ဒြေ သန့်ရှင်းသော ဓာတ်သဘောရှိ၍ သတိအမှီရပြီးလျှင် အဘိနိဟာရကုသိုလ်ထူးနှင့်ပြည့်စုံကာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်။

(ဃ) ပယောဂဗလ၊ (သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရနိုင်စေလောက်အောင် အောင်မြောက်သော လုံ့လ ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဥပနိဿယ အဓိကာရကုသိုလ်များကို တရိုဟသေ အမြဲမပြတ် ပြုကျင့်ခြင်းတို့ကို ခေါ်သည်။) ယင်း ပယောဂဗလဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် စင်ကြယ်သော ကာယကံမူ ဝစီကံမူနှင့် ပြည့်စုံလျက် အဓိကာရကုသိုလ်များကို အကြားမလပ် ပြုတော်မူပြီးလျှင် အဘိနိဟာရကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်။

ဤဆိုအပ်ပြီးသော ပစ္စယအကြောင်းလေးပါး ဟေတုအကြောင်းလေးပါး အားကြီးလေးပါး အကြောင်းတရားတို့ ပြည့်စုံ၍ သုမေဓာပညာရှိဘဝကဲ့သို့သော ဘဝသို့ ရောက်လာသောအခါ အလောင်းတော်သူမြတ်မှာ နိယတဗျာဒိတ် ခံယူနိုင်ကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့ ပေါင်းဆုံ ပြည့်စုံ၍ လာလေတော့သည်။ ထိုအင်္ဂါရှစ်ပါး ပေါင်းဆုံ ပြည့်စုံခြင်း၏ လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းချက်အရ ရှေး၌ပြခဲ့သည့်အတိုင်း “ငါသည် မဆုတ်မနစ် ဘုရားဖြစ်အောင် အားသစ်ကြီးစားပြီးလျှင် ဝေနေယျတို့ကို ကယ်တင်ပေးအံ့” ဟူ၍ ဘုရားဆုပန်မှု အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်စိတ် စေတသိက်များ ဖြစ်ပွား လာလေသည်။ ယင်း အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ကြီးသည် ပါရမီတို့၏ မူလအခြေခံ အကြောင်းရင်းကြီးဖြစ်ပေသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ

အဘိနိဟာရကုသိုလ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သူမြတ်ကြီးမှာ.... (၁) သတ္တဝါတို့ကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သိမ်းပိုက်ခြင်း၊ (၂) စိတ်တော်အစဉ်မှာ အကုသိုလ်၏ အစွမ်းဖြင့် မညစ်နွမ်းခြင်း၊ (ကိလေသာလှောက်လှက်၍ စိတ်ညစ်နွမ်းမှု မရှိခြင်း) (၃) အလောင်းတော်၏ အလိုဆန္ဒ ပြုသမျှ ပြောသမျှ အဝဝသည် သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်ကြောင်းများသာဖြစ်ခြင်း၊ (၄) ကိုယ်တော်၏ အတွက်တာ ပါရမီစာဂ စရိယတရားများ ဆုတ်နစ်သည်မရှိ၊ အထက်အထက်၌သာ တိုးတက်ပွားစီး ရင့်သန်ခြင်း တည်းဟူသော အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ဖြစ်ပွားလာလေသည်။

ယင်း အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ဖြစ်ပွားလာခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် အလွန်ကြီးမြတ်သော ကောင်းမှုအစဉ် ကုသိုလ်ရေအယဉ်နှင့် ပြည့်စုံရကား သတ္တဝါတို့၏ မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်ကြီး ဖြစ်ပြီးလျှင် ကုသိုလ်မျိုးကို ကြံချရာ အသဒိသ လယ်ယာမြေကောင်းကြီး အရိအသေ ပြုရာကြီး တခု ဖြစ်တော်မူလေတော့သတည်း။

(၁) မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်

အဘိနိဟာရ ကုသိုလ်ထူးကြီးကဲ့သို့ပင် မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လ ဉာဏ်တို့သည်လည်း ပါရမီတို့၏ အခြေခံအကြောင်းတရားများ ဖြစ်ကြပေသည်။ (ထို မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်တို့ကို အောက်၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။)

ယင်းသည့် မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လ ဉာဏ်တို့ကြောင့် အလောင်းတော်ကြီးများသည် ကိုယ်ကျိုးကိုမဝံ့ပဲ အမြဲပင် သူတပါး၏ အကျိုးကို အားထုတ်တော်မူနိုင်ကြပေသည်။ လူသာမန်တို့ ပြုနိုင်ခဲ့သည့် အလောင်းတော်ကြီးများ၏ အကျင့်များကို ကျင့်ရသော်လည်း ပင်ပန်းသည်ဟု မရေတွက်ကြကုန်၊ ထိုတရားနှစ်ပါး ကိန်းတည်သောကြောင့်ပင် အလောင်းတော်

ကြီးများကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားခြင်း ဖူးမြော်ခြင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ခြင်း စသည်ကို ပြုသောအခါတို့၌လည်း သတ္တဝါတို့၏ အဖို့ရာ စီးပွားချမ်းသာကြောင်း ကောင်းမှုတရားများ ဖြစ်ပွား ပြည့်စုံနိုင်သည်။

ဆက်၍ဖော်ပြဦးအံ့...အလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်ပွား သော ထိုကရုဏာနှင့် ပညာ နှစ်ပါးတို့အနက်—ပညာကြောင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်၊ ကရုဏာကြောင့် ဗုဒ္ဓကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ပညာကြောင့်ကိုယ်တော်တိုင်က သံသရာ ပင်လယ်ကြီးကို ကူးမြောက်တော်မူနိုင်၍၊ ကရုဏာ ကြောင့် ဝေနေယျတို့ကို ကယ်တင်တော်မူနိုင်သည်။ ပညာဖြင့် သူတပါး၏ ဒုက္ခကို ပိုင်းခြားသိမြင်တော်မူသည်၊ ကရုဏာဖြင့် ထိုဒုက္ခကို ကုစားပယ်ရှားနိုင်ရန်အားထုတ်တော်မူသည်။ပညာဖြင့် ဒုက္ခ၌ ငြီးငွေ့တော်မူ၍၊ ကရုဏာဖြင့် ထိုငြီးငွေ့အပ်သည့် ဒုက္ခကိုပင် ဝေနေယျတို့ကို ကယ်တင်ရန်အတွက် သုခကဲ့သို့ ခံယူတော်မူသည်။ ပညာဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုတော်မူ၍၊ ကရုဏာဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို ကယ်တင်ရန်အတွက် သံသရာဝဋ်ထဲသို့ တစ်လည်လည် ရောက် တော်မူရပြန်သည်။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ကရုဏာပညာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကား များလှပေ၏။ ဤကရုဏာနှင့် ပညာ နှစ်ပါး တို့သည် ပါရမီတို့၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်သေး၊ ဘုရားဆုပန်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကြီးများလည်း ဖြစ်ကြလေ သည်။

(၈) ဗုဒ္ဓဘူမိလေးပါး

အဘိနိဟာရနှင့် ကရုဏာပညာတို့ကဲ့သို့ပင် (၁) ဥဿာဟ၊ (၂) ဥဗ္ဗင်္ဂ၊ (၃) အဝတ္ထာန၊ (၄) ဟိတစရိယာ ဤ လေးပါးသော ဗုဒ္ဓဘူမိတရားတို့သည်လည်း ပါရမီ၏အကြောင်းရင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုတွင်—

(၁) ဥဿာဟ ဟူသည်ကား...ပါရမီ စာဂ စရိယတို့ကို မဆုတ်မနစ် အားသစ်ကြီးစားခြင်း ဝီရိယတည်း။(၂) ဥဗ္ဗင်္ဂဟူသည်

ကား....ရှေး၌ဆိုအပ်ပြီးသည့် ဥပါယကောသလ္လ ဉာဏ်ပင်တည်း။
(၃) အဝတ္ထာန ဟူသည်ကား.... ဘုရား ဖြစ်ကြောင်း တရားတို့၌
မတုန်မလှုပ် ကြံကြံတည်ခြင်းတည်း။ (၄) ဟိတစရိယာ ဟူသည်
ကား....မေတ္တာဘာဝနာနှင့်ကရုဏာဘာဝနာ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ဤတရား လေးပါးတို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ ဖြစ်ပေါ်လာ
ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘူမိတရားလေးပါးဟူ၍ ခေါ်ဆို
အပ်ကုန်၏။

(ဃ) အဇ္ဈာသယခတ်ကြီး (၁၆) ပါး

(အဇ္ဈာသယ ဟူသည် သတ္တဝါတို့သန္တာန်၌ လွမ်းမိုး
စိုးအုပ်၍ တည်နေသည့် ခတ်ခံမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအဇ္ဈာ-
သယသည် ကောင်းသော အဇ္ဈာသယ မကောင်းသော
အဇ္ဈာသယဟူ၍ နှစ်မျိုးပင်ရှိသည်။)

အလောင်းတော်ကြီးများမှာ ဝတ္ထုကာမ ဃရာဝါသ စသည်
တို့၌ အပြစ်ကို မြင်တော်မူကြသည့်အတွက် အလောဘ စသော
တရားကောင်းကြီးများ ကလွန်ပြီးလျှင် ထို ဝတ္ထုကာမ ဃရာဝါသ
စသည်တို့မှ ထွက်မြောက်ရခြင်း အစရှိသည်၌ အမြဲညွတ် ကိုင်းရှိုင်း
နေသော စိတ်ရှိမှု အစရှိသည်ကို နေက္ခမ္မဇ္ဈာသယ အစရှိ
သည် ခေါ်သည်။ ထို အဇ္ဈာသယတို့ကား...နေက္ခမ္မဇ္ဈာသယ၊
ပဝိဝေကဇ္ဈာသယ၊ အလောဘဇ္ဈာသယ၊ အဒေါသဇ္ဈာသယ၊
အမောဟဇ္ဈာသယ၊ နိဿရဏဇ္ဈာသယဟူ၍ ခြောက်ပါး၊ ဒါနဇ္ဈာ-
သယ သီလဇ္ဈာသယ အစရှိသည်ဖြင့် ဆယ်ပါးတို့ ရှိကြသည်။
ထိုတွင်—

အလောင်းတော်ကြီးများသည် နေက္ခမ္မဇ္ဈာသယခတ်ခံအား
ကြီးတော်မူကြသောကြောင့် ကာမတရား ဃရာဝါသတရားတို့၌
အပြစ်မြင်တော်မူကြသည်။ ပဝိဝေကဇ္ဈာသယခတ်ခံ အားကြီး
တော်မူကြသောကြောင့် အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် မွေ့လျော် ပျော်
ပိုက်နေမှု၌ အပြစ်မြင်တော်မူကြသည်။ အလောဘ အဇ္ဈာသယ
အဒေါသ အဇ္ဈာသယ အမောဟ အဇ္ဈာသယခတ်ခံ အားကြီး

တော်မူကြသောကြောင့် လောဘ ဒေါသ မောဟတို့၌ အပြစ် မြင်တော်မူကြသည်။ နိဿရဏဇ္ဈာသယဓာတ်ခံ အားကြီးတော် မူကြသောကြောင့် ခပ်သိမ်းသော ဘဝတို့၌ အပြစ် မြင်တော်မူကြ သည်။ လောဘစသည်တို့၌ အပြစ်မြင်ခြင်း အလောဘစသည်တို့ လွန်ကဲခြင်းမရှိပဲ ဒါနစသော ပါရမီတို့ မဖြစ်နိုင်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအဇ္ဈာသယဓာတ်ကြီး ခြောက်မျိုးတို့သည်လည်း ပါရမီတို့၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်ကုန်၏။

ထို့အတူ ဒါနဇ္ဈာသယ အစရှိသော အဇ္ဈာသယ ဓာတ်ကြီး ဆယ်ပါးတို့သည်လည်း ပါရမီတို့၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်ကုန်၏။ (ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားတို့၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ အလော ဘ စသည် လွန်ကဲခြင်းကြောင့် ပေးကမ်းမှု စသည်တို့၌ အမြဲ စိတ်ညွတ်နေမှုကို ဒါနဇ္ဈာသယ စသည် ခေါ်၏။)

အလောင်းတော်ကြီးများသည် ဒါနဇ္ဈာသယ လွန်ကဲတော် မူကြသောကြောင့် ဒါန၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် မစ္ဆေရတရား ၌ အပြစ်မြင်ကြပြီးလျှင် ဒါနပါရမီကို အပြည့်အစုံ ဖြည့်တော်မူကြ သည်။ သီလဇ္ဈာသယ လွန်ကဲတော်မူကြသောကြောင့် သီလ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် ဒုဿီလျခေါ်သော ဒုစရိုက်မှုတို့၌ အပြစ် မြင်တော်မူကြပြီးလျှင် သီလပါရမီကို အပြည့်အစုံ ဖြည့်တော်မူကြ သည်။ ကျန်သောပါရမီတို့၌လည်း ဤနည်းအတူ သိရာ၏။

အထူးအားဖြင့် နေက္ခမ္မဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ကာမ တရား၊ ခုရာဝါသတရား၊ ဉာဏဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား မောဟနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ၊ ဝိရိယဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ကောသဇ္ဇ = (အပျင်းထူခြင်း၊) ခန္တိအဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ကား အက္ခန္တိ = (ဒေါသ၊) သစ္စာအဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ကား မုသာဝါဒ၊ အဓိဋ္ဌာနဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား အန- ဓိဋ္ဌာန = (ကုသိုလ်မှုတို့၌ ကြံကြံမတည်ခြင်း၊) မေတ္တာ အဇ္ဈာ- သယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ဗျာပါဒ၊ ဥပေက္ခာ အဇ္ဈာသယ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌလောကဓိတို့ ဖြစ်သည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အလောင်းတော်ကြီးများသည် ဥပေက္ခာအဇ္ဈာသယ လွန်ကဲ တော်မူကြသောကြောင့် ဥပေက္ခာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည့် ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌလောကဓံ တရားတို့၌ အပြစ်မြင်တော် မူကြပြီးလျှင် ဥပေက္ခာပါရမီကို အပြည့်အစုံ ဖြည့်တော်မူကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဒါနဇ္ဈာသယ အစရှိသော အဇ္ဈာသယ ဓာတ်ဆယ်ပါးတို့သည် လည်း ပါရမီတို့၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်ကုန်၏။

(င) မလ္လခြင်းစသည်၌ အပြစ်၊ လှူခြင်းစသည်၌ အကျိုးကိုဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များ

မလ္လခြင်း သီလမဆောက်တည်ခြင်း အစရှိသည့် ဆယ်မျိုး၌ အပြစ်ကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များ၊ လှူခြင်း သီလဆောက်တည်ခြင်း အစရှိသည့် ဆယ်မျိုး၌ အကျိုးကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များသည်လည်း ပါရမီတို့၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်ကုန်၏။

(ဘုရားဆု ပန်လိုသူများ ဤအခဏ်းကို အထူးသတိပြု ကြည့်ရှု လေ့လာရာ၏။)

(က) ဒါနပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံအကျယ်ကား....

လယ်ယာ ရွှေ ငွေ နွား ကျွဲ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျား သားမယားအစရှိသည့် ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုတို့၌ ငြိကပ်တပ်မက် မစွန့် ရက်သည့် စိတ်ရှိသော သတ္တဝါတို့အဖို့ လယ်ယာအစရှိသော ထိုပစ္စည်းတို့မှာ ဝတ္ထုကာမဖြစ်သဖြင့် အများတကာ အာသာ စွဲတပ် တောင့်တအပ်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ခြင်း....ရန်သူမျိုးငါးပါး တို့နှင့် ဆက်ဆံနေခြင်း....ခိုက်ရန်ငြင်းခုံမှု၏ အကြောင်းဖြစ်ခြင်း.... အနှစ်သာရမရှိခြင်း....ထိုပစ္စည်းတို့ကို ရရှိရေး စောင့်ထိန်းရေး အတွက် သူတဖက်သားကို ညှဉ်းဆဲမှဖြစ်မည် အကျိုးရမည်ဆိုလျှင် မျက်နှာမထောက် ညှဉ်းဆဲရခြင်း....ထိုပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ ပျက်စီးသော အခါ၌လည်း သောကပရိဒေဝ စသည်များစွာ ဒုက္ခရောက်ရခြင်း.... ထိုပစ္စည်းဝတ္ထုတို့၌ တပ်မက်ခြင်းကို အကြောင်းပြုကာ မစ္ဆေရစိတ်

ရှိသူတို့အား အပါယ်ဘုံသို့ ကပ်ရောက်ရခြင်း... ဤသို့ အစရှိသည် ဖြင့် ထိုပစ္စည်းဝတ္ထုတို့သည် အထူးထူးအပြားပြား များစွာသော အကျိုးမဲ့ကို ရှက်ဆောင်တတ်ကုန်စွာတကား၊ ထိုပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကို စွန့်ကြဲလှူဒါန်း ပေးကမ်းခြင်း ဒါနမှုတခုသာလျှင် ချမ်းသာကြောင်း ဖြစ်စွာတကား ဟု ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ဒါနမှု၌ မမေ့မလျော့ခြင်း အပ္ပမာဒတရားကို ဘုရားအလောင်း ဖြစ်သူသည် လက်ရှိ ထားရာ၏။

တနည်းအားဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က တောင်းခံလာသည်ရှိသော် “ဤသူကား ကိုယ်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်ရမည့် ရှက်စဖွယ် အကြောင်းကိုပင် ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားလာရကား ငါ့အပေါ်၌ အလွန်အကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်ပေ၏” ဟူ၍၎င်း...၊ “စွန့်ပစ်၍ သွားရမည့် ငါ့ပစ္စည်းများကို တမလွန်လောကသို့ ပါအောင် ဤနည်းဖြင့် ယူဆောင်၍ သွားလေဟု နည်းကောင်းဥပဒေကို ညွှန်ပြသောသူ ပါတကား” ဟူ၍၎င်း...၊ “မီးလောင်နေသည့်အိမ်မှာကဲ့သို့ သေခြင်း တရားတည်းဟူသော မရဏမီး တည်းညီး တပြောင်ပြောင် လောက ကြီးကို တောက်လောင်နေရာဝယ် ထိုမီးလောင်နေသော လောက ဘုံဆောင်ထဲမှ ငါ့၏ဥစ္စာများကို မီးဘေးလွတ်အောင် ထုတ် ဆောင်ကူညီပေးသော အဆွေတော်ကြီး ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း...၊ “ထုတ်ဆောင်အပ်ပြီးသော ထိုဥစ္စာတို့ကို မီးမကျွမ်းအောင် သိမ်း ဆည်းသိုမှီးရာ နေရာကောင်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း...၊ “အလှူဒါန ကောင်းမှု၌ တကွဖြစ်ဖော် အဆွေတော်ကြီးဖြစ်သော ကြောင့်၎င်း အလွန်တရာ ရခဲလှ ထူးမြတ်လှသော ဗုဒ္ဓဘူမိ ကုသိုလ်ကြီးများ ပြည့်စုံကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း... အလွန် မြတ်သော ကလျာဏမိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း ဆင်ခြင် အပ်၏။

ထို့အတူ “ဤသူသည် ငါ့ကို အလွန်မြတ်သော ကောင်းမှု၌ ချီးမွမ်းအပ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုချီးမွမ်းချက်ကို မချွတ်ကေန် အမှန်ပင်ပြုသင့်လှပေ၏” ဟူ၍၎င်း...၊ “ငါ၏အသက်ကား ကေန်ပင် ပျက်စီးလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မတောင်းအပ်ပဲသော်လည်း ငါသည်

၇-ပက်ဏ္ဍကခဏ်း

ပေးလှူသင့်လှ၏။ တောင်းအပ်သော်မူ အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိအံ့နည်း၊
 ကေနပ်ပင် ပေးလှူသင့်သည်သာတည်း” ဟူ၍၎င်း....။ “ဒါနဇ္ဈာသယ
 အားကြီးလှသော ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် အလှူခံ
 ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရအရ ရှာ၍သော်မှလည်း ပေးလှူကြရကုန်သေး၏။
 ငါ့ကုသိုလ်ကံကြောင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အလိုလို ရောက်လာပေသည်”
 ဟူ၍၎င်း....။ “လှူဒါန်းခြင်းဒါနသည် သဘာဝ အစစ်အမှန်အားဖြင့်
 အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးကမ်းခြင်းကို အရင်းမူသဖြင့် ငါ့အား
 သာလျှင် ချီးမြှောက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း....။ “ငါ့ကို ငါ
 ချီးမြှောက်အပ်သကဲ့သို့ ဤသတ္တဝါအပေါင်းကိုလည်း ငါသည်
 ချီးမြှောက်သင့်လှပေသည်” ဟူ၍၎င်း....။ “အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရှိလျှင်
 အဘယ်နည်းဖြင့် ငါ၏ ဒါနပါရမီ ပြည့်နိုင်အံ့နည်း” ဟူ၍၎င်း....။
 “အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်ပင် ငါသည် အလုံးစုံသောပစ္စည်းများကို
 သိမ်းဆည်းထားအပ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း....။ “ငါ့ကို မတောင်း
 ကြပဲ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါ့ဥစ္စာကို ဘယ်သောအခါ၌ အလိုလို
 ကိုယ်တိုင် ပိုင်နိုင်စွာ ယူကြပါကုန်မည်နည်း” ဟူ၍၎င်း....။ “ဘယ်လို
 နည်းဖြင့် ငါသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ ချစ်အပ်သောသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်
 တို့သည်လည်း ငါ၏ချစ်အပ်သောသူများ ဖြစ်ကြပါမည်နည်း”
 ဟူ၍၎င်း....။ “အဘယ်နည်းဖြင့် ငါသည် ပေးလှူစဉ်ကာလနှင့်
 ပေးပြီး နောက်ကာလတို့၌ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါမည်နည်း”
 ဟူ၍၎င်း....။ “အဘယ်နည်းဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဒါနဇ္ဈာသယ
 တရားတို့ ငါ့ထံ ငါ့သန္တာန်သို့ ရောက်ရှိ ဖြစ်ပွားကြပါမည်နည်း”
 ဟူ၍၎င်း....။ “အဘယ်နည်းဖြင့် ငါသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့က
 မတောင်းအပ်ပဲ ထိုသူတို့၏ စိတ်နှလုံးအလိုကိုသိ၍ (အလိုက်သိ၍)
 ပေးလှူနိုင်ပါမည်နည်း” ဟူ၍၎င်း....။ “ပေးလှူရန်ဥစ္စာနှင့် အလှူခံ
 ပုဂ္ဂိုလ်များ ထင်ရှားရှိနေပါလျက် မလှူဒါန်းခြင်းသည် ငါ၏အဖို့ရာ
 ကြီးစွာသော လှည့်ပတ်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်တကား” ဟူ၍
 ၎င်း....။ “အဘယ်နည်းဖြင့် ငါသည် မိမိ၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို၎င်း
 အသက်ကို၎င်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား စွန့်လှူရပါမည်နည်း” ဟူ၍
 ၎င်း....။ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း၌ အမြဲညွတ်ကိုင်သောစိတ်
 ရှိမှုကို ပြုရာ၏။

(တနည်း) “ပိုးနံ့ကောင်ကို စွန့်ပစ်လိုက်သောအခါ ထိုပိုးနံ့ကောင်သည် မဝဲမကွက် စွန့်ပစ်သော သူသို့သာ တဖန်ပြန်၍ လိုက်သကဲ့သို့၊ အကျိုးတရားဟူသည်မှာလည်း အကျိုးကိုမမြော်ခေါ်ပဲ ရက်ရက်စွန့်သူ အလှူဒါယကာသို့သာ တဖန်ပြန်၍လိုက်လေ့ရှိသည်” ဟု ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အကျိုးတရား၌ မလိုလား မမြော်ခေါ်ဘို့ရန် စိတ်ကိုဖြစ်စေရ၏။ (အကျိုးတရား ဆိုသည်မှာ ထိုဒါနကြောင့် ရရှိမည့် လှူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ စသည်ကို ဆိုလိုသည်။ ဘုရားအဖြစ်ကို မဆိုလိုပေ။)

ပေးလှူသောအခါ စိတ်ထားပုံ

ပေးလှူသောအခါမှာလည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် အကယ်၍ မိမိချစ်အပ်သည့် ပိယပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့သော် “ငါချစ်အပ်သောသူက ငါ့ကိုတောင်းပေသည်” ဟု ဝမ်းမြောက်မှုကို ဖြစ်စေရ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် အကယ်၍ မချစ်မမှန်းအပ် အလယ်အလတ် မဇ္ဈတ္တ (ဥဒါသိန်) ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့သော် “ငါ့ကို တောင်းခံလာသော ဤသူသည် ဤယခု ပေးလှူခြင်းဖြင့် ကေနမချွတ် ငါ၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပေတော့မည်” ဟု ဆင်ခြင်၍ ဝမ်းမြောက်မှုကို ဖြစ်စေရ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် ရန်သူဖြစ်ခဲ့သော် “ရန်သူသည် ငါ့ကို တောင်းပေ၏။ ငါ့ကို တောင်းခံလာသော ဤရန်သူသည် ဤယခု ပေးလှူခြင်းဖြင့် ကေနမချွတ် ငါ၏ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေဖြစ်ပေတော့မည်” ဟု ဆင်ခြင်၍ အထူးသဖြင့်ပင် ဝမ်းမြောက်မှုကို ဖြစ်စေရ၏။

ဤဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း ချစ်အပ်သော (ပိယ) ပုဂ္ဂိုလ်၌ကဲ့သို့ပင် အလယ်အလတ် မဇ္ဈတ္တ (ဥဒါသိန်) ပုဂ္ဂိုလ် ရန်သူပုဂ္ဂိုလ်တို့၌လည်း မေတ္တာရွှေ့သွားရှိသော ကရုဏာကို ဖြစ်စေ၍သာ လှူဒါန်းရ၏။

အလွန်ကြီး ခဲကပ်နေခဲ့သော်

အကယ်၍ ဘုရားအလောင်းဖြစ်လိုသူ၏ သန္တာန်၌ လောဘတရားက ကာလရှည်လျားစွာကပင် ထုံခဲ့ လေ့လာခဲ့သဖြင့် လှူဖွယ်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဝတ္ထုတို့ကို မပေးရက် မစွန့်ရက်နိုင်လောက်အောင် လောဘတရား ငြိကပ်ဖြစ်ပွားနေခဲ့သော် လိုဘုရားအလောင်းဟု ဝန်ခံသူသည် ဤသို့ဆင်ခြင်ရာ၏....

“အိုဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်း.... အသင်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရအိုရန် ဘုရားဆုပန်စဉ်က သတ္တဝါတို့အား ကျေးဇူး ဥပကာချပြုအိုရန် ဤကိုယ်ကြီးကို၎င်း၊ ကိုယ်ကို စွန့်၍ရမည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ထိုကောင်းမှု၏ အကျိုးများကို၎င်း စွန့်အပ်ပြီး မဟုတ်ပါလော၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် သင်၏ ယခု ကိုယ်မှ ပြင်ပ ဗာဟိ ရဝတ္ထုများ၌ ငြိကပ်တွယ်တာမှု ဖြစ်နေခြင်းသည် ဆင်၏ရေချိုး ခြင်းနှင့် တူလှဘိတကား၊ ထို့ကြောင့် အသင်သည် တစုံတခုသော ဝတ္ထုမှာမှ ငြိကပ်တွယ်တာမှုကို မဖြစ်စေသင့်ပေ။

(အခြားသတ္တဝါတို့၏ ရေချိုးခြင်းမှာ ကိုယ်၏အညစ်အကြေးများကို ဆေးလျော်ရန် ရေချိုးကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်၏ရေချိုးခြင်းကား အညစ် အကြေးကို ဆေးလျော်ဘို့မဟုတ်၊ ရေ၌ရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးလို၍ ရေချိုးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဆင်၏ရေချိုးခြင်း သည် အကျိုးမရသော ရေချိုးခြင်းသာ ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဗာဟိဝတ္ထု၌ တပ်မက်နေခြင်းသည် ဘုရားအဖြစ်တည်းဟူသော အကျိုးကို မရနိုင်၍ ဆင်၏ရေချိုးခြင်းနှင့် တူ၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

လောက ဥပမာအားဖြင့် ဆေးသစ်ပင်ကြီးတပင် ထင်ရှား တည်ရှိနေရာဝယ် အမြစ်ကို အလိုရှိသူများက အမြစ်ကိုတူးဆောင်၍ သွားကြကုန်၏။ အပွေးကို၊ အခေါက်ကို၊ ပင်စည်ကို၊ အခွကို၊ အနှစ်ကို၊ အကိုင်းအခက်ကို၊ အရွက်ကို၊ အပွင့်ကို၊ အသီးကို အလိုရှိသူများက အသီးကိုဆွတ်ခူး ယူဆောင်သွားကြကုန်၏။ ထိုသို့ ယူဆောင်သွားကြသော်လည်း ဆေးသစ်ပင်ကြီးမှာ “ဤ သူများ ငါ့ဥစ္စာတွေကို ယူဆောင်သွားကြ၏” ဟု ဝိတက်ထွေပြား အကြံများခြင်း အလျဉ်းပင် မရှိသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် အလုံးစုံသော သတ္တလောက၏ အစီးအပွားဖြစ်ဖို့ရန် ကြောင့်ကြကြီးကုတ် အား

ထုတ်သော ငါသည်လည်း ဆင်းရဲလှ ကျေးဇူးလည်း မသိတတ်လှ သည့်ပြင် အမြဲပင် မစင်ကြယ်သော ဤကိုယ်ကောင်ကြီး တခုလုံးကို သူတပါးတို့ ကျေးဇူးရှိရေးအတွက် မည်သို့ပင် အသုံးပြုစေကာမူ အကျိုးမျှပင် ဖောက်ပြန်ယွင်းမှား မိစ္ဆာအကြံများကို လားလားမျှ မပြုသင့်ပေ။ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ ရှိသမျှသော မဟာဘုတ်ကြီး လေးပါးလုံးတို့ပင် ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိကြသဖြင့် အတွင်းသော အပသောဟူ၍ အထူးမရှိပေ၊ ထိုသို့ အထူးမရှိပါပဲ လျက် “ငါ ငါ့ဥစ္စာ ငါ့လိပ်ပြာ”ဟူ၍ နှလုံးသွင်း နေခြင်းကား သက်သက်မဲ့ မောဟ၏ တင့်တယ်စေမယ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗာဟိရက ကိုယ်ပပစ္စည်းတို့မှာကဲ့သို့ပင် ကိုယ်တွင်း ဖြစ်သည့် လက်ခြေ မျက်စိ စသည် အသားအသွေး စသည်တို့၌ လည်း ငဲ့ကွက် တွယ်တာခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ ထိုထို အင်္ဂါကို အလို ရှိသော သူတို့သည် ထိုထို အလိုရှိရာ အင်္ဂါကြီးငယ်ကိုပင် ဆောင်ယူ၍ သွားကြစေဟု အသင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတခုလုံးကိုပင် စွန့်လွှတ်ပြီးသော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏” — ဟူ၍ ဆင်ခြင်ရာ၏။

ဤသို့ ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အလို့ငှါ စွန့် လွှတ်အပ်သောစိတ်ရှိ၍ ကိုယ်အသက်တို့၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော ထိုအလောင်းတော်၏ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့သည် အလွယ်တကူပင် အလွန်အလွန် စင်ကြယ်၍ စင်ကြယ်၍ လာကုန် တော့သည်။ ထိုသို့ အလွန်စင်ကြယ်သည့် ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့နှင့်ပြည့်စုံသော အလောင်းတော်သူမြတ်သည် အသက် မွေးမှုလည်း အလွန်စင်ကြယ်ကာ နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း ကောင်းသော အကျင့်၌ တည်ပြီးလျှင် ပျက်စီးကြောင်း တိုးပွားကြောင်းတို့ကို ကောင်းစွာသိမြင်သောဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ရှေးကထက် တိုး၍ တိုး၍သာလျှင် ဝတ္ထုဒါန အဘယဒါန ဓမ္မဒါနတို့ဖြင့် သတ္တဝါခပ်သိမ်းကို ချီးမြှောက်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်ကြီး စင်စစ် ဖြစ်လေတော့သည်။

(ဤကား ဒါနပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(၁) သီလပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံအကျယ်ကား.....

“ဤသီလမည်သည် ဂင်္ဂါရေစသည်တို့ဖြင့် ဆေးကြော၍မရနိုင်သည့် ကိလေသာအပြစ် အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးကြောသုခ်သင်နိုင်သည့်ဓမ္မရေစင် ဖြစ်ပေ၏။ စန္ဒကူးရွှေစသည်တို့ဖြင့် ပယ်ဖျောက်၍ မရနိုင်သော ရာဂအစရှိသည့် ပူလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ကြောင်း ဆေးကောင်းကြီးဖြစ်ပေ၏။ ပုလဲသွယ် မကိုဋ် နားခွောင်း အစရှိသည့် ပကတိလူများ၏ အဆင်တန်းဆာများနှင့် လားလားမျှ မဆက်ဆံသည့် ပညာရှိတို့၏ အဆင်တန်းဆာလည်း ဖြစ်ပေ၏။ အရပ်ခပ်သိမ်း ကြိုင်လှိုင်သောကြောင့် ပင်ကိုယ်ကပင် သန့်စင်ပြုပြင်ရခြင်း မရှိသည့် အခါခပ်သိမ်း လိမ်းသပ်ဖို့ရန် လျော်ကန်သင့်မြတ်သော နံ့သာမျိုးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ မင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်ဟူသော အမျိုးမြတ်သူ လူတို့နှင့် တကွ နတ် မြဟွာတို့ကပါ သဒ္ဓါကော်ရော် အပူဇော်ခံရခြင်းစသည့် အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တတ်သောကြောင့် မြတ်သော ဝသီကရဏမန္တန်ကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ နတ်ပြည် မြဟွာပြည်သို့ တက်ရောက်ကြောင်း စောင်းတန်း လှေကားကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ရကြောင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ နိဗ္ဗာန်မြို့ကြီးသို့ ရောက်စေတတ်သော လမ်းကောင်းကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဗောဓိဉာဏ်သုံးပါး၏ တည်ရာ မူလအခြေခံတရားကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သမျှ ပြည့်စုံနိုင်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် စိန္တာမဏိ ကျောက်မျက်ရတနာ ပဒေသာပင်တို့ကိုလည်း သာလွန်၍ တင့်တယ်ပေ၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် သီလ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။

(သီလနှင့်မပြည့်စုံခြင်း၏ အပြစ်များကို အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ်စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဆင်ခြင်ရမည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌ မှာတမ်းထားခဲ့သည်။ ။ ဤ၌ အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ္တန် အကျဉ်းချုပ်ကို အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်သတ္တကနိပါတ်မှ ထုတ်နုတ်ပြဆိုပေအံ့.....)

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအများ ခြံရံလျက် ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရိလှည့်လည်တော်မူစဉ်

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

တခုသောအရပ်၌ မီးပုံကြီးကိုမြင်တော်မူ၍ လမ်းခရီးမကြီး
မှ ဖဲခွဲပြီး တခုသော သစ်ပင်ရင်း အရှင်အာနန္ဒာ ခင်းပေး
သည့် လေးခေါက်ချိုးသက်န်းအခင်း၌ ထိုင်နေတော်မူပြီး
လျှင် ရဟန်းတော်များကို—

ရဟန်းတို့...ထိုမီးပုံကြီးကိုပွေ့ဖက်၍ ထိုင်ရခြင်း အိပ်ရ
ခြင်းနှင့်၊ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး သူကြွယ်မျိုးတို့တွင် တမျိုးမျိုး
မှ လှပနူးညံ့သောအတွေ့ရှိသည့် သမီးကညာကို ပွေ့ဖက်
၍ ထိုင်ရခြင်း အိပ်ရခြင်း နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်ကမြတ်
သနည်းဟု မေးတော်မူလေရာ...၊ ရဟန်းတော်များကသမီး
ကညာကို ပွေ့ဖက်၍ ထိုင်နေရခြင်း အိပ်နေရခြင်းက
မြတ်ကြောင်းကို (အမြင်တိုတိုဖြင့်ပင်) လျှောက်ထားကြ
လေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက—

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ မီးပုံကြီးကို ပွေ့ဖက်၍နေရခြင်းက
သာ တဘဝတွင်၍ ဒုက္ခပေးနိုင်သောကြောင့် မြတ်လှ
ကြောင်းနှင့်၊ သမီးကညာကို ပွေ့ဖက်၍ နေရခြင်းမှာ
အပါယ်လားကြောင်းဖြစ်၍ မမြတ်နိုင်ကြောင်း ဟောကြား
တော်မူသည်။ တဖန်ဆက်၍ အစဉ်အတိုင်းပင်—

(၂) အားရှိသော ယောက်ျားတယောက်က ခိုင်မြဲလှ
စွာသည့် (နှွားခြီး မြင်းခြီး စသည်ကို ကျစ်အပ်သော)
သားခြီးကြိုးဖြင့် ခြေသလုံးနှစ်ဖက်၌ ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် အရေ
အသား အကြော အရိုးတို့ စုတ်ပြတ်အောင် အပွတ်အဆွဲ
ခံရခြင်းနှင့်—ဒါယကာတို့က ရှိခိုးသည်ကို ခံယူသာယာ
ရခြင်းတို့တွင် အဘယ်က မြတ်သနည်း ဟူ၍၎င်း၊

(၃) အားရှိသော ယောက်ျားက ထက်လှသော
လှံမဖြင့် ရင်ဝတည့်တည့် အထိုးအစိုက် ခံရခြင်းနှင့်—
ဒါယကာတို့က လက်အုပ်ချီမှုကို ခံရခြင်းတို့တွင် အဘယ်က
မြတ်သနည်းဟူ၍၎င်း၊

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

(၄) အားရှိသော ယောက်ျားက ရဲရဲပြောင်ပြောင် မီးတောက်လောင်နေသော သံပြားကြီးဖြင့် ကိုယ်ကို အရစ်အပတ် ခံရခြင်းနှင့်—ဒါယကာတို့ သဒ္ဓါ၍ လှူဒါန်း အပ်သည့် သင်္ကန်းကို သုံးဆောင်ရခြင်းတို့တွင် အဘယ်က မြတ်သနည်း ဟူ၍၎င်း၊

(၅) အားရှိသော ယောက်ျားက မီးရဲရဲတောက်နေ သည့် သံထောက်ကြီးဖြင့် ခံတွင်းကို ထောက်ပြီးလျှင် မီးရဲရဲတောက်နေသည့် သံတုံးကြီးကို (နှုတ်ခမ်း၊ ခံတွင်း၊ လျှာ၊ လည်ချောင်း၊ ရင်ပပ်၊ အူမ၊ အူသိမ်တို့ကိုပါ မီးစွဲလောင် တိုက်ဆောင်၍) အောက်ခွါရပေါက် တောက်လျောက် ဆင်းထွက်သွားအောင် ခံတွင်းမှ ထည့်သွင်းသည်ကို ခံရခြင်းနှင့်—ဒါယကာတို့ သဒ္ဓါ၍ လှူဒါန်းအပ်သည့် ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ရခြင်းတို့တွင် အဘယ်က မြတ်သနည်း ဟူ၍၎င်း၊

(၆) အားရှိသော ယောက်ျားက(ရုန်းကန်၍ မသွား ခိုင်အောင်)ဦးခေါင်း၌ဖြစ်စေ ပခုံး၌ဖြစ်စေ မြစ္စာ ဆုပ် ကိုင်၍ ရဲရဲပြောင်ပြောင် မီးစွဲလောင်နေသည့် သံညောင် စောင်းသံအင်းပျဉ်(သံခဠင်၊သံကုလားထိုင်)တို့၌ အထိုင် ခိုင်းအအိပ်ခိုင်းသည်ကိုခံရခြင်းနှင့်— ဒါယကာတို့သဒ္ဓါ၍ လှူဒါန်းအပ်သည့် ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို သုံးဆောင် ရခြင်းတို့တွင် အဘယ်က မြတ်သနည်း ဟူ၍၎င်း၊

(၇) အားရှိသောယောက်ျားက ဦးခေါင်းဖောက်ထိုး ခြေမိုးမျှော်ကိုင်၍ ကြိုက်ကြိုက်ဆူပွက်နေသော သံရည် အိုးကြီး၌ အပစ်အချ ခံရခြင်းနှင့်—ဒါယကာတို့ သဒ္ဓါ၍ လှူဒါန်းအပ်သည့် ကျောင်းကို သုံးဆောင်ရခြင်းတို့တွင် အဘယ်က မြတ်သနည်းဟူ၍၎င်း မေးမြန်းတော်မူသော အခါ ရဟန်းတော်များက ရှေးနည်းအတူပင် (အမြင် ဟိုတို့ဖြင့်) မြေကြားကြသည်တွင် မြတ်စွာဘုရားက—

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ တဘဝစာသာ ဒုက္ခရောက်နိုင် သဖြင့် ရှေ့(၆) ပါးကသာ မြတ်ကြောင်း၊ နောက် (၆)ပါးမှာ အပါယ်လားကြောင်းဖြစ်၍ မမြတ်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် ဟောတော်မူပြီးလျှင် အဆုံး၌—

ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာတို့၏ ကုသိုလ်များ အကျိုး ကြီးမြတ်စေရန်နှင့် မိမိတို့၏ ရဟန်းဖြစ်ကျိုးနပ်စေရန် သိက္ခာသုံးပါးကို ပွားများအားထုတ်ရမည်၊ ကိုယ်ကျိုး သူကျိုး နှစ်ပါးအကျိုးကို မြော်ကိုးသော ရဟန်းသည် အပ္ပမာဒတရားနှင့်ပြည့်စုံရမည်ဟု ဟောကြား၍ ဒေသနာ နိဂုံး အဆုံးသတ်လေသည်။

ဤသုတ္တန်ကို ဟောအပ်သည်ရှိသော် ဒုဿီလ ရဟန်း (၆) ကျိပ်တို့ သွေးပွက်ပွက် အန်ကြသည်၊ သိက္ခာပုဒ် အငယ်စားကို ကျူးလွန်ထားသော ရဟန်း (၆) ကျိပ်တို့ လူထွက်ကြသည်၊ သီလစင်ကြယ်သော ရဟန်း (၆) ကျိပ်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြသည်။ ။ (ဤကား အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမ သုတ္တန် အကျဉ်းတည်း။)

ထို့အတူ...“သီလရှိသော သူအား သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ‘ငါသည် အပြစ်မရှိ ကောင်းမြတ် လှသည့် ဘေးကို စောင့်ရှောက်တတ်သော တရားကို ပြုအပ်ပြီ တကား’ ဟု များစွာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။

သီလရှိသူအား မိမိကိုယ်ကို မိမိ စွပ်စွဲခြင်းဟူသော အတ္တာနု ဝါဒဘေး၊ ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ခံရခြင်းဟူသော ပရာနုဝါဒဘေး ကင်းဝေးနိုင်သည်။ ဒဏ်အထား ခံရခြင်းဟူသော ဒဏ္ဍဘေး အပါယ်ဘေးတို့မှာ ဖြစ်ခွင့်ပင် မရှိတော့ပေ။

ဤသူကား သီလရှိသူ ကောင်းသော အကျင့်ရှိသူဟု ပညာရှိ တို့ အချီးမွမ်းခံရ၏။

ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှာကဲ့သို့ နှလုံးမသာယာခြင်း အလျဉ်းပင် မရှိနိုင်ချေ။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဤသီလသည် အပ္ပမာဒတရား၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ကြောင့်၎င်း စီးပွားပျက်ခြင်း(ဘောဂဗျာသန) စသည်ကို ပယ်ရှားခြင်းကို အဦးမူသဖြင့် များစွာသော အကျိုးကို ပြီးစေတတ်သော ကြောင့်၎င်း အကုသိုလ်ကို ပယ်ဖြတ်တတ်သောကြောင့်၎င်း အမြတ်ဆုံးသော စီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား ဖြစ်ပေ၏။

ဇာတ်ညံ့သူပင် ဖြစ်စေကာမူ သီလရှိလျှင် မင်းပုဏ္ဏားစသည် တို့၏ အပူဇော် ခံရသောကြောင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် အမျိုးမြတ်မှု ဇာတ်နှင့်ပြည့်စုံမှုကို သာလွန်၍ တင့်တယ်ပေ၏။

ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့နှင့်လည်း မဆက်ဆံ၊ တမလွန်ဘဝသို့လည်း လိုက်ပါ၊ အကျိုးလည်းများ၊ သမာဓိပညာတို့၏ အကြောင်းလည်း ဖြစ်သောကြောင့် သီလဥစ္စာသည် ဗာဟိရဥစ္စာစုကို လွန်၍ တင့်တယ်ပေ၏။

လောက၌ အစိုးရ ဟု အခေါ်ခံသူတို့ပင် မိမိတို့၏ စိတ်ကိုကား အစိုးရနိုင်ပေ၊ သီလရှိသူမှသာ မိမိစိတ်ကို အစိုးရနိုင်သည်၊ သို့ရကား သီလသည် အမြတ်ဆုံးသော အစိုးရခြင်းဖြစ်သည့် (စိတ္တိဿရိယ) မိမိစိတ်ကို စိုးပိုင်နိုင်နင်းခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ် သောကြောင့် မင်းစသောသူတို့၏ အစိုးရခြင်း (ဣဿရိယ) ဂုဏ်ကိုလည်း လွန်၍ တင့်တယ်ပေ၏။

သီလကောင်းမှုကြောင့် ထိုထိုဘဝတို့၌ အစိုးရခြင်း ဂုဏ်ကို ရလေသည်။

သီလမရှိသောသူ၏ အနှစ်တရာ အသက်ရှည်ရခြင်းထက် သီလ ရှိသောသူ၏ တရက်မျှ အသက်ရှည်ရခြင်းက မြတ်ကြောင်းကို ၎င်း အသက်ပင်ရှင်နေစေကာမူ သီလမရှိလျှင် သေနေသည် မည်ကြောင်းကို၎င်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ကြောင့် အသက်ထက်လည်း ထူးမြတ်သော တရားဖြစ်ပေသည်။

သီလရှိသူကို ရန်သူတို့ကသော်မှ နှစ်သက်ကြရသည်၊ သီလ ရှိသူကို ဇရာတရား ရောဂါများနှင့် ဝိပတ္တိတရားတို့က မလွှမ်းမိုး

မနှိပ်စက်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် သီလသည် ပကတိသော ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်ခြင်းထက်လည်း သာလွန် မြင့်မြတ်ပေသည်။

သီလသည် နတ်ရွာနိဗ္ဗာန် ချမ်းသာတို့၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်ရကား ပြာသာဒ်တန်ဆောင်း ကျောင်းအိမ်စသော နေရာဘုံ မိမာန်အထူး မင်း အိမ်ရှေ့မင်း စစ်သူကြီးစသော ရာထူးဌာနန္တရ အထူးတို့ထက် သာလွန် မြင့်မြတ်ပေသည်။

သီလသည် ဧကန်စင်စစ် စီးပွားချမ်းသာကို ရှက်ဆောင်တတ် တမလွန် ဘဝသို့လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါတတ်သော ကြောင့် မိမိအပေါ်၌ အကျိုးလိုလားသူများ ဟု ဆိုအပ်သည့် အနီး နေသူ ဆွေမျိုး မိတ်သက်ဟုတို့ထက်လည်း သာလွန် မြင့်မြတ် ပေသည်။

စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဆေးဝါး မန္တရား - စသည်တို့ဖြင့်လည်း စောင့်ရှောက်ရန် မလွယ်ကူသည့် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို သီလသည် ဘေးမရှိအောင် အထူးစောင့်ရှောက်သည့် ကိုယ်စောင့်တရားကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ “သီလသည် များသောဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏” ဟု ဆင်ခြင်သောသူအား မပြည့်စုံ မစင်ကြယ်သေးသော သီလများ ပြည့်စုံ စင်ကြယ်နိုင်သည်။

အကယ်၍ ထို ဘုရားအလောင်း ဟု ဝန်ခံသူ၏သန္တာန်၌ ကာလ ရှည်စွာကပင် အလေ့အလာ များခဲ့သောကြောင့် သီလ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် ဒေါသ အစရှိသော တရားတို့ အကြား အကြား၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော် ထိုဘုရားအလောင်း ဟု ဝန်ခံသူသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်ရာ၏—

“အမောင်သည် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရာဘိုရန် ဆုပန်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော၊ သီလချိုတဲ့လျှင် လောကုတ္တရာသမ္ပတ္တိကို မဆိုထားဘိ၊ လောကီသမ္ပတ္တိ များသို့ပင် မရောက်နိုင်ချေ၊ စင်စစ်သော်မူ ခပ်သိမ်းသော သမ္ပတ္တိတို့ထက် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည့် အမောင်တောင့်တ

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အပ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော သီလသည် အလွန် မြတ်သော သီလ ဖြစ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် အမောင်သည် သီလကို အလွန်ချစ်ခင်သောသူ ဖြစ်သင့်လှပေ၏။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော်... အမောင်သည် တရားဟောခြင်းဖြင့် သတ္တဝါတို့အား အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟူသော လက္ခဏာယာဉ်ကြီးသုံးခု၌ ကယ်တင်ရပေမည်။ ထိုသတ္တဝါတို့၏ မရင့်ကျက်သေးသော သဒ္ဓါ ဝီရိယ သတိ သမာဓိ ပညာ ဤဗျူဟာငါးပါးတို့ကိုလည်း ရင့်ကျက်စေရပေမည်။ မသင့်လျော်သော အစာအာဟာရကိုပေးသည် ဆေးသမား၏ ကုစားခြင်းကို လူအများ မယုံကြည်သကဲ့သို့၊ သီလမရှိသူ၏ စကားကိုလည်း လူအများ မယုံကြည်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်- 'အဘယ်နည်းဖြင့် ငါသည် ယုံကြည်အပ်သူ တယောက်ဖြစ်လျက် သတ္တဝါတို့အား ကယ်တင်မှု ဗျူဟာတို့ကို ရင့်ကျက်စေခြင်းအမှုတို့ကို ပြုရပါမည်နည်း' ဟု ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အမောင်သည် ပင်ကိုယ်ပကတိ သဘာဝအားဖြင့်ပင် သီလအလွန်စင်ကြယ်သူ ဖြစ်သင့်လှပေသည်။

ထို့ပြင်လည်း... ဈာန်စသော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးတို့နှင့် ယှဉ်သူဖြစ်မှ ငါ၏ သတ္တဝါတို့ကို ကျေးဇူးပြုနိုင်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိများ ပညာပါရမီ စသည်၏ ပြည့်ဝခြင်းများ ဖြစ်နိုင်မည်။ ဈာန်စသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများလည်း စင်ကြယ်သော သီလနှင့်ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အမောင်သည် ပင်ကိုယ်ပကတိ သဘာဝအားဖြင့်ပင် သီလအလွန်စင်ကြယ်သူ ဖြစ်သင့်လှပေသည်။

ဤသို့ ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သီလစင်ကြယ်အောင် ကောင်းစွာ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ရာ၏။

(ဤကား သီလပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(၈) နေက္ခမ္မပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံကား ...

အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်၌နေရခြင်းကား သား မယား စသည်တို့၏ ပလိဗောဓမဠိမ်းသဖြင့် ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်း လှဘိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်း၏အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ရာ၏။ ရဟန်းအဖြစ်မှာမူ ထိုပလိဗောဓ ခပ်သိမ်း ဧဠိမ်းသဖြင့် ဟင်းလင်းအပြင်ပမာ ကျယ်ပြန့်ရှင်းလင်း သုစွာ၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ရဟန်းအဖြစ် တည်းဟူသော နေက္ခမ္မ၌ အကျိုးကို ဆင်ခြင်ရာ၏။

ဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ် စသည်တို့၌ လာရှိသောအတိုင်း...ကာမဝတ္ထု၊ အစုစုတို့မှာ သာယာဖွယ်နည်းဖါး ဆင်းရဲရ ပူပန်ရသည်ကသာ များခြင်း အစရှိသည်ဖြင့်၎င်း...။ ကိလေသကာမဖြင့် ဝတ္ထု ကာမကို ရယူလိုမှုကြောင့်ပင် အချမ်း၊ အပူ၊ မှက်ခြင်၊ ယင်၊ လေ၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း စသည်တို့၏ အတွေ့အထိကို မချီတင်က အဆင်းရဲခံ၍ ဝတ္ထုကာမကို ရှာကြံရခြင်း...အပင်ပန်းခံ၍ ရှာမှီး ပါလျက် အကျိုးမပြီး မရရှိသောအခါ စိုးရိမ်ပင်ပန်းရခြင်း... ရရှိ ပြီးနောက် ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့၏ လက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ နှလုံးပူပန်ရခြင်း ... ကာမကို အကြောင်းပြု၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော စစ်ပွဲကြီးများ၌ပါဝင်ကာ အထိုး၊ အခုတ်၊ အပစ်၊ အခတ် ခံရသဖြင့် ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ရခြင်း...ကာမကြောင့်ပင် ဒုစရိုက်မှု ပြုမှားမိသဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝ၌(၃၂)ပါးသော ကမ္မ- ကရဏ = (ကံကြမ္မာ)ဒုက္ခခံရခြင်း...တမလွန်ဘဝ၌လည်း ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် အပါယ်လေးဘုံတို့၌ ဒုက္ခ ကြီးစွာခံရခြင်း ...ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ကာမတရားတို့၌ အပြစ်ကို ၎င်း၊ ထိုမှအပြန်အားဖြင့် နေက္ခမ္မ = (ကာမမှထွက်မြောက်ခြင်း)၌ အကျိုးကို၎င်း ဆင်ခြင်ရာ၏။

(ဤကား နေက္ခမ္မပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံတည်း။)

(ဃ) ပညာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံအကျယ်ကား....

ပညာနှင့်ကင်း၍ ဒါနစသော ပါရမီတို့ မစင်ကြယ်နိုင်ကြကုန်၊ ဒါနစေတနာ သီလစေတနာ စသည်တို့သည် မိမိတို့၏ပေးကမ်းမှု စသော အလုပ်ကိစ္စကိုလည်း အားမထုတ်နိုင်ကြကုန်—ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပညာ၏ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကို ဆင်ခြင်ရာ၏။

(ဆင်ခြင်ပုံအကျယ်ကို ပြဆိုဦးအံ့) အသက်မရှိလျှင် ဤခန္ဓာကိုယ် ယန္တရားရုပ်ကြီးသည် မတင့်တယ်နိုင် မိမိ၏အလုပ်ကိစ္စကို မပြုလုပ်နိုင်သကဲ့သို့၎င်း...၊ စိတ်ဝိညာဏ် မပါရှိပဲ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ စသော ရုပ်အင်္ဂါဣန္ဒြေတို့ချည်းသက်သက် မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း အစရှိသော အလုပ်ကိစ္စကို မပြုလုပ်နိုင်ကြသကဲ့သို့၎င်း... ဤအတူ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ အစရှိသော ဣန္ဒြေတို့သည်လည်း ပညာမပါရှိလျှင် မိမိတို့၏ကိစ္စကို ထိထိရောက်ရောက် မပြီးစေနိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ပညာသည် ဒါနအစရှိသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ ပဓာန အချုပ်အချာ အကြောင်းကြီးဖြစ်ပေသည်။

ပညာကြောင့် ကျန်သော ပါရမီတို့ဖြစ်ပုံကား....

(၁) အလောင်းတော်ကြီးများသည် ပညာမျက်စိ အမြဲတန်း ဖွင့်ထားတော်မူကြသည့်အတွက် မိမိ၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကိုပင် စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းပြီးသော်လည်း ကိုယ့်ကိုလည်း မမြှောက်ပင့် သူ့ကိုလည်း မနှိမ့်ချကြပဲ (ရှေးကဆိုအပ်ပြီးသည့်) ဆေးသစ်ပင်ကြီး ပမာ ထွေရာလေးပါး မိစ္ဆာဝိတက်အကြံကို မပွားကြပဲ ကာလ သုံးပါးမှာပင် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ရှိတော်မူကြသည်။

ပညာရှိမှသာ ရှေးဆိုပြီး ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရကား သူတပါးအကျိုး ဖြစ်ထွန်းရန် ရည်သန်၍ ပေးစွန့် လှူဒါန်းနိုင်သည်၊ ယင်းသို့ သူတပါးအကျိုး ဖြစ်ထွန်းရန် ပေးစွန့် လှူဒါန်းခြင်းသည် ဒါနပါရမီစစ် ဖြစ်ပေ၏။ (ပညာမရှိလျှင် ကိုယ်ကျိုးသက်သက်ကိုသာ ငဲ့မျှော်၍ ပေးလှူတတ်သည်၊ ကိုယ်ကျိုး သက်သက်ကိုသာ ငဲ့မျှော်၍ ပေးလှူခြင်းကား အတိုးအပွား ချထား ခြင်းနှင့် တူလှပေ၏။)

(၂) ပညာမရှိလျှင် လောဘ, ဒေါသ အစရှိသော တရားတို့သာ လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်ဖို့ ဝေးစွာ၊ သီလ၏စင်ကြယ်ခြင်းမျှပင် မဖြစ်နိုင်ပေ။

(၃) ပညာရှိသူမှသာလျှင် ဆရာဝါသ၌ အပြစ်ထင် ရဟန်းအဖြစ်၌ အကျိုးကိုမြင်၊ ကာမဂုဏ်၌ အပြစ်ထင် ဈာန်သမာပတ်တို့၌ အကျိုးကိုမြင်၊ သံသရာ၌ အပြစ်ထင် နိဗ္ဗာန်၌ အကျိုးကိုမြင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကာ ဈာန်သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်ပွားစေ၍ နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင်ရှေးရှု မျက်မှောက်ပြုပြီးလျှင် သူတပါးတို့ကိုလည်း ထိုရဟန်းအဖြစ် ဈာန်သမာပတ် နိဗ္ဗာန်တို့၌ တည်စေနိုင်ရောက်စေနိုင်သည်။

(၄) ပညာမပါပဲ ဝိရိယချည်းသက်သက်ဖြင့် အားထုတ်ခြင်းသည် အားထုတ်မှုလွဲတတ်၍ လိုအပ်သောအကျိုးကို မပြီးစေနိုင်ပဲ ရှိတတ်၏။ (အလွဲလွဲ အမှားမှား အားထုတ်ခြင်းထက် အားမထုတ်ရခြင်းကပင် မြတ်လှသေး၏။) ပညာနှင့်ယှဉ်တွဲလျက် ဝိရိယစိုက်ပါမူ နည်းမှန်သော အကျင့်ဖြစ်သောကြောင့် လိုအပ်သော အကျိုးကို ရနိုင်ပေ၏။

(၅) ပညာရှိသော သူမှသာလျှင် သူတပါးတို့၏ အလွဲလွဲ အမှားမှား ပြုခြင်း စသည်ကို သည်းခံနိုင်၏။ ပညာမရှိသူအဖို့မှာ သူတပါးတို့ ပြုဆောင်အပ်သည့် ချွတ်ယွင်းပြစ်မှားချက်များသည် ခန္တီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် ဒေါသအစရှိသော အကုသိုလ်များကိုသာ ပွားစေကုန်၏။ ပညာရှိသူအဖို့မှာကား ထိုပြစ်မှားချက်များသည် ခန္တီတရားကို တိုးပွားစေလျက် ထိုခန္တီတရား ကြံ့ခိုင်တို့ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။

(၆) ပညာရှိသော သူသည်သာလျှင် ဝိရတီသစ္စာ ဝစီသစ္စာ ဉာဏသစ္စာ သုံးပါးကို၎င်း၊ ထိုသုံးပါးတို့၏ အကြောင်းတို့ကို၎င်း၊ ထိုသုံးပါးတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို၎င်း အမှန်အတိုင်းသိပြီးလျှင် (ပယ်သင့်ရာကိုပယ် ပွားသင့်ရာကိုပွား၍) သူတပါးတို့အား မချွတ်ယွင်းစေသောသူ (သစ္စာရှိသောသူ) ဖြစ်နိုင်သည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

(၇) ပညာရှိသော သူသည်သာလျှင် ပညာစွမ်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ထောက်ပံ့အားပေး၍ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည်။ ယင်းသို့ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီကောင်းမှုတို့၌ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံတည်ခြင်း အဓိဋ္ဌာန် ဖြစ်နိုင်သည်။

(၈) ပညာရှိသော သူမှသာ ချစ်အပ်သူ မုန်းအပ်သူ အလယ်အလတ်ဖြစ်သောသူဟူ၍ မခွဲခြားပဲ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးလုံး၌ပင် မေတ္တာတရား ထပ်မျှဖြစ်အောင် ပွားနိုင်ပေသည်။

(၉) ပညာ၏ အစွမ်းဖြင့်သာ ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌ (ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး) လောကဓံနှစ်မျိုးတို့နှင့် ဧစ္ဆာကြံသောအခါ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိပဲ အလယ်အလတ် မဇ္ဈတ္တ သဘောရှိသူ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဤသို့ ပညာသည်သာလျှင် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့၏ စင်ကြယ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်ဟု ပညာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။

တနည်းလည်း—

ပညာနှင့်ကင်း၍ အယူ၏ပြည့်စုံ စင်ကြယ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်၊ အယူ၏ ပြည့်စုံစင်ကြယ်ခြင်းမရှိကလည်း သီလ၏ ပြည့်စုံစင်ကြယ်ခြင်းမဖြစ်နိုင်၊ ထိုအယူနှင့် သီလတို့၏ ပြည့်စုံစင်ကြယ်ခြင်းမရှိကလည်း သမာဓိ၏ ပြည့်စုံစင်ကြယ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်၊ သမာဓိမရှိသောသူသည် အနည်းငယ်သော ကိုယ်ကျိုးကိုမျှ မပြီးစေနိုင်၊ သူတပါးအကျိုးကိုကား ဆိုဖွယ်မရှိ၊ သို့ရကား သူတပါး အစီးအပွားဖြစ်ဖို့ရန် ကျင့်ကြံသော အမောင်သည် ရိုရိုသေသေ ပညာတရားကို တိုးပွားစေခြင်း၌ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်သင့်လှသည် မဟုတ်လော—

ဟု ဘုရားအလောင်းသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဆုံးမရာ၏။

မှန်၏... ပညာ၏အာနုဘော်ဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် (အထက်၌ ဖော်ပြလတ္တံ့ဖြစ်သည့်) အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့၌ တည်ပြီးလျှင် သင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါးတို့ဖြင့် သတ္တဝါအပေါင်းကို

ချီးမြှောက်လျက် သတ္တဝါတို့ကို သံသရာမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကောင်းမှုလမ်းစဉ်၌ တည်စေတော်မူ ဆယ်တင်တော်မူသည့်ပြင် ထိုသတ္တဝါတို့၏ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဤငါးဖြာ သော ဣန္ဒြေတို့ကိုလည်း ရင့်သန်စေတော်မူ၏။

ထို့အတူ ပညာအားစွမ်းဖြင့် ခန္ဓာအာယတန အစရှိသော ပရမတ္ထတရားတို့၌ စိစစ်ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်း များတော်မူပြီးလျှင် ပဝတ္တိ နိဝတ္တိ ခေါ်သည့် သံသရာစက်လည်ကြောင်းတရား သံသရာ စက်ရပ်နားကြောင်းတရားတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိရှိတော်မူကာ ကိုယ်တော်ဆည်းပူးအပ်သည့် ဒါနစသော ပါရမီကောင်းမှုကုသိုလ် များကို ထူးကဲလွန်မြတ်သော အဖို့ရှိအောင် မဂ်ဖိုလ်အကျိုးရအောင် ဆောင်တော်မူလျက် ဘုရားအလောင်းတို့၏ ကျင့်စဉ်လမ်း၌ အပြည့်အဝဖြစ်အောင် ပြုဆောင် ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေသည်။

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် များစွာသောပညာ၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးတို့ကို ပိုင်းခြားသိရှိပြီးခါပညာပါရမီကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပွားများအပ်ပေ၏။

(ဤကား ပညာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(င) ဝီရိယပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်ကား.....

တဖက်ကမ်း (အဆုံး)ကို မြင်ရသည့် လောကီအမှုများကို သော်လည်း ယုတ်လျော့ ညံ့ဖျင်းသော လုံ့လဝီရိယဖြင့် တဖက် ကမ်း (အဆုံး) သို့ ရောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်ချေ၊ ပင်ပန်းခြင်းကို မရေတွက် ထက်မြက်သောလုံ့လ ဝီရိယရှိသူမှာကား ရခဲသော အရာ ဟူ၍ မရှိချေ၊ မှန်၏.... “လုံ့လဝီရိယ လျော့ပါးသောသူသည် သတ္တဝါတို့ကို သံသရာတည်းဟူသော ရေယဉ်ဝဲမှ ဆယ်တင်မည် ဟူ၍ အစပျိုး၍ အားထုတ်ခြင်းငှါပင် မတတ်နိုင်ပေ။ ဝီရိယ အလယ် အသတ်ရှိသူကား အားပင်ထုတ်သော်လည်း အဆုံး ရောက်အောင် အားမထုတ်နိုင်ပဲ လမ်းခုလပ် (အကြား)ကပင် ဆုတ်နှစ် လက်လျော့တတ်ချေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဝီရိယ ရှိသူမှာသာလျှင်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ကိုယ်၏ချမ်းသာမှုကို မငဲ့ပဲ အားထုတ်မှု၏ တဖက်ကမ်း(သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်)သို့ ရောက်နိုင်ပေသည်” ဟူ၍ ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို ဆင်ခြင်ရာ၏။

တနည်းလည်း—

“မိမိတဦးတည်း၏ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အားထုတ်ကြသော သာဝကဗောဓိလောင်း ပစ္စေကဗောဓိလောင်းဖြစ်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားသော်မှ ဝီရိယလျော့နေလျှင် ရည်သန်ရင်းဖြစ်သည့် သာဝကဗောဓိဉာဏ် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်တို့သို့ မရောက်ပဲ ရှိချေသေး၏။ နတ်ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်ရန် ဘုရားဆုပန်သည့် အလောင်းတော်မြတ်အဖို့ ဝီရိယလျော့နေလျှင် အဘယ်မှာ သမ္မာသမ္ဗောဓိ(သဗ္ဗညုတ) ဉာဏ်သို့ ရောက်နိုင်တော့အံ့နည်း” ဟူ၍၎င်း။

“ရာဂ ဒေါသအစရှိသော ကိလေသာ အပြစ်အပေါင်းတို့မှာ အမုန်ယစ်သော ဆင်ကြီးများပမာ လွန်စွာတားမြစ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့်၎င်း၊ ထိုရာဂ ဒေါသ အစရှိသော ကိလေသာအပေါင်းလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော ကံတို့ကလည်း ခုတ်သတ်မည်တကဲကဲဖြင့် သန်လျက်ကို ချီမိုးထားသည့် သူသတ်ယောက်ျားကြီးများနှင့် တူသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုကံများလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော ဒုဂ္ဂတိလေးဘုံတို့ကလည်း အခါခပ်သိမ်း ခံတွင်းဖွင့်ဟလျက် ရှိကြသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုကံနှင့် ဒုဂ္ဂတိဘုံ လေးဘုံသို့ ရောက်အောင် တိုက်တွန်း ပို့ဆောင်ကြမည့် မိတ်ဆွေယုတ် (ပါပမိတ်) များကလည်း အခါခပ်သိမ်း စုဝေးဝိုင်းအုံလျက် ရှိသောကြောင့်၎င်း၊ မသိမလိမ္မာသည့် ပုထုဇန်တို့၏ သဘောကလည်း ထိုမိတ်ဆွေယုတ် (ပါပမိတ်) တို့၏ စကားကို လိုက်နာလွယ်သောကြောင့်၎င်း၊ ထိုမသိမလိမ္မာသည့် ပုထုဇန်တို့ လိုက်နာလွယ်ရန် မိတ်ဆွေယုတ် (ပါပမိတ်) ဖြစ်ကြသော ဝိတဏ္ဍဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆုံး

အမ အမှားဖြစ်သည့် “သံသရာဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်ခြင်း သဘောတရား ထင်ရှားရှိခဲ့လျှင် တရားအထူးအားထုတ်ရန် မလို၊ သို့အလိုလို သံသရာဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်ခြင်းငှါ သင့်ပေ၏” ဟူသည့် မိစ္ဆာမှောက်မှား ကြံစည်ပြောကြား ချက်များသည် ဝီရိယ၏ အာနုဘော်ဖြင့်သာ ဝေးကွာ နိုင်ကြကုန်၏” ဟူ၍၎င်း၊

“ကိုယ်စွမ်း လုံ့လဝီရိယဖြင့် ဘုရားအဖြစ်ကို ရနိုင်လျှင် ဤဝီရိယကို စိုက်ထုတ်ရန် ငါကဲ့သို့သော ဥက္ကဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်အား ခဲယဉ်းဖွယ်ရာ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း” ဟူ၍၎င်း—

ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် ဝီရိယ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင် အပ်ကုန်၏။

(ဤကား ဝီရိယပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(၈) ခန္တီပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်ကား.....

ဤခန္တီမည်သောတရားသည် ခပ်သိမ်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူး၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် အမျက်ဒေါသကို မှုတ်လွှင့် ပယ်ဖျောက် တတ်သောကြောင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြည့်စုံစေခြင်း၌ သူတော် ကောင်းတို့အတွက် သူတပါးတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်သည့် လက်နက် ကောင်းကြီးဖြစ်ပေသည်။ သူတပါးကို အုပ်စိုးနိုင်သည့် အလောင်း တော်ကြီးများ၏ အဆင်တန်းဆာကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်များ သူမြတ်များ၏ ပြည့်စုံသော ခွန်အားဗလလည်း ဖြစ်ပေ သည်။ အမျက်ထွက်ခြင်း ကောဓမီးကို ငြိမ်းစေတတ်သည့် ရေ အယဉ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ယုတ်မာသောသူတို့၏ ရုန့်ကြမ်းသည့် စကားတည်းဟူသော အဆိပ်ကို ငြိမ်းအောင်ပြုတတ်သည့် မန္တန် ကောင်း ဆေးကောင်းကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ စောင့်စည်းမှု (သံဝရသီလ) ၌ တည်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့၏ အလွန် မွန်မြတ်လှသော ပညာရှင်တို့၏ ပြကံတေ့ အလေ့တရားလည်း ဖြစ်ပေသည်။ နက်နဲသော အာသယဓာတ်ဖြစ်၍ သမုဒြာနှင့် လည်းတူ၏။ ဒေါသသမုဒြာလှိုင်းတံပိုး၏ အဆုံးသတ်ရာ ဆိပ်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ကမ်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ အပါယ်တံခါးကို ပိတ်ဆို့ကြောင်း ဖြစ်သည့် တံခါးရှက်ကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ နတ်ပြည် မြဟ္မာ့ပြည်သို့ တက်ရောက်ကြောင်း စောင်းတန်း လှေကားကြီးလည်း ဖြစ်ပေ ၏။ ခပ်သိမ်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့၏ စိုးအုပ် နေထိုင်ရာ ဘုံဆောင်ကြီးလည်း ဖြစ်ပေ၏။ အလွန်မွန်မြတ်လှသည့် ကိုယ် နှုတ်နှလုံးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏ဟူ၍ နှလုံးသွင်းရာ၏။

ကနည်းလည်း—

“ဤသတ္တဝါတို့သည် အေးမြစေတတ်သည့် ခန္တိတရား လက်ကိုင် မထားကြပဲ ပူပန်စေတတ်သည့် အကုသိုလ် တရားများကိုသာ အားထုတ်နေကြသောကြောင့် ဤဘဝ၌ လည်း ပူပန်ကြရ တမလွန်ဘဝ၌လည်း ပူပန်ကြရကုန်၏” ဟူ၍၎င်း၊

“သူတပါး၏ ပြစ်မှားခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ထိုဒုက္ခ၏ လယ်မြေ သဖွယ်ဖြစ်သည့် အတ္တဘော၊ မျိုးစေ့သဖွယ် ဖြစ်သည့် ကံတို့ကိုကား (သူတပါးပြုသည်မဟုတ်) ငါပင် ပြုအံ့မဲ့ပြီ” ဟူ၍၎င်း၊

“ဤယခု သည်းခံခြင်းသဘောသည် ထိုဒုက္ခကြွေးအရင်း ပြတ်ကင်းဝေးအောင် ကြွေးဆပ်ကြောင်းတရား (ကြွေး ဆပ်ခြင်းတရား) ပင် ဖြစ်ပေ၏” ဟူ၍၎င်း၊

“သူတပါးတို့၏ ပြစ်မှားခြင်း မရှိခဲ့လျှင် ငါ့အား အဘယ်မှာလျှင် ခန္တိပါရမီနှင့် ပြည့်စုံနိုင်အံ့နည်း” ဟူ၍၎င်း၊

“ဤသူသည် ယခုဤပြစ်မှားမှုကို ပြုသော်လည်း ရှေး အခါက ငါ့အား ဤသူသည် ဤမည်သော ကျေးဇူးကို ပြုခဲ့ဘူးပြီ” ဟူ၍၎င်း၊

“ထိုသူ၏ ပြစ်မှားမှုသည်ပင် ငါ့အဖို့ရာ သည်းခံခြင်း ခန္တိတရား၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးပြု ခြင်းပင် မည်ပေ၏” ဟူ၍၎င်း၊

“ဤသတ္တဝါအလုံးစုံတို့သည်ပင် ငါ၏သားသမီးများနှင့် တူကြကုန်၏။ သားသမီးတို့ ပြုမှားအပ်သောအပြစ်၌ အဘယ်ပညာရှိသည် အမျက်ထွက်ချေအံ့နည်း” ဟူ၍၎င်း။

“ဤသူသည် အမျက်ထွက်ခြင်း ကောဓတရားတည်း ဟူသော မြေဘုတ်ဘီလူး ပူးဝင်ခြင်းဖြင့် ငါ့အား ပြစ်မှား၏။ ထိုသူ၏ ထိုအမျက်ကောဓတည်းဟူသော မြေဘုတ်ဘီလူး အမှောင့်ပယောဂ ပူးဝင်ခြင်းကိုပင် ငါသည် ပယ်ရှား ပေးသင့်လှ၏” ဟူ၍၎င်း။

“အကြင်ပြစ်မှားချက်ကြောင့် ငါ့အား ဤဒုက္ခသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ (ငါမရှိလျှင် ထိုပြစ်မှားမှုပင် မဖြစ်နိုင် သောကြောင့်) ငါသည်လည်း ထိုပြစ်မှားမှု၏ အကြောင်း ပင်ဖြစ်၏” ဟူ၍၎င်း။

“ပြစ်မှားတတ်သော ရုပ်နာမ်၊ ပြစ်မှားခံရသော ရုပ် နာမ် နှစ်မျိုးသုံးပင် ထိုပြစ်မှားသည့် ခဏအတွင်းက ချုပ် ပျောက်လေကုန်ပြီ။ ယခုမှ အဘယ်သူက ဘယ်သူ့အား အမျက်ထွက်မှု ပြုသင့်တော့အံ့နည်း။ မပြုသင့်သည်သာ” ဟူ၍၎င်း။

“ခပ်သိမ်းသော တရားမှန်သမျှပင် အနတ္တချည်း ဖြစ် ရကား ပရမတ္ထအားဖြင့် ပြစ်မှားတတ်သူ အပြစ်မှားခံရသူ ဟူ၍ပင် မရှိပါတကား” ဟူ၍၎င်း—

ဆင်ခြင်သောအားဖြင့် ခန္တိနှင့် ပြည့်စုံအောင် အဖန်ဖန် ပွားများ ရာ၏။

အကယ်၍ ကာလရှည်လျား အလေ့အလာ များခဲ့ခြင်းကြောင့် သူတပါးတို့၏ ပြစ်မှားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အမျက်ထွက်ခြင်း ကောဓတရားက မိမိစိတ်ကို လွှမ်းမိုးတည်ခဲ့သော် ထိုဘုရား အလောင်းဟု ဝန်ခံသူသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်ရာ၏...

“ဤခန္တိမည်သော တရားသည် သူတဖက်သားတို့ ပြစ်မှားမှုအဝဝ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အကျင့်ပဋိပတ်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

တရားတို့အား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှု ပြုတတ်သော တရားကြီး ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း၊

“သူ့စာဖက်သား၏ ပြစ်မှားချက်သည် ငါ့အား ဒုက္ခကို ဖြစ်စေခြင်းဖြင့် (ဒုက္ခပုဒ်သော သဒ္ဓါ = သဒ္ဓါတရားသည် ဒုက္ခလျှင် အကြောင်းရှိ၏ ဟူသော တရားတော်အရ) ငါ့သန္တာန်ဝယ် သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွားခြင်း၏၎င်း၊ အလုံး စုံသော လောက၌ မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်ခြင်း တည်း ဟူသော အနာဘိရတိသညာ၏၎င်း အကြောင်း ဖြစ်ပေ သည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အာရုံအမျိုးမျိုးတို့နှင့် ပေါင်းဆုံ တွေ့ကြုံရခြင်းကား စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့၏ သဘောတံထွာ ဓမ္မတာကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ ငါ့အား အနိဗ္ဗာန်အာရုံနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်း မဖြစ်ပါစေလင့်ဟု တောင့်တသော်လည်း ဤသဘောကို မရနိုင်ချေ” ဟူ၍၎င်း၊

“အမျက်ကောဓ၏ အလိုသို့ လိုက်ပါနေသော ထို သူသည် ထိုအမျက်ကောဓဖြင့် ရူးသွပ်နေသူ စိတ်ပြန်လွင့် နေသူ ဖြစ်နေရှာ၏။ ထိုရူးသွပ်နေသူအပေါ်၌ ပြစ်မှား တုံ့ပြုသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟူ၍၎င်း၊

“ဤသတ္တဝါ အလုံးစုံတို့ကိုပင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား သည် ရင်မှဖွားသည့် သားသမီးတို့ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဘုရားဆုကို ပန်သော ငါသည် ထိုသတ္တဝါတို့၌ စိတ်ပျက်မှု အမျက် ထွက်မှုကို မပြုထိုက်ပေ” ဟူ၍၎င်း၊

“ပြစ်မှားသူသည် အကယ်၍ သီလအစရှိသော ဂုဏ် ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ခဲ့သော် “ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသူ၌ ငါသည် အမျက်ထွက်မှုကို မပြုသင့်ပေ” ဟူ၍၎င်း၊ ပြစ်မှား သူသည် အကယ်၍ သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူး မရှိသူ ဖြစ်ခဲ့သော် “အလွန်အကြီး အထူးသဖြင့် သနားထိုက်သော သူပါပေ” ဟူ၍၎င်း၊

“အမျက်ထွက်ခြင်းဖြင့် ငါ၏ ဂုဏ်ဇကျေးဇူး အကျော် အစောများ ယုတ်လျော့ကုန်လိမ့်မည်” ဟူ၍၎င်း၊

“သို့အား ငါအမျက်ထွက်လျှင် အဆင်းပျက်ခြင်း ဆင်းရဲစွာအိပ်ရခြင်း အစရှိသော ရန်သူ့ အကြိုက်တရားများ ငါ့ထံသို့ ရောက်လာကြလိမ့်မည်” ဟူ၍၎င်း၊

ရုပ်ရေဆင်းပျက်၊ အိပ်စက်မပျော်၊ ကျိုးသော်မရ၊ တောကခြေရွေး၊ မိတ်ဆွေပျက်ပြား၊ အပါယ်လား၊ ခုနစ်ပါးကောဓ အပြစ်တည်း။ ။
(သတ္တကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်မှ။)

“ဤအမျက်ထွက်ခြင်း ကောဓတရားမည်သည် အလုံးစုံ သော စီးပွားမဲ့ကို ပြုတတ် အစီးအပွားကို ဖျက်စီးတတ်သည့် အားကြီးသောရန်သူကြီးဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း၊

“သည်းခံခြင်း ခန္တိတရားရှိလျှင် ရန်သူဟူ၍ တစုံ တယောက်မျှ မရှိနိုင်” ဟူ၍၎င်း၊

“ပြစ်မှားခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် နောက် အခါ၌ ထိုသူရရှိမည့် ဒုက္ခမျိုး သည်းခံခြင်းတရားရှိလျှင် ငါ့မှာ မရောက်နိုင်ဟူ၍ (ထိုသူခံရမည့်ဒုက္ခကို) ငါကြံစည် နေလျှင်၎င်း သူ့ကိုပြန်၍ အမျက်ထွက်သော်၎င်း ငါသည် ရန်သူ့နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်သောသူသာ ဖြစ်ချေ မည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ငါသည် ခန္တိတရားဖြင့် အမျက်ထွက်ခြင်းကို လွှမ်းမိုး နိုင်နင်းလိုက်သည်ရှိသော် ထိုကောဓတရား၏ ကျွန်ဖြစ် သော ရန်သူကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး လွှမ်းမိုးနိုင် အပ်သည်သာ ဖြစ်တော့၏” ဟူ၍၎င်း၊

“အမျက်ထွက်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့် သည်း ခံခြင်း ခန္တိဂုဏ်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ငါ့အား မသင့် လျော်ချေ” ဟူ၍၎င်း၊

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

“ဂုဏ်ကျေးဇူးတကာ၏ဆန္ဒကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် အမျက် ထွက်ခြင်း ကောမတရား ငါ့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားနေလျှင် သီလစသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများ ငါ့အား အဘယ်မှာ ပြည့်ဝနိုင်တော့အံ့နည်း၊ ထို သီလစသော ဂုဏ်ကျေးဇူး များ မရှိလျှင် အဘယ်နည်းဖြင့် ငါသည် သတ္တဝါတို့အား ကျေးဇူးများသူဖြစ်၍ ဝန်ခံ ကြံစည်ချက်အတိုင်း သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်သို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်နည်း” ဟူ၍၎င်း၊

“ခန္တီတရားရှိမှသာ ပြင်ပအာရုံတို့၌ စိတ်မပြိန်ပဲ သမာဓိ ရှိသူဖြစ်နိုင်သည်။ သမာဓိရှိမှသာလျှင် ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့ကို အနိစ္စ ဒုက္ခ ဟူ၍၎င်း၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို အနတ္တဟူ၍၎င်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို အသင်္ခတ အမတ စသော အခြင်းအရာအားဖြင့်၎င်း၊ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူး တို့ကို မကြံစည်နိုင် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ရှိကုန် ၏ဟူ၍၎င်း စူးစိုက်ကြည့်ရှုနိုင်မည်။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနိုင်သော ကြောင့် အနုလောမိကခန္တီ အမည်ရှိသော ဝိပဿနာ ဉာဏ်၌ တည်ပြီးလျှင် “ဤအလုံးစုံသော ကရားတို့သည် ကိုယ် ကိုယ်၏ဥစ္စာအဖြစ်မှ ကင်းကြ ဆိတ်ကြသော သဘာဝဓမ္မ အစုမျှသာဖြစ်၍ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ကြပျက်ကြသည်။ မည်သည့် အရပ်ကမှ လာကြသည်မဟုတ်။ မည်သည့်အရပ်သို့မျှ သွားကြသည်လည်းမဟုတ်။ မည်သည့်အရပ်၌မျှ အကြိတ် အခဲ အမြဲတည်နေကြသည်လည်း မဟုတ်ကုန်။ ဤသဘာဝ ဓမ္မအစု၌ (ပင်ကိုယ်ကပင် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မရှိသောကြောင့်) တခုဘယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်၏ တစုံတခုသော ကြောင့်ကြ စိုက်မှု ဗျာပါရဟု မရှိချေ”ဟူ၍ အမှန်အတိုင်း သိမြင် သောကြောင့် ငါ ငါ့ဟူသော မာန်မာန၏ စွဲတည် ဖွယ်ရာ မဟုတ်သည်ကိုလည်း စူးစိုက်စွာ ဆင်ခြင်ကြည့်ရှု နိုင်၏။ ယင်းသို့ ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနိုင်သောကြောင့် အလောင်း တော်ကြီးများသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရသို့ရန် ကေန

မြဲသော မဆုတ်နစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်စင်စစ် ဖြစ်ရပေသည်”
ဟူ၍၎င်း—

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ခန္တိပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံကို သိအပ်၏။
(ဤကား ခန္တိပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(ဆ) သစ္စာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်ကား.....

“သစ္စာမရှိလျှင် သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများ မဖြစ်နိုင်သည့်ပြင်၊ ဝန်ခံကြံစည်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဘုရားဖြစ်ရန် အကျင့်ပဋိပတ်များလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ” ဟူ၍၎င်း၊

“သစ္စာတရားကို လွန်ကျူးလျှင် အလုံးစုံသော အကုသိုလ်တရားများ စုဝေးရောက်တည်၍ လာကုန်၏” ဟူ၍၎င်း၊

“ရှေ့နှင့်နောက် မှန်ကန်သော သစ္စာစကား မဆက် စပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ယခုဘဝ၌ သူတပါးတို့ မယုံကြည် နိုင်သည့်ပြင်၊ နောက်နောက် ဘဝဆက်တိုင်းတို့၌လည်း မိမိစကားကို သူတပါးတို့ နာယူကြမည် မဟုတ်ကုန်” ဟူ၍၎င်း၊

“သစ္စာတရားရှိမှ သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်” အစရှိသည်ဖြင့်၎င်း၊

“သစ္စာတည်းဟူသော တည်ရာတရားဖြင့်သာ ခပ်သိမ်း သော ပါရမီ စာဂ စရိယ တရားတို့ကို စင်ကြယ် ပြည့်စုံစေ ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရကား သဘာဝဓမ္မတို့၌ မချွတ်မယွင်း မှန်ကန်ခြင်းဖြင့် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီ စာဂ စရိယ အလုပ် တို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပြီးလျှင် ဘုရားအလောင်းတို့၏ ပဋိပတ် အကျင့်ကြီး ပြီးမြောက်နိုင်သည်” ဟူ၍၎င်း—

ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် သစ္စာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။
(ဤကား သစ္စာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(ဇ) အဓိဋ္ဌာန ပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်ကား...

“ဒါနစသော ပါရမီကောင်းမှုတို့၌ မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်ခြင်းအဓိဋ္ဌာန်မရှိလျှင် ထိုဒါနစသည်တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် မစ္ဆရိယ ဒုဿီလျ စသည်တို့ ပေါင်းဆုံကျရောက်လာသောအခါ ထိုဒါနစသောအမှု၌ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံခိုင်ကျည် မတည်နိုင်တော့ပေ။ ယင်းသို့ မတည်နိုင်လျှင် ထိုဒါနကောင်းမှု စသည်တို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှု ရဲရင့်မှုများ မရှိနိုင်ပေ။ ယင်းသို့ ဒါနကောင်းမှု စသည်တို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှု ရဲရင့်မှုများ မရှိခဲ့သော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဒါနပါရမီစသော အဆောက်အဦများ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ဒါနစသော ကောင်းမှုတို့၌ မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်ချက် ရှိမှသာ ထိုဒါနစသည်တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော မစ္ဆရိယ ဒုဿီလျ စသည်တို့ ပေါင်းဆုံ ကျရောက်လာလျှင် ဒါနမှု စသည်တို့၌ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံခိုင်ကျည် တည်နိုင်ပေသည်။ ထိုသို့ တည်နိုင်မှသာ ထိုဒါနကောင်းမှု စသည်တို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှု ရဲရင့်မှုများ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်မှ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏အကြောင်းဖြစ်သည့် ဒါနပါရမီစသော အဆောက်အဦများ ဖြစ်နိုင်သည်” -

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်၌ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင်ရာ၏။

(ဤကား အဓိဋ္ဌာန ပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(ဈ) မေတ္တာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်ကား....

“မိမိ တဦးတည်း၏ စီးပွားမှု၌ တည်နေသောသူ (တကိုယ်ကောင်း အားထုတ်သူ)ပင်သော်လည်း သတ္တဝါတို့အပေါ်၌ အကျိုးစီးပွား လိုလားသော မေတ္တာစိတ် မရှိလျှင် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် စည်းစိမ်များကို မရနိုင်

မရောက်နိုင်ချေ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို နိဗ္ဗာန် စည်းစိမ်၌ တည်စေလိုသော ဘုရားအလောင်း ဖြစ်သူမှာ ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရှိအံ့နည်း၊ သတ္တဝါတို့၌ အတိုင်းမသိ မေတ္တာစိတ်ရှိမှသာ မိမိရည်မှန်းချက်အတိုင်း သတ္တဝါတို့ကို နိဗ္ဗာန်စည်းစိမ်၌ တည်စေနိုင်ပေမည်” ဟူ၍၎င်း၊

“နောက်တချိန် (ဘုရားဖြစ်သောအခါ) ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော လောကုတ္တရာ စည်းစိမ်ကို လိုလားတောင့်တသော ငါသည် ယခုကပင် ကြိုတင်၍ လောကီစည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံရန် လိုလားတောင့် တမှုသည် သင့်လျော်လှပေ၏” ဟူ၍၎င်း၊

“ယခုအခါ အလိုဆန္ဒ အာသယမျှဖြင့် သူတပါးတို့၏ စီးပွားချမ်းသာရေးအတွက် စိတ်ဖြင့် ရွက်ဆောင်မှုကို မပြု နိုင်လျှင် ဘယ်အခါ၌ ကိုယ်ရောနှုတ်ပါလို့ လပယောဂဖြင့် သူတပါးတို့၏ စီးပွားချမ်းသာကို ပြီးစေနိုင်ချိန်နည်း” ဟူ၍၎င်း၊

“ငါသည် ယခုကပင် ကြိုတင်၍ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကြီးထွားစေအပ်သော သတ္တဝါတို့သည် နောက်အခါ၌ ငါ၏ တရားအမွေ ခွဲဝေပေးကမ်းသောပွဲဝယ် အမွေခံ အဖော်သဟာများ ဖြစ်လာကြပေလိမ့်မည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ထိုသတ္တဝါတို့နှင့် ကင်း၍ ငါ၏ ပါရမီအဆောက် အဦတို့ မဖြစ်နိုင်ကုန်ချေ၊ ထို့ကြောင့် ဤသတ္တဝါတို့သည် အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အသရေများ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ငါ၏အဖို့ ကုသိုလ်မျိုးကို စိုက်ပျိုးကြံ့ချရာ အလွန်မြတ်သော လယ်ယာ မြေကောင်းကြီးများ အလွန်မြတ်သည့် ကောင်းမှုပြုရာ ဌာနကြီးများ အလွန်မြတ်သည့် အလေးပြုရာ နေရာကြီးများ ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍၎င်း—

ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးလျှင် ထူးထူးခြားခြားပင် သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့၌ အစီးအပွား လိုလားသော အဇ္ဈာသယဓာတ်ကို ဖြစ်စေရာ၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

“ကရုဏာသည် ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားအပေါင်းတို့၏ အစဆုံး အကျင့်မူလဖြစ်ပေ၏။ အပိုင်းအခြား မထားသော စိတ်ဖြင့် သတ္တဝါတို့၌ စီးပွားချမ်းသာကို ကပ်၍ဆောင်ခြင်း (မေတ္တာ) အမှု၌ နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်တော်မူသော ဘုရားအလောင်းတော်အား သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားမဲ့ အကျိုးမဲ့များကို ပယ်ရှားလိုခြင်း (ကရုဏာ)သည် အမြစ်ခိုင်မြဲစွာ အားရှိဖြစ်ပွားနိုင်၏။ သို့ရကား ကရုဏာ၏ အခြေခံ အကြောင်းရင်းဖြစ်သောကြောင့် ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာတရား ပွားများသင့်လှပေ၏” ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် မေတ္တာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။

(ဤကား မေတ္တာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

(၉) ဥပေက္ခာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်ကား....

“ဥပေက္ခာမရှိလျှင် သတ္တဝါတို့ ပြုအပ်သော ဖောက်ပြန်မှားယွင်းချက်များသည် ငါ၏ စိတ်နေစိတ်ထား ဖောက်ပြားမှုကို ပြုကုန်လေရာ၏။ စိတ်နေစိတ်ထား ဖောက်ပြားနေလျှင် ဝါန အစရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦများ ဖြစ်ပွားနိုင်ခွင့်ပင် မရှိချေ” ဟူ၍၎င်း၊

“သတ္တဝါတို့အပေါ်၌ ဥပေက္ခာမပါရှိပဲ စိတ်သည် မေတ္တာချစ် သက်သက်မျှဖြင့်သာ ချစ်ခင်နေလျှင် ပါရမီအဆောက်အဦတို့ စင်ကြယ်ခြင်းမဖြစ်နိုင်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဥပေက္ခာ မရှိသောသူသည် ကောင်းမှု အဆောက်အဦနှင့် ထိုကောင်းမှု၏အကျိုးတို့ကို သတ္တဝါတို့အတွက် စီးပွားဖြစ်ဖို့ရန် ညွှတ်ကိုင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ချေ” ဟူ၍၎င်း၊

“ဘုရားအလောင်းတို့မည်သည် လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မခွဲခြားပဲ လှူဒါန်းမြဲဖြစ်သည်။ ဥပေက္ခာမရှိလျှင် လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မခွဲခြားပဲ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ချေ” ဟူ၍၎င်း၊

“ဥပေက္ခာ မရှိသောသူသည် အသက်နှင့်တကွ ထို အသက်၏ အခြံအရံတရားတို့အပေါ်ဝယ် ကျရောက်မည့် အန္တရာယ်ကို နှလုံးမသွင်းပဲ သီလစင်ကြယ်အောင် မပြုနိုင်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဥပေက္ခာ၏ အစွမ်းဖြင့် သူတော်ကောင်းတရား၌ မမွေ့လျော်ခြင်း တည်းဟူသော အရတိတရား၊ ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းတည်းဟူသော ရတိတရားတို့ကို လွှမ်းမိုး နိုင်သောသူအားသာလျှင် နေက္ခမ္မစွမ်းအား ပြီးမြောက် ပြည့်စုံနိုင်သည်” ဟူ၍၎င်း၊

“အသင့်အားဖြင့် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ခြင်း(ဉာဏုပေက္ခာ) ရှိမှ ခပ်သိမ်းသော ပါရမီသတ္တရကိစ္စတို့ ပြီးမြောက်နိုင် သည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဝီရိယလွန်ကဲနေလျှင် ဥပေက္ခာမရှိက ပဓာနအလုပ်ကို အားမထုတ်နိုင်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဥပေက္ခာရှိသောသူအားသာလျှင် သည်းခံခြင်း ခန္တိ တရားကို စူးစိုက်မှု ရှိနိုင်သည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဥပေက္ခာ၏အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါသင်္ခါရတို့အား မချွတ် ယွင်းစေမှု သစ္စာသဘော ရှိနိုင်သည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဗုဒ္ဓ အနိဗ္ဗာန် လောကဓံတရားတို့ကို လျစ်လျူရှုခြင်း (ဥပေက္ခာ) ဖြင့် ဖြည့်ကျင့်မည်ဟု ဆောက်တည်အပ် ပြီးသော ပါရမီတရားတို့၌ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံတည်ခြင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြီးမြောက်နိုင်သည်” ဟူ၍၎င်း၊

“ဥပေက္ခာရှိမှ သူတပါးတို့၏ ပြစ်မှားမှုစသည်၌ နှလုံး မသွင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ နှလုံးမသွင်းမှလည်း မေတ္တာဖြင့်နေခြင်း ပြီးစီးအောင်မြောက်နိုင်သည်” ဟူ၍ ၎င်း၊

ဤဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း ခပ်သိမ်းသော ပါရမီအဆောက်အဦကို ဆောက်တည်ခြင်း၊ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံတည်နိုင်ခြင်း၊ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ ပြီးမြောက်ခြင်း ဟူသမျှတို့သည် ဥပေက္ခာ၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပြည့်စုံကြကုန်၏။ ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် ဥပေက္ခာပါရမီကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(ဤကား ဥပေက္ခာပါရမီ၌ ဆင်ခြင်ပုံ အကျယ်တည်း။)

ဤသို့လျှင် မစွန့်ကြဲ မလှူဒါန်းခြင်း-စသည်တို့၌ အပြစ်ကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များ၊ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း-စသည်တို့၌ အကျိုးကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များသည် ပါရမီတို့၏ အခြေခံအကြောင်းရင်း ဖြစ်ကုန်၏။

(၈) အကြောင်းနှင့်တကွသော စရဏ (၁၅)ပါး

အဘိညာဉ် (၅)ပါး

ဆိုအပ်ပြီးသော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်တို့ကဲ့သို့ပင် အကြောင်းနှင့် တကွသော စရဏ (၁၅)ပါး အဘိညာဉ် (၅)ပါးတို့သည်လည်း ပါရမီတို့၏ အခြေခံအကြောင်းများ ဖြစ်ကုန်၏။ ချဉ်းအံ့....

စရဏ (၁၅)ပါး ဟူသော်ကား—

“သီ ဣန္ဒ ဘော ဇာ၊ သတ် ဝတ္တာ၊ မှတ်ပါ စရဏ”
ဟူသော ရှေးလင်္ကာအတိုင်း—

(၁) သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်း (သီလသံဝရ)

(၂) မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါး တံခါးကြီးခြောက်ပေါက်တို့၌ အကုသိုလ် ခိုးသားတို့ မလုယက် မဖျက်ဆီးနိုင်အောင် သတိဖြင့် လုံခြုံအောင် ဟန့်တား တံခါးပိတ်ထားခြင်း (ဣန္ဒြိယေသုဂုတ္တဒ္ဓါရတာ)

(၃) ဆွမ်း ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ခံယူသုံးဆောင်ခြင်းတို့၌ အတိုင်းအရှည်ကိုသိခြင်း (ဘောဇနေမတ္တညူတာ)

(၄) နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေ၊ ညဦးယံ၊ သန်းခေါင်ယံ၊ မိုးသောက်ယံ ဟူသော တနေ့တနေ့၏ အချိန်ပိုင်း (၆) ပိုင်းတို့တွင် သန်းခေါင်ယံ တပိုင်း၌သာ အိပ်စက်၍ ကျန်သော (၅) ပိုင်းတို့၌ ထိုင်ခြင်း၊ သွားခြင်း ဣရိယာ ပုထ်နှစ်ပါးတို့ဖြင့်သာ မျှတ၍ တရားအားထုတ်နေခြင်း (ဇာဂရိယာနုယောဂ)

(၅-၁၁) “သ သ ဟိ ဩ၊ ဝ ဝိ ပေါ၊ မှတ်လောခုနစ်ဖြာ”- ဟူသောအတိုင်း သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ-တည်းဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါး။

(၁၂-၁၅) ပဌမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန် ဟူသော ဈာန်လေးပါး။

(ဤကား စရဏတရား (၁၅) ပါးတို့တည်း။)

ထိုစရဏတရား (၁၅) ပါးတို့တွင် “သိ ဣနံ ဘောဇာ” ဟူသော ရွှေလေးပါးတို့၏ အခြံအရံ အကြောင်းတရားများကား စုတင်အကျင့် (၁၃) ပါးတို့နှင့် အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း စသော တရားတို့ဖြစ်သည်။

သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့တွင်—

(က) သဒ္ဓါ၏ အကြောင်းတရားတို့ကား ...

၁။ ဘုရားဂုဏ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း (ဗုဒ္ဓါနုဿတိ)

၂။ တရားတော်ဂုဏ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း (ဓမ္မာနုဿတိ)

၃။ သံဃာတော်ဂုဏ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း (သံဃာနုဿတိ)

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

- ၄။ မိမိ၏သီလဂုဏ်ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း (သီလာ-နုဿတိ)
- ၅။ မိမိ၏ ဒါနမှု စာဂမှုတို့ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း (စာဂါနုဿတိ)
- ၆။ နတ်တို့ကို သက်သေထား၍ မိမိ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း (ဒေဝတာ-နုဿတိ)
- ၇။ နိဗ္ဗာန်၏ဂုဏ်ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်း (ဥပသမာ-နုဿတိ)
- ၈။ သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါးချောက်တပ်သူကို ပယ်ခွါ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း (လူခပုဂ္ဂလပရိဝဇ္ဇန)
- ၉။ သဒ္ဓါတရားရှိသည့် (သိနိဒ္ဓ) ပြေပြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲပေါင်းသင်းခြင်း (သိနိဒ္ဓပုဂ္ဂလသေဝန)
- ၁၀။ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွားစေတတ်သည့် တရားတို့ကို ဆင်ခြင်ခြင်း (ပသာဒနိယဓမ္မပစ္စဝေက္ခဏာ)
- ၁၁။ ဣရိယာပုထ်တိုင်း သဒ္ဓါတရားဖြစ်ဖို့ရန် စိတ်ညွတ် ကိုင်းရှိုင်းနေခြင်း (တဒမိမုတ္တာ)။ ။ ဤ (၁၁)ပါးတို့တည်း။

နုဿတိသတ်၊ ရှေ့ခုနစ်ရပ်နှင့်၊ ချောက်တပ်သူပယ်၊ မှီတွယ်သိနိဒ္ဓ၊ ပသာဒတရား၊ စဉ်းစားပစ္စဝေက္ခဏာ၊ မိမုတ္တာ၊ ။ သဒ္ဓါပွားကြောင်း ဆယ့်တစ်တည်း။

(ခ) သတိ၏အကြောင်းတရားတို့ကား.....

- ၁။ ရှေ့သို့တက်ခြင်း နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း စသော ခုနစ်ပါးသော အရာတို့၌ သတိသမ္ပဇ်နှင့်ယှဉ်ခြင်း၊
- ၂။ သတိမေ့လျော့ ပေါ့တန်သူကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၃။ သတိရှိသောသူကို မှီဝဲခြင်း၊

၄။ ဣရိယာပုထ်တိုင်း သတိကိုဖြစ်စေခြင်းငှါ အမြဲညွတ်
ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိခြင်း၊ ၊ ဤလေးပါးတို့တည်း။

သတိသမ္ပဇဉ်၊ အမြဲယှဉ်လျက်၊ ကြဉ်လေမုဋ္ဌ၊ ယှဉ်ရသတိမာ၊
ဓိမုတ္တာဟု၊ ၊ လေးဖြာသတိ ပွားကြောင်းတည်း။ ။ (ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ၏
လင်္ကာ။)

(ဂ-ဃ) ဟိရိဩတ္တပ္ပတို့၏ အကြောင်းတရားတို့ကား....

၁။ အကုသိုလ်၏အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊

၂။ အပါယ်ဘုံ၏အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊

၃။ ကုသိုလ်တရားတို့၏ ထောက်ပံ့ပုံကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊

၄။ ဟိရိဩတ္တပ္ပ ကင်းသူကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊

၅။ ဟိရိဩတ္တပ္ပနှင့် ပြည့်စုံသူကို မှီဝဲခြင်း၊

၆။ ဣရိယာပုထ်တိုင်း ဟိရိဩတ္တပ္ပကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ အမြဲ
ညွတ်ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိခြင်း၊ ၊ ဤ (၆) ပါးတို့တည်း။

အကုသိုလ်မှ၊ ပါယ်စတု၊ ရှုလေအပြစ်ကို။

ကုသိုလ်တရား၊ ထောက်ပံ့ငြား၊ စိတ်ထားဝမ်း၌သို့။

ဟိရောတ္တပ္ပကင်း၊ သူရှောင်ကွင်း၊ ကပ်ချဉ်းပြည့်သူကို။

ရိယာပုထ်တိုင်း၊ စိတ်ညွတ်ကိုင်း၊ ရှိုင်းလေဟိရိကို။

ဟိရိဩတ္တပ္ပ၊ သတိချပ်၊ ခြောက်ရပ်အကြောင်းဆို။

(င) ဗာဟုသစ္စ၏အကြောင်းတရားတို့ကား....

၁။ ရှေးကဆည်းပူး အလေ့အလာထူးရှိခြင်း၊

၂။ အဖန်ဖန် အကြိမ်ကြိမ် မေးမြန်း စုံစမ်းလေ့ရှိခြင်း၊

၃။ သူတော်ကောင်းတရား၌ ယှဉ်ခြင်း အားထုတ်ခြင်း၊

၄။ အပြစ်ကင်းသော အတတ်ပညာတို့ကို လေ့လာခြင်း၊

၅။ သဒ္ဓါစသော ဣန္ဒြေတို့ ရင့်ကျက်ခြင်း၊

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

- ၆။ ကိလေသာမှ ဝေးအောင် ရှောင်ခြင်း၊
- ၇။ အကြားအမြင်နည်းပါးသူကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၈။ အကြားအမြင်များသူကို ခိုဝှဲခြင်း၊
- ၉။ ဣရိယာပုထ်တိုင်း ဗဟုသုတများတို့ရန် အမြဲညွှတ်ကိုင်း ရှိုင်းသော စိတ်ရှိခြင်း၊ ၊ဤ (၉) ပါးတို့တည်း။

ရှေးကလေ့လာ၊ ပုစ္ဆာပြောများ၊ တရားကိုယှဉ်၊ ဖြူစင်သိပ္ပံ၊ လေ့ကျက်ထနှင့်၊ ပဉ္စကုန္ဒ၊ ရင့်သန်စေတည့်၊ ကိလေဝေးမှု၊ သုတမြင်ကြား၊ နည်းပါးသူကြဉ်၊ များသူယှဉ်၍၊ စိတ်တွင်ညွှတ်ကိုင်း၊ ယာပိုက်တိုင်း၊ ၊ (၉) ဆိုင်း ဗဟုသုတကြောင်းတည်း။

(၈) ဝိရိယ၏ အကြောင်းတရားတို့ကား.....

- ၁။ အပါယ်ဘေးကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊
- ၂။ ဝိရိယ၏အကျိုးကို ရှုမြင်ခြင်း၊
- ၃။ ဘုရားစသော သူတော်ကောင်းတို့ သွားရာလမ်းခရီးသို့ လိုက်သင့်၏ဟု ဆင်ခြင်ခြင်း၊
- ၄။ တရားကို အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဆွမ်းကို ရိုသေပူဇော်ခြင်း၊
- ၅။ သူတော်ကောင်းဥစ္စာ တည်းဟူသော အမွေခံမြတ်သည်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊
- ၆။ ဆရာဘုရား၏ မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊
- ၇။ ဘုရားသားတော်အဖြစ်တည်းဟူသော အမျိုးမြတ်သည်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊
- ၈။ သီတင်းသုံးဖော်၏ မြတ်သည်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊
- ၉။ ပျင်းရိသောသူကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၁၀။ အားထုတ်အပ်သော ဝိရိယရှိသူကို ခိုဝှဲခြင်း၊

၁၁။ ဣရိယာပုထ်တိုင်း ဝီရိယကိုဖြစ်စေရန် အမြဲညွတ်တိုင်း ရှိုင်း
သော စိတ်ရှိခြင်း၊ ၊ ဤ (၁၁) ပါးတို့တည်း။

ပါယ်ဘေးဆင်ခြင်၊ မြင်သည်အကျိုး၊ လမ်းခိုးလိုက်ရာ၊ ပိဏ္ဏာပစယ၊
ဒါယဇ္ဇ ဟု၊ သတ္တုမြတ်ဘိ၊ ဇာတိမဟန္တ၊ သဗြဟ္မစာရီ၊ မမှီလူပျင်း၊
မှီတင်းအာရဒ္ဓ၊ ဓိမုတ္တ ဟု၊ ၊ လုံ့လပွားကြောင်း ဆယ်တစ်တည်း။ ။
(ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ။)

(ဆ) ပညာ၏အကြောင်းတရားတို့ကား.....

၁။ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်စသည်ကို မေးမြန်းဖန်များခြင်း၊

၂။ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပဉ္စရှိသော ဝတ္ထုသန့်ရှင်း စင်ကြယ်ခြင်း၊

၃။ “သဒ္ဓါလွန်လျှင် ကွန်သည်၊ ပညာလွန်လျှင် ဆွံသည်၊
ဝီရိယလွန်လျှင် ပြန်သည်၊ သမာဓိလွန်လျှင် တွန်သည်၊
သတိမူကား လွန်သည်မရှိ လိုသည်သာရှိသည်” ဟူရကား
သဒ္ဓါနှင့်ပညာ ဝီရိယနှင့်သမာဓိတို့ကို မျှစေခြင်း၊

၄။ ပညာမဲ့သူကို ကြည့်ခြင်း၊

၅။ ပညာရှိကို ယှဉ်ခြင်း၊

၆။ နက်နဲသော ခန္ဓာစသည်၌ ဖြစ်သော နက်နဲသော ပညာ
အပြားကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊

၇။ ဣရိယာပုထ်တိုင်း ပညာဖြစ်စေခြင်းငှါ အမြဲညွတ်တိုင်း
ရှိုင်းသော စိတ်ရှိခြင်း၊ ၊ ဤ (၇) ပါးတို့တည်း။

ဖန်ဖန်မေးမှု၊ ဝတ္ထုစင်စေ၊ ဣန္ဒြေညီမျှ၊ ဗာလကိုကြည့်၊ ဉာဏ်ရှိ
ယှဉ်မှု၊ ဆင်ခြင်နက်လှ၊ ဓိမုတ္တ ဟု၊ ၊ ဉာဏ်ပွားကြောင်း ခုနစ်တည်း။ ။
(ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ။)

ဇနာန်လေးပါးတို့၏ အကြောင်းတရားတို့ကား “သိ၊ ဣနံ၊ ဘော၊
ဇာ” ဟူသော အစ စရဏလေးပါး၊ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းတို့၌ ရှေး
အဖို့ဝယ် ဖြစ်သော ဘာဝနာ၊ ဝသီဘော်ငါးပါး ဤတရားတို့တည်း။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

။

ထိုစရဏတရား အဘိညာဉ်တရားတို့ဖြင့် ပယောဂသုဒ္ဓိ အာသယသုဒ္ဓိတို့ ဖြစ်နိုင်သည်။ပယောဂသုဒ္ဓိဖြင့် သတ္တဝါတို့အား အာသယဒါနပြုလုပ်ရန် စွမ်းနိုင်သည်။ အာသယသုဒ္ဓိဖြင့် အာမိသ ဒါန ပြုစွမ်းနိုင်သည်။ ထိုနှစ်ပါးစုံဖြင့် ဓမ္မဒါန ပြုစွမ်းနိုင်သည်။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် စရဏတရား အဘိညာဉ်တရားတို့၏ ပါရမီ တို့၏ အကြောင်းဖြစ်ပုံကို ထိုက်သည့်အလျောက် ထုတ်ဆောင် ရာ၏။

(၇) ပါရမီတို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းများ

“ပါရမီတို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းတရားတို့ကား အဘယ် တရားတို့ ဖြစ်ကုန်သနည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား...တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ အစရှိသော တရားတို့ဖြင့် ပါရမီတို့ကို ငါ ငါ့ဥစ္စာ ငါ့လိပ်ပြာ စသည်ဖြင့် အလွဲလွဲအမှားမှား သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်းသည် ပါရမီတို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းဖြစ်၏ ဟု သာမညအားဖြင့် ဖြေဆိုရာ၏။ ဝိသေသအားဖြင့်ကား—

၁။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ထွေလာစဉ်းစား အကြံ များနေခြင်းသည် ဒါနပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ။(ဒါန ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်သော ဘုရားအလောင်းသည် ကောင်းဆိုး ယုတ်မြတ် မိမိ၌ ထင်ရှားရှိနေသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ရောက်ဆိုက် လာသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပုဂ္ဂိုလ်အယုတ်အမြတ်မရွေး လှူဒါန်း ရာ၏။ ဤ အလှူဝတ္ထုကား ညံ့၍ မလှူချင်၊ အလွန်ကောင်းမြတ်နေ၍ မလှူနိုင်၊ ဤအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကား ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ မလှူနိုင်၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ထွေလာ စဉ်းစား အကြံများနေလျှင် ဒါနပါရမီ ညစ်နွမ်း၏ ဟု ဆိုလိုသည်။)

၂။ သတ္တဝါနှင့် အချိန်အခါတို့၌ ထွေလာစဉ်းစား အကြံများ နေခြင်းသည် သီလပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ။(သီလ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်လိုလျှင် သတ္တဝါမရွေး အချိန်အခါမရွေး ဖြည့်ကျင့်ရာ၏။ ဤမည်ဤမည်သော သတ္တဝါတို့၌သာ ပါဏာတိ-

ပါတမူ စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်အံ့၊ ဤမည် ဤမည်သော သတ္တဝါ တို့၌ကား မရှောင်ကြဉ်အံ့၊ ဤအချိန်အခါ၌သာ သီလကို စောင့်အံ့၊ ဤအချိန်အခါ၌ကား မစောင့်အံ့-ဟူ၍ သတ္တဝါနှင့် အချိန်အခါတို့၌ ထွေလာစဉ်းစား အကြံများနေလျှင် သီလပါရမီ ညစ်နွမ်း၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

၃။ ကာမ နှစ်ပါး ဘဝသုံးပါးတို့၌ မွေ့လျော်ဖွယ်အနေဖြင့် ကြံစည်ခြင်း ထိုကာမဘဝတို့၏ ငြိမ်းအေးမှု၌ မမွေ့လျော်ဖွယ် အနေဖြင့် ကြံစည်ခြင်းများသည် နေက္ခမ္မပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၄။ ငါ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ မိစ္ဆာဝိတက်ပြောများ အကြံမှားခြင်း သည် ပညာပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၅။ ထိနမိဒ္ဓနှင့် ဥဒ္ဓစ္စတရားများကို ဖြစ်ပွားစေတတ်သည့် ဆုတ်နစ်ပြန့်လွင့်ကြောင်း အကြံအစည်များသည် ဝီရိယပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၆။ မိမိ သူတပါး (ကိုယ့်လူ သူ့လူခွဲခြား) အကြံအစည်များ ခြင်းသည် ခန္တိပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၇။ မမြင်၊မကြား၊မရောက်၊မသိအပ်သောအရာတို့၌ မြင်၊ကြား၊ ရောက်၊ သိသောအနေဖြင့်၎င်း၊ မြင်၊ ကြား၊ ရောက်၊ သိအပ်သော အရာတို့၌ မမြင်၊မကြား၊ မရောက်၊မသိသောအနေဖြင့်၎င်း ကြံမှား ခြင်းများသည် သစ္စာပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၈။ ဗောဓိသမ္ဘာရဖြစ်သည့် ပါရမီ စာဂ စရိယကုသိုလ် တရားတို့၌ အပြစ်အနေ ကြံစည်ခြင်း ထိုဗောဓိသမ္ဘာရ ကောင်းမှု တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အကုသိုလ်တရားတို့၌ ဂုဏ်ကျေးဇူး ကို ကြံစည်ခြင်းများသည် အဓိဋ္ဌာနပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

၉။ မိမိအပေါ်၌ အစီးအပွားကို ရှက်ဆောင်သူ မရှက်ဆောင်သူ (မိမိနှင့် သင့်မြတ်သူ မသင့်မြတ်သူ) ဟူ၍ ထွေလာစဉ်းစား အကြံများခြင်းသည် မေတ္တာပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

၁၀။ ရောက်ဆိုက် တွေ့ကြုံ ထိုထိုအာရုံတို့၌ ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌခွဲခြား အကြံများခြင်းသည် ဥပေက္ခာပါရမီ၏ ညစ်နွမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

(၈) ပါရမီတို့၏ ဖြူစင်ကြောင်းတရားများ

“ပါရမီတို့၏ ဖြူစင်ကြောင်း တရားတို့ကား အဘယ်တရားများ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား...တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ စသည်တို့ဖြင့် မဖျက်ဆီးအပ်ခြင်းသည်၎င်း၊ (ပါရမီတို့၏ ညစ်နွမ်းကြောင်းအခဏ်း၌) ပြုဆိုခဲ့ပြီးသည့် လှူဖွယ်ဝတ္ထု၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် စသည်တို့၌ ထွေလာစဉ်းစား အကြံမများခြင်းသည်၎င်းပါရမီတို့၏ ဖြူစင်ကြောင်းများ ဖြစ်ကြသည် ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

မှန်၏...တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ စသော ကိလေသာတို့ဖြင့်လည်း မဖျက်ဆီးအပ်ပဲ လှူဖွယ်ဝတ္ထု၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် စသည်တို့၌ ထွေလာစဉ်းစား အကြံများမှုလည်း မရှိပဲ ပွားများအားထုတ်အပ်သည့် ဒါန စသော ပါရမီတို့သည်သာလျှင် ဖြူစင်သော ပါရမီများ ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။

(၉) ပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများ

“ပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ပဋိပက္ခတရားများကား အဘယ်တရားများ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား...ခပ်သိမ်းသော ကိလေသာတရား ခပ်သိမ်းသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် သာမညအားဖြင့် ပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများ ဖြစ်ကြ၏ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

ဝိသေသအားဖြင့်ကား....လူ့ဖွယ်ဝတ္ထု၌ တပ်မက်သောလောဘတရား ဝန်တိုသော မစ္ဆရိယတရားများသည် ဒါနပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဒုဿီလျခေင်သည့် ဒုစရိုက်မှုများသည် သီလပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဝတ္ထုကာမကိလေသကာမ ဘဝတို့၌ နှစ်မြိုက်မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခြင်းသည် နေက္ခမ္မပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ပြင်းစွာ တွေဝေခြင်း သမ္မောဟတရားသည် ပညာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် ကုသီတဝတ္ထု = (အပျင်းထူကြောင်း) တရားရှစ်ပါးတို့သည် ဝိရိယပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့၌ လောဘဒေါသတို့၏အစွမ်းဖြင့် သည်းမခံနိုင်ခြင်း (တပ်မက်ခြင်း ပြစ်မှားခြင်း)သည် ခန္တီပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော သဘာဝကို ထင်စွာမပြုခြင်းသည် သစ္စာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် တရားများကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း (မိမိကနိုင်အောင်မကျင့်ခြင်း)သည် အဓိဋ္ဌာနပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ မျက်ကြုတ်ကိုးပါး (ရန်ငြိုး ဖွဲ့ခြင်းကိုးမျိုး)သည် မေတ္တာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ရောက်ဆိုက် တွေ့ကြုံသော ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့၌ အညီအမျှမရခြင်းသည် ဥပေက္ခာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။

တနည်းကား....

(၁) လူ့ဖွယ်ဝတ္ထု၌ တပ်မက်ခြင်း လောဘတရားလည်း မရှိပါမှ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ပြစ်မှားမှန်းတီးခြင်း ဒေါသတရားလည်း မရှိပါမှ အလှူနှင့် အကျိုးတရားတို့၌ တွေဝေခြင်း (မသိခြင်း) မောဟတရားလည်း မရှိပါမှ အလှူဒါန မြောက်နိုင်ရကား လူ့ဖွယ်ဝတ္ထု၌ တပ်မက်ခြင်းလောဘ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပြစ်မှား မှန်းတီးခြင်းဒေါသ အလှူနှင့်အကျိုးတရားတို့၌ တွေဝေခြင်းမောဟ ဤတရားသုံးမျိုးသည် ဒါနပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။

(၂) ကာယဒုစရိုက် ဝစီဒုစရိုက် မနောဒုစရိုက်တည်းဟူသော ကိုယ်အပြစ် နှုတ်အပြစ် စိတ်နှလုံးအပြစ် ဆောက်ကျစ်မှုများ ကင်းစင်မှ သီလကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်နိုင်ရကား ဒုစရိုက်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဆယ်ပါး အကုသိုလ်တရားများသည် သီလပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။

(၃) နေက္ခမ္မကောင်းမှုသည် ကာမသုခမှတစ်ဆင့်၊ သူတပါးကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းမှတစ်ဆင့်၊ မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင် အားထုတ်ခြင်းမှတစ်ဆင့် ရှောင်ကြဉ်တတ်သော တရားမြတ်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကာမသုခကို လိုက်စားခြင်း လောဘတရား သူတပါးကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ဒေါသတရား မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင် အားထုတ်ခြင်း မောဟတရားများသည် နေက္ခမ္မပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။

(၄) လောဘ ဒေါသ မောဟတို့သည် သတ္တဝါတို့ကို မမြင်စမ်းလှမ်း ကဏ်းအောင်ပြုတတ်သော တရားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ပညာကား ထိုလောဘ ဒေါသ မောဟ နှိပ်စက်သဖြင့် မမြင်စမ်းလှမ်း ကဏ်းနေသော သတ္တဝါတို့ကို မကဏ်းအောင် ပြုတတ်၏။ သို့ရကား သတ္တဝါတို့ကို ကဏ်းအောင်ပြုတတ်သည့် လောဘ ဒေါသ မောဟတို့သည် ပညာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။

(၅) လောဘကြောင့် ကုသိုလ်မှုတို့၌ တွန့်ဆုတ်တတ်သည်။ ဒေါသကြောင့် ကုသိုလ်မှုတို့၌ မရပ်တည်နိုင် ရှိရသည်။ မောဟကြောင့် အသင့်လမ်းမှန်ကို အားမထုတ်နိုင်ပဲ ရှိရသည်။ ဝီရိယဖြင့် ကုသိုလ်မှုတို့၌ မတွန့်မဆုတ် မတုန်မလှုပ် အသင့်လမ်းမှန်ကျအောင် အားထုတ်နိုင်သည်။ သို့ရကား ဆိုအပ်ပြီးသည့် လောဘ ဒေါသ မောဟ တရားများသည် ဝီရိယပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။

(၆) ခန္တီတရားရှိမှ ဣဋ္ဌအာရုံ၌ လောဘဘက်သို့ မယိမ်းယိုင်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သည်။ အနိဋ္ဌအာရုံ၌ ဒေါသဘက်သို့ မယိမ်းယိုင်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သည်။ သဘာဝတရားတို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအဖြစ်မှ ဆိတ်သုဉ်းမှုကို စိုက်စိုက်စူးစူး ကြည့်နိုင်သည်။ သို့ရကား ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌ သုညတသဘောတို့ကို ကြံ့ကြံ့မခံနိုင် စိုက်စိုက်စူးစူး မကြည့်

နိုင်သော ထိုလောဘ ဒေါသ မောဟတို့သည် ခန္တိပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။

(၇) သစ္စာမရှိလျှင် သူတပါးတို့က ကျေးဇူးပြုလျှင် ပြုသည့် အလျောက် လောဘဘက်သို့ လိုက်ပါတတ်သည်။ ပြစ်မှားမှု ပြုလျှင်လည်း ပြုသည့်အလျောက် ဒေါသဘက်သို့ လိုက်ပါတတ် သည်။ ထိုအခါ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မဖြစ်နိုင်ပဲ ရှိတတ်သည်။ သစ္စာရှိမှသာ သူတပါးတို့က ကျေးဇူးပြုမှု ပြစ်မှားမှု ရှိစေကာမူ လောဘ ဒေါသဘက်သို့ မလိုက်ပါပဲ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ရကား သူတပါးတို့၏ ကျေးဇူးပြုမှုကြောင့် လိုက်ပါတတ်သော လောဘ ပြစ်မှားမှုကြောင့် လိုက်ပါတတ်သော ဒေါသနှင့် အမှန်အတိုင်း မဖြစ်နိုင်သော မောဟတို့သည် သစ္စာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကုန်၏။

(၈) အဓိဋ္ဌာန်ရှိမှ ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌ လောကဓံတို့ကို မိမိကလွမ်းမိုး နိုင်နင်းကာ ဆောက်တည်အပ်သော ပါရမီကောင်းမှုတို့၌ မတုန် မလှုပ် ကြံကြံတည်နိုင်သောကြောင့် လောကဓံတို့ကို မလွမ်း နိုင်ကြောင်းဖြစ်သည့် လောဘ ဒေါသ မောဟတို့သည် အဓိဋ္ဌာန် ပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကုန်၏။

(၉) မေတ္တာဘာဝနာဖြင့် နိဝရဏတရားများ ကင်းဆိတ် နိုင်သောကြောင့် ထိုနိဝရဏအဝင်အပါ လောဘ ဒေါသ မောဟတို့သည် မေတ္တာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကုန်၏။

(၁၀) ဥပေက္ခာမရှိလျှင် ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့၌ လောဘဒေါသ တို့ကို မဖျက်ဆီး မဟန့်တားနိုင်၊ အညီအမျှ မဖြစ်နိုင်၊ ဥပေက္ခာ ရှိမှသာ ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌအာရုံတို့၌ လောဘ ဒေါသတို့ကို ဖျက်ဆီး ဟန့်တားနိုင် အညီအမျှဖြစ်နိုင်သောကြောင့် လောဘ ဒေါသ မောဟတို့သည် ဥပေက္ခာပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်ကုန်၏။

(၁၀) ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ

“ပါရမီတို့ကိုဖြည့်ကျင့်ပုံကား အဘယ်နည်း၊ အလောင်းတော်များသည် ပါရမီတို့ကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြည့်ကျင့်ကုန်သနည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား....

(၁) ဒါနပါရမီ၌ အလောင်းတော်သည် သူ့ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်ခြင်း၊ ကိုယ်နှင့်အသက်ကို ရက်ရက်စွန့်လှူခြင်း၊ သတ္တဝါတို့အပေါ် ကျရောက်လာမည့်ဘေးကို ပယ်ရှားခြင်း၊ သတ္တဝါတို့အား တရားလမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြဟောကြားခြင်း ဤသို့ စသည်များစွာသော အခြင်းအရာဖြင့် သတ္တဝါတို့အား ချီးမြှောက်ပြုစုသောအားဖြင့် ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူသည်။

အကျယ်အားဖြင့် ပြဆိုဦးအံ့....ဒါနသည် (က) အာမိသဒါန (ခ) အဘယဒါန (ဂ) ဓမ္မဒါန ဟူ၍ လူ့ဖွယ်ဝတ္ထု၏အစွမ်းဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင်—

(က) အာမိသဒါနဆိုင်ရာ ဘုရားအလောင်းတော်၏ လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုသည် (၁) ကိုယ်တွင်း အဇ္ဈတ္တိကဝတ္ထု၊ (၂) ကိုယ်ပ ဗာဟိရဝတ္ထုဟူ၍ နှစ်ပါးပြားပြန်လေသည်။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်—

(၂) အမျိုးအစား ဖြစ်သည့် မိမိကိုယ်မှ ပြင်ပဖြစ်သော ဗာဟိရဒါနဝတ္ထုသည် ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်၊ ယာဉ်၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း၊ အိပ်ရာနေရာ၊ ကျောင်း အိမ်၊ ဆီမီးညှိထွန်းရန် ဆီ မီးစာ မီးခွက်-ဟူ၍ (သုတ္တန်ဒေသနာတော်နည်းအရ) ဆယ်မျိုးရှိ၍၊ ထိုဆယ်မျိုးတို့တွင် ထမင်း အစရှိသော လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုတမျိုးတမျိုးလျှင် ခဲဘွယ် ဘောဇဉ် အစရှိသောအားဖြင့် များသော အပြားရှိပေ၏။

ထို့အတူ အဆင်းလူ့ဖွယ်ဝတ္ထု၊ အသံလူ့ဖွယ်ဝတ္ထု အစရှိသည်ဖြင့် အာရုံခြောက်ပါး အပြားအတိုင်း (အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်နည်းအရ) ခြောက်မျိုးရှိ၍၊ ထိုခြောက်မျိုးတို့တွင် အဆင်း

လှူဖွယ်စသည် တမျိုးတမျိုးအတွက်ပင် အညှီ အရွှေ စသည် အားဖြင့် များသောအပြားရှိပေ၏။

ထို့အတူ ပတ္တမြား ရွှေ ငွေ ပုလဲ သန္တာ အစရှိသောရတနာမျိုး၊ လယ်မြေ ယာမြေ အရာမဉ္ဇယျာဉ် စသည့် သက်မဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်း မျိုး၊ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျား ကျွဲနွားစသည့် သက်ရှိ လှူဖွယ် ပစ္စည်းမျိုး အစရှိသောအားဖြင့် များသောအပြားရှိပြန်၏။

မာဟိရဒါန ပြုတော်မူပုံ

ထိုလှူဖွယ်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့တွင် ဘုရားအလောင်းတော် သည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အလိုရှိရာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းကို ပေးလှူတော် မူ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က အလိုရှိနေသည်ကို သိတော်မူလျှင် မတောင်းပဲသော်မှလည်း အလိုကို သိကာ ပေးလှူတော်မူ၏။ တောင်းပါမူကား ဆိုရာမရှိတော့ပေ၊ ဧကန်ပေးလှူတော့သည်သာ။ ပေးလှူသောအခါ၌လည်း ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် (အချုတ်အချယ် မရှိ) ပေးလှူတော်မူ၏။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုအပြည့်အစုံ အလုံအလောက်ရှိလျှင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အပြည့်အစုံ အလုံအလောက်ပင် လှူတော်မူသည်။ မလှ လောက်လျှင် ခွဲဝေသင့်သောအရာကို ခွဲဝေ၍ လှူတော်မူ၏။

အထူးအားဖြင့်—ပေးလှူတော်မူသည်ဆိုသော်လည်း လက် နက်မျိုး အဆိပ်မျိုး သေရည်မျိုး အစရှိသည့် သူတပါးတို့အား နှိပ်စက်မည့် ပစ္စည်းမျိုးကို၎င်း၊ အကျိုးမရ မေ့လျော့ ပေါ့တန်ခြင်း ပမာဒကို ဖြစ်စေမည့် ကစားဖွယ်ရာ ပစ္စည်းမျိုးကို၎င်း ပေးလှူ တော်မမူ။

မကျန်းမာသည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုသူနှင့် မလျော် မသင့်သော စားသောက်ဖွယ်မျိုးကို၎င်း သင့်လျော်စေကာမူ ပမာဏထက် ပိုလွန်၍၎င်း ပေးလှူတော်မမူပဲ ထိုသူနှင့် သင့်လျော် သည့် စားသောက်ဖွယ်မျိုးကိုသာ အချိန်အဆ ပမာဏနှင့် သင့်တင့်ရုံ ပေးလှူတော်မူသည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ထို့အတူ တောင်းခံအပ်သည်ရှိသော် လူတို့အား လူနှင့် သင့်လျော်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထု၊ ရဟန်းတို့အား ရဟန်းနှင့် သင့်လျော်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုသာ ပေးလှူတော်မူ၏။ (လူအား ရဟန်း၏ အသုံးအဆောင်ကို မလှူ၊ ရဟန်းအား လူ၏အသုံး အဆောင်ကို မလှူ။) လှူသောအခါ၌လည်း အမိ အဘ ဆွေမျိုး သားချင်း မိတ်သက်ဟ သားမယား ကျေးကျွန် အလုပ်သမား အစရှိသော မိမိနှင့် စပ်သွယ်သူ တစုံတယောက်ကိုမျှ ညှဉ်းပန်း မှုကို မဖြစ်စေပဲ လှူတော်မူသည်။

အကောင်းအမွန်ကို ပေးမည်ဟု ဝန်ခံပြီး အယုတ်အညံ့ကို ပေးလေ့မရှိ။ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ အရှိန်အဝါ အကျော် အစောကိုသော်၎င်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုကိုသော်၎င်း မြော်ခေါ် တောင့်တ၍ မပေး။ သမ္မာသမ္မောမိခေါ်သည့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မှ တပါးသော ဘဝသမ္ပတ္တိ ဘောဂသမ္ပတ္တိအကျိုးကို မြော်ကိုး တောင့်တ၍လည်း လှူတော်မမူ။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တခုကိုသာ ရည်သန်တောင့်တ၍ လှူတော်မူသည်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသော်၎င်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုသော်၎င်း စက် ဆုပ်ရွံရှာ၍ မလှူပေ။ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး မစောင့်စည်းကြသည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဆဲရေး ချုတ်ချယ်တတ်သည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များအားသော်မှလည်း (အမှိုက်သရိုက်ကို စွန့်ပစ် သည့်သဘောမျိုးကဲ့သို့) မရိုမသေ စိတ်ညစ်၍ ပေးသောအနေ လုံးဝမရှိပဲ အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ထားဖြင့် သနားကြင်နာ ကရုဏာရွှေ့ထား၍ ရှိသေစွာသာ ပေးလှူတော်မူသည်။ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ကြက်စီ ကြက်စီ ဖြစ်မှုကို မင်္ဂလာဟု အယူရှိ၍ ပေးလှူခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ ထားရှိ၍သာ ပေးလှူတော်မူသည်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များကို မိမိထံပါး ခစားဆည်းကပ် ပျပ်ဝပ်စေ ခြင်းစသည်ဖြင့် ပင်ပန်းစေ၍ ပေးလှူခြင်းမျိုး အလျဉ်းမရှိပဲ မပင်ပန်းစေမူ၍သာ ပေးလှူတော်မူသည်။ သူတပါးတို့အား လှည့်ဖြားလိုခြင်း ကွဲပြားစေလိုခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ အလွန်သန့်ရှင်း

သောစိတ်ရှိ၍သာ လှူတော်မူသည်။ ကြမ်းကြုတ် ရုန့်ရင်းသော စကားကို ပြောဆိုကာ မျက်မှောင် တကြုတ်ကြုတ် နှုတ်ခမ်း တစုစုနှင့် ပေးလှူခြင်းမျိုးကို အလျဉ်းပြုတော်မမူပဲ ဝိယဝါစာ ချီသာသောစကားကို ပြောကြားလျက် မျက်နှာရှင်ပျ အေးမြ သောစိတ်ရှိ၍သာ လှူတော်မူသည်။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုက အလွန်ကောင်းမွန်နေသောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ကြာမြင့်စွာ လေ့လာသုံးစွဲခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ လောဘ၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝက ကောင်းသောဝတ္ထု၌ တပ်မက်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် ဖြစ်စေ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအပေါ်၌ အလွန် အကဲ လောဘတပ်စွဲနေသည်ကို သိရှိတော်မူလျှင် အလောင်း တော်သည် ထိုလောဘကို အလျင်အမြန် ပယ်ဖျောက်ပြီး အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရမနေ ရှာဖွေ၍သော်လည်း ပေးလှူတော်မူသည်။

(က) လှူဖွယ်ဝတ္ထုကလည်း တယောက်စာမျှ နည်းပါးလှ၍ (ခ) မိမိလည်း စားသုံးတော့မည့်ဆဲဆဲအချိန်၌ (ဂ) အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရွှေရူမျက်မှောက် ဆိုက်ရောက်၍လာမှ ဤအဖြစ် မျိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့သော် အလောင်းတော်သည် ထွေထွေလာလာ စဉ်းစား အကြံများမနေပဲ မိမိ မစားမသုံး အပင်ပန်းခံတော်မူ ပြီးလျှင် အလောင်းတော် အကိတ္တိ ပညာရှိကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အားသာ မြတ်နိုးကော်ရော် ပူဇော်လှူဒါန်းတော်မူလေသည်။

အလောင်းတော်သည် မိမိ၏ သားမယား ကျေးကျွန် အစရှိ သောသူတို့ကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့က တောင်းခံလာလျှင် ထိုသား မယား ကျေးကျွန် အစရှိသောသူတို့ကို နားလည်အောင် ပြောကြား ကျေနပ်နှစ်သက်စေပြီးမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသော ထိုသားမယား စသည်တို့ကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူတော် မူသည်။ ထိုသို့ ပေးလှူရာမှာလည်း ဘီလူးရက္ခိသ် အစရှိသည် တို့အား သိတော်မူလျှင် ပေးတော်မမူ။

မင်းအဖြစ် (ပြည်စည်းစိမ်) ကို စွန့်လှူရာမှာလည်း လူအပေါင်း၏ အစီးအပွားမဲ့ရန် ဆင်းရဲဒုက္ခများရန် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ရန် ကျင့်ကြံမည့်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

သူတို့အား စွန့်လှူတော်မမူပဲ တရားသဖြင့် လူအပေါင်းကို စောင့်ရှောက်မည့် အလှူခံများအားသာ ပေးလှူတော်မူသည်။

ဤသို့ ဗာဟိရဝတ္ထုကို ပေးလှူရာ၌ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံကို သိရာ၏။

အဇ္ဈတ္တိကဒါန ပြုတော်မူပုံ

အလောင်းတော်သူမြတ် အဇ္ဈတ္တိကဒါနပြုပုံ နှစ်မျိုးရှိသည်။ နှစ်မျိုးမှာ.....

(၁) လောက၌ ဟစုံတယောက်သော် ယောက်ျားသည် အဝတ်အစားဟူသော အကြောင်းကြောင့် မိမိကိုယ်ကို သူတပါးအား စွန့်လွှတ်ပုံအပ်၍ ထိုသူခိုင်းသမျှ စီမံသမျှ နာခံပြုကျင့်ကာ ကျွန်အဖြစ်ကို ခံသကဲ့သို့၊ အလောင်းတော်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူလိုသောကြောင့် ဝတ္ထုကာမ ဘဝချမ်းသာတို့ကို ရလိုစိတ်အလျဉ်းမရှိပဲ သတ္တဝါတို့အတွက် အလွန်မြတ်သော စီးပွားချမ်းသာကိုသာ အလိုတော်ရှိလျက် ကိုယ်တော်၏ ဒါနပါရမီကိုသာ အထွတ်အထိပ်ရောက် ဖြည့်ကျင့်လိုသော ကုသိုလ်ဆန္ဒဖြင့် မိမိ၏ တကိုယ်လုံးကို သူတပါးအား စွန့်လှူတော်မူကာ ထိုသူ စီမံသမျှ မငြင်းမဆန် နာခံပြုကျင့်တော်မူသည်။ (တကိုယ်လုံးကို လှူခြင်းတမျိုး။)

(၂) လက် ခြေ မျက်စိ စသော အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ထိုထိုအင်္ဂါဖြင့် အလိုရှိသူတို့အား မတုန်မလှုပ် မဆုတ်မနစ် စွန့်လှူတော်မူသည်။ ထိုအင်္ဂါကြီးငယ်အပေါ်၌ ဗာဟိရဝတ္ထုမှာကဲ့သို့ပင် ငြိကပ်ခြင်း တွယ်တာခြင်း တွန့်ဆုတ်ခြင်း အလျဉ်းပင် ရှိတော်မူ။ (အစိတ်အင်္ဂါကို လှူခြင်းတမျိုး။)

ရည်ရွယ်ချက်နှစ်မျိုး

ဘုရားအလောင်းတော်သည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်နှလုံးအလိုကိုပြည့်စေလျက် ထိုသူတို့ အလိုရှိတိုင်း ချမ်းသာစွာ သုံးဆောင်ရန်အလို့ငှါ၎င်း...၊ အလှူဝတ္ထုပေါ်၌ တွယ်တာတပ်မက်ခြင်း လုံးဝ

မရှိပဲ လွတ်လွတ် စွန့်လှူတော်မူသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်မြတ် အတွက်တာ ပါရမီကောင်းမှုတို့၌ ဝသီဘာဝဂုဏ် ပြည့်စုံရန် (လေ့လာနိုင်နင်းရန်) အလို့ငှါ၎င်း...ဤကဲ့သို့ စွန့်လှူခြင်းဖြင့် ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဧကန်ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သိရှိတော် မူကာ ဗာဟိရဝတ္ထုကို စွန့်လှူသကဲ့သို့ပင် အဇ္ဈတ္တိကဖြစ်သည့် တကိုယ်လုံးကိုသော်၎င်း အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းကိုသော်၎င်း စွန့်လှူတော်မူလေသည်။

ထိုသို့ စွန့်လှူရာ၌ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ဧကန် အကျိုး ရှိမည် အဇ္ဈတ္တိကဝတ္ထုကိုသာ စွန့်လှူတော်မူသည်။ အထူး အားဖြင့် ကိုယ်တော် အပေါ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လိုကြသည့် မာရ်နတ်အား၎င်း ထိုမာရ်နတ်၏ အပင်းအသင်းနတ်များ အား၎င်း သိတော်မူလျှင် “ထိုသူတို့အဖို့ရာ အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ပါစေလင့်”ဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ ကိုယ်တော်၏ အတ္တဘောနှင့် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို ပေးလှူတော်မမူ။ ထို့အတူ မာရ်နတ်နှင့် ထိုမာရ်နတ်၏ အပင်းအသင်း ဖြစ်သော မိစ္ဆာနတ်တို့ ပူးဝင်နေသူတို့အား၎င်း ရူးသွပ် သော သူတို့အား၎င်း ပေးလှူတော်မမူ။ အခြားသူတို့ အားကား ထိုကဲ့သို့သော တောင်းခံခြင်းမျိုးကို ရခဲလှ သောကြောင့်၎င်း ထိုကဲ့သို့သော အဇ္ဈတ္တိကအလှူမျိုးကို လှူရခဲသောကြောင့်၎င်း တောင်းလျှင်တောင်းခြင်း အချိန် မဆိုင်းပဲ ပေးလှူတော်မူသည်။

(ခ) အဘယဒါန

ဘုရားအလောင်းတော်သည် သတ္တဝါတို့အား မင်းဘေး ခိုးသူဘေး မီးဘေး ရေဘေး ရန်သူဘေး ခြင်္သေ့ သစ်ကျားစသော သားရဲတိရစ္ဆာန်ဘေး နဂါး ဘီလူး ရက္ခိုသ်စသော ဘေးများ သင့်ရောက်လျှင် ထိုဘေးတို့မှ လွတ်မြောက်အောင် ကိုယ်တော်၏ အသက်ကို မရေမတွက် စွန့်လွှတ်၍ စောင့်ရှောက် ကယ်တင်တော် မူခြင်းဖြင့် ဘေးမဲ့အလှူကို လှူတော်မူသည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

(၈) ဓမ္မဒါန

ဓမ္မဒါနဟူသည်မှာ...လောဘဒေါသ စသည်တို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောစိတ် အလျဉ်းမရှိပဲ မဖောက်မပြန် မှန်ကန်သောတရား ဟောကြားမှုကို ခေါ်သည်။

သာဝကဗောဓိဉာဏ်၌ စိတ်သန်ဆုညွတ်သော သာဝကဗောဓိလောင်း ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်၌ စိတ်သန်ဆုညွတ်သော ပစ္စေကဗောဓိလောင်း သမ္မာသမ္ဗောဓိလောင်းဟူ၍ အလောင်းအလျာသုံးမျိုးတို့ ရှိကြသည့်အနက် သာဝကဗောဓိလောင်းတို့အား ဘုရားအလောင်းတော်သည် သရဏဂုံ၊ သီလ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်ထိန်းမှု၊ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကိုသိမှု၊ နိုးချပ်ခြင်းကို အားထုတ်မှု၊ သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါး၊ သမထဝိပဿနာ ဘာဝနာတို့ကို အားထုတ်ပုံ၊ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါး အကျင့်တရားများ၊ မဂ်လေးပါးကို ရယူပုံ၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး၊ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်လေးပါး၊ သာဝကဗောဓိဉာဏ် = သာဝကတို့ ရရှိသည့် မဂ်ဉာဏ်လေးပါး ဤတရားစုတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးကျူးဟောပြော ထိုက်သည် အားလျော်စွာ ထိုထိုသရဏဂုံ သီလစသည်တို့၌ မတည်သေးသူတို့အား တည်စေခြင်း တည်ပြီးသူတို့အား ဖြူစင်စွာ ကျင့်ကြံစေခြင်းဖြင့် ဓမ္မအလှူကို ပေးလှူတော်မူသည်။

ထို့အတူ ပစ္စေကဗောဓိလောင်း သမ္မာသမ္ဗောဓိလောင်းတို့အား ဒါနစသော ပါရမီတို့၏ လက္ခဏာ ရသအစရှိသည်တို့ကို ထင်ရှားစွာ ဟောပြော၍၎င်း၊ ထိုအလောင်းတော်တို့၏ အလောင်းအလျာဖြစ်၍ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခိုက် ဘုရားဖြစ်ခိုက် ဗုဒ္ဓကိစ္စတို့ကို ရွက်ဆောင်တော်မူခိုက်တည်းဟူသော အခိုက်အတန့်သုံးပါး အချိန်ပိုင်းကြီး သုံးပိုင်းလုံး၌ပင် အာနဘော် ကြီးမြတ်ပုံကို ထင်ရှားစွာ ဟောပြော၍၎င်း ပစ္စေကဗောဓိကျင့်စဉ် သမ္မာသမ္ဗောဓိကျင့်စဉ်တို့၌ တည်စေတော်မူခြင်း တည်ပြီးသူတို့အားလည်း ဖြူစင်စွာ ကျင့်ကြံစေခြင်းဖြင့် ဓမ္မအလှူကို ပေးလှူတော်မူလေသည်။

သုတ္တန်နည်း အလှူဆယ်ပါး

ထို့အတူ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သုတ္တဝါတို့အား အာမိသအလှူကို ပေးလှူသည်ရှိသော် “ငါသည် ဤအာမိသဒါနဖြင့် သုတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှည်ခြင်း အဆင်းလှခြင်း ချမ်းသာကြီးခြင်း ခွန်အားကြီးခြင်း ပညာကြီးခြင်း အစရှိသော သမ္ပတ္တိအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော အမြတ်ဆုံး သမ္ပတ္တိအကျိုးကို သည်ပိုး ရွက်ဆောင် ပြီးစေနိုင်ရလို၏” ဟု စိတ်သန်ဆုညွတ်၍ ထမင်းအလှူကို ပေးလှူတော်မူသည်။

ထို့အတူ သုတ္တဝါတို့၏ ကာမကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းဘေးကို ငြိမ်းအေးစေနိုင်ရန်အတွက် အဖျော်အလှူကို ပေးလှူတော်မူသည်။

ရွှေရောင်အဆင်း ဝါဝင်းသော ကိုယ်ရေရှိခြင်း ဟိရိဩတ္တပ္ပ တည်းဟူသော ဓမ္မအဆင်တန်းဆာတို့ကို ရရှိခြင်းအကျိုးတို့ ပြီးစီးကုံလုံ ပြည့်စုံစေရန် အဝတ်အလှူကို လှူတော်မူသည်။

တန်းခိုးအစီရင် အမျိုးမျိုးနှင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအကျိုးတို့ ပြီးစီး ကုံလုံ ပြည့်စုံစေရန် ယာဉ်အလှူကို လှူကော်မူသည်။

အတုမရှိသော သီလဂုဏ် ရနံ့ကောင်းထုံစေရန် နံ့သာအလှူကို လှူတော်မူသည်။

ဘုရားဂုဏ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းအကျိုး ပြည့်ဖြိုးစေရန် ပန်း အလှူ နံ့သာပျောင်းအလှူကို လှူတော်မူသည်။

ဗောဓိမဏ္ဍိုင် အပရာဇိတပလ္လင်တော်နေရာကို ရရှိခြင်းအကျိုး ပြည့်ဖြိုးစေရန် နေရာထိုင်အလှူကို လှူတော်မူသည်။

“လက်ဝဲ ကာမ၊ သီဟ လက်ျာ၊ ပက်လက်မှာ၊ ဖြိတ္တာ အိပ်ခြင်းမျိုး။

ဈာန်စတုတ္ထ၊ ဝင်စံမျှ၊ ဘုရားအိပ်ခြင်းမျိုး”—

ဟူသောအတိုင်း စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားခြင်း တည်းဟူသော တထာဂတသေယျာ (ဘုရားအိပ်ခြင်း) အကျိုးကို ရရှိရန် အိပ်ရာ အလှူကို လှူတော်မူသည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

လောကသုံးပါး၏ ကိုးစားမှီခိုရာဖြစ်ဖို့ရန် စရပ်တန်ဆောင်း
ကျောင်းစသည်ကို လှူတော်မူသည်။

စက္ခုငါးမျိုး အကျိုးရရန် ဆီမီးအဆောက်အဦ လှူတော်
မူသည်။

အဘိဓမ္မာနည်း အလှူခြောက်ပါး

“လက္ခယံ, မိုးမှောင်, သန်းခေါင်, တောလယ်”ဟူ၍ အင်္ဂါ
လေးပါးရှိသော အမိုက်မှောင်၌လည်း အတောင်ရှစ်ဆယ်အရပ်ကို
အခါခပ်သိမ်း ထွန်းပသော ကိုယ်တော်ရောင်ကို ရရှိရန် ရူပဒါန
အဆင်းအလှူကို လှူတော်မူသည်။

မြဟ္မာမင်း၏ အသံကဲ့သို့သော အသံတော်ရှိခြင်း အကျိုးရရန်
သဒ္ဒဒါန အသံအလှူကို ပေးလှူတော်မူသည်။

အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်
သူမြတ်၏အဖြစ်တည်းဟူသော အကျိုးရရန် ရသဒါန အရသာ
အလှူကို လှူတော်မူသည်။

ဘုရား၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း (ဗုဒ္ဓသုခုမာလတာ) အကျိုးရရန်
ဖောဠဗ္ဗဒါန အတွေ့အလှူကို လှူတော်မူသည်။

မအိုရာ မသေရာ နိဗ္ဗာန်အကျိုး ရဖို့ရန် ဆေးအလှူကို
လှူတော်မူသည်။

ကိလေသာ၏ ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရန် ကျေးကျွန်
တို့အား ကျွန်စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခြင်းအမှု ပြုတော်မူသည်။

သူတော်ကောင်းတရား၌ မွေ့လျော်နိုင်ရန် အပြစ်မရှိသည့်
ပျော်ရွှင်မြူးတူးကြောင်းအလှူကို လှူတော်မူသည်။

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ အရိယာဇာတ်ဖြင့် ကိုယ်တော်
မြတ်၏ သားသမီးများဖြစ်ကြစေရန် သားသမီးအလှူကို စွန့်လှူ
တော်မူသည်။

လောကကြီးတခုလုံး၏ အရှင်သခင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရန် မဇ္ဈိ
ဗိမ္ဗရာဇာတို့ကဲ့သို့သော ဇနီးအလှူကို လှူတော်မူသည်။

တင့်တယ်လှစွာသော မဟာပုရိသ လက္ခဏာတော်ကြီးများနှင့်
ပြည့်စုံရန် ရတနာဆယ်ပါးကို လှူတော်မူသည်။

လက္ခဏာတော်ငယ် ရှစ်ဆယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံရန် အထူးထူးသော
အဆင်တန်းဆာအလှူကို လှူတော်မူသည်။

သူတော်ကောင်းတရားတည်းဟူသော ဓမ္မရတနာ ဘဏ္ဍာ
တိုက်ကြီးကို ရရှိရန် ဥစ္စာဘဏ်တိုက်ကို လှူတော်မူသည်။

တရားမင်း ဓမ္မရာဇ် ဖြစ်ဖို့ရန် မင်းအဖြစ်ကို စွန့်လှူတော်
မူသည်။

ဈာန်၊ ဝိမောက္ခ၊ သမာဓိ၊ သမာပတ်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ဟူသော ဥတ္တရိ
မနုဿဓမ္မ တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံရန် အရာမ ဥယျာဉ် ရေကန်
တော အလှူကို လှူတော်မူသည်။

စက်လက္ခဏာဝန်းရုံ ခြေတော်စုံဖြင့် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့
ကပ်ရောက်နိုင်ရန် အလိုရှိသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ကိုယ်တော်၏
ခြေကို လှူတော်မူသည်။

ဩဃလေးခဏ်း ရေပြင်ကြမ်းမှ ကူးသန်းနိုင်စေရန် သတ္တဝါ
တို့အား သူတော်ကောင်းတရားတည်းဟူသော လက်ကိုပေးကမ်း
တော်မူလိုသည့်အတွက် လက်တော်ကို လှူတော်မူသည်။

သဒ္ဓိန္ဒြေ အစရှိသည်တို့ကို ရရှိရန် နား နှာ စသော အလှူကို
ပေးလှူတော်မူသည်။

သမန္တစက္ခု သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိဖို့ရန် မျက်စိအလှူကို
လှူတော်မူသည်။

“ငါ၏ တကိုယ်လုံးသည် ကြည့်ရှုသောအခါ နားထောင်
သောအခါ အောက်မေ့သောအခါ ပြုစုလုပ်ကျွေးသောအခါ
အစရှိသည့် ခပ်သိမ်းသောအခါ၌ပင် သတ္တဝါတို့၏ စီးပွား
ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်နိုင်စေသော အလုံးစုံသော လောက

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ကြီး၏ ဗိုဗိုအသက်မွေးရာသူ ဖြစ်စေသော” ဟု စိတ်သန်ဆုညွတ်၍ အသားအသွေး စသော အလှူကို လှူတော်မူသည်။

လောကကြီး တခုလုံးထက် အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်ကြီး ဖြစ်ဖို့ရန် အမြတ်ဆုံး ကိုယ်အင်္ဂါဖြစ်သည့် ဦးခေါင်းအလှူကို လှူတော်မူသည်။

ထိုသို့ လှူတော်မူရာမှာလည်း မတရားရှာမှီး၍လည်း မလှူ၊ သူတပါးကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်၍လည်း မလှူ၊ ကြောက်၍ ရှက်၍လည်း မလှူ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ချွတ်ချယ်၍ လည်း မလှူ၊ အကောင်းအမြတ်ရှိလျက် အယုတ်အညံ့ကို လည်း မလှူ၊ ကိုယ့်ကိုမြှောက်ပင့်၍ သူ့ကို နှိမ့်ချ၍လည်း မလှူ၊ ဘုရားအဖြစ်မှ တပါးသော အကျိုးကို မြော်ကိုး၍ လည်း မလှူ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို စက်ဆုပ် ရွံရှာ ကဲ့ရဲ့ မထေမဲ့ မြင်မှု အထင်သေးမှုပြု၍လည်း မလှူ၊ စင်စစ်သော်ကား... လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို တရိုတသေပြု၍ လှူတော်မူ၏။ မိမိလက်ဖြင့် လှူတော်မူ၏။ အခါကိုသိ၍ လှူတော်မူ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိုအသေပြု၍ လှူတော်မူ၏။ အယုတ်အမြတ် မခွဲခြားပဲ လှူတော်မူ၏။ မလှူမီ လှူဆဲ လှူပြီး ကာလသုံးပါးလုံး ၌ပင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိ၍ လှူတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လှူပြီးသည့် နောက်ကာလ၌ နောင်တတဖန် ပူပန်ခြင်း ရှိတော်မမူ။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်စပ်၍ မာန်ထောင်လွှားမှု မထေမဲ့မြင်မှု ပြုတော်မမူ။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဝိယ ဝါစာ ချိုသာစကား ပြောကြားတော်မူလျက် ထိုသူတို့ စကားကို နားလည်သိရှိတော်မူပြီးခါ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ တောင်းခံရန် သင့်လျော်သူ (တောင်းအပ်ဝံ့သူ) ဖြစ်လျက် အလှူဒါနမှု တခုတခု ပြုတော်မူလျှင် အခြံအရံ လှူဖွယ် များနှင့်တကွ လှူဒါန်းတော်မူလေ့ရှိပေ၏။ ရှိပုံမှာ.....

ထမင်းအလှူကို လှူလိုသည်ရှိသော် “ထို ထမင်းအလှူကို အခြံအရံနှင့်တကွ ငါလှူမည်” ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် အဖျော် အဝတ် စသည်တို့နှင့်တကွ လှူတော်မူသည်။

ထို့အတူ အဝတ်အလှကို လှူလိုသည်ရှိသော် “ထို အဝတ် အလှကို အခြံအရံနှင့်တကွ ငါလှူမည်” ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် ထမင်းစသည်တို့နှင့်တကွ လှူတော်မူသည်။ ယာဉ်အလှ စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတူပင်တည်း။

ထို့အတူ ရူပါရုံ = (အဆင်း)အလှကို လှူဒါန်းလိုသည် ရှိသော် သဒ္ဓါရုံ = (အသံ)စသည်တို့ကိုလည်း ထိုရူပဒါန၏ အခြံအရံပြု၍ လှူတော်မူသည်။ သဒ္ဓါဒါန စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတူပင်တည်း။

ဤအရာ၌ သုတ္တန်နည်းလာ ထမင်း အဖျော်အစရှိသော အလှူဒါန ဆယ်မျိုးတို့မှာ ထိုထမင်း အဖျော် စသည်တို့က ပညတ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် သိသာထင်ရှားသော်လည်း အဘိဓမ္မာနည်းလာ အာရုံခြောက်ပါးသို့ လိုက်၍ ပြားသော ရူပဒါန သဒ္ဓါဒါန စသည်တို့အရ “အဘယ်ကဲ့သို့ လှူလျှင် ရူပဒါန ဖြစ်သည်၊ ရူပဒါနဖြစ်အောင် အဘယ်ကဲ့သို့ နှလုံးသွင်း၍ လှူရသည်” အစရှိသည်ဖြင့် မဆီသာ မထင်ရှားသောကြောင့် ထိုရူပဒါနစသည် လှူပုံကို ထင်ရှားစွာ ပြဆိုဦးအံ့.....။

ရူပဒါန

ထို အဘိဓမ္မာ နည်းလာ ဒါန ခြောက်ပါးတို့တွင် ရူပဒါန မည်သည်ကား အညို အရွှေ အနီ အဖြူ စသည်အဆင်းရှိကြသော ပန်းမျိုး အထည်အဝတ်မျိုး ဓာတ်သတ္တုမျိုး စသည်တို့တွင် တပါးပါးကို ရရှိ၍ အဆင်းအနေဖြင့် နှလုံးသွင်းပြီးလျှင် “အဆင်းအလှကို ငါလှူပေအံ့၊ ဤကား ငါ၏ အဆင်းအလှပင်တည်း” ဟု အောက်မေ့၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုအဆင်း၏ တည်ရာ ပန်း အထည်အဝတ် ဓာတ်သတ္တုများကို ပေးလှူခြင်းမျိုးသည် ရူပဒါန = (အဆင်းအလှ) မည်၏။

ဆိုလိုရင်းကား...အဆင်းအလှကို ပေးလိုသောသူသည် အဆင်းချည်းသက်သက် ခွဲထုတ်၍ လှူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား ထိုအဆင်း၏ တည်ရာဝတ္ထုဖြစ်သော ပန်း အထည်အဝတ် ဓာတ်သတ္တု

၇-ပကိဏ္ဏကခဏ်း

စသည် တခုခုကိုပင် “အဆင်းအလှူကို ငါလှူအံ့၊ ငါ၏ အဆင်း အလှူပင်တည်း” ဟူ၍ အဆင်းကိုသာ အောက်မေ့ ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လှူရာ၏။ ထိုကဲ့သို့သော အလှူမျိုးသည် ရူပဒါန = (အဆင်းအလှူ) မည်၏ဟု ဆိုလိုသည်။ (သဒ္ဓဒါန = (အသံအလှူ) စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတူပင်တည်း။)

သဒ္ဓဒါန

သဒ္ဓဒါန = (အသံအလှူ) ကို စည်သံစသည်၏အစွမ်းဖြင့် သိရာ ၏။ ထိုသဒ္ဓဒါနအရာ၌ အသံ သဒ္ဓရုပ်ချည်းသက်သက်ကို ကြာစွယ် ကြာရင်းကဲ့သို့ နုတ်၍ဖြစ်စေ၊ ကြာပန်းခိုင် စသည်ကဲ့သို့ လက်ထဲ၌ ထည့်၍ဖြစ်စေ ပေးလှူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပေ။ စင်စစ်ကား... ထိုအသံ သဒ္ဓရုပ်၏ တည်ရာဖြစ်သော စည်ကြီး ခေါင်းလောင်း အစရှိသည့် ဝတ္ထုကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် သဒ္ဓဒါန = (အသံအလှူ) ကို ပေးလှူသည်မည်ရကား “ငါသည် သဒ္ဓဒါန = (အသံအလှူ) ကို ပေးလှူအံ့” ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် စည်ကြီး မုရိုးစည် စသည်တို့တွင် တပါးပါးသော တူရိယာမျိုးဖြင့် ရတနာသုံးပါးအား တီးမှုတ် ပူဇော်မှု ကိုယ်တိုင်ပြုသော်၎င်း သူ့ကို ပြုစေသော်၎င်း၊ “ငါ၏ အသံအလှူတည်း” ဟု အောက်မေ့ဆင်ခြင်၍ စေတီ ယင်ပြင် စသည် တို့၌ ခေါင်းလောင်း ကြေးစည်အစရှိသည်ကို ကိုယ်တိုင်တည်ထား သော်၎င်း သူ့ကို တည်ထားစေသော်၎င်း၊ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အသံထွက်စေသော ဆေး ပျား တင်လဲစသည်ကို ပေးလှူသော်၎င်း၊ တရားနာရန် ကြွေးကြော်ဖိတ်ခေါ်သော်၎င်း၊ တရားဟောသော်၎င်း၊ အနီးထံပါး ဆည်းကပ် ရောက်လာသူ တို့အား ဧည့်ခံတရားစကား ပြောကြားသော်၎င်း၊ ကျောင်းအလှူပွဲ ဆွမ်းအလှူပွဲစသည်တို့၌ သင့်လျော်ရာရာ အနုမောဒနာတရား ကိုယ်တိုင် ဟောကြားသော်၎င်း၊ သူ့ကို ဟောကြားစေသော်၎င်း သဒ္ဓဒါန = (အသံအလှူ) ကို ပေးလှူသည် မည်၏။

ဝစ္ဆဒါန

ထို့အတူ အမြစ်မျိုးနို့သာ ပင်စည်မျိုးနို့သာ အစရှိသည် တို့တွင် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အနို့ရှိသောဝတ္ထု တခုခုကို

ဖြစ်စေ ကြိတ်ပြီးသော နံ့သာမှုန့်ကိုဖြစ်စေ ရရှိလျှင် (ဝတ္ထု၊ အနေဖြင့် နှလုံးမသွင်းပဲ) အနံ့အနေဖြင့်သာ နှလုံးသွင်းပြီး “အနံ့အလှကို ငါလှူပေအံ့၊ ငါ၏ အနံ့အလှပေတည်း” ဟု အောက်မေ့၍ ရတနာ သုံးပါးအား ပူဇော်မှု ပြုသော်၎င်း၊ အနံ့ဖြင့် ပူဇော်ဖို့ရန် အကျော်တုံး ကရမက်တုံး နံ့သာဖြူတုံး စန္ဒကူးတုံး အစရှိ သည်ကို စွန့်လှူသော်၎င်း ဂန္ဓဒါန = (အနံ့အလှ) ကို ပေးလှူသည် မည်၏။

ရသဒါန

ထို့အတူ အရသာရှိသော သစ်မြစ် သစ်ဥ သစ်ဖု သစ်သီး အစရှိသည့် နှစ်သက်စဖွယ် ရသ ဝတ္ထု တခုခုကို ရရှိလျှင် (ဝတ္ထု၊ အနေဖြင့် နှလုံးမသွင်းပဲ) အရသာအနေဖြင့်သာ နှလုံးသွင်းပြီး “အရသာအလှကို ငါလှူပေအံ့၊ ငါ၏ အရသာအလှပေတည်း” ဟု အောက်မေ့၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူသော်၎င်း၊ ရသ ဝတ္ထု ဖြစ်သည့် စပါး ပြောင်း ပဲ နွားနို့စသည်ကို ပေးလှူသော်၎င်း ရသဒါန = (အရသာအလှ) ကို ပေးလှူသည် မည်၏။

ဖောဋ္ဌဗ္ဗဒါန

ထို့အတူ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဒါနအလှူကို အတွေ့အထိကောင်းသည့် ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ခဏ္ဍင် ကုလားထိုင် စသည် အခင်းအနှီး အဝတ်အခြံအရံ စသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့် သိရာ၏။ ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗဒါန အရာ၌ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ခဏ္ဍင် ကုလားထိုင် စသည် အခင်းအနှီး အဝတ်အခြံအရံစသည် အတွေ့အထိ ချမ်းသာသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗဝတ္ထု တခုခုကို ရရှိလျှင် (ဝတ္ထု၊ အနေဖြင့် နှလုံးမသွင်းပဲ) ချမ်းသာသော အတွေ့အထိသက်သက်ကိုသာ နှလုံးသွင်း စဉ်းစား ပြီးလျှင် “အတွေ့အထိ အလှူကို ငါလှူပေအံ့၊ ငါ၏ အတွေ့အထိ အလှူပေတည်း” ဟု အောက်မေ့၍ ဆိုခဲ့ပြီးသည့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗဝတ္ထု တခုခုကို လှူဒါန်း ပေးကမ်း စွန့်ကြဲလျှင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗဒါနကို ပေးလှူ သည် မည်၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဓမ္မဒါန

ဤဓမ္မဒါနအရ (အာရုံခြောက်ပါးတွင် ပါရှိသော) ဓမ္မာရုံ အလှူကို ဆိုလိုသောကြောင့်—

“**ဩဇာ ပါန၊ ဇိဝိတ၊ ဓမ္မဒါနယူ**” ဟူသောအတိုင်း ဩဇာ ဓာတ်ဆီများသော ထောပတ် ဆီဦး စသည် အဖျော်ရှစ်မျိုး အသက်ရှည်ကြောင်း ဝတ္ထုတို့၏ အစွမ်းဖြင့် သိရ၏။

ချဲ့ဦးအံ့...ဩဇာဓာတ်ဆီ အားကောင်းသော ထောပတ် ဆီဦး အစရှိသည်တို့တွင် တပါးပါးကို ရရှိလျှင် (ဝတ္ထုအနေဖြင့် နှလုံးမသွင်းပဲ) ဩဇာဓာတ်ဆီ တည်းဟူသော ဓမ္မာရုံကိုသာ နှလုံး သွင်းပြီးလျှင် “ဓမ္မာရုံအလှူကို ငါလှူပေအံ့၊ ငါ၏ ဓမ္မာရုံအလှူပေ တည်း” ဟု အောက်မေ့၍ ထောပတ်ဆီဦးစသည်ကို လှူသော်၎င်း၊

“သပြေ သရက်၊ မုဒရက်၊ ဖက်သက် သစ်မည်စည်။
ငှက်ပျောနှစ်မျိုး၊ ကြာစွယ်တိုး၊ ရှစ်မျိုးအဖျော်ရည်” —

ဟူသော အဖျော်ရှစ်မျိုးကို လှူသော်၎င်း၊

ဇိဝိတဒါနတည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ အသက် ရှည်ကြောင်း ဖြစ်သည့် စာရေးတံဆွမ်း စသည်ကို လှူသော်၎င်း၊ အနာရောဂါ ကပ်ရောက်သူတို့အား ဆေးသမားတို့ကို ပြုစုကုသစေသော်၎င်း၊ ပိုက်ကွန် မြိုး လှောင်အိမ် ကျော့ကွင်း စသည်တို့ကို ဖျက်ဆီးစေ သော်၎င်း၊ အနှောင်အဖွဲ့ ခံနေရသူတို့ကို လွတ်စေသော်၎င်း၊ “သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ဖြတ်ရ၊ သားငါး မပေါ်ရ” ဟူ၍ မြို့ရွာ၌ အမိန့်ထုတ်ပြန် မောင်းခတ် စည်လည်စေသော်၎င်း၊ ထိုမှတပါး သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကြောင်းဖြစ်သည့် အမှု တို့ကို ကိုယ်တိုင် ပြုသော်၎င်း၊ သူ့ကို ပြုစေသော်၎င်း ဓမ္မဒါန အလှူကို ပေးလှူသည် မည်၏။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဆိုအပ်ပြီးသည့် အလုံး စုံသော ဒါနကောင်းမှု အစုစုတို့အတွက် အလုံးစုံသော သတ္တ လောက၏ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်သော စီးပွားချမ်းသာကို ရှက်ဆောင် နိုင်ရပါလိုသောပင် ဟူ၍၎င်း၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏အဖို့ရာ သဗ္ဗညုတ

ရွှေဉာဏ်တော် မကုန်မခန်း မယုတ်လျော့နိုင်သည့် ဆန္ဒတော်
ဝီရိယတော် သမာဓိတော် ပညာတော် အရဟတ္တဖိုလ် ဝိမုတ္တိတော်
တို့၏ အထောက်အပံ့ပစ္စည်း ဖြစ်စေသော ဟူ၍ ၎င်း ဆုညွတ်
စိတ်သန်တော်မူလေသည်။

ဤဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူသော ဘုရားအလောင်း
တော်သည် မိမိ၏ အသက်၌ မမြဲသည်၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်
သိမြင်သော အနိစ္စသညာကို ဖြစ်စေတော်မူသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တို့၌လည်း အနိစ္စသညာကို ဖြစ်စေတော်မူသည်။ ထိုစည်းစိမ်
ဥစ္စာတို့၏ များစွာသောသူတို့နှင့် ဆက်ဆံသက်ဆိုင်နေပုံကိုလည်း
နှလုံးသွင်းတော်မူသည်။ သတ္တဝါတို့အပေါ်၌လည်း ကြီးစွာသော
ကရုဏာကို အခါမပြတ် ဖြစ်ပွားစေတော်မူသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပွား
စေခြင်းဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၌ ယူသင့်ယူထိုက်သည့် ကုသိုလ်အနှစ်ကို
ယူတော်မူလျက် “မီးလောင်နေသောအိမ်မှ မိမိကိုယ်နှင့်တကွ
ဥစ္စာအနှစ်ကို မီးဘေးလွတ်အောင် အပြင်သို့ ထုတ်ဆောင်သော
သူကဲ့သို့” ရာဂအစရှိသော မီးဆယ့်တပါးတို့ တညီးညီးတပြောင်
ပြောင် တောက်လောင်၍နေသော ဘုံသုံးပါးတည်းဟူသော
အိမ်ကြီးမှ မိမိကိုယ်နှင့်တကွ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အနှစ်တို့ကို မီးဘေး
လွတ်အောင် အပြင်သို့ ထုတ်ဆောင်သည့်အလား အကျန်အကြွင်း
မထားပဲ ရဲရဲရက်ရက် စွန့်လှူတော်မူနိုင်လေသည်။ ဤမျှကို စား၊
ဤမျှကို ထား၍ ဤမျှကို ကား လှူမည်ဟု ခွဲခြမ်းမှု မပြုတော့ပဲ
မင်းမကွက် ရက်ရက်ကြည်ဖြူ စွန့်လှူတော်မူနိုင်လေသည်။

(ဤကား ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ စကားအစဉ်တည်း။)

(၂) သီလပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ အစဉ်ကား....

သူတပါးတို့အား စီးပွားဥစ္စာဖြင့် ပြုစုချီးမြှောက် စောင့်ရှောက်
လိုလျှင် ထိုသို့ ချီးမြှောက် စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် ရှေးဦးစွာ
ကိုယ်တိုင်က စီးပွားဥစ္စာရှိသူဖြစ်အောင် အားထုတ်ရသကဲ့သို့၊
ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို သီလတည်း ဟူသော အဆင်တန်းဆာဖြင့်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဆင်ယင်ပေးလိုသော ဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှေးဦးစွာ ကိုယ်တော်၏ သီလကို စင်ကြယ်အောင် အားထုတ်ရပေသည်။

ထိုသို့ သီလစင်ကြယ်အောင် အားထုတ်ရာ၌—

- (၁) အလိုအာသယဓာတ်ခံ စင်ကြယ်ခြင်း၊
- (၂) သူတပါးတို့ထံ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ဆောက်တည်ခြင်း၊
- (၃) မလွန်ကျူးခြင်း၊
- (၄) လွန်ကျူးမိသော် ပကတိစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်း

ဟူ၍ အကြောင်းလေးပါးရှိသည်။ ထိုတွင်—

(၁) အလိုအာသယဓာတ်ခံ စင်ကြယ်ခြင်းကြောင့်လည်း အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို အလေးပြုကာ မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်ခြင်းသဘောရှိလျက် ဟိရိတရား အရင်းခံထားပြီးလျှင် အလွန်စင်ကြယ်သော သီလရှိသူ ဖြစ်နိုင်သည်။

(၂) ထို့အတူ သူတပါးတို့ထံ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ဆောက်တည်ခြင်းရှိလျှင်လည်း “ငါသည် ဤမည်သောဆရာထံ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ဆောက်တည်ထားပါတကား” ဟု ပြင်ပလောကကို အလေးဂရုပြုကာ မကောင်းမှုမှ ထိတ်လန့်သော သြတ္တပ္ပတရားကို ဖြစ်ပွားစေလျက် အလွန်စင်ကြယ်သော သီလရှိသူ ဖြစ်နိုင်သည်။

(၃) ဆိုခဲ့ပြီးသည့် ဟိရိသြတ္တပ္ပတရားနှစ်ပါး လက်ရှိထားသူမှ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို မလွန်ကျူးမှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို မလွန်ကျူးခြင်းဖြင့် သီလစင်ကြယ်သူ သီလ၌ ကြံ့ကြံ့တည်နိုင်သူ ဖြစ်ရလေသည်။

(၄) တရံတခါသတိမေ့ပျောက်၍ သိက္ခာပုဒ်တခုနှစ်ခု စသည် ကျိုးပေါက်သော်လည်း ဆိုခဲ့ပြီးသည့် ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် လျင်မြန်စွာပင် ထိုကျိုးပေါက်သည့် သိက္ခာပုဒ်များကို ဒေသနာကြားခြင်း ပရိဝါသ် မာနတ် ဆောက်တည်ခြင်း စသည်ဖြင့် မူလပကတိဖြစ်အောင် ပြုလုပ်၍လည်း သီလစင်ကြယ်သူ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ (သိက္ခာပုဒ်ကျိုးပေါက်ရာ၌ ရဟန်းဖြစ်လျှင်

ပရိဝါသ် မာနတ် ဆောက်တည်ခြင်း၊ လူသာမဏေ ဖြစ်လျှင် တဖန် သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အသစ်ဆောက်တည်ခံယူခြင်းဖြင့် ပကတိ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရသည်။)

ဝါရိတ္တသီလနှင့် စာရိတ္တသီလ

ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းလေးပါးတို့ကြောင့် စင်ကြယ် သောသီလသည် (၁) ဝါရိတ္တသီလ (၂) စာရိတ္တသီလဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်—

(၁) ဘုရားအစရှိသော အရိယာ သူတော်သူမြတ်တို့က “အပြစ်ရှိသည်၊ မပြုမလုပ်ကောင်း၊ ရှောင်ကြဉ်ရမည်” ဟူ၍ တားမြစ်အပ်သော ပါဏာတိပါတ = သူ့ အသက်သတ်ခြင်း အစ ရှိသည့် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း (ထိုဒုစရိုက်တို့ကို မပြုမိအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်း) သည် **ဝါရိတ္တသီလ** မည်၏။

(၂) ဆရာမိဘ ကလျာဏမိတ်ကောင်းစသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တို့အား အရိုအသေပြုခြင်း အစရှိသည့် အပြစ်ကင်းစင် အကျိုး ထင်သောအမှုတို့ကို ပြုကျင့်ခြင်းသည် **စာရိတ္တသီလ** မည်၏။

အလောင်းတော်ကြီးများ ဝါရိတ္တသီလကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြပုံ

က။ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် ဒိပ်မက်၌သော်မှ လည်း သတ္တဝါတို့အပေါ် အမျက်ဒေါသမဖြစ်ပွားရအောင် ကြီးစွာ သော ကရုဏာတရား ထားရှိတော်မူကြသည်။ သို့ရကား သူ့ အသက်သတ်မှုကို ပြုတော်မမူချေ။

ခ။ သူတပါးအား ကျေးဇူးပြုမှု၌သာ အမြဲမွေ့လျော်တော်မူ သဖြင့် သူတပါး၏ဥစ္စာကို အဆိပ်ထန်သောမြွေပမာ ခိုးလိုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သုံးသပ်ကိုင်တွယ်ရုံအမှုမျှ ပြုတော်မမူ။

ဂ။ ရသေ့ရဟန်းဖြစ်သော ဘဝများ၌ မမြတ်သော မေထုန် အကျင့်မှ ဝေးစွာ ကြဉ်ရှောင်တော်မူသည်။ အစုံအစုံသွားလာခြင်း တည်းဟူသော ရုန့်ရင်းကြမ်းထန်းသည့် မေထုန်မှုမှ ကတိ—

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

- (၁) မာတုဂါမက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုစုသည့် နှိပ်နယ် ပေးခြင်းစသည်ကို သာယာမှု၊
- (၂) မာတုဂါမနှင့်အတူတကွရယ်မောစကား တဟားဟား ပြောဆိုနေရသည်ကို သာယာမှု၊
- (၃) မာတုဂါမနှင့် မျက်စိချင်းဆိုင်၍ တစိမ်းစိမ်း ကြည့်ရှု ရသည်ကို သာယာမှု၊
- (၄) နံရံတံတိုင်းတဖက်မှနေ၍ မာတုဂါမ၏ ရယ်မောသံ ပြောဆိုသံ သီချင်းသံ ဝိုယိုသံတို့ကို နားထောင် သာယာမှု၊
- (၅) ရှေးအခါက မာတုဂါမနှင့် အတူတကွ ရယ်မော ပြောဆို ကစားခဲ့ရသည်ကို အောက်မေ့သာယာမှု၊
- (၆) ဝတ္ထုကာမနှင့် ပြည့်စုံသူ လူတဦးဦးကို မြင်ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ အဖြစ်မျိုးကို အားကျ တောင့်တ သာယာမှု၊
- (၇) တစုံတခုသော နတ်ဘဝကို တောင့်တ သာယာ၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု—

ဟူသော (အံ ၂-၄၃၀-၄၃၉-လာ) မေထုနသံယောဂ ခုနစ် မျိုးမှသော်လည်း ရှောင်ကြဉ်တော်မူသည်။ သူ့ သားမယားကို ဖောက်ပြား သွားလာမှုမှကား ဆိုဖွယ်မရှိ၊ အစောကြီးကပင် ရှောင်ကြဉ်တော်မူပြီး ဖြစ်သည်။

လူဝတ်ကြောင်ဖြစ်ရသော ဘဝများ၌ကား အလောင်းတော် သည် သူတပါးတို့၏ သားမယားတို့၌ စိတ်မျှဖြင့်လည်း ဖောက် ပြား မှားယွင်းခြင်း ရှိတော်မူ။

ဃ-၀-စ-ဆ။ ပြောဆိုတော်မူလျှင်လည်း ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး တို့ကို ရှောင်ရှား၍ မှန်သောစကား၊ ချစ်သူနှစ်ဦးကို မြဲမြံစေရန် စေ့စပ်ပေးသည့်စကား၊ ချစ်ဖွယ်စကားနှင့်၊ နှိုင်းနှိုင်းရှည်ရှည် တရားနှင့်ယှဉ်သောစကားတို့ကိုသာ ပြောကြားတော်မူသည်။

ဇ-၅-၂။ သူတပါးစည်းစိမ်ကို တပ်မက်လိုချင် အကြံဝင်သည့် လောဘမျိုး ရှိတော်မူ၊ သူတပါးကို ပျက်စီးစေလိုသည့် ဗျာပါဒ ဒေါသ ရှိတော်မူ၊ မဖောက်မပြန် မှန်ကန်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ အယူ ရှိတော်မူ၍ ကမ္မဿကတာ ဉာဏ်ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော် မူသည့်ပြင် ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံသော သူတော်သူမြတ်တို့၌ သဒ္ဓါ သက်ဝင် မေတ္တာနှင့်ယှဉ်တော်မူလေ့ ရှိပေသည်။

ဤသို့ အပါယ်လေးဘုံ၏ လမ်းကြောင်းဖြစ်သော အကုသိုလ်မှုတို့မှ ရှောင်ကြဉ်၍ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်၏ လမ်း ကြောင်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားတို့၌ တည်တော် မူသောကြောင့် အလောင်းတော်မြတ်၏ စင်ကြယ်သော အလိုအာသယ စင်ကြယ်သော ကာယပယောဂ၊ ဝစီ- ပယောဂ ရှိတော်မူသောကြောင့် တောင့်တတော်မူတိုင်း သော သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားချမ်းသာမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှ စိတ်နှလုံး အလိုတော်တို့သည် လျင်လျင်မြန်မြန် ပြီးစီး ပြည့်စုံကုန်၏။ ပါရမီတော်တို့သည်လည်း ပြည့်ဝကုန်၏။

ဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်၍ အကျိုးရပုံ

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါဏာတိပါတ ဒုစရိုက်မှ ရှောင် ကြဉ်တော်မူခြင်းကြောင့် ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ အလှူကို ပေးတော်မူသဖြင့် လွယ်ကူစွာပင် မေတ္တာဘာဝနာကို ပြည့်စုံစေနိုင်၍ မေတ္တာ၏ အကျိုးတရား (၁၁)ပါးကို ရတော် မူ၏။ အနာရောဂါကင်းခြင်း အသက်ရှည်ခြင်း ချမ်းသာများခြင်း အကျိုးများနှင့်တကွ လက်ချောင်းတော် ခြေချောင်းတော် ရှည် လျားသွယ်ဖြောင့်ခြင်း စသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်ကြီး များကိုရရှိ၍ ဒေါသအထုံဝါသနာကို ဖြတ်တောက်တော်မူနိုင်၏။

အဒိန္နာဒါန်ဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် အလောင်းတော် သည် ရန်သူမျိုးတို့နှင့် မဆက်ဆံသည့် (ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်သည့်) စည်းစိမ်တို့ကို ရတော်မူသည့်ပြင် သူတပါးတို့ အထင်မှားမခံရပဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုး အားကိုး ယုံကြည်အပ်သူ

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဖြစ်လျက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၌ မပြုတွယ်သောစိတ်ရှိသူ စွန့်ကြဲလေ့ ရှိသောသူ လောဘအထုံဝါသနာကို ဖြတ်တောက်နိုင်သူ ဖြစ်တော် မူ၏။

အဗြဟ္မစရိယမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် မလျှပ်ပေါ်သူ ငြိမ်းချမ်းသော ကိုယ်စိတ်ရှိသူ သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့က ချစ်အပ်သူ မြတ်နိုးအပ်သူ မရွံရှားအပ်သူ ဖြစ်တော်မူ၍ ကောင်း သောသတင်းကျော်စောခြင်းအကျိုးရတော်မူသည့်ပြင် မာတုဂါမ တို့၌ မပြုကပ်သောစိတ်ရှိသူ မတပ်မက်သော အလိုအဇ္ဈာသယ ရှိသူ ဖြစ်တော်မူ၏။ နေက္ခမ္မဇ္ဈာသယဓာတ်ခံ ထက်သန်တော် မူပြီးလျှင် လောဘအထုံဝါသနာကို ဖြတ်တောက်တော်မူနိုင်၏။

မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် သတ္တဝါတို့ ယုံကြည်ကိုးစား ပမာဏထား၍ အလေးဂရုပြုအပ်သူ ဖြစ်ပြီးလျှင် ကိုယ်တော်စကားကို အများလိုက်နာ ဩဇာရှိသူ ဖြစ်တော်မူရ၏။ နတ်တို့ ချစ်အပ် မြတ်နိုးအပ်သူ ခံတွင်းမှ ရနံ့ကောင်း ကြိုင်လှိုင်သူ ဖြစ်တော်မူပြီးလျှင် ကောင်းစွာ စောင့် ထိန်းအပ်ပြီးသည့် ကိုယ်အကျင့် နှုတ်အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်တော်မူရ၏။ မွေးညှင်းတွင်း တခုတခု၌ မွေးညှင်းတော် တပင်စီ တပင်စီသာ ပေါက်ရောက်ခြင်းစသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်ကြီးများကို ရရှိတော်မူပြီးလျှင် ကိလေသာအထုံ ဝါသနာကိုလည်း ဖြတ် တောက်တော်မူနိုင်၏။

ဂုံးတိုက်စကား ပြောကြားမှုဟူသော ဝိသုဏ္ဍဝါစာမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် သူတပါး၏ လုံ့လ ပယောဂဖြင့် မကွဲမပျက်နိုင်သည့် ရူပကာယရှိတော်မူခြင်း မကွဲ မပျက်သော ပရိသတ်အခြံအရံ ရှိတော်မူခြင်း သူတော်ကောင်း တရား၌ မပျက်စီးသော သဒ္ဓါတရားရှိတော်မူခြင်း ခိုင်မြဲသော မိတ်ဆွေရှိခြင်း သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့က ချစ်ခင်အပ်သူဖြစ်ခြင်း ကိလေသာ ခေါင်းပါးသူ ဖြစ်ခြင်းဟူသော အကျိုးတို့ကို ရရှိတော် မူသည်။

ဆဲရေးစကား ပြောကြားမှု (ဖရသဝါစာ)မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် သတ္တဝါတို့ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သူ ဖြစ်ခြင်း ချမ်းကြည်အေးမြသော အလေ့ရှိသူ ဖြစ်ခြင်း ချိုမြိန်သော စကားရှိသူဖြစ်ခြင်း သူခပ်သိမ်းတို့က ချီးမွမ်းအပ်သူ ဖြစ်ခြင်း အင်္ဂါရှစ်ဖော် အသံတော်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဟူသော အကျိုးတို့ကို ရရှိတော်မူသည်။

အဖျင်းအသော ပြောကြားမှု (သမ္မပ္ပလာပ)မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့က ချစ်ခင်အပ်မြတ်နိုးအပ် အလေးပြုအပ်သူဖြစ်ခြင်း မိမိစကားကို သူခပ်သိမ်းတို့ လိုက်နာခြင်း နှိုင်းနှိုင်း ရှည်ရှည် ပြောကြားတော်မူလေ့ရှိခြင်း တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးခြင်း တခဏခြင်း ထိုးထွင်းသော အသိဉာဏ်ဖြင့် ပြဿနာတို့ကို လျင်မြန်စွာ ဖြေကြားနိုင်ခြင်း ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ မာဂဓိဘာသာ အရိယဝါစာ တခွန်းတည်းဖြင့် ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးရှိကြသော သတ္တဝါတို့၏ ပြဿနာများကို ဖြေကြားနိုင်ခြင်း (မာဂဓိဘာသာဖြင့် တခွန်းတည်း ဖြေဆိုလိုက်လျှင်ပင် လူမျိုးတရားတပါးတို့ မိမိတို့၏ ကိုယ်စီကိုယ်င ကိုယ့်ဘာသာဖြင့် အဖြေစကား ကြားသိနားလည်ကြခြင်း) အကျိုးတို့ကို ရတော်မူသည်။

အဘိဇ္ဈာတရားကို ပယ်ရှားတော်မူခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် အလိုရှိအပ်သမျှကို အလွယ်နှင့်ရရှိခြင်း မွန်မြတ်သော စည်းစိမ်တို့၌ သုံးဆောင်လိုမှု ရရှိခြင်း သုံးဆောင်ရခြင်း ဥစ္စာပေါများသော မင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့က မြတ်သောသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း ရန်သူတို့၏ အနှိပ်စက် မခံရခြင်း မျက်စိနား နှာ အစရှိသည့် ဣန္ဒြေချိုတဲ့သူ မဖြစ်ခြင်း ပြိုင်ဖက်ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်းဟူသော အကျိုးတို့ကို ရတော်မူသည်။

ဗျာပါဒတရားကို ပယ်ရှားတော်မူခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်သည် မြင်မြင်သမျှ သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့က ချစ်ခင်သော မျက်စိဖြင့် အကြည့်အရှုခံရခြင်း ချီးမွမ်းအပ်သူဖြစ်ခြင်း သတ္တဝါတို့ကို အလွယ်ဖြင့်ပင် ကြည်ညိုစေနိုင်ခြင်း မခေါင်းပါးသော

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

(မချောက်တပ်သော) သဘောရှိခြင်း မေတ္တာဖြင့်သာ နေတော် မူလေ့ရှိခြင်း တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးခြင်း အကျိုးတို့ကို ရတော် မူသည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုရှောင်ရှား သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ပွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘုရား အလောင်းတော်သည် ကလျာဏမိတ်ဆွေတို့ကို ပေါင်းသင်း မိခြင်း ဦးခေါင်းကိုပင် အဖြတ်ခံရစေကာမူ မကောင်းမှုကို မပြုခြင်း ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိမှုကို သိမြင်သောကြောင့် ဒိဋ္ဌ သုတမင်္ဂလာ အယူမရှိခြင်း သူတော်ကောင်းတရား၌ သဒ္ဓါ တရား ခိုင်မြဲစွာ တည်ရှိခြင်း မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်ခြင်း မစင်ဘင်ပုပ် ထူပြောရာ အရပ်၌ ရွှေဟင်္သာမင်း မမွေ့လျော်သကဲ့သို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိမှ တပါးသော မိစ္ဆာအယူများ၌ မမွေ့လျော်ခြင်း အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာ သုံးပါးကို ပိုင်းခြားသိမြင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်း နောက်ဆုံးဘုရား ဖြစ်သောဘဝ၌ အနာဝရဏဉာဏ် = (ဥပယုဓိတရားတို့ကို အဆီး အတား အပိတ်အပင်မရှိ သိတတ်သောဉာဏ်)ကို ရတော်မူခြင်း ဘုရားမဖြစ်မီ ဘဝတိုင်း၌ အကြီးအကဲသာ ဖြစ်တော်မူခြင်း မြတ်သောစည်းစိမ်တို့ကို ရရှိခြင်း ဤအကျိုးများကိုရတော်မူသည်။

ဤသို့လျှင် ဤသီလတရားသည် ခပ်သိမ်းသော စည်းစိမ် တို့၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်၏။ ခပ်သိမ်းသော ဘုရား ကျေးဇူးတို့၏ စ၍ဖြစ်ရာ အမွန်အစ ပဘာဝဖြစ်ပေ၏။ ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့၏ အဦးအစဖြစ်၏ ဟု ဆင်ခြင်ကာ များစွာမြတ်နိုးပြီးလျှင် ကိုယ်နှုတ်ကို စောင့်စည်းခြင်း ဣန္ဒြေ ကို ထိန်းစောင့်ခြင်း အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်ခြင်း ပစ္စည်း လေးဖြာကို သုံးစွဲခြင်း ဤလေးဌာနတို့၌ သတိသမ္ပဇည ခွန်အားဖြင့် မမေ့မလျော့ပဲ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရ အရှိန် အဝါ အကျော်အစောများကို မိတ်ဆွေလို မျက်နှာထား ကြသည့် ရန်သူကြီးများကဲ့သို့ မှတ်ယူပြီးခါ ရိုသေစွာ သီလကို ပြည့်စုံစေရာ၏။

(ဤကား ဝါရိတ္တသီလ၌ ကျင့်စဉ်တည်း။)

အလောင်းတော်ကြီးများ စာရိတ္တသီလကို
ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြပုံ

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ကလျာဏမိတ်စစ် ဖြစ်ကြသူ တို့အား အခါမလပ် ရှိခိုးမှု ခရီးဦး ကြိုဆိုမှု လက်အုပ်ချီမှု အရိအသေပြုမှု ဆည်းကပ်မှုတို့ကို ပြုတော်မူပေ၏။ မမာမကျန်း သူတို့အား ကိုယ်တိုင်ကြပ်မ၍ ဝေယျာဝစ္စအမှု ပြုတော်မူပေ၏။ တရားစကားကို ကြားနာရလျှင် သာဓုကောင်းချီး ပေးတော် မူ၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသူတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုလေ့ ရှိတော်မူ၏။ သူတပါးတို့၏ ပြစ်မှားချက်ကို သည်းခံတော်မူ၍ ကျေးဇူးပြုချက်ကိုသာ အဖန်ဖန် အောက်မေ့တော်မူ၏။ သူတပါး တို့၏ ကုသိုလ်များကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာပြု၍ ကိုယ်တော်၏ ကောင်းမှုများကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ဆုညွတ်တော် မူလေ့ရှိ၏။ အခါခပ်သိမ်း ကုသိုလ်တရားတို့၌ မမေ့မလျော့ နေလေ့ရှိတော်မူ၏။ မိမိ၌ အပြစ်ရှိလျှင် ထိုအပြစ်ကို(ဖုံးဖိ၍မထား) အပြစ်အနေဖြင့် ရှုတော်မူပြီးလျှင် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ အထံ၌ အမှန်အတိုင်း ထင်စွာပြုတော်မူ၏။ ကောင်းမြတ်သော အကျင့် ပဋိပတ်ကို အထက်အထက် တိုးတက်၍ တိုးတက်၍ ဖြည့်ကျင့်တော် မူ၏။

ထို့အတူပင် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် သင့်လျောက်ပတ်ရာ သတ္တဝါ တို့၏ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်မည့် ထိုထိုအမှုကိစ္စတို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင် လို့လနှင့် ယှဉ်ပြီးလျှင် ကူညီရွက်ဆောင်တော်မူ၏။ သတ္တဝါ တို့အား အနာရောဂါအစရှိသော ဆင်းရဲဒုက္ခများ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ထိုက်သည့်အလျောက် ထိုဒုက္ခမှ လွတ် မြောက်ရန် စီမံပေးတော်မူ၏။ သတ္တဝါတို့အား ဉာတိဗျသန ဘောဂဗျသန ရောဂဗျသန သီလဗျသန ဒိဋ္ဌိဗျသန (ဉာ၊ ဘော၊ ရောဂါ၊ သီလ၊ ဒိဋ္ဌိ) ဟူသော ဗျသနတရားတို့ ဖြစ်ပွားကျရောက် လာသောအခါ၌လည်း စိုးရိမ်သောကကို ပယ်ချောက်ပေးတော် မူ၏။ နှိပ်ကွပ်သင့်သောသူတို့အား အကုသိုလ်မှ လွတ်မြောက် ၍ ကုသိုလ်၌တည်ရန် ရည်သန်တော်မူကာ ကယ်တင်သော

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

သဘော၌သာ တည်တော်မူပြီးလျှင် တရားသဖြင့် နှိပ်ကွပ်၍ ချီးမြှောက်သင့်သူတို့အား တရားသဖြင့် ချီးမြှောက်တော်မူ၏။

ရှေးရှေးသော ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများ၏ ပါရမီ စာဂ စရိယတရားတို့ ရင့်ကျက်ကြောင်းဖြစ်သော အလွန်လည်း မွန်မြတ် အလွန်လည်း ပြိုင်နိုင်ခဲ မကြံစည်နိုင်သော အာနုဘော်နှင့် လည်း ပြည့်စုံ၍ သတ္တဝါတို့၏ ကေနမုချ စီးပွားချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်နိုင်သည့် အကျင့်တရားကြီးများကို ကြားသိတော် မူလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းပင်မရှိပဲ—

“ထိုရှေးရှေးသော ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများ လည်း ငါကဲ့သို့ပင် လူသားစင်စစ် ဖြစ်ကြလျက် အစဉ် သဖြင့် သီလ သမာဓိ ပညာ ကျင့်ဖွယ်ရာ တရားများကို အပြည့်အစုံ ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြသဖြင့် သဗ္ဗညုတ ရှေ့ဉာဏ် ရောက် အောင်မြောက်တော်မူကြသည်။ သို့ရကား ငါ သည်လည်း ထိုရှေးရှေး အလောင်းတော်ကြီးများနည်းတူ သီလ သမာဓိ ပညာ ကျင့်ဖွယ်ရာတရားတို့၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ပေအံ့။ ယင်းပဋိပတ် အကျင့်မြတ်ဖြင့် ငါသည်လည်း အစဉ်သဖြင့် သိက္ခာသုံးပါး အကျင့်များ ပြည့်စုံပြီးလျှင် ကေနပ်ပင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်လိမ့်မည်” —

ဟု ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရား ရှေ့သွားရှိသော ဝီရိယကို မလျှော့ပဲ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံစွာ သီလတရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေ သည်။

ထို့အတူ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ကိုယ်တော်ပြုသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို လူသူလေးပါးတို့အား ကျော်ကြားစေရန် အတွက် ထင်ရှားပြတော်မမူပဲ ကိုယ်တော်၌ အပြစ်ရှိလျှင်သာ ထိုအပြစ်ကို ဖုံးဖိ၍မထား ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလေသည်။ အလို နည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ကိလေသာတို့မှ ဆိတ်ကင်းခြင်း လူသူ အများနှင့် ကိလေသာအစွမ်းဖြင့် မရောနှောခြင်း ဒုက္ခကို သည်းခံ ခြင်း ထိုထိုအာရုံတို့ကို လောဘဖြင့် မတောင့်တခြင်း ဥဒ္ဓစ္စ

အစွမ်းဖြင့် မတုန်လှုပ်ခြင်း မာန်မာနမထောင်လွှားခြင်း မလျှပ်ပေါ်
 မလော်လီခြင်း နှုတ်မကြမ်းခြင်း စကားကို ဖရိုဖရဲ မပြောကြား
 ခြင်း ငြိမ်သက်သောဇုနွေရှိခြင်း ငြိမ်းအေးသော စိတ်နှလုံးရှိခြင်း
 သူတပါးတို့ အံ့ဩသွားအောင် ဟန်ပန်ဆောင်မှု အစရှိသော
 မိစ္ဆာဇီဝမျိုးမှ ကင်းရှင်းခြင်း ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည့်ပြင်
 သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ကိုယ်အကျင့် နှုတ်အကျင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း
 အာရုံတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူလျက် သေးငယ်သော အပြစ်များ
 ကိုပင် ဘေးကြီးအနေဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုတော်မူ၍ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို
 ကောင်းစွာ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးတော်မူလေသည်။ ကိုယ်နှင့်
 အသက်တို့၌ ငဲ့ကွက်တွယ်တာသည့် တဏှာ လောဘမရှိပဲ
 သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် နိဗ္ဗာန်သို့သာ ပို့လွှတ်အပ်သော စိတ်တော်
 ရှိလျက် ကုသိုလ်တရားတို့ကို မနေမနား အားထုတ်တော်မူသည်။
 ကိုယ်နှင့်အသက်ကို ငဲ့ကွက်တွယ်တာသည့် တဏှာ လောဘ
 အနည်းငယ်မျှကိုသော်လည်း လက်မခံပဲ စွန့်ပယ်တော်မူ၏။ သီလ
 ပျက်ကြောင်းဖြစ်သည့် အမျက်ထွက်ခြင်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း အစရှိသော
 ဥပတ္တိလေသ တရားတို့ကို စွန့်ပယ်တော်မူ၏။ အနည်းငယ်မျှ
 တရားထူးရရုံဖြင့် အားရရောင့်ရဲ ရပ်တည်ခြင်းမရှိပဲ အထက်
 အထက် တရားထူးရဖို့ရန် အားထုတ်တော်မူ၏။ ယင်းသို့အားထုတ်
 ခြင်းဖြင့် အလောင်းဘော်ရရှိသော ဈာန်စသည့် တရားထူးများမှာ
 ယုတ်လျော့သွားခြင်း ရပ်တည်နေခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ အထက်
 အထက် တိုးတက်၍ တိုးတက်၍သာ ပွားစီးလေသည်။

ထို့အတူ ဘုရားအလောင်းတော်သည် မျက်မမြင် သူကဏ်း
 တို့အား လိုရာရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးတော်မူသည်။ သို့
 မဟုတ် လမ်းညွှန် ပြသတော်မူလေသည်။ နားမကြားသောသူ
 အ-သောသူတို့အား လက်ဆုပ်ဖြင့် အမှတ်ပေးတော်မူသည်။
 (လက်ဟန် ခြေဟန်ပြု၍ ထိုသူတို့ လိုအပ်သော အကျိုးကို ရယူ
 စေတော်မူသည်။) ဆွံ့သောသူ (ခြေ လက်မသန်သူ) တို့အား
 အင်းပျဉ် ယာဉ်တို့ကို ပေးလှူတော်မူသည်။ သို့မဟုတ် ထိုသူတို့
 လိုရာရောက်အောင် ကိုယ်တော်တိုင် ထမ်းဆောင် ပို့ပေးတော်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

မူသည်။ သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါးသူတို့အား သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွား
 လာအောင် ပျင်းရိသူတို့အား ဝိရိယဖြစ်လာအောင် မေ့လျော့
 ပေါ့တန်သူတို့အား သတိရှိအောင် မရပ်မတည် ဥဒ္ဓစ္စဖြင့် လည်နေ
 သူတို့အား သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံလာအောင် ပညာမရှိသူတို့အား
 ပညာရအောင် ကျင့်ဆောင်ကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူပေသည်။
 နိဝရဏငါးမျိုးလွှမ်းမိုးနှိပ်စက် ခံနေရသူတို့အား ထိုနိဝရဏတရား
 တို့ကို ပယ်ရှားနိုင်အောင် ကျင့်ဆောင်ကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်
 မူသည်။ ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာဝိတက်တို့ နှိပ်စက်
 ခံနေရသူတို့အား ထိုမိစ္ဆာဝိတက်များကို ပယ်ရှားသို့ရန် အားထုတ်
 တော်မူသည်။ မိမိအပေါ် အလျင်လက်ဦး ကျေးဇူးပြုဘူးသူတို့အား
 သူ့ကျေးဇူးကို သိတော်မူကာ ရှေးဦးစွာ နှုတ်ဆက်စကား ချစ်ဖွယ်
 စကား ပြောကြား ချီးမြှောက်တော်မူ၍ ထိုသူ ပြုဘူးသည်နှင့်
 အလားတူ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုဖြင့်သော်၎င်း သာလွန်သည့် ကျေးဇူး
 တုံ့ပြန်မှုဖြင့်သော်၎င်း မြတ်နိုးကော်ရော် ပူဇော်လေ့ရှိပေသည်။
 ဘေးရန်ရှိသောအခါတို့၌ ကလျာဏအဖော်သဟဲအမှုကို ပြုတော်
 မူလေသည်။

ထိုထိုသတ္တဝါတို့၏ ပကတိ စိတ်နေသဘောကို သိရှိတော်မူ
 ပြီးလျှင် ထိုသူတို့ကို အကုသိုလ်မှ ထစေ (လွတ်မြောက်စေ) ၍
 ကုသိုလ်၌ တည်စေလျက် ထိုသူတို့အကြိုက် အလိုက်သင့် ပေါင်းသင်း
 ဆက်ဆံ ကျင့်ကြံတော်မူသည်။ ။ (ပေးကမ်းမှု ကြိုက်သူကို ဒါန
 သင်္ဂဟတရားဖြင့် ချီးမြှောက်၍၎င်း၊ ချစ်ဖွယ်စကား ပြောကြားမှု
 ကြိုက်သူကို ဝိယဝါစာ သင်္ဂဟတရားဖြင့် ချီးမြှောက်၍၎င်း၊ အကျိုး
 ရှိအောင်ကျင့်မှု ကြိုက်သူကို အတ္တစရိယာ သင်္ဂဟတရားဖြင့်
 ချီးမြှောက်၍၎င်း၊ ကိုယ်တူကျင့်မှု ကြိုက်သူကို သမာနတ္ထတာ
 သင်္ဂဟတရားဖြင့် ချီးမြှောက်၍၎င်း၊ ထိုသူတို့ကို အကုသိုလ်မှ ထစေ
 (လွတ်မြောက်စေ) ၍ ကုသိုလ်၌ တည်စေလျက် ပေါင်းသင်း
 ဆက်ဆံ ကျင့်ကြံတော်မူသည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

ထို့အတူ အလောင်းတော်သည် အကျိုးစီးပွား လိုလားသော
 ဆန္ဒဖြင့်သော်မှလည်း သူတပါးကို ညှဉ်းဆဲတော်မမူ၊ ဒိုက်ရန်မူ

ပြုတော်မမူ၊ သူတဖက်သား မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်အောင် ပြုတော်မမူ၊ သူတဖက်သားအား နောင်တပူပန်မှုကို ဖြစ်စေတော် မမူ၊ သူတဖက်သားကို နှိပ်အပ်သော အရာ၌ ထား၍လည်း အပြစ် တင်စကား ပြောကြားတော်မမူ။ ကိုယ်တော် အပေါ်၌ မာန်မာန မထားပဲ နှိမ့်နှိမ့်ချချ ကျင့်ကြံသူအား ကိုယ်တော်ကို အထက်တန်း စားထား၍ မပေါင်းသင်းချေ။ သူတပါးတို့၌ အပေါင်းအသင်း လုံးဝမပြုခြင်း အလွန်အကျွံ ပေါင်းသင်းခြင်း အခါမဟုတ် ပေါင်းသင်းခြင်းများကို အလျဉ်းပင် ပြုတော်မမူပဲ ပေါင်းသင်း ထိုက်သော သူတို့ကိုသာ အရပ်ဒေသ အခါကာလအားလျော်စွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတော်မူသည်။ သူတပါးတို့၏ မျက်မှောက်၌ ထိုသူတို့ ချစ်အပ်သောသူများကို ကဲ့ရဲ့မှု ပြုတော်မမူ၊ ထိုသူတို့ မုန်းအပ်သူများကိုလည်း ချီးမွမ်းမှု ပြုတော်မမူ။ အကျွမ်းမဝင်သင့် သူကို အကျွမ်းဝင်တော်မမူ။

သူတပါးတို့က တရားသဖြင့် ပင့်ဖိတ်သည်ကိုလည်း ပယ်တော် မမူ။ အတောင်းအယမ်း ထူခြင်းအမှုကို ပြုတော်မမူ။ လှူသော အခါ လည်း အပိုအလျှံ ခံတော်မမူ။ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသူတို့ကို သဒ္ဓါ၏ အကျိုးအာနိသင်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် ရှင်လန်း အားတက်စေတော်မူသည်။ ထို့အတူ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ နှင့် ပြည့်စုံသူတို့ကို ပညာ၏ အကျိုးအာနိသင်နှင့်စပ်သော တရား စကားဖြင့် ရှင်လန်း အားတက်စေတော်မူသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် အကယ်၍ အဘိညာဉ် ဈာန်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့သော် မေ့လျော့နေသော သတ္တဝါတို့ကို အဘိညာဉ်အစွမ်းဖြင့် ထိုက်သည့်အလျောက် ငရဲဘေး စသည်ကို ပြုလျက် ထိတ်လန့်စေပြီးလျှင် သဒ္ဓါတရား စသည် မရှိသူတို့ကို သဒ္ဓါတရားစသည်၌ တည်စေတော်မူသည်။ သာသနာ၌ သက်ဝင် ယုံကြည်စေတော်မူသည်။ သဒ္ဓါစသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ သူတို့ကို ရင့်သန်စေတော်မူသည်။

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်းတော်၏ စာရိတ္တသီလ ဖြစ်သော မနှိုင်းရှည်အပ်သည့် ဤကုသိုလ် ကောင်းမှု

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ရေအယဉ်သည် တဘဝထက် တဘဝ အဆင့်ဆင့်တိုးတက် ပွားစီး၍ လာလေတော့သည်။

(ဤကား သီလပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ အစဉ်တည်း။)

(၃) နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံအစဉ်ကား.....

နေက္ခမ္မပါရမီဟူသည် ရှေး၌ဆိုခဲ့ပြီးသော မဟာကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အခြေခံပါရှိ၍ ကာမတရား ဘဝတရား တို့၌ အပြစ်ကိုမြင်သော အာဒိနဝဉာဏ်ရှေ့သွားရှိသည့် ထိုကာမ ဘဝတို့မှ ထွက်မြောက် ကျွတ်လွတ်လိုသော အခြင်းအရာဖြင့် ဖြစ်သည့် ကုသိုလ်စိတ် စေတသိက် တရားစုကို ခေါ်ဆိုသည်။ သို့ရကား အလောင်းတော်သည် ရှေးဦးစွာ ထိုကာမတရား ဘဝတရားတို့၌ အာဒိနဝဉာဏ်ဖြင့် အမှန်အတိုင်း အပြစ်ကို ရှုမြင် တော်မူသည်။ ရှုမြင်တော်မူပုံကား.....

အိမ်ရာတည်ထောင် လှူတောင်၌ နေရခြင်း(လှူဘဝ) သည် အလုံးစုံသော သံကိလေသ တရားတို့၏ နေရာဌာန ဖြစ်သော ကြောင့်၎င်း.....၊ သားမယားအစရှိသော ပလိဗောဓတို့ဖြင့် ကုသိုလ် တရားဖြစ်ပွားနိုင်ဖို့ရန် အလွန်ကြပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းခြင်းကြောင့် ၎င်း.....၊ ကုန်သွယ်ခြင်း လယ်လုပ်ခြင်း အစရှိသည့် အထူးထူးသော အလုပ်ကိစ္စတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းရှုပ်ထွေးလှသောကြောင့်၎င်း.....နေက္ခမ္မ ချမ်းသာစသည်ကို ရယူနိုင်သော နေရာဌာန မဟုတ်ချေဟူ၍ ရှုမြင်တော်မူလေသည်။

လူတို့သုံးစွဲရရှိသော ကာမချမ်းသာများမှာလည်း သန်လျက် ဖျား ဓားသွားတို့၌ ငြိကပ်နေသော ပျားရည်စက်ကို လျက်ရသည့် ပမာ သာယာဖွယ်နည်းပါး အကျိုးယုတ်သည်ကသာ များကုန်၏ ဟူ၍၎င်း.....၊ လျှပ်စစ် တချက် တချက်လက်မှ တကြိမ်တကြိမ် မြင်ရ သည့် ပွဲလမ်း အကသဘင်ပမာ သုံးဆောင်ရသည့် အခါကာလ နည်းပါးလှကုန်၏ဟူ၍၎င်း.....၊ သူရူး၏ တန်းဆာဆင်ခြင်းမျိုးကဲ့သို့ ဖောက်ပြန်သော သညာဖြင့်သာ ခံစား သုံးဆောင်အပ်သော အရာတို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟူ၍၎င်း.....၊ မစင်ကျင်ကြီးကို ဖုံးလွှမ်းကြောင်း

ဖြစ်သော ဝတ္ထုကဲ့သို့ အတုအပ အယောင်ဆောင်မျှသာ ဖြစ်ကြ ကုန်၏ ဟူ၍၎င်း....၊ ရေစွတ်သော လက်ချောင်း၌ ကပ်ငြိနေသည့် အနည်းငယ်သောရေကို လျက်ရခြင်းကဲ့သို့ မရောင့်ရဲမှုကို ပြုတတ် ကုန်၏ ဟူ၍၎င်း....၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ပြင်းပြလှသူ၏ အစာ အာဟာရကိုစားခြင်းကဲ့သို့ အနာရောဂါနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်၏ဟူ၍ ၎င်း....၊ ငါးများချိတ်၌ အစာကဲ့သို့ အပျက်အစီးတို့၏ အစုအဝေး အကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏ ဟူ၍၎င်း....၊ မီးပူကဲ့သို့ ကာလသုံးပါး၌ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ကုန်၏ဟူ၍၎င်း....၊ မျောက်နဲ့ စေးကဲ့သို့ ဖွဲ့နှောင်မိခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ကုန်၏ ဟူ၍၎င်း....၊ သူသတ်ယောက်ျားကို ဖုံးလွှမ်း၍ထားသော ဝတ္ထုများကဲ့သို့ အကျိုးမဲ့ကို ဖုံးလွှမ်းထားသော အရာများသာ ဖြစ်ကုန်၏ဟူ၍ ၎င်း.... ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် ကာမတရား ဘဝတရားတို့၌ အပြစ်ကို ရှုမြင်ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုကာမတရား ဘဝတရား တို့မှ ထွက်မြောက် ကျွတ်လွတ်ခြင်းဟူသော နေက္ခမ္မ၌ အကျိုး အာနိသင်ကို ရှုဆင်ခြင်တော်မူ၍ နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်တော် မူလေသည်။

ထိုသို့ ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ ရဟန်းအဖြစ်သည် နေက္ခမ္မပါရမီ ပြည့်ဝ ရန် အခြေခံမူလ အကြောင်းရင်းဖြစ်သောကြောင့် နေက္ခမ္မပါရမီ ကို အပြည့်အဝ ဖြည့်ကျင့်ရန်အတွက် ဘုရားအလောင်းတော်သည် သာသနာပအခါ၌ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံ (ကောင်းမှု မကောင်း မှု)တို့နှင့် ထိုကံတို့၏ အကျိုးတရားကား ထင်ရှားရှိ၏ဟု ယူသော ကမ္မဝါဒီ ကိရိယဝါဒီ ရသေ့ ပရိမိုဇ်တို့၏ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ် ပရိမိုဇ်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရှေးဦးစွာ ခံယူတော်မူသည်။ သာသနာ တွင်းအခါဖြစ်မှ သာသနာတွင်းသား ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူတော် မူသည် (ရဟန်းပြုတော်မူသည်)။

ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ရှေး၌ဆိုအပ်ပြီးသော ဝါရိတ္တသီလ စာရိတ္တ သီလနှစ်ပါး၌ တည်တော်မူ၍ ထိုသီလပါရမီ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေရန် စုတင်အကျင့်များကို ဆောက်တည်ကျင့်သုံးတော်မူသည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ယင်းသို့ ကျင့်ဝတ်စုတင် အမှန်းတင်၍ သီလတည်းဟူသော ရေစင်ဖြင့် ကိလေသာအညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင် စင်စေတော်မူသဖြင့် အပြစ်မရှိ အလွန်စင်ကြယ်သည့် ကိုယ်အကျင့် နှုတ်အကျင့် ရှိတော်မူသော အလောင်းတော်သည် ရတတ်သမျှ သော သင်္ကန်းဖြင့် မျှတရောင့်ရဲခြင်း ရတတ်သမျှသော ဆွမ်းဖြင့် မျှတရောင့်ရဲခြင်း ရတတ်သမျှသော ကျောင်းဖြင့် မျှတရောင့်ရဲခြင်း တည်းဟူသော အရိယဝံသတရား ရှေ့သုံးပါး၌ တည်တော်မူပြီး ဖြစ်ရကား လေးခုမြောက်ဖြစ်သည့် ဘာဝနာရာမ = (ဘာဝနာ တရား၌မွေ့လျော်ခြင်း)တည်းဟူသော အရိယဝံသတရားကို ရယူ တော်မူ၍ရန် သမထကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်တို့၌ ထိုက်သည်အား လျော်စွာ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ်တော်မူ၍ ဥပစာရ ဈာန် အပ္ပနာဈာန်သို့ ရောက်ရှိတော်မူသည်။ ယင်းသို့ အပ္ပနာ ဈာန်ပေါက် ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် အလောင်းတော်အား နေက္ခမ္မပါရမီကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်အပ်သည် မည်လေတော့ သတည်း။

(ကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်နှင့်စပ်သော အကြောင်းအရာ အကျယ်ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှ မှတ်ယူရာ၏။)
 (ဤကား နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ စကားအစဉ်တည်း။)

(၄) ပညာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ အစဉ်ကား....

ပညာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူသော အလောင်းတော်သည် ပညာတည်းဟူသော အလင်းရောင်သည် မောဟတည်းဟူသော အမှိုက်မှောင်နှင့် အတူတကွ မဖြစ်နိုင်ရကား ရှေးဦးစွာ မောဟ၏ အကြောင်းဖြစ်သည့် ကုသိုလ်တရားတို့၌ မမွေ့လျော်ခြင်း၊ ပျင်းရိ ခြင်း၊ ကိုယ်လက် တဆန့်ဆန့်ရှိခြင်း အစရှိသော တရားများကို ရှောင်ကြဉ်တော်မူပြီးလျှင် ပညာပွားကြောင်းဖြစ်သည့် ဗာဟုသစ္စ တရား ဈာန်တရား အစရှိသည်တို့၌ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ် တော်မူလေသည်။

(ဈ) သုတမယပညာ

အလောင်းတော်သည် ဗာဟုသစ္စ ခေါ်သော သုတမယ ပညာ ရင့်သန်စေရန် ခန္ဓာ ငါးပါး၊ အာယတန တဆယ့်နှစ်ပါး၊ ခေတ်တဆယ့်ရှစ်ပါး၊ သစ္စာ လေးပါး၊ ဣန္ဒြေ နှစ်ဆယ့်နှစ်ပါး၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရား၊ သတိပဋ္ဌာန် စသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားများ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်စသော ပရမတ္ထတရား အထူးများနှင့် တကွ အပြစ်ကင်း၍ သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်နိုင် သည့် လောကီဝိဇ္ဇာ အတတ်မျိုးတည်းဟူသော နှုတ်ဖြင့် လေ့လာ အပ် ကြားနာအပ်သည့် သုတမယပညာ၏ အာရုံ နယ်ပယ်များကို ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် ရှေ့သွားရှိသော သတိဝီရိယ ပညာတို့ဖြင့် ရိုသေစွာ သင်ကြားနာယူ အရဆောင် လေ့လာမေးမြန်း စုံစမ်း သောအားဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင်က ထိုတရားတို့၌ သက်ဝင်သိမြင် သော ပညာရှိ ဖြစ်တော်မူပြီးလျှင် သူတပါးတို့အား ထိုတရားတို့၌ တည်စေသောအားဖြင့် သုတမယပညာကို ဖြစ်စေတော်မူသည်။

ထို့အတူ သတ္တဝါတို့၏ ထိုထိုပြုဘွယ်ကိစ္စ အဝဝတို့၌ ဖြစ်မြောက် အောင်မြင် ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်သည့် အချက်အလက်များ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးကြောင်းဖြစ်သည့် အချက်အလက်များကို ပိုင်းခြားသိမြင် သော ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်ခေါ်သည့် ဌာနုပ္ပတ္တိကပဋိဘာန် ပညာဉာဏ်ကိုလည်း သတ္တဝါတို့ အကျိုးရဖြစ်စေရန် ထိုထိုကိစ္စ တို့၌ ထိုက်သည့်အလျောက် ဖြစ်စေတော်မူသည်။

(ခ) ဝိန္ဒာမယပညာ

ထို့အတူ ခန္ဓာစသော သဘာဝဓမ္မ ပရမတ္ထတရားတို့၏ ဖြစ်ပုံ အခြင်းအရာကို စိုက်စိုက်စူးစူး ရှုကြည့် ဆင်ခြင်တော်မူခြင်းဖြင့် ဝိန္ဒာမယပညာကို ဖြစ်စေတော်မူသည်။

(ခန္ဓာစသော သဘာဝဓမ္မတို့ကို သင်ကြား နာယူ မှတ်သားလေ့လာမှု ပြုသည်ကား သုတမယပညာ ဖြစ် သည်။ ထိုသင်ကြား နာယူ မှတ်သားလေ့လာပြီးသည့်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

သဘာဝဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပုံအခြင်းအရာကို ကြံစည်ခြင်း အဦး ပြု၍ စိုက်စိုက်စူးစူး ရှုကြည့်ဆင်ခြင်သည်ကား စိန္တာမယ ပညာ ဖြစ်သည်။)

(ဂ) ဘာဝနာမယပညာ

ထို့အတူ ခန္ဓာစသော သဘာဝဓမ္မတို့၏ ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာ အမှတ်အသား၊ အများနှင့် ဆက်ဆံသော လက္ခဏာအမှတ်အသား တို့ကို သိမ်းဆည်း မှတ်ယူသည်၏အစွမ်းဖြင့် လောကီပရိညာတို့ကို ဖြစ်စေတော်မူသော အလောင်းတော်သည် ရှေ့ပိုင်းဘာဝနာ ပညာဖြစ်သည့် သမ္မသနဉာဏ်အစရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ် ကိုး ပါးတို့ကိုလည်း ပွားများ ပြည့်စုံစေတော်မူသည်။

ယင်းသို့ ပွားများပြည့်စုံစေတော်မူသဖြင့်ပင် အလောင်း တော်သည် အဇ္ဈတ္တဗာဟိရ = (ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ) ဖြစ် သော ဝတ္ထုများကို နာမ်ရုပ်အနေဖြင့် ကောင်းစွာ သိမြင် တော်မူသည့်အတိုင်း ... “နာမ်ရုပ်မျှသာ ဖြစ်သော ဤ သဘာဝဓမ္မ အစုသည် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့ ကြောင့် ဖြစ်ကြ ချုပ်ကြပေ၏။ ဤနာမ်ရုပ်တရားအစု၌ ပြုတတ်သူ ပြုစေတတ်သူဟူ၍ ပရမတ္ထအားဖြင့် တစိုးတစိ မရှိချေ။ စင်စစ် ဧကန် အမှန်ရှိသော ရုပ်နာမ်တရား နှစ်ပါး တို့လည်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ချုပ်ပျောက်တတ်သောကြောင့် အနိစ္စတို့ပါတကား၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတို့ဖြင့် အနှိပ်စက် ခံနေရသောကြောင့် ဒုက္ခတို့ပါတကား၊ အလိုသို့ မလိုက်ပါ သောကြောင့် အနတ္တတို့ပါတကား” ဟူ၍ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ တရားနှစ်မျိုးလုံးမှာပင် အထူးအခြား အကွဲအပြား မရှိ တသားတည်း သိတော်မူလေသည်။ ထိုသို့ သိတော်မူပြီး လျှင် ထိုကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပတရားအစု၌ ငြိကပ်တွယ်တာမှ လောဘကို ကိုယ်တိုင်လည်း စွန့်ပယ် သူတပါးကိုလည်း စွန့်ပယ်စေလျက် ဘုရားမဖြစ်မီ ဤအတွင်းကာလဝယ် (သဗ္ဗညုတဉာဏ်မပါသေးပဲ) မဟာကရုဏာ၏ အစွမ်း ဖြင့်သာ သတ္တဝါတို့ကို ဗောဓိဉာဏ်သုံးပါး ရင့်သန်စေ

ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ပဋိပတ် ယာဉ်သုံးမျိုး၌ မရောက်
သေးသူတို့ကို ရောက်စေခြင်း ရောက်ပြီးသူတို့ကို ရင့်ကျက်
စေခြင်းတို့ဖြင့် တည်စေတော်မူကာ ကိုယ်တော်မြတ်
အတွက်မှာလည်း လောကီဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်
အမျိုးမျိုးတို့ကို ပိုင်စိုးနိုင်နင်းခြင်း ဝသီဘော်ငါးမျိုးသို့
ရောက်စေလျက် ထိုလောကီဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်
တို့နှင့်ယှဉ်သော သမာဓိ၏ဥပကာရကျေးဇူး အထူးပြုချက်
ကြောင့် ပညာ၏ အထွတ်အထိပ်မြောက် ရောက်တော်မူ
လေသည်။

(ဤ၌ လောကီ ဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ် ပွားပုံ
ဝိပဿနာဉာဏ်ဆယ်ပါး ပွားပုံတို့ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းမှ မှတ်
ယူရာ၏။ ။ **အထူးအားဖြင့်**—ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်း၌ သာဝက
ဗောဓိလောင်းအတွက် ပညာဘာဝနာ ပွားပုံကို မဂ်တိုင်
အောင် ဖွင့်ပြထားသည်။ ဤ၌ကား သမ္မာသမ္ဗောဓိ ဘုရား
အလောင်းတော်အတွက်ဖြစ်၍ ပွားများသမျှ ဘာဝနာ
အလုပ်ကိစ္စတို့၌ ကရုဏာနှင့် ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်တို့
ရှေ့သွားရှိခြင်း၊ ဘုရားအလောင်းဖြစ်၍ “ဉာဏဒဿန-
ဝိသုဒ္ဓိ” ခေါ် မဂ်ဉာဏ်သို့ မရောက်မီ မြောက်ဆင့်မြောက်
ဖြစ်သည့် “ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ” တွင်ရှေ့သာ ရပ်တန့်
ထားရခြင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ် ဆယ်ပါးတို့တွင်လည်း သင်္ခါရ-
ပေက္ခာဉာဏ် ရှေ့ပိုင်းတိုင်အောင်သော အောက်ဝိပဿနာ
ဉာဏ် ကိုးပါးတွင်ရှေ့သာ ပညာဘာဝနာကို ရပ်တန့်
ထားရခြင်း ဤမျှသာထူးသည်။)

(ဤကား ပညာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပုံ အစဉ်တည်း။)

(၅) ဝိနိယပါရမီ (စသည်)ကို ဖြည့်ကျင့်ပုံအစဉ်ကား...

ရန်သူတဖက်ကို အနိုင်တိုက်ဖျက်လိုသော စစ်မိုလ်မှူးသည်
အချိန်ရှိသမျှ မရပ်မနား အားထုတ်ရသကဲ့သို့ ထို့ အတူ ကိလေသာ
ရန်သူတို့ကို ဆရာမကူ ကိုယ်တော်တိုင် အောင်တော်မူပြီးလျှင်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ကိုယ်တော်နည်းတူ အောင်စေတော်မူလိုသော ဘုရားအလောင်းတော်သည် အချိန်ရှိသမျှ ပါရမီတော်များ ပြည့်ဝရန် လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် အခါမလပ် သတိချပ်လျက် “ငါသည် ယနေ့ အဘယ်သို့သော ကုသိုလ်ပညာ အဆောက်အဦများကို ပွားများအပ်ပြီနည်း၊ ငါသည် ယနေ့ အဘယ်သို့သော သူတပါး အစီးအပွားကို ပြုအပ်ပြီနည်း” ဟု နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဆင်ခြင်လျက် သတ္တဝါတို့ အစီးအပွားဖြစ်ဖို့ရန် လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်မှု ပြုတော်မူလေသည်။

သတ္တဝါတို့အား ကျေးဇူးရှိဖို့ရန် ကိုယ်ပိုင် ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ကိုယ်နှင့်အသက်ကို မငဲ့ကွက်ပဲ ရက်ရက် စွန့်လှူတော်မူလေသည်။

ကာယကံမှု ဝစီကံမှု ပြုသမျှ ပြောသမျှဥသံ့ အလုံးစုံကိုလည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်၌ ညွတ်ကိုင် ရှိုင်းသော စိတ်ရှိ၍သာ ပြုတော်မူ ပြောတော်မူသည့်ပြင် ပြုသမျှ ပြောသမျှ ကာယကံကုသိုလ် ဝစီကံ ကုသိုလ်တို့အတွက်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရဖို့ရန်သာ စိတ်ညွတ် ဆုသန်တော်မူလေသည်။

(ယုတ်ညံ့သော ဝတ္ထုကာမ များပြားသော ဝတ္ထုကာမတို့ကို မဆိုတားဘဲ) မွန်မြတ်သော ဝတ္ထုကာမ အနည်းငယ်မျှသော ဝတ္ထုကာမတို့မှ သော်လည်း ဆုတ်နစ်သောစိတ် ထွက်မြောက်လိုသော စိတ်သာ ရှိတော်မူသည်။

ပြုဖွယ်ကိစ္စ အဝဝတို့၌လည်း ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၍သာ ပြုတော်မူသည်။

သတ္တဝါတို့၏ ထိုထိုအစီးအပွား၌ အမြဲအားထုတ် လုံ့လပြုတော်မူသည်။

ဇုဋ္ဌ အနိဋ္ဌ တွေ့သမျှကောင်းဆိုး အာရုံအမျိုးမျိုးကိုလည်း သည်းခံတော်မူလေသည်။

အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သော်မှလည်း ချွတ်ယွင်းမှုကို မဖြစ်စေပဲ အမှန်၌သာ တည်တော်မူသည်။

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို အပိုင်းအခြားမထား မေတ္တာ ကရုဏာတရား ပွားများတော်မူသည်။ သားသမီး၏ ဒုက္ခကို ကိုယ်ကသာ ခံစားလိုသော ဖခင်ကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ အပေါ်၌ ကျရောက်မည့် ဒုက္ခအဝဝကို ကိုယ်တော် အပေါ်၌သာ ကျရောက် ခံစားရန် အလိုဆန္ဒ ရှိတော်မူသည်။

ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ပြုတော်မူသည်။ ဘုရားရှင်တို့၏ ကြီးမြတ်ပုံ အာနုဘော်ကြီးလှပုံကို မပြတ် ဆင်ခြင်တော်မူသည်။ ပြုသမျှ ပြောသမျှ ကာယကံမှု ဝစီကံမှု အစုစုကိုလည်း သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်၌ ညွတ်ကိုင် ရှင်းသောစိတ်ရှိ၍သာ ပြုတော်မူ ပြောတော် မူသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့၌ အမြဲမပြတ် အားထုတ်တော်မူသော အလောင်းတော်သူမြတ်အား မနှိုင်းရှည် နိုင်သော ကုသိုလ်ပညာ အဆောက်အဦများ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တိုးပွားလေသည်။

ထိုမှတပါးလည်း . . . ဘုရားအလောင်းတော်သည် သတ္တဝါတို့ သုံးဆောင်ဖို့ရန် သတ္တဝါတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ရန်အတွက် ကိုယ် နှင့် အသက်ကို ရက်ရက်စွန့်တော်မူပြီးလျှင် သတ္တဝါတို့တွေ့ကြုံ နေရသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဒုက္ခ.... အချမ်း အပူ လေ နေတို့ နှိပ်စက်ခြင်း ဒုက္ခ အစရှိသည်ကို ပယ်ရှားနိုင်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းကို ရှာမှီး အသုံးပြုတော်မူလေသည်။ ဆိုအပ် ပြီးသည့် ဒုက္ခတို့ကို ပယ်ရှားသဖြင့် ကိုယ်တော်မြတ် ရရှိသော ချမ်းသာသုခ အမျိုးမျိုးကို၎င်း....၊ ဓမ္မလျော်ဖွယ်ကောင်းသည့် အရာမ် ဥယျာဉ် ပြာသာဒ် တဖက်ဆည်ကန် တောကျောင်းစသည် တို့၌ နေရ၍ ကိုယ်တော်မြတ် ရရှိသော ကာယသုခ စိတ္တသုခ အမျိုးမျိုးကို၎င်း....၊ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝက ဘုရား အလောင်းတော်ကြီးများသည် တောထွက်တော်မူကြပြီးလျှင် ဤသို့ သဘောရှိသော ဈာန်သမာပတ် ချမ်းသာတို့ကို မြန်ရှက်စွာ သုံးဆောင်ခံစားကြရကုန်သတဲ့ဟု တဆင့်စကား ကြားသိရသော

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ချမ်းသာသုခ အမျိုးမျိုးကို၎င်း ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌ အပိုင်းအခြားမထား သတ္တဝါတိုင်း ရရှိခံစားနိုင်ကြရန် စိတ်သန် ရွက်ဆောင်တော်မူလေသည်။

(ဤကား ဈာန်သမာပတ်ကို မရသေးမီကာလ၌ တည်ရှိသော အလောင်းတော်၏ ရွက်ဆောင် အားထုတ်တော်မူပုံတည်း။)

ဈာန်သမာပတ်ကို ရရှိပြီးသော အလောင်းတော်သည်ကား ကိုယ်တိုင်ခံစား သုံးဆောင်ရသည့် ဈာန်သမာပတ်ကို ရခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း ငြိမ်းအေးခြင်း ချမ်းသာခြင်း တည်ကြည်ခြင်း အမှန်အတိုင်းသိမြင်ခြင်း ဤကရားစုကို သတ္တဝါ တို့၌ နှလုံးသွင်းတော်မူလျက် ကိုယ်တော်ထပ်တူ ရကြပါစေဟူ၍ စိတ်ညွတ် အားထုတ်တော်မူလေသည်။

ထိုမှတပါး...ကြီးစွာသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌၎င်း ထိုသံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ကိလေသာဆင်းရဲ သံသရာ၌ လည်စေတတ်သည့် ဝဋ်ဂါမိကံတည်းဟူသော အဘိသင်္ခါရဒုက္ခ ထဲ၌၎င်း ကယ်ဆယ်မည့်သူမှ ကင်းကွာနှစ်မြုပ်နေသော သတ္တဝါ တို့ကို မြင်တော်မူလေသည်။ မြင်တော်မူပုံမှာ—

ငရဲသား သတ္တဝါတို့ကို ဖြတ်တောက် ခုတ်ထစ် ခွဲစိတ် ကြိတ်ချေမှု အစရှိသည် ငရဲမီးပူ အစရှိသည်တို့ကြောင့် သည်းထန်စွာသော ဒုက္ခဝေဒနာကို အခါမပြတ် ကာလ ရှည်ကြာစွာ ခံစားနေကြရသည်တို့ကို လင်းလင်းထင်ထင် မြင်တော်မူ၏။

တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါတို့ကို အချင်းချင်း အမျက်ထွက်ခြင်း ပူပန်စေခြင်း ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခြင်း သူတပါး ခိုင်းသမျှ စေသမျှ ခံရခြင်းစသည်ကြောင့် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားနေကြရသည်တို့ကို လင်းလင်းထင်ထင် မြင်တော် မူ၏။

ပြိတ္တာ သတ္တဝါတို့ကို တကိုယ်လုံး မီးပန်းကြီးများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း လေ နေပူစသည်

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

တို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းခန်းခြောက်ကြ၍ ရမိရရာ အန်ဖတ် တံတွေးအစရှိသော အညစ်အကြေးတို့ကို စားသောက် နေကြပြီးလျှင် လက်ရုံးကို ချိမြှောက်ကာ ငိုကြွေးကြလျက် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားနေကြရသည်တို့ကို လင်း လင်းထင်ထင် မြင်တော်မူ၏။

လူသတ္တဝါများကိုလည်း အချို့လူများ ဝမ်းရေးအတွက် အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးကြပုံ၊ လက်ဖြတ် ခြေဖြတ် အစရှိသော ရာဇဝတ်မှုပြစ်ဒဏ် ခံရခြင်းကြောင့် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် အမြင်ရခက် ဆင်းရဲတွင်း နက်ခြင်းစသည်ဖြင့် ငရဲသား တို့နှင့် မခြား ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေကြရပုံ၊ အချို့ လူများ ဝမ်းရေး မလုံလောက်သဖြင့် ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း စသော အနာရောဂါ အနှိပ်စက်ခံရ၍ ပြိတ္တာတို့နှင့် မခြား ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေကြရပုံ၊ အချို့လူများ ပစ္စည်းအား လူအား နည်းပါးသည့်အတွက် အားရှိသူတို့၏ အနှိပ်စက် ခံနေကြ ရခြင်း ထိုသူတို့၏ အကျိုးကိုသာ သည်ပိုး ရှက်ဆောင် နေရခြင်း မိမိ၏ သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စတို့၌ ထိုအားရှိသူ တို့နှင့်သာ ဆက်စပ်နေခြင်း (ထိုသူတို့ကိုသာ အားထား နေရခြင်း) တို့ဖြင့် တိရစ္ဆာန်နှင့်မခြား ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေ ကြရပုံကိုလည်း လင်းလင်းထင်ထင် မြင်တော်မူ၏။

ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နေ နတ်များကို လည်း (သာမန်လူတို့က ချမ်းသာမှုသက်သက်ကိုသာ မြင် နေကြသော်လည်း) ဘုရားအလောင်းတော်၏ အမြင်မှာမူ ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ် အဆိပ်ကို စားမျှမိခြင်းကြောင့် ပြန်လွင့်သော စိတ်ရှိကြသဖြင့် ရာဂ ဒေါသ မောဟ တည်း ဟူသော ပူပန်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူပန်၍ နေကြပြီးလျှင် လေ အဟုန်ပင့်သဖြင့် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေသော ထင်းခြောက် မီးပုံကြီးများပမာ အခါခပ်သိမ်း မငြိမ်းအေးနိုင်ကြပဲ ပူပန်စွာဖြင့်ပင် အသက်ရှင်နေကြရ၍ မငြိမ်းအေးနိုင်မှု နှိပ်စက်အပ်သဖြင့် သူတပါးကို အားကိုး

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အားထား ပြုနေကြရသည်တို့ကို လင်းလင်းထင်ထင် မြင်တော်မူ၏။

ရူပါဝစရ အရူပါဝစရဘုံသား ဗြဟ္မာကြီးများကိုလည်း ကြီးစွာသော လုံ့လဖြင့် ဝေးမြင့်သီခေါင် အထက်ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြောက်အပ်သော ငှက်တို့ကဲ့သို့၎င်း၊ အားကောင်းသော ယောက်ျားအဝေးသို့ တအားပစ်အပ်သော မြားတို့ကဲ့သို့၎င်း မဟာကပ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကြာမြင့်အောင်ပင် အသက်ရှင်နေကြစေကာမူ မမြဲခြင်းအနိစ္စလျှင် အဆုံးရှိကြသောကြောင့် အောက်သို့ ကျခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်စွာတကား...၊ ဇာတိဒုက္ခ ဇရာဒုက္ခ မရဏဒုက္ခကို မလွန်မြောက်နိုင်ကုန်စွာတကားဟု လင်းလင်းထင်ထင် မြင်တော်မူ၏။

ထိုသို့ လင်းလင်းထင်ထင် သိမြင်တော်မူသဖြင့် သံဝေဂကြီးစွာ ဖြစ်ရှိတော်မူပြီးလျှင် မေတ္တာ ကရုဏာ နှစ်ပါးဖြင့် အပိုင်းအခြားမထား သုံးဆယ့်တဘုံသား သတ္တဝါတို့ကို ဖြန့်တော်မူလေသည်။

ဤသို့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးတို့ဖြင့် ဗောဓိသတ္တရကုသိုလ်များကို အကြားမလပ် ဆည်းပူးတော်မူသော အလောင်းတော် သူမြတ်သည် ပါရမီတော်များ အထွတ်အထိပ်ရောက် ပြည့်မြောက်အောင် ရိုသေစွာ ပွားများခြင်းဟူသော သက္ကစွဘာဝနာ၊ အခါမပြတ် ပွားများခြင်းဟူသော သာတစွဘာဝနာတို့ဖြင့် မဆုတ်မနစ် အားသစ်တော်မူလေသည်။

တနည်းလည်း...မကြံစည်နိုင် မနှိုင်းရှည်နိုင်သော ပြန့်ပြောများမြတ်၍ အညစ်အကြေးမထင် သန့်စင်လှစွာသည့် ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်း၏ တည်ရာဖြစ်သော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်နိုင်လျှင်း အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ဝီရိယမည်သည် ကြံစည်၍ မရအောင်ပင် အာနုဘော်ကြီးလှပေ၏။ ယင်းသည့် အလောင်းတော်၏ ဝီရိယကို သာမန်လူများ ကျင့်နိုင်ဘို့ကို ထားဘိ ကြားရုံမျှပင် မကြားဝံ့ကြပေ။

ချဲ့ဦးအံ့... “ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓေယျံ၊ မုတ္တော မောဓေယျံ၊ တိဇ္ဈော တာရေယျံ” အကြံသုံးပါး အရင်းထား၍ ဘုရားဖြစ်ရန် ဆုပန်တော် မူခြင်း၊ (ရှေး ပါရမီတို့၏ အကြောင်းတရားအခဏ်း၌ ပြခဲ့ပြီးသည့်) ဗုဒ္ဓဘူမိတရားကြီး လေးပါး၊ သင်္ဂဟဝတ္ထု လေးပါး၊ ကရုဏာ အလုပ်ကိစ္စ တခုသာရှိခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတို့၌ မျက်မှောက် ပြုခြင်းဖြင့် ယူးချွန်သော အကြောင်းဖြစ်သည့် တရားသဘောကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ခြင်း၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့၌ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မလိမ်းကျံခြင်း၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌ ချစ်လှစွာသော သားသမီးအမှတ် ပြုနိုင် ထားနိုင်ခြင်း၊ ဘုရား ဖြစ်ရန် ကျင့်ကြံရ၍ တွေ့သမျှ ကြိုသမျှသော သံသရာဆင်းရဲဒုက္ခ တို့၌ ပင်ပန်းသောစိတ် မရှိခြင်း၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု အလုံးစုံကို စွန့်လှူခြင်း၊ ယင်းသို့ စွန့်လှူရသဖြင့် “ငါလို လှူနိုင်သူ ဇမ္ဗူမှာမရှိ” ဟု မာန်မာန မတက်ကြွခြင်း၊ အဓိသီလ အဓိစိတ္တ အဓိပညာ ကျင့်ဖွယ်ရာ တရားတို့ကို ဆောက်တည်ခြင်း၊ ထို တရားတို့ကို ကျင့်ရာ၌ မတုန်မလှုပ် ကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ ကုသိုလ်မှုတို့၌ ဝမ်းမြောက် ရှင်ပျံ နှစ်သက်လှခြင်း၊ ဝိဝေကသုံးပါး၌ ညွတ်ကိုင်းသောစိတ် ရှိခြင်း၊ ဈာန်တရားတို့ကို အားထုတ်ခြင်း၊ အပြစ်မရှိသော တရားဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊ မိမိကြားနာအပ်ပြီးသော တရားတို့ကို သူတပါးတို့အား အစီးအပွားကို လိုလားသောစိတ်ဖြင့် မဟာကြား ပြသခြင်း၊ ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ်စုကို အစပျိုးကာ ကြီးစား အားသစ်တော်မူခြင်း၊ မလျော့မဆုတ် တိုး၍ တိုး၍ ရဲရင့်စွာ အားထုတ်ခြင်း၊ သူတပါးတို့က စွပ်စွဲမှု ကျေးဇူးမဲ့ ပြုမှုတို့ကြောင့် ဖောက်ပြန်တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိခြင်း၊ သစ္စာတရား၌ စွဲမြဲစွာ တည်ခြင်း၊ ဈာန်သမာပတ်တို့၌ လေ့လာ နိုင်နင်းတော်မူခြင်း၊ အဘိညာဉ်တို့၌ စွမ်းအားသို့ ရောက်ရှိခြင်း၊ လက္ခဏာရေး သုံးပါးကို ကိုယ်စွမ်းဖြင့် ပိုင်းခြား သိမြင်ခြင်း၊ သတိပဋ္ဌာန် အစရှိ သောတရားတို့၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ် ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် လောကုတ္တရာ မဂ်လေးပါး၏ အဆောက်အဦတို့ကို ဆည်းပူး အားထုတ်ခြင်း၊ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးသို့ ရောက်ဆိုက်ခြင်း၊ ဤသို့အစရှိသည့် သမ္မညတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦ ကုသိုလ်များကို

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဆည်းပူးပွားများ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းဟူသမျှသည် ဝီရိယတော်၏ အာနုဘော်ဖြင့်သာ ပြည့်စုံနိုင်ရကား ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘုရားဆုပန်သည်မှ ဘုရားဖြစ်သည်တိုင်အောင် မဆုတ်မနစ်ပဲ ရှိသေစွာ အခါမပြတ် ဝီရိယတော်မြတ်ကို အထက်အထက် တရား ထူးများသို့ အရောက် ပို့ဆောင်နိုင်အောင် ကြိုးကုတ် အားထုတ် ပြည့်စုံစေတော်မူသည်။

ဆိုအပ်ပြီးသည့် ပရက္ကမ = (အထက်အထက် ရောက်အောင် ပို့ဆောင်တတ်သော) ဝီရိယတော်ပြည့်စုံလျှင် နောက်ဖြစ်သော ခန္တီပါရမီ သစ္စာပါရမီ အစရှိသည့် ပါရမီတော်များ ဒါန သီလ အစရှိသော ချေးပါရမီတော်များလည်း ဝီရိယနှင့်စပ်၍ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ပြည့်စုံကြတော့သည်သာ ဖြစ်ရကား ခန္တီပါရမီ အစ ရှိသော နောက်နောက်ပါရမီတို့၌လည်း ဤနည်းဖြင့် ကျင့်ပုံ အစဉ်ကို သိရာ၏။

ဤသို့လျှင် ...

သတ္တဝါတို့အား ချမ်းသာသုခ၏ အဆောက်အဦ ဖြစ်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို စွန့်လှူခြင်းဖြင့် အထူးထူး အပြားပြား ချီးမြှောက်ခြင်းသည် ဒါနဖြင့် ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါတို့၏ အသက် ဥစ္စာအနှစ် သား မယားတို့ကို မဖျက်ဆီးခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း မကွဲပြား စေခြင်း ချစ်ဖွယ်စကား ပြောကြားခြင်း အစီးအပွားရှိသော စကားကို ပြောကြားခြင်း စသည်သည် သီလဖြင့် ဖြည့် ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ နေက္ခမ္မဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ပစ္စည်းလေးပါးကိုခံယူခြင်း သတ္တဝါတို့အား တရားအလှူကို ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် များစွာသော အစီးအပွားကို ကျင့် ခြင်း...ပညာဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားဖြစ်ကြောင်း ဥပါယ် ကောင်း၌ ကျွမ်းကျင်သိမြင် လိမ္မာခြင်း...ဝီရိယဖြင့် ထို ဥပါယ်ကောင်း၌ အဆင်းရဲခံကာ မဆုတ်မနစ် အားထုတ် တော်မူခြင်း...ခန္တီဖြင့် သတ္တဝါတို့ ပြစ်မှားသမျှ အပြစ် များကို သည်းခံခြင်း...သစ္စာဖြင့် သတ္တဝါတို့အား မလိမ်

လည် မလှည့်ခြားခြင်း သတ္တဝါတို့အား ကျေးဇူးပြုရန် ဆောက်တည်ချက်ကို မချွတ်ယွင်းစေခြင်း...အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ ကျေးဇူးရှိရန် ရွက်ဆောင်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်တော် အပေါ်၌ အကျိုးမဲ့ရောက်စေကာမူ မတုန်လှုပ်ခြင်း... မေတ္တာဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားချမ်းသာကို အဖန်ဖန် ကြံစည်ခြင်း... ဥပေက္ခာဖြင့် သတ္တဝါတို့က ကိုယ်တော် အပေါ် ကျေးဇူးပြုမှု ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုမှုတို့ကြောင့် ဖောက်ပြန်မှုသို့ မရောက်ခြင်း... ဤသို့လျှင် အပိုင်းအခြားမရှိသော သတ္တဝါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ အလောင်းတော်၏ သူ့အများနှင့် မဆက်ဆံ (သူမတူတန်) သော မနှိုင်းရှည် နိုင်သည့် ကုသိုလ်ပညာ အဆောက်အဦများကို ဆည်းပူးပွားများ အားထုတ်ခြင်းနှင့် ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် ပါရမီတို့၏ အကြောင်းတရားများကို ရှိသေစွာ ပြည့်စုံစေခြင်းများကို အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ပဋိပတ်ဟူ၍ သိမှတ်ရာ၏။

(၁၁) ပါရမီတို့၏ အပြား

“ထို ဆိုအပ်ပြီးသော ပါရမီတို့၏ အပြားကား မည်မျှ ရှိသနည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

ထိုပါရမီတို့၏ အပြားကား ပါရမီဆယ်ပါး ဥပပါရမီဆယ်ပါး ပရမတ္ထပါရမီဆယ်ပါးဟူ၍ အပြားသုံးဆယ် ရှိကုန်၏ဟု အကျဉ်းချုပ် ဖြေဆိုရာ၏။

(ဒါနနှင့်စပ်၍ ဒါနပါရမီ, ဒါနဥပပါရမီ, ဒါနပရမတ္ထပါရမီ ဟူ၍ သုံးပါးပြား၏။ ထို့အတူ သီလ, နေက္ခမ္မ အစရှိသော ကျန် ကိုးပါးတို့နှင့် စပ်၍လည်း တပါးတပါးလျှင် သီလပါရမီ, သီလဥပပါရမီ, သီလပရမတ္ထပါရမီ အစရှိသည်ဖြင့် သုံးပါးစီ သုံးပါးစီ ပြားရကား ပါရမီဆယ်ပါး အကျယ်ပွားက အပြားသုံးဆယ် ဖြစ်လေသည်။)

ပါရမီ ဥပပါရမီ ပရမတ္ထပါရမီ သုံးပါးအထူး

အဘယ်ကို ပါရမီ ခေါ်သနည်း၊ အဘယ်ကို ဥပပါရမီ ခေါ်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပရမတ္ထပါရမီ ခေါ်သနည်းဟု မေးခဲ့သော် ထိုအမေးကို ဖြေဆိုရန် စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ ဤပကိဏ္ဍကခဏ်း၌ ဆရာအမျိုးမျိုးတို့၏ အယူအဆ အဆိုအမိန့် ဝါဒအမျိုးမျိုးကို ကျယ်ဝန်းစွာ ဖွင့်ပြထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဝါဒအမျိုးမျိုးတို့ကို ဤဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၌ ပြဆိုနေပါလျှင် ဤဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကို လေ့လာသူတို့ အယူအဆ အသိဉာဏ် ရောယှက်ရှုပ်ထွေးရာ သောကြောင့် စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာဆရာ အရှင်မဟာဓမ္မပါလမထေရ်မြတ် နှစ်သက်တော်မူသော အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ ဤကျမ်း၌ ပြဆိုပေအံ့.....

(၁) သားမယား ရှေ့ငွေ ဥစ္စာ အစရှိသော မိမိကိုယ်မှ အပြင်အပ ဗာဟိရ အသုံးအဆောင်တို့ကို စွန့်လှူခြင်းသည် ဒါနပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေအစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို စွန့်လှူခြင်းသည် ဒါနဥပပါရမီ မည်၏။ အသက်ကို စွန့်လှူခြင်းသည် ဒါနပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၂) ထို့အတူ သားမယား ရှေ့ငွေ ဥစ္စာ အစရှိသည့် မိမိကိုယ်မှ အပြင်အပ ဗာဟိရ အသုံးအဆောင်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း မလွန်ကျူးပဲ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်းသည် သီလပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေ အစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း မလွန်ကျူးပဲ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်းသည် သီလဥပပါရမီ မည်၏။ အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း မလွန်ကျူးပဲ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်းသည် သီလပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၃) အပြင်အပ အသုံးအဆောင်တို့၌ တွယ်တာငြိကပ်သော တဏှာလောဘကို ဖြတ်တောက်၍ တောထွက်ခြင်းသည် နေက္ခမ္မပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေအစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ တွယ်တာ

ငြိကပ်သော တဏှာလောဘကို ဖြတ်တောက်၍ တောထွက်ခြင်းသည် နေက္ခမ္မဥပပါရမီ မည်၏။ အသက်၌ တွယ်တာ ငြိကပ်သော တဏှာလောဘကို ဖြတ်တောက်၍ တောထွက်ခြင်းသည် နေက္ခမ္မပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၄) အပြင်အပ အသုံးအဆောင်တို့၌ တွယ်တာငြိကပ်သော တဏှာ လောဘကို ပယ်နုတ်၍ သတ္တဝါတို့၏ စီးပွား ရှိ-မရှိကို ဆုံးဖြတ် သိမြင် ဆင်ခြင်ခြင်းသည် ပညာပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေ အစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ တွယ်တာငြိကပ်သော တဏှာလောဘကို ပယ်နုတ်၍ သတ္တဝါတို့၏ စီးပွား ရှိ-မရှိကို ဆုံးဖြတ် သိမြင် ဆင်ခြင်ခြင်းသည် ပညာဥပပါရမီ မည်၏။ အသက်၌ တွယ်တာငြိကပ်သော တဏှာလောဘကို ပယ်နုတ်၍ သတ္တဝါတို့၏ စီးပွား ရှိ-မရှိကို ဆုံးဖြတ် သိမြင် ဆင်ခြင်ခြင်းသည် ပညာပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၅) ဆိုပြီး ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်သည့် ပါရမီများ ထမြောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ဝီရိယပါရမီ မည်၏။ ဆိုပြီး ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်သည့် ဥပပါရမီများ ထမြောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ဝီရိယဥပပါရမီ မည်၏။ ဆိုပြီး ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်သည့် ပရမတ္ထပါရမီများ ထမြောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ဝီရိယပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၆) အပြင်အပ အသုံးအဆောင်တို့၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော လောကဓံတရားများကို သည်းခံခြင်းသည် ခန္တိပါရမီမည်၏။ လက်ခြေ အစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော လောကဓံတရားများကို သည်းခံခြင်းသည် ခန္တိဥပပါရမီ မည်၏။ အသက်၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော လောကဓံတရားများကို သည်းခံခြင်းသည် ခန္တိပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

(၇) အပြင်အပ အသုံးအဆောင်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အမှန်သဘောကို မစွန့်ခြင်းသည် သစ္စာပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေ အစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အမှန်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

သဘောကို မစွန့်ခြင်းသည် သစ္စာဥပပါရမီ မည်၏။ အသက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အမှန်သဘောကို မစွန့်ခြင်းသည် သစ္စာပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၈) “ဒါနအစရှိသော ပါရမီများသည် မပျက်မစီးအောင် ဆောက်တည်နိုင်မှသာ ပြည့်စုံကုန်၏” ဟု စွဲမြဲယုံကြည်ပြီးလျှင် အပြင်အပ အသုံးအဆောင်များ ပျက်စီးသော်လည်း မတုန်မလှုပ် ဆောက်တည်ခြင်းသည် အဓိဋ္ဌာနပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေ အစ ရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ ပျက်စီးသော်လည်း မတုန်မလှုပ် ဆောက် တည်ခြင်းသည် အဓိဋ္ဌာနဥပပါရမီ မည်၏။ အသက်ပင် ပျက်စီး သော်လည်း မတုန်မလှုပ် ဆောက်တည်ခြင်းသည် အဓိဋ္ဌာန ပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၉) အပြင်အပ အသုံးအဆောင်တို့ကို ဖျက်ဆီးနှိပ်စက်သည့် သတ္တဝါတို့၌သော်လည်း မေတ္တာတရားကို မစွန့်ခြင်း (မေတ္တာ အပို့ မပျက်ခြင်း) သည် မေတ္တာပါရမီမည်၏။ လက်ခြေအစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို ဖျက်ဆီးနှိပ်စက်သည့် သတ္တဝါတို့၌သော်လည်း မေတ္တာတရားကို မစွန့်ခြင်း (မေတ္တာအပို့ မပျက်ခြင်း) သည် မေတ္တာဥပပါရမီ မည်၏။ မိမိအသက်ကို နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးမည့် သတ္တဝါတို့၌သော်လည်း မေတ္တာတရားကို မစွန့်ခြင်း (မေတ္တာ အပို့ မပျက်ခြင်း) သည် မေတ္တာပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

(၁၀) အပြင်အပ အသုံးအဆောင်တို့၏ ကျေးဇူးရှိမှု ကျေးဇူးမဲ့ မှုကို ပြုသော သတ္တဝါသင်္ခါရတို့၌ လျစ်လျူရှုခြင်းသည် ဥပေက္ခာ ပါရမီ မည်၏။ လက်ခြေအစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏ ကျေးဇူး ရှိမှု ကျေးဇူးမဲ့မှုကို ပြုသော သတ္တဝါသင်္ခါရတို့၌ လျစ်လျူရှုခြင်းသည် ဥပေက္ခာဥပပါရမီ မည်၏။ မိမိအသက်၏ ကျေးဇူးရှိမှု ကျေးဇူးမဲ့ မှုကို ပြုသော သတ္တဝါသင်္ခါရတို့၌ လျစ်လျူရှုခြင်းသည် ဥပေက္ခာ ပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ပါရမီတို့၏ အကျယ် အပြားကို သိရာ၏။

(ဤကား ပါရမီတို့၏ အပြားတည်း။)

(၁၂) ပါရမီတို့၏ အကျဉ်းချုပ် တရားများ

“ပါရမီတို့၏ အကျဉ်းချုပ် တရားများကား အဘယ် တို့နည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား...ပါရမီအကျယ် အပြားသုံးဆယ်တို့ကို သဘော တူရာ ပေါင်းချုပ်၍ ရေတွက်လျှင်(ဒါနနှင့်စပ်သော ပါရမီသုံးမျိုး ကို ဒါနသဘောချင်းတူသောကြောင့်) ဒါနပါရမီ၊ (သီလနှင့် စပ်သော ပါရမီသုံးမျိုးကို သီလသဘောချင်းတူသောကြောင့်) သီလပါရမီ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဆယ်ပါးသာ သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရ သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ဒါန သီလ အစရှိသော ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တဖန်ထပ်၍ သဘောတူရာ ပေါင်းချုပ် ရေတွက်ပြန်လျှင် ဒါန ပါရမီ၊ သီလပါရမီ၊ ခန္တီပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ၊ ဈာန်ပါရမီ၊ ပညာ ပါရမီဟူ၍ သဘောရင်း ခြောက်မျိုးသာ အပြားရှိကုန်၏။

ဒါ သီ ခန့် ဝီ၊ ဈာန်နှင့် ပညာ၊ ခြောက်မည် သင်္ဂဟ။

သဘောတူရာ ပေါင်းပုံကား ...နေက္ခမ္မဟူသည်မှာ ရဟန်း အဖြစ်ကို၎င်း၊ ဈာန်တရားကို၎င်း၊ ကုသိုလ်တရား သာမညကို၎င်း ခေါ်ဆိုသည်။ ထိုတွင် ရဟန်းအဖြစ်တည်းဟူသော နေက္ခမ္မကို သီလပါရမီဖြင့် သဘောတူ၍ သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရာ၏။ နိဝရဏမှ ဆိတ်ကင်းသော ဈာန်တရား တည်းဟူသော နေက္ခမ္မမှာ ဈာန် ပါရမီပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကုသိုလ်တရား သာမညတည်းဟူသော နေက္ခမ္မကိုကား ခြောက်ပါးလုံးဖြင့်ပင် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရာ၏။

သစ္စာဟူသည်မှာ မှန်ကန်သော စကားတည်းဟူသော ဝစီ သစ္စာ၊ သမ္မာဝါစာ စေတသိက် တည်းဟူသော ဝီရတီသစ္စာ၊ ပညာစေတသိက် တည်းဟူသော ဉာဏသစ္စာ ဤသုံးပါးကို ခေါ် ဆိုသည်။ (နိဗ္ဗာန်ဟူသော ပရမတ္ထသစ္စာကို ဤ၌ မလိုအပ်။) ထိုတွင် ဝစီသစ္စာနှင့် ဝီရတီသစ္စာတို့ကို သီလပါရမီဖြင့် သဘော တူ၍ သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရာ၏။ ဉာဏသစ္စာကား ပညာစေတသိက် ဖြစ်၍ ပညာပါရမီ၌ ရေတွက်ရာ၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

မေတ္တာပါရမီကို ဈာနပါရမီဖြင့် သဘောတူ၍ သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ရာ၏။

ဥပေက္ခာပါရမီဟူသောစကား၌ တကြမဇ္ဈတ္တတာ စေတသိက် ပညာစေတသိက်နှစ်ပါးပင် ပါဝင်လျက်ရှိရာ တကြမဇ္ဈတ္တတာကို ဈာနပါရမီဖြင့် သဘောတူ၍ သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ရာ၏။ ပညာ စေတသိက် တည်းဟူသော ဉာဏုပေက္ခာကို ပညာပါရမီဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရာ၏။

အဓိဋ္ဌာနပါရမီကိုကား ဒါန, သီလ, ခန္တီ, ဝီရိယ, ဈာန, ပညာ ဤခြောက်ပါးလုံးဖြင့်ပင် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရာ၏။ ။(ဒါနမှ၌ မတုန် မလှုပ် ကြံကြံတည်ခြင်းကို ဒါနပါရမီဖြင့် သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ရာ၏။ ထို့အတူ သီလမှ, ခန္တီမှ, ဝီရိယမှ, ဈာနမှ, ပညာမှတို့၌ မတုန်မလှုပ် ကြံကြံတည်ခြင်းကို မိမိတို့ဆိုင်ရာ သီလပါရမီ, ခန္တီပါရမီ, ဝီရိယ ပါရမီ, ဈာနပါရမီ, ပညာပါရမီတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရာ၏။)

ထိုခြောက်ပါးတို့ တွေ့၍

ရရှိသော အကျိုးကျေးဇူးများ

ဖော်ပြရာပါ ဒါန, သီလ, ခန္တီ, ဝီရိယ, ဈာန, ပညာတည်းဟူ သော အကျဉ်းချုပ်တရား ခြောက်ပါးတို့ကို ဒါနနှင့်သီလ၊ ဒါန နှင့် ခန္တီ၊ ဒါနနှင့် ဝီရိယ၊ ဒါနနှင့် ဈာန၊ ဒါနနှင့် ပညာ။ သီလနှင့် ခန္တီ၊ သီလနှင့် ဝီရိယ၊ သီလနှင့် ဈာန၊ သီလနှင့် ပညာ။ ခန္တီနှင့် ဝီရိယ၊ ခန္တီနှင့် ဈာန၊ ခန္တီနှင့် ပညာ။ ဝီရိယနှင့် ဈာန၊ ဝီရိယနှင့် ပညာ။ ဈာနနှင့် ပညာဟူ၍ နှစ်ပါးတစုစီ (၁၅-စု) ကို ရှေးဦးစွာ မှတ်ယူရာ၏။ ထိုတွင်—

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများမှာ....

(က) ဒါနနှင့်သီလ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် သူတပါး၏ အစီးအပွားကို ပြုခြင်း, သူတပါး၏ စီးပွားမှိုကို မပြုခြင်း ဟူသော ကောင်းမှုအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

မဟာဗုဒ္ဓဝင်

(ခ) ဒါနနှင့်ခန္တိ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် အလောဘ အဒေါသ ကောင်းမှုအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(ဂ) ဒါနနှင့်ဝီရိယ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် စာဂ သုတ ဟူသော ကောင်းမှုအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(ဃ) ဒါနနှင့် ဈာန နှစ်ပါးအစုံကြောင့် ကာမကို ပယ်ခြင်း၊ ဒေါသကို ပယ်ခြင်း တည်းဟူသော ကောင်းမှု အစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(င) ဒါနနှင့် ပညာ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် သမထယာဉ် ဝိပဿနာယာဉ် နှစ်ပါး ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။ ပရိယတ္တိ အလုပ် ဘာဝနာအလုပ် နှစ်ပါးလည်း ပြီးမြောက် ပြည့် စုံသည်။

(စ) သီလနှင့် ခန္တိ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် ကိုယ်နှုတ်တို့ ဖြင့် အားထုတ်မှု၏ စင်ကြယ်ခြင်းတည်းဟူသော ပယောဂ သုဒ္ဓါစိတ်နှလုံးအလိုတော်၏ စင်ကြယ်ခြင်းတည်းဟူသော အာသယသုဒ္ဓါ ကောင်းမှုအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(ဆ) သီလနှင့် ဝီရိယ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် သမထနှင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကောင်းမှုအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(ဇ) သီလနှင့် ဈာန နှစ်ပါးအစုံကြောင့် ဝိတိက္ကမ ကိလေသာကိုပယ်ခြင်း ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာကို ပယ်ခြင်း ကောင်းမှုအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။ ။(ဝိတိက္ကမ ကိလေသာဟူသည် ကာယကံမှု ဝစီကံမှု ကျူးကျော်ခြင်း ကိုယ်ကျူး နှုတ်ကျွံမှုကို ပြုတတ်သော ကိလေသာကို ခေါ်သည်။ ထိုဝိတိက္ကမ ကိလေသာကို သီလဖြင့် ပယ်သည်။ ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာဟူသည် ကိုယ်ကျူး နှုတ်ကျွံမှုကို မဖြစ်စေပဲ စိတ်ထဲ၌သာ ထကြွ သောင်းကျန်းသော ကိလေသာကို ခေါ်သည်။ ထို ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာကို ဈာန်ဖြင့် ပယ်ရှားသည်။)

၇-ပက်ဏ္ဍကခဏ်း

(ဈ) သီလနှင့် ပညာ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် အဘယဒါန ဓမ္မဒါန နှစ်ပါးအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။ ။
(သီလရှိမှ အဘယဒါနကို ပြုနိုင်သည်၊ ပညာရှိမှ ဓမ္မဒါနကို ပြုနိုင်သည်။)

(ည) ခန္တီနှင့်ဝီရိယ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် ခံနိုင်ရည်ဂုဏ် ထက်မြက်ခြင်းဂုဏ် နှစ်ပါးအစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။ ။
(ခန္တီရှိမှ ကောင်းဆိုး နှစ်တန် လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည်၊ ဝီရိယရှိမှ ကုသိုလ်မှု၌ ဇွဲသန်ထက်မြက်သည်။)

(ဋ) ခန္တီနှင့် ဈာန နှစ်ပါး အစုံကြောင့် ဒေါသဖြင့် ဆန့်ကျင်နေမှုကို ပယ်ခြင်း၊ လောဘဖြင့် လိုက်လျောနေမှုကို ပယ်ခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးနှစ်ပါး ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။ ။(ခန္တီမရှိလျှင် အနိဋ္ဌလောကဓံတို့၌ ဒေါသဖြင့် ဆန့်ကျင်နေတတ်၏၊ ဈာန်မရှိလျှင် ဣဋ္ဌလောကဓံတို့၌ လောဘဖြင့် လိုက်လျော နစ်မျောနေတတ်၏။)

(ဌ) ခန္တီနှင့်ပညာ နှစ်ပါး အစုံကြောင့် ရုပ်နာမ် တရားတို့၏ သတ္တဇီဝသဘောမှ ဆိတ်သုဉ်းမှုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနိုင်ခြင်း (ဓမ္မနိဇ္ဈာနက္ခန္တိကို ဆိုလိုသည်၊) နိဗ္ဗာန်ကို ထိုးထွင်း သိမြင်နိုင်ခြင်း အကျိုးနှစ်ပါး ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(ဍ) ဝီရိယနှင့်ဈာန နှစ်ပါးအစုံကြောင့် ချီးမြောက်ခြင်း ပဂ္ဂဟတရား၊ မပြန့်လွှင့်ခြင်း အဝိက္ခေပတရားနှစ်ပါးတို့ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

(ဎ) ဝီရိယနှင့်ပညာ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် ဝေနေယျတို့၏ ကိုးစားရာဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကိုးစားရာဖြစ်ခြင်း အကျိုးနှစ်ပါးစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။ ။(ဝီရိယကြောင့် ဝေနေယျတို့၏ ကိုးစားရာဖြစ်သည်၊ ပညာကြောင့် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကိုးစားရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

(ဏ) ဈာနနှင့်ပညာ နှစ်ပါးအစုံကြောင့် သမထယာဉ် ဝိပဿနာယာဉ် နှစ်ပါးတို့ ပြီးမြောက် ပြည့်စုံသည်။

သုံးပါးအစုံကြောင့် အကျိုးရပုံ

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများမှာ.....

(၁) ဒါန, သီလ, ခန္တိ သုံးပါးအစုံကြောင့် လောဘ, ဒေါသ, မောဟ တည်းဟူသော အကုသိုလ် မူလတရား သုံးပါးကို ပယ်ရှားခြင်း အကျိုးသုံးပါးရသည်။ ။ (ဒါနဖြင့် လောဘကို ပယ်သည်၊ သီလဖြင့် ဒေါသကို ပယ်သည်၊ ခန္တိ ဖြင့် မောဟကို ပယ်သည်။)

(၂) ဒါန, သီလ, ဝီရိယ သုံးပါးအစုံကြောင့် စည်းစိမ် ဥစ္စာ၏ အနှစ်ကိုယူခြင်း, ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အနှစ်ကိုယူခြင်း, အသက်၏အနှစ်ကိုယူခြင်း အကျိုးသုံးပါးရသည်။ ။ (ရန်သူ မျိုးငါးပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံနေသောကြောင့် အနှစ်သာရ မရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ၏ အနှစ်သာရကား ဒါနသာလျှင် ဖြစ်၏၊ များစွာသော အနာရောဂါမျိုးတို့နှင့် ဆက်ဆံနေ သောကြောင့် အနှစ်သာရမရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အနှစ် သာရကား သီလသာလျှင်ဖြစ်၏၊ ပျက်စီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ သောကြောင့် အနှစ်သာရမရှိသော အသက်၏ အနှစ် သာရကား ဝီပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ခြင်းသာ လျှင်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကို ဒသကနိပါတ် ကဏ္ဍဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ ပြဆို၏။)

(၃) ဒါန, သီလ, ဈာန သုံးပါးအစုံကြောင့် ဒါန, သီလ, ဘာဝနာဟူသော ပုညကိရိယာ (ကောင်းမှုအလုပ် ကိစ္စကြီး) သုံးမျိုး ပြီးမြောက်ခြင်း အကျိုးရသည်။

(၄) ဒါန, သီလ, ပညာ သုံးပါးအစုံကြောင့် အာမိသ ဒါန, အဘယဒါန, ဓမ္မဒါန သုံးပါးပြီးမြောက်ခြင်း အကျိုး ရသည်။ ။ (ဒါနကြောင့် အာမိသဒါန ပြီးမြောက်သည်၊ သီလကြောင့် အဘယဒါန ပြီးမြောက်သည်၊ ပညာကြောင့် ဓမ္မဒါန ပြီးမြောက်သည်။)

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဤနည်းအတူ ကြွင်းကျန်သော တရားသုံးပါး အစုံ၊
လေးပါး အစုံတို့ကြောင့် အကျိုးသုံးပါး၊ လေးပါးတို့
ပြီးမြောက်ပုံတို့ကိုလည်း ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ယှဉ်စပ်
သိမြင်ရာ၏။

ပါရမီခြောက်ပါးတို့ကို တရားလေးပါးတို့ဖြင့်

သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ပုံ

ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း သဘောတူရာကို ပေါင်း၍ ဒါနပါရမီ၊
သီလပါရမီ၊ ခန္တိပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ၊ ဈာနပါရမီ၊ ပညာပါရမီဟူ၍
ခြောက်မျိုးအပြားရှိသော ပါရမီတို့ကို **အဓိဋ္ဌာနတရားလေးပါး**
တို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ပုံကိုလည်း သိမှတ်ရာ၏။ မှန်၏...ပါရမီ
ခြောက်ပါးတို့ကို တဖန်ချုံး၍ စုရုံးရေတွက်ပြန်လျှင် အဓိဋ္ဌာနတရား
လေးပါးတို့ဖြစ်ကုန်၏။

အဓိဋ္ဌာနတရားကြီးလေးပါး

အလောင်းတော်သူမြတ်တို့၏ ပါရမီဖြည့်တော်မူရာ ဘဝတို့
၌၎င်း ဘုရားဖြစ်တော်မူရာ ဘဝ၌၎င်း ထောက်တည် ရပ်နားရာ
တရားကြီးလေးမျိုးကို အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးဟူ၍ ခေါ်သည်။
ထိုအဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးဟူသော်ကား....

“**သစ္စာစာဂ၊ ဥပသမာ၊ မြတ်ပညာ၊ လေးဖြာဓိဋ္ဌာန**”-
ဟူသောအတိုင်း—

- (၁) သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား၊
- (၂) စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား၊
- (၃) ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား၊
- (၄) ပညာဓိဋ္ဌာနတရား—

ဤလေးပါးတို့ ဖြစ်သည်။ ထိုလေးပါးတို့တွင်—

(၁) **သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား** ဟူသည်ကား....ပရမတ္ထ သစ္စာ
ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်နှင့်တကွ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းရကြောင်း

ဖြစ်သည့် (ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါ) ရှေ့ပိုင်းကာလ အကျင့် ပဋိပတ် ဖြစ်သော ဝစီသစ္စာ = (မှန်ကန်သောစကား) ဝိရတီသစ္စာ = (ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး တို့မှ ရှောင်ကြဉ်သော သမ္မာဝါစာ စေတသိက်) ဉာဏသစ္စာ = (ပညာစေတသိက်) ဤတရားတို့သည် သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား မည်ကုန်၏။ ။(ပါရမီဖြည့်စဉ်ဘဝ ဘုရား ဖြစ်ရာ ဘဝတို့၌ ထောက်တည် ရပ်နားရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဝစီသစ္စာ ဝိရတီသစ္စာ ဉာဏသစ္စာ တို့သည် အဓိဋ္ဌာန တရား မည်ကုန်၏။ ဘုရားဖြစ်ရာဘဝ၌ ထောက်တည် ရပ်နားရာဖြစ် သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထသစ္စာသည် အဓိဋ္ဌာန တရားမည်၏။)

(၂) စာဂါဓိဋ္ဌာနတရားဟူသည်ကား... အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် စွန့်လွှတ် ခြင်း၊ ထိုသို့ စွန့်လွှတ်နိုင်ရန် ရှေ့ပိုင်းကာလ အလောင်းတော် ဘဝတို့၌ ဒါနအစရှိသော ထိုထိုပါရမီတို့ဖြင့် ထိုထိုဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့ကို စွန့်လွှတ်ပယ်ရှားခြင်းတို့သည် စာဂါဓိဋ္ဌာန တရားမည်ကုန်၏။ ။(အလောင်းတော်ဘဝ ပါရမီဖြည့်စဉ်ကာလ တို့၌ ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် မစွန့်မပယ်နိုင်သေး ရကား ဒါနစသော ပါရမီတို့ဖြင့် ထိုက်သည့်အလျောက် ဝတ္ထု ကာမတို့ကို စွန့်လွှတ်ခြင်း ကိလေသကာမတို့ကို တဒင်္ဂပဟာန် ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အနေဖြင့် ပယ်စွန့်ခြင်းတို့၌သာ အလောင်းတော် ကြီးများ ထောက်တည် ရပ်နားတော်မူကြရသည်။ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ရောက်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူမှသာ အလုံး စုံသော ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် ပယ်စွန့်ခြင်း၌ အပြီးတိုင် ထောက်တည် ရပ်နားတော်မူကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် ပယ်စွန့်ခြင်း အလောင်းတော်ဘဝ၌ ဒါနစသော ပါရမီတို့ဖြင့် ထိုထိုဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့ကို တဒင်္ဂ ပဟာန် ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အနေဖြင့် ပယ်စွန့်ခြင်းတို့ကို စာဂါဓိဋ္ဌာန တရားဟူ၍ ခေါ်ဆိုသည်။)

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

(၃) ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား ဟူသည်ကား...အရဟတ္တမဂ် ဖြင့် ကိလေသာဟူ အပူခပ်သိမ်း အကြွင်းမဲ့ အေးငြိမ်းခြင်း ပရိ- နိဗ္ဗာနက ဝလ၌ ဝဋ်ဒုက္ခခပ်သိမ်း အကြွင်းမဲ့ အေးငြိမ်းခြင်း ထိုသို့ အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် ကိစ္စပြီး အေးငြိမ်းရန် ရှေ့ပိုင်းကာလ အလောင်းတော်ဘဝတို့၌ ဒါနအစရှိသော ထိုထို ပါရမီတို့ဖြင့် လောဘ ဒေါသ မောဟစသော ထိုထို ကိလေသာအပူတို့၏ တဒဂ် ဝိက္ခမ္မနအနေဖြင့် အေးငြိမ်းခြင်းသည် ဥပသမာဓိဋ္ဌာန တရားမည်၏။ ။(အလောင်းတော်ဘဝ ပါရမီဖြည့်စဉ်ကာလတို့၌ ကိလေသာအပူ ဝဋ်ဒုက္ခအပူများ အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် ကိစ္စပြီး မအေးငြိမ်းသေးသဖြင့် ထိုသို့ အေးငြိမ်းခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ် သော ဒါနအစရှိသည့် ပါရမီတို့ဖြင့် ထိုထိုလောဘ ဒေါသ မောဟစသော ကိလေသာတို့၏ တဒဂ် ဝိက္ခမ္မန အနေဖြင့် အေး ငြိမ်းခြင်း၌သာ အလောင်းတော်ကြီးများသည် အခိုက် အတန့် အားဖြင့် ယောက်တည် ရပ်နားတော်မူကြသည်။ ဘုရား ဖြစ်မှသာ ကိလေသာအပူ ဝဋ်ဒုက္ခအပူတို့၏ အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် အေးငြိမ်းခြင်း၌ ကိစ္စပြီး ယောက်တည် ရပ်နားတော်မူကြရ သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုအပ်ပြီးသည့် ကိလေသာအပူ ဝဋ်ဒုက္ခ အပူတို့၏ အေးငြိမ်းခြင်းတို့ကို ဥပသမာဓိဋ္ဌာန တရားဟူ၍ ခေါ် ဆိုသည်။)

(၄) ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ဟူသည်ကား...အရဟတ္တဖိုလ် ပညာ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ပညာတို့နှင့်တကွ ထိုပညာတို့ကို ရရှိ ကြောင်းဖြစ်သည့် ရှေ့ပိုင်းကာလ အလောင်းတော်ကြီးများ သန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားသမျှ ဥပါယကောသလ္လဉာဏ် အစရှိသော ဉာဏ် ပညာအမျိုးမျိုးသည် ပညာဓိဋ္ဌာနတရား မည်၏။ ။(အလောင်း တော်ဘဝ ရှေ့ပိုင်း ပညာတို့၌သာ ယောက်တည် ရပ်နားတော် မူကြရသည်။ ဘုရားဖြစ်သော အခါမှ အရဟတ္တဖိုလ်ပညာ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ပညာတို့၌ ယောက်တည် ရပ်နားတော်မူကြရ သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုအပ်ပြီးသည့် ဉာဏ်ပညာအမျိုးမျိုးတို့သည် ပညာဓိဋ္ဌာနတရား မည်ကုန်၏။)

ပုထုဇန် အန္ဓ မေ့လျော့ကြသောသူတို့မှာ ဝတ္ထုကာမ၌ သာ ထောက်တည် ရပ်နားကြသဖြင့် ထိုဝတ္ထုကာမ တရား တို့သည် ထိုပုထုဇန် အန္ဓတို့၏ ထောက်တည် ရပ်နားရာ ဖြစ်ကုန်၏။ အလောင်းအလျှာ သူမြတ်တို့မှာကား ထို ဝတ္ထုကာမတရားတို့၏ အပြစ်ကို ကောင်းစွာ သိမြင်တော် မူကြသောကြောင့် ထိုဝတ္ထုကာမတို့မှ ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်သည့် သစ္စာစာဂ ဥပသမပညာ ဤတရားလေးပါးတို့၌ ထောက်တည် ရပ်နားတော်မူကြ သဖြင့် ထိုတရားလေးပါးတို့သည် အလောင်းတော်ကြီး များ၏ ထောက်တည် ရပ်နားရာ အဓိဋ္ဌာနတရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သန္တာန်၌

အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ ဖြစ်ပွားကြပုံ

ဘုရားဆုပန် နိယတဗျာဒိတ် ခံတော်မူပြီးသော အလောင်း တော်သူမြတ်သည် ပါရမီပဝိစယဉာဏ်တော်ဖြင့် ပါရမီတော်တို့ ကို ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထိုပါရမီတို့ကို ဘုရားအဖြစ်သို့ တိုင်ရောက် အောင် ဆောက်တည် ဖြည့်ကျင့်တော်မူမည်ဟု ကြံစည်ဝန်ခံ တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဝစီသစ္စာကို အကောင် အထည် ဖော်သောအနေဖြင့် အလုံးစုံသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့် သိမ်းဆည်း အရယူတော်မူလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလောင်း တော်၏ သန္တာန်၌ သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်သောအခါ ထိုပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင် ဘက် ဖြစ်သည့် ကိလေသာတို့ကို စွန့်ပယ်တော်မူခြင်း၊ ဝတ္ထုကာမ တို့ကိုလည်း စွန့်ပယ်တော်မူခြင်းကြောင့် စာဂါဓိဋ္ဌာန တရား လည်း ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ပါရမီကျေးဇူးဂုဏ်တို့ဖြင့် ကိလေသာအပြစ်များ ငြိမ်းအေး မြင်းကြောင့် ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရားလည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်နေ၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ထိုပါရမီတို့ဖြင့်ပင် သူတပါးတို့၏ စီးပွားဖြစ်ကြောင်း ဥပပါယ်
ကောင်း၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်တော်မူသောကြောင့် ပညာဓိဋ္ဌာန
တရားလည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်နေ၏။

(ပါရမီဆယ်ပါး ပါရမီခြောက်ပါးတို့ကို ဖြည့်တိုင်း
ဖြည့်တိုင်း (၀၁) ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ်များ ဖြစ်တိုင်း
ဖြစ်တိုင်းပင် အလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌(၁)ဝန်ခံချက်
အတိုင်း မချွတ်မယွင်း အားထုတ်မှုဟူသော သစ္စာဓိဋ္ဌာန
တရား.....၊ (၂)ပါရမီတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အကု
သိုလ် တရားတို့ကို ပယ်စွန့်မှုဟူသော စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား.....၊
(၃)ကိလေသာအပြစ်ဘေး ငြိမ်းအေးမှုဟူသော ဥပသမာ-
ဓိဋ္ဌာန တရား.....၊ (၄) သတ္တဝါတို့၏ စီးပွားဖြစ်ကြောင်း
ဥပပါယ်ကောင်း၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှုဟူသော ပညာဓိဋ္ဌာန
တရားတို့ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် ဆိုအပ်ပြီး
သည့် ပါရမီခြောက်ပါးတို့ကို တဖန်ထပ်၍ ချုံးပြန်လျှင်
သစ္စာ, စာဂ, ဥပသမ, ပညာဟူသော အဓိဋ္ဌာန တရား
လေးပါးတို့ ဖြစ်လာ၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

အပြစ်ကင်းသော လောကီစီးပွားမှု တခုခုကို ပြုလုပ်အားထုတ်
သောသူသည် ထိုအလုပ်အတွက် ရည်ရွယ်ချက် အကျိုးဖြစ်ထွန်း
အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကို လက်တွေ့ခံစားရသောအခါထိုစီးပွားမှုကို
ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍တိုး၍ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ် ပြုလုပ်
လေသည်။ ဤ၌ ရှေးရှေးပြုလုပ် အားထုတ်အပ်သော စီးပွားမှု
အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကား အကြောင်း၊
ထိုစီးပွားမှုကို ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍တိုး၍ လုံ့လကြိုးကုတ်
အားထုတ် ပြုလုပ်သည်ကား အကျိုးဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူပင် အပြစ်ကင်းလှသော ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ်
အလုပ်ကို အားထုတ်တော်မူသော အလောင်းတော်သူမြတ်သည်
လည်း ထိုအားထုတ်အပ်သည့် ပါရမီကောင်းမှုအတွက် ဝစီသစ္စာ
တည်းဟူသော ချိုမြိန်လှစွာသော အရသာ(သစ္စံ ဟဝေ သာဓု-
တရံ ရသာနံ၊ ယက္ခသံယုတ်ပါဠိ)၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိလေသာတို့ကို

ပယ်စွန့်ရခြင်း စာဂ၊ ထိုကိလေသာအပူ ငြိမ်းအေးခြင်း ဥပသမ၊ ဥပါယကောသလ္လဉာဏ်ပညာ တည်းဟူသော ထောက်တည်ရာ အဓိဋ္ဌာနတရားလေးပါး အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်း ထွက်မှု ကို လက်တွေ့သုံးဆောင် ခံစားတော်မူရသဖြင့် ထိုပါရမီကောင်းမှု တို့ကို တဘဝထက် တဘဝ ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍တိုး၍ လုံ့လ ကြီးကုတ် အားထုတ်တော်မူလေသည်။ ယင်းသို့ အားထုတ်တော် မူရာ၌ ရှေးရှေး ပါရမီကောင်းမှုတို့ကို အားထုတ်သောအခါ လက်တွေ့ သုံးဆောင် ခံစားရသော အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကား အကြောင်း၊ နောက် နောက်အခါ ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍တိုး၍ အားထုတ်အပ်သော ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ်များကား အကျိုးဖြစ်လေသည်။ ပါရမီ ကောင်းမှုများ ဖြစ်ပွားနေသည်ဆိုသည်နှင့် အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ ဖြစ်ပွားနေသည် ဆိုသည်မှာ အသံချင်းသာ ကွဲ၍ တရားသဘောအားဖြင့် တူနေသည်ကို ဆင်ခြင်သိရှိရာ၏။ အသေး စိတ်အားဖြင့် ဖော်ပြသော်....

(၁) ဒါနပါရမီ ကောင်းမှု ဆည်းပူးတော်မူနေဆဲအခါ အလောင်းတော်သူမြတ်သည် (က) အလှူခံကိုမြင်လျှင် လှူပေအံ့- ဟု ဝန်ခံကြံစည်ခဲ့သည့်အတိုင်း မချွတ်မယွင်း လှူဒါန်းရခြင်းတည်း ဟူသော သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား၊ (ခ) ဒါန၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူ များဖြစ်ကြသည် မစ္ဆရိယအစရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်စွန့်ရခြင်း တည်းဟူသော စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား၊ (ဂ) လှူဖွယ် ဝတ္ထု၌ တပ်မက်သော လောဘ၊ (မလှူလိုသူတို့အား ဖြစ်ပေါ် တတ်သည့်) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၌ မုန်းတီးခြင်း ဒေါသ၊ အလှူဒါန၌ တွေဝေခြင်း မောဟ (မလှူလျှင် ဒါန၌ တွေဝေခြင်း မောဟ ဖြစ်တတ်သည်)၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ တနည်းနည်းဖြင့် ကုန်ခန်းပျက် စီးသွားလျှင် မလှူလိုသူတို့အား ဖြစ်ပွားတတ်သည့် မစားမသောက် မသုံးရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဘယ၊ ဤ အကုသိုလ်ဘေးကြီးများ ငြိမ်းအေးမှုတည်းဟူသော ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား၊ (ဃ) ထိုက်သည် အားလျော်စွာ အခါကာလအလိုက် စီမံရင်းရှိသည့်အတိုင်း ဉာဏ်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ပညာ ရွှေသွားပြုကာ လှူဒါန်းရမှု ယင်းသို့လှူရာ၌ ပညာတရား အကြီးအမြတ်ရှိမှု တည်းဟူသော ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ဤလေးပါး သော အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကို လက်တွေ့ သုံးဆောင် ခံစားရသောကြောင့် နောက်နောက်အခါ ထပ်ကာ ထပ်ကာ တိုး၍တိုး၍ ဒါနပါရမီတရားကို ပွားများ ဖြည့်ကျင့်တော် မူလေသည်။

(၂) ထို့အတူ သီလပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူသော အခါ အလောင်းတော် သူမြတ်သည် ဆောက်တည်ချက်အတိုင်း လိက္ခာပုဒ်များကို မလွန်ကျူးခြင်း တည်းဟူသော သစ္စာဓိဋ္ဌာန တရား၊ ဒုဿီလျ စေတနာဆိုး အကုသိုလ်ဘေးမျိုးကို စွန့်ပယ်ရခြင်း တည်းဟူသော စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား၊ ဒုစရိုက်ဘေး ငြိမ်းအေးခြင်း တည်းဟူသော ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား၊ ပညာဉာဏ် အကြီးအမြတ် ရှိခြင်း တည်းဟူသော ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ဤလေးမျိုးသော အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကို လက်တွေ့ သုံးဆောင် ခံစားရသောကြောင့် နောက်နောက်အခါ ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍ တိုး၍ သီလပါရမီတရားကို ပွားများ ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေသည်။

(၃) ခန္တိပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူသောအခါ အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ဝန်ခံတော်မူခဲ့တိုင်း မချွတ်မယွင်း လည်းခံတော်မူရခြင်းတည်းဟူသော သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား၊ သူတဖက် သားတို့၏ အမှားပြုမှု ပြောဆိုချက်များအတွက် ထွေရာစဉ်းစား အကုသိုလ်များမှုကို ပယ်စွန့်ရခြင်းတည်းဟူသော စာဂါဓိဋ္ဌာန တရား၊ အမျက်ကောဓ ထကြွသောင်းကျန်းမှု၏ ငြိမ်းအေးခြင်း တည်းဟူသော ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား၊ ပညာဉာဏ် အကြီးအမြတ် ရှိခြင်း တည်းဟူသော ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ဤလေးမျိုးသော အကျိုး ဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကို လက်တွေ့ သုံးဆောင် ခံစား ရသောကြောင့် နောက်နောက်အခါ ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍ တိုး၍ ခန္တိပါရမီတရားကို ပွားများ ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေသည်။

(၄) ဝီရိယပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူသောအခါ အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ဝန်ခံတော်မူခဲ့တိုင်း သူတပါး၏

အစီးအပွားကို ပြုလုပ် အားထုတ်ရခြင်းတည်းဟူသော သစ္စာမိဋ္ဌာန တရား၊ ရော့ရဲဆုတ်နစ် အစွမ်းညံ့မှုကို စွန့်ပယ်ရခြင်းတည်းဟူ သော စာဂါမိဋ္ဌာနတရား၊ အကုသိုလ်ဘေး ငြိမ်းအေးခြင်းတည်း ဟူသော ဥပသမာမိဋ္ဌာနတရား၊ ပညာဉာဏ် အကြီးအမြတ်ရှိခြင်း တည်းဟူသော ပညာမိဋ္ဌာနတရား ဤလေးမျိုးသော အကျိုး ဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကို လက်တွေ့ သုံးဆောင် ခံစား ရသောကြောင့် နောက်နောက်အခါ ထပ်ကာ ထပ်ကာ တိုး၍ တိုး၍ ဝီရိယပါရမီတရားကို ပွားများ ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေသည်။

(၅) ဈာနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူသောအခါ အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ဝန်ခံတော်မူခဲ့တိုင်း လောက၏ အစီးအပွားကို စိုက်စိုက်စူးစူး ကြံစည် ရှုကြည့်တော်မူရခြင်း တည်းဟူသော သစ္စာမိဋ္ဌာနတရား၊ နိဝရဏ အကုသိုလ်များကို ပယ်ရှား စွန့်ပစ်ရခြင်းတည်းဟူသော စာဂါမိဋ္ဌာနတရား၊ စိတ်၏ ငြိမ်းအေးခြင်းတည်းဟူသော ဥပသမာမိဋ္ဌာနတရား၊ ပညာဉာဏ် အကြီးအမြတ်ရှိခြင်း တည်းဟူသော ပညာမိဋ္ဌာနတရား ဤ လေးမျိုးသော အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်းထွက်မှုကို လက်တွေ့ သုံးဆောင် ခံစားရသောကြောင့် နောက်နောက်အခါ ထပ်ကာ ထပ်ကာ တိုး၍ တိုး၍ ဈာနပါရမီတရားကို ပွားများ ဖြည့်ကျင့် တော်မူလေသည်။

(၆) ပညာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူသောအခါ အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ဝန်ခံတော်မူခဲ့တိုင်း သူတပါးတို့ စီးပွားဖြစ်ကြောင်း ဥပါယ်ကောင်း၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ဆောင် ရွက်ရခြင်း တည်းဟူသော သစ္စာမိဋ္ဌာနတရား၊ လမ်းလွဲလိုက်စား အမှားမှား ပြုလုပ်မှုတို့ကို စွန့်ပယ်ရခြင်း တည်းဟူသော စာဂါ- မိဋ္ဌာနတရား၊ မသိမလိမ္မာသော အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဖြစ်ပွားသည့် ပူပန်မှုခပ်သိမ်း ငြိမ်းအေးခြင်း တည်းဟူသော ဥပသမာမိဋ္ဌာန တရား၊ ပညာဉာဏ် အကြီးအမြတ်ရှိခြင်း တည်းဟူသော ပညာ- မိဋ္ဌာနတရား ဤလေးမျိုးသော အကျိုးဖြစ်ထွန်း အမြတ်အစွန်း ထွက်မှုကို လက်တွေ့ သုံးဆောင်ခံစားရသောကြောင့် နောက်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

နောက်အခါ ထပ်ကာထပ်ကာ တိုး၍တိုး၍ ပညာပါရမီ တရားကို ပွားများ ဖြည့်ကျင့်တော်မူလေသည်။

ဤဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအတိုင်း ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ် တရား ဖြစ်ပွားသည်ဆိုတိုင်းမှာပင် အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ ဖြစ်ပွားနေခြင်းဖြစ်၍ ပါရမီခြောက်ပါးတို့ကို အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရ၏ ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အဓိဋ္ဌာနတရားချင်း သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ပုံ

ပါရမီ ခြောက်ပါးတို့ကို အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ရသကဲ့သို့ပင် အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့တွင် လည်း တပါးတပါးဖြင့် ကျန်သော သုံးပါးသုံးပါးတို့ကို သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ရ၏။ ပေါင်းစု သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ပုံမှာ.....

စာဂါဓိဋ္ဌာန ဥပသမာဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန တရားတို့မှာ သစ္စာဓိဋ္ဌာန တရားကဲ့သို့ပင် မချွတ်မယွင်းမှန်ကန်ခြင်း ဝန်ခံချက် အတိုင်း စီမံပြုလုပ်ခြင်း သဘောရှိသောကြောင့် သစ္စာဓိဋ္ဌာန တရားဖြင့် စာဂါဓိဋ္ဌာန ဥပသမာဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန သုံးပါးတို့ကို သိမ်းကျုံး ယူအပ်ကုန်၏။

သစ္စာဓိဋ္ဌာန ဥပသမာဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန တရားတို့မှာ စာဂါဓိဋ္ဌာန တရားကဲ့သို့ပင် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပယ်စွန့်ခြင်း သဘောရှိသောကြောင့်၎င်း အလုံးစုံကို ပယ်စွန့်ခြင်း၏အကျိုး ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း စာဂါဓိဋ္ဌာန တရားဖြင့် သစ္စာဓိဋ္ဌာန ဥပသမာဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန သုံးပါးတို့ကို သိမ်းကျုံး ယူအပ်ကုန်၏။

သစ္စာဓိဋ္ဌာန စာဂါဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန တရားတို့မှာ ဥပသမာဓိဋ္ဌာန တရားကဲ့သို့ပင် ကမ္မဝင်္ဂ ကိလေသဝင်္ဂ အပူခပ်သိမ်း ငြိမ်းအေးခြင်း သဘောရှိသောကြောင့် ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရားဖြင့် သစ္စာဓိဋ္ဌာန စာဂါဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန သုံးပါးတို့ကို သိမ်းကျုံး ယူအပ်ကုန်၏။

သစ္စာဓိဋ္ဌာန စာဂါဓိဋ္ဌာန ဥပသမာဓိဋ္ဌာန တရားတို့မှာ ပညာရွှေသွားရှိ၍ မိမိတို့က ပညာ၏နောက်လိုက်များ ဖြစ်ကြ သောကြောင့် ပညာဓိဋ္ဌာန တရားဖြင့် သစ္စာဓိဋ္ဌာန စာဂါဓိဋ္ဌာန ဥပသမာဓိဋ္ဌာန သုံးပါးတို့ကို သိမ်းကျုံး ယူအပ်ကုန်၏။

အဓိဋ္ဌာနတရားတို့၏ ကျေးဇူးပြုပုံများ

ဤသို့လျှင် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့သည် သစ္စာဓိဋ္ဌာန တရား ကြောင့် အမွန်အစ လက်ဦးဖြစ်ပေါ်ကြ၍ စာဂါဓိဋ္ဌာန တရားဖြင့် ဗျတ္တိရုပ်သဘောအား ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကြပြီးလျှင် ဥပသမာဓိဋ္ဌာန တရားဖြင့် တိုးတက်စည်ပင် ပွားစီးကြကုန်လျက် ပညာဓိဋ္ဌာန တရားဖြင့် အဆင့်ဆင့် ထက်ဝန်းကျင် ကိလေသာအညစ်အကြေး တို့မှ ဝေးကွာ စင်ကြယ်ကြလေကုန်သည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ပါရမီတို့၏ အစပိုင်း၌ သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား ရှေ့ဆောင် ပြဋ္ဌာန်းသည်။ သစ္စာဓိဋ္ဌာနရှိမှ ပါရမီအလုပ်ကို စတင် အားထုတ်နိုင်လေသည်။ အလယ်ပိုင်း၌ စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား ရှေ့ဆောင်ပြဋ္ဌာန်းသည်။ သစ္စာဓိဋ္ဌာနဖြင့် ပါရမီအလုပ်ကို စတင် အားထုတ်ပြီးနောက် အလယ်ပိုင်း၌ စာဂါဓိဋ္ဌာနဖြင့် သူတစ်ပါး အကျိုးအတွက် မိမိ၏ ကိုယ်အသက်ကို ရက်ရက်စွန့်ပစ်ကာ ပါရမီ အလုပ်ကို အားထုတ်နိုင်သည်။ အဆုံးပိုင်း၌ ဥပသမာဓိဋ္ဌာန တရား ရှေ့ဆောင်ပြဋ္ဌာန်းသည်။ အလုံးစုံသော ဝဋ်ဒုက္ခငြိမ်းအေးမှ ပါရမီအလုပ်ကိစ္စ ပြီးဆုံးသည်။ ပညာဓိဋ္ဌာန တရားကား အစ အလယ် အဆုံး သုံးပိုင်းလုံး၌ပင် ရှေ့ဆောင်ပြဋ္ဌာန်းသည်။ ပညာ ရှိမှသာလျှင် စ၍လည်း အားထုတ်နိုင်သည်။ ကိုယ်အသက်ကို လည်း ရက်ရက် စွန့်လှူနိုင်သည်။ ဝဋ်ဒုက္ခခပ်သိမ်း အပြီးတိုင် ငြိမ်းအေးနိုင်သည်။

ထိုအဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးလုံးပင် အမြဲမပြတ် မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ အစီးအပွားကို ပြုတတ်ကုန်၏။ လူ ခပ်သိမ်းတို့ ကျောက်ထီးတန္တ၊ အလေးပြုအပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ချစ်ခင် လေးမြတ်အပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။ ထို

အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့တွင် သစ္စာဓိဋ္ဌာန စာဂါဓိဋ္ဌာန တရားနှစ်ပါး လက်ရှိ ထားတော်မူကြသောကြောင့် အလောင်း တော်ကြီးများသည် လူဝတ်ကြောင်ဘဝ ဖြစ်ရသောအခါ အာမိသ ဒါနဖြင့် သူတပါးတို့ကို ချီးမြှောက်တော်မူကြသည်။ ဥပသမာဓိဋ္ဌာန ပညာဓိဋ္ဌာန တရားနှစ်ပါး လက်ရှိထားတော်မူကြသော ကြောင့် ဒိမ်ရာမထောင် ရသေ့ ရဟန်းဘဝ ဖြစ်ရသောအခါ ဓမ္မဒါနဖြင့် သူတပါးတို့ကို ချီးမြှောက်တော်မူကြသည်။

ဘုရားဖြစ်သည့် နောက်ဆုံး (ပန္နိမ) ဘဝ၌

အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အပြီးတိုင် ပြည့်စုံပုံ

မှာထားချက်။ ။ကျမ်းဂန်တို့၌ အာစရိယဝါဒ (ဆရာအမျိုးမျိုး တို့၏ အယူအဆ အဆိုအမိန့်)ကို ဖော်ပြရာဝယ်....ကျမ်းရင်း ဆရာ၏ ဆရာ့အရာ၌ တင်ထားလောက်သည့် အရည် အချင်းရှိသော ဆရာတို့၏ ဝါဒဖြစ်လျှင် (ဧကေ ဝဒန္တိ) ဟူ၍သော်၎င်း၊ (အညေ ဝဒန္တိ)ဟူ၍သော်၎င်း ရေးသား ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ ။ကျမ်းရင်းဆရာနှင့် အရည်အချင်း တူမျှသော ဆရာတို့၏ ဝါဒဖြစ်လျှင် (အပရေ ဝဒန္တိ)ဟူ၍ ရေးသား ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ ။ကျမ်းရင်း ဆရာ့အောက် အရည်အချင်း နိမ့်ကျသော ဆရာတို့၏ ဝါဒဖြစ်လျှင် (ကေစိ ဝဒန္တိ)ဟူ၍ ရေးသား ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်—

“ဧကေ အညေ-ဆရာပေ၊
အပရေမူ-ကိုယ်ရည်တူ၊
ကေစိမှာမူ-ကိုယ့်အောက်လူ” —

ဟူ၍ (နိယံ)မှတ်တမ်း ဆရာစဉ်ဆက် ထားတော်မူခဲ့ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် (ဧကေဆရာ) (အညေဆရာ) ဟုဆိုလျှင် ကျမ်းရင်း ဆရာ၏ ဆရာ့အရာ၌ တည်ရှိသောဆရာများဟု မှတ်ယူရ၏။ (အပရေဆရာ) ဟုဆိုလျှင် ကျမ်းရင်းဆရာနှင့်

အရည်အချင်းတူသော ဆရာများဟု မှတ်ယူရ၏။ (ကေစိ ဆရာ)ဟု ဆိုလျှင် ကျမ်းရင်းဆရာ့အောက် အရည်အချင်း နိမ့်ကျသော ဆရာများဟု မှတ်ယူရ၏။

ကေဝါဒ

၁။ ဘုရားဖြစ်သည့်နောက်ဆုံး (ပစ္စိမ)ဘဝ၌ အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အလုံးစုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံပုံကို (ဧကေဆရာတို့က) ပဋိသန္ဓေ တည်နေသော အခါကပင် အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အပြီးတိုင် ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်၏။ (ပါရမီဖြည့်ခြင်းကိစ္စ အလုံးစုံ ပြည့်စုံမှ ပစ္စိမဘဝ ပဋိသန္ဓေ တည်နေခြင်းကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အလုံးစုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံမှ နောက်ဆုံး ပစ္စိမဘဝ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်)ဟူ၍ ဆိုတော်မူကြ၏။

ထိုဧကေဆရာတို့၏ ရှင်းလင်း ဖော်ပြပုံမှာ....အလောင်းတော် သူမြတ်သည် ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ပြည့်စုံအောင်မြောက်တော်မူပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မယ်တော်ဝမ်းတိုက်သို့ သက်သောအခါ မယ်တော်ဝမ်းတိုက်၌ ဆယ်လတည်နေသောအခါ ဖွားမြင်တော် မူသောအခါများ၌ သတိသမ္ပဇဉ်ရှိသူ ဖြစ်ရသည်။

လောကီ လူသာမန်တို့မှာ အမိဝမ်းသို့ သက်သော အခါကိုလည်း မသိ၊ အမိဝမ်း၌ တည်နေရသောအခါ ကိုလည်း မသိ၊ အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သောအခါကိုလည်း မသိကြကုန်။ အသီတိသာဝက အလောင်းအလျာများ မှာ အမိဝမ်းသို့ သက်သောအခါကိုသာ သိကြ၍ အမိဝမ်း၌ တည်နေရသောအခါ အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သောအခါတို့ကို ကား မသိကြကုန်။ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးအလောင်းအလျာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလောင်းအလျာတို့မှာ အမိဝမ်းသို့ သက် သောအခါနှင့် အမိဝမ်း၌ တည်နေရသော အခါတို့ကိုသာ သိကြ၍ အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သောအခါကိုကား မသိကြကုန်။ မှန်၏....ထိုအဂ္ဂသာဝက အလောင်းအလျာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလောင်းအလျာတို့မှာ ဖွားမြင်ခါနီးကာလ၌ ကမ္မဇ

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

လေတို့က ဦးစိုက်ရွမ်းပြန် ဖြစ်စေလျက် အသူအရာနက်လှ
 စွာသော ချောက်ကမ်းပါးထဲ၌ ပစ်ချလိုက်သည့်ပမာ
 ယောနိဝသို့ ပစ်ချအပ်ရကား သံကောက်ပေါက် (သော့
 ပေါက်)ဖြင့် ဆင်ပြောင်ကြီး ကြပ်တည်းစွာ ထွက်လာရ
 သကဲ့သို့ ကြပ်တည်းလှစွာသော ယောနိဝဖြင့် ထွက်လာ
 ကြရသောကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ အနန္တ ရောက်ကြရကုန်
 သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအဂ္ဂသာဝက အလောင်းအလျာ
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလောင်းအလျာတို့သည် “ငါတို့သည် အမိ
 ဝမ်းမှ ထွက်ကြရကုန်၏” ဟူ၍ မသိနိုင်ကြကုန်။ ဤသို့လျှင်
 “ပါရမီ ပြည့်ဝပြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားသော်မှ ဤသို့သော
 ဌာန၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြီးစွာ ရောက်ကြရတိတကား” ဟု
 စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ အမိဝမ်းခေါင်း ကိန်းအောင်းသန္ဓေ
 တည်နေရခြင်း၌ သံဝေဂကြီးစွာ ဖြစ်ရာ၏။

ဘုရားအလောင်းတော်များမှာမူ အမိဝမ်းသို့ သက်
 သောအခါ တည်နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါ သုံးပါး
 လုံးကိုပင် သိမြင်တော်မူကြကုန်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်
 များကိုကား ကမ္မဇလေတို့က ဦးစိုက်ရွမ်းပြန်ဖြစ်အောင်
 မပစ်ချနိုင်ကုန်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်များ
 ဖွားမြင်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ မျက်စိ
 တော်များကို ဖွင့်ကာ (ဓမ္မာသနပလ္လင်မှ ဓမ္မကထိက
 အရှင်မြတ် ငြိမ်သက်စွာ သက်ဆင်းသကဲ့သို့) ကြံကြံမတ်မတ်
 ရပ်တည်လျက်သာ မယ်တော်ဝမ်းမှ ထွက်ကြွစမြဲ ဖြစ်ကုန်
 သည်။ သဗ္ဗညုဘုရားအလောင်းတော်တို့ကို ထား၍ အခြား
 မည်သည့်သတ္တဝါမျှ အမိဝမ်းသို့ သက်သောအခါ အမိ
 ဝမ်း၌ တည်နေသောအခါ အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သောအခါ
 ဤအခါသုံးပါးလုံးကို သိသောသူဟူ၍ တလူမျှ မရှိချေ။
 ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်များ ပဋိသန္ဓေ နေ
 (အမိဝမ်းသို့သက်) သောအခါ၌၎င်း ဖွားမြင်သောအခါ
 ၌၎င်း စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း တသောင်း တုန်လှုပ်

သည်။ ။(ဒီဃနိကာယ် အဋ္ဌကထာ တတိယအုပ် မျက်နှာ ၆၉-မှ။)

အလောင်းတော်သူမြတ်သည် သစ္စာဓိဋ္ဌာနအကြောင်းတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဖွားပြီးလျှင်ပြီးခြင်း မြောက် အရပ်သို့ ခုနစ်ဖဝါး(ခုနစ်လှမ်း)လှမ်းကြွတော်မူကာ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို ရဲရင့်စွာ ကြည့်ရှု၍ သစ္စာသို့ အစဉ်လိုက် သောစကားဖြင့် “အဂ္ဂေါဟမသ္မိ လောကဿ၊ ဇေဋ္ဌောဟမသ္မိ လောကဿ၊ သေဋ္ဌောဟမသ္မိ လောကဿ = သတ္တလောက တွင် ငါ အမြတ်ဆုံး ငါ အကြီးဆုံး ငါ အချီးမွမ်းထိုက်ဆုံး” ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ မရွံ့မကြောက် ရဲရဲတောက် ကြီးဝါးတော်မူလေသည်။

ဥပသမာဓိဋ္ဌာနအကြောင်းတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံပြီးဖြစ် သောကြောင့် သူအို သူနာ သူသေ ရဟန်းတည်းဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ရသောအခါ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ ဇရာတရား နှိပ်စက်ပုံ ဗျာဓိတရားနှိပ်စက်ပုံ မရဏတရားနှိပ်စက်ပုံ စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့၌ တဏှာမပြတ်စဲက ထိုတဏှာ၏ စေပါးရာခံ ကျွန်အဖြစ်မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ပုံတည်းဟူသော (ရဋ္ဌပါလသုတ္တန်လာ) ဤ ဓမ္မုဒ္ဓေသတရား လေးပါးကို နဲနဲနက်နက် သိရှိတော်မူသော အလောင်းတော်၏သန္တာန်၌ ယောဗုဒ္ဓမာန် = (အရွယ်နုပျိုသည် ကို စွဲ၍ စိတ်တက်ကြွခြင်း)၊ အာရောဂျမာန် = (ကျန်းမာသည် ကို စွဲ၍ စိတ်တက်ကြွခြင်း)၊ ဇိဝိတမာန် = (အသက်ရှည်သည်ကို စွဲ၍ စိတ်တက်ကြွခြင်း)၊ သမ္ပတ္တိမာန် = (စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံ သည်ကို စွဲ၍ စိတ်တက်ကြွခြင်း) ဤမာန်မာနတရားများ ငြိမ်းအေး ကြလေသည်။

စာဂါဓိဋ္ဌာနအကြောင်းတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်သော ကြောင့် များစွာသော ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းနှင့်တကွ လက်တော်သို့ ရောက်ပြီးသော မင်းစည်းစိမ် ရောက်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်သော စကြဝတေး မင်းစည်းစိမ်တို့ကို မငဲ့မကွက် ရက်ရက်ကြီး စွန့်တော်မူသည်။

ဤကဲ့သို့ ဧကေဆရာတို့က ဖြေရှင်းတော်မူကြသည်။ ဤ ဧကေဝါဒကို အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်မြတ်သည် တစုံတခု ဝေဖန်မှု စိစစ်မှု မပြုခဲ့ပေ။

ကေစိဝါဒ

ဒုတိယဋ္ဌာနဖြစ်သည့် ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံသည် ဟု ကေစိဆရာတို့ ဆိုကြကုန်၏။

ထိုကေစိဆရာတို့၏ ရှင်းလင်းဖော်ပြပုံမှာ ...ဘုရားဖြစ်သော အခါ (အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရသောအခါ)၌ ဝန်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သော သစ္စာဓိဋ္ဌာနအကြောင်းတရားကြောင့် အရိယသစ္စာလေးပါးကို ပိုင်းခြားသိမြင်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သော စာဂါဓိဋ္ဌာနအကြောင်းတရားကြောင့် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို အမြစ်ပြတ် ပယ်စွန့်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သော ဥပသမာဓိဋ္ဌာန အကြောင်းတရားကြောင့် ဘုရားဖြစ်သောအခါ အလွန်အလွန် မွန်မြတ်သည့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အငြိမ်းခေတ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သော ပညာဓိဋ္ဌာနအကြောင်းတရားကြောင့် ဘုရားဖြစ်သောအခါ အနာဝရဏဉာဏ် = (ဥပယုတရားတို့ကို အပိတ်အပင် အဆီးအတားမရှိ သိတတ်သောဉာဏ်)ကို ရတော် မူသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကေစိဆရာတို့က ဖြေရှင်းတော်မူကြသည်။ ဤကေစိ ဝါဒကို အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်မြတ်က—“တံ အသိဒ္ဓံ၊ အဘိ- သမ္မောဓိယာပိ ပရမတ္ထဘာဝတော”-ဟူ၍ ပြည့်စုံ ပြီးပြေပြီဟု

ဝန်မခံနိုင်ကြောင်း ဖွင့်ပြသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကား...ထိုကေစိဆရာ
 တို့၏ စကားသည် မပြီးစီး မပြည့်စုံသေး၊ အကြောင်းကား
 အဘိသမ္မောဓိ ခေါ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်က
 ပရမတ္ထသက်သက် ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း ဥပသမာဓိဋ္ဌာန အရက
 လည်း ဝဋ်ဒုက္ခ၏ မဖြစ်သောချုပ်ခြင်း(မဖြစ်သည်ကိုပင် ချုပ်ခြင်း
 ဟု ခေါ်ရသော ချုပ်ခြင်း) ငြိမ်းခြင်းတိုင်အောင် ကောက်ယူ
 ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း ထိုဝဋ်ဒုက္ခ၏ မဖြစ်သော ချုပ်ငြိမ်းခြင်း
 ကလည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံသောကာလမှ ရစကောင်းသော သဘော
 ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း ထိုကေစိဆရာတို့၏ စကားသည် မပြီးစီး
 မပြည့်စုံသေးချေဟု ဆိုလိုသည်။

အညေဝါဒ

တတိယဋ္ဌာနဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသော
 အခါ (ဒေသနာဉာဏ်ကို ဖြစ်စေသောအခါ)၌ အဓိဋ္ဌာနတရား
 လေးပါးတို့ ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံသည်ဟု အညေဆရာ
 တို့ ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအညေဆရာတို့၏ ရှင်းလင်း ဖော်ပြပုံမှာ...ထို ဓမ္မစကြာ
 တရား ဟောကြားတော်မူသောအခါ၌ ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်း
 ပူးလေ့လာခဲ့သော သစ္စာဓိဋ္ဌာန အခြေခံအကြောင်းတရား ပြည့်
 စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သန္တာန်၌ သစ္စာ တပါးတပါး
 လျှင် သစ္စဉာဏ် ကိစ္စဉာဏ် ကတဉာဏ် သုံးပါးစီ ဝေဖန်ဖော်ပြ
 လျက် အရိယသစ္စာကို ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြင့် **သစ္စာဓိဋ္ဌာန
 တရား** ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ရှေးရှေးဘဝ
 တို့က ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့သော စာဂါဓိဋ္ဌာန အခြေခံအကြောင်း
 တရား ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သန္တာန်၌ သူတော်
 ကောင်းတရားကို ပေးဝေခြင်း သဒ္ဓမ္မမဟာဒါနကို ပြုခြင်းဖြင့်
စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။
 ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သော ဥပသမာဓိဋ္ဌာန
 အခြေခံအကြောင်းတရား ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏

သန္တာန်၌ ကိုယ်တော်တိုင်က ကိလေသာအပူ ငြိမ်းအေးပြီးဖြစ်၍ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ကိုယ်တော်နည်းတူ ငြိမ်းအေးစေတော်မူ ခြင်းဖြင့် ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံ လေသည်။ ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့သော ပညာဓိ- ဋ္ဌာန အခြေခံ အကြောင်းတရား ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၏ သန္တာန်၌ ဝေနေယျတို့၏ အာသယ အနုသယစသည်ကို ပိုင်းခြားကုန်စင် သိမြင်ခြင်းဖြင့် ပညာဓိဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင် ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အညေဆရာတို့က ဖြေရှင်းတော်မူကြသည်။ ဤအညေ ဝါဒကိုလည်း အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်မြတ်က—“တဒပိ အသိဒ္ဓံ၊ အပရိယောသိတတ္တာ ဗုဒ္ဓကိစ္စဿ = ဗုဒ္ဓကိစ္စ ပြီးဆုံးမှသာ အဓိ- ဋ္ဌာနတရား လေးပါး ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံနိုင်သည်။ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူသောအခါမှာ ဗုဒ္ဓကိစ္စကို စ-ရုံသာ စ-ရသေး၍ အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်သေးရကား ထိုအညေဆရာ တို့၏ ဝါဒစကားလည်း မပြီးစီး မပြည့်စုံသေး” ဟူ၍ ဝေဖန်တော် မူ၏။

အပရေဝါဒ

အပရေဆရာတို့ကမူ စတုတ္ထဋ္ဌာနဖြစ်သည့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော အခါ၌ အဓိဋ္ဌာနတရားလေးပါး ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံ သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထို အပရေဆရာတို့၏ ရှင်းလင်း ဖော်ပြပုံမှာ....သစ္စာဓိဋ္ဌာန တရားတို့တွင် အကြီးအမြတ်ဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထသစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား၏ အလုပ်ကိစ္စကား အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်၍ ကိလေသပရိနိဗ္ဗာန် စံရုံမျှဖြင့် ကိစ္စမပြီးစီး မပြည့်စုံသေး၊ ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်း ဘဝဇာတ်သိမ်းမှသာ အလုပ်ကိစ္စ ပြီးစီးပြည့်စုံသောကြောင့် ထိုပရိနိဗ္ဗာန် စံသောအခါ၌ သစ္စာဓိ- ဋ္ဌာနတရား ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ထိုအခါမှာ ကာမုပမိ ခန္ဓုပမိ ကိလေသုပမိ အဘိသင်္ခါရုပမိ တည်းဟူသော

ဥပဓိလေးပါးတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်စွန့်ခြင်းကြောင့် **စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား** ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ထိုအခါမှာ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းသောကြောင့် **ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား** ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။ ထိုအခါမှာ ပညာ၏ အကျိုးများ အဆုံးရောက် ပြီးမြောက်ခြင်းကြောင့် **ပညာဓိဋ္ဌာနတရား** ဝန်းကျင်ကုံလုံ အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အပရေဆရာတို့က ဖြေရှင်းတော်မူကြသည်။ ဤအပရေဆရာတို့၏ဝါဒကို အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်မြတ်သည် ဝေဖန်ပြစ်တင်မှု အလျဉ်းမပြုပဲ ထို အပရေဝါဒအပေါ်၌ လိုသည်ကိုသာ ထပ်၍ ဖြည့်သောအနေဖြင့် မိမိ၏ဝါဒကို “(၁) ဖွားတော်မူသောအခါ သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံကြောင်း အထူးသဖြင့် ထင်ရှားသည်။ (၂) ဘုရားဖြစ်သောအခါ ပညာဓိဋ္ဌာနတရား အပြီးတိုင်ပြည့်စုံကြောင်း အထူးသဖြင့် ထင်ရှားသည်။ (၃) ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားတော်မူသောအခါ ဓမ္မအလှူကြီးပေးလှူခြင်းဖြင့် စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံကြောင်း အထူးသဖြင့် ထင်ရှားသည်။ (၄) ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသောအခါ ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံကြောင်း အထူးသဖြင့် ထင်ရှားသည်” ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူသည်။

ဆရာတို့၏ဝါဒကို အကျဉ်းချုပ် မှတ်ယူလျှင်....

- (၁) ဧကေဆရာတို့က ပဌမဋ္ဌာနဖြစ်သည့် ပစ္ဆိမဘဝ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသောကာလ၌ အဓိဋ္ဌာနတရားလေးပါး အဆုံးတိုင်ရောက် ပြီးမြောက်ပြည့်စုံ၏ဟု ဆိုတော်မူကြ၏။
- (၂) ဧကစိဆရာတို့က ဒုတိယဋ္ဌာနဖြစ်သည့် ဘုရား ဖြစ်သောကာလ၌ အဓိဋ္ဌာနတရားလေးပါး အဆုံးတိုင် ရောက် ပြီးမြောက် ပြည့်စုံ၏ ဟု ဆိုတော်မူကြ၏။
- (၃) အံညေ ဆရာတို့က တတိယဋ္ဌာန ဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားသော ကာလ၌ အဓိဋ္ဌာန

၇-ပက်ဏ္ဍကဏ်း

တရားလေးပါး အဆုံးတိုင်ရောက် ပြီးမြောက် ပြည့်စုံ၏ ဟု ဆိုတော်မူကြ၏။

(၄) အပရေဆရာတို့က စတုတ္ထဌာနဖြစ်သည့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံသောကာလ၌ အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အဆုံးတိုင်ရောက် ပြီးမြောက် ပြည့်စုံ၏ ဟု ဆိုတော်မူကြ၏။

(၅) ဤစရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာ ကျမ်းပြုဆရာ အရှင် မဟာဓမ္မပါလ မထေရ်မြတ်ကား “ကျမ်းဆရာတို့သည် မိမိနှစ်သက်သည့်ဝါဒကို နောက်ဆုံး ပြုကြသည်” ဟုသော မှတ်တမ်းအတိုင်း မိမိ နှစ်သက်သဖြင့် အပရေဝါဒကို နောက်ဆုံး ဖော်ပြပြီးလျှင် အပရေဆရာတို့၏ဝါဒကို ဖြည့်စွက်ချက်ဖြင့် လက်ခံ နှစ်သက်တော်မူသည်။ ဖြည့်စွက်လက်ခံပုံမှာ ...“အပရေဝါဒအတိုင်း စတုတ္ထဌာနဖြစ်သည့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော ကာလကျမှ အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါး အပြီးရောက် ပြည့်စုံသည်။ သို့သော် ပဌမဌာန၌ သစ္စာဓိဋ္ဌာနတရား ဒုတိယဌာန၌ ပညာဓိဋ္ဌာနတရား တတိယဌာန၌ စာဂါဓိဋ္ဌာနတရား စတုတ္ထဌာန၌ ဥပသမာဓိဋ္ဌာနတရား အပြီးတိုင် ပြည့်စုံကြောင်း အထူးသဖြင့် ထင်ရှားသည်” ဤကဲ့သို့ စကားဖြည့်စွက်၍ လက်ခံတော်မူသည်။

အဓိဋ္ဌာနတရားတို့၏ အကျိုးများ

သစ္စာဓိဋ္ဌာနကြောင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်စုံသည်။ စာဂါဓိဋ္ဌာနကြောင့် အာဇီဝဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်စုံသည်။ ဥပသမာဓိဋ္ဌာနကြောင့် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်စုံသည်။ ပညာဓိဋ္ဌာနကြောင့် ဣဏဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်စုံသည်။

ထိုမှတစ်ပါး သစ္စာဓိဋ္ဌာနကြောင့် (မချွတ်မယွင်းစေရကား) ဒေါသဂတိသို့ မလိုက်ပါ။ စာဂါဓိဋ္ဌာနကြောင့် (ဝတ္ထုကာမတို့၌ မငြိကပ် မတပ်မက်ရကား) ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်ပါ။ ဥပသမာဓိဋ္ဌာနကြောင့် (မိမိ၏ ချွတ်ယွင်းချက် အပြစ်မရှိရကား)

တစုံတရာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်မရှိ၍ ဘယာဂတိသို့ မလိုက်ပါ၊ ပညာ-
မိဋ္ဌာနကြောင့် (အမှန်အတိုင်း သိမြင်ရကား) မောဟာဂတိသို့
မလိုက်ပါ။

ထိုမှ တပါးလည်း သစ္စာမိဋ္ဌာနကြောင့် ဒေါသမထွက်ပဲ
အချမ်းအပူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း မှက်၊ မြင်၊ ယင်၊ လေ၊ နေပူ၊
မြေ၊ ကင်းတို့၏ အတွေ့အထိများ သူတပါးတို့က အခံခက်အောင်
ပြောဆို ဆဲရေးသော စကားများ အလွန်ဆင်းရဲသော ဒုက္ခ
ဝေဒနာများကို သည်းခံတော်မူနိုင်၏။ စာဂါမိဋ္ဌာနကြောင့်
လောဘဖြင့် မတပ်မက်ပဲ သက်န်း ဆွမ်း ကျောင်း ဆေး ပစ္စည်း
လေးပါးတို့ကို ခိုဝံ့တော်မူ၏။ ဥပသမာမိဋ္ဌာနကြောင့် ကြောက်
လန့်ခြင်း (ဆုတ်နစ်သည့်ဒေါသ) အလျဉ်းမရှိပဲ ဆင်ကြမ်း မြင်း
ကြမ်း နွားကြမ်း ခွေးကြမ်းအစရှိသည့် ဘေးရန်များကို ရှောင်
ကြဉ်တော်မူ၏။ ပညာမိဋ္ဌာနကြောင့် တွေဝေခြင်း (မောဟ)
အလျဉ်းမရှိပဲ ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာဝိတက်
တည်းဟူသော မိစ္ဆာဝိတက်သုံးပါးတို့နှင့် တကွ အကုသိုလ်တရား
တို့ကို ပယ်ရှားတော်မူ၏။

သစ္စာမိဋ္ဌာနကြောင့် နေက္ခမ္မချမ်းသာကို ရတော်မူ၏။ စာဂါ-
မိဋ္ဌာနကြောင့် ပဝိဝေကချမ်းသာကို ရတော်မူ၏။ ဥပသမာမိဋ္ဌာန
ကြောင့် ဥပသမချမ်းသာကို ရတော်မူ၏။ ပညာမိဋ္ဌာနကြောင့်
မဂ်ဉာဏ်လေးပါးနှင့် ယှဉ်သော ချမ်းသာကို ရတော်မူ၏။

သစ္စာမိဋ္ဌာနကြောင့် ပဌမဈာန်ချမ်းသာ၊ စာဂါမိဋ္ဌာနကြောင့်
ဒုတိယဈာန်ချမ်းသာ၊ ဥပသမာမိဋ္ဌာနကြောင့် တတိယဈာန်
ချမ်းသာ၊ ပညာမိဋ္ဌာနကြောင့် စတုတ္ထဈာန်ချမ်းသာကို ရတော်
မူ၏။

ဤသို့လျှင် များစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူး အကျိုးတရားတို့
နောက်လိုက်ရှိကြသည့် အမိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ဖြင့် အလုံးစုံ
သော ပါရမီတို့ကို စုပေါင်းသင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ပုံကို သိရ၏။

ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့ကို တရားနှစ်ပါးဖြင့်

သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရပုံ

အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ဖြင့် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ရသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ကရုဏာ ပညာ နှစ်ပါးတို့ဖြင့်လည်း ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့ကို သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်ရ၏။ မှန်၏....ကရုဏာ ပညာ နှစ်ပါးတို့ဖြင့် သိမ်းဆည်းအပ်သည့် (ကရုဏာ ပညာ နှစ်ပါး အခြေခံ အကြောင်းရင်းရှိ၍ ပြုအပ်သည့်) ဒါနအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်သာလျှင် သဗ္ဗာသဓမ္မာဓိဉာဏ်၏ အဆောက်အဦများ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ် ရောက်အောင် အကျိုးပေးကြကုန်၏။

(ဤကား ပါရမီတို့၏ အကျဉ်းချုပ် တရားများတည်း။)

ဤအခဏ်း၌—

ပါရမီအကျယ် သုံးဆယ်တို့ကို ပါရမီဆယ်ပါးဖြင့်ချုံး၍ ပြသည်။ တဖန် ထိုဆယ်ပါးတို့ကို ဒါန, သီလ, ခန္တီ, ဝီရိယ, ဈာန်, ပညာဟူသော ပါရမီခြောက်ပါးဖြင့် ချုံး၍ပြသည်။ တဖန် ထိုခြောက်ပါးတို့ကို သစ္စာ, စာဂ, ဥပသမ, ပညာဟူသော အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးတို့ဖြင့် ချုံး၍ပြသည်။ တဖန် အလုံးစုံသော ပါရမီတို့ကို ကရုဏာ, ပညာ နှစ်ပါးဖြင့် ချုံး၍ပြသည်ဟု အကျဉ်းချုပ် မှတ်ယူရ၏။

(၁၃) ပါရမီတို့ကို ပြည့်စုံစေကြောင်း တရားများ

“ပါရမီတို့ကို ပြည့်စုံစေတတ်သည့် အကြောင်းတရားတို့ကား အဘယ်တရားတို့နည်း”ဟု မေးခဲ့သော်—

- (၁) ဘာဝနာလေးပါးဖြင့် အားထုတ်ခြင်း၊
- (၂) ပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် တရားတို့ကို ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ပယ်ရှားခြင်း၊
- (၃) ဘုရားရှင်တို့အား မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်းခြင်း။

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်—

(က) ကိုယ်တော်အပေါ်၌ ချစ်ခြင်း၏ ကုန်ခန်းခြင်း၊

(ခ) ဝေနေယျတို့၌ ချစ်ခြင်း၏ တိုးပွားခြင်း—

ဤတရားများသည် ပါရမီတို့ကို ပြည့်စုံစေတတ်သည့် အကြောင်း တရားများဖြစ်သည်ဟု အကျဉ်းဖြေဆိုရာ၏။

အကျယ်အားဖြင့်ကား....

(၁) အလုံးစုံသော ပါရမီ စာဂ စရိယ တရားတို့ကို သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် တခုတည်းကိုသာ ရည်စူးဆုပန်၍ အကြွင်းအကျန်မထား ပွားများ ဆည်းပူးခြင်းတည်းဟူသော **သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ**၊ မြတ်နိုးတနာ ရှိသေစွာ ပွားများဆည်းပူးခြင်း တည်းဟူသော **သက္ကစ္စဘာဝနာ**၊ ဘဝမပြတ် ဆက်စပ်အောင် ပွားများဆည်းပူး ခြင်းတည်းဟူသော **နိရန္တရဘာဝနာ**၊ ဘုရားမဖြစ်မီ အကြား တွန့်တိုဆုတ်နစ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ ကာလရှည်လျားစွာ ပွားများ ဆည်းပူးခြင်း တည်းဟူသော **စိရကာလဘာဝနာ**—ဤ ဘာဝနာ လေးပါးတို့ဖြင့် ပွားများအားထုတ်ခြင်းသည် ပါရမီတို့၏ ပြည့်စုံ ကြောင်း ဥပါယ်ကောင်းကြီး ဖြစ်ပေ၏။

(၂) ထိုမှတစ်ပါး ဘုရားအလောင်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထု အစုစုတို့ကို “ငါ့အား ဖြစ်ပေါ် ရရှိလတ္တံ့သော အသက်နှင့်တကွ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရောက်ဆိုက်လာလျှင် မဆုတ်မနစ် လှူဒါန်းပေအံ့၊ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အား လှူဒါန်းပြီးသည်မှ အကြွင်းအကျန်ကိုသာ ငါသုံးဆောင် ပေအံ့”....ဟူ၍ အလှူဒါန တံခါးဝ၌ မရမီကပင် ရှေးဦးစွာ ကြိုတင် ၍ စွန့်လှူထားရသည်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုတင်၍ စွန့်လှူဖို့ရန် စိတ်ကို ပြင်ဆင်၍ ထားသည်ရှိ သော် မိမိကိုယ်ပိုင် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှသော ဝတ္ထုတို့၌—

(က) ရှေးက ဒါနမှု၌ အလေ့အလာ မရှိခဲ့ခြင်း၊

(ခ) ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုက နည်းပါးနေခြင်း၊

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

- (ဂ) ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုက မလှရက်နိုင်အောင် ကောင်းမွန် နေခြင်း၊
- (ဃ) ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုများ ကုန်သွားမည်ကို စိုးရွံ့ ကြံစည် ခြင်း-

ဟူ၍ ဒါနကောင်းမှု မပြုဖြစ်အောင် ဟန့်တား ပိတ်ဆို့တတ် သည့်(ဒါနဝိနိဗန္ဓ)အကြောင်းတရား လေးပါးတို့ရှိရာတွင်—

(က) လှူဖွယ်ဝတ္ထုလည်း ပြည့်စုံနေပါလျက် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လည်း မိမိချက်မှောက် ထင်ရှား ရောက်ဆိုက်နေပါလျက် ဘုရား အလောင်း၏ စိတ်သန္တာန်၌ (အကယ်၍) လှူဒါန်းဖို့ရန် စိတ်မသက်ပဲ ရှိနေခဲ့သော်... ထိုအလောင်းတော် သူမြတ်သည် “ငါသည် ကေနမုချ ရှေးဘဝများက ဒါနကောင်းမှု၌ အလေ့ အလာ မပြုအပ်ခဲ့ပေ၊ ထို့ကြောင့်ပင် ယခုအခါ အပြင်အပ အင်္ဂါများ ပြည့်စုံနေပါလျက် ငါ့သန္တာန်၌ ပေးလှူလိုသော ကုသိုလ်ဆန္ဒ စိတ်၌ မတည်လာခြင်း မပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ဆုံးဖြတ် သိရှိတော်မူပြီးလျှင် “ဤကဲ့သို့ လှူလိုသောစိတ် မဖြစ် သော်လည်း လှူဒါန်းမှ အလေ့အလာရ၍ ငါ၏စိတ်သည် ဒါန ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်နှစ်ခြိုက် ပျော်ပိုက်ပေလိမ့်မည်...၊ ကိုင်း... ငါသည် ယခုမှစ၍ ဒါနကို ရဲရဲရက်ရက် ပေးလှူပေအံ့၊ ငါသည် ရှေးဦးကပင် ကြိုတင်၍ ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထု အစုစုတို့ကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အား စွန့်လှူပြီးသား မဟုတ်လော”ဟု ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဝင် ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် လွတ်လွတ်ကြည်ဖြူ ပေးလှူတော်မူလေ သည်။ ဤသို့ ပေးလှူသည်ရှိသော် အလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌ ရှေးဦးစွာသော (က) အမှတ်ပါ=ဒါနမှု၌ အလေ့အလာ မရှိခဲ့ခြင်း တည်းဟူသော ဒါန၏ အဟန့်အတား အကြောင်း တရားကို ပယ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

(ခ) ဘုရားအလောင်းတော်သည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုက နည်းပါး နေခဲ့သော်၎င်း ချို့တဲ့နေခဲ့သော်၎င်း ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူ လေသည်။ ဆင်ခြင်တော်မူပုံမှာ.....

“ငါသည် ရှေးအခါက မလ္လာဒါနိဒ္ဒေသောကြောင့် ယခု အခါ ပစ္စည်းချို့တဲ့ ရှားပါးရသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု အခါ ငါသည် နည်းသည်ဖြစ်စေ ယုတ်ညံ့သည်ဖြစ်စေ မိမိရသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုသော်လည်း အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံကာ လှူသင့်ပေ၏။ ယင်းအလှူဖြင့် ငါသည် နောက်အခါ၌လည်း ဒါနပါရမီကို အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်စေအံ့”-

ဟူ၍ ဆင်ခြင်တော်မူသည်။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် အလောင်းတော်သည် ရရသမျှ ဒါနဝတ္ထုဖြင့် လွတ်လွတ်ကြည်ဖြူ ပေးလှူတော်မူလေသည်။ ဤသို့ ပေးလှူသည်ရှိသော် အလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သည့် (ခ) အမှတ်ပါ = ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုက နည်းပါးနေခြင်း တည်းဟူသော ဒါန၏ အဟန့်အတား အကြောင်းတရားကို ပယ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

(ဂ) ဘုရားအလောင်းတော်သည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုက အလွန်ကောင်းမွန်နေခြင်းကြောင့် မလ္လာဒါနိဒ္ဒေသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူ၏.....

“အို သူတော်ကောင်းဘုရားလောင်း....အမောင်သည် အလွန်မြတ်လှ ချီးမွမ်းအပ်လှသည့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကြီးကို အလိုရှိသည် မဟုတ်ပါလော့၊ ထို့ကြောင့် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သည့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိရန် အလွန်ကောင်းမွန်သည့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုသာ အမောင်သည် လှူသင့်လှပေ၏”-

ဟူ၍ ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် အလောင်းတော်သည် အလွန်ကောင်းမြတ် နှစ်သက်အပ်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို လွတ်လွတ်ကြည်ဖြူ ပေးလှူတော်မူလေသည်။ ဤသို့ ပေးလှူသည်ရှိသော် အလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌ သုံးခုမြောက် ဖြစ်သည့် (ဂ) အမှတ်ပါ = ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထုက မလ္လာရက်နိုင်လောက်အောင် ကောင်းမွန်နေခြင်း တည်းဟူသော ဒါန၏ အဟန့်အတား အကြောင်းတရားကို ပယ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

(ဆ) ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒါနမူပြုစဉ် လူဖွယ် ဝတ္ထုတို့ ကုန်ခန်းသည်ကို မြင်လျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူ၏...။

“ပျက်စီးကုန်ခန်းခြင်း သဘောသည်ကား စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့၏ ဓမ္မတာသဘောပင် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်မူ ရှေး အခါက မကုန်မခန်းစေတတ်သည့် ဒါနကောင်းမှု မပြုခဲ့ သောကြောင့် ယခု ငါသည် လူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့၏ ကုန်ခန်းခြင်းကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံရသည်။ ကိုင်း... ငါသည် မိမိရသမျှ နည်းနည်းများများ လူဖွယ်ဝတ္ထုဖြင့်ပင် ဒါနမူ ပြုပေအံ့။ ယင်းအလှူဖြင့် ငါသည် နောက်အခါ၌ ဒါနပါရမီ၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရပေအံ့”-

ဟူ၍ ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် အလောင်း တော်သည် မိမိရသမျှ လူဖွယ်ဝတ္ထုဖြင့် လွတ်လွတ်ကြည်ဖြူ ပေး လှူတော်မူလေသည်။ ဤသို့ ပေးလှူသည်ရှိသော် အလောင်းတော် ၏ သန္တာန်၌ လေးခုမြောက်ဖြစ်သည့် (ဆ) အမှတ်ပါ = ကိုယ်ပိုင် ဝတ္ထုများ ကုန်သွားမည်ကို စိုးရွံ့ကြံစည်ခြင်း တည်းဟူသော ဒါန၏ အဟန့်အတား အကြောင်းတရားကို ပယ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေ တော့သည်။

ဤသို့လျှင် ဒါန၏ အဟန့်အတား အကြောင်းတရားများကို ထိုက်သည့်အလျောက် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ပယ် ဖျောက်ခြင်းသည် ဒါနပါရမီ၏ ပြည့်စုံကြောင်း ဥပါယ်ကောင်း ဖြစ်၏။ ဒါနပါရမီ၌ကဲ့သို့ သီလပါရမီ အစရှိသည်တို့၌လည်း မှတ်ယူအပ်၏။

(၃) ထိုမှတပါး ဘုရားအလောင်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် “ဣမာဟံ အတ္တဘာဝံ ဗုဒ္ဓါနံ နိဿျာဒေမိ = ငါသည် ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကို ဘုရားရှင်တို့အား အပ်နှင်းကြည်ဖြူ ပေးလှူပါ၏” ဟူ၍ ရှေးဦးကပင် မိမိကိုယ်ကို ဘုရားရှင်တို့အား အပ်နှင်းစွန့်လှူ ထားရသည်။ ယင်းသို့ ရှေးဦးကပင် ကြိုတင်၍ မိမိကိုယ်ကို

ဘုရားရှင်တို့အား အပ်နှင်းပေးလှူထားခြင်းသည် ခပ်သိမ်းသော ပါရမီတို့၏ ပြည့်စုံကြောင်း ဥပါယ်ကောင်းကြီး ဖြစ်ပေသည်။

မှန်၏ ...ဘုရားရှင်တို့အား မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်းစွန့်လှူထား ပြီးသော ဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုထိုဘဝတို့၌ ပါရမီ တော်များ ပြည့်ဝရန် လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်တော်မူစဉ် ကိုယ်ခန္ဓာအသက်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်လောက်သည့် ပြုနိုင်ခဲ့ သည်းခံ နိုင်ခဲ့သော အမှုကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာသော်၎င်း အသက်ကိုပင် ဆောင်သွားနိုင်လောက်အောင် ထက်မြက်စူးရှ ပြင်းထန်လှသည့် သတ္တဝါသင်္ခါရတို့ ပြုဆောင်အပ်သော အကျိုးမဲ့များနှင့် တွေ့ကြုံ သော်၎င်း “ငါသည် ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးကို ဘုရားရှင် တို့အား စွန့်ထားအပ်ပြီး ဤကိစ္စ၌ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေ” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် အသက်ကိုပင်သော်လည်း ရန်ရှာနိုင် လောက်သည့် ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စ အကျိုးမဲ့များကြောင့် အနည်းငယ်မျှ ဖောက်ပြန်တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ စင်စစ်မူ ပါရမီအထု ကုသိုလ်ကို ပွားများမှု၌သာ ကြံကြံနိုင်ကျည် တည်တော်မူလေ သည်။

ဤသို့လျှင် မိမိကိုယ်ကို ဘုရားရှင်တို့အား အပ်နှင်းလှူဒါန်း ထားခြင်းသည်လည်း ပါရမီတို့၏ ပြည့်စုံကြောင်း ဥပါယ်ကောင်း တရပ် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုမှတစ်ပါး အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဘုရားအလောင်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်၏—

- (က) မိမိကိုယ်၌ ချစ်ခြင်း တဏှာ သိနေဟတရား၏ ကုန်ခန်းခြင်း၊
- (ခ) ဝေနေယျတို့၌ ချစ်ခြင်း မေတ္တာ ကရုဏာ သိနေဟ တရား၏ တိုးပွားခြင်း —

ဤနှစ်ပါးသည် ပါရမီတို့၏ ပြည့်စုံကြောင်းဖြစ်၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ချဲ့ဦးအံ့ ...သဗ္ဗညုတဉ္ဇူဏ်ကို ရဖို့ရန် စိတ်သန်ဆုညွတ်တော် မူသော အလောင်းတော်သူမြတ်၏ သန္တာန်၌ သဘာဝဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပုံကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့် ထိုသဘာဝဓမ္မ တို့၌ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မငြိကပ် မလိမ်းကျံရကား သဘာဝဓမ္မ အစုအဝေးမျှဖြစ်သော မိမိကိုယ်၌ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း တဏှာပေမ သိနေဟ တရားသည် တနေ့တခြား ပါး၍ ပါး၍ ကုန်ခန်း၍ ကုန်ခန်း၍သာ သွားလေတော့သည်။

မဟာကရုဏာအဟုန် အဖန်ဖန် ပွားထုံတော်မူသဖြင့် ချစ်လှ စွာသော သားသမီးများပမာ သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့ကို ရှုကြည့်တော် မူခြင်းကြောင့် အလောင်းတော်၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် ထိုသတ္တဝါ တို့၌ မေတ္တာ၏အစွမ်းဖြင့် ချစ်ခြင်း (မေတ္တာချစ်) ကရုဏာ၏ အစွမ်းဖြင့် ချစ်ခြင်း (ကရုဏာချစ်) တည်းဟူသော မေတ္တာ ကရုဏာ သိနေဟတရားတို့ကား ပွား၍ပွား၍သာ စည်ပင်လာလေ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုထိုအခိုက်အတန့်အားလျော်စွာ မိမိသန္တာန် သူတပါးသန္တာန်တို့၌ လောဘ ဒေါသ မောဟတို့ ကင်းကွာ သဖြင့် မစ္ဆရိယ အစရှိသော ပါရမီ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများကို ဝေးကွာအောင် ပြုတော်မူပြီးသော ဘုရားအလောင်းတော် သူမြတ်သည် ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့သည့် အဓိဋ္ဌာနတရား လေးပါးသို့ အစဉ်လိုက်သော ဒါန, ပိယဝါစာ, အတ္ထစရိယာ, သမာနတ္တတာ တည်းဟူသော သင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါးတို့ဖြင့် သတ္တဝါအပေါင်းအား ချီးမြှောက်မှု ပြုတော်မူလျက် ဗောဓိဉ္ဇူဏ်သုံးပါးသို့ ရောက် ကြောင်း အကျင့်ပဋိပတ် ယာဉ်သုံးရပ်၌ မသက်မရောက်သေး သော သတ္တဝါတို့ကို သက်ရောက်အောင် သက်ရောက်ပြီးသော သတ္တဝါတို့ကို ရင့်သန်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်တော်မူလေသည်။

မှန်၏....အလောင်းတော်ကြီးများ၏ ကရုဏာ ပညာ ဤတရား နှစ်ပါးကို ဒါနတည်းဟူသော သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်၏၊(ဒါနအလျဉ်းမပါ ကရုဏာ ပညာချည်းသက်သက် ချောက်

တပ်တပ် ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ အလှူဒါနပေးလျက် ပေးလျက်သာ ကရုဏာပညာနှစ်ပါး ဖြစ်ပွားသည်ဟု ဆိုလိုသည်။) ပေးလှူသော အခါမှာလည်း အလှူခံတို့နှင့် အခြွေအရံတို့အပေါ် ငေါက်ငမ်း ဟိန်းဟဲခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ ပိယဝါစာ ချိုသာစကား ပြောကြား၍ သာပေးလှူတော်မူသဖြင့် အလောင်းတော်ကြီးများ၏ ဒါနသင်္ဂဟ ဝတ္ထုကို ပိယဝါစာ သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်၏။ ပိယ ဝါစာ ချိုသာစကား ပြောကြားရာ၌လည်း နှုတ်ဖျားတွင်ရွှေသာ နားကြားကောင်းရုံ (အပေါ်ယံ ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက်) မဟုတ်ပဲ ဝမ်းထဲကပင် စင်စစ် အကျိုးကို လိုလားသောစိတ်ဖြင့် သူတဖက် သား အကျိုးရှိအောင် ကျင့်ကြံပြောဆိုခြင်းဖြစ်၍ အလောင်း တော်ကြီးများ၏ ပိယဝါစာ သင်္ဂဟဝတ္ထုကို အတ္ထစရိယာ သင်္ဂဟ ဝတ္ထုဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်၏။ (ဗောဓိသမ္ဘာရဖြစ်သည့် ပါရနီ စာဂစရိယတရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းသည် သတ္တဝါတို့၏အကျိုးကို ကျင့်နေခြင်းဖြစ်သည်၊ အတ္ထစရိယာ သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြစ်သည်) ဗောဓိ သမ္ဘာရတရားတို့၌ ကျင့်ကြံတော်မူကြသော အလောင်းတော် သူမြတ်ကြီးများအား အရာရာ၌ပင် သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့ကို ကိုယ်နှင့် ထပ်တူပြု၍ ဆင်းရဲမကွာ ချမ်းသာအမျှ စိတ်ထားတော်မူနိုင်ကြ သဖြင့် အလောင်းတော်ကြီးများ၏ အတ္ထစရိယာ သင်္ဂဟဝတ္ထုကို သမာနတ္တတာ = (ကိုယ်တူကျင့်ခြင်း) သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်၏။

ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌လည်း အဓိဋ္ဌာနတရားလေးပါး ပြည့်စုံ ခြင်းကြောင့် အစွမ်းကုန် တိုးပွားသော ထိုသင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါး တို့ဖြင့်ပင် သတ္တဝါအပေါင်းအား ချီးမြှောက်ခြင်းအမှု တခုကိုသာ ပြုသဖြင့် ချေချွတ်ခြင်း ဆုံးမခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်လေသည်။ ချဲ့ဦးအံ့... ဘုရားရှင်တို့၏ ဒါနသင်္ဂဟဝတ္ထုသည် စာဂါဓိဋ္ဌာနဖြင့် တိုးပွား ပြည့်ဝ၏။ ပိယဝါစာ သင်္ဂဟဝတ္ထုသည် သစ္စာဓိဋ္ဌာနဖြင့် တိုးပွားပြည့်ဝ၏။ အတ္ထစရိယာ သင်္ဂဟဝတ္ထုသည် ပညာဓိဋ္ဌာနဖြင့် တိုးပွား ပြည့်ဝ၏။ သမာနတ္တတာ သင်္ဂဟဝတ္ထုသည် ဥပသမာဓိ ဋ္ဌာနဖြင့် တိုးပွား ပြည့်ဝ၏။

ဤအရာ၌ စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာဝယ် ဗုဒ္ဓထောမနာ (၄) ဝါထာတို့ကို ဤသို့ ကြည်ညိုစွာ ဖွဲ့ဆိုထားလေသည်။

- (၁) သစ္စော စာဂီ ဥပသန္ဓော၊
 ပညဝါ အနုကမ္ပကော။
 သမ္ဘတသဗ္ဗသမ္ဘာရော၊
 ကံ နာမတ္ထံ န သာမယေ။

သစ္စော၊ ဝိရတီ ဝါစာ ပညာပရမတ္ထ သစ္စာဓိဋ္ဌာန လေးပါး ထွတ်ဖျားတိုင်မြောက် ရောက်တော်မူပြီးသော။ စာဂီ၊ ဝတ္ထုနှင့် ကိလေသာ နှစ်ဖြာသောကာမတို့ကို စွန့်ချပယ်လှန် စာဂါ-ဓိဋ္ဌာန်ကြီး အပြီးတိုင်မြောက် ရောက်တော်မူပြီးထသော။ ဥပ-သန္ဓော၊ ကိလေသာဟူ အပူခပ်သိမ်း ငြိမ်းအေးတော်မူပြီးထသော။ ပညဝါ၊ သဗ္ဗညုတ အနာဝရဏဉာဏ်တော်ရှင် ဖြစ်တော်မူပေ ထသော။ အနုကမ္ပကော ကြီးမြတ်လှစွာ ကရုဏာဖြင့် သတ္တဝါ တို့အား သနားစောင့်ရှောက်တော်မူပေထသော။ သမ္ဘတသဗ္ဗ-သမ္ဘာရော၊ လေ့ကျက်ရှာမှီး ဆည်းပူးပြီးသည့် ငါးသီးစာဝ စရိယသုံးလီပါရမီအဆောက်အဦ အလုံးစုံရှိတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ကံ နာမ အတ္ထံ၊ အဘယ်မည်သော အကျိုးကို။ န သာမယေ၊ မပြီးစေနိုင်ပဲ ရှိပါအံ့နည်း။ သာမယတိ ဝေ၊ အကြောင်းဥသံ့ ပြီးပြည့်စုံသဖြင့် လူ့ဘုံနတ်ဌာန် နိဗ္ဗာန်တိုင်စိုး ဝေနေယျအကျိုးကို ဖွံ့ဖြိုးပုံသေ ပြီးစေတော်မူသည်သာတည်း။

- (၂) မဟာကာရုဏိကော သတ္ထာ၊
 ဟိတေသီ စ ဥပေက္ခကော။
 နိရပေက္ခော စ သဗ္ဗတ္ထ၊
 အဟော အစ္ဆရိယော ဇိနော။

သတ္ထာ၊ လူနတ်တို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မဟာ-ကာရုဏိကော၊ ကြီးမြတ်သန့်စင် ကရုဏာရှင်ကြီးဖြစ်တော်မူ၍။ ဟိတေသီ စ၊ ဝေနေယျတို့၏ အစီးအပွားကို နိဗ္ဗာန်တိုင် လိုလား တော်မူပေ၏။ ဥပေက္ခကော၊ လောကဓံရှစ် ဧွေကြိုလစ်လည်း

မုန်းချစ်မဟူ လျစ်လျူရှုဘော်မူနိုင်ပေ၏။ သဗ္ဗတ္ထ၊ ကိုယ်တွင်း
ကိုယ်ပ ရှိသမျှဥသယံ အလုံးစုံသောဝတ္ထုတို့၌။ နိရပေက္ခော စ၊
ဇုက္ကက်တွယ်တာ သာယာခုံမက်ခြင်းလည်း ကင်းတော်မူပေ၏။
ဇိနော၊ ငါးမာရ်အောင်မြင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။
အဟော အစ္ဆရိယော၊ ဩ...လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးထိုက်ပါပေစွာ
တကား။

(၃) ဝိရတ္တော သဗ္ဗဓမ္မေသု၊
သတ္တေသု စ ဥပေက္ခကော။
သဒါ သတ္တဟိတေ ယုတ္တော၊
အဟော အစ္ဆရိယော ဇိနော။

သဗ္ဗဓမ္မေသု၊ ခပ်သိမ်းဥသယံ အလုံးစုံသော တရားတို့၌။
ဝိရတ္တော၊ ခုံမင်တပ်မက်ခြင်း ကင်းတော်မူပါလျက်။ သတ္တေသု စ၊
လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါတို့၌လည်း။ ဥပေက္ခကော၊ ချစ်မုန်းမပြု
ဥပေက္ခာရှုတော်မူသည် ဖြစ်ပါလျက်။ သဒါ၊ နေ့ရောညဉ့်ပါ
ခပ်သိမ်းသောအခါ၌။ သတ္တဟိတေ၊ သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာရန်
အကြောင်း စီးပွားကောင်း၌။ ယုတ္တော၊ လုံ့လဆက်စဉ် ယှဉ်တော်
မူပေ၏။ ဇိနော၊ ငါးမာရ်အောင်မြင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်
သည်။ အဟော အစ္ဆရိယော၊ ဩ...လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးထိုက်ပါ
ပေစွာတကား။

(၄) သဗ္ဗဒါ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊
ဟိတာယ စ သုခါယ စ။
ဥယျုတ္တော အင်္ဂါလာသု စ၊
အဟော အစ္ဆရိယော ဇိနော။

ဇိနော၊ ငါးမာရ်အောင်မြင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။
သဗ္ဗဒါ၊ နေ့ရောညဉ့်ပါ ခပ်သိမ်းသောအခါ၌။ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ လူ
နတ်မြဟွာ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏။ ဟိတာယ စ၊ အစီး
အပွားများရန်အလို့ငှါ၎င်း။ သုခါယ စ၊ ချမ်းသာသုခ ရရန်အလို့ငှါ
၎င်း။ ဥယျုတ္တော၊ ဗုဒ္ဓကိစ္စ ငါးဌာနကို နေ့ညကြီးကုတ် အားထုတ်

တော်မူရပါလျက်။ အကိလာသု စ၊ ကိုယ်တော်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်
သောအရိပ် တဆိတ်မျှလည်း ရှိတော်မမူ။ အဟော အစ္ဆရိယော၊
ဩ...လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးထိုက်ပါပေစွာတကား။

ပါရမီတို့ကို ပြည့်စုံစေကြောင်းတရားများ ပြီး၏။

(၁၄) ပါရမီတော်တို့ ပြည့်စုံရာ ကာလအပိုင်းအခြား

“အဘယ်မျှသော ကာလအပိုင်းအခြားဖြင့် ပါရမီ
တော်တို့ ပြည့်စုံသနည်း (အဘယ်မျှကြာအောင် ပါရမီ
တို့ကို ဖြည့်မှ ဘုရားဖြစ်သနည်း)” ဟူ၍ မေးခဲ့သော်—

ဘုရားဆုပန် နိယတဗျာဒိတ် ခံပြီးသည့်နောက် အနည်းဆုံး
အားဖြင့် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း၊ အလယ်အလတ်
အားဖြင့် ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း၊ အများဆုံးအားဖြင့်
တဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ဤကာလ အပိုင်း
အခြားဖြင့် ပါရမီတော်တို့ ပြည့်စုံသည် (ဤမျှကြာအောင် ပါရမီ
တို့ကို ဖြည့်မှ ဘုရားဖြစ်သည်) ဟူ၍ ဖြေဆိုရာ၏။

ဤသို့ ကာလအပိုင်းအခြား သုံးမျိုး ပြားခြင်းမှလည်း အစဉ်
အတိုင်း ပညာဓိကဘုရားအလောင်း၊ သဒ္ဓါဓိကဘုရားအလောင်း၊
ဝီရိယာဓိကဘုရားအလောင်းဟု ဘုရားအလောင်း သုံးမျိုးသို့
လိုက်၍ ပြားခြင်း ဖြစ်သည်။ (ပညာဓိကဘုရားအလောင်းမှာ
လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်း၊ သဒ္ဓါဓိကဘုရားအလောင်းမှာ
ရှစ်အသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်း၊ ဝီရိယာဓိကဘုရားအလောင်းမှာ
တဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကြာအောင် ဖြည့်
ကျင့်မှ ပါရမီတော်များ ပြည့်စုံသည်။ သို့ရကား ဘုရားအလောင်း
သုံးမျိုးသို့လိုက်၍ ပြားခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုလိုသည်။)

“ဘုရားအလောင်းချင်း တူပါလျက် အဘယ့်ကြောင့်
ပါရမီဖြည့်ရာကာလ သုံးမျိုးပြားသနည်း” ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား...ပညာဓိက ဘုရားအလောင်းမှာ သဒ္ဓါနန္တ၍
ပညာကထက်သည်။ သဒ္ဓါဓိကဘုရားအလောင်းမှာ သဒ္ဓါထက်၍

ပညာက အလယ်အလတ် ရှိသည်။ဝီရိယာဓိကဘုရားအလောင်းမှာ ပညာနုန့်သည်။ပညာ၏အာနုဘော်ဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက် ရသည်။ ပညာထက်လျှင် လျှင်မြန်စွာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက် သည်။ပညာနုန့်လျှင် နှေးကွေးစွာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်သည်။ ဤသို့ ပညာ၏ အထက်အနုန့် ကွဲပြားခြင်းကြောင့် ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလ သုံးမျိုးပြားသည်။ ။(ဤကား အဋ္ဌကထာ၏ အဖြေ တည်း။)

အပရေဆရာတို့ကမူ ဝီရိယထက်ခြင်း အလယ်အလတ်ရှိခြင်း နုန့်ခြင်းသို့လိုက်၍ ဘုရားအလောင်းတို့၏ ပါရမီဖြည့်ရာကာလ သုံးမျိုးပြားသည် ဟု ဆိုကြ၏။

ဝိမုတ္တိပရိပါစနိယတရား = (အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရင့်သန်စေတတ် သည့် တရား ၁၅-ပါး)တို့၏ ထက်သည် အလယ်အလတ်ရှိသည် နုန့်သည်သို့ လိုက်၍ ဆိုခဲ့ပြီးသော ကာလအပိုင်းအခြားအတိုင်း အလောင်းတော်ကြီးတို့၏ ပါရမီများ ပြည့်စုံရကား ကာလသုံးမျိုး ပြားခြင်းသည် သင့်လှပေ၏ဟု ဆရာတို့ ဆိုကြ၏။

အဋ္ဌကထာ၊ ပညာဖြင့်ဝေ၊ အပရေ ဝီရိ၊ ဝိမုတ္တိ၊ အာစရိယများ။

ထိုသုံးဝါဒတို့တွင် အဋ္ဌကထာဝါဒ သင့်မြတ်ကြောင်းကို ဖော်ပြ လတ္တံ့သောအတိုင်း ဘုရားအလောင်းသုံးမျိုး ခွဲဝေခဏ်းဖြင့် သိမှတ်ရ၏။

ဘုရားအလောင်း သုံးမျိုး

ချွဲဦးအံ့...သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝကဲ့သို့ နိယတဗျာဒိတ် ခံယူ သော ခဏ၌ပင် ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် (၁)ဥဒ္ဓဋ္ဌိ- တညူဘုရားအလောင်း(၂)ဝိပဋ္ဌိတညူဘုရားအလောင်း(၃)နေယျ ဘုရားအလောင်းဟူ၍ သုံးပါးပြားကြသည်။

ထိုသုံးပါးတို့တွင် နိယတဗျာဒိတ် ခံယူသည့်ဘဝဝယ်(အကယ် ၍)သာဝကဗောဓိဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူလျှင် (သာဝကအဖြစ် ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဝင်လိုလျှင်)သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

မှ စတုပ္ပဒိက = (လေးပါး လေးပိုင်ရှိသော) တဂါထာကို ကြား
 နာစဉ် ထိုဂါထာ၏ တတိယပါး = (တတိယပိုင်) မဆုံးမီ အဘိ
 ညာဉ်ခြောက်ပါး ပဋိသန္တိဒါညဏ် လေးပါးတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တ
 ဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည့် ဥပနိဿယကုသိုလ်ထူးနှင့်
 ပြည့်စုံသော ဘုရားအလောင်းတော်သည် **ဥဒ္ဓိတည ဘုရား**
အလောင်း မည်၏။ ဤဥဒ္ဓိတည ဘုရားအလောင်းကိုပင်
ပညာဒိက ဘုရားအလောင်း ဟူ၍ ခေါ်သည်။ ဥဒ္ဓိတည ဘုရား
 အလောင်းဟူသည် ပညာဉာဏ် အထက်ဆုံးသော ဘုရား
 အလောင်းတည်း။

နိယတဗျာဒိတ် ခံယူသည့်ဘဝဝယ် (အကယ်၍) သာဝက
 ဗောဓိဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူလျှင် (သာဝကအဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်
 ဝင်လိုလျှင်) သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ စတုပ္ပ-
 ဒိက တဂါထာကို ကြားနာစဉ် ထိုဂါထာ၏ စတုတ္ထပိုဒ် မဆုံးမီ
 အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်း
 ငှါ စွမ်းနိုင်သည့် ဥပနိဿယ ကုသိုလ်ထူးနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရား
 အလောင်းတော်သည် **ဝိပဋ္ဌိတည ဘုရားအလောင်း** မည်၏။ ဤ
 ဝိပဋ္ဌိတည ဘုရားအလောင်းကိုပင် **သဒ္ဓါဒိက ဘုရားအလောင်း**
 ဟူ၍ ခေါ်သည်။ ဝိပဋ္ဌိတည ဘုရားအလောင်းဟူသည် ပညာဉာဏ်
 အလယ်အလတ်ရှိသော ဘုရားအလောင်းတည်း။

နိယတဗျာဒိတ် ခံယူသည့်ဘဝဝယ် (အကယ်၍) သာဝက
 ဗောဓိဉာဏ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူလျှင် (သာဝကအဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်
 ဝင်လိုလျှင်) သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ စတုပ္ပ-
 ဒိက တဂါထာကို ကြားနာစဉ် ထိုဂါထာ ပြီးဆုံးလျှင်ပင် အဘိ
 ညာဉ်ခြောက်ပါးတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ
 စွမ်းနိုင်သည့် ဥပနိဿယ ကုသိုလ်ထူးနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရား
 အလောင်းတော်သည် **နေယျဘုရားအလောင်း** မည်၏။ ဤနေယျ
 ဘုရားအလောင်းကိုပင် **ဝိနိယာဒိက ဘုရားအလောင်း** ဟူ၍
 ခေါ်သည်။ နေယျဘုရားအလောင်းဟူသည် ပညာဉာဏ်နုနုသော
 ဘုရားအလောင်းတည်း။

ဆိုအပ်ပြီးသည့် ဘုရားအလောင်း သုံးမျိုးလုံးပင် နိယတ ဗျာဒိတ် မခံရသေးမီ ရွှေပိုင်းကာလဝယ် ဤရွှေဦးမျှဟု ရေတွက် ၍မရသော ကမ္ဘာအသင်္ချေကပင် ဘုရားဆုကို တောင်းခဲ့ကြ၍ နိယတဗျာဒိတ် ခံယူရရှိပြီးသည့် နောက်၌ကား ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်၍ ဖော်ပြရာပါ ကာလ အပိုင်း အခြားအတိုင်း သဗ္ဗညူ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကြသည်။

ထိုထက်စော၍ ဘုရားမဖြစ်နိုင်

ကာလ အပိုင်းအခြားဖြင့် ပွင့်လေ့ သီးလေ့ မှည့်ရင့်လေ့ ရှိသော ကောက်မျိုး စပါးမျိုးကို မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ ရေသွန်း ခြင်း စသည်ကို ပြုစေကာမူ မိဇနိယာမ သူ၏ ပွင့်နေကျ သီးနေကျ မှည့်နေကျ ကာလ အပိုင်းအခြားထက် စော၍ မပွင့်နိုင် မသီးနိုင် မမှည့်ရင့်နိုင်သကဲ့သို့၊ ဆိုအပ်ပြီးသည့် ထိုထို ကာလ အပိုင်းအခြား မပြည့်စုံမီ ထိုထို ဘုရားအလောင်းတို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပါရမီ စာဂ စရိယတို့ကို အလွန်အလွန် တိုး၍ ကြိုးစား အားထုတ်သော် လည်း ဉာဏ်၏ မရင့်ကျက်ခြင်းကြောင့်၎င်း ဘုရားဖြစ်အောင် ပြုတတ်သောတရားတို့ မပြီးဆုံးသေးသောကြောင့်၎င်း အကြား ကာလ၌ ဘုရားမဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဆိုအပ်ပြီးသည့် ကာလ အပိုင်းအခြားအတိုင်း ပါရမီတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ရှင်းလင်းစွာ မှတ်ယူရ၏။

(၁၅) ပါရမီတို့၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်များ

“ပါရမီတို့၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်တို့ကား အဘယ် နည်း”ဟု မေးခဲ့သော်—

“အဝီစိ ငရဲကြီး၌ မဖြစ်ခြင်း အစရှိသည်တို့သည် ပါရမီ တို့၏ အကျိုးဆက်အာနိသင်များ ဖြစ်ကြသည်”ဟု အကျဉ်း ချုပ် ဖြေဆိုရ၏။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

အကျယ်အဖြေကား....

အဝိစိငရဲကြီး၌ မဖြစ်ခြင်း အစရှိသော အဘဗ္ဗဋ္ဌာန (၁၀)ပါး တို့သည်၎င်း.... (ထိုအဘဗ္ဗဋ္ဌာန ၁၀-ပါးကို ဤပကိဏ္ဍကခဏ်း၏ နောက်၌ ဆက်၍ ဖော်ပြပေအံ့၊) သတ္တလောက၏ အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းတို့သည်၎င်း.... (မဇ္ဈိမနိကာယ် ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိ သုည-တဝဂ် အစ္ဆရိယအပ္ပုတသုတ်လာ) အံ့ဖွယ် နှစ်ဆယ်တို့သည် ၎င်း....၊ ထိုမှတပါး ဘုရားအလောင်းတော်တို့၏ အလိုရှိသမျှ ပြည့်စုံခြင်း.... နှုတ်မှု လက်မှုတို့၌ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းခြင်း အစရှိသည့် ထိုထို ဇာတ်တော်များနှင့် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း စသည်တို့၌ ပြဆိုအပ်သော အာနိသင်အလုံးစုံတို့သည်၎င်း ပါရမီတို့၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်များဖြစ်ကြ၏။ (ရှေး ၁၂-ပါရမီတို့၏ အကျဉ်းချုပ် တရားများ အခဏ်း၌ လာရှိသည့် ဒုက ၁၅-ပါးတို့ဖြင့် ပြအပ်သော အကျိုးများသည်လည်း ပါရမီတို့၏ အာနိသင်များပင် ဖြစ်ကုန်၏။)

ထိုမှတပါးလည်း ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘုရားဆုပန် တော်မူသည်ကစ၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားတော်မူခြင်းကြောင့် သတ္တလောက၏ ဘခင်ကြီးနှင့်တူသူ ဖြစ်ခြင်း.... ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့် ယှဉ်တော်မူခြင်းကြောင့် မြတ်သောအလှူကို ခံထိုက်ခြင်း.... အလေးအမြတ် ပြုအပ်သူဖြစ်ခြင်း.... အလွန်မြတ်သည့် ကုသိုလ်မျိုးကို စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်ယာ မြေကောင်းကြီးနှင့် တူတော်မူခြင်း.... လူနတ်တို့က ချစ်ခင်လေးမြတ် အပ်သူဖြစ်ခြင်း.... မေတ္တာ ကရုဏာ အဟုန်ဖြင့် ပွားထုံအပ်သော စိတ်နှလုံးရှိတော်မူခြင်းကြောင့် ခြင်္သေ့ သစ် ကျား သားရဲစသည် တို့က မနှိပ်စက်နိုင်သူ ဖြစ်တော်မူခြင်း.... ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတို့၌ ဂုသိုလ်အထူးရှိသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလွန်မြတ်သော အဆင်း အခြံအရံ ချမ်းသာသုခ ခွန်အားဗလ အစိုးရခြင်း ဂုဏ်တို့ဖြင့် သူတပါးတို့ကို လွှမ်းမိုး စိုးအုပ်နိုင်ခြင်း.... အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း.... အလွန်သန့်ရှင်းသည့် သဒ္ဓါ ဝီရိယ သတိ သမာဓိ ပညာ ရှိခြင်း.... ကိလေသာ နည်းပါးသူဖြစ်ခြင်း.... ကိလေသာ နည်းပါး

သောကြောင့်ပင် ဆုံးမလွယ်သူ ဖြစ်ခြင်း... သည်းခံနိုင်ခြင်း... ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ခြင်း... အမျက်မထွက် ရန်ငြိုးအာသာတ မဖွဲ့ခြင်း... သူ့ကျေးဇူးကို မချေမဖျက်ခြင်း... အပြိုင်မှုမှ မပြုခြင်း... မနာလိုမှု ဝန်တိုမှု မရှိခြင်း... မကောက်ကျစ် မလှည့်ဖြားခြင်း... မခက်မထန် မာန်မမှုခြင်း... ငြိမ်းအေးခြင်း... ကုသိုလ်တရားတို့၌ မမေ့မလျော့ခြင်း... သူတပါးတို့က ပူပန်အောင် ပြုလုပ်သည်ကိုသာ သည်းခံ၍ မိမိကမူ သူတပါးတို့ကို ပူပန်အောင် မပြုလုပ်ခြင်း... ဘုရားအလောင်းနေထိုင်ရာ မြို့ရွာ နယ်ပယ်တို့၌ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းခြင်း... ဥဿဒငရဲငယ်တို့၌ တရံတခါ ကံမလှ၍ (တေမိမင်း မဖြစ်မီဘဝမှာကဲ့သို့) ကျရောက်ရသော်လည်း အခြားငရဲသားများကဲ့သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခကြောင့် ဒေါသမပွါးပဲ သံဝေဂတရားသာ တိုး၍တိုး၍ ဖြစ်ပွားခြင်းတို့သည်လည်း ပါရမီတို့၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်ပင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုမှတပါး အာယုသမ္ပဒါ၊ ရူပသမ္ပဒါ၊ ကုလသမ္ပဒါ၊ ဣဿရိယသမ္ပဒါ၊ အာဒေယျဝစနတာ၊ မဟာနုဘာဝတာ ဤအရာစုသည်လည်း ပါရမီတို့၏ အာနိသင်ပင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတွင်—

အာယုသမ္ပဒါ...ဟူသည် ဖြစ်လေရာဘဝတို့၌ အသက်ရှည်စွာ တည်နေရခြင်းတည်း။ ယင်းအာယုသမ္ပဒါဖြင့် အလောင်းတော်သည် မိမိဆောက်တည်အပ်သော ကုသိုလ်မှုတို့ကို အဆုံးရောက်အောင် အားထုတ်၍ ကုသိုလ်တရား များစွာ ပွားစေသည်။

ရူပသမ္ပဒါ...ဟူသည် ရှုချင်စဖွယ် ကြည်ညိုစဖွယ် တင့်တယ်သော ရုပ်အဆင်း ရှိမှုတည်း။ ယင်းရူပသမ္ပဒါဖြင့် အလောင်းတော်သည် ရူပပမာဏ = (ရုပ်အဆင်းလှသည်ကို အလေးပြုတတ်သော) သတ္တဝါတို့၏ ကြည်ညိုခြင်းကို ဆောင်တော်မူသည်။

ကုလသမ္ပဒါ...ဟူသည် မြတ်သောအမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းတည်း။ ယင်းကုလသမ္ပဒါဖြင့် ဇာတိမာန်စသည် ယစ်မှူးသော သတ္တဝါတို့ကသော်လည်း ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ဆည်းကပ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့ကို မာန်မာန် ကင်းစင်အောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်သည်။

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

ဣဿရိယသမ္ပဒါ....ဟူသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာများခြင်း တန်းခိုးကြီးခြင်း အခြွေအရံများခြင်းတည်း၊ ယင်း ဣဿရိယသမ္ပဒါဖြင့် ချီးမြှောက်သင့်သူတို့ကို သင်္ဂဟတရား လေးပါးဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ၎င်း နှိပ်ကွပ်သင့်သူတို့ကို တရားသဖြင့် နှိပ်ကွပ်ခြင်းငှါ၎င်း စွမ်းနိုင်တော်မူသည်။

အာဒေယျဝစနတာ....ဟူသည် သူခပ်သိမ်းတို့ ယုံကြည်အပ်သော စကားရှိသူဖြစ်ခြင်းတည်း၊ ယင်း အာဒေယျဝစနတာဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ချိန်ခွင်ကြီးပမာ အားထားမှီခိုရာ ဖြစ်ပြီးလျှင် အလောင်းတော်၏ အာဏာကို မည်သူမျှ မလွန်ကျူးဝံ့ကြချေ။

မဟာနုဘာဝတာ ဟူသည် အာနုဘော်ကြီးမြတ်ခြင်း (သုံးဆောင်အပ်သော အရာဝတ္ထုတို့ အတုမရအောင် ကြီးကျယ်ခြင်း) တည်း၊ ယင်းမဟာနုဘာဝတာဖြင့် ကိုယ်တော်မြတ်ကို တစုံတယောက်က လွှမ်းမိုး စိုးအုပ်သည်ကို မခံရပဲ ကိုယ်တော်ကသာလျှင် သူတပါးတို့ကို တရားနှင့်အညီ လွှမ်းမိုး အုပ်စိုးတော်မူရသည်။

ဤသို့လျှင် အာယုသမ္ပဒါ စသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပါရမီတို့၏ အကျိုးအာနိသင်များ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မနှိုင်းရှည်နိုင်သော ကောင်းမှု အဆောက်အဦ၏ တိုးပွားစည်ပင်ကြောင်း ဖြစ်ကြ၍ ဗောဓိယာဉ်သုံးပါး၌ မသက်ရောက်သေးသော သတ္တဝါတို့အား သက်ရောက်စေနိုင်ကြောင်း သက်ရောက်ပြီးသော သတ္တဝါတို့အား ရင့်သန်စေနိုင်ကြောင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

(ဤကား ပါရမီတို့၏ အာနိသင်တည်း။)

(၁၆) ပါရမီတို့၏ အကျိုးရင်းတရား

“ပါရမီတို့၏ အကျိုးရင်း ဖလ တရားကား အဘယ်နည်း”ဟု မေးခဲ့သော်—

အဖြေကား...မြတ်စွာဘုရား၏ အဖြစ်တည်းဟူသော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရှေ့ဆောင်သည့် ဘုရား၏ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော် အနန္တသည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ပါရမီတို့၏ အကျိုးရင်း ဖလတရား ဖြစ်ပေ၏။ (ဘုရားဖြစ်ခြင်းသည် ပါရမီတို့၏ အကျိုးရင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

အကျယ်အားဖြင့်ကား....သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်ကြီးများ ရှစ်ဆယ်သော အနုဗျူနလက္ခဏာတော်ငယ်များ (၎င်းတို့အကျယ် ဝေါဟာရမုဒ္ဒဝင်၌ ထင်ရှားလတ္တံ့၊) အင်္ဂါလေးပါးရှိသော အမိုက်မှောင်၌သော်လည်း အတောင်ရှစ်ဆယ် အရပ်တိုင်အောင် ထွန်းလင်းတောက်ပသော ကိုယ်တော်ရောင် အစရှိသော များစွာသော ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့ဖြင့် တောက်ပြောင်တင့်တယ်သော ရူပကာယ၏ ကြက်သရေတော်များနှင့်တကွ ထို ရူပကာယ၌ တည်သော ဒဿဗလဉာဏ်တော် ဆယ်ပါး၊ ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တော် လေးပါး၊ အသာဓာရဏဉာဏ်တော် ခြောက်ပါး၊ တဆယ့်ရှစ်ပါးသော အာဝေဏိက ဘုရားဂုဏ်တော် အစရှိသည့် အနန္တဂုဏ်တော်အပေါင်းဖြင့် တင့်တယ်သော ဓမ္မကာယ ကြက်သရေတော်အစု၊ ထိုမှတပါးလည်း....

“ဗုဒ္ဓေါပိ ဗုဒ္ဓဿ ဘဏေယျ ဝဏ္ဏံ၊
ကပ္ပမ္ပိ စေ အညမဘာသမာနော။
ဒီယေထ ကပ္ပေါ စိရ ဒီဃမန္တရေ၊
ဝဏ္ဏော န ဒီယေထ တထာဂတဿ”—

ဟူ၍ အဋ္ဌကထာ ဆရာတော်များ ကိုးကား ဖော်ပြအပ်သည့် ဝါထာအတိုင်း တဆူသော ဘုရားရှင်သည် တပါးသော တရားကို မဟောပဲ တဆူသော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အာယုကပ် = (အသက်ရှည်သမျှ) ပတ်လုံး ဟောသော်လည်း အသက်

၇-ပကိဏ္ဍကခဏ်း

တမ်း အာယုကပ်သာ အချိန်ကြာ၍ ကုန်စေကာမူ မကုန်မဆုံးနိုင်
သော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ ဤဘုရားစုသည် ပါရမီတို့၏
အကျိုးရင်း ဖလတရား ဖြစ်ကုန်၏။

ဤအရာ၌ ဘုရားဂုဏ်တော်များ၏ အနန္တ အပ္ပမေယျ
ဖြစ်သည်ကို သဒ္ဓါကြည်ညိုကြရန်၎င်း ဤကျမ်းကို လေ့လာ
သူတို့ ပညာသံဝတ္တနိက = (ပညာကို ဖြစ်စေတတ်သည့်)
ကုသိုလ်တရား ပွားစီးကြရန်၎င်း အနောမဒဿီ မြတ်စွာ
ဘုရားအား အရှင်သာရိပုတြာ၏ အလောင်းဖြစ်သည့်
သုရုစိရှင်ရသေ့ ချီးကျူး လျှောက်ဆိုအပ်သော ဂါထာ
(၃) ပုဒ်ကို ပါဠိအနက် ဖော်ပြ၍ ပကိဏ္ဍကခဏ်းကို
ပြီးဆုံးစေတော့အံ့....။

- (၁) သက္ကာ သမုဒ္ဓေ ဥဒကံ၊
ပမေတုံ အာဠကေန ဝါ။
န တွေဝ တဝ သဗ္ဗညု၊
ဉာဏံ သက္ကာ ပမေတဝေ။

သမုဒ္ဓေ၊ မဟဏ္ဍဝါ သမုဒြာအတွင်း၌။ ဥဒကံ၊ တည်နေပေါင်း
စု ရေအထုကို။ အာဠကေန ဝါ၊ ပြည်တောင်းဖြင့်၎င်း။ အညေနဝါ၊
တပါးသော ချင်ခွက်ဖြင့်၎င်း။ ပမေတုံ၊ ဤရွှေတုံတိ ဤမျှရှိဟု
သိအောင်ရည်ရွယ် ချင်တွယ်နှိုင်းစက်ခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်
သော်မူ တတ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသေး၏။ သဗ္ဗညု၊ ခပ်သိမ်းသော
တရားတို့ကိုပိုင်းခြားကုန်စင် သိမြင်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား....။
တဝ၊ အရှင်ဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်မြတ်ကို။
ပမေတဝေ၊ ဤရွှေတုံတိ အစွမ်းရှိဟု သိအောင်ရည်ရွယ် ချင်တွယ်
နှိုင်းစက်ခြင်းငှါ။ နတွေဝ သက္ကာ၊ အဘယ်လူဇာတ် အဘယ်နတ်မှ
မတတ်နိုင်ရိုး ကေန မှန်လှပါသည်ဘုရား။

- (၂) ဓာရေတုံ ပထဝီ သက္ကာ၊
ဌပေတွာ တုလမဏ္ဍလေ။
န တွေဝ တဝ သဗ္ဗညု၊
ဉာဏံ သက္ကာ ဓရေတဝေ။

ပထဝီ၊ ယူဇနာကိန်း၊ နှစ်သိန်းလေးသောင်း ထူပေါင်းသင်္ချာ
 မဟာပထဝီ ဤမြေအဝန်းကို။ တုလမဏ္ဍလေ၊ ချိန်ခွင်အဝန်း၌။
 ငှပေတွာ၊ တင်ထား၍။ ဓာရေတုံ၊ ဤရွှေတုံတိ ချိန်ဝန်ရှိဟု သိ
 အောင်ရည်ရွယ် ချိန်တွယ်ခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်သော်မူ
 တတ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသေး၏။ သဗ္ဗညု၊ ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို
 ပိုင်းခြားကုန်စင်သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား....။ တဝ၊ အရှင်
 ဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်မြတ်ကို။ ဓရေတဝေ၊
 ဤရွှေတုံတိ အစွမ်းရှိဟု သိအောင်ရည်ရွယ် ချိန်တွယ်ခြင်းငှါ။
 နုတွေဝသက္ကာ၊ အဘယ်လူဇာတ် အဘယ်နတ်မှ မတတ်နိုင်ရိုး
 ကေန မှန်လှပါသည်ဘုရား။

(၃) အာကာသော မိနိတုံ သက္ကာ၊
 ရဇ္ဇုယာ အင်္ဂုလေန ဝါ။
 နုတွေဝ တဝ သဗ္ဗညု၊
 ဉာဏံ သက္ကာ ပမေတဝေ။

အာကာသော၊ အဇ္ဇောပြင် မိုးကောင်းကင်ကို။ ရဇ္ဇုယာဝါ၊
 ပေကြိုးဖြင့်၎င်း။ အင်္ဂုလေနဝါ၊ လက်သစ်ဖြင့်၎င်း။ မိနိတုံ၊ ဤရွှေ
 တုံတိ ဤမျှရှိဟု သိအောင်နှိုင်းစာ တိုင်းတာခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊
 တတ်နိုင်သော်မူ တတ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသေး၏။ သဗ္ဗညု၊ ခပ်သိမ်း
 သော တရားတို့ကို ပိုင်းခြားကုန်စင် သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာ
 ဘုရား....။ တဝ၊ အရှင်ဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်
 မြတ်ကို။ ပမေတဝေ၊ ဤရွှေတုံတိ အစွမ်းရှိဟု သိအောင်နှိုင်းစာ
 တိုင်းတာခြင်းငှါ။ နုတွေဝသက္ကာ၊ အဘယ်လူဇာတ် အဘယ်နတ်မှ
 မတတ်နိုင်ရိုး ကေန မှန်လှပါသည်ဘုရား။

ဤတွင်ရွှေ ပါရမီတို့၌ ပြီးပြမ်းမှတ်ဖွယ် အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ဖော်ပြသည့်
 ပကိစ္ဆကဏ်း ပြီး၏။

ဂ-အဘဗ္ဗဋ္ဌာန (၁၈)ပါး

၂၇၅

ဂ-အဘဗ္ဗဋ္ဌာန (၁၈)ပါး

နိယတဗျာဒိတ်ရပြီးသော ဘုရားအလောင်းတော်တို့
မဖြစ်ရာသော (၁၈)ဋ္ဌာန

ရှေး ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒသုလ္လဘအခန်းလာ ဗျာဒိတ်ရကြောင်း အင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ သုမေဓာရှင်ရသေ့တို့ကဲ့သို့ ဆုတောင်းပြည့်စုံ နိယတ ဗျာဒိတ် ရတော်မူပြီးသော ဘုရားအလောင်းတော်တို့သည် သံသရာတလျှောက် ကျင်လည်ရာဝယ် တဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဋ္ဌာန တို့သို့ မကပ်ရောက်ကြောင်းကို တဆယ့်ရှစ်ပါး သရုပ်အရေ အဟွက်နှင့်တကွ သုတ္တနိပါတအဋ္ဌကထာ ခဂ္ဂဝိသာဏသုတ် အဖွင့်၌ ပြဆိုထား၏။

တဆယ့်ရှစ်ပါးတို့ဟူသည်ကား.....

- (၁) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကဏ်းသောသူ (ဝမ်းတွင်းကဏ်း) မဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် နားပင်းသူ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၃) ရူးသွပ်သူ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၄) အ-သောသူ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၅) ခြေလက်ဆွံ့သူ (လမ်းမသွားနိုင်သူ) မဖြစ်ခြင်း၊
- (၆) လူရိုင်း မဖြစ်ခြင်း၊
- (၇) ကျွန်မဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ မနေခြင်း၊
- (၈) နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသူ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၉) လိင်ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် မဖြစ်ခြင်း၊ (ယောက်ျား အဖြစ်မှ မိန်းမအဖြစ်သို့ ပြောင်းလွှဲ၍ မဖြစ် ဟု ဆိုလို သည်။)
- (၁၀) အနန္တရိယကံငါးပါးကို မလွန်ကျူးခြင်း၊
- (၁၁) နှုသောသူ (ကုဋ္ဌရောဂါရှိသူ) မဖြစ်ခြင်း၊

- (၁၂) တိရစ္ဆာန်ဘဝ၌ ဖြစ်ရသော်လည်း ငုံးအောက် (တနည်း နံ့စုတ်ငှက်အောက်) ငယ်သော တိရစ္ဆာန် မဖြစ်ခြင်း၊ (ဤ၌ မှတ်ချက်ကို နောက်၌ ဆက်၍ပြပေအံ့။)
- (၁၃) ခုပ္ပိပါသိကပြိတ္တာ နိဇ္ဈာမတဏှိကပြိတ္တာတို့နှင့် ကာဠ-ကမ္ဘိကအသုရာတို့၌ မဖြစ်ခြင်း၊ (ခုပ္ပိပါသိကပြိတ္တာ ဟူသည်မှာ အစာရေစာ မစားမသောက်ရသဖြင့် အခါခပ်သိမ်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော ပြိတ္တာ မျိုးတည်း။ နိဇ္ဈာမတဏှိက ပြိတ္တာဟူသည်မှာ အမြဲ မီးလောင်ကျွမ်းနေသဖြင့် ပူပင်နေရသော ပြိတ္တာ တည်း။ (ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန် တွေ့မြင် ရသော ရဟန်းပြိတ္တာစသည်ကဲ့သို့သော ပြိတ္တာမျိုးကို ဆိုလိုသည်။) ကာဠကမ္ဘိက အသုရာဟူသည် ထိုပြိတ္တာ အသုရာ၏ အမည်ဖြစ်၏။ ထိုပြိတ္တာအသုရာ၏ ခန္ဓာ ကိုယ်သည် သုံးဂါဝုတ်မျှရှိ၍ အသွေးအသား နည်းပါး ကာ သစ်ရွက်ရော်အဆင်းနှင့် တူ၏။ မျက်စိများမှာ ပုဇွန်မျက်စိကဲ့သို့ အပြင်သို့ထွက်ပြီးလျှင် ထိပ်ထက်၌ တည်ကုန်၏။ ခံတွင်းမှာလည်း အပ်နဖားပေါက်မျှ ရှိလျက် ထိပ်ထက်မှာပင် တည်နေသောကြောင့် ထို ပြိတ္တာအသုရာများ အစာကို တွေ့သောအခါ ကုန်း၍ အစာကို ယူကြရကုန်၏။)
- (၁၄) အဝိစိငရဲနှင့် လောကန္တရက်ငရဲတို့၌ မဖြစ်ခြင်း၊ (လော ကန္တရက် ငရဲဟူသည် စကြဝဠာ လောကဓာတ် သုံးခုတို့ ဆုံမိရာ လစ်လပ်နေသော အကြားပင်ဖြစ်၏။ ဤအကြားမှာ မကောင်းမှု ပြုသောသူတို့ အပြစ်ဒဏ် ခံရာဖြစ်၍ ငရဲတမျိုးအနေဖြင့် လောကန္တရက် ငရဲဟူ၍ ခေါ်ဆိုသည်။)
- (၁၅) ကာမာဝစရနတ်ဘုံတွင် မာရ်နတ် မဖြစ်ခြင်း၊
- (၁၆) ရူပါဝစရဘုံတွင် အသညသတ်မြဟ္မာနှင့် သုဒ္ဓါဝါသ- မြဟ္မာဘုံတို့၌ မဖြစ်ခြင်း၊

(၁၇) အရူပမြဟ္ဗာဘုံတို့၌ မဖြစ်ခြင်း၊

(၁၈) တပါးသော စကြဝဠာသို့ ပြောင်း၍ မဖြစ်ခြင်း—

ဤ တဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တည်း။

ဤ တဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တွင် (၁၂) အမှတ်ပြု ငုံးအောက်ငယ်သော တိရစ္ဆာန် မဖြစ်ခြင်းဟူသော စကားမှာ (န တိရစ္ဆာနယောနိယံ ဝတကတော ပစ္ဆိမတ္တဘာဝေါ ဟောတိ) ဟူသော ပါဠိအရ ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တိရစ္ဆာနယောနိယံ၊ တိရစ္ဆာန်မျိုး၌။ ဝတကတော၊ ငုံးအောက်။ ပစ္ဆိမတ္တဘာဝေါ၊ ငယ်သော အတ္တဘော ရှိသော တိရစ္ဆာန်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ။ ဤကဲ့သို့ အနက် ပြန်ဆိုရာ၏။ ဤအတိုင်းပင် ဓမ္မရာသီပျို၌လည်း—

“ကာဠကဉ္စိ၊ ဘူမိမရောက်၊ ငုံးအောက်မ ယံ၊ ဆင်ထက်ငယ်လည်း၊
လွန်ဖွယ်မကြီး” —

ဟူ၍ စပ်ဆိုသည်။ လူရှင်အများလည်း (ငယ်စွာအဆုံး ငုံး) ဟူ၍ ဆိုစမှတ် ပြုကြသည်။

မုံရွေးဇေတဝန် ဆရာတော်ဘုရား၏ လက်ကိုင်စာမူ သုတ္တ- နိပါတ် အဋ္ဌကထာ၌ကား (န တိရစ္ဆာနယောနိယံ ဝတကတော ပစ္ဆိမတ္တဘာဝေါ ဟောတိ) ဟူ၍ ရှိဟန်တူသည်။ ထို “ဝတက- တော” ဟူသော ပါဠိကိုလည်း နှံစုတ်ငှက်ဟူ၍ အနက်မြန်မာ ပြန်ဆိုသင့်ကြောင်း (သမန္တစက္ခုဒီပနိကျမ်း ဒုတိယတွဲ၌) အကျယ် တဝင့် ရေးသားတော်မူသည်။ မုံရွေးဇေတဝန် ဆရာတော်၏ အလိုမှာ “နှံစုတ်ငှက်အောက် ငယ်သော တိရစ္ဆာန် မဖြစ်ခြင်း” ဟူ၍ ပြန်ဆိုရပေမည်။ ထိုသို့ နှံစုတ်ငှက်ကို ဆိုခြင်းမှာလည်း ဒုကနိပါတ် ဒုတိယဝဂ် သကုဏ္ဍိဇာတ်ကို ထောက်ထားတော် မူသည်။ ထိုဇာတ်၏ အကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်ကား—

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် တခုသော ဘဝဝယ် (လာပ) ခေါ်သော ငှက်ငယ်မျိုး၌ ဖြစ်၍ လယ်ထွန်ရာ မြေစိုင်းခဲများ၏ အကြားတွင် ကျက်စား နေထိုင်လေ့ရှိရာ တနေ့သ၌ တောစွန်အဖျား သွား

ရောက်ကျက်စားမိ၍ သိန်းငှက်၏ သုတ်ခြင်းကို ခံရသည်တွင် ထိုသိန်းငှက်၏ လက်သည်းအကြားမှပင် “ငါ၏ ဖိုးဖခင် ဌာန၌ မနေမိသည့်အတွက် ဤသို့ ရန်သူ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရလေသည်။ ငါ့ နေရာရင်း၌ ငါနေပါမူကား ဤသို့ ခံရမည်မဟုတ်” ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းစကား ပြောကြားလေသည်။

ထိုအခါ သိန်းငှက်က “ဖိုးဖခင် နေရာဟူသည် အဘယ်နည်း” ဟု မေးသည်တွင် လယ်ထွန်ရာ မြေစိုင်ခဲ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် “ကောင်းပြီ...သင့်ကို ငါ ယခု လွှတ်လိုက်မည်။ သင့်ဌာနရင်းမှာနေ၍ တတ်နိုင်လျှင် ငါ့ကို ခုခံလော့” ဟု ပြောဆို၍ လွှတ်လိုက်သည်တွင် (လာပ) ငှက်ငယ်သည် မိမိနေရာသို့လာ၍ မြေစိုင်ခဲကြီး တခု၏ ထိပ်ပေါ်မှာ နေလျက် “အို သိန်းငှက်....သတ္တိရှိလျှင် လာလော့” ဟု စစ်ပြိုင်စကား ပြောကြားသည်တွင် သိန်းငှက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာ တဟုန်တည်း ထိုးသုတ်လိုက်သောအခါ (လာပ) ငှက်ငယ်သည် ရုတ်တရက် မြေစိုင်ခဲအောက်သို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ သိန်းငှက်သည် အဟုန်ကိုလည်း မထိန်းနိုင် (လာပ) ငှက်ငယ်ကိုလည်း မထိုးသုတ်မိပဲ မြေစိုင်ခဲအစွန်းဖြင့် ရင်အုပ်ကို ဆောင့်မိကာ သေရလေသည်။ (ဤဝတ္ထုလာ လာပသဒ္ဓါကို ဗီလုံးငှက်ဟု ဆရာတို့ အနက်ပြန်ဆိုသည်။ မုံရွေးဆရာတော်ကမူ နှံ့စုတ်ငှက်ဟု အနက်ပြန်ဆိုတော်မူသည်။)

ထိုမှတစ်ပါးလည်း စတုတ္ထနိပါတ် (၃) ကုဋိဒူသကဝဂ်၊ (၁) သီရိလသကုဏဇာတ် (ပိင်္ဂလသကုဏဇာတ်လည်း ရှိ၏)ကို ထောက်ထားတော်မူသည်။ ထိုဇာတ်၏ အကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်ကား—

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် တခုသော ဘဝဝယ် (သီရိလ) မည်သောငှက်မျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းမလုံခြုံ

သော အသိုက်(စာပေါင်းသိုက်)ကို ပြုလုပ်ကာ ဟိမဝန္တာ နယ်စပ်၌ နေတော်မူ၏။

တနေ့သောအခါ မိုဃ်းကာလ၌ မိုဃ်းရေအယဉ်မပြတ် ရွာသွန်းနေစဉ် မျောက်တကောင်သည် အချမ်းနှိပ်စက် လွန်းသဖြင့် သွားကိုကြိတ်ကာ အလောင်းတော်၏ မနီး မဝေး သစ်ပင်အကိုင်း၌ ထိုင်နေသည်ကို အလောင်းတော် မြင်၍၊ ၊မနုဿဿေဝ တေ သီသံ-စသော ဂါထာဖြင့် “အဆွေမျောက်... သင်၏ ဦးခေါင်း လက်ခြေတို့သည် လူ၏ ဦးခေါင်း လက်ခြေတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့် ကြောင့် သင့်အား အိမ်မရှိသနည်း”ဟု မေးမြန်းသည် တွင် မျောက်က “ငါ့မှာ လူ၏ ဦးခေါင်း လက်ခြေနှင့် တူသည့် ဦးခေါင်း လက်ခြေတို့ ရှိပါသော်လည်း ဆင်မြင် တတ်သော ပညာမရှိသောကြောင့် အိမ်မရှိ” ဟု ဖြေကြား လေသည်။

ထိုအခါ အလောင်းတော်က(အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ-အစ ရှိသော နှစ်ဂါထာဖြင့်) မတည်မကြည် ပေါ့သွပ်သော စိတ်ရှိ၍ ခင်ပွန်းဖြစ်မှား အလေ့အကျင့်ကောင်း မကိန်း အောင်းသူအား ချမ်းသာသူခ မရရှိနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ “အဆွေမျောက်... ပညာတရား ဖြစ်ပွားရန် အားထုတ်၍ ဧဿီလအဖြစ်ကို လွန်မြောက်အောင် ကြိုးစားပြီးလျှင် နေအိမ်ကို ပြုလုပ်ပါလော့”ဟု မေတ္တာရွှေ့ထား ပြောကြား သည်ကိုပင် မိတ္တဒုတ္တိ ထိုမျောက်သည် အမျက်ထွက်၍ အလောင်းတော်၏ အသိုက်အအုံကို မှုန်မှုန်ညက်ညက် ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးပစ်လေသည်။ (ဤဇာတ်၌ ပိင်္ဂလ သကုဏ္ဍအရကို ဇာတ်ဦးကာ၌ “ပိင်္ဂလငှက် မည်သည် ကိုယ်နှင့်အမွှေးတို့၌ နန္ဒင်းကဲ့သို့ ဝါထိန်သောအဆင်း ရှိသော အိမ်စာငှက်တမျိုး ဖြစ်သည်”ဟု ဖွင့်ပြသော ကြောင့် (စာဝတီးငှက်) ဖြစ်သင့်သည်ဟု မုံရွေးဇေတဝန် ဆရာတော် ယူဆတော်မူသည်။)

ဤဆိုအပ်ပြီးသည့် သကုဏ္ဍိဇာတ်၌ ဗီလုံးငှက် (သို့မဟုတ် နံစုတ်ငှက်) ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သီဂီလသကုဏ္ဍဇာတ်၌ စာဝတီးငှက် ဖြစ်ကြောင်း လာရှိသောကြောင့်၎င်း ထိုဗီလုံးငှက် စာဝတီးငှက် တို့မှာ ငုံးအောက် ကိုယ်ခန္ဓာ သေးငယ်သောကြောင့်၎င်း မိမိ၏ စာမူ၌ (ဝဋ္ဋကတော) ဟူ၍ မရှိ၊ (ဝတကတော) ဟူ၍သာ ရှိသော ကြောင့်၎င်း ထိုဝတကသဒ္ဓါသည်လည်း ငုံးကိုမဟော နံစုတ်ငှက် ဟောသာ ဖြစ်သင့်သောကြောင့်၎င်း (၁၂) ခု မြောက်ဖြစ်သော အဘဗ္ဗဌာနအရ “နံစုတ်ငှက်အောက် ငယ်သောတိရစ္ဆာန် မဖြစ်ခြင်း” ဟူ၍သာ မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော် ပြန်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

အဋ္ဌသာလိနိ အဋ္ဌကထာ၌ကား ငုံးဟူ၍ (အသေအချာ) ပမာဏကို မမှတ်သားပါ။ (နဟောန္တိ ခုဒ္ဒကာ ပါဏာ) ဟူ၍ သေးငယ်သော သတ္တဝါကလေးများ မဖြစ်ကြောင်းကိုသာ ပြဆိုတော်မူသည်။ ထိုသေးငယ်သော သတ္တဝါအရလည်း—

“ခုဒ္ဒဇန္တု သိယာ နဋ္ဌိ၊ အထ ဝါ ခုဒ္ဒကောဝ ယော။
သတံ ဝါ ပသဇ္ဇော ယေသံ၊ ကေစိ အာနကုလာအပိ”—

ဟူသော သာရတ္ထဝိလာသိနိ (ပဋိကာဒ္ဓိကာ) ကျမ်း တတိယပိုင်း လာ ဂါထာအတိုင်း.... အရိုးအသား သီးခြားခွဲမရသော ပိုးမွှား သတ္တဝါ (တနည်း) အကောင်ရေ (၁၀၀) မှ တလက်ဆွမ်း (တလက် ခုပ်) ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ဆိုသည်ဟု မှတ်ယူရ၏။

အချို့ သုတ္တနိပါတအဋ္ဌကထာ စာမူတို့၌ (ဟတ္ထိတော အဓိကတ္တဘာဝေါ) ဟူသော ပါဠိ ပါရှိနေ၏။ ဤစကားအလို တိရစ္ဆာန် ဘဝမှာ ဖြစ်ရသော်လည်း ဆင်ထက် အကောင်အထည်ကြီးသော တိရစ္ဆာန်မဖြစ်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုရပေမည်။ ထိုသို့ ပြန်ဆိုရသည့် အတိုင်းပင် ဓမ္မရာသီပျို့၌—

“ငုံးအောက်မငယ်၊ ဆင်ထက်ဝယ်လည်း၊ လွန်ဖွယ်မကြီး”—

ဟူ၍ စပ်ဆိုလေသည်။ ဤအရာ၌ တိသနိပါတ် ပဏ္ဍရနာဂဇာတ်၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဝဋ္ဌုန်မင်း ဖြစ်ဘူး

ကြောင်း လာရှိသည်။ ဂဠုန်ဟူသည် ဆင်ထက် အကောင် အထည်အင်အား များစွာကြီးမားရမည်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြီးမား ကြောင်းကို ဘူရိဒတ် ဇာတ်တော်၌ နဂါးကို ဂဠုန်သုတ်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံလာရာ ရသေ့တဦး၏ သင်္ခမ်းကျောင်းအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးသို့အရောက်တွင် နဂါးသည် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အောက်မေ့၍ ညောင်ပင်ခွကို မိမိအမြီးဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ထားရာ ဂဠုန် က အားကြီးသည့်အတွက် ညောင်ပင်ကြီးအမြစ်နှင့်တကွ ကျွတ်၍ ပါသွားကြောင်း လာရှိသည်ကိုထောက်လျှင် ဂဠုန်၏ အကောင် အထည် အင်အား ဆင်ထက်ကြီးမားကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ထိုကြောင့် ဆဋ္ဌမူနှင့်တကွ အချို့ သုတ္တန်ပါတအဋ္ဌကထာမူတို့၌ (ဟတ္ထိတော အဓိကတ္တဘာဝေါ) ဟူသော ပါဠိ မပါရှိချေ။

ဤအဘဗ္ဗဋ္ဌာနကို ပြဆိုရာဝယ် အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနှင့် ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာတို့ ပြဆိုချက်မှာ သုတ္တန်ပါတအဋ္ဌကထာ ပြဆို ချက်နှင့် အချို့သာတူ၍ အချို့မှာ မတူပဲ ကွဲလွဲနေကြ၏။ သုတ္တ န်ပါတ အဋ္ဌကထာလာ (၁၈) ဌာနတို့တွင်—

- ၁။ မရူးခြင်း၊
- ၂။ ခြေလက် မဆွံ့ခြင်း၊
- ၃။ လူရိုင်းမဖြစ်ခြင်း၊
- ၄။ ကျန်မဝမ်း၌ မဖြစ်ခြင်း၊
- ၅။ ယောက်ျားအဖြစ်မှ မိန်းမအဖြစ်သို့ မပြောင်းခြင်း၊
- ၆။ နှုသောသူ မဖြစ်ခြင်း၊
- ၇။ မာရ်နတ် မဖြစ်ခြင်း၊
- ၈။ အခြား စကြဝဠာသို့ ပြောင်း၍ မဖြစ်ခြင်း—

ဤ(၈) ဌာနသည် အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာ၌ မပါ။ အဋ္ဌသာ- လိနီ အဋ္ဌကထာ၌မူ မည်ရွှေမည်မျှဟု သရုပ်ဖော်ပြခြင်းမရှိပဲ စီစဉ် ပြဆိုရာ သုတ္တန်ပါတ အဋ္ဌကထာထက် ပိုနေသော ဌာနတို့ကား—

၁။ မိန်းမ မဖြစ်ခြင်း၊

၂။ ဥဘတောဗျည်း မဖြစ်ခြင်း၊

၃။ ပဏ္ဍုက် မဖြစ်ခြင်း-

ဤသုံးပါးတို့ဖြစ်၏။ (ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ အဆိုလည်း အဋ္ဌသာလိနိ အဋ္ဌကထာနှင့် တူ၏။) ဤသုံးဌာနတို့တွင် မိန်းမအဖြစ်မှာ သိသာ ထင်ရှား၏။

ဥဘတောဗျည်းဟူသောစကားမှာ ဥဘတောဗျဉ္ဇနကဟူသော ပါဠိမှ ဆင်းသက်လာသော စကားဖြစ်သည်။ (ဥဘတော = မိန်းမ နိမိတ်ကို ဖြစ်စေတတ်သောကံ ယောက်ျားနိမိတ်ကို ဖြစ်စေတတ် သောကံ နှစ်ပါးတို့ကြောင့် (ဖြစ်သော)၊ ဗျဉ္ဇနက = ဗျည်းနိမိတ် ရှိသောသူဟု ဆိုလိုသည်။) ထိုဥဘတောဗျည်းသည် မိန်းမ ဥဘ တောဗျည်း ယောက်ျား ဥဘတောဗျည်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

ထိုတွင် မိန်းမဥဘတောဗျည်းအား ပကတိအခါ မိန်းမနိမိတ် ပေါ်လွင်ထင်ရှား၍ ယောက်ျားနိမိတ် ပျောက်ကွယ်နေသည်။ ယောက်ျားဥဘတောဗျည်းအား ပကတိအခါ ယောက်ျားနိမိတ် ထင်ရှား၍ မိန်းမနိမိတ် ပျောက်ကွယ်နေသည်။

မိန်းမဥဘတောဗျည်းအား မိမိက အခြားမိန်းမများ အပေါ်၌ ယောက်ျားတို့အမှု ပြုလိုသည်ရှိသော် မိန်းမနိမိတ်ကွယ်ပျောက်၍ ယောက်ျားနိမိတ် ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယောက်ျား ဥဘတောဗျည်းအား မိမိက အခြားယောက်ျားတို့၏ မိန်းမအဖြစ် သို့ ကပ်ရောက်လိုသည်ရှိသော် ယောက်ျားနိမိတ် ကွယ်ပျောက်၍ မိန်းမနိမိတ် ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မိန်းမဥဘတောဗျည်းသည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်ဝန်ယူနိုင် ၏။ သူတပါးကိုလည်း ကိုယ်ဝန်ပေးနိုင်၏။ ယောက်ျားဥဘတော ဗျည်းသည် ကိုယ်တိုင်ကမူ ကိုယ်ဝန်ကိုမယူနိုင်၊ သူတပါးကိုသာ ကိုယ်ဝန်ပေးနိုင်သည်။ ဤကား ထိုဥဘတောဗျည်း နှစ်ပါးတို့၏ အထူးတည်း။ ။ (ဝိနယ မဟာဝဂ္ဂ အဋ္ဌကထာ၊ ဝိ-ဋ္ဌ ၃၊ စာမျက် နှာ-၃၀၆-မှ။)

ပဏ္ဍုက်ဟူသောစကားမှာ ပဏ္ဍကဟူသော ပါဠိမှ ဆင်းသက်လာသောစကားဖြစ်သည်။ (လိင်ချို့တဲ့သောသူဟု ဆိုလိုသည်။) ယောက်ျားဖြစ်လျက် အခြားယောက်ျားများနှင့်မတူ ချို့တဲ့နေသောသူဟု ဆိုလိုသည်။ ထို ပဏ္ဍုက်သည်—

၁။ **အာသိတ္တပဏ္ဍုက်** = ကိလေသာပူပန်လာသော် သူတပါးတို့၏အင်္ဂါ(ပန်း)ကို စုတ်ရမှ ထိုသူ၏ သက်ဓာတ် မိမိခံတွင်းသို့ သွန်းရမှ ပူပန်ခြင်းပြေငြိမ်း သောသူ။ (ယခုအခါ ပန်းစုတ်ဟု ခေါ်ကြ၏။)

၂။ **ဥဿယုပဏ္ဍုက်** = သူတပါးတို့ ကျူးလွန်နေကြသည်ကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုကာ မနာလို ငြူစူစိတ်ဖြစ်ရမှ မိမိ၏ ကိလေသာ ပူပန်ခြင်း ပြေငြိမ်းသောသူ။

၃။ **ဩပတ္တိမိကပဏ္ဍုက်** = (ထီးနန်းအတွင်း မိန်းမစိုးတို့ကဲ့သို့) လိင်ဥကို လုံ့လဖြင့် ထုတ်ပစ်ထားသောသူ။

၄။ **ပက္ခပဏ္ဍုက်** = လဆုတ်ပက္ခမှာ အပြင်းအထန် မခံနိုင်လောက်အောင် ကိလေသာပူပန်၍ လဆန်းပက္ခသို့ ရောက်မှ ပူပန်မှု ငြိမ်းသောသူ။

၅။ **နပုံသကပဏ္ဍုက်** = ပဋိသန္ဓေကာလကပင် ဘာဝရုပ်မပါပဲ ပဋိသန္ဓေ တည်နေခဲ့သောသူ။ (ပဋိသန္ဓေ နေစဉ်ကပင် ဘာဝဒသက ကလာပ်ရုပ် မပါခဲ့သဖြင့် နောက်အခါလည်း မိန်းမအင်္ဂါ ယောက်ျားအင်္ဂါ နှစ်မျိုးလုံး မရှိသောသူ ဖြစ်လာ၏။ မိန်းမလည်း မဟုတ် ယောက်ျားလည်းမဟုတ်ဟု ဆိုလိုသည်။ ဤ နပုံသကဟူသော ပါဠိသို့လိုက်၍ မြန်မာဘာသာ စကားဖြင့် နပုံးဟူ၍ ခေါ်၏။) ဤသို့လျှင် ပဏ္ဍုက်ငါးမျိုးရှိသည်ကိုလည်း သိမှတ်ရာ၏။ (ဝိနည်း မဟာဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၊ ဝိ-ဋ္ဌ ၃၊ ၂၉၇-မျက်နှာ။)

အဘဗ္ဗဋ္ဌာန (၁၀) ပါး ပြဆိုချက် ပြီး၏။

၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၁-ဒီပင်္ကရဗုဒ္ဓဝင်

မဟာဝံသ ဟူသောပါဠိမှ မဟာဝင် ဟူသော မြန်မာ ဝေါဟာရ၊ ရာဇဝံသ ဟူသောပါဠိမှ ရာဇဝင်ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရတို့ ဖြစ်လာသကဲ့သို့၊ ဗုဒ္ဓဝံသ ဟူသော ပါဠိမှ ဗုဒ္ဓဝင်ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရ၊ ဒီပင်္ကရဗုဒ္ဓဝံသ ဟူသောပါဠိမှ ဒီပင်္ကရဗုဒ္ဓဝင်ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရ ဖြစ်လာလေသည်။

ဗုဒ္ဓဝံသ = (ဗုဒ္ဓဝင်)၏ အရကိုလည်း။ ။ ဣတော ဟေဋ္ဌာ ကပ္ပသတသဟဿာမိကေသု စတူသု အသင်္ခေယျေသု ဥပ္ပန္နာနံ ပဉ္စဝိသတိယာ ဗုဒ္ဓါနံ ဥပ္ပန္နကပ္ပါဒိပရိစ္ဆေဒဝသေန ပဝေဏိဝိတ္ထာရကထာ ဗုဒ္ဓဝံသော နာမ။—

ဟူသော ဤ ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာစကားကို ထောက်၍ “လေးအသင်္ခေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလအတွင်း ပွင့်တော် မူကြကုန်သော နှစ်ကျိပ်ငါးဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ ပွင့်တော်မူရာ ကမ္ဘာအပိုင်းအခြား၊ အမည်တော် အပိုင်း အခြား၊ အနွယ်တော် အပိုင်းအခြား၊ အမျိုးတော် အပိုင်း အခြား စသောအားဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးစီသော အစဉ် အဆက်၊ ထိုသုံးဆယ့်နှစ်ပါးစီသော အစဉ်အဆက်တို့ကို အကျယ်ဖွင့်ပြသော စကားရပ်သည် ဗုဒ္ဓဝင် မည်၏” ဟု အရကောက် မှတ်ယူရာ၏။

ဤသို့ ဘုရားရှင်တို့၏ပွင့်တော်မူရာ ကမ္ဘာအပိုင်းအခြား စသည် အစဉ်အဆက်ကို ဗုဒ္ဓဝင်ဟု ခေါ်ဝေါ်သော်လည်း ထိုအစဉ်အဆက်ထဲမှ တဆူတဆူစီ၏ ပွင့်တော်မူရာ ကမ္ဘာ အပိုင်းအခြား စသည်ကို ထုတ်နုတ် ပြောဆိုသောအခါ၊ မူလ ဗုဒ္ဓဝင်ဟူသော စကားကို အသုံးပြုနိုင်၏။ (ဥပမာ အားဖြင့်) သံဃာဟူသည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း၏

အမည်ရင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုအပေါင်းထဲမှ တပါးတည်း ကိုလည်း သံဃာဟု ခေါ်လိုက ခေါ်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။

သို့ဖြစ်၍ ဒီပင်္ကရဗုဒ္ဓဝင် ဟု ခေါ်ဝေါ်ထားသော ဤအပိုင်းမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ အဋ္ဌပုတ္တိ (ပွင့်တော် မူရာ ကမ္ဘာစသည်) ကို ဖော်ပြသော အပိုင်းဟူ၍ သိအပ်၏။

ဤဒီပင်္ကရဗုဒ္ဓဝင်ကို ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်တွင် ဒီပင်္ကရာ ဘုရားအလောင်းတော်၏ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသော အခါ နှင့် ဖွားတော်မူသောအခါတို့၌ ဖြစ်ပေါ်သည့် အကြောင်း အရာတို့ကို အကျယ်ဟောပြထားခြင်း မရှိ။ သုမေဓကထာ ၌သာလျှင် အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည်—

ဧဝံ မေ သိဒ္ဓိပတ္တဿ၊ ဝသီဘူတဿ သာသနေ။
ဒီပင်္ကရာ နာမ ဇိနော၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ လောကနာယကော။

ဥပ္ပဇ္ဇန္တေ စ ဇာယန္တေ၊ ဗုဇ္ဈန္တေ ဓမ္မဒေသနေ။
စတုရော နိမိတ္တေ နာဒ္ဓဿိ၊ ဈာနရတိသမပ္ပိတော။

ရသေ့တို့၏ သာသနာ (ဈာန် အဘိညာဉ်၌) အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်ကာ စိုးပိုင် နိုင်နင်းစွာဖြစ်နေစဉ် တလော ကလုံး၏ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် ဖြစ်တော်မူသော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူပြီ။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသော အခါမှာ၎င်း၊ ဖွားမြင်တော်မူသော အခါမှာ၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါမှာ၎င်း၊ ဓမ္မ စကြာ တရားဦး ဟောတော်မူသောအခါမှာ၎င်း လေးပါး သော ဌာနတို့၌ ထင်မြင်သော နိမိတ်တို့ကို ဈာန်ချမ်းသာ၌ စိတ် မွေ့လျော် သက်ဝင်၍ နေသော ငါသည် မမြင်လိုက်ရပြီ ဟူ၍ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကြောင်းကို အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့ အကျဉ်းချုပ် ပြောကြား ခြင်းမျှသာ လာရှိသည်။

ဤ သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ စကားလာ ဒီပင်္ကရမြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသည့် အကြောင်း အရာ စသည်တို့ကို ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၌သာလျှင်။ ။ ဒီပင်္ကရော နာမ သတ္တာ လောကေ ဥဒပါဒိ၊ သင်္ခေပေ- နေဝ တဿာယမာနုပုဗ္ဗိ ကထာ...ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရား သည် လောက၌ ပွင့်တော်မူပြီ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်သာလျှင် ထိုဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရား၏ အစဉ်အတိုင်းသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်တော်စဉ် စကားရပ်တည်း၊ ၊ဟု စကားပလ္လင်ခံပြီးလျှင် ထိုဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရား အကြောင်းအရာကို ဤ ဆိုလတ္တံ့သော အတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်မှစ၍ ရေးသား ဖွင့်ပြတော် မူလေသည်...။

ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်းထက်၌ တခုသော သာရမဏ္ဍကမ္ဘာတွင် (၁)တဏှက်ရာ မြတ်စွာဘုရား၊ (၂) မေဓက်ရာမြတ်စွာဘုရား ၊(၃) သရဏက်ရာ မြတ်စွာဘုရား ဤ ဘုရားသုံးဆူတို့ အစဉ်အတိုင်း ပွင့်တော် မူကြပြီးနောက် အန္တရကပ်တခုသို့ရောက်၍ ထို အန္တရဆုတ်ကပ် လူတို့၏ အသက်တမ်း တသိန်းတမ်းတွင် ရမ္မာဝတီမြို့တော်၌ သုဒေဝမင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံနေစဉ်...။ ဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူ ပြီး၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေသည်ကို တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်မှ နတ်အပေါင်း လာရောက် စည်းဝေး တောင်းပန် ကြသဖြင့် ထိုတောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူပြီးလျှင် သုဒေဝ မင်းကြီး၏ နန်းတော်ဝယ် သုမေဓာမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ဝါဆိုလပြည့် ဥတ္တရာသဠ နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ တော်မူပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အဆောင်အယောင် အစောင့် အရှောက်တို့ဖြင့် စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဆယ်လစေ့ရောက် သောအခါ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

ထိုသို့ ဒီပက်ရာမင်းသား ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသောအခါ ဖွားတော်မူသောအခါတို့၌ စကြဝဠာတိုက်တသောင်း တုန်လှုပ်ခြင်းစသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ခံ့ဩဖွယ်ရာ နိမိတ်ကြီးတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

(ထို သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့သည် ခပ်သိမ်းသော ဘုရားအလောင်းတို့၏ပင် (၁) ပဋိသန္ဓေတည်နေသောအခါ၊ (၂) ဖွားမြင်သောအခါ၊ (၃) ဘုရားဖြစ်သောအခါ၊ (၄) ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောတော်မူသောအခါ ဤလေးဌာနတို့၌ ထင်မြင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့ ခပ်သိမ်းသော ဘုရားအလောင်းတော်တို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းအရာများကို ဂေါတမဗုဒ္ဓဝင်အခဏ်းသို့ ရောက်မှ စုံလင်စွာ ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။ ဤဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၌ကား— ဤဒီပက်ရာမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေခဏ်းမှာပင် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ထိုနိမိတ်ကြီးတို့ ထင်ကြောင်းကို၎င်း၊ ထိုနိမိတ်ကြီးတို့ ထင်ခြင်းမှာ နောက်အခါ၌ အသီးအသီး မည်သည့်အကျိုး ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ရန် ဖြစ်သည်တို့ကို၎င်း အကျယ်ဖွင့်ပြ ရေးသားလျက်ရှိသည်။)

ထို့နောက် ဒီပက်ရာမင်းသား ချမ်းသာစွာကြီးပွား၍ အစဉ်သဖြင့်ကြီးမြောက် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်တော်မူ၏။ (က)

ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်တော်မူသောအခါ(ဟံသပါသာဒ) ဟင်္သာရွှေနန်းဆောင်၊ (ကောဉ္ဇပါသာဒ)ကြီးကြာရွှေနန်းဆောင်၊ (မယူရပါသာဒ) ဥဒေါင်းရွှေနန်းဆောင်အားဖြင့် မြတ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်မှာ လှည့်လည်၍ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀၀) တသောင်းပတ်လုံး စံနေတော်မူ၏။ ကောင်းမွန်စွာ တန်းဆာဆင်ယင်ထားသည့် မောင်းမိသံတို့သည် သုံးသိန်းခန့်ရှိကြကုန်၏။ ကြင်ယာတော်မိဖုရားကြီးမှာ ပဒုမာမည်သော မင်းသမီးဖြစ်၍ သားတော်မှာ ဥသာဘက္ခန္ဓ မင်းသားဖြစ်၏။

အလောင်းတော် ဒီပင်္ကရမင်းသားသည် ဆိုအပ်ပြီးသော ရွှေနန်းသုံးဆောင်တို့၌ နတ်၏စည်းစိမ်နှင့်တူသော မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူနေစဉ် ဥယျာဉ်ပျော်ပါး ကစားရန် ထွက်တော်မူသောအခါ အစဉ်သဖြင့် သူအို, သူနာ, သူသေ ဟု ဆိုအပ်သော နတ်တမန်တို့ကို မြင်၍ ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂတရားရလျက် ဥယျာဉ်တော်မှ ပြန်နစ်တော်မူကာ ရမ္မာဝတီမြို့တော်တွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် တဖန် လေးကြိမ်မြောက် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူလိုသောအခါ ဆင်ဝန်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် ...“ငါသည် ယနေ့ ဥယျာဉ်တော်ကို ရှုစားရန် ထွက်တော်မူမည်၊ ဆင်ယာဉ်များကို ပြင်လော့” ...ဟု အမိန့်ရှိတော်မူ၏။ ဆင်ဝန်လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံကာ (၈၄၀၀၀) ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ဆင်ယာဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်၏။ ထိုအခါ ဒီပင်္ကရမင်းသားသည် ဝိသုကြိုနတ်သား လွှာရောက် ဆင်ယင်ပေးအပ်သော အဆင်တန်းဆာရှိသည်ဖြစ်၍ ဆင်အပေါင်း (၈၄၀၀၀) ရှစ်သောင်းလေးထောင် ခြံရံလျက် စီးတော်ဆင်ထက်၌စီး၍ များစွာသော စစ်သည်မိုလ်ပါ အပေါင်း ခြံရံလျက် ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်ကာ စီးတော်ဆင်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ ဥယျာဉ်တော်အတွင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုတော်မူပြီးနောက် အလွန်တရာ အေးမြနှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ကျောက်ဖျာထက်မှာ ထိုင်တော်မူလျက် ရဟန်းပြုရန် စိတ်အကြံကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဘုံမှ ရဟန္တာ မဟာမြဟ္မာကြီးသည် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို ဆောင်ယူခဲ့၍ အလောင်းတော်၏ မျက်မှောက် မြင်လောက်ရာအရပ်၌ ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။ အလောင်းတော်သည် ထိုပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို မြင်၍ “အဘယ်အရာနည်း” ဟု မေးသည်တွင် ရဟန်းအသုံးအဆောင်များ ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားရ၍ ကိုယ်တော်တွင် ဆင်ယင်ထားသော မင်းတန်းဆာတို့ကို ချွတ်တော်မူကာ ဘဏ္ဍာစိုးလက်သို့ အပ်နှင်းတော်မူပြီးနောက် လက်သုံးတော်သန်လျက်ဖြင့် ဆံတော်ကို ဖြတ်ပယ်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြှောက်တော်မူလိုက်၏။ (ခ)

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ထို ဆံထုံးတော်ကို ရှေ့ပန်းတောင်း (ရှေ့ကလပ်)ဖြင့် ခံယူ၍ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ သုံးယူဇနာ ပမာဏရှိသော ဣန္ဒနီလာ = (မြညို) ကျောက်ဖြင့်ပြီးသော မကုဋ စေတီမည်သော စေတီကို တည်ထားလေ၏။

ထိုနောက် အလောင်းတော်သည် မြဟွာကြီးဆက်လာသော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ ပုဆိုး (ဝတ်လဲတော်) အစုံကိုကောင်းကင်သို့ ပစ်မြောက်လိုက်ပြန်ရာ သုဒ္ဓါဝါသမြဟွာကြီး ခံယူ၍ သုဒ္ဓါဝါသ ဘုံမှာ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော (ဒုဿ) စေတီကို တည်ထား၏။

ဤသို့ ဒီပင်္ကရာမင်းသား ရဟန်းပြုတော်မူကြောင်းကို သတင်း စကား ကြားသိကြသော လူပေါင်း တကုဋေတို့သည် အလောင်း တော်မင်းသား၏ အတုလိုက်ကာ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ (၈)

ဒီပင်္ကရာ ဘုရားအလောင်းတော်သည် အတုလိုက် ရဟန်းပြု ကြသော ရဟန်းတော်ပေါင်း တကုဋေနှင့်တကွ တောတွင်း မှာပင် ဆယ်လတို့ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာခေါ် ပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်အံ့သော ကဆုန်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ တခုသောမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်ရှိသော် မြို့နေ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုနေ့မှာ နတ်များကို ပူဇော်ပသ ရန် ရေ-မရောသော နို့ဆနာကို ချက်ကြပြီးလျှင် အခြွေအရံ ရဟန်းတော်ပေါင်း တကုဋေနှင့် တကွသော အလောင်းတော် အား လှူဒါန်းကြကုန်၏။

အလောင်းတော်သည် ထိုဆနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော် မူပြီးနောက် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတောမှာပင် နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန် ရောက်သောအခါ တကုဋေမျှသော အခြွေအရံ ရဟန်းတို့ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၍ မဟာဗောဓိပင်ရှိရာအရပ်သို့ တပါးတည်း ကြွသွားတော်မူ၏။

ဘုရားဖြစ်၍ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူခြင်း

ကြွသွားတော်မူရာ လမ်းခရီး၌ သုနန္ဒအမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံယူတော်မူခဲ့၍ ညောင်ကြပ်

ပင်အရင်း၌ ဖြန့်၍ ခင်းတော်မူလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၅၃) ငါးဆယ့်သုံးတောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်၏။

(ထိုပလ္လင်တော်၏ ပမာဏ ငါးဆယ့်သုံးတောင် ဆိုသည်မှာ အမြင့်ပမာဏ ဖြစ်သည်ဟူ၍၎င်း...၊ အမြင့်ပမာဏ မဟုတ်၊ အကျယ်အပြန့် ပမာဏဖြစ်သည် ဟူ၍၎င်း...၊ ရာဇဝင်အရ အဝခေတ်အတွင်းမှာ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်သည့် ပါဠိဘာသာ ဋီကာကျမ်းများက တမျိုးတဖုံစီ ဖွင့်ပြကြကုန်၏။ ဖွင့်ပြပုံအကျယ်ကို ဂေါတမဗုဒ္ဓဝင်သို့ ရောက်မှ ပြဆိုပေအံ့။)

ထို အပရာဇိတပလ္လင်တော်ထက်၌ ထက်ဝယ် (တင်ပလ္လင်) ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံး နေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက်တည်၍ မဟာဗောဓိ = (ညောင်ကြတ်) ပင်ရင်း၌ထိုင်နေတော်မူပြီးနောက် မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါကို အောင်မြင်တော်မူပြီး ခါ ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် = (ရှေး၌ ဖြစ်ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို သိသောဉာဏ်)၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် = (နတ်မျက်စိကဲ့သို့ ဝေးခြားသိမ်မွေ့သော အဆင်းကို မြင်နိုင်သောဉာဏ်) ကို ရတော်မူပြီးလျှင်... မိုးသောက် (ပစ္ဆိမ) ယံ၌ အနုလုံ ပဋိလုံ သံသရာစက်လည်ပုံ သံသရာစက်ပြတ်ပုံ နှစ်ပါးစုံအားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို သုံးသပ်တော်မူပြီး၍ အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားပြီး ထိုဈာန်မှထ၍ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုခန္ဓာငါးပါး၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းနှင့် စပ်၍ (၅၀) ငါးဆယ်သော လက္ခဏာတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ဂေါတြဘူဉာဏ်တိုင်အောင် ဝိပဿနာကို ပွားများတော်မူသည်ရှိသော် နေအရုဏ်တက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တို့ကို ထိုးထွင်း သိမြင် ရရှိတော်မူပြီးလျှင် လောကသုံးပါး၌ အတုမရှိသော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ဗောဓိပင်၏အနီးမှာပင်(၇)ခုနှစ် ဖြာသော ဌာန(သတ္တဌာန)တို့၌ ခုနှစ်ရက်စီ ဗလသမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် အချိန်ကို ကုန်စေတော်မူပြီး၍ တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူပြီးလျှင် သုနန္ဒာရာမ အရပ်၌ ဓမ္မစကြာတရားဦးကို ဟောတော်မူသောအခါ ကုဋေ တရာသော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း သိမြင်ကြကုန်၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူသော အခါ၌၎င်း ဓမ္မစကြာတရား ဟော တော်မူသောအခါ၌၎င်း သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေ တော်မူသောအခါ၊ ဖွားတော်မူသောအခါ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သောအခါ၊ ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောတော်မူသောအခါတို့၌ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော (လေးဌာန) နိမိတ်ကြီးတို့ကို သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် ဈာန်၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်နေသည့်အတွက် မသိ မမြင်လိုက်ရချေ။ ။(ထိုအကြောင်းကို အောက်သုမေဓကထာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီ။)

ဘေသစာရီ ကြံချီတော်မူခြင်း

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောကြား တော်မူပြီးနောက် လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏အကျိုးငှါ ဒေသ စာရီ လှည့်လည်တော်မူလျက် ရမ္မာဝတီပြည် သုဒဿနကျောင်း တိုက်ကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ရမ္မာဝတီ ပြည်သူပြည်သား တို့က ဆွမ်းအလှူခံရန် ပင့်လျှောက်ချက်အရ နောက်ပါရဟန္တာ (၄၀၀၀၀၀) လေးသိန်းနှင့်တကွ ကြံတော်မူရာ လမ်းခရီးတွင် သုမေဓာရှင်ရသေ့အား ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူကြောင်းကို၎င်း.... ဗျာဒိတ်ကြားပြီး၍ ပင့်ဖိတ်ရာဌာနသို့ ကြွရောက်တော်မူပြီးလျှင် ရမ္မာဝတီ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင် တော်မူနေစဉ် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ရာ တရား၏တန်းခိုးအာနုဘော်အားဖြင့် မြေပြင်းထန်စွာ

တုန်လှုပ်ကြောင်းကို၎င်း...။ ထိုသို့ မြေလှုပ်သဖြင့် ဆွမ်းကျွေးမွေး
 နေသူ လူအပေါင်းတို့ ကြောက်ရွံ့ကြ၍ ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားထံ
 မေးမြန်းလျှောက်ကြားသဖြင့် “ကြောက်ရွံ့ဖွယ်မရှိ၊ သုမေဓာ
 ရှင်ရသေ့၏ တရားတော်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းအတွက် မြေလှုပ်ခြင်း
 ဖြစ်သည်” ကို ဟောတော်မူသောအခါ၊ လူအများတို့သည်
 သုမေဓာရှင်ရသေ့ထံသို့ သွားကာ များစွာ ကောင်းချီးပေးကြ
 ကြောင်းကို၎င်း...။ ထိုကောင်းချီးပေးခြင်းကို ခံယူပြီးနောက်
 သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် တောအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြောင်းကို
 ၎င်း... သုမေဓကထာ၌ အပြည့်အစုံ ရေးသားခဲ့ပြီ။ မရေးသား
 ရသေးသည်မှာကား—

ရမ္မာဝတီ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် (၄၀၀၀၀၀)လေးသိန်း
 သော သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်း
 ကျွေးမွေး လှူဒါန်းပြီးနောက် ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ရှိခိုး
 ကြပြီးလျှင် တရားနာရန်အလို့ငှါ စည်းဝေးကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလူအပေါင်းအား—

၁။ ဒါနံ နာမ သုခါဒိနံ၊ နိဒါနံ ပရမံ မတံ။
 ဒိဗ္ဗာနံ ပန ဘောဂါနံ၊ ပတိဋ္ဌာတိ ပဝုစ္စတိ—

ဤ ဒါနမည်သည်ကို လူနတ်နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ သုံးပါး၏
 အကြောင်းရင်းဟူ၍ သိအပ်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်တို့၏
 တည်ရာအကြောင်းဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ။အစရှိသည်ဖြင့် အလွန်
 ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော ဒါနနှင့်စပ်သော တရားစကားကို ဟော
 ကြားတော်မူ၏။ ထိုနောက်—

၂။ သီလံ နာမေတံ ဣဓလောကပရလောကသမ္ပတ္တိနံ မူလံ။ ။
 ဤသီလမည်သည်ကား ဤပစ္စုပ္ပန်လောက တမလွန်လောက၌
 ဖြစ်သော သမ္ပတ္တိ = (စည်းစိမ်) အမျိုးမျိုး၏ အကြောင်းရင်း
 ဖြစ်၏။ ။ဤသို့စသည် များစွာသောအကြောင်းတို့ဖြင့် သီလ၏
 အကျိုးအာနိသင်ကို အကျယ်ဖော်ပြသော သီလကထာ တရား
 စကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

၃။ သီလကထာကို ဟောကြားတော်မူပြီးသောအခါ ဤသီလကို အမှီပြု၍ ဤမည်သော နတ်ပြည်ချမ်းသာကို ရ၏ဟု ပြဆိုတော်မူရန် ထိုနောက် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် သဂ္ဂကထာ = (နတ်ပြည်နှင့်စပ်သော တရားစကား)ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤနတ်ရွာမည်သည် အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် စိတ်နှလုံးကို ပွားစေတတ်၏။ စင်စစ်ချမ်းသာ၏။ ဤနတ်ပြည်၌ အမြဲတစေ မြူးတူးရှင်ပျော်ခြင်းကို ရနိုင်၏။ စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့သည် လူတို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း(၉၀၀၀၀၀၀)ကိုးသန်းတို့ ကာလပတ်လုံး နတ်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာစည်းစိမ်ကို ရကုန်သုံးဆောင်ကုန်၏...။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် နတ်ပြည်၏ ကျေးဇူးနှင့် စပ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

၄။ ဤသို့ သဂ္ဂကထာ နတ်ရွာတရားစကားဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ကို ကုသိုလ်ဒါနမှု သီလမှုတို့၌ လိုက်ပါလာအောင် ဆွဲဆောင် ဖြားယောင်း နူးညံ့စေတော်မူပြီးနောက် တဖန်ဆက်၍ ဤနတ်ရွာချမ်းသာသည်လည်း မမြဲသောတရား မခိုင်သောတရားသာလျှင် ဖြစ်၏။ ဤနတ်ရွာချမ်းသာစဉ် ပြင်းစွာတပ်မက်မှုကို မပြုရာ...။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ကာမတရားတို့၏ အပြစ်ကို၎င်း၊ ယုတ်ညံ့ပုံညစ်ညူးပုံကို၎င်း၊ တိုကာမတရားတို့မှ ထွက်မြောက် စွန့်ခွါခြင်း၌ အကျိုးအာနိသင်ကို၎င်း ပြတော်မူ၍ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်လျှင် အဆုံးရှိသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလူအပေါင်းအား တရားဟော၍ အချို့တို့ကို သရဏဂုံတို့၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို ငါးပါးသီလ ဆယ်ပါးသီလတို့၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို သကဒါဂါမိဖိုလ် အနာဂါမိဖိုလ်၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို ဖိုလ်လေးပါးတို့၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့၌၎င်း၊ အချို့တို့ကို သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့၌၎င်း တည်စေတော်မူပြီးလျှင် ရမ္မာဝတီမြို့တော်မှ ထွက်ကြွတော်မူ၍ သုဒဿနကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ဝင်တော်မူ၏။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

(က) ဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ဗောဓိပင်၏ အနီး၌သာလျှင် သတ္တသတ္တာဟ = (၄၉-ရက်)ကို ကုန်လွန်စေ၍ အဋ္ဌမသတ္တာဟ၌ မြဟ္မာကြီး၏ တောင်းပန်ခြင်းကို ဝန်ခံတော်မူပြီးလျှင် သုနန္ဒာရာမအရပ်၌ ဓမ္မစကြာတရားဦးကို ဟောတော်မူ၍ ကုဋေတရာသော နတ်လူတို့အား တရားတည်း ဟူသော အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။

(ဤကား ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

(ခ) ထိုနောက် ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားသည် သားတော် ဥသဘက္ခန္ဓမင်းသား၏ ဉာဏ်ရင့်ကျက်ချိန်ကို သိတော်မူ၍ ထို ဥသဘက္ခန္ဓသားတော်ကို အကြီးအမှူးထား၍ (အကျွန်ုပ်တို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် သားတော်ရာဟုလာအား အရဟတ္တဖိုလ် ပေါက် ဟောကြားဆုံးမအပ်သော စူဠရာဟုလောဝါဒ သုတ္တန် ကဲ့သို့သော) သြဝါဒတရားကို ဟောတော်မူ၍ ကုဋေကိုးဆယ် သော နတ်လူတို့အား တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေး တော်မူသည်။

(ဤကား ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

(ဂ) တဖန် ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားသည် အမရဝတီမြို့တော် တံခါးဝ၌ရှိသော ကုတ္တိပင်ကြီးအနီး၌ တိတ္ထိတို့ကို နှိမ်နင်းပြီး၍ ရေ မီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည် ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မ- လာ ကျောက်ဖျာထက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၍ မယ်တော် သုမေဓာဒေဝီ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော နတ်သားကို အကြီးအမှူးပြုကာ အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောတော်မူ၍ ကုဋေကိုးဆယ်သော နတ် မြဟ္မာတို့ကို တရားရေအေး အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

(၁) ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက အစည်းအဝေးသည်ကား... သုံးဌာနရှိရာ— သုနန္ဒာရာမအရပ်၌ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်မှ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များ အထူးလာရောက်စည်းဝေးကြသော ပဌမအစည်းအဝေးပွဲတွင် ကုဋေ တသိန်းမျှ လောက်ကုန်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် အညီအညွတ် စည်းဝေးကြကုန်၏။

(ဤကား ပဌမအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

(၂) တဖန် ဒုတိယဖြစ်သော သာဝက အစည်းအဝေးသည် ကား နာရဒကုဋေတောင်ထိပ်၌ဖြစ်၏။ ဖြစ်ဟန်ကား...

အခါတပါး၌ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် (၄၀၀၀၀၀) လေးသိန်းသော ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူရာ၊ တခုသောအရပ်၌ အံ့ဩဖွယ်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံကာ လွန်စွာ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော နာရဒကုဋေတောင်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထိုတောင်ကို နရဒေဝအမည်ရှိသော နတ်ဘီလူးသည် သိမ်းဆည်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုတောင်စောင့် နတ်ဘီလူးအား နှစ်စဉ် မပြတ်လူအပေါင်းတို့သည် လူကိုပင် ဗလိနတ်စာအလို့ငှါ ကောင်းစွာ ယူဆောင်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလူအပေါင်းတို့မှာ မှီခိုအားထားရာ ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာတို့ကို ခေါ်ဆောင်တော်မမူပဲ တပါးတည်းသာ နာရဒကုဋေတောင်ထိပ်သို့ တက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးသည် ပြင်းထန်စွာ အမျက်ထွက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးစေရန် တောင်ကြီးကို တုန်လှုပ်စေခြင်းစသည်ဖြင့် မိမိစွမ်းအားရှိသမျှ ခြိမ်းချောက်ပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားမှာ တစုံတရာ အန္တရာယ်မရှိ ပကတိကြည်လင်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်ကို မြင်လေလျှင် “ဤရဟန်းကြီးကား အံ့ဩဖွယ်ရှိပေ

စွာ၊ တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွာ၊ ဤရဟန်းကြီးအား ငါပြုခဲ့သမျှ သော အကျိုးမဲ့အစုသည် ငါ့အပေါ်သို့သာ ကျရောက်ခဲ့၏။ ငါသည် ဤရဟန်းကြီးကို အလွတ်ထား၍ တပါးသော ကိုးကွယ် ရာ မရှိတော့ချေ။ မြေကြီးပေါ်၌ ချွတ်ချော်တိမ်းပါး လဲကျသွား သောသူသည် မြေကြီးကိုသာ အမှီပြု၍ ထရသကဲ့သို့၊ ငါသည် လည်း ယခု ဤရဟန်းကြီးကိုပင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တော့ အံ့”ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

နရဒေဝနတ်ဘီလူးသည် ဤသို့အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် တရားရှစ်ကွက် စက်လက္ခဏာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံ၌ ဦးတိုက်ကာ မြတ်စွာဘုရား၌ လွန်ကျူးမိသော အပြစ်တို့ကို ဝန်ချတောင်းပန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်လေ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည်နရဒေဝနတ်ဘီလူး အား ဒါနကထာ သီလကထာ အစရှိသော အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ တရားတော်၏အဆုံး၌ နရဒေဝ နတ်ဘီလူးသည် အခြံအရံနတ်ဘီလူးပေါင်း တသောင်းနှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။

ထိုနရဒေဝ နတ်ဘီလူး သောတာပန်တည်သော နေ့၌ကား ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး၌ နေကုန်သော လူတို့သည် နရဒေဝ နတ်ဘီလူးအား ဗလိနတ်စာပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပရန် တရွာတရွာမှ တယောက်တယောက်သော လူကို ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်၏။ ထို့ပြင် များစွာသော နှမ်း၊ ဆန်၊ ကုလားပဲ၊ ပဲနောက်၊ ပဲကြီး စသည်ကို ၎င်း၊ ထောပတ်၊ ဆီဦး၊ ဆီ၊ ပျား၊ တင်လဲစသည်ကို၎င်း ဆောင် ယူခဲ့ကြကုန်၏။ နရဒေဝ နတ်ဘီလူးသည် ထိုလူတို့ ဆောင်ယူခဲ့ ကြသော ဆန်စသော ပူဇော်ဖွယ် အလုံးစုံကို ထိုလူတို့အားသာ ပြန်ပေးပြီးလျှင် ဗလိနတ်စာပြုရန် ဆောင်ယူခဲ့သော လူတို့ကိုကား မြတ်စွာဘုရားထံ ဆောင်နှင်းလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလူတို့ကို ဧဟိ ဘိက္ခု = (ရဟန်းတို့ လာလော့ဟု) ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ခုနစ် ရက်အတွင်း၌သာ ထိုလူအပေါင်းတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်

စေတော်မူ၍ တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ ရဟန္တာ ကုဋေတရာတို့အလယ်တွင် နေတော်မူကာ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီး၌ ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

ဧဟိ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းဟူသည်ကား...ရဟန်းပြုလုပ်ရန် သပိတ်သင်္ကန်း စသည်တို့ကို စီမံရှာဖွေ၍ မနေရတော့ပဲ မြတ်စွာဘုရားက ဧဟိဘိက္ခု = (လာလော့ ရဟန်းဟု)ခေါ်တော်မူလိုက်လျှင်ပင် နဂိုရလူ၏အသွင် ကွယ်ပျောက်၍ ဝါတော်ခြောက်ဆယ် ရပြီးသော ရဟန်းအသွင် ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်လာသော ရဟန်း...ဟု ဆိုလိုသည်။

အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ပရိသတ်သာဝကအစည်းအဝေး ဟူရာ၌၊ အင်္ဂါလေးပါး ဟူသည်ကား....

- ၁။ ရဟန်း အားလုံးတို့ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြခြင်း၊
- ၂။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဋ္ဌဘိည = (အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးရသည့်)ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြခြင်း၊
- ၃။ ထိုရဟန်းတို့သည် မပင့်မခေါ်အပ်ပဲ ရောက်လာညီမှုကြခြင်း၊

၄။ တဆယ့်ငါးရက် လပြည့် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ခြင်း- ဟူ၍ အင်္ဂါလေးပါး ဖြစ်သတည်း။

ဤဆိုအပ်ပြီးသော နရဒေဝ နတ်ဘီလူးအကြောင်းကား ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၌ လာသော စကားအစဉ်တည်း။

ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်ကြီး၌ကား....တဖန် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် နာရဒတောင်ထိပ်၌ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းဝေး စင်ကြယ်တော်မူကြသည့် ကုဋေတရာကုန်သော ရဟန္တာ အရှင်တို့သည် စည်းဝေးတော်မူကြကုန်ပြီ...ဟူ၍ သာမညသာ ဟောတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

(၃) အခါတပါး ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿန တောင်ထိပ်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေကုန်သော လူတို့သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပင် သီတင်းကျွတ်အခါတွင် တောင်ထိပ်ပွဲသဘင် လာရောက်ဆင်ယင် ကျင်းပကြမြဲဖြစ်သည့် အတိုင်း သုဒဿနတောင်ထိပ်သို့ လာရောက်ကြရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ကြိုကာ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားကြရာ တွင် ကြည်လင်သော စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါရှင်လန်းသဖြင့် ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့အား မဟာပဝါရဏာ နေ့ = (သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့) ၌ တရားဟောတော်မူပြန်ရာ ရဟန်းသစ် အလုံးစုံတို့သည် တေဘူမက သင်္ခါရတရားတို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ဝိပဿနာအစဉ်အားဖြင့် ၎င်း မဂ်အစဉ်အားဖြင့် ၎င်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုဋေကိုးသောင်းသော ရဟန္တာတို့နှင့်အတူ ပဝါရဏာပြုတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရား၏ သာမညဖြစ်သော တရားပွဲများမှာ တသောင်းသောသတ္တဝါတို့၏ ၎င်း နှစ်သောင်းသောသတ္တဝါတို့၏ ၎င်း သစ္စာလေးပါး တရားကို သိခြင်း (အကျွတ်တရားရခြင်း) သည်ဖြစ်၏။ တဦးသောသတ္တဝါ နှစ်ဦးသောသတ္တဝါ စသည်တို့၏ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်း (အကျွတ်တရားရခြင်း) သည် ကား ဝဏန်းချလျက် ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

ထိုအခါ၌ ဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရား၏ ကောင်းစွာသုခိသင်အပ်သော သာသနာတော်သည် ထက်ဝန်းကျင် ကျယ်ပြန့်၏။ များစွာသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါတို့သည် သိအပ်၏။ မြတ်သော သီလစသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံပြီးမောက်၏။

လောကသုံးပါးကို ပိုင်းခြား သိမြင်တော်မူသော ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရားကို အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးရ၍ ကြီးမားလှသော တန်းခိုးရှင် ဖြစ်တော်မူကြသည့် သာဝကရဟန္တာကြီး လေးသိန်းတို့သည် အမြဲ ခြံရံကြကုန်၏။

ထိုဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါမှာ အကြင် သူတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်ကြပဲ၊ ရောက်ရန် ကျင့်ကြံတုန်း ကျင့်ကြံဆဲ (သေက္ခ) ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြ၍ လူ့ဘဝကို စွန့်ရကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူတို့သည် (အားလုံး၏) ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ရာချည်းသာ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်(သို့မဟုတ် သာသနာ တော်)သည် တလောကလုံး၌ ကောင်းစွာထင်ရှား ပွင့်လင်းလှ သည်ဖြစ်၍ ကိလေသာရန်သူတို့ကို ပယ်သတ်ကာ အာရုံအမျိုးမျိုး တို့ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းကွာ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တို့ဖြင့် အခါ ခပ်သိမ်း တင့်တယ်လှပေ၏။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ **ရမ္မာဝတီ မြို့တော်** ဖြစ်၏။

ခမည်းတော်မှာ **သုဒေဝမင်း** ဖြစ်၏။ မယ်တော်မှာ **သုမေဓာ မိဖုရား** ဖြစ်၏။

အဂ္ဂသာဝကအစုံကား **သုမင်္ဂလမထေရ်နှင့် တိဿမထေရ်**တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလုပ်အကျွေးကား **သာဂတမထေရ်** ဖြစ်၏။

အဂ္ဂသာဝိကား = (မြတ်သောတပည့်မ) အစုံကား **နန္ဒာ ထေရီမနှင့် သုနန္ဒာထေရီမ**တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား **ညောင်ကြိတ်ပင်** ဖြစ်၏။

အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့ကား **တပုဿနှင့် ဘလ္လိက**တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့ကား **သိရိမာနှင့် သောဏာ**တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏။ အလျှံတဝင်းဝင်း ထွန်းလင်း တောက်ပသော

တန်ဆောင် ဆီမီးတိုင်ကြီးကဲ့သို့၎င်း...၊ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်ကြီးကဲ့သို့၎င်း...တင့်တယ်တော်မူလှ၏။

(ဤဖွားတော်မူရာ မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုရခြင်း၏ အကျိုးကား-၊ ထိုဖွားတော်မူရာ မြို့တော်စသည်ကို မပြဆိုခဲ့သည်ရှိသော် “ဤဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်လည်း မထင်ခဲ့၊ ခမည်းတော် မယ်တော်စသည်လည်း မထင်ခဲ့၊ နတ်သော်၎င်း၊ မာရ်သော်၎င်း၊ ဘီလူးသော်၎င်း၊ မြဟ္မာသော်၎င်း ဤသူ ဖြစ်အံ့ထင်၏။ နတ်မြဟ္မာတို့အား ဤသို့သော အံ့ဖွယ်ဖြစ်သည်မှာ အထူးမဟုတ်၊ အံ့ဖွယ်မရှိဟု အောက်မေ့ကာ ဟောသမျှတရားကို နာကြားကောင်းသည် ယုံကြည်ကောင်းသည်ဟု မမှတ်ကုန်လေရာ။ ထိုသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် သစ္စာတရားကို သိခြင်း(အကျွတ်တရားရခြင်း) မဖြစ်နိုင်လေရာ။ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော် ခမည်းတော် မယ်တော်စသည်ကို ပြအပ်သော်ကား “လူသားစင်စစ်က သို့စဉ် တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးပေ၏” ဟု အောက်မေ့ကာ သတ္တဝါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ကို နာကြားယုံကြည်ကြသဖြင့် သစ္စာတရားကို သိခြင်း (အကျွတ်တရားရခြင်း) ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဖွားတော်မူရာမြို့တော် ခမည်းတော် မယ်တော် စသည်တို့ကို ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။)

ဒီပင်္ကရ မြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် (၁၂) တဆယ့်နှစ်ယူဇနာတိုင်အောင် (တန်းခိုးတော်ဖြင့် အထူးဖန်ဆင်းရခြင်းမရှိပဲ) ပကတိအလိုလို ပျံ့နှံ့ထွက်၏။ ထိုဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရား၏ အသက်တော်မှာ တသိန်းဖြစ်၏။ (ဃ)

(ဤကား ပါဠိတော်၌ တိုက်ရိုက်လာသော အပိုင်းအခြားတည်း။)

ပါဠိတော်၌ တိုက်ရိုက်မလာသော်လည်း ထုတ်ဆောင်၍ ပြရမည်ဟု အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖွင့်ပြသော အပိုင်းအခြား(သမ္မဟုလဝါရ)သည်ကား....

ဒီပက်ရာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် လူဖြစ်စဉ်ကာလ သုံးဆောင်အပ်သော နန်းတော် ပြာသာဒ်တို့ကား ဟံသ-
ပါသာဒ = (ဟင်္သာရွှေနန်းဆောင်)၊ ကောဉ္ဇပါသာဒ =
(ကြိုးကြာ ရွှေနန်းဆောင်)၊ မယူရပါသာဒ = (ဥဒေါင်း
ရွှေနန်းဆောင်) ဟူ၍ သုံးပါးတို့တည်း။

မောင်းမိသံပေါင်းကား သုံးသိန်း အတိုင်းအရှည် ရှိ၏။
အဂ္ဂမဟေသီမိဖုရားကြီးကား **ပခုမာဒေဝီ** အမည်ရှိ၏။ သားတော်
ကား **ဥသဘက္ခန္ဓမင်းသား**တည်း။ ရွှေနန်းစိုးစံသော နှစ်ပေါင်း
ကား အနှစ်တသောင်းတို့တည်း။

တောထွက်တော်မူသောအခါ **ဆင်ယာဉ်**ဖြင့်တောထွက်တော်
မူ၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ နန္ဒာရာမ = (**နန္ဒဥယျာဉ်**)
အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ဒီပက်ရာမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမျှလောက်သော ကာလ
ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော သတ္တဝါအပေါင်းကို
ကယ်တင်တော်မူ၏။

တပည့်သား သံဃာတော်နှင့်တကွသော ထိုဒီပက်ရာမြတ်စွာ
ဘုရားသည် သင်ကြားခြင်း (ပရိယတ်)၊ ကျင့်ကြံခြင်း (ပဋိပတ်)၊
ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်း (ပဋိဝေဓ) တည်းဟူသော သဒ္ဓမ္မသုံးပါးကို
တလောကလုံး ထွန်းပစေလျက် သတ္တဝါအပေါင်းကို ကယ်တင်
တော်မူကာ အလှူတပြောင်ပြောင် ထွန်းပပြီး မီးပုံကြီး ငြိမ်းသွား
သကဲ့သို့ အေးငြိမ်းခြင်းသဘောသို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေပြီ။ (c)

သံဝေဂ

ထိုဒီပက်ရာ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်းခိုးတော်သည်၎င်း၊
ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာကြီး လေးသိန်း
အစရှိသော အခြံအရံအပေါင်းသည်၎င်း၊ ထို မြတ်စွာ
ဘုရား၏ ခြေတော်အစုံ၌ ပါရှိသော စက်လက္ခဏာတို့
သည်၎င်း—ဤအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်သွားလေ

ပြီ...၊ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲနိုင်သော အနှစ်မမှီး အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော် တည်ထားခြင်း

ဤသို့လျှင် သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ သိမြင်တော် မူသော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒာရာမ = (နန္ဒဥယျာဉ်) အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူ၏။ ထို ဥယျာဉ်၌ပင်လျှင် ဆေးဒန်း မြင်းသီလာတို့ကို မြေညှက်၊ ဆီထောပတ်တို့ကို ရေ ပြုလုပ်လျက် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကို တည်ထား ကြရာ အမြင့်ယူဇနာ (၃၀)သုံးဆယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ (သက်တော် ရှည်ကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓမ္မတာအရ အစိတ်စိတ်မကွဲ တခဲတည်း တစုတည်း တည်ရှိသော အသမ္ဘိန္ဒ ဓာတ်တော်ကို) ထိုစေတီတော်ကြီးအတွင်း၌ ဌာပနာ သွင်းကြ ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ နေကုန်သော လူတို့သည် အညီအညွတ် လာကုန်၍ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် မွမ်းမံ ချယ် လယ်ကာ စေတီတော်ကြီးကို ပြီးဆုံးစေကြကုန်၏။

ဒီပင်္ကရာဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၂-ကောဏ္ဍညဗုဒ္ဓဝင်

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကပ်ကမ္ဘာကုန်ဆုံး ပြီးသည့်နောက် ကမ္ဘာအသင်္ချေ (သို့မဟုတ် မည်ရွှေ့ မည်မျှဟု ဂဏန်းချ၍ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် များလှစွာသောကမ္ဘာ တွေ)ကို လွန်မြောက်ပြီးမှ တခုသောကမ္ဘာတွင် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။

(ဤအသင်္ချေမျိုးကို မည်ရွှေ့မည်မျှဟု ဂဏန်းချ၍ မရေ မတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသော်လည်း၊ ရှေးဖြစ်သော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ဖြစ်သော ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား နှစ်ဆူတို့၏ တခုသော အကြားဟူ၍

သာ မှတ်သားအပ်သောကြောင့် “ဗုဒ္ဓန္တရအသင်္ချေ” ဟု ခေါ်သည်။)

ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူဟန်ကား..... ထို ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် တဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ထုံးစံ ဓမ္မတာအရ တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် နတ်အများ တို့၏ ဘုရားဖြစ်ရန် တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လှူပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူကာ ရမ္မာဝတီနေပြည်တော် သုနန္ဒမင်းကြီး၏ နန်းတော်ဝယ် သုဇာတာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး၏ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၏။

(ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသောခဏ၌ ပြုမြဲတိုင်းဖြစ်သော နိမိတ်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။)

ဆယ်လစေ့သောအခါ ဖွားမြင်တော်မူ၏။ ဖွားမြင်သော ခဏ၌လည်း နိမိတ်ကြီးများ ထင်မြဲထင်သည့်အပြင် အလောင်း တော်ဟူသမျှတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော အထူးအံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်း သည့် အကြောင်းအရာတို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။

(ထိုအလုံးစုံတို့ကို ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ဗုဒ္ဓဝင်သို့ ရောက်မှ အကျယ်ရေးသားပေအံ့။)

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းမင်းသား၏ အမည်ကိုကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ကြောင့် ကောဏ္ဍည မင်းသားဟု မှည့်ကြကုန်၏။ အလောင်းတော် ကောဏ္ဍညမင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ လွန်စွာ ဓမ္မလျော်ဖွယ်ရှိသော သုစိရွှေနန်းဆောင်၊ သုရုစိရွှေနန်းဆောင်၊ သုဘရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ သုံးဆောင်တို့၌ နှစ်သက်ဖွယ် အရောင်အဆင်း တင့်တယ်ခြင်း ရှိသော ရုစိဒေဝီ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ ကချေသည် မောင်းမိသံအပေါင်း သုံးသိန်း တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း တသောင်း တို့ပတ်လုံး ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ ရုစိဒေဝီမိဖုရားကြီးမှ ဝိဇိတသေန မည်သောသားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းဟု ဆိုအပ်သော နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူသဖြင့် အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားကိုစီးလျက် တောထွက်၍ ရဟန်း ပြုတော်မူ၏။

ဤသို့ အလောင်းတော် ကောဏ္ဍညမင်းသား တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူသည်ကို ဆယ်ကုဋေသောလူတို့သည် အတုလိုက် ၍ ရဟန်းပြုကုန်၏။

ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုဆယ်ကုဋေ သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဆယ်လတို့ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာခေါ် ပြုနိုင်ခဲ့သောအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်အံ့ သောနေ့၌ သုနန္ဒရွာနေ ယသောဓရာ အမည်ရှိသော သူဌေး သမီးသည် လှူဒါန်းအပ်သော ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင် တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတောအတွင်းမှာပင် နေ့သန့် (နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန် ရောက်သောအခါ အခြံအရံ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီးမှ မဟာဗောဓိပင်ရှိရာ အရပ်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး၌ သုနန္ဒအမည်ရှိသော တက္ကတွန်းသည် လှူဒါန်းအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံယူတော် မူခဲ့၍ သာလကလျာဏီ ခေါ် ကြောင်လျှာပင် (သို့မဟုတ်) (နှံပဲ) နဘဲပင် အရင်း၌ ဖြန့်၍ခင်းတော်မူလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် (၅၇) ငါးဆယ့်ခုနစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတ ပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ထို အပရာဇိတပလ္လင်တော်ထက်၌ ထက်ဝယ် (တင်ပလ္လင်) ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံး နေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက်တည်၍ မာရစစ်သည်မိုလ်ပါကို အောင်မြင်တော်မူပြီးခါ ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစဒုဉာဏ်ကို

ရတော်မူပြီးလျှင် မိုးသောက်ယံ၌ အနုလုံပဋိလုံ အစုန်အဆန် အားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို သုံးသပ်တော်မူပြီးမှ အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား၍ ထိုဈာန်မှထပြီးလျှင် ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုခန္ဓာငါးပါး၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း နှင့် စပ်၍ (၅၀) သော လက္ခဏာတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ဂေါတြဘူ ဉ္ဇဏ်တိုင်အောင် ဝိပဿနာကို ပွားများတော်မူသည်ရှိသော် နေအရုဏ် တက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အရဟတ္တမဂ်ဉ္ဇဏ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တို့ကို ထိုးထွင်းသိမြင် ရရှိတော်မူပြီးလျှင် လောကသုံးပါး၌ အတုမရှိသော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူ၏။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ဗောဓိပင်၏အနီးမှာပင်(၇)ခုနှစ် ဖြာသောဌာန(သတ္တဌာန)တို့၌ ခုနှစ်ရက်စီ ဗလသမာပတ် ချမ်း သာဖြင့် အချိန်ကို ကုန်စေတော်မူပြီးနောက် ရှစ်ခုမြောက်သတ္တာ ဟ၌ တရားဟောရန် မြဟွာမင်း၏တောင်းပန်ခြင်းကို ဝန်ခံတော် မူပြီးလျှင် “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရ ပါအံ့နည်း”ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် ကိုယ် တော်မြတ်သို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်သော ဆယ်ကုဋေ သော ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုရဟန်းတို့အား ခပ်သိမ်း သောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာ တရားတော်ကို ဟောအံ့”ဟု ဆင်ခြင် ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ် အရပ်၌ နေကုန်သနည်း”ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော်...၊ ဤဗောဓိပင်မှသည် တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာကွာဝေးသော အရန္တဝတီ မြို့ ဒေဝဝနခေါ် နတ်သစ်ပင်တော၌ နေကြသည်ကို မြင်တော်မူ သဖြင့် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့နေရာ ဒေဝဝနခေါ် နတ်သစ်ပင်တောသို့ တန်းခိုးတော်ဖြင့် ခဏခြင်း ကြွရောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆယ်ကုဋေသောရဟန်းတို့သည် ကောဏ္ဍညမြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှ

စွာသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း သပိတ် သက်န်း လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ခင်းကျင်းခြင်း အရိအသေဝတ်ပြု ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံစေကြပြီးခါ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့် လျောက်ပတ်ရာက ထိုင်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို ဆယ်ကုဋေသော ရဟန်းတို့ အား အလုံးစုံသော ရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော တန်းခိုးတော်... နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိသော အခြံအရံ အကျော်အစောတော်.... မရေမတွက်နိုင်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်... မည်သူမျှ မလေးမစား အနီးအပါးသို့ ချဉ်း ကပ်ရန်ခဲယဉ်းခြင်း ... မြေကြီးအထုနှင့်တူသော သည်းခံခြင်း ... သမုဒြာ ရေအထုနှင့်တူသော သီလတော်... မြင်းမိုရ်တောင်ကဲ့သို့ ကြံ့ခိုင်သော သမာဓိတော်... ကောင်းကင်အပြင်နှင့်တူသော ပညာ တော်... တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား သည် သတ္တဝါအများတို့ အစီးအပွားအလှိုငှါ ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်၊ သစ္စာတို့ကို ထင်ရှားပြတတ်သည့် ဗောဓိပက္ခိယ တရား ဒေသနာကို အခါခပ်သိမ်း ဟောကြားတော်မူလေပြီ။

ဤ ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မစကြာတရားပွဲ၌ ရဟန်းဆယ်ကုဋေ အမှူးရှိသော နတ်လူ ကုဋေတသိန်းတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကိုသိခြင်း (အကျွတ်တရားရခြင်း) သည် ဖြစ်လေပြီ။

(ဤကား ရှေးဦးစွာ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကို သိစေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပဌမဓမ္မာဘိသမယ = (ပဌမ တရား ပွဲကြီး) တည်း။)

ထိုနောက် အခါတပါးဝယ် မင်္ဂလသုတ္တန်ဒေသနာ အစည်း အဝေး (တရားပွဲ) ကြီး၌ စကြဝဠာတိုက်တသောင်းမှ နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် ဤစကြာတိုက်တခုအတွင်းမှာ (အလုံးစုံနေ၍မဆံ့ မရှိရလေအောင်) သိမ်မွေ့သေးငယ်သော ကိုယ်အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းကြ၍ ဤစကြဝဠာမှာပင် စည်းဝေးကြကုန်၏။ ထိုအစည်း

အဝေးကြီး၌ အမျိုးအမည် မထင်ရှားသော နတ်သားတယောက် သည် ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားအား ဤလောက၌ ပြည့်စုံ ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်သော (မင်္ဂလာ) တရားဟူသည် အဘယ်တရား များပါနည်းဟု မင်္ဂလာပြဿနာကို မေးလျှောက်၏။ ထိုနတ်သား ကို တရားနားခံပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် မင်္ဂလာတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုမင်္ဂလာသုတ်တရားပွဲ အစည်းအဝေး၌ ကုဋေကိုးသောင်း သော နတ်လူတို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ သောတာပန် အဖြစ်စသည်သို့ ရောက်သောသူတို့သည်ကား အရေအတွက် အပိုင်းအခြား မရှိအောင်ပင် များပြားကုန်၏။

(ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကို သိစေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ=(ဒုတိယ တရားပွဲကြီး) တည်း။)

အကြင်အခါ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားသည် ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူကာ တိတ္ထိတို့ကို ချီးနှိမ်တော်မူစဉ် ကောင်းကင်၌ တည်တော်မူလျက် တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေရှစ်သောင်းကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ အောက်ဖိုလ်သုံးပါး၌ တည် ကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်ကား အရေအတွက် အပိုင်းအခြား မရှိအောင်ပင် များပြားကုန်၏။

(ဤကား သုံးကြိမ်မြောက် လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား သစ္စာ လေးပါး တရားကို သိစေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော တတိယဓမ္မာဘိသမယ= (တတိယ တရားပွဲကြီး) တည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

(၁) ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက အစည်း အဝေးသည်လည်း သုံးကြိမ်ရှိရာ—ပဌမအကြိမ်မှာ....ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိမြင်ကာ ဘုရား

အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော် စန္ဒဝတီမြို့ကို အမှီပြု၍ စန္ဒဥယျာဉ် ကြီး၌ ပဌမဝါကပ်တော်မူ၏။

ထို စန္ဒဝတီမြို့၌ များစွာသောဥစ္စာနှစ်ရှိသော မြာဟ္မဏမဟာ- သာလမျိုးဖြစ်သော သုစိန္တရပုဏ္ဏား၏သား ဘဒ္ဒလုင်နှင့် ယသော- ဓရ ပုဏ္ဏား၏သား သုဘဒ္ဒလုင်နှစ်ယောက်တို့သည် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှာ တရားတော်ကို ကြားနာ ကြရသည်တွင် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိကြသဖြင့် လုပ်ပေါင်း တသောင်းတို့နှင့်တကွ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြသောအခါကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားသည် နယုန်လပြည့်နေ့၌ သုဘဒ္ဒမထေရ်အမှူးရှိသော ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေတသိန်း ခြံရံလျက် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

(၂) ထိုနောက် အခါတပါး၌ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်သော ဝိဇိတသေနမင်းသား (ရဟန်းပြုပြီးနောက်) အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်သည်တွင် ထိုဝိဇိတသေနမထေရ် အမှူးရှိ သော ကုဋေတထောင်သော ရဟန္တာတို့၏ အလယ်၌ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

(၃) ထိုနောက် အခါတပါး၌ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား သည် ဇနပုဒ်များသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီလှည့်လည်တော်မူသည်တွင် ကုဋေကိုးဆယ် အခြံအရံရှိသော ဥဒေနမင်းကို အခြံအရံပရိသတ် နှင့်တကွ ရဟန်းပြုပေးတော်မူ၏။ ထိုဥဒေနရဟန်းနှင့်တကွ အခြံ အရံ ရဟန်းတို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒေနရဟန်း အမှူးရှိသော ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေကိုးဆယ် ခြံရံလျက် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း
ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

ထိုအခါ...ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဝိဇိတာဝီ မည်သော စကြာမင်းဖြစ်၍ စန္ဒဝတီပြည်၌ အုပ်စိုး၍နေ၏။ ထို ဝိဇိတာဝီ စကြာမင်းသည် များမြတ်သော ပရိသတ်အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ မြေပြင်အလုံးကို အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း လက်နက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ တရားနှင့်ညီစွာ နယ်ပယ် အပိုင်းအခြား အားဖြင့် စကြဝဠာတိုက်၏အတွင်း သမုဒြာလေးစင်းတို့၏ အဆုံး အထိ စောင့်ရှောက် အုပ်စိုးတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေတသိန်း ခြံရံလျက် ဇနပုဒ်များသို့ ဒေသစာရိ ကြွချီလှည့်လည် တော်မူခဲ့ရာ အစဉ်သဖြင့် စန္ဒဝတီပြည်သို့ ရောက်တော်မူလာ၏။ အလောင်းတော် ဝိဇိတာဝီ စကြာမင်းသည် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာကြောင်းကို ကြားသိတော်မူလေသော် မြတ်စွာ ဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆို၍ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန် နေရာဌာနကို စီစဉ်ပြီးလျှင် နက်ဖန် နံနက်ဆွမ်းအတွက် တပည့် သံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ခဲ့၍ နောက် တနေ့ဝယ် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ကောင်းစွာစီရင် ပြင်ဆင်လျက် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ကုဋေတသိန်း အရေ အတွက်ရှိသော ရဟန္တာသံဃာတော်အပေါင်းအား ကြီးစွာသော ဆွမ်းအလှူဒါနကို ပေးလှူ၏။

အလောင်းတော်သည် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်း ကပ်လှူပြီး ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား နာကြားပြီးဆုံးသည်တွင် “အရှင်ဘုရားတို့သည် များစွာသော လူ့အပေါင်းအား ချီးမြှောက် ခြင်းကို ပြုတော်မူလျက် ဤစန္ဒဝတီပြည်၌ပင် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံးတော်မူပါကုန်” ဟု တောင်းပန်ပြီးလျှင် အမြဲမပြတ် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံးပင် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းအား အတုမရှိသော အလှူကြီးကို ပေးလှူတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော်ကို “သင်သည် ဤကမ္ဘာမှနောက် မရေမတွက်နိုင်အောင် ကွာဝေးသော ကမ္ဘာ(သုံးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း)ထက်၌ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ရလတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။ ။ (ဤဗျာဒိတ်စကားကြားသောအခင်းမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူသကဲ့သို့ပင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ကြံခြင်းမှစ၍ အပြည့်အစုံ ဗျာဒိတ်ကြားခြင်းကို ပါဠိတော်၌ အထင်အရှားဟောကြားထားသော်လည်း သုမေကေထာမှာ ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဤ၌ ထပ်မံရေးသားခြင်း မပြုတော့ပြီ။)

ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူပြီးနောက် တရားတော်ကို ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူရာတွင် အလောင်းတော် ဝိဇိတဘဝိစကြာမင်းသည် တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် လွန်စွာတိုးတက်သော သဒ္ဓါတရားရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်မှုအကျိုးကြီး ပြီးစီးပြည့်စုံစေတော်မူလိုသည့်အတွက် ကြီးစွာသောထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုကာ ဝိဇ္ဇကသုံးပုံကို သင်ယူတော်မူပြီးလျှင် သမာပတ်ရှစ်ပါး အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်စေတော်(ရတော်) မူ၍ အဘိညာဉ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူကာ အသက်အဆုံး၌ မြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့လေပြီ။

မြို့တော်ဝသည်ကို ပြဆိုချက်

ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ ရမ္မာဝတီ မြို့တော် ဖြစ်၏။

ခမည်းတော်မှာ သုနန္ဒမင်းဖြစ်၍ မယ်တော်မှာ သုဇာတာဒေဝီမိဖုရား ဖြစ်၏။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ ဘဒ္ဒမထေရ်နှင့် သုဘဒ္ဒမထေရ်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ အလုပ်အကျွေးမှာ အနုရုဒ္ဓမထေရ် ဖြစ်၏။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံမှာ တိဿာထေရီမနှင့်ဥပတိဿာထေရီမ တို့ဖြစ်ကုန်၏။ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား သာလကလျာဏီ ခေါ် (ကြောင်လျှာပင်)သို့မဟုတ် (နှံပ) နတ်ပင် ဖြစ်၏။

အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့မှာ သောဏဒါယကာနှင့် ဥပ- သောဏဒါယကာတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ နန္ဒာဥပါသိကာ နှင့် သိရိမာဥပါသိကာတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ ရှစ်ဆယ့်ရှစ် တောင်မြင့်တော်မူကာ လမင်းကဲ့သို့၎င်း မွန်းတည့်နေကဲ့သို့၎င်း တင့်တယ်တော်မူ၏။

ထိုကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည့်အခါမှာ အသက် တသိန်းတစ်ရာဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်ကာလပတ်လုံး တည်နေတော် မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် လူဖြစ်၍ကာလ သုံးဆောင်အပ်သော နန်းတော်ပြာသာဒ်တို့ကား သုစိရွှေနန်း ဆောင်၊ သုရူစိရွှေနန်းဆောင်၊ သုဘရွှေနန်းဆောင်ဟူ၍ သုံးပါး တို့တည်း။

မောင်းမိဿံ အပေါင်းကား သုံးသိန်းအတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးကား ရူစိဒေဝီ အမည်ရှိ၏။ သားတော် ကား ဝိဇီတသေန အမည်ရှိ၏။ ရွှေနန်းစိုးစံသော နှစ်ပေါင်းကား အနှစ်တသောင်းတို့တည်း။

တောထွက်တော်မူသောအခါ အာဇာနည်မြင်း ကသော ရုထားယာဉ်ဖြင့် တောထွက်တော်မူ၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော အခါ စန္ဒာရာမ = (စန္ဒဥယျာဉ်) အရပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူ၏။

ကောင်းကင်အပြင်သည် ကြယ် နက္ခတ်တာရာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ် တင့်တယ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား သာသနာ တော် ပွင့်လင်းရာ ထိုအခါ၌ မဟာပထဝီ ဤမြေကြီးသည် ကိလေသာအာသဝေါ ကုန်ခန်း၍ အညစ်အကြေး ကင်းစင် ပြီးသော ရဟန္တာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ် တင့်တယ်လှပေ၏။ (မြေတပြင်လုံး သင်္ကန်းရောင် လွှမ်းလျက်ရှိသည် ဟု ဆိုလိုသည်။)

ထိုရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည် နှိုင်းယှဉ်မရအောင် မွန်မြတ် လှကုန်၏။ လောကဓိတရား ရှစ်ပါးတို့ကြောင့် တုန်လှုပ် ချောက် ချားခြင်း အလျဉ်းမရှိကုန်။ စိတ်မာန်တင်းသူတို့ ချဉ်းကပ်ရန် ခဲယဉ်းလှကုန်၏။ များစွာ ကျော်စောခြင်း ရှိကုန်သော ထို ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလိုတော်မူလတ်ကုန်သည် ရှိသော် ထန်းလုံးခုနစ်ဆင့်ခန့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူကြ၍ (မိုဗ်းတိမ်ညို၏ အကြား လျှပ်နွယ်ပြက်၍ ဝင်သွားသကဲ့သို့) တေဇော ကသိဏဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူကြပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အရောင်အလင်းကိုပြုလျက် မိုးကောင်းကင်ဝမှာပင် တေဇော ဇာတ်လောင်ကျွမ်းကာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကြလေကုန်ပြီ။

သံဝေဂ

ထို ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိ မနှိုင်းယှဉ် အပ်သော တန်းခိုးတော်သည်၎င်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ထုံမွန်း၍ ထားအပ်သော သမာဓိတော်သည်၎င်း ထို အလုံး စုံသည် ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲခိုင်သောအနှစ်မရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော် တည်ထားခြင်း

ဤသို့လျှင် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ သိမြင်တော်မူ သော ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားသည် စန္ဒာရာမ = (စန္ဒဥယျာဉ်) အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ပင်လျှင် ဆေးဒန်း မြင်းသီလာတို့ကို မြေညက်၊ ဆီ ထောပတ်တို့ကို ရေးပြုလုပ်လျက်

ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကို တည်ထားကြရာ အမြင့်ယူဖနာ (၇) ခုနှစ်ယူဖနာရှိ၏။

သက်တော်ရှည်ကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓမ္မတာအရ အစိတ်အစိတ်မကွဲ တခဲတည်း တစုတည်း တည်ရှိ သော အသမ္ဘိန္ဒ ဓာတ်တော်တို့သည် ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ တည် တော်မူ၏။ ထိုအသမ္ဘိန္ဒ ဓာတ်တော်ကို စေတီတော်အတွင်း ဌာပနာသွင်းကြကုန်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ နေကုန်သူ လူအလုံးတို့ သည် ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် မွမ်းမံချယ်လယ်ကာ စေတီတော် ကြီးကို ပြီးဆုံးစေကြကုန်၏။

ကောဏ္ဍညဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၃-မင်္ဂလဗုဒ္ဓဝင်

ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးပြီးသည့်နောက် ကမ္ဘာအသင်္ချေ (သို့မဟုတ် မည်ရွှေ့ မည်မျှ ဂဏန်းချ၍ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များလှစွာသော ကမ္ဘာတွေ)ကို လွန်မြောက်ပြီးမှ တခုသောကမ္ဘာ၌ (၁) မင်္ဂလ မြတ်စွာဘုရား၊ (၂) သုမနမြတ်စွာဘုရား၊ (၃) ရေဝတမြတ်စွာ ဘုရား၊ (၄) သောဘိတမြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားလေးဆူ အစဉ်အတိုင်း ပွင့်တော်မူရာ ပဌမပွင့်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားမှာ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။

ပဋိသန္ဓေ စံနေခဏ်း

ထိုမင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူဟန်ကား... မင်္ဂလမြတ်စွာ ဘုရား အလောင်းတော်သည် တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီး သည်၏အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ထုံးစံအရ တုသိတာ နတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် နတ်အများတို့၏ ဘုရားဖြစ်ရန် တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်

မူကာ ပြည်တကာတို့ထက် အမွန်အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဥတ္တရ နေပြည်တော် ဥတ္တရမင်းကြီး၏ ဥတ္တရာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၏။ (ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ အလောင်းတော်တို့ ဓမ္မတာအတိုင်း ပြုမြဲတိုင်းဖြစ်သော နိမိတ်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။)

မယ်တော်၏ ကိုယ်ရောင်

မင်္ဂလာ ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသည်ကစ၍ မိဖုရား ကြီး၏ ကိုယ်ရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အတောင် (၇၀) ရှစ်ဆယ် အတွင်း လရောင်နေရောင်များပင် မလွှမ်းမိုးနိုင်လောက်အောင် ပျံ့နှံ့၍ တည်၏။ မိဖုရားကြီးသည် အခြားသော မီးအရောင်အလင်း စသည်ကို အသုံးမပြုရပဲ မိမိကိုယ်မှထွက်သော အရောင်ဖြင့်ပင် အမိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျောက်၍ အလုပ်အကျွေး ရွှေရံတော်မတို့၏ အပြုအစုကိုခံကာ လှည့်လည်ကျက်စား သွားလာနေထိုင်၏။

အလောင်းတော်ကို ဖွားမြင်ခြင်း

ပဋိသန္ဓေကို နတ်အများ စောင့်ရှောက်ကာ ဆယ်လစေ့သော အခါ မြင့်မြတ်ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ဥတ္တရမရုရ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူ၏။ (ဖွားမြင်သောအခါမှာလည်း နိမိတ်ကြီးများ ထင်မြင်ထင်သည့် အပြင် အလောင်းတော်ဟူသမျှတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော အထူး အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည့် အကြောင်းအရာတို့သည်လည်း ဖြစ် ပေါ်ကုန်၏။)

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

ထိုအလောင်းတော် မင်္ဂလာမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ အလွန်ကျော်စောလှသော ယသဝန္တ ရွှေနန်းဆောင်၊ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ရုစိမန္တရွှေနန်းဆောင်၊ အလွန်အသရေရှိသော သီရိမန္တရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော

ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ ကောင်းမွန်စွာ ဟန်းဆာဆင်အပ်သော ကချေသည်ပေါင်း သုံးသောင်း အခြံအရံရှိသည့် ယသဝတီ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ နှစ်ပေါင်း (၉၀၀၀) ကိုးထောင်တို့ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာနှင့်တူသော မင်းစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစား တော်မူကာ ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းလုပ်တော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ယသဝတီမိဖုရားကြီးမှ သီဝလ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းဟု ဆိုအပ်သော နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းစွာဟန်းဆာ ဆင်အပ်သည့် ပဏ္ဍရ အမည်ရှိသော အာဇာနည် မြင်းတော်ကို စီးလျက် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

ဤသို့ အလောင်းတော် မင်္ဂလမင်းသား တောထွက်၍ ရဟန်း ပြုသည်ကို အတုလိုက်၍ သုံးကုဋေသော လူတို့သည်လည်း ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထို သုံးကုဋေသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာခေါ် ပြုနိုင် ခဲ့သော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်အံ့ သောနေ့၌ ဥတ္တရရွာနေ ဥတ္တရာ အမည်ရှိသော သူဌေးသမီးသည် လှူဒါန်းအပ်သော ဆနာနွဲ့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ ပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတောအတွင်းမှာပင် နေ့သန့်(နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန် ရောက်သောအခါ အခြံအရံ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီးမှ မဟာဗောဓိပင်ရှိရာအရပ်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး၌ ဥတ္တရ အမည်ရှိသော တက္ကတွန်းသည် လှူဒါန်းအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံယူတော် မူခဲ့၍ ကံကော် (ဗောဓိ) ပင်အရင်း၌ ဖြန့်၍ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်(၅၀)ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတ ပဋ္ဌင်တော် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ထိုအပရာဇိတပလ္လင်တော်လက်၌ ထက်ဝယ် (တင်ပလ္လင်) ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက်တည်၍ မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါကို အောင်မြင်တော်မူပြီးခါ ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရတော်မူပြီးလျှင် မိုးသောက်ယံ၌ အနုလုံပဋိလုံ အစုန်အဆန် အားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို သုံးသပ်တော်မူပြီးမှ အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား၍ ထိုဈာန်မှထပြီးလျှင် ခန္ဓာငါးပါး တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုခန္ဓာငါးပါး၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းနှင့်စပ်၍ (၅၀)ငါးဆယ်သော လက္ခဏာတို့ကို မြင်တော် မူ၍ ဝေါတြဘူဉာဏ်တိုင်အောင် ဝိပဿနာကို ပွားများတော် မူသည်ရှိသော် နေအရုဏ်တက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တို့ကို ထိုးထွင်း သိမြင် ရရှိတော်မူပြီးလျှင် လောကသုံးပါး၌ အတုမရှိသော ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထူးကဲလွန်မြတ်သော ကိုယ်တော်ရောင်

မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်မှာ အခြား မြတ်စွာ ဘုရားများထက် ပိုမို၍ ထွက်၏။ အခြား မြတ်စွာဘုရားများမှာ တန်းခိုးတော်ဖြင့် မဖန်ဆင်းပဲ ပကတိပင်ကိုယ် အလိုလိုထွက်သော ရောင်ခြည်တော်သည် အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှသော်၎င်း တလံမျှ သော်၎င်း ထွက်၏။

မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရားမှာကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပဲ အမြဲ နေ့ရော ညဉ့်ပါ လောကဓာတ်စကြဝဠာ တိုက်တသောင်းကို ပျံ့နှံ့၍ ကိုယ်တော်၏ ပကတိရောင်ခြည်တော် ထွန်းတောက်ပ၏။ ထိုသို့ ရောင်ခြည်တော် ထွန်းတောက်ပသည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင် ရှိသမျှ သစ်ပင် မြေပြင် တောတောင် သမုဒြာ စသည်တို့သည် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ပြဆိုရလျှင် မည်းညစ်ပါသည်ဟု ဆိုရသော ထမင်းအိုး ဟင်းအိုး စသည်တို့ပင်သော်လည်း ရွှေပြားဖြင့်ပတ်၍ ထားသကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်၍ နေကြကုန်၏။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်သော ကာလအတွင်း ဤ အတိုင်းသာ အရာရာကို ရွေးသွေးရွေးရောင် လွှမ်းမိုး၍ နေ၏။ ထိုဘုရားလက်ထက်တော်အတွင်းမှာ လ၊ နေ၊ နက္ခတ်၊ တာရာ စသည်တို့၌ အရောင်အလင်းဟူ၍ မရှိ၊ နေရောင်မရှိသည့် အတွက် ညဉ့်နှင့်နေ့ဟူသော အပိုင်းအခြားပင် မထင်ရှားတော့ပြီ။

နေ၏အရောင် ကင်းနေသော်လည်း သတ္တဝါတို့သည် အမြဲပင် မြတ်စွာဘုရား ရောင်ခြည်တော်ဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသော ပြုဖွယ် ကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်လှည့်လည်၍ နေကြကုန်၏။ ညနေချမ်း၌ ပွင့်လေ့ ရှိသော ပန်းများ၏ ပွင့်ခြင်းကို၎င်း နံနက်စောစော၌ မြည်တွန် လေ့ရှိသော ငှက်များ၏မြည်တွန်သံကို၎င်း အစွဲပြုကာ လောက၌ ညဉ့်နေ့ ဟူသော အပိုင်းအခြားကို ပိုင်းခြားမှတ်သားကြရကုန်၏။

မေးမြန်းဖွယ်ရှိသည်ကား အခြား မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ ဤ အာနုဘော်မျိုး မရှိလေသလော ဟု မေးမြန်းဖွယ် ရှိ၏။ မရှိ မဟုတ် ရှိသည်သာဖြစ်၏ ဟု ဖြေဆိုရမည်။ ထိုအခြား မြတ်စွာ ဘုရားတို့သည်လည်း အလိုရှိတော်မူကြပါလျှင် တသောင်းသော စကြဝဠာ လောကဓာတ်ကိုသော်၎င်း ထိုထက်အလွန်သော်၎င်း ရောင်ခြည်တော်ကို ပျံ့နှံ့စေနိုင်တော်မူကုန်၏။ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား မှာကား ရှေးဆုတောင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် အခြားမြတ်စွာဘုရား တို့၏ တလံမျှလောက်သော ပကတိကိုယ်တော်ရောင်ကဲ့သို့ မင်္ဂလ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ရောင်မှာလည်း တန်းခိုးတော် အားဖြင့် မဖန်ဆင်းရပဲ တသောင်းသော လောကဓာတ် စကြဝဠာတိုက်ကို အမြဲပျံ့နှံ့၍ တည်ရှိ၏။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ ရှေးဆုတောင်း

ထိုမင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားအလောင်း ဖြစ်စဉ်ကာလ ဝေဿန္တရာမင်းနှင့်တူသောဘဝ၌ တည်၍ သားမယားတို့နှင့် တကွ စင်္ကပဓိ တောင်နှင့် တူသော တောင်၌ နေထိုင်၏။ (စ)

ထိုအခါ ခရဒါဠိက အမည်ရှိသော ဘီလူးသည် ဘုရား အလောင်း၏ လှူဒါန်းမှု၌ အလွန်လိုလားကြောင်း သတင်းစကား ကြားသိရသဖြင့် ပုဏ္ဏားအသွင် ဖန်ဆင်းကာ အလောင်းတော် ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သားတော် သမီးတော် မင်းနှစ်ဦးကို တောင်းရမ်း အလှူခံ၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော်သည် ပုဏ္ဏားအား ငါ့သားတော် သမီးတော်တို့ ၊ လှူအံ့ဟု ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ အောက်ခံရေ အစွန်းထိ ယူဖနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း ပမာဏရှိသော မဟာ ပထဝီမြေကြီးကို တုန်လှုပ်စေလျက် သားတော် သမီးတော်နှစ်ဦးကို ပေးလှူတော်မူ၏။

ဘီလူးသည် စကြို၏အစွန်းရှိ တံကဲပျဉ် (မိစရာပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ပြား)ကို မှီ၍ အလောင်းတော်မြတ် ရှုစားနေတော်မူစဉ်ပင် ကြာစွယ်စည်းကို ဝါးစားဘိသကဲ့သို့ သားတော် သမီးတော် နှစ်ယောက်တို့ကို ဝါး၍ စားလေ၏။

ဘုရားအလောင်းတော်မှာ ဘီလူးကိုကြည့်၍ ဘီလူးပစပ်ဖွင့်ဟ ကာမျှ၌ပင် မီးတောက် မီးလျှံကဲ့သို့ ရဲရဲတောက် သွေးအလျှံ အန်ထွက်၍လာသော ဘီလူး၏ပစပ်ကို မြင်ရသော်လည်း ဆံခြည် မျှင်ဖျားလောက်မျှ စိတ်နှလုံးတော် မသာယာခြင်းဟူ၍ မရှိ။ “ငါ ယခု လှူရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သော လှူခြင်းဖြစ်သည်” ဟု သာ ကြံစည် စိတ်ကူးတော်မူသော အလောင်းတော်၏ကိုယ်၌ ကြီးစွာသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းသာ ထင်ရှားဖြစ်၏။

အလောင်းတော်သည် “ဤ ငါ၏အလှူဒါန အကျိုးဆက်အား ဖြင့် နောင်သောအခါ ဤသွေးအလျှံ ထွန်းတောက်ပသည့်နည်း အတိုင်း ငါ၏ကိုယ်မှ ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်စေကုန် သတည်း” ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထို ဆုတောင်းကို အမှီပြု၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာသောအခါ ထို မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ၏ ပကဘိရောင်ခြည်တော်တို့သည် ကိုယ်တော်မှထွက်၍ လောက ဓာတ် စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း တသောင်းတိုင်အောင် အရပ်သို့ ပျံ့နှံ့ကြကုန်၏။

ထိုမှတပါးလည်း.....

ထိုမင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရား၏ အခြားရှေးဆုတောင်းတမျိုးလည်း ရှိသေး၏။ မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော် ဖြစ်စဉ် အခါ တဆူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ရ၍ “ဤမြတ်စွာဘုရားအား ငါသည် အသက်ကိုစွန့်ခြင်းငှါသင့်၏” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် ဆီမီးတိုင်ကို ဆီဆွတ်သောအဝတ်တို့ဖြင့် ရစ်ပတ် သကဲ့သို့ မိမိတကိုယ်လုံးကို ထောပတ်ဆီဆွတ်သော အဝတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်စေ၍ တတောင်ခန့် အဖျားအနားရေး စဉ်းငယ်ပွင့်သော အဘိုးတသိန်းတန် ရွှေခွက်ကို ထောပတ်ဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် ထိုရွှေခွက်၌ မီးစာတထောင်ကို မီးညှိ၍ မိမိဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်လျက် မိမိတကိုယ်လုံးကိုလည်း မီးညှိစေ၍ စေတီတော်မြတ်ကို လက်ျာရစ်လှည့်လည်ကာ တညဉ့်လုံးကို လွန်စေ၏။

ဤသို့ အရုဏ်တက်သည်တိုင်အောင် အားထုတ်သော်လည်း အလောင်းတော်၏ မွေးညင်းတွင်းကိုမျှ အပူငွေ့မဟပ်နိုင်၊ ပဒုမာ ကြာတိုက်ထဲ၌ ဝင်နေသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မှန်၏... တရား တော်၏ သဘောသည် မိမိကို စောင့်ရှောက်သောသူကို တရား တော်ကပင် ဘေးရန်ကင်းဝေးရန် ပြန်၍စောင့်ရှောက်မြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်—

“ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
 ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟာတိ။
 သောနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏေ၊
 န ဒုဂ္ဂတိံ ဝစ္ဆတိ ဓမ္မစာရိံ” —

ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပြီ။

ဤ ဆိုအပ်ပြီးသော ကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်အားဖြင့်လည်း ထို မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရား၏ ပကတိ ကိုယ်တော်ရောင်သည် တသောင်းသော လောကဓာတ် စကြဝဠာတိုက်တို့ကို ပျံ့နှံ့၍ တည်၏။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ခဟာဗောဓိပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟာစံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပြီး၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားတော်ကို ဟောရအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်သို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြသော သုံးကုဋေသော ရဟန်းတို့ကို မင်္ဂလမြတ်စွာ ဥပနိဿယပစ္စည်း အားကြီးသော အကြောင်းနှင့်ပြည့်စုံကြသည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထို ရဟန်းတို့အား ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့မှ ရှေးဦးစွာ တရားတော်ကို ဟောအံ့ဟု ဆင်ခြင်ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင်...။ ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်းဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် ဤမဟာဗောဓိပင်မှ (၁၀) တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ဝေးကွာသော သီရိဝနုနမြို့ သီရိဝနခေါ် တောအုပ်၌ နေကြကုန်၏ဟု မြင်တော်မူသဖြင့် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထို ရဟန်းတို့၏နေရာ သီရိဝနတောအုပ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ သုံးကုဋေသော ရဟန်းတို့သည် မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းတော်ကို လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ကို ခင်းကျင်းခြင်း အရိအသေ ရှိခိုးဝတ်ပြုခြင်း တို့နှင့်ပြည့်စုံစေကြပြီးခါ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသုံးကုဋေသော ရဟန်းတို့အား အလုံးစုံသော ရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤဓမ္မစက္ကပဝတ္တနာတရားဦး ဟောတော်မူသောအခါ သုံးကုဋေသော

ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ (ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။) နတ်လူပေါင်း ကုဋေတသိန်းတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကို သိခြင်း (အကျွတ်တရားရခြင်း) သည် ဖြစ်လေပြီ။

(ဤကား ရှေးဦးစွာ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကို သိစေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပဌမဓမ္မာဘိသမယ=(ပဌမ တရားပွဲကြီး)တည်း။)

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် အဘိဓမ္မာတရား ဟောအံ့ဆဲအခါ စိတ္တအမည်ရှိသော မြို့ကို အမှီပြု၍ သီတင်းသုံးတော်မူကာ မြို့တံခါးဝရှိ စကားပင်ရင်း၌၊ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် တံခါးဝတွင် ကဏ္ဍအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်မှူး စိုက်ပျိုးအပ်သော သရက်ပင်၏အနီး၌ ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ တိတ္ထိတို့၏မာန်ကို ချိုးနှိမ်တော်မူသကဲ့သို့၊ ရေမီး အစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ တိတ္ထိတို့၏မာန်ကို ချိုးနှိမ်တော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာထက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကာ နတ်ဗြဟ္မာတို့အား အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုဋေတသိန်းသော နတ်ဗြဟ္မာတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိခြင်း(အကျွတ်တရားရခြင်း)သည် ဖြစ်လေပြီ။

(ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက် နတ်ဗြဟ္မာတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားကို သိစေခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ=(ဒုတိယတရားပွဲကြီး)တည်း။)

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ သုရဘိမ္ဗိ၌ သုနန္ဒအမည်ရှိသော မင်းကြီးသည် စကြာရတနာရောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့် ပြည့်စုံစေသဖြင့် စကြာရတနာကို ရရှိလေ၏။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသောအခါ ထိုစကြာရတနာသည် မိမိ တည်မြဲနေရာမှ နိမ့်ကျဆုတ်နစ်သည်ကို မြင်တော်

မူ၍ သုနန္ဒမင်းကြီးသည် စိတ်နှလုံးမသာရွှင်ပဲ “ငါ၏ ကုသိုလ်ကံ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ် ရရှိလာသော ဤစကြာရတနာသည် အဘယ်ကြောင့် တည်နေရင်းဌာနမှ နိမ့်ကျဆုတ်နှစ်သနည်း” ဟု ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို မေးမြန်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည်—

အရှင်မင်းကြီး...စကြာမင်း၏အသက် ကုန်ခါနီးသဖြင့် ၎င်း၊ စကြာမင်း ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သဖြင့်၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသဖြင့်၎င်း စကြာ ရတနာသည် တည်မြဲနေရာမှ နိမ့်ကျဆုတ်နှစ်ရပါသည်။

အရှင်မင်းမြတ်၏ အသက်တော်ကုန်မည့်ကိစ္စမှာ လုံးဝ မရှိပါ။ အရှင်မင်းမြတ်သည် လွန်စွာ သက်တော်ရှည်ပါ လိမ့်မည်။

စင်စစ်သော်ကား မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရားသည် ယခု လောက၌ ထင်ရှားပွင့်တော်မူပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင် မင်းမြတ်၏ စကြာရတနာသည် တည်မြဲနေရာမှ နိမ့်ကျ ဆုတ်နှစ်ပါသည်—

ဟု ဖြေကြား တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားများ၏ တင်လျှောက်ချက်ကို ကြားတော် မူ၍ သုနန္ဒ စကြာမင်းကြီးသည် မိမိအခြေအရံတို့နှင့်တကွ ထို စကြာရတနာကို ဦးညွတ်ရှိခိုးပြီးလျှင်... “ငါသည် အသင် စကြာ ရတနာ၏ တန်းခိုးအာနုဘော်အားဖြင့် မင်္ဂလာ မြတ်စွာဘုရားကို အရိုအသေ ပြုပါဦးအံ့။ ထိုသို့ပြုနေသည့် အချိန်အတွင်းမှာ အသင် စကြာရတနာသည် မကွယ်မပျောက်ပါလင့်ဦး” ဟူ၍ တောင်းပန် ၏။ ထိုအခါ ထိုစကြာရတနာသည် နဂိုရံတည်မြဲ နေရာ၌သာ တည်လေ၏။

ထိုနောက်မှ သုနန္ဒစကြာမင်းကြီးသည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက် လှသည်ဖြစ်၍ (၃၆) သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းကျယ်ပြန့် သော ပရိသတ်ဖြင့် ခြံရံလျက် တလောကလုံး၏ မင်္ဂလာစင်စစ်

ဖြစ်တော်မူသော မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တပည့် သား သံဃာတော်များနှင့်တကွသော မြတ်စွာဘုရားကို ကြီးကျယ် စွာသော အလှူဖြင့် ကောင်းစွာ နှစ်သိမ့်စေတော်မူလျက် ကုဇ္ဇေ တသိန်းကုန်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကာသိတိုင်းထွက် ဖြစ်သော သင်္ကန်းလျှာ အဝတ်အထည်တို့ကို လှူဒါန်း၍ မြတ်စွာ ဘုရားအား အလုံးစုံသော အသုံးအဆောင်တို့ကို လှူဒါန်းပြီးခါ တရားနာအံ့သောငှါ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေ ၏။ ထိုစကြာမင်း၏သားတော် အနုရာဇအမည်ရှိသော မင်းသား သည်လည်း စကြာမင်းနည်းတူပင် ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအခါ သုနန္ဒစကြာမင်း အမှူးရှိသော ထိုလူတို့အား မင်္ဂလာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားမြဲ ဒေသနာစဉ်အတိုင်း တရား တော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ သုနန္ဒစကြာမင်းကြီးသည် ကုဇ္ဇေ (၉၀) ကိုးဆယ်မျှသော ပရိသတ်နှင့်တကွ ပဋိသန္တိဒါဏ္ဍိယ လေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်သို့ ရောက် လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ် (ထိုလူ) တို့၏ရှေးရှေး ဘဝတို့က ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုအလေ့အကျင့်ကို ကြည့်ရှုတော်မူ လတ်သော် သပိတ်သင်္ကန်းများ (စီမံရှာဖွေနေရခြင်းမရှိပဲ) တန်းခိုး အားဖြင့်သာ ပြည့်စုံနိုင်မည့် ရှေးကုသိုလ်ထူးကို မြင်တော်မူသဖြင့် လက်ျာ လက်မောင်းတော်ကို ဆန့်တန်းတော်မူပြီးလျှင်—ထေ ဘိက္ခဝေါ = (ရဟန်းတို့....လာကြကုန်လော့) ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အလုံးစုံသော ထိုလူတို့သည် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် လက်နှစ်သစ်မျှသော ဆံပင်ရှိကြကုန်၍ တန်းခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်း ဆောင်ယူကုန်လျက် ဝါတော် (၁၀၀) တရာရှိပြီးသော မထေရ်ကြီး များကဲ့သို့ ကြည်ညိုဖွယ်သော ရဟန်းတို့၏ အသွင်အပြင်နှင့် ပြည့်စုံ ကြသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဝန်းရံ၍ နေကြကုန်၏။

(ဤကား သုံးကြိမ်မြောက် သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို သိစေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော တတိယဓမ္မာဘိသမယ = (တတိယတရား ပဲ့ကြီး) တည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

အခါတပါး မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် မေခလပြည့်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ထိုပြည့်၌ပင်လျှင် လှင်ပျိုတထောင်စီ အခြံအရံ ရှိကြသော (သီဟိုဠ်အဋ္ဌကထာအလို လှင်ပျိုတထောင်စီ အခြံအရံ ရှိကြသော) အဂ္ဂသာဝက အလောင်းအလျာ သုဒေဝလင်နှင့် ဓမ္မသေနလှင်ပျိုတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ကြပြီးလျှင် တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ အခြံအရံ ရဟန်းတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌ သြဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တဖန် ဥတ္တရအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ရဟန်းပြုကြသော ကုဋေ တထောင်သော ရဟန်းတော်တို့၏ အစည်းအဝေးကြီး၌ သြဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

သုနန္ဒစကြဝတေး ရဟန်းအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အစည်းအဝေးကြီး၌ ကုဋေကိုးဆယ်သော ရဟန်းတို့၏ အလယ် တွင် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယအကြိမ် သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဗျာဒိတ်ခံမြင်း

ထို မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါ၌ ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်သည် သုရုစိပုဏ္ဏားရွာ၌ သုရုစိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ဝေဒ-ဟု ဆိုအပ်သော ဗေဒင်ကျမ်း၊ နိဗ္ဗာဏ-ဟု ဆိုအပ်သော အဘိဓာန်ကျမ်း၊ ကေဠုဘ-ဟု ဆိုအပ်သော အလင်္ကာကျမ်း၊ အက္ခရာပဘောဒ-ဟု ဆိုအပ်သော သဒ္ဒါကျမ်း၊

ဣတိဟာသ-ဟု ဆိုအပ်သော ရှေးဟောင်းပုံပြင် ရာဇဝင်ကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော ကျမ်းတို့၏ ဇာတ်ကမ်းသို့ ရောက်တော် မူ၏။

(ဣတိဟာသ ကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက်ဖြစ်ပုံကို သုမေဓကထာ၊ သုမေဓြာဟ္မဏခဏ်း၌ အကျယ်ပြဆိုခဲ့ပြီ။)

ပဒကခေါ် ဂါထာတို့ကို ရေးသားရွတ်တတ် ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်း လိမ္မာတော်မူ၏။ ဝေယျာကရဏ ခေါ် စုဏ္ဏိယ စကား ပြေတို့ကိုလည်း ရေးသားရွတ်တတ် ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်း လိမ္မာတော်မူ၏။ (ဆ)

ကုသိုလ်မပွား လောကကြီးကိုသာ ရှည်လျားစေသော လောကာယတကျမ်း ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာမှစ၍ လက္ခဏာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖော်ပြရာ မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ ပညာ ဉာဏ် ယုတ်လျော့ခြင်းမရှိ ပြည့်စုံတော်မူ၏။

ထိုအလောင်းတော် သုရုစိပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ချိုမြိန်လှစွာသော တရားစကားတော်ကို ကြားနာ ရလျှင် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသဖြင့် သရဏဂုံ ဆောက်တည် ပြီးလျှင် “နက်ဖန် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါကုန်” ဟု တပည့်သား သံဃာများနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ် လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ပုဏ္ဏား... အဘယ်မျှလောက်သော ရဟန်း တို့ကို အလိုရှိသနည်း” ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် “မြတ်စွာ ဘုရား... အရှင်မြတ်တို့၏ အခြံအရံ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း” ဟု မေးလျှောက်လေ၏။

ထိုအချိန်ကား သာဝကများ၏ ပဌမအကြိမ် အစည်းအဝေး ချိန် ဖြစ်သဖြင့် “သာဝကပေါင်း ကုဠေတသိန်းရှိ၏” ဟု မိန့်တော် မူသည်ရှိသော် “မြတ်စွာဘုရား... ဤသို့ရှိခဲ့သော် ထိုရဟန်း အလုံး စုံတို့နှင့်တကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို ခံပါကုန်” ဟု ဖိတ်ကြား သည်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် သည်းခံ သာယာတော်မူ၏။ (ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သဘောတူညီတော်မူ၏။)

အလောင်းတော် သုရုစိပုဏ္ဏားသည် နက်ဖန်အလို့ငှါ ဆွမ်းပင့် ဖိတ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဆင်ခြင် စဉ်းစားသည်မှာ....

“ငါသည် ဤမျှလောက်သော ရဟန်းတို့အား ယာဂုဆွမ်း၊ သင်္ကန်းလျှာ အဝတ်အထည် စသည်တို့ကို လှူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ နေရာထိုင်ခင်းသည်ကား အဘယ်သို့လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း” ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစားတော်မူ၏။

ထိုအလောင်းတော်၏ ထိုသို့ ဆင်ခြင် စဉ်းစားခြင်းသည် ယူဇနာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် အမြင့်ဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်ရှိ သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာ ၏ ပူဇွေးသောအခြင်းအရာကို ဖြစ်စေ၏။ (အလောင်းတော်၏ ဆင်ခြင် စဉ်းစားချက်ကြောင့် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာသည် ပူဇွေးနေသည် ဟုလို။ ထိုကိုပင် ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာတင်းသည် ဟု လောကဝေါဟာရ ခေါ်ဆိုကြသည်။)

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် “ငါ့ကို ဤနေရာမှ အဘယ်သူသည် ရွှေလျှောစေလိုသနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၍ နတ်မျက်စိဖြင့် ကြည့် သည်ရှိသော် အလောင်းတော် သုရုစိပုဏ္ဏားကို မြင်၍ “ဤ ဘုရားလောင်းသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဖိတ် ပြီးလျှင် နေရာအတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူနေ၏။ ငါသည် လည်း ထိုအရပ်သို့သွား၍ ကုသိုလ်အဖို့ (ဝေစု) ကို ရယူခြင်းငှါ သင့်၏” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် လက်သမားအသွင် ဖန်ဆင်းကာ ပဲခွပ် ပုဆိန်ကိုင်စွဲလျက် အလောင်းတော်၏ရှေ့၌ ထင်ရှားစွာ ပေါ် လာ၏။

မဏ္ဍပ်ဆောက်ရန် စကားနှီးနှောပြောဆိုခြင်း

သိကြားမင်းလက်သမားသည် “တဦးတယောက်သောသူအား အခမြင့် ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စရှိပါသလော” ဟု မေးမြန်း ပြောဆိုလေ၏။ ဘုရားအလောင်းသည် သိကြားမင်း လက်သမားကို မြင်လေလျှင် “အမောင်သည် အဘယ်အမှုကိစ္စများကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းလျှင် “ကျွန်ုပ်မှာ မသိ(နားမလည်)သော အတတ်ပညာ

ဟူ၍ မရှိပါ။ မည်သူမဆို မဏ္ဍပ်ကိုဖြစ်စေ ပြာသာဒ်ကိုဖြစ်စေ ထိုမှတစ်ပါး နေထိုင်ရာ အိမ် စသည်ကိုဖြစ်စေ အကြင်အကြင် အဆောက်အဦကို ပြုလုပ်ရန် အလိုရှိ၏။ ထိုသူများ၏ အလိုရှိ သမျှသော အမှုကိစ္စကို ပြုလုပ်ရန် စွမ်းနိုင်ပါသည်” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော်က “သို့ဖြစ်လျှင် ငါ့မှာ ပြုလုပ်ဖွယ် အမှုကိစ္စရှိ၏” ဟု ဆိုလေလျှင် “အဘယ်အရာကို ပြုလုပ်ရမည် နည်း” ဟု မေးမြန်း ပြောဆိုလေရာ... “ငါသည် နက်ဖန်အတွက် ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းစား ပင့်ဖိတ်အပ်ကုန်ပြီ။ ထိုရဟန်းတို့၏ နေထိုင်ရာ မဏ္ဍပ်ကို အမောင် ဆောက်လုပ်နိုင် မည်လော” ဟု မေးမြန်းသည်တွင်... “အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား အခပေးနိုင်ကြပါကုန်မူ ကျွန်ုပ် ဆောက်လုပ်နိုင်ပါ၏” ဟု ဆိုလေ လျှင်... “အမောင်...ပေးနိုင်ပါ၏” ဟု ဆိုတော်မူ၏။ “ယင်းသို့ ပေးနိုင်ပါလျှင် ကောင်းပါပြီ...ဆောက်လုပ်ပါအံ့” ဟု ဆို၍ သိကြားမင်းသည် တခုသော မြေပြင်အရပ်ကို ကြည့်လေ၏။

ရတနာမဏ္ဍပ် မြေမှပေါက်လာခြင်း

သိကြားမင်း ကြည့်ရှုရာ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ပမာဏရှိသော ထိုမြေအရပ်သည် ကသိုဏ်းဝန်းအသွင် ညီညွတ်သော မြေအပြင် ဖြစ်လာ၏။ တဖန် သိကြားမင်းသည် “ဤမျှလောက်သော အရပ် ဝယ် ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော ရှုစချင်ဖွယ် မြတ်သော တန်းဆာဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်ကြီး မြေမှပေါ်ထွက် စေသတည်း” ဟု ကြံစည်၍ ကြည့်လေသော် ထိုခဏမှာပင် မြေပြင်ကို ဖောက်ခွဲကာ ရတနာမဏ္ဍပ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုမဏ္ဍပ်၏ ရွှေတိုင်တို့၌ ငွေကြာသွတ်အိုး၊ ငွေတိုင်တို့၌ ရွှေကြာ သွတ်အိုးတို့သည်၎င်း၊ ပတ္တမြားကျောက်တိုင်တို့၌ သန္တာကျောက် ကြာသွတ်အိုး၊ သန္တာကျောက်တိုင်တို့၌ ပတ္တမြားကျောက် ကြာ သွတ်အိုးတို့သည်၎င်း၊ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော တိုင်တို့၌ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ကြာသွတ်အိုးတို့သည်၎င်း ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုနောက် “မဏ္ဍပ်အတွင်း တိုင်တို့၏ အကြားအကြားမှာ ရွှေချူအများ တပ်ဆင်ထားသော ကွန်ယက်(ဇာ)တို့သည် တွဲရရှိ

ဆွဲစေကုန်သတည်း” ဟု ကြံစည်၍ ကြည့်လေ၏။ ကြည့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရွှေချူ၊ ရွှေဆည်းလည်းအများ တပ်ဆင်ထားသော ကွန်ယက်(ဇာ)တို့သည် တွဲရ၍ ဆွဲကြကုန်၏။ ညှင်းညှင်းသာသာ လာသောလေဖြင့် တိုက်ခတ်အပ်သော ယင်း ရွှေချူ၊ ရွှေဆည်းလည်း၏ တူရိယာ ငါးပါးသံကဲ့သို့ လွန်စွာချိုသာသော အသံသည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ နတ်ပြည်၌ နတ်အများ ဗုရုံးတီးမှုတ် သီဆိုကြသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

တဖန် “အကြားအကြား၌ နတ်ဖြစ် နို့သာဆိုင်း ပန်းဆိုင်း ရွက်လှဆိုင်းတို့သည် တွဲရ၍ ဆွဲစေကုန်သတည်း” ဟု ကြံစည်ပြန်လျှင်၊ ထိုခဏ၌ပင် နတ်ဖြစ် နို့သာဆိုင်း ပန်းဆိုင်း ရွက်လှဆိုင်းတို့သည် တွဲရ၍ ဆွဲကုန်၏။

“ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့အတွက် နေရာတို့သည်၎င်း ရဟန်းတို့အား အပ်စပ်၍ အဖိုးများစွာထိုက်သော အခင်းနှင့် သပိတ်ခြေတို့သည်၎င်း မြေပြင်ကို ဖောက်ခွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာစေကုန်သတည်း” ဟူ၍ ကြံစည်ပြန်၏။ ထိုကြံစည်သော ခဏ၌ပင်လျှင် ထွက်ပေါ်လာကုန်၏။

“အသောင့်အလောင့်တို့၌ တလုံးတလုံးစီသော ရေအိုးစရည်းတို့သည် ပေါ်ပေါက်စေကုန်သတည်း” ဟူ၍ ကြံစည်ပြန်၏။ ထိုကြံစည်သောခဏ၌ပင်လျှင် ရေအိုးစရည်းတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာကုန်၏။

သိကြားမင်းလက်သမားသည် ထိုမျှလောက်သော အရာဝတ္ထုတို့ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် အလောင်းတော် သုရုစိပုဏ္ဏားအထံသို့ သွား၍ “အရှင်ပုဏ္ဏား...လာပါလော့၊ အရှင်၏ မဏ္ဍပ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားထိုက်တန်သော အဖိုးအခကို ပေးပါလော့” ဟု ဆို၏။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သွား၍ မဏ္ဍပ်ကို ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ကြည့်တုန်းကြည့်ဆဲမှာပင် အလောင်းတော်၏ တကိုယ်လုံးမှာ ငါးပါးသောပီတိဖြင့် မပြတ်တွေ့ထိ၍ နေ၏။

မဟာဒါနကို ပေးရှုခြင်း

ထိုအခါ မဏ္ဍပ်ကို ကြည့်ရှုသော အလောင်းတော်အား ဤသို့ အကြံဖြစ်လေ၏—“ဤမဏ္ဍပ်သည်ကား လူသားဖြစ်သူ ပြုလုပ် အပ်သည်မဟုတ်၊ ငါ၏ကြီးစွာသော အလှူပြုလိုသည့် ကုသိုလ်ဆန္ဒ ငါ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အစွဲပြုကာ ကေနမချွတ်လျှင် သိကြားမင်း၏ နေရာသည် ပူပြင်းသည် ဖြစ်ရမည်။ ထိုသို့ ပူခြင်းကြောင့် နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ဤမဏ္ဍပ်ကို ဖန်ဆင်းအပ်ပေ သည်” ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင်... “ငါသည် ဤသို့သဘော ရှိသော မဏ္ဍပ်၌ တရက်မျှသာ အလှူပေးခြင်းငှါ မသင့်လျော်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးပေးအံ့” ဟု ကြံစည်တော်မူပြန်၏။

မှန်၏... ဗာဟိရက အပဖြစ်သော ဝတ္ထုအလှူဒါနမည်သည် မည်မျှလောက်ပင် ပမာဏရှိစေကာမူ အလောင်းတော်တို့၏ စိတ်နှလုံးကို အားရ ရောင့်ရဲစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ စင်စစ်သော်မူ တန်းဆာဆင်အပ်သော ဦးခေါင်းတော်ကို ဖြတ်၍ သော်ငှား မျက်ရေးကွင်း၍ အလွန်အမင်းလှပတင့်တယ် ကြည်လင်စွာသော မျက်လုံးတော်အစုံကို ထုတ်၍ သော်ငှား နှလုံးသားကို ထုတ်၍ သော်ငှား ပေးလှူတော်မူရမှသာလျှင် အလောင်းတော်တို့မှာ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းရခြင်းကို အမှီပြု၍ နှစ်သက် ရောင့်ရဲ အားရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဤအချက်ကို သိဝိဇာတ်တော်၌ နေ့စဉ် နေ့စဉ် အသပြာ ငါးသိန်းငါးသိန်း အကုန်ခံ၍ မြို့တံခါးလေးပေါက် မြို့အလယ်တည်းဟူသော ငါးဌာနတို့၌ အလှူဒါနကို ပေးရသော် လည်း ရောင့်ရဲ အားရခြင်း မရှိပဲ၊ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် လာရောက်၍ မျက်လုံးတော်တို့ကို အလှူခံသော သိကြားမင်းအား မျက်လုံးတော် အစုံကို ထုတ်၍ လှူရသောအခါမှ နှစ်သက် အားရ ရောင့်ရဲတော် မူသော ဘုရားအလောင်းတော် သိဝိမင်းကြီးကို ထောက်၍ လေးနက်စွာ ယုံကြည်မှတ်သားအပ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အလောင်းတော် သုရုစိပုဏ္ဏားသည်လည်း “ငါသည် ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့အား အလှူပေးခြင်းငှါ သင့်၏” ဟု ကြံပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ထိုမဏ္ဍပ်၌ ဘုရား

အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်ကို ထိုင်နေစေတော်မူ၍ အထူး စီမံပြုလုပ် ချက်ပြုတ်အပ်သော နွားနို့ဆွမ်း သောက်ဖွယ်အလှူကို ပေးလှူ၏။

ဤသို့ နွားနို့ဆွမ်း သောက်ဖွယ်အလှူကို ပေးလှူလုပ်ကျွေးကြ ရာမှာ လူတို့ချည်းသာ လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်။ တယောက်ခြား တယောက်ခြား နတ်များလည်း ပါဝင်လုပ်ကျွေး ကြကုန်၏။ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ တဆယ့်သုံးယူဇနာရှိသော အရပ် သည်လည်း ရဟန်းအများ အားလုံးနေထိုင်ရန် မလုံမလောက် ဖြစ်သဖြင့် ထိုရဟန်းတို့သည် (နေရာမရသော ရဟန်းတို့သည်) မိမိ မိမိတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် ဖန်တီးနေထိုင်ကြကုန်၏။

ဆေးပစ္စည်းနှင့် တိစိဝရိက်အလှူ

အလှူပြီးဆုံးသောနေ့၌ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့၏ သပိတ် တို့ကို စင်ကြယ်စွာ ဆေးစေပြီးလျှင် ဆေးအလို့ငှါ ထောပတ်၊ ဆီဦး၊ ဆီပျား၊ တင်လဲတို့ဖြင့် သပိတ်တို့ကို ပြည့်စေ (အပြည့် ထည့်) ၍ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့်တကွ လှူဒါန်း၏။ အငယ်ဆုံးသံဃာ (သံဃာနော)ရဟန်းရရှိသည့် သင်္ကန်းလျှာ အဝတ်အထည်တို့သည် ပင် အဖိုးတန်သိန်းထိုက်ကုန်၏။

ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူစဉ် “ဤသူသည် ဤသို့သဘောရှိသော အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။ နောင်သောအခါ အဘယ်သို့ ဖြစ်မည်နည်း” ဟု အနာ ဂတံသဉာဏ်တော်ဖြင့် ရှုမြော် ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် နှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ တခုသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု မြင်တော်မူ၍ အလောင်းတော် သုရုစိပုဏ္ဏားကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် “သင် သည် ဤမျှလောက်သော ကပ်ကမ္ဘာကာလကို လွန်သည်ရှိသော် ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူ၏။

(ဤဗျာဒိတ်စကား ကြားသောအခဏ်းမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူသကဲ့သို့ပင် ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်ကြံခြင်းမှစ၍ အပြည့်အစုံ ဗျာဒိတ်ကြားခြင်းကို ပါဠိတော်၌ အထင်အရှား ဟောကြား ထားသော်လည်း သုမေကေတာမှာ ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဤ၌ ထပ်မံ ရေးသား ခြင်း မပြုတော့ပြီ။)

ထိုအခါ အလောင်းတော်သည် မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ် စကားကို ကြားတော်မူလတ်လျှင် နှစ်လိုရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်သော စိတ်နှလုံး ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ “ငါတမူကား ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လိမ့်မည်တဲ့၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လှူဘောင်၌ နေခြင်းဖြင့် ငါ့အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ယခုပင် ရဟန်းပြုအံ့”ဟူ၍ ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် ထိုသို့ သဘောရှိသော မြာဟ္မဏမဟာ- သာလ စည်းစိမ်ကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ မငဲ့မကွက် ရက်ရက်ကြီး စွန့်တော်မူ၍ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပိဋကသုံးပုံကို သင်ယူတော်မူပြီး အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ် ရှစ်ပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်စေ၍ ဈာန် လျှောက်ခြင်းမရှိပဲ အသက်တော်အဆုံး၌ မြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်တော်မူလေပြီ။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ **ဥတ္တရ မြို့တော်** ဖြစ်၏။

ခမည်းတော်မှာ **ဥတ္တရမင်း** ဖြစ်၍ မယ်တော်မှာ **ဥတ္တရာဒေဝီ ဒီမုရား** ဖြစ်၏။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ **သုဒေဝမထေရ်** နှင့် **ဓမ္မသေနမထေရ်** တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလုပ်အကျွေးမှာ **ပါလိတမထေရ်** ဖြစ်၏။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံမှာ **သီလဝေရီမ** နှင့် **အသောကာ ထေရီမ** တို့ဖြစ်ကြကုန်၏။ ပွင့်တော်မူရာဗောဓိပင်ကား **ကံ့ကော်ပင်** ဖြစ်၏။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ နန္ဒသူဌေးနှင့် ဝိသာခသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာမတို့မှာ အနုလာဒါယိကာမနှင့် သုတနာဒါယိကာမတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ (၈၈) ရှစ်ဆယ့် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည် တော်သည်ကား ရှေးက ပြဆိုခဲ့သောအတိုင်း ထက်ဝန်းကျင် တသောင်းသော လောကဓာတ်နယ်တွင် အထူးတင့်တယ်စွာ အမြဲထွက်၍ နေ၏။ ရံခါရံခါမူကား....လောကဓာတ်တသောင်းမျှ မက သိန်းပေါင်း များစွာသော လောကဓာတ်တို့တိုင်အောင် ထွက်၏။

ထိုမင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၉၀၀၀၀)ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

မင်္ဂလာ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် လူဖြစ်စဉ်ကာလ သုံးဆောင်အပ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်တို့ကား ယသဝန္တရွှေနန်း ဆောင်, ရူစိမန္တ ရွှေနန်းဆောင်, သီရိမန္တ ရွှေနန်းဆောင် ဟူ၍ သုံးပါးတို့တည်း။

မောင်းမမိသံအပေါင်းကား သုံးသောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးကား ယသဝတီ အမည်ရှိ၏။ သားတော် ကား သီဝလအမည် ရှိ၏။ ရွှေနန်းစိုးစံသော နှစ်ပေါင်းကား (၉၀၀၀)ကိုးထောင်တည်း။

တောထွက်တော်မူသောအခါပဏ္ဍရအမည်ရှိသော မြင်းယာဉ် တော်ကိုစီး၍ တောထွက်တော်မူ၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော အခါ ဥတ္တရာရာမ = (၉၅၅၇၉ယျာဉ်) အရပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

မဟာသမုဒြာ၌ရှိသော လှိုင်းတံပိုးတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ထို မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကရဟန္တာ တို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။

လူသုံးပါးတို့ကို နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူသော မင်္ဂလမြတ်စွာ ဘုရား ထင်ရှားသက်တော် တည်နေတော်မူသမျှ ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ ကိလေသာနှင့်တကွ သေဆုံး သော ရဟန်းမည်သည် မရှိ။ (ကိလေသာကုန်ခန်း ရဟန္တာချည်း ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကြသည်။)

များသော အခြံအရံ မြတ်သော အကျော်အစော ရှိတော် မူသော မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် တရားတည်းဟူသော ဆီမီးကို ညှိထွန်းတော်မူပြီး၍ များစွာသော လူအပေါင်းကို သံသရာ တည်းဟူသော ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်း ထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူပြီးလျှင် ထွန်းလင်း တောက် ပပြီး ငြိမ်းအေးသွားသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့၎င်း.... ကွယ်ဝင်သွားသော နေမင်းကြီးကဲ့သို့၎င်း.... နတ်မြဟ္မာနှင့်တကွသော လူအပေါင်းအား သင်္ခါရတရားတို့၏ မမြဲသောသဘော ဆင်းရဲသောသဘော အစိုး မပိုင်သောသဘောကို ထင်ရှား ပြတော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ ချုပ်ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် စကြဝဠာတိုက်တသောင်းတို့ နဂါးရိုရင်း ဘုရားအရောင် ကွယ်ပ သဖြင့် မှောင်အတိ ကျသွားကုန်၏။ ထို စကြဝဠာတိုက်တို့၌ လူတို့၏ သည်းစွာသော ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းသည် ဖြစ်၏။

သံဝေဂ

ထို မင်္ဂလ မြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိ မနှိုင်းယှဉ်အပ် သော တန်းခိုးတော်သည်၎င်း.... သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ထုံမွန်းအပ်သော သမာဓိတော်သည်၎င်း.... ထို အလုံးစုံ သည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ.... ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲခိုင်သောအနှစ်မရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား... ။

ဤသို့လျှင် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ သိမြင်တော်
မူသော မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် (အခြားဥယျာဉ်များထက်
လွန်ကဲထူးချွန်စွာ အသီးပင်ဟူသမျှတို့က သီးကြ၍ အပွင့်ပင်
ဟူသမျှတို့က ပွင့်ကြသောကြောင့်) ဥတ္တရအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်
ကြီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ပင်လျှင် ဆေးဒန်း
မြင်းသီလာတို့ကို မြေညှက်(အင်းကတေမုန့်)၊ ဆီ ထောပတ်တို့ကို
ရေ-ပြုလုပ်လျက် မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကို တည်ထား
ကြရာ အမြင့်ယူဇနာ (၃၀) သုံးဆယ် ရှိ၏။

သက်တော်ရှည်ကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ
ဓမ္မတာအရ အစိတ်အစိတ်မကွဲ တခဲတည်းတစုတည်း တည်ရှိသော
အသမ္ဘိန္ဒူဓာတ်တော်တို့သည် ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ တည်တော်မူ၏။
ထိုအသမ္ဘိန္ဒူဓာတ်တော်ကို စေတီတော်အတွင်း ဌာပနာသွင်းကြ
ကုန်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေကုန်သူ လူအလုံးတို့သည် ရတနာခုနစ်ပါး
တို့ဖြင့် မွမ်းမံချယ်လယ်ကာ စေတီတော်ကြီးကို ပြီးဆုံးစေကြ
ကုန်၏။

မင်္ဂလဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၄-သုမနဗုဒ္ဓဝင်

ဤသို့ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်မှ ပကတိထွက်ကွန်
သော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် နေလ နက္ခတ်တာရာ နတ်မြဟ္မာ
တို့၏ အရောင်အမျိုးမျိုးတို့ကို လွှမ်းမိုးတော်မူကာ နေ့ညဉ့်ဟူ၍
ခြားနားခြင်း မရှိရအောင် ဇာတိခေတ် စကြဝဠာ ကမ္ဘာ
လောကဓာတ်ပေါင်း တိုက်တသောင်းကို ထွန်းလင်း တောက်ပ
စေတော်မူခဲ့ရာမှ တဖန် တခဲနက်သော အမိုက်မှောင်ကို တပြိုင်
နက်တည်း ပြုလုပ်တော်မူလိုက်သကဲ့သို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်
မူသွားပြီးသည့်နောက် အသက် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်းရှိ
လူအပေါင်းတို့ အစဉ်သဖြင့် အသက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်ကာ
(၁၀)ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်ကြ၍ ထိုမှတဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ
အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် အသက်တမ်း

ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းသို့ ရောက်သော အခါ သုမနဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးသည်၏အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအရ တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လှူပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ မေခလနေပြည်တော် သုဒတ္တမင်းကြီး၏ သီရိမာဒေဝီ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ တည်နေတော်မူ၏။

အလောင်းတော်မင်းသား ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသောအခါ သုံးဆယ့်နှစ် (၃၂)ပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ ထင်မြီထင်ကြကုန်၏။ ဆယ်လစေ့၍ ဖွားမြင်တော်မူသောအခါမှာလည်း ထို့အတူ နိမိတ်ကြီးများ ထင်မြီထင်သည့်အပြင် အလောင်းတော်ဟူသမျှ တို့နှင့် သက်ဆိုင်သော အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာ တို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်၏။

အလောင်းတော် သုမနမင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သော အခါ (၁) စန္ဒရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) သုစန္ဒရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ဝဋ္ဋိသရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင် တို့၌ လှပတင့်တယ်စွာ တန်းဆာဆင်အပ်သော ရွှေရံတော်ပေါင်း (၆၃၀၀၀၀၀) ခြောက်သန်းသုံးသိန်း အခြံအရံရှိသည့် (အများ တကာတို့၏ ဦးထိပ်တွင် စိုက်ထိုးအပ်သော ဦးစိုက်ပန်းနှင့်တူ သောကြောင့်) ဝဋ္ဋိသိကာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးနှင့် နှစ်ပေါင်း (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ကြာ နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းလုပ်တော်မူ လေသည်။

(ဤရွှေရံတော် ခြောက်သန်းသုံးသိန်းဆိုရာ၌ တပြိုင်နက် စား ကြသော သူများဟု မယူမမှတ်ပဲ အလှည့်ကျအားဖြင့် အသီးအသီး တလှည့်စီ တလှည့်စီ စားကြရန် သတ်မှတ်ထားသော ရွှေရံတော်တို့ကို စုပေါင်းပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည် ဟု မှတ်ယူသင့်ပေသည်။)

ဝဋ်သိကာ မိဖုရားကြီးမှ အနုပမမည်သော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတည်းဟူသော နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း နတ်တို့ဆင်ယင်ပေးအပ်သော အဆင်တန်းဆာ ဖြင့် ဆင်ယာဉ်ကိုစီးကာ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ဤသို့ အလောင်းတော် သုမနမင်းသား တောထွက်တော်မူ၍ ရဟန်းပြု သည်ကို ကုဋေသုံးဆယ်မျှသော လူတို့သည်လည်း အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ထို သုမန မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ကုဋေသုံးဆယ် မျှသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဆယ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာခေါ် ပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် နေ့၌ အနောမနိဂုံးနေ အနောမသူဌေးသမီးဖြစ်သူ အနုပမာ လှူအပ် သော ဃနာနိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတောအတွင်း၌ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အခြံအရံအပေါင်းကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီးမှ မဟာဗောဓိပင်ရှိရာအရပ်သို့ တပါးတည်း ကြွတော် မူရာ လမ်းခရီး၌ အနုပမမည်သော တက္ကတွန်းသည် လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ (ကံ့ကော်) ဗောဓိပင် အရင်း၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အတောင်သုံးဆယ် ရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်၍ လာလေသည်။

ထို အပရာဇိတပလ္လင်တော်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော် မူပြီးနောက် (ရှေး မင်္ဂလဗုဒ္ဓဝင်၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် အတိုင်း) မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိတော် မူကာ သဗ္ဗာသဗ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ “အနေကဇာတိသံသာရံ” အစရှိသော ဘုရား တိုင်း မစွန့်အပ်သည့် ဥဒါန်းကို ရင့်ကျူးတော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် မဟာ ဗောဓိပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်)

စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပြီး၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားတော်ကို ဟောရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုကြသည့် ကုဋေသုံးဆယ်သော ရဟန်းတို့ကို၎င်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရဖို့ရန်အကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည့် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် မိကွဲဖတူ ဖြစ်သည့် ညီတော် သရဏမင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်သား ဘာဝိတတ္ထလုင်တို့ကို၎င်း မြင်တော်မူလျှင် “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ဆင်ခြင် ကြံစည်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် မဟာဗောဓိပင်မှ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ဝေးကွာသော မေခလမြို့ မေခလဥယျာဉ်၌ နေကြကုန်၏ဟု မြင်တော်မူသဖြင့် သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထို ရဟန်းတို့၏နေရာ မေခလဥယျာဉ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုဋေသုံးဆယ်သော ရဟန်းတို့သည် သုမန မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှသောစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းတော်ကို လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ကို ခင်းကျင်းခြင်း အရိအသေ ရှိခိုးဝတ်ပြုခြင်း တို့နှင့် ပြည့်စုံစေကြပြီးခါ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် ဥယျာဉ်မှူးကို စေခိုင်းကာ ညီတော်သရဏမင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်သား ဘာဝိတတ္ထလုင်တို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် သုံးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေသော အခြံအရံတို့နှင့် တကွ ထို သရဏမင်းသား ဘာဝိတတ္ထလုင်တို့အား၎င်း ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုဖော် ကုဋေသုံးဆယ်သော ရဟန်းတော်တို့အား၎င်း ထိုမှတစ်ပါး ကုဋေပေါင်းများစွာသော လူနတ်တို့အား၎င်း အစုစု ကုဋေတသိန်းသော လူနတ်မြဟ္မာတို့အား ရှေး

ဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်
ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် သစ္စာလေးပါး
တရားခရုသင်းနှင့် ကောင်းစွာယှဉ်တွဲသော အင်္ဂါကိုးပါးနှင့် ပြည့်
စုံသည့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တည်းဟူသော အမြိုက်
စည်ကြီးကို တီးခတ်တော်မူလေသည်။

အထူးဖော်ပြရန်မှာ....သုမန မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတ
ဉာဏ်ကိုရတော်မူပြီးခါ မြဟ္မာမင်းတောင်းပန်သည်ကို ဝန်ခံတော်
မူခဲ့ရင်းအတိုင်း ကျင့်ဆောင်တော်မူလိုရကား လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တ
ဝါ ဝေနေယျတို့ကို ဘဝတည်းဟူသော ဝဋ်နှောင်မှ ကွင်းရှောင်
လွတ်မြောက်စေလိုသဖြင့် ကုသိုလ်တရားတည်းဟူသော ရတနာ
မျိုးတို့ကို ကိလေသာခိုးသားတို့ ခိုးဝှက်တိုက်ဖျက် အလုအယက်
ခံနေရသည့် ဝေနေယျတို့ကို ကယ်မစောင့်ရှောက်တော်မူခြင်းငှါ
သီလတည်းဟူသော မြို့ရိုးပရိုဏ်း တံတိုင်းအကာကို ကောင်းစွာ
ကာလျက် သမာဓိတည်းဟူသော ကျုံးမြောင်းပတ်ခြံ ထက်ဝန်း
ကျင် ရံပြီးလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်တည်းဟူသော တံခါး သတိသမ္ပ
ဇဉ် တရားတည်းဟူသော တံခါးရွက် တံခါးချပ် သမာပတ်
တည်းဟူသော မဏ္ဍပ်တံဆောင် စသည်တို့ဖြင့် တမ္ဘီတယ်စွာ
တန်းဆာဆင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဗောဓိပက္ခိယတရားအစု တည်းဟူ
သော လူရည်သန်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသည့် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော
နန်းမြို့တော်ကြီးကို ဖန်တီး တည်ဆောက်တော်မူလေသည်။

သုမန မြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်နန်း မြို့တော်ကြီး ဖန်တီး
တည်ဆောက်တော်မူပြီးနောက် ထိုနန်းမြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ ပြတ်
တောက်ပျက်စီးခြင်း အလျဉ်းမရှိ ပကတိဖြောင့်မတ်၍ သပ်ယပ်
တင့်တယ် ပြန့်ကျယ်ရှည်လျား သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး တရားလမ်းမ
ကို လှလှကြီး ခင်းတော်မူပြီးလျှင် ထိုလမ်းမ၏ ဝဲယာနံပါးနှစ်ဖက်
တို့၌ ဖိုလ်လေးပါး ပဋိသန္တိဒါဉာဏ်လေးပါး အဘိညာဉ်
ခြောက်ပါး သမာပတ်ရှစ်ပါးဟု ဆိုအပ်ကုန်သော အဖိုးတန်
များစွာ ရတနာပစ္စည်းတို့ကို အင်္ဂါရှိသူတို့ သတိဝီရိယ ဟိရိသြတ္တပု

အရင်းအနှီးတို့ဖြင့် အားရနှစ်သက်စွာ ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်ကြစေရန် တရားတည်းဟူသော အိမ်ဈေးတန်းကြီးကို အေးချမ်းသာယာစွာ ခင်းကျင်း ဖွင့်ဖြန့်ထားတော်မူ၏။

ယင်းသို့လျှင် သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် တရားမြှင့်တင်ကြီးကို ဖန်တီးတည်ဆောက်၍ တရားဈေးကြီးကို ဖြန့်ခင်းလျက် တရား စည်ကြီးကို ရိုက်တီးရွမ်းဆော်ခြင်းတည်းဟူသော ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထန ဒေသနာ ရှေးဦးစွာသော တရားပွဲကြီးဖြင့်ပင် ကုဋေတသိန်း အရေအတွက်ရှိသော လူနတ်မြဟ္တာတို့အား အကျွတ်တရား ပေး သနားတော်မူလေသည်။

(ဤကား ရှေးဦးအစ (ဓမ္မာဘိသမယ) ပဌမ တရားပွဲကြီးတည်း။)

အခါတပါးဝယ် သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် သုနန္ဒဝတီမြို့တွင် သရက်ပင်၏အနီး၌ တိတ္ထိတို့၏ ယစ်မူး ထကြွ ထောင်လွှားကြသော မိစ္ဆာမာန်ကို ချိုးနှိမ်တော်မူခြင်းငှါ လွန်စွာ ဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသော ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော် မူလျက် လူနတ်မြဟ္တာ သတ္တဝါတို့အား တရားတည်းဟူသော အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေတသိန်း မျှသော သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါး တရားထူးကို သိမြင် ကြရကုန်၏။

(ဤကား (ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ) ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

အခါတပါးဝယ် စကြဝဠာပေါင်း တိုက်တသောင်းမှ လာကြ ကုန်သော နတ်မြဟ္တာတို့နှင့် ဤစကြဝဠာနေ လူနတ်မြဟ္တာတို့သည် စည်းဝေးမိကြ၍ နိရောဓသမာပတ်နှင့် စပ်လျဉ်းသောစကားကို ဖြစ်ပွားစေကြကုန်သည်။ “နိရောဓသမာပတ်ကို အဘယ်သို့ ဝင်စား ကြသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် နိရောဓသို့ ရောက်သောသူ (နိရောဓ သမာပတ် ဝင်စားနေသူ) ဖြစ်ကြသနည်း၊ နိရောဓသမာပတ်မှ အဘယ်သို့ ထကြွသနည်း” ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် နိရောဓသမာ ပတ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော အချက်အလက် အကြောင်းအရာတို့၌ ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်ရကား လူရောနတ်ပါ ရူပါဝစရ

မြဟ္မာ(၉)ဘုံတိုင်အောင် သတ္တဝါတို့သည် သံသယရှိကြ၍ နှစ်ပက္ခ ကွဲပြားကြပြီးနောက် လူတို့၏ သမ္မုတိနတ်ဖြစ်သော အရိန္ဒမမင်း နှင့်တကွ ညချမ်းအခါဝယ် လောကသုံးပါး၏ ကိုးစားရာ သုမန မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် အရိန္ဒမမင်းသည် ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နိရောဓသမာပတ် ပြဿနာပုစ္ဆာကို မေးမြန်း လျှောက်ထားသည်တွင် သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပြဿနာ ပုစ္ဆာအရ ဓမ္မဒေသနာ ကောင်းစွာဖြေရှင်း ဟောကြားတော် မူခြင်းဖြင့် ကုဋေကိုးသောင်းကုန်သော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ကြကုန်သည်။

(ဤကား(ဓတိယဓမ္မာဘိသမယ) သုံးကြိမ်မြောက် တရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

သုမနမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကသန္နိပါတ = (သာဝကအစည်း အဝေးကြီး)များကား သုံးကြိမ်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်တို့တွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် မေခလမြို့ကို အမှီပြု၍ ဝါကပ်တော်မူပြီးလျှင် ဝါကျွတ်သောအခါ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဌမပဝါရဏာနေ့၌ အလုံးစုံ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းချည်းဖြစ်ကြသော ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေတသိန်းတို့နှင့် တကွ ပဝါရဏာ ပြုတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သင်္ကဿမြို့၏ မနီးမဝေးသော အရပ်တွင် အရိန္ဒမမင်း၏ ကုသိုလ်အာနုဘော်ကြောင့် ရွှေလျော် ပကတိ တယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရွှေတောင်ထက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အရိန္ဒမမင်းကို ခြံရံ၍ လာကုန် သော မင်းယောက်ျားပေါင်း ကုဋေကိုးသောင်းတို့ကို ကောင်း

မြတ်သောတရားဖြင့် ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မူ၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းတော်ချည်း ဖြစ်စေပြီးလျှင် ထိုနေ့တွင်ပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစည်းအဝေး၌ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤ၌ အင်္ဂါလေးပါးကို အဋ္ဌကထာ၌ ထုတ်ဖော်၍ မပြ သော်လည်း (မ-ဋ္ဌ ၃၊ မျက်နှာ ၁၄၆၊ ဒီဃနုခသုတ် အဖွင့်၌ လာသည့်အတိုင်း (၁)တပို့တွဲလပြည့်နေ့ဖြစ်ခြင်း၊ (၂)တစုံတယောက်ကမှ ပင့်ဖိတ်အပ်သည်မဟုတ်ပဲ၊ မိမိ ဓမ္မတာဖြင့် စည်းဝေးသောရဟန်းတော် ပရိသတ်ဖြစ်ခြင်း၊ (၃) ထို ရဟန်းတို့မှာလည်း အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့်ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ခြင်း၊ (၄)အလုံးစုံ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းချည်းဖြစ်ခြင်း ဤအင်္ဂါလေးပါးကို မှတ်ယူရ၏။)

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သိကြားနတ်မင်းသည် သုမန မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ဆည်းကပ်လာ၏။ ထိုအခါ၌ ကုဋေရှစ်သောင်း ရဟန္တာပေါင်း ခြံရံလျက် သုမနမြတ်စွာဘုရား သည် ပါတိမောက် ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

**ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း နဂါးမင်းဖြစ်၍
မျှာဒိတ်ခံခြင်း**

ထို သုမနမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်အခါတွင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးသော အတူလ နဂါးမင်းဖြစ်တော်မူ၍ “လောကသုံးပါး၌ ဘုရားပွင့်တော် မူပြီ” ဟု ကြားသိသဖြင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းခြံရံလျက် မိမိနေရာ နဂါးဘုံဗိမာန်မှ ထွက်ခွဲ၍ ရဟန်းအပေါင်း ကုဋေတသိန်း အခြံ

အရံရှိသော သုမနမြတ်စွာဘုရားအား နတ်၌ဖြစ်သော တီးမျိုး မှတ်မျိုး တူရိယာမျိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ ဆွမ်းအဖျော် အလှူဟု ဆိုအပ်သော အလှူကြီးကို ပေးလှူပြီးနောက် ရဟန်းတော် တပါးတပါးအား တစုံစာ တစုံစာစီသော သက်န်းလျှာ ပုဆိုးတို့ကို လှူဒါန်း၍ သရဏဂုံတို့၌ တည်လေသည်။

သုမနမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုအတုလနဂါးမင်းကို “ဤ နဂါးမင်းသည် နောင်သောအခါ၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဖြစ် လတ္တံ့” ဟု အကျယ်တဝင့်ပင် ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူ လေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား တော်မူသကဲ့သို့ အပြည့်အစုံပင် ဖြစ်သည်။)

သုမနမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ် စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော် အတုလနဂါးမင်းသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဒိဗိစိတ်ကို ကြည်လင်စေ၍ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်တို့ကို ကိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

သုမနမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ မေခလ မြို့တော် ဖြစ်၏။

ခမည်းတော်မှာ သုဒတ္တမင်းကြီးဖြစ်၍ မယ်တော်မှာ သီရိမာ မိဖုရားကြီး ဖြစ်သည်။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ အနှစ်ကိုးထောင် ဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်မှာ စန္ဒြာသင်္ခါ၊ သုစန္ဒြာသင်္ခါ၊ ဝဋံသင်္ခါတို့ ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ ခြောက်သန်း သုံးသိန်းသော ရံရွှေတော် အခြံအရံရှိသည့် ဝဋံသီကာ မိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သား တော်မှာ အနုပမမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ သရဏမထေရ်၊ ဘာဝိတတ္ထမထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ဥဒေနမထေရ်ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ သောဏာထေရီမနှင့်ဥပသောဏာ ထေရီမတို့ ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား ကံ့ကော်ပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဝရဏသူဌေးနှင့် သရဏသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ စာလာနှင့် ဥပစာလာတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သုမနမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ အတောင်ကိုးဆယ် မြင့်တော်မူ၏။ ပူဇော်ဖွယ်ရာ စိမ့်ထားသည့် ရွှေတိုင်ကြီးနှင့် တူတော်မူ၍ လောကဓာတ် စကြဝဠာပေါင်း တသောင်းကို ထွန်းလင်းတောက်ပသော ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် တင့်တယ်တော် မူပေ၏။

ထိုသုမနမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

မဟဏ္ဏဝါ သံသရာအတွင်းမှ ကူးမြောက် ကျွတ်လွတ်ထိုက် သောသူတို့ကို ကူးမြောက် ကျွတ်လွတ်စေတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါး တရားကို သိထိုက်သောသူတို့ကိုလည်း သိစေတော်မူပြီးလျှင် လမင်းကြီး ကွယ်ဝင်သွားသကဲ့သို့ သုမန မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူခဲ့လေပြီ။

အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြသည့် ထိုအရှင် မြတ်တို့သည်၎င်း လောကသုံးပါး၌ အတုမရှိသော ထိုသုမန မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း အတုမရှိသော တရားအရောင်အလင်း ကြီးကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေတော်မူကြ၍ များမြတ်သော ကျော်စောခြင်း ဂုဏ်သတင်းရှိတော်မူကြသည့် သုမနမြတ်စွာ

ဘုရားနှင့်တကွ သာဝကများစွာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည်
ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူကြကုန်ပြီ။

သံဝေဂ

ထိုသုမနမြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတ
ရွှေဉာဏ်တော်မြတ်သည်၎င်း ဖိုလ်လေးပါး ပဋိသန္တိဒါ
ဉာဏ်လေးပါးအစရှိသည့် အတုမရှိသော တရားရတနာ
တို့သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်ခဲ့လေ
ပြီ.....ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲနိုင်သော
အနှစ်မရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား.....။

စေတီတော် တည်ထားခြင်း

ဤသို့လျှင် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ သိမြင်
တော်မူကာ လွန်စွာ ကျော်စောခြင်းကို ဆောင်တော်မူသော
သုမနမြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး၌
ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူ၏။ ထိုဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ပင် ဆေးဒန်း
မြင်းသီလာတို့ကို မြေညက် (အင်းကတေမှုန့်)၊ ဆီထောပတ်
တို့ကို ရေ-ပြုလုပ်လျက် သုမနမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကို
တည်ထားကြရာ အမြင့်ယူဇနာ(၄)လေးယူဇနာရှိ၏။

သက်တော်ရှည်ကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ
ဓမ္မတာအရ အစိတ်အစိတ်မကွဲ တခဲတည်း တစုတည်း တည်ရှိ
သော အသမ္ဘိန္ဒူဓာတ်တော်တို့သည် ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ တည်တော်
မူကြ၏။ ထိုအသမ္ဘိန္ဒူဓာတ်တော်ကို စေတီတော်အတွင်း ဌာပနာ
သွင်းကြကုန်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ နေကုန်သူ လူအလုံးတို့သည်
ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် မွမ်းမံချယ်လယ်ကာ စေတီတော်ကြီးကို
ပြီးဆုံးစေကြကုန်၏။

သုမနဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၅-ရေဝတဗုဒ္ဓဝင်

သုမနမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် လူတို့၏ အသက်တမ်းအနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀) ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ အသက် (၆၀၀၀၀) ခြောက်သောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ရေဝတမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် နတ်မြဟ္မာ အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်ကာ သုညေဝတီနေပြည်တော် ဝိပုလအမည် ရှိသော မင်းကြီး၏ ဝိပုလာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်ရောက်သော အခါ စိတ္တကုဋ်တောင်မှ ရွှေဟင်္သာမင်း ထွက်ကွန့်သကဲ့သို့ မယ်တော်၏ ကြာတိုက်ဝမ်းမှ ထွက်ကြ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ ရှေး၌ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်မြဲ ထင်ကုန်၏။)

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

ထိုဘုရားအလောင်းတော် ရေဝတမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပါရမီဘုန်းကံတော်ကြောင့်ဖြစ်သော အထူး တင့်တယ်လှသည့် (၁) သုဒဿန ရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ရတနန္ဒိ ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) အာဝေဠရွှေနန်းဆောင်တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ သုဒဿနာမိဖုရားကြီးနှင့်တကွ ရံရွှေ တော်ပေါင်း (၃၃၀၀၀) သုံးသောင်းသုံးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေ လုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၆၀၀၀) ခြောက်ထောင် တို့ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား တော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ သုဒဿနာမိဖုရားကြီးမှ ဝရုဏ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာ အတိုင်း နတ်တို့ ဆင်ယင်ပေးအပ်သော အဆင်တန်းဆာဖြင့် အာဇာနည်မြင်း ကသော ရထားကို စီးကာ ကြယ်နက္ခတ်တာရာတို့ ဝန်းရံအပ်သော လမင်းကဲ့သို့၎င်း၊ နတ်အပေါင်းတို့ ခြံရံအပ်သော သိကြားနတ်မင်းကဲ့သို့၎င်း၊ မြဟွာအပေါင်းတို့ ခြံရံအပ်သော ဟာရိတ မဟာမြဟွာမင်းကဲ့သို့၎င်း ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေလျင် အားဖြင့် လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်တပ်ကြီးဖြင့် ကြီးကျယ်စွာ တောထွက်တော်မူပြီးလျှင် တောအုပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုယ်တော်မြတ် ဆင်ယင်လာခဲ့သော တန်းဆာတို့ကို ဘဏ္ဍာစိုး အား ပေးအပ်၍ လက်သုံးတော်သန်လျက်ဖြင့် ဆံတော်မြတ်ကို ရိတ်ဖြတ်တော်မူပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှင့်တော်မူ၏။

ထိုဆံတော်မြတ်ကို သိကြားမင်းသည် ရှေ့ပန်းတောင်းဖြင့် ခံယူပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည် မြင်းမိုရ်ထိပ်၌ ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော စေတီတော်ကြီးကို တည်လေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် မြဟွာလှူဒါန်းသည့် ကြာ သက်န်းကို ဆင်မြန်း ဝတ်ရုံ၍ ရဟန်းပြုတော်မူသောအခါ အလောင်းတော်ကို (အားကျကာ) အတုလိုက်၍ တကုဇ္ဇေအရေ အတွက်ရှိသော ယောကျာ်းတို့ ရဟန်းပြုကြလေကုန်သည်။

ရေဝတမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် တကုဇ္ဇေ အရေ အတွက်ရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ခုနစ်လကြာ ဒုက္ကရ စရိယာအကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ခုနစ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် သာဓု ဒေဝီ အမည်ရှိသော သူဌေးသမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် သနာနို့ဆွမ်းကို

ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော အတွင်း၌ နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အခြံအရံ ရဟန်းတို့ကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီး မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရှိရာအရပ်သို့ တပားတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ဝရုဏိန္ဒရ အမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ ကံ့ကော်ပင်ရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်(၅၃) ငါးဆယ့်သုံးတောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် အတိုင်း မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သဗ္ဗာသဗ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ရေဝတမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် မဟာဗောဓိပင်၏ အနီးမှပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟွာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုကြသည့် တကုဇူသော ရဟန်းတို့ကို ၎င်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရဖို့ရန်အကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည့် တပားသော နတ်လူတို့ကို၎င်း မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားတော်ကို ဟောအံ့” ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုသူတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် မဟာဗောဓိပင်မှ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ဝေးကွာသော ဝရုဏဥယျာဉ်၌ နေကုန်၏ ဟု မြင်တော်မူသဖြင့် သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့နေရာ ဝရုဏဥယျာဉ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်းကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ တကုဋေသော ရဟန်းတို့သည် ရေဝတမြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းတော် ကို လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ကို ခင်းကျင်းခြင်း အရိအသေ ရှိခိုး ဝတ်ပြုခြင်းကိစ္စတို့နှင့် ပြည့်စုံစေကြပြီးခါ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရေဝတမြတ်စွာဘုရားသည် မိမိနှင့်ရဟန်းပြုဘက် ဖြစ်ကြသည့် တကုဋေသော ရဟန်းတို့အား ရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူမြဲ ဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာတော်ကို ဟောကြား တော်မူပြီးလျှင် တကုဋေသော ထိုရဟန်းတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၏။ အောက်မဂ် အောက်ဖိုလ်၌ တည်သော သူတို့၏ အရေအတွက်ကား ဤရွှေဤမျှ ဟု အပိုင်းအခြားမရှိ များလှကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးအစ (ဝဗ္ဗာတိသမယ) ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် မြို့တကာတို့ထက် လွန်မြတ်သော ကြောင့် ဥတ္တရအမည်ရှိသောမြို့၌ အလုံးစုံသော ရန်သူတို့ကို အောင်မြင်တတ်သောကြောင့် အရိန္ဒမ အမည်ရှိသော မင်းသည် မင်းပြုနေစဉ် မိမိ၏ ဥတ္တရမြို့သို့ ရေဝတမြတ်စွာဘုရား ကြွရောက် လာသည်ကို ကြားသိ၍ လူပေါင်း သုံးကုဋေခြံရံလျက် မြတ်စွာ ဘုရားအား ခရီးဦး ကြိုဆိုပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာအား နက်ဖန်အလို့ငှါ ပင့်ဖိတ်၍ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ကြီးစွာသော အလှူ ကြီးကို ပေးလှူလျက် သုံးဂါဂုတ်အပြန်ကျယ်သော ဆီမီးပူဇော်ပွဲ ကြီးဖြင့် ပူဇော်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ် နေထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ ရေဝတ မြတ်စွာဘုရားသည် အရိန္ဒမ မင်းကြီး၏ စိတ်အလို စရိုက်နှင့် လိုက်လျောညီညွတ်စွာ အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်သော တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုတရားပွဲကြီး၌ နတ်လူ အပေါင်း ကုဋေတထောင်တို့ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ကာ အကျွတ်တရား ရကြကုန်၏။

(ဤကား (ဒုတိယဝဗ္ဗာတိသမယ) ဒုတိယ တရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက်အခါတပါးဝယ် ရေဝတမြတ်စွာဘုရားသည် ဥတ္တရ အမည်ရှိသော နိဂုံးကိုအမှီပြု၍ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ခုနစ် ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥတ္တရနိဂုံး၌ နေကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် ယာဂု ဆွမ်း ခဲဖွယ် စားဖွယ် သောက်ဖွယ် စသည်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြ၍ ရဟန်းသံဃာအား ကြီးစွာသော အလှူဒါနကို ပေးလှူကြပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရားတို့...မြတ်စွာဘုရား အဘယ်မှာ သီတင်းသုံးနေပါ သနည်း” ဟု မေးမြန်း လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်း တော်တို့က “ဒါယကာတို့...မြတ်စွာဘုရားသည် နိရောဓသမာ ပတ်ကို ဝင်စား၍ နေတော်မူ၏” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကြကုန်၏။ ခုနစ်ရက်လွန်လတ်သော် နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကြရ၍ နိရောဓသမာပတ်၏ ဂုဏ်အကျိုး အာနိသင်တို့ကို မေးမြန်း လျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း ထိုလူတို့အား နိရောဓသမာပတ်၏ ဂုဏ်အကျိုး အာနိသင်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်လူအပေါင်း ကုဋေတရာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေသည်။

(ဤကား (တတိယဓမ္မာဘိသမယ) တတိယ တရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ဓဋ္ဌမသန္တိပါတ

သာဝကအစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်ရှိရာ ရေဝတမြတ်စွာ ဘုရားသည် သုဗညဝတီမြို့၌ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်း ပြုကြကုန်သော ရေတွက်ရိုးလမ်းစဉ်ကို လွန်မြောက်ကာ ရေတွက် မြင်းငှါ မတတ်နိုင်အောင် များလှကုန်သော ရဟန္တာ အရှင်မြတ် တို့အား ရှေးဦးစွာ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် မေခလမြို့၌ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်း ဖြစ်ကြကုန်သော ကုဋေတသိန်းသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့အား ပါတိမောက်ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက်ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်တည်းဟူသော စကြာရတနာကြီးကို အစဉ်မပြတ် ဆက်လက် လည်စေနိုင်သည် ဖြစ်၍ ပညာအရာ တေဒဂ်ရတော်မူသော လကျာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက ဝရုဏမထေရ်သည် “အသက်မြင့်ရှည် တည်မှ တည် ပါတော့မည်လော” ဟု တွေးတော ယုံမှားလောက်အောင် မကျန်း မမာဖြစ်တော်မူရာ သူနာမေး လာရောက်ကြသူ များစွာသော လူအပေါင်းအား လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ပိုင်းခြား ဖော်ပြ တတ်သော တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ကုဋေ တသိန်းသော ယောကျာ်းတို့ကို ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်စေတော် မူကာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေပြီးလျှင် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဝေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း အတိဒေဝပုဏ္ဏား

ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရမ္မာဝတီ မြို့၌ ဆရာအဆက်ဆက် သင်ပြအပ်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ ပညာ တရား၌ အထွတ်အထိပ်ရောက် တတ်မြောက်သည့် အတိဒေဝ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ရေဝတမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ ပြီးလျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ သရဏဂုံ

သုံးပါးတို့၌ တည်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ သီလ သမာဓိ ပညာဂုဏ် ကို ဂါထာတော်ထောင်ဖြင့် ချီးကျူးလျှောက်ဆို၍ အဖိုး (၁၀၀၀) တထောင်ထိုက်တန်သော အပေါ်ရုံအဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းပူဇော်လေသည်။

ရေဝတမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အလောင်းတော် အတိဒေဝ ပုဏ္ဏားကို “ဤကမ္ဘာမှနောက် နှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက် သို့ ရောက်သောအခါ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား တော်မူသကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၏ဗျာဒိတ်စကားကြားရလျှင် အလောင်း တော်သည် အတိုင်းထက်အလွန် မိမိစိတ်ကို ကြည်လင်စေ၍ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်တို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် “ပါရမီ တရားတို့ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင် ပွားများပြီးလျှင် ငါ အလိုရှိ အပ်သည့် ဘုရားအဖြစ်ကို ငါ့လက်ရောက်အောင် ဆောင်ယူ ပေအံ့” ဟု ရဲရဲရင့်ရင့် မိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ သုဗည ဝတီ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ဝိပုလမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ ဝိပုလာမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၆၀၀၀) ခြောက်ထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ သုဒဿန စံနန်းတော်၊ ရတနန္ဒီ စံနန်းတော်၊ အာဝေဋ္ဌ စံနန်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ သုံးသောင်း သုံးထောင်သော ရံရွှေတော် အခြံအရံရှိသည့် သုဒဿနာ မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သား တော်မှာ ဝရုဏမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်
မှာ အာဇာနည်မြင်းကသည် ရထားယာဉ်ဖြစ်၍ ခုနစ်လကြာ
ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ ဝရုဏမထေရ်၊ မြဟ္မဒေဝမထေရ်တို့
ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သန္တဝမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ ဘဒ္ဒါထေရီမ၊ သုဘဒ္ဒါထေရီမတို့
ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား ကံ့ကော်ပင် ဗောဓိ
ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ပဒုမသုဋ္ဌေး နှင့်
ကုဇ္ဇရသုဋ္ဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ
တို့မှာ သိရိမာ နှင့် ယသဝတီတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ အတောင် (၈၀)
ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၍ စိုက်ထောင်ထားအပ်သော သိကြား
မှန်ကင်းပမာ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို ထွန်းလင်း
တောက်ပ၏။ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ပကတိ ရောင်ခြည်တော်
သည် နေ့နေ့ ညဉ့်ညဉ့် ပတ်ဝန်းကျင် တယူဇနာတိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့၏။

ထို ရေဝတမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ
အနှစ် (၆၀၀၀၀) ခြောက်သောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်
(အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ၊ လေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်
မူလျက် များစွာသောလူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ
ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ်
ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဆယ်ပါးသော ဉာဏ်တော် အစွမ်းကို
မြင်စေကာ လောကကြီး၌ အမြိုက်တရားကို ဖော်ပြတော်မူ၍
မီးစာကုန်သဖြင့် ငြိမ်းစဲသွားသော မီးတောက် မီးလျှံကြီးပမာ
ရေဝတ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူခဲ့
လေပြီ။

သံဝေဂ

ရတနာတုံး ရတနာခဲကြီးနှင့် တူသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရား၏ ရူပကာယတော်သည်၎င်း၊ အတုမရှိသော ထို မြတ်စွာဘုရား၏ ဆယ်ပါးသော တရားတော်သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ....၊ ခပ်သိမ်း သော သင်္ခါရ တရားတို့သည် မြဲနိုင်သော အနှစ်မရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား.....။

ရေဝတမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူခါနီးတွင် “ငါဘုရား မရှိသည့်နောက် အလုံးစုံသော သတ္တဝါများ နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်သို့ ပေါက်ရောက်ကြစေရန် ငါ၏ ဓာတ်တော်တို့သည် တလုံးတခဲတည်း မတည်ကြပဲ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားပျံ့နှံ့ ကြစေကုန်သတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် မြို့တော်ကြီး၏ မနီးမဝေး ဖြစ်သော ကံ့ကော်တော ဥယျာဉ်ကြီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသော ထိုရေဝတမြတ်စွာ ဘုရား၏ ဓာတ်တော်တို့သည် သက်တော်ရှည် ဘုရားရှင်တို့၏ ဓာတ်တော်များ မကွဲမပျက် တခဲနက် တစုတည်းတည်ရှိရိုးမမ္မတာ အတိုင်းမဟုတ်ပဲ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း တစ်ခု၌ အနွံအပြားတည်ရှိ၍ လူနတ် မြဟွာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူကြလေကုန်သတည်း။

ရေဝတဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၆-သောဘိတဗုဒ္ဓဝင်

ရေဝတမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် လူတို့၏ အသက်တမ်း အနှစ် (၆၀၀၀၀) ခြောက်သောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀) ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ်ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ အသက် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်း သို့ ရောက်သောအခါ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်

သည် လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံးပါရမီတော်
 တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏
 ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် နတ်မြဟ္မာ
 အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့
 ဆင်းသက်ကာ သုဓမ္မနေပြည်တော် သုဓမ္မမင်းကြီး၏ သုဓမ္မာ
 အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍
 ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ သုဓမ္မ အမည်
 ရှိသော ဥယျာဉ်တော်ကြီးအတွင်း၌ မိုးခင်းတိမ်တိုက်မှ လပြည့်
 ဝန်းကြီး ထွက်ကွန်လာသကဲ့သို့ မယ်တော်၏ ကြာတိုက်ဝမ်းမှ
 ထွက်ကြွဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌
 ရှေး၌ ဆီအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ
 ထင်မြဲထင်ကုန်၏။)

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

ထိုဘုရားအလောင်းတော် သောဘိတမင်းသားသည် အရွယ်
 သို့ ရောက်သောအခါ (၁) ကုမုဒရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) နာဠိန
 ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ပဒုမရွှေနန်းဆောင်တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ
 သုံးဆောင်တို့၌ မဏိလာဒေဝီ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ ရံရွှေတော်
 ပေါင်း (၃၇၀၀၀) သုံးသောင်း ခုနစ်ထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေ
 လုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၉၀၀၀) ကိုးထောင်တို့
 ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့် တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား
 တော်မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ မဏိလာဒေဝီမိဖုရားကြီးမှ သိဟ
 အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ နိမိတ်ကြီး
 လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ သံဝေဂဉာဏ် ကြီးစွာဖြစ်ပွားလျက်
နန်းတော်မှပင် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် **နန်းတော်မှပင်** အာနာပါန
 ဘာဝနာကို ပွားများ၍ စတုတ္ထဈာန်တိုင်မြောက် ရရောက်တော်

မူသောအခါ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နန်းတော်မှပင် ဒုက္ခရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူလေသည်။

ထို့နောက် ဘုရားဖြစ်မည့် ကဆုန်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သော အခါ မဏိလာဒေဝီမိဖုရားကြီး လှူဒါန်းအပ်သော နို့ဆန်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင်—

“ဤယခု ငါနေသော ပြာသာဒ်သည် တန်းဆာဆင်မြဲ တိုင်းပင်လျှင် လူအများ ကြည့်ရှုနေစဉ် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့်သွား၍ မဟာဗောဓိပင်ကို အလယ်ဗဟို၌ တည် ရှိအောင်ပြု၍ (ဗောဓိပင်ကို ဗဟိုထားပြီး) မြေအပြင်သို့ သက်စေသတည်း၊ ဤနန်းတွင်းသူ မင်းမိန်းမတို့သည် လည်း ငါသည် မဟာဗောဓိပင်အနီး၌ နေသည်ရှိသော် ငါတစုံတရာ မပြောမဆိုရပဲ အလိုလို (အလိုက်သိကာ) ပြာသာဒ်မှ ထွက်ခွါသွားကြစေကုန်သတည်း” —

ဟု တောထွက်ဖို့ရန် စိတ်သန် အဓိဋ္ဌာန် ပြုတော်မူလေသည်။

စိတ်အကြံအစည် ဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အလောင်းတော်၏ စံရာ နန်းပြာသာဒ်သည်လည်း ခမည်းတော် သုဓမ္မမင်းကြီး၏ နန်းတော် အတွင်းမှ မျက်စဉ်းညှိရောင် စိမ်းလဲ့မှောင်သော အရောင်ရှိသည့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်လေသည်။ ရနံ့ကောင်း မွန်သော ပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ယင်ထားအပ်သည့် ထိုပြာသာဒ်အပြင်သည် ကောင်းကင်တခုလုံးကို တန်းဆာဆင် ထားသကဲ့သို့၎င်း .. ဖျန်းချလောင်းသွန်အပ်သည့် ရွှေနီဖလံ၏ အရည်အယဉ်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အရောင်ရှိသည့် နေမင်း ကဲ့သို့၎င်း....တန်ဆောင်မုန်းလ သရဒအခါ သာယာနှစ်သက်ဖွယ် ရှိသော လမင်းကဲ့သို့၎င်း .. အလွန်လျှင် တောက်ပထွန်းလင်း တင့်တယ်ခြင်း ရှိလှပေ၏။ တွဲရရွဲဆွဲထားအပ်သည့် အထူးထူး အပြားပြား များစွာဆန်းကြယ်သော ရွှေချူကွန်ရက်လည်း ရှိပေ ၏။ ယင်းသည့်ရွှေချူကွန်ရက်ကို လေပြေလေညှင်း တိုက်ခတ်သော အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော အသံသည်ကား အလွန်လိမ္မာသော

တူရိယာသမား တီးမှတ်အပ်သော တူရိယာငါးမျိုး အသံကဲ့သို့ လွန်စွာပင် သာယာဖွယ် စိတ်နှလုံးရှင်ပျဖွယ် ရှိပေ၏။ အဝေးမှစ၍ ကြားရသည့် ချိုမြိန်သာယာစွာသော အသံဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ နားကို စိုက်ထောင်စေလျက် အိမ်ဦးကြမ်းပြင် ခရီးလမ်းဆုံ စသည်တို့၌ လူအပေါင်းတို့ ရပ်တန့်ငေးမော အံ့ဩချီးကျူးကြ ကုန်စဉ် မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်း သစ်ပင်ထိပ်ဖျား တောမြိုင် ထိပ်ဖျားတို့၏ မနီးမဝေး ကောင်းကင်ခရီးမှ လူအများကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်သကဲ့သို့၎င်း သစ်ပင်သစ်ခက်တို့နှင့် တကွ အထူးထူးသော ရတနာတို့၏ အရောင်အပေါင်းဖြင့် တပြောင်ပြောင် တောက်ပသော အဆင်းဖြင့် လူအပေါင်း၏ မျက်စိတို့ကို ဆွဲဆောင်သကဲ့သို့၎င်း... အလောင်းတော်၏ကောင်းမှု ကုသိုလ်အထူးကို ချီးကျူးထုတ်ဖော် ကြွေးကြော်သကဲ့သို့၎င်း... ကောင်းကင်ခရီးအပြင်ကို သွားလေတော့သည်။

ထိုပြာသာဒ်တော်၌ လိုက်ပါလာကြကုန်သော ကချေသည် မောင်းမအပေါင်းတို့သည်လည်း မြတ်သော တူရိယာငါးမျိုး၏ သာယာစွာသော အသံဖြင့် သီချင်းကိုလည်း လိုက်ပါသီဆိုကြ ကုန်၏။ သာယာစွာလည်း ကောင်းချီးစကား မြွတ်ကြားကြကုန်၏။ ထိုအလောင်းတော်၏ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်တပ်ကြီးသည် လည်း အဆင်တန်းဆာအရောင် ကိုယ်ရောင်အပေါင်းတို့ဖြင့် တပြောင်ပြောင်တောက်ပလျက် အထူးထူးအပြားပြား တပ်ဆိုး အပ်၍ ကောင်းသောရနံ့လည်းရှိသည့် ပန်းဝတ်တန်းဆာတို့ဖြင့် လွန်စွာတင့်တယ်သော နတ်စစ်တပ်ကြီးပမာ ရှုမငြီးဖွယ်ဖြစ်လျက် မြေအပြင်မှာကဲ့သို့ပင် ကောင်းကင်အပြင်မှာလည်း ပြာသာဒ် တော်ကို ဝန်းရံလိုက်ပါလေသည်။

ပြာသာဒ်တော်သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သွား၍ အတောင် (၈၈) ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ရှိသော ဖြောင့်မတ်ပြန့်ပြော လုံးချောသော ပင်စည်ရှိသော ပန်းရွက်ကိုက်ငုံ ဖူးစုံညွန့်နုတို့ဖြင့် ရှုမငြီးဖွယ် တင့်တယ်လှစွာသော မဟာဗေဒမိ ကံ့ကော်ပင်ကို အလယ်ဗဟိုပြုကာ မြေသို့ သက်၍ တည်လေလျှင် ကချေသည်

မောင်းမအပေါင်းတို့သည်လည်း အလောင်းတော်မြတ်က တစုံ တရာ မမိန့်ဆိုရပဲ အလိုအလျောက် (အလိုက်သိကာ) ပြာသာဒ် တော်မှ သက်ဆင်း၍ ထွက်ခွါသွားကြလေကုန်၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

များစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော သောဘိတ ဘုရားအလောင်းတော်သည် များစွာသော လူ အပေါင်း ခြံရံလျက်ပင် ညဉ့်သုံးယံတို့၌ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို ဖြစ်စေတော်မူလေသည်။ ထိုသောဘိတ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါတို့သည် ဓမ္မတာအစွမ်းဖြင့် လာမြဲတိုင်း လာ ကြကုန်၏။ ပြာသာဒ်တော်သည်ကား ထိုအရပ်၌ပင် တည်ရှိ လေ၏။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် မဟာဗောဓိပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုး ရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်း ပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရား ဟောရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ဖတူမိကွဲ ညီတော်များဖြစ်ကြသည့် အသမ မင်းသားနှင့် သုနေတ္တ မင်းသားတို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ဤမင်းသား နှစ်ဦးတို့သည် မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကုသိုလ်ကောင်းမှု ဥပ- နိဿယထူး ရှိကြကုန်၏။ နက်နဲသိမ်မွေ့သောတရားကို သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကြကုန်၏။ ကိုင်း....ငါသည် ဤမင်းသားနှစ်ဦးတို့အား တရားဟောပေအံ့” ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးခါ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် တခဏခြင်း ကြွသွား၍ သုဓမ္မဥယျာဉ်အတွင်း သက်ဆင်းတော် မူပြီးလျှင် မင်းသားနှစ်ဦးတို့ကို ဥယျာဉ်မှူးကို အခေါ်လွှတ်၍ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ အခြွေအရံနှင့်တကွသော ထိုမင်းသား နှစ်ဦးတို့ ခြံရံအပ်လျက် အထက်ဘဝင် အောက်အဝီစိတိုင် များမြောက်လှစွာသော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါ ပရိသတ်အလယ်၌

ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလေ
လျှင် မရေမတွက်နိုင်သော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ သစ္စာ
လေးပါး တရားသိမြင်ကြကုန်သည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော(ဓမ္မာဘိသမယ) ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သုဒဿနမြှုတံခါးအနီး ဆန်း
ကြယ်စွာသော သခွတ်ပင်ကြီးအပါး၌ ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုး
ပြာဠိဟာကို ပြတော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပင်လယ်
ကသစ်ပင်ရင်း ခင်းသားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာ
ထက်၌ ထိုင်နေတော်မူလျက် အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောကြားတော်
မူလေသည်။ ဒေသနာအဆုံး၌ ကုဋေကိုးသောင်းသော နတ်
မြဟ္မာအပေါင်းတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြ
လေသည်။

(ဤကား (ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ)နှစ်ကြိမ်မြောက် တရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သုဒဿနမြှု၌ ဇယသေနမင်းသား
သည် တယုဇနာ ပမာဏရှိသော ကျောင်းတိုက်ကြီး တည်
ဆောက်၍ ထိုကျောင်းတိုက်အတွင်း သော်ကပင် မဟာလေ့ကား
ပင် အစရှိသည့် ကောင်းမြတ်ရာရာ ပန်းပင် သီးပင် အပေါင်းတို့ကို
အကြားမလပ် တစ်တည်း စိုက်စေပြီးလျှင် ထိုအရာမ်ဥယျာဉ်
ကြီးနှင့်တကွ ဇယသေန ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဘုရားအမှူးရှိသော
သံဃာအား ဆောင်နှင်း လှူဒါန်းလေသည်။ ထိုကျောင်းလွတ်
ပူဇော်ပွဲကြီး၌ သောဘိတမြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်
အလှူ အနုမောဒနာတရား မဟာဒါနကို ချီးမွမ်း၍ ဟောကြား
တော်မူလတ်သည်တွင် ကုဋေတသိန်းသော လူနတ်မြဟ္မာ
သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြလေ
ကုန်သည်။

(ဤကား (တတိယဓမ္မာဘိသမယ) သုံးကြိမ်မြောက် တရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

တဖန် ဥဂ္ဂတမည်သော မင်းသည် သုနန္ဒမြို့၌ သုနန္ဒာရာမ ကျောင်းတိုက်ကြီး တည်ဆောက်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာအား လှူဒါန်းသည့် ကျောင်းလွတ်အလှူပွဲကြီး၌ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းဖြစ်ကြသော ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေတရာ စည်းဝေးမိလေသည်။ ထိုရဟန္တာ ကုဋေတရာတို့၏ အလယ်၌ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော် မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

တဖန် မေခလမြို့၌ ဓမ္မဂဏ ခေါ် သူတော်စင်အသင်းကြီးသည် ဂဏာရာမမည်သော အသင်းကျောင်းတိုက်ကြီး တည်ဆောက် ကာ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား လှူဒါန်း၍ ပရိက္ခရာမျိုးစုံနှင့် တကွ အလှူကို လှူဒါန်းလေသည်။ ထိုအလှူ အစည်းအဝေး၌ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေကိုးဆယ် စည်းဝေးမိလေသည်။ ထို အစည်းအဝေး၌ သောဘိတမြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိ မောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာတရား ဟောတော်မူကာ ဝါလပတ်လုံး သီတင်းသုံး တော်မူပြီးသောအခါ ပဝါရဏာပြုရန်အတွက် နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်း မြီရံလျက် လှူပြည်သို့ သက်ဆင်းတော်မူသောအခါ ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေရှစ်ဆယ်တို့နှင့် တကွ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော အစည်းအဝေး၌ ပဝါရဏာပြုတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

(ဤ၌ အင်္ဂါလေးပါးအရ (၁) လပြည့်နေ့ဖြစ်ခြင်း၊
 (၂) စည်းဝေးမိသော သံဃာအားလုံး ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၊
 (၃) ထိုသံဃာ အားလုံးပင် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းချည်း
 ဖြစ်ခြင်း၊ (၄) တစုံတယောက်က မဖိတ်မပင့်အပ်ပဲ
 စည်းဝေးမိသော သံဃာဖြစ်ခြင်းဟူ၍ ကောက်ယူ သိရှိ
 ရာ၏။)

**ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း သုဇာတပုဏ္ဏား
 ဗျာဒိတ်ခံခြင်း**

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ရမ္မာဝတီ
 မြို့၌ မိဖန္ဒစ်ပါးစုံ ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်း ဖွားမြင်သည့်
 သုဇာတမည်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သောဘိတမြတ်စွာဘုရား၏
 တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ သရဏဂုံတည်ပြီးသော် ဘုရားအမှူး
 ရှိသော ရဟန်းသံဃာအား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ကြီးစွာသော
 အလှူဒါနကို ပေးလှူလေသည်။ ထိုအခါ သောဘိတမြတ်စွာဘုရား
 သည် အလောင်းတော် သုဇာတပုဏ္ဏားကို “နောက်အခါ၌
 ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား
 မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား
 သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင်
 အလောင်းတော်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ရွှင်ဖိတ် လန့်ထိတ်သော
 စိတ်နှလုံးရှိတော်မူကာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရန်အတွက် တိုး
 တက်၍ ဝီရိယကို ပြုတော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ သုဓမ္မ
 မြို့တော် ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ သုဓမ္မမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ
 သုဓမ္မာမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ဗုဒ္ဓဝင်]

၉-နှစ်ကျပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခင်း

၃၆၁

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်တို့မှာ ကုမုဒစံနန်းတော်, နာဠိနစံနန်းတော်, ပဒုမစံနန်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ သုံးသောင်း ခုနှစ်ထောင်သော ရံရွှေတော် အခြံအရံရှိသည့် မဏိလာဒေဝီမိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ သီဟမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသော ယာဉ်မှာ စံနန်းတော်ပြာသာဒ်တော်ပင် ဖြစ်သည့်ပြင် ခုနှစ်ရက် ကြာမျှသာ နန်းတော်အတွင်းမှာပင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော် မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ အသမမထေရ် နှင့် သုနေတ္တမထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ အနောမမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ နကုလာထေရီမနှင့် သုဇာတာ ထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား ကံကော်ပင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ရမ္မသူဌေးနှင့် သုဒတ္တသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ နကုလာဥပါသိကာ နှင့် ဝိတ္တာဥပါသိကာ တို့ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ ငါးဆယ့်ရှစ် တောင်မြင့်လျက် ထွန်းတက်သော နေလုပ်ပမာ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို အလိုတော်ရှိသမျှ တောက်ပနိုင်သော ကိုယ် တော်ရောင်လည်း ရှိတော်မူပေ၏။

လောက၌ ပန်းမျိုးစုံပေါင်း ကောင်းစွာပွင့်ကာ အထူးထူး သော ရနံ့တို့ဖြင့် သင်းထုံကြိုင်လှိုင်သော တောအုပ်ကြီးပမာ ထိုသောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော် တည်းဟူသော သာသနာတော် တောအုပ်ကြီးသည်လည်း သီလတည်းဟူသော ရနံ့တို့ဖြင့် သင်းထုံကြိုင်လှိုင်၍ နေပေ၏။

ဥပမာ တနည်းသော်ကား....လောက၌ သမုဒြာကြီးကို လှိုင်း တံပိုးတအိအိ တရွရွ ထကြွနေခြင်း စသည်ကို ကြည့်ရှု၍ မရောင့်ရဲ နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော် ကိုလည်း လူနတ်မြဟ္ဗာ သတ္တဝါတို့ ကြားနာရသဖြင့် အားမရနိုင် မရောင့်ရဲနိုင် တင်းမတိမ်နိုင် ဖြစ်ရပေသည်။

ထိုသောဘိတ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ်(၉၀၀၀၀)ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက် တမ်း၏ ငါးပုံ လေးပုံ)ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် လူ နတ် မြဟ္ဗာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

ကိုယ်တော် မျက်မှောက် ကျွတ်တမ်း မရောက်ကြသေးသည့် နောက်အနာဂတ ဝေနေယျတို့အတွက် အကျဉ်းအကျယ် အဆုံး အမ ဩဝါဒအသွယ်သွယ်တို့ကို ကိုယ်တော်စား ထားတော်မူခဲ့၍ မီးတောက်ကြီး ငြိမ်းသည့်ပမာ သောဘိတမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝကများနှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်း ဘဝဇာတ်သိမ်း တော်မူခဲ့လေပြီ။

သံဝေဂ

အတုမရှိသော ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာ တူတော်မူသည့် ထိုသောဘိတမြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း အဘိညာဉ်စသော အားအစွမ်းသို့ ရောက်တော်မူ ရတော်မူကြသည့် သာဝက များစွာ ထိုရဟန္တာတို့သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ... ၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့ သည် မြဲနိုင်သောအနှစ်မရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာ တကား....။

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူမီ “ငါဘုရား မရှိသည့်နောက် သတ္တဝါများ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်သို့ ပေါက်ရောက်ကြစေရန် ငါ၏ သာရိရိကဇာတ်တော်တို့သည် တလုံးတခဲတည်း မတည်ရစ်ကြပဲ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြား

ပျံ့နှံ့ကြစေကုန်သတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် သီဟ
 အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေသည်။
 ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ထိုသောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၏
 ဓာတ်တော်တို့သည် သက်တော်ရှည်ဘုရားရှင်တို့၏ ဓာတ်တော်
 များ မကွဲမပျက် တခဲနက် တစုတည်း တည်ရှိရိုး ဓမ္မတာအတိုင်း
 မဟုတ်ပဲ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ
 ကွဲပြားပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု၌ အနံ့အပြားတည်ရှိ၍ လူနတ်
 မြဟွာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူကြလေကုန်သတည်း။

သောဘိတဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၇-အနောမဒဿီဗုဒ္ဓဝင်

သောဘိတမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာကုန်ဆုံး
 ပြီးသည့်နောက် မည်ရွှေမည်မျှ ဝဏန်းချ၍ မရေတွက်နိုင်လောက်
 အောင် များပြားလှစွာသော ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကပ်
 ကမ္ဘာတွေ(တသင်္ချေ)ကို လွန်မြောက်ပြီးမှ တခုသော ကမ္ဘာတွင်
 (၁) အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ (၂) ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၊
 (၃) နာရဒမြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားသုံးဆူတို့ ပွင့်တော်မူကြရာ
 ပဌမ ပွင့်တော်မူသော ဘုရားမှာ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား
 ဖြစ်တော်မူလေသည်။

ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် (၁၆)
 တဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး
 ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်း
 တော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ်
 နတ်မြဟွာ အပေါင်းတို့၏ ဘုရားဖြစ်ရန် - တောင်းပန်ချက်ကို
 ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ စန္ဒဝတီ မင်းနေပြည်
 တော် ယသဝါမည်သော မင်းကြီး၏ ယသောဓရာအမည်ရှိသော
 မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၏။

ထူးခြားချက် တရပ်မှာ ... အနောမဒဿီမင်းသား ယသောဓရာမိဖုရားကြီး၏ ကြာတိုက်ဝမ်းသို့ သက်ရောက် လျှင်ပင် အလောင်းတော် မင်းသား၏ ကောင်းမှု အာနုဘော်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အတောင်ရှစ်ဆယ် အတွင်း နေလတို့၏ အရောင်သော်လည်း မလွှမ်းမိုးနိုင် အောင် အရောင်အလင်းသည် ထွန်းလင်းပျံ့နှံ့၍ တည် လေသည်။

ယသောဓရာမိဖုရားကြီးသည် ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန် ရောက်သောအခါ အလောင်းတော် အနောမဒဿီမင်းသားကို သုစန္ဒနဥယျာဉ်တော်၌ ဖွားမြင်လေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်မြင်ထင်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသားကို အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ အမည် မှည့်ကြမည့် ပညာရှိတို့သည် “အလောင်းတော်မင်းသားပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ကောင်းကင်မှ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ တဖွားဖွား ကျရောက်လာသည်ကို အစွဲပြုကာ အနောမမည်သော ရတနာတို့ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် အလောင်းတော်၏ အမည်ကို အနောမဒဿီမင်းသား” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ကြလေကုန်သည်။

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် အနောမဒဿီ မင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) သိရိရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဥပသိရိရွှေနန်း ဆောင်၊ (၃) ဝဗုရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ သုံးဆောင်တို့၌ သိရိမာမိဖုရားကြီးနှင့်တကွ ရံရွှေတော်ပေါင်း (၂၃၀၀၀) နှစ်သောင်း သုံးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေ လုပ်ကျွေး ခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀၀) တသောင်းတို့ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကော်မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ သိရိမာမိဗုရားကြီးမှ ဥပဝါဏ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ အလောင်းတော် အနောမဒယီ မင်းသားသည် ရွှေထမ်းစင်စီးကာ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော် မူ၏။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုသောအခါ အလောင်း တော်ကို (အားကျကာ) အတုလိုက်၍ သုံးကုဋေ အရေအတွက် ရှိသော ယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းပေါင်း သုံးကုဋေခြံရံလျက် အလောင်းတော်သည် ဆယ်လကြာအောင် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူ လေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ဆယ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် အနုပမအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ပြီးလျှင် အနောပမာ အမည်ရှိသော သူဌေးသမီး လှူဒါန်း အပ်သည့် ဃနာနန္ဒီဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတောအတွင်း၌ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ရောက်သောအခါ အခြံအရံရဟန်းတို့ကို စွန့်ခွါ ခဲ့ပြီး မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရှိရာ အရပ်သို့ တပါးတည်းကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ အနောမ အမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်း အပ်သည့်မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကိုခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ ထောက်ကြံ့ (ဖောက်ကြံ့)ပင်အရင်း၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်(၃၀) သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတ ပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ တက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် အတိုင်း မာရ်စစ်သည် မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့် အောင်မြင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောက ထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သံသရာဝဋ်မှ မလွတ်ရအောင် ဖွဲ့နှောင်တတ်သည့် သံယောဇဉ်ဆယ်မျိုး လွန်ရှည်ကြီးကို ဖြတ်တော်မူ၍ ဘဝသုံးပါးသို့ ပြေးသွား ကျင်လည်စေတတ်သောကံတို့ကို ကမ္မက္ခယအမည်ရသော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ဖျက်ဆီးတော်မူပြီးလျှင် မြဟ္မာနတ်လူ သတ္တဝါဟိန္ဒူတို့အား နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်း မြတ်သည့်လမ်းစဉ် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ဟောကြားတော် မူနိုင်ပေ၏။

ထိုအနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒြာ ကြီးပမာ သူတပါးတို့က ချောက်ချားတုန်လှုပ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ ပေ၏။ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပမာ (ယံဝါ တံဝါ) ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းသော ဂုဏ် ကျေးဇူးနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ကောင်းကင်ကြီးပမာ အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့နှင့် လည်း ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်ကြီးပမာ လက္ခဏာတော် ကြီးငယ်တို့ဖြင့် လည်း တင့်တယ်တော်မူပေ၏။

သတ္တဝါတို့သည် အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင် ရခြင်းဖြင့် ချမ်းကြည်ရွှင်ပျို နှစ်လို့ကြကုန်၏။ ဟောဖော် မိန့်ကြား တရားသံကို ကြားရကုန်သည်ရှိသော် သေခြင်း ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြကုန်၏။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် မဟာဗောဓိပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုး ရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်း ပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ တရားဟောဖို့ရန် အာသယာနုသယ ဉာဏ် ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ် တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့်

သတ္တလောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုကြသည့် သုံးကုဋေသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ် ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ထိုသူတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် သုဘဝတိမြို့၏အနီး သုဒဿန ဥယျာဉ်ကြီး၌ နေကြသည်ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူကာ သုဒဿန ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း သက်ဆင်း တော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတော် သုံးကုဋေ ခြံရံလျက် နတ်လူ ပရိသတ်တို့ အလယ်၌ ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာကို ဟော ကြားတော်မူလေသည်။ ထိုတရားပွဲကြီး၌ ကုဋေတရာ အတိုင်း အရှည်ရှိသော သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်း ဝင်ကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးအစ (ဓမ္မာဘိသမယ) ပဌမ တရားပွဲကြီးတည်း။)

ထိုမှနောက် အခါတပါး၌ ဩသဓိမြို့၏အနီး ပိတောက်ပင်ကြီး ၏အပါး၌ ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာ၌ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာ ဒေသနာ ရွှေမိုဃ်း စွေပြီးရွာသွန်းစေတော်မူသည်။ ထိုအခါ ကုဋေရှစ်ဆယ် သော နတ်ဗြဟ္မာတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်း ဝင်ကြလေကုန်သည်။

(ဤကား (ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ) နှစ်ကြိမ်မြောက် တရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ မင်္ဂလာပုစ္ဆာ ပြဿနာကို စိတ်ဖြာ ခွဲခြမ်း ဟောကြားဖြေဆိုတော်မူသော တရားပွဲကြီး၌ ခုနစ်ဆယ့် ရှစ်ကုဋေသော သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြလေကုန်သည်။

(ဤကား(တတိယဓမ္မာဘိသမယ)သုံးကြိမ်မြောက် တရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကအစည်းအဝေးကြီး လည်း သုံးကြိမ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသုံးကြိမ်တို့တွင် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သောရေယျမြို့၌ ဣသိဒတ္တမင်းအား တရား ဟောတော်မူအပ်သည်ရှိသော် သဒ္ဓါတရား ကြီးစွာ ဖြစ်ပွားကြ၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းဖြစ်ကြသည့် ရဟန္တာရှစ်သိန်း တို့၏ အလယ်၌ သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

တဖန် ရာဇဝတီမြို့၌ သုန္ဒရိန္ဒရ(မဓုရိန္ဒရ) မည်သော မင်းအား တရားဟောအပ်သည်ရှိသော် သဒ္ဓါတရား ကြီးစွာ ဖြစ်ပွားကြ၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းဖြစ်ကြသည့် ရဟန္တာခုနစ်သိန်း တို့၏ အလယ်၌ သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

တဖန် သောရေယျမြို့၌ပင် သောရေယျမင်းနှင့်တကွ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းဖြစ်ကြသည့် ရဟန္တာခြောက်သိန်းတို့၏ အလယ်၌ သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဘိလူးစစ်သူကြီး

ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးမား

လှသည့် ကုဋေပေါင်းများစွာသော ဘီလူးတို့ကို အစိုးရသော ဘီလူးစစ်သေနာပတိကြီး ဖြစ်တော်မူကာ “လောက၌ မြတ်စွာ ဘုရား ပွင့်နေသည်” ဟူသော သတင်းစကား ကြားသိရ၍ ဘုရား ထံမှောက် လာရောက်ပြီးလျှင် အလွန်တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ရာ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်ပြီးသော မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ထိုရတနာမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းအဖျော် အစရှိသည့် ကြီးစွာသော အလှူ ဒါနကို ပေးလှူလေသည်။

ထိုအခါ အလောင်းတော် ဘီလူးစစ်သူကြီးကို အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းနှင့်စပ်၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ အနုမောဒနာတရား ဟောကြားရာတွင် “ဤကမ္ဘာမှနောက် တသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း လွန်မြောက်သောအခါ၌ ဤ ဘီလူးစစ်သူကြီးသည် ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူသကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားသိရလျှင် အလောင်းတော်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ရွှင်ဖိတ် လန့်ထိတ်သော စိတ်နှလုံးရှိတော်မူကာ ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် လုံ့လပြုတော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ **စန္ဒဝတီ မြို့တော်** ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ **ယသဝါမင်းကြီး**၊ မယ်တော်မှာ **ယသောဓရာမိဖုရားကြီး**တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၀၀၀) တသောင်းဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်တို့မှာ **သီရိစံနန်းတော်**၊ **ဥပသီရိစံနန်းတော်**၊ **ဝစုစံနန်းတော်**တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားကြီးမှာ ရံရွှေတော်ပေါင်း နှစ်သောင်း သုံးထောင် အခြံအရံရှိသည့် သိရိမာဒေဝီ မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သားတော်မှာ ဥပဝါဏမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်၍ တောထွက်တော်မူသော ယာဉ် မှာ ရှေ့ထမ်းစင်ဖြစ်၍ ဆယ်လကြာအောင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ နိသဘမထေရ်နှင့် အနောမမထေရ်တို့ ဖြစ်၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ဝရုဏမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ သုန္ဒရီထေရီမနှင့် သုမနာထေရီမ တို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား ထောက်ကြံ့ (ဖောက်ကြံ့) ပင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ နန္ဒိဝဇ္ဇသုဋ္ဌေးနှင့် သိရိဝဇ္ဇသုဋ္ဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ ဥပ္ပလာဥပါသိကာ နှင့် ပဒုမာဥပါသိကာတို့ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။

အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ ငါးဆယ့် ရှစ်တောင်မြင့်လျက် ထွန်းတက်သော နေလှင်ကဲ့သို့ ရောင်ခြည် တော်မှာ ထက်ဝန်းကျင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာတိုင်အောင် ထွက်ကွန့် တော်မူလေသည်။

အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၁၀၀၀၀၀) တသိန်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက် တမ်း၏ ငါးပုံ လေးပုံ) တည်နေတော်မူလျက် လူနတ်မြဟ္မာသတ္တဝါ အပေါင်းကို သံသရာရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်း ကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

မြတ်သော တရားစကားတော် တည်းဟူသော အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် လောကဓံ တရားတို့ ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ တာဒိဂုဏ်ရှင် ဖြစ်တော်မူကြသော

ရာဂကင်းကွာ ကိလေသာအညစ်အကြေး ကင်းဝေးတော်မူကြ သည့် ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့ဖြင့် ပွင့်လင်း တင့်တယ်ခဲ့လေပြီ။

သံဝေဂ

မနှိုင်းရှည်နိုင်သော အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည့် ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ၎င်း၊ အတုမရှိသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြသည့် သာဝကအစုံ အစရှိသည်တို့သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ် ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲနိုင်သောအနှစ်မရှိ အချည်းနှီးသာဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော်

မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူပြီးသော အနောမဒဿီ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဓမ္မာရာမခေါ်သော အရာမ်ကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခဲ့၏။ ထိုအရာမ်အတွင်းမှာပင် တည်ထားအပ်သော ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကြီးသည် နှစ်ဆယ့် ငါးယူဇနာမြင့်တော်မူ၏။

(ဤအနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ အရှင်သာရိပုတြာ နှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်တို့ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်ဖို့ရန် ဆုတောင်းမှု ပြုခဲ့ကြသည်။ အထက် ဂေါတမဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း၌ ထိုအကြောင်း ထင်ရှား လတ္တံ့။)

အနောမဒဿီဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

ဂ-ပခုမဗုဒ္ဓဝင်

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီး သည့်နောက် လူတို့၏ အသက်တမ်းအနှစ်(၁၀၀၀၀၀)တသိန်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀) ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင်

နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ လူတို့အသက် (၁၀၀၀၀၀) တသိန်း တမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်း တော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာ အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ပန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ သက်ဆင်းကာ စမ္ပက မင်းနေပြည် တော် အသမမင်း၏ အသမာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန် ရောက်သောအခါ စမ္ပကဥယျာဉ် (စကားပင်ဥယျာဉ်) အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်မြဲ ထင်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ ကောင်းကင်မှ ဇမ္ဗူဒိပ်တကျွန်းလုံး သမုဒြာဆုံးအောင် ပဒုမာကြာပန်းမိဗ်း တဖြိုး ဖြိုး ရွာချလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလောင်းတော်မင်းသားကို အမည်မှည့်သောနေ့၌ နိမိတ်ဖတ်ဆရာ ပညာရှိတို့နှင့် ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့က မဟာပဒုမမင်းသားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြလေ သည်။

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် မဟာပဒုမ မင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) နန္ဒုတ္တရရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဝသုတ္တရ ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ယသုတ္တရ ရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ သုံးဆောင်တို့၌ ဥတ္တရာဒေဝီ မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း (၃၃၀၀၀) သုံးသောင်း သုံးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀၀) တသောင်းတို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့် တူသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ ဥတ္တရာဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှ ရမ္မ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ နတ်တို့ ဆင်ယင်အပ်သော အဆင် တန်းဆာဖြင့် အာဇာနည်မြင်းကသော ရထာကိုစီးကာ တော ထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်း ပြုသည်ကို အတုလိုက်(အားကျ)ကာ တကုဋေ အရေအတွက် ရှိသော ယောကျာ်းတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။ ပဒုမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် တကုဋေအရေအတွက်ရှိသော ရဟန်း တို့နှင့်တကွ ရှစ်လပတ်လုံး ဒုတ္တရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်ကြံ ကြီးကုတ် အားထုတ်တော်မူလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ရှစ်လပတ်လုံး ဒုတ္တရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြီးကုတ် အား ထုတ်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် ဧညဝတီ မြို့နေ သုဧညဝတီ အမည်ရှိသော သူဌေးကြီး၏ ရင်သွေး ဧညဝတီ အမည်ရှိသော သူဌေးသမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် သနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော အတွင်း၌ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အခြံအရံရဟန်းတို့ကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီးမှ မဟာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရှိရာအရပ်သို့ တပါးတည်းကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး အကြား၌ တိတ္ထကအမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ ကြောင်လျှာကြီး ပင်အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၃၀) သုံးဆယ့် ရှစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက် လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါကို မှုတ်လွှင့်ပယ်နှင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ (ကြောင်လျှာကြီး) ပင်၏အနီးမှာပင် သတ္တ-သတ္တဝဟ=(လေးဆယ့်ကိုးရက်)စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း”ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်တကွ ရဟန်းပြုကြသည့် တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့”ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း”ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် ခညဝတီမြို့အနီး ဓနဉ္စယဥယျာဉ်ကြီး၌ နေကုန်၏ဟု မြင်တော်မူလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့နေရာ ဓနဉ္စယဥယျာဉ်ကြီးသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်းကြာသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့သည် ပဒုမမြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းတော်ကို လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ကို ခင်းကျင်းခြင်း အရိအသေ ရှိခိုးဝတ်ပြုခြင်းကိစ္စတို့နှင့် ပြည့်စုံစေကြပြီးခါ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေကြကုန်၏။ ထိုအခါပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် မိမိနှင့်ရဟန်းပြုဖက် ဖြစ်ကြသည့် တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့ခြံရံလျက် လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါ ပရိသတ်တို့ အလယ်၌ ရှေးရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲ ဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ လူနတ်မြဟ္မာ ကုဇ္ဇေတရာတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးအစ ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ညီတော်ဖြစ်သော သာလမင်းသားနှင့် ဥပသာလမင်းသား (အဂ္ဂသာဝကအလျာ) တို့ကို ထိုသူတို့၏ အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရဟန်းပြုစေတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ကုဇ္ဇေကိုးဆယ်သော နတ်လူတို့ မင်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် သားတော် ဖြစ်သော အရှင်ရမ္မအား အဆုံးအမတရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဇ္ဇေရှစ်ဆယ်သော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြကုန်၏။

(ဤကား ဗာတိယာဘိသမယ ဗာတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ် ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ သုဘာဝိတတ္ထ အမည်ရှိသောမင်းသည် ပဒုမမြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ အခြံအရံပရိသတ် ကုဇ္ဇေတသိန်းတို့နှင့် တကွ ဇဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြု၏။ ထိုအစည်းအဝေး၌ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ဥသဘဝတိမြို့ကို ဂေါစရဂံ အမှီပြု၍ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ

ဘုရားဖူးရန် လာရောက်ကြသော မြို့နေသူ လူအပေါင်းတို့အား ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုမြို့၌ များစွာသော လူတို့သည် သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပွားကြကာ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထို့နောက် ပဒုမ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ပဝါရဏာနေ့၌ ထိုဥသဘဝတိမြို့မှ ရဟန်းပြုကြသည့် ရဟန်းတို့နှင့်တကွ အခြားသော ရဟန်းတော်များ စုစုပေါင်း ရဟန္တာသုံးသိန်းတို့နှင့်တကွ ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာ ပြုတော်မူသည်။ ။(ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာဟူသည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ချည်းသက်သက်ပြုသော ပဝါရဏာကို ခေါ်သည်။)

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထိုမြို့၌ ရဟန်းမပြုဝဲ ကျန်ရစ်ကြသည့် ဒါယကာတို့သည် ကထိန်အာနိသင်တရား ကြားနာရသဖြင့် ကထိန်သင်္ကန်းလှူဒါန်းကြသောအခါ ထိုကထိန်သင်္ကန်းကို ဓမ္မသေနာပတိဘွဲ့ခံ လက်ျာရံ အရှင်သာလမထေရ်အား ကထိန်ခင်းရန် တောင်းပန်၍ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် သံဃာတော်က ပေးလှူသည်တွင် ရဟန်းအများတို့ ထိုသင်္ကန်းကို နေ့ခြင်းပြီးအောင် ဝိုင်းဝန်း ချုပ်လုပ်ကြကုန်၏။ သံဃာ့ကိစ္စဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ပင် သံဃာအများ သင်္ကန်းချုပ်ကြသော နေရာမှာ အပ်နဖားတွင်း ချည်ကိုသွင်း၍ ကူညီခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူပေ၏။ ကထိန်သင်္ကန်း ချုပ်လုပ်ပြီးပြေရှိသောအခါ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော် သုံးသိန်းတို့နှင့် အတူတကွ ခရီးဒေသစာရီ ကြံချီတော်မူ၏။ ထို့နောက် အခါတပါး၌ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ဂေါသိင်္ဂအင်ကြင်းတောနှင့်တူသော တောကြီးအတွင်း၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ထိုတောအတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည့် အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ သော မြတ်စွာဘုရားကို လူအပေါင်းတို့သည် ဖူးမြော်ကြပြီးလျှင် တရားတော်ကို နာကြားရသောအခါ သဒ္ဓါကြည်ညိုဖြစ်ပွားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူသည်တွင် ဧဟိဘိက္ခု

ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ နှစ်သိန်း
သော ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဝါရဏာ
ပြုတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

(ဤ ဒုတိယသန္နိပါတ်နှင့် တတိယသန္နိပါတ် အကြောင်းအရာမှာ
အဋ္ဌကထာ ဖွင့်ပြချက်အတိုင်း ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါဠိ
တော် လက်ရှိစာမူအတိုင်းကား လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက အရှင်သာလ
မထေရ်အတွက် ကထိန်သင်္ကန်း ချုပ်ရန် စည်းဝေးမိသည့် ရဟန္တာ
သုံးသိန်း အစည်းအဝေးကို ဒုတိယသန္နိပါတ်ဟု မှတ်ယူရန် အဓိပ္ပါယ်
ရောက်ရှိနေပေ၏။ ထိုသို့ အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်နေသည်ကို သိမြင်ပါ
လျက် အဋ္ဌကထာ ဆရာတော်သည် ပါဠိတော်မှ တမျိုးထူး၍ကဲ့သို့
ရေးသားဖွင့်ပြတော်မူခြင်းမှာ ဘုရားအလိုတော်ကို သိတော်မူကြသည့်
အဋ္ဌကထာဟောင်း ဆရာကြီးများ ဖွင့်ပြချက်ကို အမှီရ၍သာ ဖွင့်ပြခြင်း
ဖြစ်တန်ရာသောကြောင့်၎င်း၊ ပဝါရဏာပြုသည့် အစည်းအဝေး ဩဝါဒ
ပါတိမောက်ပြုသည့် အစည်းအဝေးတို့ကိုသာလျှင် ရှေ့နောက်ဖြစ်သော
ဗုဒ္ဓဝင်တို့၌ သာဝက အစည်းအဝေးအဖြစ် လာရှိသောကြောင့်၎င်း
ဤကျမ်း၌ အဋ္ဌကထာ ဖွင့်ပြချက်အတိုင်း ရေးသား ဖော်ပြခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။)

ဝေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

ပဒုမမြတ်စွာဘုရား ထိုဘောအုပ်အတွင်း သီတင်းသုံးနေတော်
မူစဉ် ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်၍
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူနေသော
ပဒုမမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရလျှင် အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ်
ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှိခိုးပြီးကာ လက်ျာရစ်လှည့်လည်ပြီး အလွန်ရှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်လျက် သုံးကြိမ်တိုင် ကျူးဟောက်ပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်

ပတ်လုံး ဘုရားလျှင် အာရုံရှိသော ဝီတိကို မစွန့်လွှတ်ပဲ အစာ ရှာရန်လည်း ထွက်ခွါမသွားတော့ပဲ အသက်ကိုပင် စွန့်လှူကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ဆည်းကပ် ရပ်တည်နေလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် နိရောဓ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ခြင်္သေ့မင်းကို မြင်တော်မူလျှင် “ရဟန်း သံဃာတော်၌လည်း ဤခြင်္သေ့မင်းအား စိတ်၏ ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ကြံစည်တော်မူကာ “ရဟန်းသံဃာများ ဤအရပ်သို့ လာရောက်စေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူလိုက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကုဋေများစွာသော ရဟန်းတို့သည် ထိုအရပ် သို့ လာရောက်ကြကုန်၏။ အလောင်းတော် ခြင်္သေ့မင်းသည် သံဃာ၌လည်း ကြည်ညိုသောစိတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရားသည် ခြင်္သေ့မင်း၏စိတ်ကို ကြည့်ရှုသိမြင်တော်မူ၍ “ဤခြင်္သေ့မင်းသည် နောက်အခါ၌ ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ လေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော် ခြင်္သေ့မင်းသည် အတိုင်းထက်အလွန် မိမိစိတ်ကို ကြည်လင်စေ၍ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်တို့ကို တိုးတက်ဖြည့် ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စည်ကို ပြဆိုချက်

ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ **စမ္မက မြို့တော်** ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ **အသမမင်းကြီး**၊ မယ်တော်မှာ **အသမာဒေဝီ မိဖုရားကြီး**တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၀၀၀) တသောင်းဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ **နန္ဒါဇ္ဇရံနန်း**

ဗုဒ္ဓဝင်]

၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၃၇၉

တော်, ဝသုတ္တရာ ဝံနန်းတော်, ယသုတ္တရာ ဝံနန်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟောသီမိဖုရားမှာ သုံးသောင်း သုံးထောင်သော မောင်းမိသံ (ရံရွှေတော်) အခြံအရံရှိသည့် ဥတ္တရာ မိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ ရုဗ္ဗမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယံဉ်မှာ အာဇာနည်မြင်းကသည့် ရထားယာဉ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှစ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ သာလမထေရ်နှင့် ဥပသာလမထေရ် တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ဝရုဏမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ ရာဇာထေရီမနှင့် သုရာဇာထေရီမ တို့ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ပွင့်တော်မူရာဗောဓိပင်ကား ကြောင်လျှာကြီး မင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဘိယျသုဋ္ဌေးနှင့် အသမသုဋ္ဌေး တို့ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ ရုမိဥပါသိကာနှင့် နန္ဒရာမာ ဥပါသိကာ တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ (၅၀) ငါးဆယ့်ရှစ် တောင်မြင့်လျက် ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည်တော်သည် အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ အလိုတော်ရှိသမျှ ထိုမှ ဤမှ ထွက်ကြွကွန့်မြူး၏။

လရောင် နေရောင် ရတနာရောင် မီးရောင် ပတ္တမြားရောင်တို့ သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်ရောင်သို့ ရောက်လျှင် (ကိုယ်တော်ရောင်နှင့် တိုက်ဆုံလျှင်) ကွယ်ပျောက်ကြရလေ ကုန်သည်။

ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၁၀၀၀၀၀) တသိန်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ၊ လေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာ သော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင် တော်မူခဲ့၏။

ဣန္ဒြေရင့်ကျက်သော သတ္တဝါတို့ကို အကြွင်းအကျန်မထား ကိုယ်တော်မြတ် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်မှာပင် သစ္စာလေးပါး တရားကို သိစေပြီးလျှင် ထိုမှကြွင်းကျန်သော အခြား လူနတ် မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို သစ္စာလေးပါး တရားကို သိရစ်ကြရန် အဆုံးအမ ဩဝါဒတရား ဟောကြားတော်မူ၍ ထိုပဒုမမြတ်စွာ ဘုရားသည် သာဝကများစွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့နှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

လောက၌ မြေနဂါးသည် အရေဟောင်းကို စွန့်သကဲ့သို့၎င်း သစ်ပင်သည် အရွက်ဟောင်းကို စွန့်သကဲ့သို့၎င်း တပြောင်ပြောင် ထွန်းပကာ မီးစာကုန်သဖြင့် ငြိမ်းအေးသွားသော မီးကဲ့သို့၎င်း ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော အတွင်းအပ သင်္ခါရတရား တို့ကို ပယ်စွန့်တော်မူကာ ငြိမ်းစ အေးချမ်းသွားတော်မူလေပြီ။

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော ပဒုမ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မာရာမ မည်သော အရာမကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ဓာတ်တော်များမှာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် နည်းတူ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြား ပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု၌ အနွံအပြား တည်ရှိကြ၍ လူနတ် မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူတော်မူကြလေကုန် သတည်း။

ပဒုမဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၉-နာရဒဗုဒ္ဓဝင်

ပဒုမမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် လူတို့၏ အသက်တမ်း အနှစ်(၁၀၀၀၀၀)တသိန်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ(၁၀)ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက် ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ် ပြန်၍ အသက် (၉၀၀၀၀)ကိုးသောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ နာရဒမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော် မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာ အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လှူပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ ဓညဝတီမြို့တော် သုဒဒေဝစကြာမင်းကြီး၏ အနာမာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဓနုဗြဟ္မာဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသောအခါ ဖွားမြင်သော အခါတို့၌ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ် ကြီးများ ထင်မြဲ ထင်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသားကို အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ အမည် မှည့်အံ့ဆဲဆဲတွင် ဇမ္ဗူဒိပ်တကျွန်းလုံး၌ လူတို့သုံးဆောင်ခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော အဝတ်တန်းဆာ အမျိုးမျိုးတို့သည် မိုဗ်းကြီး ရွာချသည့်ပမာ ကောင်းကင် ပဒေသာပင် စသည်တို့မှ အလိုလို ကြွေကျကုန်ရကား အမည်မှည့်ကြမည့် ပညာရှိတို့သည် နာရ = လူတို့အား လျောက်ပတ်ထိုက်တန်သည့် အဝတ်တန်းဆာ စသည် ကို ဒ = ပေးတတ်သည်ဟူသော အနက်ကို အစွဲပြုကာ နာရဒ မင်းသားဟူသော အမည်ကို မှည့်ခေါ်ကြလေကုန်သည်။

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် နာရဒမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သော အခါ (၁) ဇိတရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဝိဇိတရွှေနန်းဆောင်၊

(၃) အဘိရာမရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်
 တို့၌ ဝိဇိတသေနာမိဗုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း
 (၁၂၀၀၀၀) တသိန်းနှစ်သောင်းတို့၏ ဖျော်ဖြေ လုပ်ကျွေး
 ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း(၉၀၀၀)ကိုးထောင်တို့ ကာလ
 ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်
 မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ ဝိဇိတသေနာမိဗုရားကြီးမှ
 နန္ဒာတ္တရမည်သော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ နိမိတ်ကြီး
 လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ခြံရံကာ
 အလောင်းတော်သည် အထူးထူးသော အဝတ်တန်းဆာ နံ့သာ
 ပန်းမာလ်စသည်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ယင်လျက် မင်္ဂလာဥယျာဉ်
 တော်သို့ ခြေလျင် ထွက်ကြွတော်မူကာ အဆင်တန်းဆာတို့ကို
 ချွတ်၍ ဘဏ္ဍာစိုး၏ လက်၌ အပ်နှင်းတော်မူပြီးလျှင် လက်သုံး
 တော်သန်လျက်ဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် ဆံကို ပယ်တော်မူ၍ ကောင်း
 ကင်သို့ ပစ်လွှင့်လေသည်။

ထိုဆံတော်ကို သိကြား နတ်မင်းသည် ရှေ့ပန်းတောင်းဖြင့်
 ခံယူ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည် (မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်)၌ သုံးယူစနာ
 အမြင့်ရှိသည့် ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော စေတီတော်ကြီး
 တည်ထားလေသည်။ အလောင်းတော်မင်းသားကား မြဟ္မာလူ
 ဒါန်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံဆင်မြန်းတော်မူကာ ထိုမင်္ဂလာ
 ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ပင် ရဟန်းပြုတော်မူသည်။ အလောင်း
 တော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ကာ
 ယောက်ျားပေါင်းတသိန်းတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

(ဤ၌ အထူးသတိပြုသင့်သော အချက်တခုမှာ....နာရဒဘုရား
 အလောင်းတော်မှ တပါးသော ဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာ နိမိတ်ကြီး
 လေးပါးတို့ကို မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ အပျော်အပါး သဘော
 ဖြင့် လှည့်လည်ထွက်ရှုတော်မူရင်း တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့

တော့မြင်ရသဖြင့် သတိ သံဝေဂရတော်မူကြကာ မူလလှည့်လည်နေကျ မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်သို့ တောထွက်ကြခြင်း မဟုတ်ပဲ ခရီးဝေးကွာလှ သည့် တောတောင်ကြီးများသို့သာ ဟောထွက်တော်မူကြခြင်း ဖြစ်၍ ထို အလောင်းတော်များ၏ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ရာအရပ်နှင့် တောထွက်ရာအရပ်တို့သည် တပါးစီသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ခရီးဝေးကွာသော ကြောင့်ပင် ဆင် မြင်း ရထား စသော ယာဉ်ကိုစီး၍ တောထွက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အလောင်းတော် နာရဒမင်းသားမှားကား နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ရာမှာလည်း မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်မှာမြင်၍ ထိတ်လန့်သံဝေဂရရှိကာ တောထွက်တော်မူရာမှာလည်း ဤမင်္ဂလာဥယျာဉ်ပင် ဖြစ်သင့်သည်ကို သတိပြုရာ၏။ ထိုဥယျာဉ်ကို မြို့၏အပြင် နေဥယျာဉ်ဟူ၍ အဋ္ဌကထာ ၌ ဖွင့်ပြထားသည်။)

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

နာရဒမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုမင်္ဂလာဥယျာဉ် တော်အတွင်းမှာပင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် ဝိဇီတသေနာ မိဖုရားကြီး လှူဒါန်းအပ်သော ဃနာနန္ဒိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင် တော်မူပြီးလျှင် ထိုမင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်၌ပင် နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အခြံအရံ ရဟန်းတို့ကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီးမှ ဗောဓိပင်ရှိရာ အရပ်သို့ တပါးတည်း ကြွသွားတော်မူရာ လမ်းခရီး၌ သုဒဿန အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်မှူး လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ ကြောင်လျှာကြီး (ကြောင်လျှာနီ) ပင်၏ အရင်း၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၅၇) ငါးဆယ့်ခုနစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတ ပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါး ရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် အတိုင်း မာရစစ်သည်မိုလ်ပါကို မှုတ်လွှင့်ပယ်နှင်၍ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရှင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

(နာရဒ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူရာ မဟာဗောဓိ ကြောင်လျှာကြီးပင် (ကြောင်လျှာနီပင်)၏ အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၌ “ထိုကြောင်လျှာနီပင်သည် အတောင်ကိုးဆယ် အမြင့်ရှိ၏။ ညီညွတ်လုံးချောသော ပင်စည်ရှိ၏။ ပြည့်စုံသည့် အထူးထူးအပြားပြားသော အခွအကိုင်း အခက်ရှိ၏။ စိမ်းလဲ့ထူထဲ ပြန့်ပြောသော အရွက်ရှိ၏။ စိပ်သော အရိပ် စပ်သော အရိပ်ရှိ၏။ ရုက္ခစိုးနတ် ထိန်းစောင့်အပ်သောကြောင့် မည်သည့်ငှက်မျိုးမှ ဗောဓိပင်ဝယ် မလှည့်လည် မကျက်စားနိုင်ကြပဲ မြေအပြင်၌ မှန်ကူသဖွယ်ဖြစ်၍ သစ်ပင်မင်းအဖြစ်ကို ပြုသည့်ပမာ အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ် ကြည့်ရှုချင်ဖွယ်ကောင်း၍ နိမြန်းသော အပွင့်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော အလုံးစုံသော အကိုင်းရှိ၏။ သို့ရကား နတ်လူတို့မျက်စိဝယ် ရသာယာနုအသက်ရှည်ဆေးသဖွယ် ဖြစ်ပေ၏” ဟု ဖွင့်ပြထားသည်။)

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

နာရဒ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ (ကြောင်လျှာကြီး) ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုကြသည့် တသိန်းသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ကြံစည် ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် ဓနဉ္စယဥယျာဉ်ကြီး၌ နေကုန်၏ ဟု မြင်တော်မူလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့နေရာ ဓနဉ္စယဥယျာဉ်ကြီးသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ တသိန်းသော ရဟန်းတို့သည် နာရဒမြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း သပိတ်သင်္ကန်း

တော်ကို လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ကို ခင်းကျင်းခြင်း အရိုအသေ ရှိခိုးဝတ်ပြုခြင်းကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ နာရဒမြတ်စွာ ဘုရားသည် မိမိနှင့်ရဟန်းပြုဖက် ဖြစ်ကြသည့် တသိန်းသော ရဟန်းတို့ ခြံရံလျက် လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါ ပရိသတ်တို့အလယ်၌ ရှေးရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္က ပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ လူနတ် မြဟွာပေါင်း ကုဋေတသိန်းတို့ မဂ်ဖိုလ် တရားထူးကို ရကြ ကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးအစ မမ္ဘာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ဒေါဏအမည်ရှိသော နဂါးမင်း သည် မဟာဒေါဏမြို့၏အနီး ဝင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ စိုးမိုး၍နေ၏။ တန်းခိုး အာနုဘော်ကြီးလှ၏။ လူအပေါင်းတို့က ရှိသေလေးမြတ် ပူဇော် အပ်၏။ ထိုအရပ်၌ နေသောသူတို့သည် အကယ်၍ နဂါးမင်းကို ပူဇော်သက္ကာရမှု မပြုကြငြားအံ့၊ ထိုသူတို့၏နေရာအရပ်ကို မိုဗ်း လုံးဝမရွာစေခြင်းဖြင့်သော်၎င်း အလွန် မိုဗ်းရွာစေခြင်းဖြင့်သော် ၎င်း ကျောက်စရစ်မိုဗ်း ရွာစေခြင်းဖြင့်သော်၎င်း ပျက်စီးစေ၏။

ထိုအခါ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကမ်းတဖက်ကို မြင်တော် မူသော နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် ဒေါဏနဂါးမင်းအား ကိုယ် တော်မြတ် သွားရောက်ဆုံးမလျှင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း ရှေး ကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသဖြင့် မုချ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရကြမည့် များစွာသော လူအပေါင်းကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းများစွာ ခြံရံလျက် နဂါးမင်း၏ နေရာဌာနသို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြလျှင် “ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သော မြတ်စွာဘုရား.....ဤအရပ်၌ လျင်သော အဆိပ် ထက်သောတန်းခိုး ကြီးမားသောအာနုဘော်ရှိသည့် နဂါး မင်းသည် စိုးမိုးသောင်းကျန်းနေပါ၏။ ထိုနဂါးမင်း၏ အညှဉ်းဆဲ မခံရရန် ဤအရပ်သို့ ကြွတော်မမူပါလင့်” ဟု တောင်းပန်လျှောက် ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့၏စကားကို မကြား

သံကဲ့သို့ပင် ကြွတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ နဂါးမင်းအား အရိုအသေ ပူဇော်မှုပြုဖို့ရန် ခင်းထားအပ်သော ပန်းအခင်းထက်၌ ထိုင်နေ တော်မူ၏။

လူများအပေါင်းသည် “ရဟန်းမင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် ဒေါဏ နဂါးမင်းတို့၏စစ်ပွဲကို ကြည့်ရကုန်တော့အံ့” ဟု စည်းဝေးကြကုန်၏။ ထိုအခါ နဂါးမင်းသည် မိမိအတွက် ခင်း ထားသည့် ပန်းအခင်းထက်၌ မြတ်စွာဘုရား ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရလျှင် အမျက်ဒေါသကို ချုပ်တည်း၍ မထားနိုင်တော့ပဲ ကိုယ်ထင်ရှားပြကာ အခိုးလွှတ်လေတော့၏။ မြတ်စွာဘုရားက လည်း အဘိညာဉ်တန်းခိုးဖြင့် အခိုးတဖန် ပြန်၍လွှတ်တော်မူ၏။ တဖန် နဂါးမင်းက မီးတောက်မီးလျှံကို လွှတ်ပြန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အဘိညာဉ်တန်းခိုးဖြင့် မီးတောက်မီးလျှံ ပြန်၍လွှတ်သည်တွင် နဂါးမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မှ ထွက်သော အခိုးအလျှံတို့ဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းလှကား ဆင်းရဲ ဒုက္ခကို သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ “အဆိပ်အဟုန်ဖြင့် ထိုရဟန်းကို သတ်အံ့” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် နဂါးအဆိပ်ကို လွှတ်လေတော့သည်။

ထိုနဂါး လွှတ်လိုက်သောအဆိပ်သည် ဇမ္ဗူဒိပ်တကျွန်းလုံး ကိုပင် ပျက်စေနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သော်လည်း မြတ်စွာ ဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ကား မွေးညှင်းတော်တပင်ကိုမျှ တုန်လှုပ် စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပေ။ ထိုအခါ နဂါးမင်းသည် “ရဟန်းကြီး သည် ဘယ်လိုဖြစ်နေသနည်း” “ရဟန်းကြီး၏ ဖြစ်ပုံကား အသို့ နည်း” ဟု ကြည့်ရှုလတ်သော် တန်ဆောင်မုန်းလသရဒအခါနေမင်း ကဲ့သို့၎င်း လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့၎င်း ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် တို့ဖြင့် တင့်တယ်ထွန်းပ ကြည်မြဲသော မျက်နှာရှိသည့် မြတ်စွာ ဘုရားကို မြင်လေလျှင် “ဤရဟန်းကြီးသည် တန်းခိုးကြီးစွာတကား၊ ငါသည် မိမိအစွမ်းကို မသိခြင်းကြောင့် ပြစ်မှားမိချေပြီ” ဟု ကြံစည်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက် လေ၏။ ထိုအခါ နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် ဒေါဏနဂါးမင်းကို ဆုံးမပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ စည်းဝေးကြသော လူအပေါင်း၏စိတ်ကို

ကြည်လင်စေခြင်းငှါ ရေမီးအစုံအစုံဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူလျက် တရားဟောကြားတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ကုဋေ ကိုးသောင်းသော နတ်လူတို့ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ သားတော်ဖြစ်သော နန္ဒုတ္တရ မင်းသားကို ဆုံးမတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေရှစ်သောင်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယဓမ္မာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

**သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်
ပဌမသန္တိပါတ**

နာရဒ မြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ ထုလ္လကောဋ္ဌိတမြို့တွင် အဂ္ဂသာဝက အလျှာ ဖြစ်ကြသည့် ဘဒ္ဒသာလနှင့် ဝိဇိတမိတ္တ ပုဏ္ဏားလှိုင် နှစ်ယောက်တို့သည် အမြိုက်တရားတည်းဟူသော ရေအိုင်ကြီးကို ရှာကြကုန်သည်ရှိသော် ပရိသတ်အလယ်၌ ရဲရင့်စွာထိုင်နေတော် မူသော နာရဒမြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြကုန်၏။ ထို ပုဏ္ဏားလှိုင် နှစ်ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့ကို မြင်ရလျှင် “ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား လောက၌ ကိလေသာတည်းဟူသော အမိုးကို ဖွင့်လှစ်ပယ်ရှားပြီးသည့် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်၏” ဟု ဆုံးဖြတ် ကြ၍ မြတ်စွာဘုရား၌ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွားကြပြီးခါ အခြံအရံ ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း တော်ပေါင်း ကုဋေတသိန်းတို့၏အလယ်၌ သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ်

ထို့နောက်အခါတပါးဝယ် နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့၏ အစည်းအဝေး၌ ကိုယ်တော်မြတ် ဘုရားဆုကို တောင်းသည်မှစ၍ နိဒါန်းနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောကြား တော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေ ကိုးသောင်းတို့ စည်းဝေးမိကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ်

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် မဟာဒေါဏနဂါးမင်းကို ဆုံးမ တော်မူရာတွင် အလွန်လျှင် ကြည်ညိုစိတ်ရှိသော ဝေရောစန အမည် ရှိသောနဂါးမင်းသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအနီး၌ သုံးဂါဝုတ်မျှ ပမာဏ ရှိသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကြီးကိုဖန်ဆင်းပြီးလျှင် အခြံအရံသံဃာတော် တို့နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ထိုရတနာမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစေ၍ မိမိ၏အခြံအရံပရိသတ်နှင့်တကွ ဇနပုဒ်နေသူ လူအပေါင်းတို့ကိုလည်း မိမိ၏ အလှူမဏ္ဍပ်ကို လာရောက်ကြည့်ရှု ကြရန် ဖိတ်ကြားပြီးနောက် အထူးထူးအပြားပြားသော အသွင် အပြင် အဆင်တန်းဆာကို ဆောင်ကြသည့် နဂါး ကချေသည် အပေါင်းတို့ကို တီးမှုတ်ကခုန်သီဆိုစေလျက် ခြံမြို့မြို့သံသ ပူဇော်ပွဲ သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပကာ အခြံအရံသံဃာတော်နှင့်တကွသော နာရဒမြတ်စွာဘုရားအား အလှူကြီးကို ပေးလှူလေသည်။

ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းအနု မောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် ဆွမ်း အနုမောဒနာတရားကို ကြားနာရလျှင် သဒ္ဓါကြည်ညိုလှသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းပြုရန် ခွင့်တောင်းကြသည်တွင် မြတ်စွာ ဘုရားက ဧဟိဘိက္ခု၊ ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းတော်ပေါင်း ရှစ်သန်းတို့၏ အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဝေါဟာမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း အဘိညာဉ်ရ

ရသေ့ဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံမြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ရသေ့ ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာတောင်ယံ၌ သင်္ခမ်းကျောင်းကို တည်ထောင် ဖန်ဆင်းကာ အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့၌ လေ့လာ နိုင်နင်းသည်ဖြစ်၍ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော် ရသေ့သူမြတ်၌ ဝဲညှာထောက်ထား သနားသဖြင့် နာရဒမြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေရှစ်ဆယ် အနာဂံဥပါသကာ ဒါယကာပေါင်း တသောင်းတို့ ခြံရံလျက် အလောင်းတော်၏ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။

အလောင်းတော်ရသေ့သူမြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော် ရ၍ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်နှလုံးရှိလျက် အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရန် သင်္ခမ်းကျောင်းကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ထိုသင်္ခမ်းကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရားကို အခြံအရံ နှင့်တကွ သီတင်းသုံးတော်မူစေ၍ တညဉ့်ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်အစုကို ချီးကျူးလျှောက်ဆိုကာ မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားပြီးလျှင် နောက်တနေ့ နံနက်၌ မြောက်ကျွန်းသို့ (အဘိညာဉ်ဖြင့်) သွားရောက်ကာ ဆွမ်းစသော အစာအာဟာရကို ဆောင်ယူခဲ့၍ အခြံအရံ သံဃာပရိသတ် ဥပါသကာပရိသတ်နှင့်တကွသော မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းအလှူ ကြီးကို ပေးလှူလေသည်။

ဤနည်းနှင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းအလှူကြီးကို ပေးလှူပြီး နောက် ဟိမဝန္တာမှ အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သော စန္ဒကူးနံ့သာ နီကို ဆောင်ယူကာ ထိုစန္ဒကူးနံ့သာနီဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းပူဇော်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ အလောင်းတော်ရှင်ရသေ့ ကို နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကား ဟောကြားပြီးလျှင်

“နောက်အခါ၌ ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

နာရဒ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော်ရှင်ရသေ့သည် လွန်မင်းစွာ မိမိစိတ်ကို ရှင်လန်း စေ၍ ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်သည်ကို ပြဆိုချက်

နာရဒမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားမြင်တော်မူရာ မြို့တော်မှာ ဓညဝတီ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ သုဒေဝကြာမင်းကြီး၊ မယ်တော် မှာ အနောမာဒေဝီ မိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်တို့မှာ ဇိတစံနန်းတော်၊ ဝိဇိတစံနန်းတော်၊ အဘိရာမစံနန်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ လေးသောင်းသုံးထောင်သော မောင်းမိသံ အခြံအရံရှိသည့် ဝိဇိတသေနာမိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သားတော်မှာ နန္ဒုတ္တရမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တော်မူ၍ ယာဉ်မစီးပဲ ခြေလျှင်သာ တောထွက်တော်မူပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော် မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ ဘဒ္ဒသာလမထေရ်နှင့် ဝိဇိတမိတ္တ မထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ဝါသေဋ္ဌမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ ဥတ္တရာထေရီမနှင့် ဖဂ္ဂနိထေရီမတို့ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား ကြောင်လျှာကြီးပင် (ကြောင်လျှာနီပင်) ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

//

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဥစ္စရိန္ဒာ သူဌေးနှင့် ဝသဘသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ ဣန္ဒာဝရီဥပါသိကာနှင့် ဝဏ္ဏီ (ဝဏ္ဏီ) ဥပါသိကာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

နာရဒမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ (၈၈) ရှစ်ဆယ့် ရှစ်တောင် မြင့်လျက် ပူဇော်ဖွယ်ရာ စီမံထားသည့် ရွှေတိုင်ကြီး အလား ဇာတိခေတ် စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း တသောင်းတွင် တင့်တယ်တော်မူသည့်ပြင် ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည် တော်သည်ကား ထိုမှဤမှ ထွက်ကြကွန့်မြူးလျက် နေ့ညဉ့်ဆက်စပ် အကြားမလပ်အောင် တယူဇနာတိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့တော်မူပေ၏။

နာရဒမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိစဉ် ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော် လွှမ်းမိုးထွန်းလင်းခြင်းကြောင့် တယူဇနာ အတွင်း နေထိုင်ကြသူ လူအပေါင်းတို့သည် မီးရှူးမီးတိုင်တို့ကို မညှိမထွန်းကြရကုန်။

နာရဒမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ့လေးပုံ့) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟ္တာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန် ကည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော် မူခဲ့၏။

အဇဇာပြင် မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ကြယ်နက္ခတ်တာရာ တို့ဖြင့် အဆန်းတကြယ် တင့်တယ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နာရဒ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ် တင့်တယ်လှပေ၏။

(ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့မှ) ကြွင်းကျန်သော ပုထုဇန်နှင့်တကွ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့ သံသရာရေအယဉ်ကို အလွယ်တကူ ကူးမြောက် နိုင်ကြရန် မဂ်တရားတည်းဟူသော တံတားကြီးကို မြဲမြံခိုင်ခံ့စွာ တည်ဆောက်တော်မူပြီးလျှင် ကိုယ်တော်မြတ်ပြုလုပ်ရန် ဗုဒ္ဓကိစ္စ

အဝဝ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်ရကား နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝက
များစွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့နှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်း
ဘုံဇာတ်သိမ်းတော်မူလေပြီ။

သံဝေဂ

အတုမရှိသော ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာ တူတော်မူသော
ထို နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း၊ အတုမရှိသော တန်းခိုး
အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသည့် ထိုရဟန္တာသခင်
အရှင်မြတ်တို့သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်
ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည်
မြဲခိုင်သော အနှစ်သာရမရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာ
တကား...။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရိငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော နာရဒ
မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿနမြို့တော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်
မူ၏။ ထိုမြို့ပင်လျှင် (ရှေးဆီအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း) ဝယ်ထား
အပ်သော နာရဒမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည်
လေးယူဇနာ အမြင့်ရှိလေသည်။

နာရဒဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၀-ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓဝင်

(တဆူ သာရ၊ နှစ် မဏ္ဍ၊ ဝရ သုံးဆူသာ။
သာရမဏ္ဍ၊ လေးဆူပြု၊ ပဉ္စ ဘဒ္ဒက။
တဆူသော်မျှ၊ မပွင့်က၊ သုညကင်္ဂကန္တာ—

ဟူသောအတိုင်း ဘုရားတဆူသာပွင့်တော်မူရာ ကန္တာကို
သာရကန္တာဟု ခေါ်သည်။ နှစ်ဆူပွင့်တော်မူရာ ကန္တာကို
မဏ္ဍကန္တာဟု ခေါ်သည်။ သုံးဆူပွင့်တော်မူရာ ကန္တာကို

ဝရကန္တာဟု ခေါ်သည်။ လေးဆူပွင့်တော်မူရာ ကန္တာကို သာရမဏ္ဍကန္တာဟု ခေါ်သည်။ ငါးဆူပွင့်တော်မူရာကန္တာကို ဘဒ္ဒကန္တာဟု ခေါ်သည်။ ဘုရားတဆူမျှ မပွင့်သော ကန္တာကို သုညကန္တာဟု ခေါ်သည်။ ထိုကန္တာအမျိုးအစားတို့အနက် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၊ နာရဒမြတ်စွာဘုရား သုံးဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ ကန္တာကို “ဝရကန္တာ” ဟူ၍ ခေါ်သည်။)

ဤသို့လျှင် အနောမဒဿီ၊ ပဒုမ၊ နာရဒ တည်းဟူသော ဘုရား သုံးဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ ဝရကန္တာကြီး ကုန်ဆုံးပြီးသည့်နောက် မည်ရွှေမည်မျှ ဝဏန်းချ၍ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှစွာ သော ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကပ်ကန္တာတွေ (တသင်္ချေ) ကို လွန်မြောက်ပြီးသော် ဤကန္တာမှ ပဋိလောမ ပြန်၍ရေတွက်လျှင် ကန္တာတသိန်းထက်၌ တခုသောကန္တာတွင် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည်။

(ထိုပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကန္တာသည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား တဆူတည်းသာ ပွင့်တော်မူရာ ဖြစ်သောကြောင့် သာရကပ်ကန္တာပင် ဖြစ်သော်လည်း နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူရာ မဏ္ဍကပ်ကန္တာနှင့် အလားတူ၏။ ဤ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကန္တာ၌ ကုသိုလ်တရား အားရှိများပြားသော လူတို့သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။)

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခြင်း အကြောင်းအရာ သော်ကား.... ထိုပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ ဟံသဝတီ နေပြည်တော် အာနန္ဒ အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ သုဇာတာ မိဖုရားကြီး၏

ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဟံသဝတီ မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော် အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကြကုန်၏။)

ပဒုမုတ္တရမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ ပဒုမာကြာပန်း မိုဃ်း ရွာသွန်းသောကြောင့် အမည်မှည့်သော အခါ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က ပဒုမုတ္တရ မင်းသားဟူ၍ အမည် မှည့်ကြကုန်သည်။

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ပဒုမုတ္တရမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ (၁) နရဝါဟနရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ယသဝါဟန ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ဝသဝတ္တိရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ သုံးဆောင်တို့၌ ဝသုဒတ္တာဒေဝီ မိဖုရားကြီးအမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း တသိန်းနှစ်သောင်းတို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀၀) တသောင်းတို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ ဝသုဒတ္တာမိဖုရားကြီးမှ ဥတ္တရ မည်သော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ နိမိတ်ကြီးလေးပါး တို့ကို မြင်တော်မူ၍ မြတ်သောတောထွက်ခြင်းအမှု ငါပြုအံ့ဟု ကြံစည်တော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဝသဝတ္တိရွှေနန်းပြာသာဒ်သည် အိုးထိန်းစက်ပမာ ချာချာလည်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ပြီးလျှင် နတ်ဗိမာန်ကြီး လပြည့်ဝန်းကြီးများကဲ့သို့ ကောင်းကင်အပြင်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်းသွား၍ မဟာဗောဓိပင်ကို အလယ်ဗဟို ပြုကာ မြေအပြင်သို့ သက်လေ၏။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် ပြာသာဒ်တော်မှ သက်ဆင်း၍ မြဟ္မာလှူဒါန်းအပ်သည့် ကြာသင်္ကန်းတို့ကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံတော်မူကာ ထိုအရပ်မှာပင် ရဟန်းပြုတော်မူလေသည်။ ပြာသာဒ်တော်သည်ကား တိုင်းပြည်သို့ပြန်လာ၍ မိမိ၏ မူလတည်နေရာ၌ပင် တည်လေသည်။ အလောင်းတော်နှင့်အတူတကွ လိုက်ပါကြသော ပရိသတ်တို့တွင် မိန်းမတို့ကို ကြဉ်ထား၍ ယောက်ျားမှန်သမျှ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထို အဖော် ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် ဥဇ္ဇေနိနိဂုံး၌ ရုစာနန္ဒ အမည်ရှိသော သူဌေးသမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် ဆာနာ နို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အင်ကြင်းတော၌ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သော အခါ ဗောဓိပင်ရှိရာအရပ်သို့ တပါးတည်း ကြွသွားတော်မူရာ သုမိတ္တအမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ(ထင်းရှူး) ပင် အရင်း၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် (၃၀) သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် အတိုင်း မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့်ပယ်နှင်၍ ပဌမယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ ဒုတိယယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တို့ကို ရတော်မူ၍ တတိယယံ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် အာနာပါနစတုတ္ထဈာန်မှထ၍ ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ လက္ခဏာရေး တင်ပြီးလျှင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၏အစွမ်းဖြင့် ငါးဆယ်သော အခြင်းအရာ ကောင်းစွာထင်ထင် သိမြင်တော်မူ၍ ဝေါတြဘူဉာဏ်တိုင်အောင် ဝိပဿနာတရား ပွားများတော်မူပြီးခါ အရိယမဂ်ဖြင့် အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရရှိသိမြင်တော်မူပြီးနောက်

(ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ဟု ဆိုလိုသည်) ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင် တို့၏ အလေ့အလာ ဓမ္မတာအာစိဏ္ဏဖြစ်သည့် “အနေကဇာတိ- သံသာရံ (အစ) တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ” တိုင်အောင် ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူလေသည်။

ဘုရားဖြစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း တသောင်း အတွင်း အလုံးစုံကို တန်းဆာဆင်ပေးသည့်ပမာ ပဒုမာကြာပန်း မိုဃ်း ရွာသွန်းလေသည်။

အ ထူးမှတ်သားရန်မှာ—

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ပြီးလျှင် ခုနစ် ရက်ပတ်လုံး ဗောဓိပလ္လင်၌ (ပဌမသတ္တာဟ၌) ဖလ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူကာ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး နောက် ရှစ်ရက်အရောက်တွင် မြေ၌ ခြေတော်ကို ချအံ့ ဟု လက်ျာခြေတော်ကို မြေသို့ ရှေးရှု ဆောင်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် မဟာပထဝီမြေကြီးကို ဖောက်ထွင်း၍ ထူးကဲ ဆန်းကြယ်စွာ ရေ၌ ပေါက်ရမည့် ပဒုမာကြာပန်းတို့သည် ဖဝါးတော်အောက် မြေ၌ ပေါ်ပေါက်လာကြကုန်သည်။

ထိုပဒုမာကြာပန်းတို့၏ ရှက်ဖတ် တဖတ်တဖတ်လျှင် ကိုးတောင်၊ ကြာဝတ်မှု တည်ရာအတံသည် အတောင် သုံးဆယ်၊ ကြာနားခွောင်း (ကြာဝတ်ဆံအိမ်)သည် ဆယ့် နှစ်တောင်ရှိ၍ ကြာပန်းတပွင့်တပွင့်လျှင် ကြာဝတ်မှုပေါင်း ရေအိုး ကိုးလုံးခန့်မျှ ရှိကုန်၏။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည်ကား အရပ်တော် (၅၀) ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိ၏။ ထို မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ရုံး နှစ်ဖက်အကြားသည် တဆယ့်ရှစ်တောင်၊ နဖူးတော် ငါးတောင်၊ လက်တော်ခြေတော်တို့မှာ ဆယ့်တတောင်စီ ရှိကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဆယ့်တတောင်ရှိသော စက်တော် မြင့် ဆယ့်နှစ်တောင်ရှိသော ကြာဝတ်မှုအိမ်ကို နင်းတော်

မူလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရေအိုး ကိုးလုံးခန့် ပမာဏ ရှိသော ဝတ်မှုံတို့သည် အထက်သို့ပျံတက်ကာ ငါးဆယ့် ရှစ်တောင် အမြင့်ရှိသော ကိုယ်တော်ကို ဆေးဒန်း မြင်း သီလာမှုန်ဖြင့် ကြဲဖျန်းသကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ် ပျံ့နှံ့ကုန်၏။ ဤအကြောင်းထူးကို အစွဲပြုကာ ထို မြတ်စွာဘုရားသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ထင်ရှားတော်မူသည်။

(ဤကား သံယုတ္တနိကာယ်ဆောင် မထေရ်တို့ အဆိုတည်း။)

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗေဓိ (ထင်းရှူး)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာ မင်း၏တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူ အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည် ရှိသော် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသော ဒေဝလမင်းသားနှင့် သုဇာတမင်းသား (အဂ္ဂသာဝကအလျှာ) တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ကြံစည်ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုမင်းသားတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန် သော် မိထိလာမြို့၌ နေကုန်၏ဟု မြင်တော်မူလျှင် သပိတ်သက်န်း တို့ကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထို မင်းသားတို့၏နေရာ မိထိလာ မြို့တော်ဥယျာဉ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော် မူ၏။

ထိုအခါ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ဥယျာဉ်မှူးကို စေလွှတ် ကာ မင်းသားနှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်စေတော်မူ၏။ ထိုမင်းသား နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း “ငါတို့အရီး၏သားဖြစ်သော ပဒုမုတ္တရ မင်းသားသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ငါတို့နေရာ မိထိလာမြို့သို့ ရောက်လာပြီ၊ ယခုအခါ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့ သည် ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြကုန်စို့” ဟု တိုင်ပင် ပြောဆိုကြပြီးလျှင်

အခြံအရံပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားကို ချဉ်းကပ် ဝန်းရံကာ သင့်လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ကြယ်တာရာအပေါင်း ခြံရံအပ်သော လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ထိုမင်းသားတို့ ခြံရံအပ်လျက် အလွန်တင့်တယ်တော်မူကာ မင်းသားနှစ်ယောက်တို့မှအစ တရား နာရန် လာရောက်ကြသော နတ်လူတို့အား ရှေးရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာ ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေတသိန်းသော နတ်လူ တို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးအစ ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထိုမှနောက် အခါတပါး၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော် မမူမီက ဖြစ်ပေါ်နေသော သရဒရသေ့သည် မိမိ၏ အယူဝါဒသို့ လိုက်နာကြသော လူအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးကာ အပါယ် လားကြောင်း မကောင်းမှုဖြစ်သောတရားကို ဟောကြားနေရာ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် သရဒရသေ့၏ အစည်းအဝေးသို့ ကြွရောက်တော်မူပြီးလျှင် လူများအပေါင်းအား ငရဲသို့ ကျရောက် မည့်ဘေးကိုပြု၍ တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ သရဒရသေ့၏ တပည့်ရင်းများနှင့်တကွ (၃၇၀၀၀၀၀)သုံးသန်းခုနစ်သိန်းသော နတ်လူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ခမည်းတော်ဖြစ်သော အာနန္ဒ မင်းကြီးသည် အခြံအရံယောက်ျားပေါင်း နှစ်သောင်းတို့နှင့်တကွ နှစ်ကျိပ်သောအမတ်တို့ကို (သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက ငါတို့ မြတ်စွာ ဘုရားကို အပင့်လွှတ်သကဲ့သို့) မိထိလာမြို့၌ သီတင်းသုံးတော် မူသော ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မိမိနေရာ ဟံသဝတီမြို့တော်သို့ ကြွလာတော် မူပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားတောင်းပန်ရန် စေလွှတ်လေ သည်။ အမတ်တို့သည် အခြံအရံမင်းမှုထမ်း(၂၀၀၀၀)နှစ်သောင်း

တို့နှင့်တကွ မိထိလာပြည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရောက်ကြလေ ကုန်သည်တွင် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားက တရားဟောပြု ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူသည်။ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ထို ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ဟံသဝတီ မြို့တော်သို့ ကြွတော်မူကာ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ချီးမြှောက် တောက်ပင့်ခြင်းကို ပြုတော်မူလို၍ ထိုမြို့မှာပင် သီတင်းသုံးနေ တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဂေါတမနွယ်ဖွားငါတို့မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ကြွရောက်တော်မူကာ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ စုံညီအစည်းအဝေးတွင် ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောတော်မူသကဲ့သို့ ထိုအတူပင် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ စုံညီ အစည်းအဝေးတွင် ကောင်းကင်အပြင် ရတနာစကြို၌ စကြို ကြွတော်မူလျက် ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ (၅၀၀၀၀၀၀)ငါးသန်းသော နတ်လူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရား ထူးတိုးရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝက အစည်းအဝေးကြီးတို့မှာ လည်း သုံးကြိမ်ပင်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား သည် မိထိလာမြို့အနီး မိထိလာဟူ၍ပင် အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး အတွင်းမှာ ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးတွင် တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြုတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဘာရတောင်ထွတ်၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ ဝေဘာရတောင်ကို

ကြည့်ရှုရန် လာရောက်ကြသော လူများအပေါင်းအား တရားဟောတော်မူ၍ ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူသည်တွင် ကုဋေကိုးသောင်းသော လူတို့သည် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေး၌ သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ လောကသုံးပါး၏ ကိုးစားရာဖြစ်တော်မူသော ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် လူများအပေါင်းအား ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်အောင် စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက်တော်မူရန် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ထိုထိုရွာနိဂုံး ဇနပုဒ်တိုင်းပြည်တို့မှ ထွက်ကာ ရဟန်းပြုကြသော ကုဋေရှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးကြီးသည် ဖြစ်၏။

(ဤအစည်းအဝေးသည်ကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း

ဇဋိလတိုင်းကျပ်မင်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ကုဋေများစွာ ဥစ္စာကြွယ်ဝသည့် ဇဋိလ အမည်ရှိသော တိုင်းကျပ်မင်းကြီးဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော တပည့်သားသံဃာတော်မြတ်အပေါင်းအား ဆွမ်း ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်နှင့်တကွ သင်္ကန်းလျှာအဝတ်အထည် အလှူကြီးကို ပေးလှူတော်မူ၏။ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြားပြီးသည်၏အဆုံး၌ ထိုအလောင်းတော် ဇဋိလတိုင်းကျပ်မင်းကို “နောက်အခါ ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားသကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူရလျှင် အလောင်းတော်သည် လွန်မင်းစွာ မိမိစိတ်ကို ရွှင်လန်းစေလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာဆောက်တည် တော်မူလေသည်။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်

ထူးခြားချက်များ

ထိုသို့ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌ မိစ္ဆာ အယူ ရန်သူတိတ္ထိတို့သည် နှလုံးမသာယာ လွန်စွာဆင်းရဲကြကုန် လျက် တန်းခိုးမထွက် ပျောက်ပျက်တိမ်ကောကြကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိ တို့အား အနည်းငယ်သော သူတို့ကမူ ရှိသေခြင်း ပေးကမ်းခြင်း စသောအမှုကို မပြုလုပ်ကြကုန်ပဲ တိုင်းပြည်မှပင် နှင်ထုတ်ကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော တိတ္ထိတို့သည် ပေါင်းဆုံစည်းဝေးကြ ပြီးလျှင် “ကြီးမြတ်သော လုံ့လဝီရိယ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား....အရှင်မြတ်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အားထားကိုးကွယ် ရာ ဖြစ်တော်မူပါ” ဟူ၍ လျှောက်ထားကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားတော် မူလျက် သနားခြင်း ကရုဏာရှိတော်မူသော ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာ ဘုရားသည် ကိုယ်တော်ထံမှောက် ရောက်ဆိုက်လာကုန်သော ထိုတိတ္ထိ အားလုံးတို့ကို သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်တကွ ငါးပါးသီလ တည်းဟူသော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်၌ တည်စေတော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် မိစ္ဆာအယူ ရန်သူတိတ္ထိတို့မှ ကင်းရှင်း ဆိတ်သုဉ်းတော်မူပေ၏။ ဝသီဘော်ငါးမျိုး ပိုင်စိုးနိုင်နင်းတော်မူကြလျက် လောကဓံတရား တို့ကြောင့် ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ တာဒိဂုဏ်ရှင် ရဟန္တာသခင်မြတ် တို့ဖြင့် တင့်တယ်ဆန်းကြယ်လှပေ၏။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားမြင်တော်မူရာ မြို့တော်မှာ တံသဝတီမြို့တော် ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ အာနန္ဒ မင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ သုဇာတာမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၀၀၀) တသောင်းဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်တို့မှာ နရဝါဟနစံနန်းဆောင်၊ ယသဝါဟန စံနန်းဆောင်၊ ဝသဝတ္တီ စံနန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားကြီးမှာ လေးသောင်းသုံးထောင်သော မောင်းမမိသံ အခြံအရံရှိသည့် ဝသုဒတ္တာမိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ ဥတ္တရမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

(ဤ၌ ရှေးထီးနန်း စိုးစံခင်း၌ မောင်းမမိသံပေါင်း တသိန်း နှစ်သောင်းဟု ပြဆိုပြီး ဤအခင်း၌ လေးသောင်း သုံးထောင်ဟု ပြဆိုခြင်းသည် ရှေ့နောက်မညီသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ဖွယ်ရှိ၏။ ရှေး၌ တသိန်း နှစ်သောင်းဟု ပြဆိုခြင်းမှာ အလှည့်ကျ စားပြုစု လုပ်ကျွေးရသည့် မောင်းမအပေါင်းတို့ကို ပေါင်းစု၍ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ၌ လေးသောင်း သုံးထောင်ဟု ပြဆိုခြင်းမှာ တကြိမ်တကြိမ် စားပြုစုလုပ်ကျွေးရသည့် အလှည့်ကျ မောင်းမပေါင်းကို ပြဆိုသည်ဟု မှတ်ယူရ၏။)

နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော်မူသော ယာဉ်မှာ ပြာသာဒ်ယာဉ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ကြာ ဒုတ္တရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ ဒေဝလမထေရ်နှင့် သုဇာတာမထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သုမနမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ အမိတာထေရီမနှင့် အသမာထေရီမတို့ ဖြစ်ကြ၍ ဖွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ထင်းရှူးပင် ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဝိတိဏ္ဏသူဌေးနှင့် တိဿသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ

တို့မှာ ဟဋ္ဌာဥပါသိကာမ နှင့် ဝိစိတ္တာဥပါသိကာမတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်အရပ်တော်မှာ ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်လျက် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျာ်းမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့နှင့် ပြည့်စုံကာ ပူဇော်ဖွယ်ရာ စီမံထားသော ရွှေတိုင်ကြီးနှင့် တူတော်မူ၏။

ကိုယ်တော်မှ ထွက်သော ရောင်ခြည်တော်မှာ တံခါးမုခ် တံခါးရွက် နံရံ သစ်ပင် မြင့်မောက် ကြီးမားသော မြေတောင် ကျောက်တောင် စသည်တို့ မပိတ်ပင် မတားဆီးနိုင်ပဲ ထက်ဝန်းကျင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာအတွင်း ထွန်းလင်းပျံ့နှံ့တော်မူ၏။

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း(၁၀၀၀၀၀)တသိန်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ လေးပုံ အနှစ်ရှစ်သောင်း) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အလုံးစုံသော ယုံမှားခြင်းဟူသမျှကို ပယ်ရှားဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးတော်မူကာ သတ္တဝါတို့ကို သံသရာတည်းဟူသော ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူပြီးလျှင် တပည့်သား သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ (ထွန်းလင်းတောက်ပပြီး ငြိမ်းစံသွားသည့် မီးပုံကြီးကဲ့သို့) ဘဝဇာတ်သိမ်းငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒာရာမ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏။ ထိုဥယျာဉ်ကြီး အတွင်း၌ပင် (ရှေး

ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း) တည်ထားအပ်သော ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာ ဘုရား၏ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အမြင့် ရှိလေသည်။

ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၁-သုမေဓဗုဒ္ဓဝင်

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံး သွားပြီးသည့်နောက် ဘုရားမပွင့်သည့် သုည ကမ္ဘာပေါင်း (၇၀၀၀၀) ခုနစ်သောင်းကို လွန်မြောက်ပြီး ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်လျှင် ကမ္ဘာပေါင်း (၃၀၀၀၀) သုံးသောင်းထက်၌ တခုသောကမ္ဘာဝယ် (၁) သုမေဓမြတ်စွာဘုရား၊ (၂) သုဇာတမြတ် စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူသည်။ (မဏ္ဍကမ္ဘာပေတည်း။)

ထိုနှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့အနက် သုမေဓမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကုင့်တော်မူပြီး သည်၏ အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာ နတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာအပေါင်း တို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ သုဒဿန နေပြည်တော် သုဒတ္တမင်းကြီး၏ သုဒတ္တာဒေဝီ မိဖုရား ကြီး၏ ကြာတိုက်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သုဒဿန မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော် အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။)

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် သုမေဓမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ (၁) သုစန္ဒနရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ကဉ္ဇနရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) သီရိဝဗ္ဗနရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်

တို့၌ သုမနာဒေဝီ မိဖုရားကြီးအမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း
လေးသောင်းရှစ်ထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို
ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၉၀၀၀) ကိုးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး
နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ
ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူရာ သုမနာဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှ
ပုနဗ္ဗသု အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ
နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီးလျှင် ဆင်ယာဉ်ကို
စီးလျက် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော်
မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကိုအတုလိုက် (အားကျ)ကာ ကုဇ္ဇေ
တရာသော ယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

သုမေဓမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် တကုဇ္ဇေ အရေ
အတွက်ရှိသော ထိုရဟန်းတို့နှင့်တကွ တဆယ့်ငါးရက်ပတ်လုံး
(သီဟိုဠ်မူအလို ရှစ်လပတ်လုံး) ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်
တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် နကုလနိဂုံးနေ
နကုလာအမည်ရှိသော သူဌေးသမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာန္တီ
ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်း
တောအတွင်း၌ နေ့သန့် (နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့
ရောက်သောအခါ အခြံအရံ ရဟန်းတို့ကို စွန့်ခွါခဲ့ပြီးမှ တပါးတည်း
ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ သီရိဝဇု အမည်ရှိသော
တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍
မဟာဗောဓိ (မအူကြီး) ပင် (သို့မဟုတ် ကျည်းပင်) အရင်း
ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် (၅၇) တောင် ပမာဏရှိသော
အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌
ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို
ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း မာရ်

စစ်သည်မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့်ပယ်နှင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သမ္မာ-
သမ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ
လေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

သုမေဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက်
မဟာဗောဓိ (မအူကြီး)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ =
(လေးဆယ့်ကိုးရက်)စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာ
မင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်
သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း”ဟု ဆင်ခြင်တော်
မူသည်ရှိသော် မဂ်မိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံလျက်
သစ္စာလေးပါး တရားကို သိမြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကြသည့်
ကိုယ်တော်မြတ်၏ (ဖတူမိက္ခ) ညီတော် သရဏမင်းသားနှင့်
သဗ္ဗကာမမင်းသား (အဂ္ဂသာဝကအလျာ)တို့ကို၎င်း၊ ကိုယ်တော်
မြတ်နှင့်အတူတကွ ရဟန်းပြုဖက် တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့ကို
၎င်း မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့”ဟု
ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်
အရပ်၌ နေကုန်သနည်း”ဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော်
သုဒဿနမြို့အနီး သုဒဿနမင်းဥယျာဉ်ကြီးမှာ နေကုန်၏ဟု
မြင်တော်မူလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ထိုရဟန်း
တို့နေရာ သုဒဿနမင်းဥယျာဉ်ကြီးသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏ
ခြင်း ကြွသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ တကုဇ္ဇေသော ထိုရဟန်းတို့သည် သုမေဓမြတ်စွာ
ဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညို
လှသောစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း သပိတ်
သင်္ကန်းတော်ကို လှမ်းယူခြင်း နေရာတော်ကို ခင်းကျင်းခြင်း
အရိအသေ ရှိခိုးဝတ်ပြုခြင်းကိစ္စတို့ကို ပြည့်စုံစေကြပြီးခါ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေကြကုန်၏။
ထိုအခါ သုမေဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဥယျာဉ်မှူးကို စေလွှတ်၍
ညီတော်သရဏမင်းသားနှင့် သဗ္ဗကာမမင်းသားတို့ကို ခေါ်စေ

ပြီးလျှင် ထိုမင်းသားနှစ်ယောက်တို့အား၎င်း၊ ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုဖက် တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့အား၎င်း၊ ထိုမှတပါး တရားနာရန် လာရောက်ကြကုန်သော နတ်လူတို့အား ၎င်း ရှေးရှေးဘုရားတို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္က ပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဇ္ဇေ တသိန်းသော နတ်လူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးအစ ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သုမေဓ မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ယံအချိန်တွင် မဟာကရုဏာသမာပတ်ကို ဝင်စား တော်မူ၍ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော် မူလတ်သော် တောအုပ်ကြီးတခုအဝမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကိုယ် အသွင်ကိုပြုလျက် အသွားအလာ ပြတ်အောင်ပင် လူသားကို စားသောက်သည့် ကုမ္ဘကဏ္ဍာဘီလူးကြီးကို မြင်တော်မူ၍ အဖော် မပါ တပါးတည်းသာ ထိုဘီလူး၏ဗိမာန်သို့ ကြွသွားပြီးလျှင် ဗိမာန် အတွင်းသို့ ဝင်တော်မူကာ ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုမ္ဘကဏ္ဍာဘီလူးသည် ဒုတ်လှင်ကန်ဖြင့် ခုတ်ခတ် အပ်သော အဆိပ်ထန်သည့် မြွေဟောက်ပမာ ပြင်းစွာ အမျက် ထွက်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ချောက်လှန့်ရန် မိမိ၏ကိုယ်ကို အလွန် ကြမ်းသန်းအောင် ပြုပြီးလျှင် တောင်နှင့်တူသော ဦးခေါင်းကို ဖန်ဆင်းကာ နေဝန်းအရောင် တောက်ပြောင်သော မျက်လုံး တို့ကို ပြူးကျယ်စွာဖွင့်လျက် ထွန်တုံးဦးသဖွယ် ရှည်လျား ပြန့်ကျယ် သော အစွယ်တို့ကို၎င်း၊ အရောင်ညိုမဲ တွဲလျားကျသည့် မညီမျှ သော ဝမ်းပျဉ်းသားကို၎င်း၊ ပိမ့်ချိုင့်အလယ်သား အရင်းအဖျား မိုမောက် ကြောက်စဖွယ်မျိုး အရုပ်ဆိုးသော နှာခေါင်းကို၎င်း၊ တောင်ခေါင်းသဖွယ် ပြန့်ကျယ်နီမြန်းသော ခံတွင်းကို၎င်း၊ ထူပိန်း ကြောင်တက် ကြမ်းခက်သော ဆံပင်တို့ကို၎င်း ဖန်ဆင်းပြီးခါ အလွန်တရာ အကြည့်ရဆိုးသော ကြောက်မက်ဖွယ်သော ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှောက် လာရောက်ရပ်တည်လျက်

အစိုးအလုံ့လွတ်ကာ ကျောက်ခဲမိုဗ်း၊ တောင်မိုဗ်း၊ မီးလုံ့မိုဗ်း၊ ရေပူမိုဗ်း၊ ရွံညွန်ပူမိုဗ်း၊ ပြာပူမိုဗ်း၊ လက်နက်မိုဗ်း၊ မီးကျိုးမိုဗ်း၊ သဲပူမိုဗ်းတည်းဟူသော မိမိပိုင် လက်နက်ကိုးမျိုး မိုဗ်းကြီးတို့ကို ရွာသွန်းချစေပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ မွေးညင်းတော် တပင်ကိုမျှ တုန်လှုပ်စေခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ရကား “မြတ်စွာဘုရားကို ပြဿနာ ပုစ္ဆာမေး၍ သတ်အံ့” ဟု ကြံပြီးလျှင် အာဠဝကဘီလူး ကဲ့သို့ပင် ပြဿနာပုစ္ဆာကို မေးမြန်း၏။ ထိုအခါ သုမေဓမြတ်စွာ ဘုရားသည် ပြဿနာကို ဖြေဆိုတော်မူခြင်းဖြင့် ထိုကုမ္ဘကဏ္ဍ ဘီလူးကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုဘီလူးနေရာနှင့် မနီး မဝေးဖြစ်သည့် တိုင်းပြည်ကို အစိုးရသောမင်းသည် မိမိ၏သားကို ဘီလူးထံ ပေးအပ်ရန် စီမံထားသောနေ့ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တိုင်းသူ ပြည်သား လူအများတို့ကို လှည်း၌ ထမင်းအပြည့် တင်စေလျက် ထိုထမင်းနှင့်တကွ မင်းသားကို ဘီလူးအား ပေးဆက်စေသော အခါ ဘီလူးသည် မိမိစားရမည့်မင်းသားကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း၏။ တောအုပ်အဝ၌ နေကြသော လူအပေါင်းတို့သည် သတင်းကောင်းကြားသိကာ ဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ ထိုအစည်းအဝေး၌ သုမေဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဘီလူးနှင့် သင့် လျော် လျောက်ပတ်သောတရားကို ဟောကြားတော်မူလျက် ကုဋေကိုးသောင်းသော သတ္တဝါတို့အား မဂ်ဉာဏ်အမြင်ကို ဖြစ် စေတော်မူလေသည်။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက်အခါတပါး၌ သုမေဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဥပကာရိ မြို့၏အနီး သိရိနန္ဒနဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ နတ်လူအပေါင်းတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေ ရှစ်သောင်းသော နတ်လူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြ ကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္တိပါတ

သုမေဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကအစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ် ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿန နေပြည်တော်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေတရာသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ စည်းဝေးမိကြကုန်သည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝကုဋ အမည်ရှိသော တောင်တွင် ဝါကပ်တော်မူ၏။ ဝါကျွတ်သော အခါ ကထိန်ခင်းပွဲသဘင် ဆင်ယင် ကျင်းပရာ၌ ကုဋေကိုးဆယ် သော ရဟန်းတို့ စည်းဝေးမိကြကုန်သည်။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝက အစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ကြွချီတော်မူရာ နောက်တော်ပါဖြစ်သော ရဟန်း ပေါင်း ကုဋေရှစ်ဆယ် စည်းဝေးမိကြသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဥတ္တရလုင်ဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် အလုံး စုံသော လူတို့ထက် ထိုထိုဂုဏ်ဖြင့် လွန်ကဲသည့် ဥတ္တရအမည် ရှိသော လုင်ဖြစ်၍ မိမိအိမ်မှာ စုဆောင်းထားအပ်သည့် ကုဋေ ရှစ်ဆယ်မျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ဘုရားအဖူးရှိသော သံဃာ

တော်အား လှူဒါန်း၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ သရဏဂုံသုံးပါးတို့၌ တည်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလေသည်။ ဒါနအနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူပြီးသောအခါ သုမေဓမြတ်စွာဘုရားသည် “ဤ ဥတ္တရလှုပ်သည် နောက်အခါ၌ ဝေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ် ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

သုမေဓ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော် ဥတ္တရလှုပ်သည် လွန်စွာ မိမိစိတ်ကို ကြည်လင် စေလျက် ဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်တို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

သုမေဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းပြု၍ သုတ် ဝိနည်းတို့နှင့်တကွ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်ကို ကမ်းဆုံးရောက် သင်ကြား တတ်မြောက်တော် မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကို တင့်တယ်စေခဲ့လေပြီ။

(လျောင်းခြင်းကို လုံးဝမပြုပဲ) ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ စကြိုသွားခြင်း တည်းဟူသော ဣရိယာပုထ်သုံးပါး၌ မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရား ပွားများ အားထုတ်လျက် သမာပတ်ရှစ်ပါးတွင်မက အဘိညာဉ် ငါးပါး၏ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ကာ အသက်အဆုံးမှာ မြဟ္မာ့ ပြည်သို့ ကပ်ရောက်တော်မူလေပြီ။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

သုမေဓ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ **သုဒဿန မြို့တော်** ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ **သုဒတ္တမင်းကြီး**၊ မယ်တော်မှာ **သုဒတ္တာဒေဝီမိဖုရားကြီး** တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ **သုစန္ဒနစံနန်း တော်**၊ **ကဉ္စနစံနန်းတော်**၊ **သီရိဝဇ္ဇနစံနန်းတော်**တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ဗုဒ္ဓဝင်]

၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၄၁၁

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ လေးသောင်းရှစ်ထောင်သော မောင်းမမိသံ အခြံအရံရှိသည့် သုမနာဒေဝီမိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ ပုနုဗ္ဗသုမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသော ယာဉ်မှာ ဆင်ယာဉ် ဖြစ်ပြီးလျှင် တဆယ့်ငါးရက်ကြာ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ သရဏမထေရ်နှင့် သဗ္ဗကာမမထေရ် တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သာဂရမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ ရာမာထေရီမနှင့် သုရာမာထေရီမတို့ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကား မဏ္ဍုကြီးပင် ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဥရုဇေလသူဌေး နှင့် ယသဝါသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ ယသောဓရာဥပါသိကာ နှင့် သိရိမာဥပါသိကာ တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သုမေမြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်အရပ်တော်မှာ (၈၈) ရှစ်ဆယ့် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူလျက် ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည် တော်သည် ကြယ်တာရာအပေါင်းတို့ကို ထွန်းလင်းတောက်ပ ထင်စွာပြသောလမင်းကဲ့သို့၊ ထို့အတူ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာ တို့ကို ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။

ဥပမာ တနည်းသော်ကား... စကြာမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာ သည် ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာအတွင်း ထွန်းလင်း တောက်ပ သကဲ့သို့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည် တော်သည်လည်း ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာအတွင်း အမြဲပင် ထွန်းလင်းပျံ့နှံ့၍ နေ၏။

သုမေမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံလေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော

လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော် မူခဲ့၏။

ဤသုမေဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် ပိဇ္ဇာသုံးပါး အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်လျက် အား အစွမ်းသို့ရောက်ကုန်ပြီးလျှင် လောကဓံတရားတို့ကြောင့် တုန်လှုပ် ခြင်းမရှိ တာဒိဂုဏ်ရှင် သူတော်စင်စင်စစ် ဖြစ်တော်မူကြသည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့နှင့် ကောင်းစွာ ရောပြွမ်း၏။ (နေရာတိုင်း ရဟန္တာများရှိကြ၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

မနှိုင်းရှည်အပ်သည့် ကျော်စောသတင်း ရှိတော်မူကြသော ထိုအလုံးစုံကုန်သော ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့သည် ကိလေသာ မှလည်း လွတ်မြောက်တော်မူကြ၊ ဥပဓိလေးပါးမှလည်း ကင်းစင် တော်မူကြပေကုန်၏။ များသော အခြံအရံရှိတော်မူကြသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် ဉာဏ်ပညာတည်းဟူသော အလင်းရောင်ကို ထွန်းပြတော်မူကြ ပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူ ပြီးအေးတော်မူကြကုန်ပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော သုမေဓ မြတ်စွာဘုရားသည် မေဓာရာမ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်ကြီး အတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ဓာတ်တော်များမှာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်နည်းအတူ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားကြပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု အနှံ့အပြား တည်ရှိ ကြ၍ လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူတော်မူကြ လေကုန်သတည်း။

သုမေဓဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၂-သုဇာတဗုဒ္ဓဝင်

သုမေခမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် လူတို့၏ အသက်တမ်း အနှစ်(၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀) ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ အသက်ကိုးသောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္ဗာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ သုမင်္ဂလ နေပြည်တော် ဥဂ္ဂတ အမည် ရှိသော မင်းကြီး၏ ပဏာဝတီ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အမည်မှည့်သောနေ့၌ အမည်မှည့်ကြမည် ပညာရှိ တို့သည် အလောင်းမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ ဇမ္ဗူဒိပ် တကျွန်းလုံးတွင် လူအပေါင်းတို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ ကြခြင်းကို အစွဲပြုကာ သုဇာတမင်းသား ဟူ၍ အမည် မှည့်ကြလေကုန်သည်။

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် သုဇာတမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ (၁) သိရိရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဥပသိရိရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) နန္ဒရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ သိရိနန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း (၂၃၀၀၀) နှစ်သောင်းသုံးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစု

ခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း(၉၀၀၀)ကိုးထောင်တို့ ကာလ ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော် မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် သုဇာတမင်းသားသည် ထီးနန်း စိုးစံတော် မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တော်မူပြီး၍ သိရိနန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှ ဥပသေန အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သော အခါ ဟံသဝဟမည်သော မင်္ဂလာမြင်းတော်ကိုစီး၍ တောထွက် ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်း ပြုသည်ကို အတုလိုက်(အားကျ)ကာ တကုဇေသော ယောကျ်ား တို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထို တကုဇေ သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ကိုးလကြာအောင် ကျင့်ပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် သိရိနန္ဒာမြို့နေ သိရိနန္ဒာ သူဌေး၏သမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာ နို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော အတွင်း၌ နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်တွင် မဟာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ သုနန္ဒအမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ် တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ(ကြခတ်ဝါး)ပင်အရင်း ဖြန့်ခင်း လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၃၃) သုံးဆယ့်သုံးတောင် ပမာဏ ရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင် ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း မာရ်စစ်သည်မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့်ပယ်နှင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သဗ္ဗာသဗ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

သုဇာတမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ(ကြွခတ်ဝါး)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟွာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည့် (အဂ္ဂသာဝကအလျာ) ကိုယ်တော်မြတ်၏ (ဖတူ မိက္ခန္ဓာဖြစ်သည့်) သုဒဿန ညီတော်မင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်၏သား သုဒေဝ လှင်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့ဟု ကြံစည်ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူကာ သုမင်္ဂလမြို့၏အနီး သုမင်္ဂလမင်းဥယျာဉ်ကြီးသို့ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်မှူးကို စေလွှတ်၍ မိမိ၏ ညီတော် သုဒဿနမင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်၏သား သုဒေဝလှင်တို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ကို အဦးထား၍ တရားနာရန် လာရောက်ကြသော နတ်လူတို့အား ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်သည်။

(ဤကား ရှေးဦးအစ ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿန ဥယျာဉ်တော် တံခါးအနီး အင်ကြင်းပင်၏ အပါး၌ ရေမီးအစုံအစုံ ဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူလျက် တိတ္ထိတို့ကို နှိမ်နင်းတော်မူပြီးလျှင် သိကြားနတ်မင်း၏ စံနေရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာထက်၌ ဝါဆိုတော်မူကာ နတ်မြဟွာတို့အား အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအဘိဓမ္မာတရားပွဲကြီးမှာ သုံးသန်းခုနစ်သိန်းသော နတ်ဗြဟ္မာ တို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်သည်။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားသည် သုမင်္ဂလမြို့တော် ခမည်းတော်မင်းကြီးအထံသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ခြောက်သန်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြ ကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

သုဇာတမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကအစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ် ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ သုဇာတမြတ်စွာဘုရားသည် သုဓမ္မဝတီမြို့ အနီး သုဓမ္မအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး၌ ဆည်းကပ် ရောက်လာ ကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့အား တရားဟောတော်မူပြီးလျှင် ယောက်ျားပေါင်း ခြောက်သန်းတို့ကို ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းဖြစ်စေပြီး ထိုရဟန်းတို့၏အလယ်၌ ဩဝါဒပါတိမောက် ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်တော်မူသည်ရှိသော် ငါးသန်း သော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးကြီး ဖြစ်လေသည်။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

11

တတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် “ဘုရား၏ညီတော် သုဒဿန မင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ် သို့ရောက်ပြီ” ဟူသော သတင်းကောင်း ကြားရ၍ အတုလိုက် (အားကျ)ကာ “ငါတို့လည်း ရဟန်းပြုကုန်အံ့” ဟု လာရောက်ကြ သော ယောက်ျားပေါင်း လေးသိန်းတို့ကို လကျာတော်ရုံ သုဒဿနမထေရ်မြတ်သည် ခေါ်ဆောင်ကာ သုဇာတမြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့အား တရားဟောပြီးလျှင် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်စေ၍ အင်္ဂါလေးပါး ရှိသော ထိုရဟန်းတို့အစည်းအဝေး၌ ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း စကြာမင်းဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် စကြာမင်း ဖြစ်၍ “လောက၌ မြတ်စွာဘုရားပွင့်ပြီ” ဟူသော သတင်းကို ကြားရလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံ ဆည်းကပ်၍ တရားတော်ကို ကြားနာပြီးခါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့နှင့်တကွ ထီးနန်း စည်းစိမ်ကြီးကို လှူတော်မူကာ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံး၌ နေကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် အရာမ်စောင့် (ကပ္ပိယ)ပြုလုပ်ကြပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှ ထွက်သမျှ အခွန်အတုတ် ကို ယူဆောင်ပေါင်းစုကာ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား အမြဲပင် သက်န်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ သုဇာတမြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော်ကို “နောက်အခါ၌ ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော်သူမြတ်သည် လွန်စွာ မိမိစိတ်ကို ကြည်လင်စေ လျက် ဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်တို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းပြု၍ အလောင်းတော်သူမြတ်သည် သုတ် ဝိနည်းတို့နှင့်တကွ အင်္ဂါ ကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်ကို ကမ်းဆုံးရောက် သင်ကြားတတ်မြောက်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်ကို တင့်တယ်စေခဲ့လေပြီ။

(လျောင်းခြင်းကို လုံးဝမပြုပဲ) ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ စကြိုသွား ခြင်းတည်းဟူသော ဣရိယာပုထ် သုံးပါးတို့၌ မမေ့မလျော့ မြဲဟွာ- ဝိဟာရ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ်တော်မူလျက် သမာ ပတ် ရှစ်ပါးတွင်မက အတိညာဉ်ငါးပါးတို့၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကာ အသက်အဆုံးမှာ မြဲဟွာ့ပြည်သို့ ကပ်ရောက်တော် မူလေပြီ။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

သုဇာတမြတ်စွာဘုရား၏ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ သုမင်္ဂလ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ဥဂ္ဂတမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ ပဘာဝတီမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်တို့မှာ သီရိစံနန်းတော်၊ ဥပသီရိစံနန်းတော်၊ နန္ဒစံနန်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ နှစ်သောင်း သုံးထောင်သော မောင်းမိသံ အခြံအရံရှိသည့် သီရိနန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးဖြစ်ပြီး လျှင် သားတော်မှာ ဥပသေနမင်းသားဖြစ်သည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်မှာ မြင်းယာဉ်ဖြစ်၍ ကိုးလကြာ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူ ရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ သုဒဿနမထေရ်နှင့် သုဒေဝမထေရ် တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ နာရဒမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ နာဂါထေရီမနှင့် နာဂသမာလာ ထေရီမတို့ ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ကြခတ်ဝါးပင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

(ထို ကြခတ်ဝါးပင်သည် တခဲနက် ထူထဲပြည့်သိပ်သော ပင်စည် အသားရှိ၏။ အရွက်များစွာထွက်သဖြင့် နေပြောက်ထိုးနိုင်ရန် အပေါက် မရှိပေ။ ထိုဝါးပင်သည် ရှုချင်ဖွယ်ရာ စိတ်ထဲမှာ မွေ့လျော်နှစ်သက်စေ နိုင်အောင် ဖြောင့်မတ် လုံးပတ်လည်း ကြီးမားလှပေ၏။ ပင်ရင်းမှ ဝါးတလုံးတည်း တိုးပွားမြင့်တက်ကာ ထိုဝါးတလုံးထည်းမှ တဖန် အခက် များခွဲဖြာ၍ ကောင်းစွာ ဖွဲ့စည်းထားသော ဒေါင်းမြီးစည်းပမာ လွန်စွာ တင့်တယ်လှပေ၏။ ထိုဝါးပင်မှာ ဆူးများ လုံးဝမရှိသည့်ပြင် အခေါင်း လည်း များစွာမကျယ် (ပါသည်ဆိုရရုံမျှ) အခက်များသည် အရပ် လေးမျက်နှာ ပျံ့နှံ့ကာ တခက်နှင့်တခက် မကျဲသည့်အတွက် နှစ်သက် ဖွယ်ရာ အေးချမ်းပြည့်သိပ်သော အရိပ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။)

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ သုဒတ္တသူဌေးနှင့် စိတ္တသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ သုတဒ္ဓါဥပါသိကာ နှင့် ပဒုမာဥပါသိကာတို့ ဖြစ် ကြသည်။

သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်အရပ်တော်မှာ အတောင် (၅၀) ဝါးဆယ် မြင့်တော်မူလျက် အလုံးစုံကောင်းမြတ်သော အခြင်းအရာ အလုံးစုံသော ရူပကာယ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံ ပေ၏။

သုဇာတမြတ်စွာဘုရား၏ (အတုမရှိသော ရှေးဘုရားတို့၏ ကိုယ်တော်ရောင်နှင့်သာ တူသည့်) ကိုယ်တော်ရောင်သည် လက်ဝန်းကျင် အရပ်မျက်နှာတို့သို့ အလိုတော်ရှိသမျှ ထိုမှ ဤမှ ထွက်ကြကွန့်မြူးပေ၏။ နှိုင်းရှည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပေ။ တစုံတခု နှင့်မျှ အတုမရှိပဲ နှိုင်းခိုင်းဖွယ်ဥပမာကို လွန်မြောက်ပေ၏။

သုဇာတမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၉၀၀၀၀)ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ့လေးပုံ့) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာ ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော် မူခဲ့၏။

သမုဒြာ၌ တအိအိ တရွရွ ထကြွနေသော လှိုင်းတံပိုးသည် ဆန်းကြယ်သကဲ့သို့၎င်း၊ ကောင်းကင်၌ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တလက် လက် ထွန်းပနေကြသော နက္ခတ်ကြယ်တာရာအပေါင်းတို့သည် ဆန်းကြယ်ကုန်သကဲ့သို့၎င်း၊ ထို့အတူပင်လျှင် သုဇာတမြတ်စွာ ဘုရား၏သာသနာတော်သည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ဖြင့် တင့်တယ် ဆန်းကြယ်လှပေ၏။

သံဝေဂ

အတုမရှိသော ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသည့် ထိုသုဇာတမြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း၊ အတုမရှိသော ထို ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့သည်၎င်း ထို အလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ ခပ်သိမ်း သော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲနိုင်သော အနှစ်သာရမရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားသည် သိလာရာမ အမည်ရှိသော အရာမကြီး

အတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူ၏။ ထိုအရာမိမ့်ပင်လျှင် (ရှေးဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း) တည်ထားအပ်သော သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် သုံးဂါဝုတ် အမြင့် ရှိလေသည်။

သုဇာတဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၃-ဝိယဒဿီဗုဒ္ဓဝင်

သုဇာတမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံး သွားပြီးနောက် ဤကမ္ဘာမှ နောက်ပြန် ရေတွက်လျှင် ကမ္ဘာပေါင်း (၁၈၀၀) တထောင်ရှစ်ရာထက်၌ တခုသော (၀ရ) ကမ္ဘာတွင် (၁) ဝိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ (၂) အတ္ထဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ (၃) ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ ဘုရားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူကြရာ ရှေးဦးစွာပွင့်တော်မူသော ဝိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်း အရာကား.....

ဝိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော် တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ သုဗျေဝတီ နေပြည်တော် သုဒတ္တ အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ စန္ဒာဒေဝီ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဝရုဏအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်ကို အမည်မှည့်သောနေ့၌ လူအပေါင်း အား ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ပြာဋိဟာအထူးပြုသော ကြောင့် ဝိယဒဿီမင်းသား ဟူ၍ အမည်မှည့်ကြကုန်သည်။

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ပိယဒဿီမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) သုန်မ္မလရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဝိမလရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ဝိရိဂုဟာရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ ဝိမလာဒေဝီ မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း (၃၃၀၀၀) သုံးသောင်းသုံးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း(၉၀၀၀) ကိုးထောင်တို့ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ပိယဒဿီမင်းသားသည် ထီးနန်း စိုးစံတော်မူစဉ် နိမိတ်ကြီး လေးပါးကို မြင်တော်မူပြီး၍ ဝိမလာဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှ ကဉ္ဇနာဝေဠု အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားဖြင့် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက်(အားကျ)ကာ တကုဇွေသော ယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုတကုဇွေသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်လကြာအောင် ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ဝယ် ဝရုဏ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာနေ ဝယဘ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏သမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာ နို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော၌ နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ သုဇာတ အမည်ရှိသော တက္ကတွန်း လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ(ရေခံတက်)ပင်ရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်

နှင့် တပြိုင်နက် (၅၃) ငါးဆယ့်သုံးတောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း မာရစစ် သည်မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့်ပယ်နှင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထွား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ဝိယဒသိမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ(ရေခံတက်)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် အတိုင်း ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူတကွ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်ကို သိတော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ နေရာအရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ဥသဘဝတီ မြို့၏အနီး ဥသဘဝတီဟူ၍ပင် အမည်ရှိသော မင်းဥယျာဉ်၌ သက်ဆင်းတော် မူပြီးသော် ရဟန်းပေါင်း တကုဇ္ဇေဝန်းရံလျက် တရားနာ လာ ရောက်ကြသော နတ်လူတို့အား ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြား တော်မူကြမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ် ဒေသနာကို ဟော ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဇ္ဇေတသိန်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ် တရားထူးကို ရကြကုန်သည်။

(ဤကား ရှေးဦးအစ ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ဥသဘဝတီမြို့၏အနီး သုဒဿန တောင်၌ သုဒဿနနတ်မင်းသည် စိုးအုပ်တည်နေ၏။ ထိုသုဒဿန နတ်မင်းသည် ဖောက်ပြန်မှားယွင်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကို ယူသူ ဖြစ်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်တကျွန်းလုံး၌ နေထိုင်ကြကုန်သော လူအပေါင်း တို့သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထိုနတ်မင်းအား တသိန်းတန်သော ပူဇော်ဖွယ်ရာ ဗလိနတ်စာကို ရှေးရှုဆောင်ယူ ပူဇော်ကြကုန်၏။ ထိုသုဒဿနနတ်မင်းသည် ဥသဘဝတီဘုရင်ဖြစ်သော လူမင်းနှင့်

တကွ တနေရာတည်း၌ နေထိုင်ကြပြီးလျှင် တကျွန်းလုံး၏ ပူဇော် ပသခြင်းကို ခံယူကြကုန်၏။

(နတ်များကိုဖြစ်စေ ဘုရင်မင်းမြတ်များကိုဖြစ်စေ ဆက်သအပ်သော အရာဝတ္ထုတို့ကို ပါဠိလို “ဗလိ” ဟု ခေါ်၏။ ထိုဗလိဟုခေါ်သောပစ္စည်းကို နတ်များအား ဆက်သ တင်မြှောက်သည်ကို “ဗလိနတ်စာကျေးသည်” ဟု လူအများ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ “ဗလိနတ်စာကျေးသည်” ဟူသော ဤ စကားတွင် ဗလိမှာ ပါဠိဖြစ်၍ နတ်စာကျေးသည်ဟူသော မြန်မာ စကားနှင့် တွဲဖက်သုံးစားခြင်းဖြစ်သည်။ နတ်များအား စားသောက်ရန် အစာဆက်သ ကျေးမွေးခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းတို့အား ဆက်သခြင်းကိုမူ အခွန်တော်ဆက်သည် အခွန်တော်ဆောင်သည်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။)

ထိုအခါ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿနနတ်မင်း၏ မှားယွင်းသော မိစ္ဆာအယူကို ပယ်ဖျောက်အံ့ဟု ကြံစည်တော် မူ၍ ထိုသုဒဿနနတ်မင်း ဘီလူးအစည်းအဝေးသို့ သွားရောက် နေခိုက် ထိုနတ်မင်း၏ ဗိမာန်သို့ ကြွရောက်တော်မူကာ အသရေ ရှိသော အိပ်ရာထက်သို့ တက်၍ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် တို့ကို လွှတ်လျက် တန်ဆောင်မုန်းလ သရဒရာသီအခါ ယုဂန္ဓိရ် တောင်ထိပ်မှထွက်ပေါ်သော နေဝန်းကဲ့သို့ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ ထိုသုဒဿနနတ်မင်း၏ အခြံအရံအလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကြ သော နတ်တို့သည် ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်း စသည်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်၍ ခြံရံကာ နေကြကုန်၏။

သုဒဿနနတ်မင်းသည်လည်း နတ်ဘီလူးတို့၏ အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာသောအခါ မိမိဗိမာန်မှ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့ ထွက်ပေါ် ကွန့်မြူးနေသည်တို့ကိုမြင်၍ “တပါးသော နေတို့၌ ငါ့ဗိမာန်၏ ဤသို့ သဘောရှိသည့် များစွာသောအရောင် ထွန်း တောက်ခြင်းအသရေကို ငါ မမြင်ရစဘူး၊ ဤငါ့ဗိမာန်အတွင်း၌ ဝင်ရောက်နေသူကား အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော၊ နတ်လေ လော” ဟု ကြံစည် ကြည့်ရှုလတ်သည်တွင် တန်ဆောင်မုန်းလ သရဒရာသီအခါ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်မှ ထွက်ပေါ်သော နေမင်း ကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် တည်းဟူသော ကွန်ရက်ဖြင့်

လွန်စွာ ထွန်းတောက်လျက် သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ “ဤ ဦးပြည်းရဟန်းသည် ငါ၏ အခြံအရံ အလုပ်အကျွေး နတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြတ်သောအိပ်ရာထက်၌ နေတိ၏ တကား” ဟု အမျက်ထွက်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော စိတ်နှလုံးရှိရကား “ကိုင်း... ငါသည် ဤရဟန်းအား ကိုယ်စွမ်းကို ပြပေအံ့” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် ထို သုဒဿနတောင်ကြီး တခုလုံးကို တခဲနက် မီးလျှံဖြစ်အောင် ပြုလေ၏။

ထိုသို့ပြုပြီးသော် “ရဟန်းဦးပြည်းသည် ဤ မီးလျှံဖြင့် ပြာဖြစ်လေပြီလော” ဟု ကြည့်ရှုသောအခါ များစွာသော ရောင်ခြည်တော် ကွန်ရက်ကို ဖြန့်လွှတ်သဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ထွက်သည့် မြတ်သောကိုယ်တော်ရှိ၍ ကြည်လင်သော မျက်နှာတော် အဆင်းဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ “ဤ ရဟန်းသည် မီးလောင်ခြင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိ၏။ ကိုင်း... ငါသည် ဤရဟန်းကို ကြီးစွာသော ရေထုဖြင့် တိုက်မျောနှစ်မြှုပ်၍ သတ်ပေအံ့” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် အလွန်နက်လှစွာသော ရေထုကြီးကို ဗိမာန်သို့ ရှေးရှု အဟုန်ဒီးဒီး စီးသွားစေလေသည်။ ရေတင်းကျမ်းပြည့်၍နေသော ဗိမာန်အတွင်း သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော် ချည်တမျှင်မျှကို၎င်း မွေးညင်းတော် တပင်မျှကို၎င်း ရေမစွတ်နိုင်ချေ။

ထို့နောက် သုဒဿနနတ်မင်းသည် ဤနောက်နည်းဖြင့် ရဟန်းကြီးသည် အသက်ရှုခွင့်မရပဲ သေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူး၍ ရေထုကြီးကို မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌သာ တစုတည်း စုရုံးကြည့်ရှုပြန်သည်တွင် မြတ်စွာဘုရားကို စိမ်းညိုသော ရေအယဉ်အကြားသို့ ရောက်လျက် တန်ဆောင်မုန်းလ ညဉ့်အခါတောက်ပသော လမင်းပမာ အထူးထူးသော ရောင်ခြည်ကွန်ရက်အပေါင်းဖြင့် တင့်တယ်တော်မူကာ မိမိ၏နတ်ဘီလူးပရိသတ် ဝန်းရံလျက် ထိုင်နေတော်မူသည်ကိုမြင်၍ အမျက်ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပဲ “ကိုင်း... မသေလျှင် သေသည့်နည်းဖြင့် ရဟန်းကြီးကို သတ်ပေအံ့” ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် လက်နက်ကိုးမျိုး မိုဗ်းကြီးကို ရွာသွန်းစေလေ

တော့သည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်းခိုးအာနုဘော်ကြောင့် အလုံးစုံသော လက်နက်မျိုးတို့သည် အထူးထူး အထွေထွေ တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ရှိလျက် ရနံ့ကောင်း ကြိုင်လှိုင်သည့် ပန်းခိုင် ပန်းကုံးများဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း ကျရောက်လေကုန်သည်။

ထို့နောက် သုဒဿနနတ်မင်းသည် ထိုသို့သော အံ့ဩဖွယ်ကို မြင်ရလျှင် (ကြည်ညိုရမည့်အစား) အလွန်ပင် မခံမရပ်နိုင်အောင် အမျက်ထွက်ရကား (ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ကာ) မိမိ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဆွဲကိုင်၍ မိမိ၏ ဘုံဗိမာန်မှ ထုတ်ပစ်လိုသည်ဖြစ်၍ မြှောက်ချီပြီးလျှင် မဟာ သမုဒြာကို ကျော်လွန်ကာ စကြဝဠာတောင်သို့ အရောက်သွားပြီး သော် “အသို့နည်း ရဟန်းကြီးသည် ရှင်လေသလော၊ သေလေ သလော” ဟု ကြည့်ရှုပြန်သည်တွင် (အိပ်မက်၌ကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ) ထိုဘုံဗိမာန်အတွင်း မူလနေရာ၌ပင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး နေသည်ကိုမြင်၍ “ဩ... ဤ ရဟန်းသည် တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးလှပေ၏။ ငါသည် ဤရဟန်းကို ဤဘုံဗိမာန်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ် မြင်းငှါ စွမ်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ အကယ်၍ ယခုကဲ့သို့ ပြုမူ နေသော ငါ့ကို တစုံတယောက်သောသူ သိရှိသွားခဲ့သော် ငါ့အား များစွာပင် အကျော်အစောမဲ့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရကား တစုံ တယောက်မျှမမြင်မီ ဤရဟန်းကိုရော ဘုံဗိမာန်ကိုပါ စွန့်ပစ်၍ ငါသွားတော့အံ့” ဟု ကြံစည်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿနနတ်မင်း၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ သုဒဿနနတ်မင်းကို ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေတော်တို့၌ ဆုပ်ကိုင်လျက်နေသည်ကို နတ်လူအများ မြင်နိုင်ကြရန် အဓိဋ္ဌာန် တော်မူလေ၏။ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူသည့်အတိုင်း သုဒဿနနတ်မင်း သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဘုံဗိမာန်ကို (မိမိကြံသည့်အတိုင်း) စွန့်ခွါ၍ မသွားနိုင်ပဲ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက်သာ တည်ရှိနေလေတော့သည်။

ထိုနေ့သည်ကား ဇမ္ဗူဒိပ်တက္ကန်းလုံးရှိ တရုတ်တပါးသော မင်းအပေါင်းတို့ သုဒဿန နတ်ဘီလူးမင်းအား မလိနတ်စာ ပူဇော်ရန် တညီတညွတ်တည်း စည်းဝေးလာရောက်ကြသောနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုတရုတ်တပါးသော မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ကိုင်၍နေသော သုဒဿန နတ်ဘီလူးမင်းကို မြင်ကြ၍ “ငါတို့၏ နတ်ဘီလူးမင်းသည် ရဟန်းမင်းဖြစ်တော် မူသော ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရားအား ခြေဆုပ်လက်နယ်အမှုကို ပြုလုပ်နေ၏။ ဩ...မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးထိုက်ပါပေကုန်စွာ၊ ဩ...ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည် ထူးကဲလွန်မြတ်ပေကုန်စွာ” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိကြကုန်လျက် ဦးခေါင်းထက်၌ လက်အုပ်ကို တင်ထားကြကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍နေကြလေကုန်သည်။

ထိုအစည်းအဝေး၌ ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿန နတ်ဘီလူးမင်းကို အမှူးပြု၍ တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော် မူ၏။ ထိုအခါ ကုဇ္ဇေကိုးသောင်းသော နတ်လူတို့သည် အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယဓမ္မာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ကိုးယူဇနာကျယ်ဝန်းသော ကုမုဒ မြို့တွင် (ငါတို့မြတ်စွာဘုရား၏ ရန်သူ ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့) ပိယဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ ရန်သူဖြစ်သည့် သောဏမည်သော ရဟန်းယုတ် သည် ကုမုဒဘုရင်၏ သားတော် မဟာပဒုမမင်းသားနှင့် တိုင်ပင်၍ ထိုမင်းသားကို ခမည်းတော် ကုမုဒဘုရင်မင်းကို သတ် စေပြီးလျှင် တဖန် ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရားကို သတ်အံ့သောငှါ အထူးထူး အထွေထွေ ကြံစည်အားထုတ်သော်လည်း မသတ်နိုင် ရကား ဒေါဏမုခ အမည်ရှိသော မင်းစီးဆင်၏ ဆင်ဦးစီး ယောက်ျားကို ခေါ်ယူဖြားယောင်းပြီးလျှင် “ပိယဒဿိမြတ်စွာ ဘုရား ဤမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွသောအခါ ဒေါဏမုခဆင်ကို လွှတ်၍ ပိယဒဿိ ရဟန်းကြီးကို သတ်လော့” ဟူ၍ ပြောကြား လေသည်။

ထိုအခါ ဆင်ဦးစီးသည် စီးပွားရှိ-မရှိကို ဆင်ခြင်တတ်သည့် ဉာဏ်ကင်းမဲ့သူဖြစ်ရကား “ဤသောဏရဟန်းသည် မင်းကျွမ်းဝင်သော ရဟန်းဖြစ်သည်၊ သူ-မနှစ်သက်လျှင် ငါ့ကို ရာထူးမှသော်လည်း ချစ်ပစ်ပေးလိမ့်မည်” ဟု ကြံစည်စဉ်းစားပြီးလျှင် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ (နောက်တနေ့၌) မြတ်စွာဘုရားသခင် မြို့တော်အတွင်း ဆွမ်းခံဝင်မည့်အချိန်ကို ကောင်းစွာမှတ်ယူ၍ ဒေါဏမုခ ဆင်မင်းထံ သွားရောက်ပြီးလျှင် အမှန်ကျနေသော ဆင်ကြီးကို တိုးတက် မူးယစ်အောင် ပြုလုပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ဖို့ရန် စေလွှတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါဏမုခဆင်သည် လွတ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် လမ်း၌တွေ့ကြုံသမျှသော ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ကို နင်းသတ် နှိပ်စက်၍၎င်း တွေ့ရှိသမျှသော အဆောက်အဦတို့ကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး၍၎င်း သိန်း၊ စွန်၊ ကျီး၊ လင်းတတို့ တသောသော ဝန်းရံကာ လူသားစား ဘီလူးကြီးပမာ မိမိနင်းသတ်အပ်သော ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားစသည်တို့၏ အသားကို ထုတ်နုတ်စားသောက်ကာ တပည့်ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံဝင်လာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ဘုရားသို့ ရှေးရှုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တိုင်းနေပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့သောစိတ် ပူပန်သောစိတ်တို့ ယိုဖိတ်လုမတတ် ရင်တွင်းဝယ် ပြည့်ကျပ်ကုန်လျက် ပြာသာဒ်၊ တံတိုင်း၊ ကျောက်ခုံ၊ အုဋ်ခုံ၊ သစ်ပင် စသည်တို့သို့ ကပ်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ ရှေးရှု မျက်နှာမူ၍ ပြေးလာသော ဆင်ကြီးကို မြင်ကြလေသော် ဟာ-ဟာ ဟူသော အသံကို ပြုကြလျက် အချို့ဒါယကာများက ဆင်ကြီးကို တားမြစ်ရန် အမျိုးမျိုး အားထုတ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော ဆင်မင်းသည် ဒေါဏမုခတိရစ္ဆာန်ဆင်မင်း ကိုယ်တော်မြတ်သို့ ရှေးရှု မျက်နှာမူ၍ ပြေးလာသည်ကို မြင်တော်မူလျှင် မဟာကရုဏာ ဖြန့်တော်မူကာ အေးမြသော စိတ်နှလုံးရှိတော်မူလျက် မေတ္တာ မြဟူစိုရဖြင့် ထို ဆင်ကြီးကို ဖြန့်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ

ဒေါဏမုခဆင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာတော် ပျံ့နှံ့၍ နူးညံ့သော စိတ်နှလုံးရှိရကား မိမိပြစ်မှားမိသော အပြစ်ကို သိလျက် အလွန်ရှက်လှသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်၌ ပကတိ ရပ်တည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် မဝံ့နိုင်ပဲ မြေကြီးထဲသို့ ဝင်အံ့လာကဲ့သို့ပင် ဦးခေါင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝက်စင်းလေ တော့၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ကြ၍ တိုင်းနေပြည်သူ လူအပေါင်း တို့သည် နှစ်ထောင်းအားရခြင်းဖြင့် ပြည့်ဝသော စိတ်နှလုံးရှိကြ လျက် ခြင်္သေ့၏ အသံကဲ့သို့ ကောင်းချီးပေးကာ ကြွေးကြော် အော်ဟစ်သော အသံကို ပြုကြလေကုန်၏။ အလွန်တရာ မွှေးကြိုင် လှသော ရနံ့ရှိသည့် ပန်း စန္ဒကူး နံ့သာမှုန့် အဆင်တန်းဆာ စသည်တို့ဖြင့် ထိုဒေါဏမုခဆင်မင်းကို အထူးထူး အထွေထွေ ပူဇော်ကြလေသည်။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခေါင်းပေါင်း အဝတ်တို့ကို လည်း ပစ်မြောက်ကြလေကုန်၏။ ကောင်းကင်မှလည်း နတ်စည် ကြီးများ ရွမ်းကြလေကုန်၏။

(ဤဒေါဏမုခဆင်မင်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် တော်အခါက နာဠာဂီရိဆင်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်သို့ ရောက်၍ ရှိသေစွာ ဝပ်သောအခါ လူအပေါင်းတို့က အဆင်တန်းဆာ အမျိုးမျိုး စသည်တို့ကို ဆင်ပေါ်သို့ ပစ်ကြကုန်၏။ ထိုပစ်အပ်သော အဆင်တန်းဆာ အမျိုးမျိုး စသည်တို့သည် ဆင်တစ်လိုက်လုံးကို အုပ်ဖုံး ၍ နေကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ နာဠာဂီရိဆင်ကို နေပါလေသော် (ဥစ္စာစောင် ဆင်ကြီး) ဟူ၍ ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။ ထိုနေပါလ ဆင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေလှစွာ နောက်ဆုတ်သွား၍ မိမိမင်းကုပ်အတွင်း ဝင်မိသောအခါ စပုံကျန်ရစ်နေသော အဆင်တန်းဆာ အမျိုးမျိုးတို့မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အဓိဋ္ဌာန်ချက်အရ ပစ္စည်းရှင်များဟံ့သို့သာ တဖန် ပြန်ရောက်ကြကြောင်း (စူဠဟံသဇာတ် အဋ္ဌကထာမှာ) လာရှိသည်။ ထို့အတူပင် ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရားလက်ထက် ဒေါဏမုခဆင်၏ အရာ မှာလည်း လူအများက မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ကြခြင်း မဟုတ်ပဲ ဆင်အား ချီးမြှောက်ပေးကမ်းကြခြင်းသာ ဖြစ်တတ်လေကုန်၏။)

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းလျက်နေသော ဒေါဏမုခဆင်မင်း၏ ဦးထိပ်ကို လက်ဝါး တော်ဖြင့် သုံးသပ်တော်မူ၍ ထိုဆင်၏ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် သင့်လျော်သော တရားဒေသနာဖြင့် ဆင်ကို ဆုံးမတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဆုံးမအပ်သော ဆင်မင်းသည် သတိ အမှတ်ရကာ လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသည်ဖြစ်၍ ဝိနည်းအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော တပည့်ရဟန်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား နေပါလ ဆင်မင်းကို ဆုံးမသကဲ့သို့ ဒေါဏမုခဆင်မင်းကို ဆုံးမပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ ပေါင်းစုမိသော လူအများ အစည်းအဝေးဝယ် တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေရှစ်သောင်းသောသူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယဓမ္မာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္ဓိပါတ

ပိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးသုံးကြိမ် ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ သုမင်္ဂလမြို့တော်ဝယ် ပါလိတအမည်ရှိသော မင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်၏သား သဗ္ဗဒဿီလင်ဟူ၍ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် (အဂ္ဂသာဝကအလျာ) တို့သည် ပိယဒဿီမြတ်စွာ ဘုရား ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလာရာ မိမိတို့၏မြို့သို့ ရောက်တော် မူသည်ဟု ကြားရ၍ ကုဋေတသိန်းသော အခြွေအရံ ယောက်ျား တို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ ခရီးဦး ကြိုဆိုမှု ပြုကြလျက် ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားကို ကြားနာကြရပြီး ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေးလှူကြကုန်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက် သောနေ့တွင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော ဆွမ်း အနုမောဒနာ တရားပွဲကြီးအဆုံး၌ ကုဋေတသိန်းသော အခြွေ

ဗုဒ္ဓဝင်္ဂါ

ဇ-နှစ်ကျပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၄၃၁

။

အရံ ယောက်ျားတို့နှင့်တကွ ရဟန်းပြုကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ထိုကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့၏အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ သုဒဿနနတ်ဘီလူးမင်းကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားဆုံးမတော်မူသော အစည်းအဝေးကြီးတွင် ကုဋေကိုးဆယ်သော ယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုကုဋေကိုးဆယ်သော ရဟန်းတို့ ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက်တဖန် ဒေါဏမုခဆင်မင်းကို ဆုံးမချေချွတ်သောပွဲ၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုကုဋေရှစ်ဆယ်သော ရဟန္တာအရှင် မြတ်တို့၏အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ကဿပလင်ဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဗေဒင်သုံးရပ် ကမ်းဆုံးခတ်အောင် တတ်မြောက်သိမြင် ကဿပအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလင်ဖြစ်၍ ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍ သဒ္ဓါတရား လွန်စွာ ဖြစ်ပွားပြီးလျှင် ကုဋေတသိန်းသောဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်၍ အလွန်ကောင်းမြတ်သော

သံဃာ့အရာမကြီး တည်ဆောက်ပြီးသောအခါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ထိုအရာမကြီးကို လှူဒါန်း၍ ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကာ အမှတ်တမဲ့ (ပေါ့လျော့စွာ) နေရမည်ကို လန့်ကြောက်သော စိတ်ရှိလျက် သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်တကွ ငါးပါးသော သီလတို့ကို မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်ကျင့်သုံးတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ အလောင်းတော် ကဿပလုင်ကို ပိယဒဿီမြတ်စွာ ဘုရားသည် သံဃာ့အလယ်၌ နေတော်မူလျက် “ဤ ကဿပလုင်သည် ဤကမ္ဘာမှနောက် ကမ္ဘာတထောင်ရှစ်ရာထက်၌ ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားသကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော်သူမြတ်သည် လွန်စွာ မိမိစိတ်ကို ကြည်လင်စေလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ပိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ သုဇည ဝတီမြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ သုဒတ္တမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော်သုံးဆောင်တို့မှာ သုနိဗ္ဗလရွှေနန်းဆောင်၊ ဝိမလရွှေနန်းဆောင် နှင့် ဝိရိဂုဟာရွှေနန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ သုံးသောင်း သုံးထောင်သော မောင်းမိသံ အခြံအရံရှိသည့် ဝိမလာဒေဝီမိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ ကဉ္စနာဝေဠမင်းသား ဖြစ်သည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်မှာ သုဇာနည်မြင်း ကသော ရထားယာဉ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ခြောက်လ ကြာ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ ပါလိတမထေရ်နှင့် သဗ္ဗဒဿီမထေရ် တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သောဘိတမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ သုဇာတာထေရီမ နှင့် ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမ တို့ ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ရေခံတက်ဖင် ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ သဗ္ဗကဿူဋ္ဌေး နှင့် ဓမ္မကဿူဋ္ဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ ပိသဒဓါဥပါသိကာ နှင့် ဓမ္မဒိန္နာဥပါသိကာ တို့ ဖြစ်ကြ သည်။

ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် မနှိုင်းရှည်နိုင်သော အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ တော်မူပေ၏။ အရပ်တော်အမြင့်မှာ အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်လျက် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်ကြီးနှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူလှပေ၏။

အတုမရှိသော ပိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ရောင် ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပသော မီးရောင် လရောင် နေရောင်တို့ မရှိ ကုန်။ မီးရောင် လရောင် နေရောင်တို့ကို သာလွန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ရောင်ကသာ ထွန်းတောက်ပတော်မူလေသည်။

ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ်(၉၀၀၀၀)ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက် တမ်း၏ ငါးပုံလေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟ္ဗာသတ္တဝါတို့ကို သံသရာရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင် တော်မူခဲ့လေသည်။

သံဝေဂ

အတုမရှိသော ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသည့် ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိသော သာဝကအစုံ စသည်တို့သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲနိုင်သော အနှစ်သာရမရှိ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား... ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် ရဟန်းမြတ်ဖြစ်တော်မူသော ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အဿတ္ထအရာမ် (ညောင်ဗုဒ္ဓဟေအရာမ်) ကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခဲ့ရာ ထိုအရာမ်အတွင်း၌ပင်လျှင် (ရှေးဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း) တည်ထားအပ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် သုံးယူဇနာအမြင့် ရှိလေသည်။

ပိယဒဿီဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၄-အတ္ထဒဿီဗုဒ္ဓဝင်

ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့် နောက် (ဘုရားသုံးဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာဖြစ်၍ ဝရကပ်ကမ္ဘာပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကြည်လင်စွယ် စင်ကြယ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် မဏ္ဍကပ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသင့်သော) ထိုကမ္ဘာ၌ပင် လူတို့၏ အသက်တမ်း အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀)ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ်ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ လူတို့အသက် အနှစ် တသိန်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌

စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟွာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လှူပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ သောတာဏနေပြည်တော် သာဂရမင်းကြီး၏ သုဒဿနာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ သုစိန္တနအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်၌ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားမြင်တော်မူသောအခါ၌ ဆွေမျိုးအဆက်ဆက် ဆင်းသက်လာကာ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလကပင် မြေအတွင်း သိုမှီးမြှုပ်နှံထားသဖြင့် မြှုပ်နှံရာ ဒေသကို မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိနေကြသော မြေမြှုပ်ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာတို့ကို ပိုင်ရှင်တို့သည် မြှုပ်နှံထားရင်း နေရာကို သိမြင်ပြန်လည်ရရှိကြသောကြောင့် အလောင်းမင်းသားကို အမည်မှည့်သောနေ့တွင် အတ္ထဒဿီမင်းသားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြလေကုန်သည်။

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် အတ္ထဒဿီမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) အမရဂိရိရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) သုဂိရိရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ဝါဟနရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ ဝိသာခါဒေဝီ မိဖုရားကြီးအမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း (၃၃၀၀၀) သုံးသောင်းသုံးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀၀) တသောင်းတို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် အတ္ထဒဿီမင်းသား ထီးနန်းစိုးစံတော်မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တော်မူပြီး၍ ဝိသာခါဒေဝီမိဖုရားကြီးမှ

သေလအမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ သုဒဿန အမည်ရှိသော မြင်းကိုစီးကာ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ကာ ကိုးကုဋေသော ယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုကိုးကုဋေ သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ရှစ်လကြာအောင် ကျင့်ပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ သုစိန္တရအမည် ရှိသော နဂါးမအား ပသပူဇော်ရန် ချိုမြိန်သော ဃနာနို့ထမင်းကို လှူအပေါင်းတို့ယူဆောင်လာကြရာ နဂါးမသည် ထိုဃနာနို့ထမင်း ကို မိမိ မသုံးဆောင်ပဲ ပူဇော်ပသလာသော လှူအများအား မိမိ ကိုယ်ကို ထင်ရှားပြကာ ရှေ့ခွက်နှင့်တကွ ဘုရားအလောင်းတော် အား လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေသည်။ ထိုသို့ နဂါးမလှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော အတွင်း၌ နေ့သန့် (နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်း အချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပားတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ မဟာရုစိအမည်ရှိသော နဂါးမင်းလှူဒါန်းအပ် သည့်သမန်းမြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ (စကား) ပင်အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၅၃) ငါးဆယ့် သုံးတောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက် လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ အင်္ဂါ လေးပါးရှိသောဝီရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး၌ဆိုအပ် ပြီးသည့်အတိုင်း မာရ်စစ်သည် မိုလ်ပါကို မှတ်လွှင့် ပယ်နှင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် သဗ္ဗာသဗ္ဗုဒ္ဓ သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့် နောက် မဟာဗောဓိ (စကား) ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တ- သတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရား

ဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် ကိုးကုဋေသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ် ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ကြံစည် ဆုံးဖြတ် တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု တဖန် ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သော် အနောမမြို့၏ အနီး အနောမဥယျာဉ်ကြီး၌ နေကြသည်ကို မြင်တော်မူပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်၍ ထိုရဟန်းတို့နေရာ အနောမ ဥယျာဉ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကိုးကုဋေသော ရဟန်းတို့သည် အတ္တဒဿီမြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညို လှသောစိတ်ဖြင့် ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ကို ပြုစုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ရာက နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော် မြတ်နှင့် ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် ကိုးကုဋေသော ရဟန်းတို့ကို အစအဦးပြုကာ တရားနာလာရောက်ကြသော နတ်လူအပေါင်း တို့အား ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေတသိန်းသော သတ္တဝါတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ အတ္တဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ထိုနတ် ပြည်၌ နတ်မြဟ္မာ အပေါင်းတို့အား အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြား တော်မူသည်ရှိသော် နတ်မြဟ္မာပေါင်း ကုဋေတသိန်းတို့ မဂ်ဖိုလ် တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ အတ္ထဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်နေပြည်တော် ခမည်းတော်မင်းကြီးထံသို့ ကြွသွားတော်မူကာ ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူသကဲ့သို့ ခမည်းတော် သာဂရမင်းကြီး၏ စံရာ သောဘဏမ္မိသို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ခမည်းတော် သာဂရမင်းကြီး အမှူးရှိသော ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့ အား တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေ တသိန်းမျှသော လူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ကတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ သုစန္ဒကမ္မိတွင် (အဂ္ဂသာဝကအလျာ ဖြစ်ကြသည့်) သန္တအမည်ရှိသော မင်းသားနှင့် ဥပသန္တအမည် ရှိသော ပုရောဟိတ်သားတို့သည် ဗေဒင်သုံးပုံနှင့်တကွ အလုံးစုံ သော အယူအမျိုးမျိုးတို့၌ အနှစ်သာရကို မရနိုင်ကြောင်း သိမြင် ကြ၍ မြို့တော်လေးမျက်နှာ တံခါးလေးပေါက်တို့၌ ပညာရှိ လေးယောက်တို့နှင့်တကွ - ရဲရင့်သောလူများကို “သင်တို့သည် ပညာရှိသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များကို မြင်သော်၎င်း ကြားသော်၎င်း ငါတို့ထံမှောက် လာရောက်လျှောက်ထားကြရမည်” ဟု မှာကြား ကာ အစောင့်ထားကြကုန်၏။

ထိုအခါ လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော အတ္ထဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ တပည့်သံဃာအပေါင်း နှင့်တကွ သုစန္ဒကမ္မိသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီဆိုက်ရောက်တော်မူလာ ရာ အစောင့်ထားအပ်သောသူတို့သည် မင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ် သားတို့ထံ သွားရောက်ကာ မြတ်စွာဘုရား သုစန္ဒကမ္မိသို့ ကြွချီ ဆိုက်ရောက်တော်မူလာကြောင်း လျှောက်ထားကြသောအခါ

သန္တမင်းသားနှင့်ဥပသန္တပုရောဟိတ်သားတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားရလျှင် အလွန်ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကြ၍ အခြံအရံ တထောင်တို့နှင့်တကွ အဆောတလျှင် မြို့ပြင်သို့ထွက်ကြ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုမှု အရိုအသေရှိခိုးမှု ပင့်ဖိတ်မှုပြုပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား အသဒိသ မဟာဒါနကြီး ပေးလှူပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အလုံးစုံမြို့နေသူ လူအပေါင်းတို့နှင့် အတူတကွ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားကို နာကြားကြကုန်၏။ ထိုနေ့၌ ကိုးသောင်းရှစ်ထောင်သော လူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူသည်တွင် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းဖြစ်ကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်။ ထို ရဟန်းပရိသတ်တို့၏ အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် အတ္ထဒဿိ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်မြတ်၏ သားတော်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သေလရဟန်းအား တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ရှစ်သောင်းရှစ်ထောင်သော လူတို့သည် သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပွားကာ မြတ်စွာဘုရားအထံ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းခံသည်တွင် မြတ်စွာဘုရားက ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ကြပြီးလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း ပရိသတ်တို့၏ အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္တိပါတ

တဖန် မဟာမင်္ဂလာတရားတော်ကို နာကြားရန် ရောက်ရှိကြသော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အစည်းအဝေးဖြစ်သည့်

တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် နတ်လူအပေါင်းတို့အား တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၍ ခုနစ်သောင်းရှစ်ထောင်သောသူတို့ကို အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ရောက်စေပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဝေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း သုသီမရသေ့ဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် စမ္ပက အမည်ရှိသောမြို့၌ သုသီမ အမည်ရှိသော တလောကလုံးက သူတော်ကောင်းကြီးဟူ၍ သမုတ်အပ်၊ သိမှတ်အပ်သည့် ပုဏ္ဏား သူကြွယ်ကြီးဖြစ်ပြီးလျှင် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အစုစုကို ဆင်းရဲနွမ်း ညှိုးသူ၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူ၊ အထီးကျန်သူ၊ ခရီးသွားသူ စသည်တို့အား စွန့်ကြဲလှူဒါန်း ပေးကမ်းခဲ့၍ ဟိမဝန္တာ၏အနီးသို့ သွားပြီးလျှင် ရှင်ရသေ့ပြုလုပ်ကာ သမာပတ်ရှစ်ပါး အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်ပွားစေလျက် တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးမားထက်မြက်သော ရသေ့သူမြတ်ဖြစ်၍ လူများအပေါင်းအား ကုသိုလ်တရားတို့၏ အပြစ်မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ အကုသိုလ်တရားတို့၏ အပြစ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း ဟောကြား ဖော်ပြ၍ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူမည့်အခါကို ငွ်ဆိုင်းစောင့်မြော် တည်နေတော်မူ၏။

ထိုမှ နောက်အခါ၌ အတ္ထဒသီမြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ ဖြစ်ပွင့်တော်မူ၍ သုဒဿန မြို့တော်ကြီးဝယ် ပရိသတ် ရှစ်ပါး အလယ်၌ အမြိုက်တရားမိုဗ်း စွေဖြိုး ရွာသွန်းတော်မူသည်ရှိသော် အလောင်းတော် သုသီမရှင်ရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို ကြားနာရ၍ နတ်ပြည်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် နတ်၌ ဖြစ်သော ထင်ရှားပန်း ပဒုမာကြာပန်း ပင်လယ်ကသစ်ပန်း စသည်တို့ကို တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ ဆောင်ယူခဲ့၍ မိမိ၏ တန်းခိုးအာနုဘော်ကို ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်ထင်ရှားပြုပြီးလျှင်

ဗုဒ္ဓဝင်] ၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း ၄၄၁

လေးကျွန်းအနံ့ ရွာသွန်းသောမိုဗ်းကြီးပမာ အရပ်လေးမျက်နှာ တို့၌ ပန်းမိုဗ်းကြီး ရွာစေလျက် ထက်ဝန်းကျင် ပန်းတို့ဖြင့် ချယ်လယ်အပ်သော ပန်းမဏ္ဍပ်ကြီးကို ပြုလုပ် တည်ဆောက်ကာ ပူဇော်ဖွယ်ဖြစ်သည့် အထွတ်ဝ၌ အပေါ်မှ ကုံးတပ်ကာ အတင့် အတယ် စီမံထားသောတိုင် ရွှေကွန်ရက် စသည်တို့ကိုလည်း ပန်းဖြင့် ချယ်လယ်အပ်သည်ကိုပြု၍ နတ်၌ဖြစ်သော ထင်ရှားပန်း (မန္တာရဝနတ်ပန်း) ထီးကြီးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်လေသည်။ အတ္တဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အလောင်းတော် သုသီမ ရှင်ရသေ့ကို “ဤသုသီမ ရှင်ရသေ့သည် နောင်သောအခါ ကမ္ဘာ တထောင့်ရှစ်ရာထက်၌ ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရား စင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ် ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

အတ္တဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင် အလောင်းတော်သူမြတ်သည် ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ကာ အမှတ် တမဲ့ (ပေါ့လျော့စွာ) နေရမည်ကို လန့်ကြောက်သောစိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည် တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

အတ္တဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ သော-
ဘဏ မြို့တော် ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ သာဂရမင်းကြီး၊ မယ်တော်
မှာ သုဒဿနာဒေဝီမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၀၀၀)
တထောင်းဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ အမရဂိရိရွှေနန်း
ဆောင်, သုဂိရိရွှေနန်းဆောင်, ဝါဟနရွှေနန်းဆောင် တို့
ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ သုံးသောင်း သုံးထောင်သော မောင်းမမိသံ အခြံအရံရှိသည့် **ဝိသာခါဒေဝီမိဖုရားကြီး** ဖြစ်၍ သားတော်မှာ **သေလမင်းသား** ဖြစ်သည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်မှာ **သုဒဿန** အမည်ရှိသော **မြင်းယာဉ်** ဖြစ်၍ ရှစ်လကြာ ဒုက္ကရ စရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ **သန္တမထေရ်** နှင့် **ဥပသန္တမထေရ်** တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ **အဘယမထေရ်** ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ **ဓမ္မာထေရီမ** နှင့် **သုဓမ္မာထေရီမ** တို့ ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ **စကားပင်** ဗောဓိ ဖြစ်လေ သည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ **နကုလသူဌေး** နှင့် **နိသဏသူဌေး** တို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တို့မှာ **မင်္ဂလဥပါသိကာမ** နှင့် **သုနန္ဒာဥပါသိကာမ** တို့ ဖြစ်ကြသည်။

အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသော အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော် အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်လျက် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်မင်းကဲ့သို့၎င်း၊ နက္ခတ်ကြယ်တာရာအပေါင်းတို့၏ မင်းဖြစ်သော လပြည့်ဝန်းကြီး ကဲ့သို့၎င်း တင့်တယ်လှပေ၏။

အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ (တန်းခိုးဖြင့် မဖန်ဆင်းရပဲ) ပင်ကိုယ်ပကတိ ထွက်နေသော ကုဋေရာပေါင်းများစွာ အရောင် အင်အားရှိသည့် ရောင်ခြည်တော်တို့သည် အထက်အောက် အရပ်ဆယ်မျက်နှာ တယူဇနာတိုင်တိုင် အမြဲပျံ့နှံ့ကွန့်မြူးကုန်၏။ (အလိုတော်ရှိ၍ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူလျှင် ကုဋေရာပေါင်းများစွာ စကြဝဠာတို့သို့ ထွန်းပနိုင်၏။)

အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ထက် မြတ်တော်မူသော အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်စိငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍

အနှစ်တသိန်းတို့ကာလပတ်လုံး လောက၌ တည်နေတော်မူ၏။
(အသက်တမ်း အနှစ်တသိန်းဖြစ်၍ အနှစ်တသိန်းကာလပတ်လုံး တည်နေသည် ဟု ဆိုသည်၊ စင်စစ်ကား အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ လေးပုံ အနှစ်ရှစ်သောင်း သက်တော်တည်နေသည် ဟု မှတ်ယူ ရာ၏။)

အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ အတုမရှိသော တရားအလင်းရောင်ကို ဟောပြောထွန်းပစေပြီး၍ မီးစာကုန်သဖြင့် ငြိမ်းအေးသွားသော မီးတောက်ကြီးကဲ့သို့ မမြဲသောသဘောသို့ရောက်ကာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အနောမအမည်ရှိသော အရာမကြီး အတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ဓာတ်တော်များမှာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်နည်းအတူ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားကြပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု အနှံ့အပြား တည်ရှိကြ၍ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူတော် မူကြလေကုန်သတည်း။

အတ္ထဒဿီဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၅-ဓမ္မဒဿီဗုဒ္ဓဝင်

အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့် နောက် (ဘုရားသုံးဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာဖြစ်၍ ဝရကပ်ကမ္ဘာပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကြည်လင်ဖွယ် စင်ကြယ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် မဏ္ဍကပ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသင့်သော) ထိုကမ္ဘာ၌ပင် လူတို့၏ အသက်တမ်း အနှစ်(၁၀၀၀၀၀)တသိန်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀) ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ လူတို့အသက် အနှစ်တသိန်းတမ်းသို့

ရောက်သောအခါ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ သရဏ နေပြည်တော် သရဏ အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ သုနန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန် ရောက်သောအခါ သရဏ အမည်ရှိသော မင်းဥယျာဉ်၌ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားမြင်တော်မူခါစ၌ပင် ငြင်းခုံမှု အရပ်ရပ်တို့ကို ပညတ်ဆုံးဖြတ်ရာ ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာတို့၌ တရားနှင့်မလျော်သော ပညတ်ချက်တို့သည် အလိုလို ကွယ်ပျောက်ကြကုန်၍ တရားနှင့်လျော်သော ပညတ်ချက်တို့သည်သာ တည်ရှိ ကျန်ရစ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသား၏ အမည်ကို မှည့်သောအခါ နိမိတ်ဖတ် ပညာရှိတို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က ဓမ္မဒဿီ မင်းသားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြလေကုန်သည်။

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဓမ္မဒဿီမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) အရဇ ရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဝိရဇ ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) သုဒဿန ရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ ဝိစိကောဋိ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး အမှူးပြုသည့် မောင်းမအပေါင်း (၄၃၀၀၀) လေးသောင်းသုံးထောင်တို့၏ ဇျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၈၀၀၀) ရှစ်ထောင်တို့ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဓမ္မဒဿီမင်းသားသည် ထီးနန်းစိုးစံတော် မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီး၍ ဝိစိကောဋိ မိဖုရားကြီးမှ ပုညဝရန အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သော အခါ နတ်သားအတူ သိမ်မွေ့တော်မူသည်ဖြစ်၍ နတ်၏စည်းစိမ် ကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ကိုခံစားတော်မူလျက် သန်းခေါင်ယံအခါဝယ် အိပ်ရာမှထ၍ ကြက်သရေရှိသောအိပ်ရာ၌ ထိုင်နေတော်မူရင်းက ပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်ကြသည့် မောင်းမမိသံတို့၏ ဖောက် ပြန်သော အမူအရာအမျိုးမျိုးကို မြင်ရလေလျှင် သံဝေဂကြီးစွာရ၍ တောထွက်တော်မူရန် စိတ်အကြံ ဖြစ်သည်၏ အခြားမဲ့၌ပင် အလောင်းတော်၏စံရာ သုဒဿနရွှေနန်းပြာသာဒ်သည် ကောင်း ကင်အပြင်သို့ ပျံတက်ကာ စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ခြံရံအပ်လျက် ဒုတိယနေမင်းကဲ့သို့၎င်း နတ်ဗိမာန်ကဲ့သို့၎င်း သွား၍ မျက်နှာပန်း ဗောဓိပင်၏ အနီး၌ပင်လျှင် မြေသို့သက်၍ တည်လေသည်။

အလောင်းတော်သည် မြဟ္မာလူဒါန်း ကြာသင်္ကန်းကို ဆင်မြန်း တော်မူကာ ရဟန်းပြုတော်မူ၍ ပြာသာဒ်ထက်မှ ဆင်းသက်တော် မူကာ မနီးမဝေး၌ ရပ်တည်တော်မူလေ၏။ ပြာသာဒ်တော်သည် တဖန် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သွား၍ ဗောဓိပင်ကို အတွင်းပြုလျက် မြေ၌တည်လေ၏။ အခြံအရံနှင့်တကွသော မင်းမိန်းမတို့သည် ပြာသာဒ်မှ ဆင်းကြ၍ ဝါဂုတ်ဝက်မျှ (တာပေါင်းရှစ်ရာမျှ)ဝေးကွာ သောအရပ်သို့ သွား၍ နေကြကုန်၏။ ထိုသို့ တည်ရှိကြသော လူအပေါင်းတို့အနက် မိန်းမတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းကျန်သော ယောက်ျား ဟူသမျှတို့သည် အလောင်းတော်ကို အတုလိုက် (အားကျ)ကာ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထိုသို့ အတုလိုက် (အားကျ) ကာ ရဟန်းပြုကြသူပေါင်းမှာ ကုဋေတသိန်းမျှ ရှိကြ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရစရိယာ ခုနစ်ရက်ကြာ ကျင့်ပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌

ဝိစိကောဋိ မိဖုရားကြီး လှူဒါန်းအပ်သည့် သနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ဆီးတောကြီး (ဇီးပင် တောကြီး)အတွင်း၌ နေ့သန့် (နေ့ခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်း အချိန် တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး အကြား၌ သီရိဝဇ္ဇန အမည်ရှိသော မုယောခင်းစောင့် (ဂျုံခင်း စောင့်သူ) သည် လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံယူတော် မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ(မျက်နှာပန်း)ပင်အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၅၃) ငါးဆယ့်သုံးတောင် ပမာဏရှိသော အပရာ- ဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအတိုင်း ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ (မျက်နှာပန်း) ပင်၏အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟာ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာ မင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ် သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင် တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြ သည့် ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေး ကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ကြံစည်ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီးလျှင် ရှေးနည်းအတူ မဟာဗောဓိပင်မှ (၁၈) တဆယ့်ရှစ် ယူဇနာ ဝေးကွာသည့် (လောကီ ဈာန်ပျံ ရသေ့များ ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်း ကျရောက်ရာဖြစ်၍ ဣသိပတန အမည်တွင်သော) မိဂဒါဝုန်တောအရပ်၌ ထိုရဟန်းတို့ နေကြသည်ကို မြင်တော်မူ လျှင် ထိုတောသို့ ခဏခြင်း ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးကပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညို လှသောစိတ်ဖြင့် (ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း) ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်

ကို ပြုစုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ရာက နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို အစအဦးပြုကာ တရားနာ လာရောက်ကြသော နတ်လူတို့အား ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေတသိန်းသော သတ္တဝါတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ တဂရအမည်ရှိသောမြို့ဝယ် သဗ္ဗယ အမည်ရှိသောမင်းသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကို၎င်း တော ထွက်ခြင်း၌ အကျိုးကို၎င်း မြင်၍ ရှင်ရသေ့ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုသဗ္ဗယ မင်းကြီး ရသေ့ပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ကာ ကုဋေ ကိုးဆယ်သော သူတို့သည် ရသေ့ပြုကြကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော ရသေ့သူမြတ်တို့သည် အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရကြကုန်သည်ချည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရသေ့တို့၏ မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံ ကြသည်၏ အဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွား တော်မူပြီးလျှင် သဗ္ဗယရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်တော် မူသည်ရှိသော် ကောင်းကင်၌ ရပ်တည်တော်မူ၍ ထိုရသေ့၏ အလိုဆန္ဒ အာသယဓာတ်နှင့် လိုက်လျောသင့်တင့်သော တရား ကို ဟောကြားတော်မူ၍ ထိုရသေ့တို့အား ဓမ္မစက္ခုခေါ် မဂ်ဉာဏ် အမြင်ကို ရစေတော်မူလေသည်။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း သည် မိမိအခြွေအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ တရားတော်ကို နာလိုသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်တွင် ကုဋေရှစ်ဆယ်သောသူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကအစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ် ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် သရဏမြို့တော် တွင် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ဖတူမိကွဲ ဖြစ်ကြသည့် အဂ္ဂသာဝက အလျာ ပဒုမမင်းသားနှင့် ဖုဿဒေဝမင်းသားတို့ကို အခြံအရံ ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ရဟန်းပြုစေပြီးလျှင် ထိုမြို့မှာပင် ဝါကပ်တော် မူ၏။ ဝါကျွတ်သောအခါ ထိုဝါဦးမှာ ရဟန်းပြုကြ၍ ဝါတွင်း၌ ရဟန္တာဖြစ်ကြသည့် ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌ ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာကို ပြုတော်မူသည်။

(ဤကား ပဌမ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ လူ့ပြည်သို့ သက်ဆင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေ တရာသောရဟန်းတို့ စည်းဝေးမိကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဒဿနာရာမ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ဓုတင်တဆယ့်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနိသင်ကို ဟောပြု၍ ဟာရိတ အမည်ရှိသော မဟာသာဝက ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို ဓုတင်ဆောင်အရာ၌ တေဒဂ် ထားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးကြီး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြုတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း သိကြားမင်းဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းဖြစ်၍ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာ တည်းဟူသော နတ်ပြည်နှစ်ပြည်ရှိ နတ်အပေါင်းတို့ ခြံရံကာ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် လာရောက်ပြီးလျှင် နတ်၌ ဖြစ်သော နံ့သာပန်း စသည်တို့ဖြင့်၎င်း နတ်၌ဖြစ်သော တူရိယာ မျိုးတို့ဖြင့်၎င်း မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော်သိကြားမင်းကို “ဤသိကြား မင်းသည် နောင်သောအခါ ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားဘော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင် အလောင်းတော် သိကြားမင်းသည် အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိ လျက် ပါရမီ ဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ သရဏ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ သရဏမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ သုနန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်း စိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၀၀) ရှစ်ထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ အရဇ ရွှေနန်း ဆောင်၊ ဝိရဇ ရွှေနန်းဆောင်၊ သုဒဿန ရွှေနန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ လေးသောင်းသုံးထောင်သော မောင်းမမိသံ အခြံအရံရှိသည့် ဝိစိကောဋ္ဌိဒေဝီ မိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ ပုညဝဇ္ဇနမင်းသားဖြစ်သည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်၍ တောထွက်တော်မူသော
ယာဉ်မှာ **ပြာသာဒ်ယာဉ်**ဖြစ်ပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ကြာ ဒုက္ကရ-
စရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ **ပခုမမထေရ်နှင့် ဗုဿဒေဝမထေရ်**
တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ **သုနေတ္တမထေရ်**ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ **ခေမာထေရီမနှင့် သစ္စနာမာ**
ထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာဗောဓိပင်မှာ **မျက်နှာပန်းပင်**
ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

(ဤဗောဓိပင်အရာဝယ် အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာ၌ “ရတ္တကုရရုက္ခော
ဗောဓိ” ဟူ၍ ရှိသောကြောင့် “သံသတ်ပင်” ဟူ၍လည်း ရှေးဆရာတို့
မြန်မာပြန်ဆိုတော်မူကြသည်။)

မြတ်သော အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့မှာ **သုဘဒ္ဒသုဋ္ဌေးနှင့်**
ကဋိဿဟသုဋ္ဌေးတို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိ-
ကာမတို့မှာ **သာဠိယာဥပါသိကာမနှင့် ကဋိယာဥပါသိကာမ**
တို့ ဖြစ်ကြသည်။

အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသော
ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် အတောင်ရှစ်ဆယ် အရပ်တော်
မြင့်လျက် တသောင်းသော လောကဓာတ်၌ တန်းခိုးတော်ဖြင့်
အလွန်ပင် တင့်တယ်တော်မူ၏။

ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော အင်ကြင်း
ပင်မင်းကဲ့သို့၎င်း၊ ကောင်းကင်တလျှောက် ထွန်းတောက်သော
လျှပ်ပန်း လျှပ်နွယ်ကဲ့သို့၎င်း၊ မွန်းတည့်နေဝန်းကဲ့သို့၎င်း တင့်တယ်
တော်မူပေ၏။

အတုမရှိသော တန်းခိုးတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ထို
ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ အသက်တော်သည် အသက်တမ်းနှင့်
အညီအမျှရှည်၏။ လောက၌ အသက်တမ်းတည်ရှိနေသော အနှစ်
တသိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် တည်နေတော်မူ၏။

တလောကလုံး၌ မိမိ၏ တန်းခိုးတော်ရောင် ညဉ့်တော်ရောင် တို့ကို အထင်အရှား ပြတော်မူပြီးလျှင် သာသနာတော်ကိုလည်း အညစ်အကြေး ကင်းစင်အောင် ပြုတော်မူကာ (ကောင်းကင်၌ ထွန်းပပြီးလျှင် ချုပ်ဝင်၍သွားသော လဝန်းကဲ့သို့) တပည့်သား တော်များနှင့်တကွ ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ ချုပ်ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် ကြီးမြတ်သော ဝိရိယရှိတော်မူသော ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သာလဝတီမြို့ သာလာရာမအရပ်ကြီးအတွင်း ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ထိုအရပ်ကြီး အတွင်း၌ ပင်လျှင် တည်ထားအပ်သော ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကြီးမှာ သုံးယူဇနာ အမြင့်ရှိလေသည်။

ဓမ္မဒဿီဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၆-သိဒ္ဓတ္ထဗုဒ္ဓဝင်

ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးပြီး သည့်နောက် ကပ်ကမ္ဘာပေါင်း (၁၇၀၆) တထောင်ခုနစ်ရာ ခြောက်ကမ္ဘာ လွန်မြောက်ကာ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သည် ရှိသော် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာထက်၌ သိဒ္ဓတ္ထအမည်တော်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားတဆူတည်းသာ ပွင့်တော်မူ၏။

ထို သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာသော်ကား.... ထို ကိုးဆယ့်လေးခုမြောက် ကမ္ဘာဝယ် လူတို့ အသက်တမ်း အသင်္ချေယျတမ်းမှ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့၍ အနှစ်တသိန်းတမ်းသို့ ရောက် သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီ တော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ် ရန် နတ်မြဟ္ဗာ အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်ကာ ဝေဘာရနေပြည်တော် ဥဒေနမင်းကြီး

၏ သုဖဿာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ ဝီရိယ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်၌ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ သူ ခပ်သိမ်းတို့ အားထုတ် ပြုလုပ်အပ်သော အမှုကြီးငယ်တို့ သည်၎င်း လိုလား တောင့်တအပ်သော အကျိုးတို့သည် ၎င်း အောင်မြင် ပြီးစီးခြင်းသို့ ရောက်ကြသောကြောင့် အမည်မှည့်သော နေ့ဝယ် အလောင်းတော် မင်းသားကို နိမိတ်ဖတ် ပညာရှိတို့နှင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြလေကုန်သည်။

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သော အခါ (၁) ကောကမည်သော ရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) သုပ္ပလ မည်သော ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ကောကနဒ မည်သော ရွှေနန်း ဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ သုံးဆောင်တို့၌ သောမနဿ ဒေဝီ မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း (၄၀၀၀၀) လေးသောင်းရှစ်ထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေးပြုစုခြင်းကို ခံယူ လျက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀၀) တသောင်းတို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ထီးနန်းစိုးစံတော် မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီး၍ သောမနဿဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှ အနုပမအမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သော အခါ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ရွှေထမ်းစင်ကိုစီးလျက် တောထွက်တော်

။

မူပြီးလျှင် ဝီရိယဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော် မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ကာ ကုဋေတသိန်းမျှသော ယောကျာ်းတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ဆယ်လကြာအောင် ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ အသဒိသ ပုဏ္ဏားရွာ သုနေတ္တာ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားပျိုမ လှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ဆီးတောကြီးအတွင်း၌ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်းကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ဝရုဏ အမည်ရှိသော မုယောခင်း (ဂျုံခင်း)စောင့်သူ လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ ဗောဓိ (မဟာလောကား) ပင်ရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အတောင်(၄၀)လေးဆယ် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတ ပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် ဗောဓိ(မဟာလောကား)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟွာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ကြံစည် ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီးလျှင်

ရှေးနည်းအတူ မဟာဗောဓိပင်မှ (၁၈) တဆယ့်ရှစ် ယူဇနာ
ဝေးကွာသည့် မိဂဒါဝုန်တောအရပ်၌ ထိုရဟန်းတို့နေကြသည်ကို
မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော်မူ
လေသည်။

ထိုအခါ ကုဋေတသိန်းသော ရဟန်းတို့သည် သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာ
ဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးကပင် မြင်ကြ၍ ကြည်ညိုလှ
သောစိတ်ဖြင့် (ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း) ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်
ကိုပြုစုကာ မြတ်စွာဘုရားကိုခြံရံလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက
နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို အစ
အဦးပြုကာ တရားနာလာရောက်ကြသူ နတ်လူတို့အား ရှေးရှေး
ဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာဒေသနာ
ကို ဟောကြားတော်မူလေသော် ကုဋေတသိန်းသော သတ္တဝါ
တို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားသည်
ဘိမရထမြို့တော် ဘိမရထမင်း ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ဘိမရထမြို့သို့
ကြွသွားပြီးလျှင် မြို့တော်၏အလယ်၌ တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ စီမံ
ဆောက်လုပ်၍ ထားအပ်သော မင်းကွန်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်
မူကာ ကရဝိက်ငှက်မင်း မြဟွာမင်းတို့၏အသံနှင့်တူစွာ သာသာ
ယာယာ နားချမ်းသာ၍ ပညာရှိတို့၏နှလုံးသို့ သက်ဝင်စေနိုင်
သော အသံတော်ဖြင့် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့သို့ ပျံ့နှံ့စေလျက်
တရားတည်းဟူသော အမြိုက်စည်ကြီးကို တီးခတ်တော်မူ၏။
ထိုအခါ ကုဋေကိုးဆယ်သော သတ္တဝါတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို
ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရားသည်
ဖွားတော်မူရာ ဝေဘာရမြို့တော်သို့ ကြွသွားကာ ဆွေမျိုးတို့၏
အစည်းအဝေး၌ ခမည်းတော် ဥဒေနမင်းကြီး အမှူးပြုသော

ဗုဒ္ဓဝင်] ၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း ၄၅၅

။

ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့အား ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေကိုးဆယ်သော သတ္တဝါတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္တိပါတ

သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာဝက ရဟန္တာ အစည်းအဝေးကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမ အကြိမ်၌ နတ်တို့စံရာ တာဝတိံသာနတ်မြို့ကဲ့သို့ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှသော အမရမြို့တော်၌ အဂ္ဂသာဝက အလျာဖြစ်ကြသည့် သမ္ဗလမင်းသားနှင့် သုမိတ္တမင်းသား ညီနောင်နှစ်ဦးတို့သည် ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကဲ့သို့ အတူတကွ မင်းပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမင်းနှစ်ဦးတို့၏ မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် အမရမြို့၏ အလယ်၌ ဆင်းသက်တော်မူလျက် တရားရှစ်ကွက် စက်လက္ခဏာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ညီညွတ်သောအပြင်ရှိသည့် ဖဝါးတော်တို့ဖြင့် မြေအပြင်ကို ဖိနှိပ်သကဲ့သို့ အရိအသေပြုထိုက်သော ခြေတော်ရာ(ပဒစေတီ)တို့ကို ပြု၍ အမရဥယျာဉ်သို့ ကြွသွားတော်မူကာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ရွှေစင်ရုပ်တုပမာ တင့်တယ်စွာ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မင်းညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာ(ပဒစေတီ)တို့ကိုမြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကြွတော်မူရာသို့ အစဉ်တစိုက် ခြေရာခံ လိုက်ကြလျက် ပရိသတ်အခြံအရံတို့နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ရိသေစွာရှိခိုး၍ ပိုင်းဝန်းခြံရံကာ ထိုင်နေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့၏ အလိုဆန္ဒ အာသယနှင့် လိုက်လျောသော တရားဒေသနာကို ဟောတော်

မူသည်ရှိသော် ပရိသတ် အခြံအရံနှင့်တကွသော ထိုမင်းညီ
နောင်တို့သည် တရားစကား ကြားနာရ၍ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပွား
ကြကာ အလုံးစုံပင်လျှင် ရဟန်းပြုကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်
ကြလေကုန်၏။ ထို ကုဋေတရာသော ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌
မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ပဌမ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဝေဘာရမ္မိ ဆွေတော်မျိုးတော်
တို့၏အစည်းအဝေးတွင် ရဟန်းပြုကြသော ကုဋေကိုးဆယ်သော
ရဟန်းတို့၏အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်
ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ သုဒဿနကျောင်းတိုက်ကြီးတွင်
စည်းဝေးမိကြသော ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌
မြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် မင်္ဂလရသေ့ဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် သုရသေန
မြို့၌ ဗေဒင်ကျမ်းရင်းနှင့်တကွ အစိတ်အစိတ်သော ဝေဒကျမ်းတို့
၌ ကမ်းတဖက်ရောက် တတ်မြောက်လိမ္မာသည့် မင်္ဂလအမည်ရှိ
သော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ မိမိပိုင် ကုဋေပေါင်းများစွာ အရေအတွက်
ရှိသော ဥစ္စာစုကို သူဆင်းရဲ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူ စသည်တို့အား
စွန့်ကြဲလှူဒါန်းခဲ့၍ ဝိဝေက၌ နှစ်မြိုက်ပျော်ပိုက်သောစိတ်ရှိရကား

11

ရှင်ရသေ့ပြုပြီးလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ သူတပါးတို့ မနှိပ်စက်နိုင်သည့် ထက်မြက်သော တန်းခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံ ကာနေစဉ် “လောက၌ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီ” ဟု သတင်းစကား ကြားသိရ၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ် မြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ လျှင် အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသဖြင့် မိမိ၏တန်းခိုးအာနုဘော် ဖြင့် ဇမ္ဗူသပြေပင်မှ အသီးကိုဆောင်ယူခဲ့၍ သုရသေ့နကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစေပြီးလျှင် တပည့် သံဃာ ကုဋေကိုးဆယ် အခြံအရံရှိသော သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားကို ဇမ္ဗူသပြေသီးတို့ဖြင့် ဆက်ကပ်ကျွေးမွေး နှစ်သိမ့်စေလေသည်။ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာ ဘုရားသည် လှူဒါန်းအပ်သော သပြေသီးတို့ကို ခံယူဘုဉ်းပေး သုံး ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် “ဤမင်္ဂလရသေ့သည် ဤကမ္ဘာမှ နောက် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာမြောက်၌ ဂေါတမ အမည်တော် ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ် ကြားသကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား၏ဗျာဒိတ်စကားကြားရလျှင် အလောင်း တော် မင်္ဂလရသေ့သည် အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည် တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားဘော်မူရာမြို့တော်မှာ **ဝေသာရ မြို့တော်** ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ **ဥဒေနမင်းကြီး**၊ မယ်တော်မှာ **သုဖဿာဒေဝီ မိဖုရားကြီး**တို့ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၁၀၀၀၀) တသောင်းဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ **ကောကမည်** သော ရွှေနန်းဆောင်၊ **သုပ္ပလမည်**သော ရွှေနန်းဆောင်၊ **ကောက နာမည်**သော ရွှေနန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ လေးသောင်း ရှစ်ထောင်သော
မောင်းမိသံ အခြံအရံရှိသည့် သောမနဿဒေဝီ မိဖုရားကြီး
ဖြစ်၍ သားတော်မှာ အနုမမမင်းသားဖြစ်သည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်
မှာ ထမ်းစင်ယာဉ်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဆယ်လကြာ ဒုတ္တရစရိယာကို
ကျင့်တော်မူရသည်။

မြတ်သော အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ သမ္ဗုဒ္ဓမထေရ်နှင့် သုမိတ္တ
မထေရ်တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ရေဝတမထေရ် ဖြစ်လေ
သည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ သီလောထေရီမနှင့် သုရာမာ
ထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ မဟာလှေကား
ပင် ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ သုပ္ပိယ သူဌေးနှင့်
သဗုဒ္ဓ သူဌေးတို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ
တို့မှာ ရမ္မာဥပါသိကာမနှင့် သုရမ္မာဥပါသိကာမတို့ ဖြစ်ကြ
သည်။

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်သည် အတောင်ခြောက်
ဆယ်မြင့်သည်ဖြစ်၍ ပူဇော်ဖွယ်ရာ စီမံထားအပ်သော ရတနာ
တိုင်ကြီးသဖွယ် တသောင်းသော လောကဓာတ် တိုက်နယ်တွင်
တင့်တယ်တော်မူပေ၏။

အတုမရှိသော ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသော အတု
မရှိ ပြိုင်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်ကင်း၍ စက္ခုငါးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားသည် အနှစ်တသိန်းတို့ပတ်လုံး လောက၌
တည်တော်မူ၏။

ထို သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြန့်ပြော များပြားစွာသော
ကိုယ်တော်ရောင် ဉာဏ်တော်ရောင်တို့ကို ပြတော်မူလျက်၎င်း၊
တပည့်သားတော်တို့ကို မဂ်ဖိုလ်တရား ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်စေ
တော်မူလျက်၎င်း၊ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော သမာ

ပတ်ဖြင့် နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်ကွန့်မြူးစေလျက်၎င်း တပည့်များစွာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့နှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်း ဘုံဇာတ်သိမ်းတော်မူလေပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် ရဟန်းမင်းမြတ်ဖြစ်တော်မူသော သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရားသည် ကဉ္စနဝေဠုမြို့အနီး အနောမအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူ၏။ ထို ဥယျာဉ်ကြီး အတွင်း၌ပင် ရှေးဆိုအပ်ပြီးသည့် နည်းအတိုင်း တည်ထားအပ်သည့် သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၏ ရတနာအတိ ပြီးသော စေတီတော်ကြီးမှာ လေးယူဇနာ အမြင့်ရှိလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၇-တိဿဗုဒ္ဓဝင်

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးပြီး သည့်နောက် အခြားမဲ့ဖြစ်သော ကမ္ဘာမှာ ဘုရားတဆူမျှ မပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာဖြစ်လေသည်။ ထို သုညကမ္ဘာကို လွန်မြောက်၍ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်လျှင် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာမြောက်၌ (၁) တိဿမြတ်စွာဘုရား၊ (၂) ဖုဿမြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားနှစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူကြသည်။ (မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာတည်း။)

ထို နှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့တွင် တိဿ မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာသော်ကား...ထို ကိုးဆယ့်နှစ်ခုမြောက် ကမ္ဘာဝယ် လူတို့အသက်တမ်း အသင်္ချေယုတမ်းမှ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့၍ အနှစ်တသိန်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ တိဿမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီး သည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္ဗာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ

ခေမကနေပြည်တော် ဇနသန္ဓမင်းကြီး၏ ပဒုမာဒေဝီ အမည် ရှိသော မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့ မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ အနောမ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသားကို နိမိတ်ဖတ်ပညာရှိတို့နှင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က တိဿမင်းသားဟူ၍ အမည်မှည့် ကုန်သည်။ ။(အမည်မှည့်ရာ၌ အန္ဓတ္တနာမ်၊ ရုဇ္ဈိနာမ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာဝယ် တစုံတခု အကြောင်းထူး အနက်ထူးကိုစွဲ၍ မှည့်ခေါ်သောအမည်ကို အန္ဓတ္တနာမ်ဟု ခေါ်၏။ တစုံတခု အကြောင်းထူး အနက်ထူးကိုမစွဲမပြုပဲ ခေါ်ဝေါ်လွယ်ကာ မျှ သင့်လျော်ရာ မှည့်ခေါ်အပ်သော အမည်ကို ရုဇ္ဈိနာမ် ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဤ၌ အလောင်းတော်ကို တိဿမင်းသား ဟူ၍မှည့်ခေါ်သည်ကား “ရုဇ္ဈိ” နာမ်မျိုးဟူ၍ မှတ်ယူရာ၏။)

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် တိဿမင်းသား အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ (၁) ဂဟာသေလမည်သော ရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) နာရိသယ မည်သော ရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) နိသဘာမည်သော ရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်တို့၌ သုဘဒ္ဒါဒေဝီမိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းတို့၏ ဖျော်ဖြေ လုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း(၇၀၀၀)ခုနစ်ထောင် တို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် တိဿမင်းသားသည် ထီးနန်းစိုးစံတော်မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီး၍ သုဘဒ္ဒါဒေဝီမိဖုရားကြီး

မှ အာနန္ဒအမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ သောနုတ္တရအမည်ရှိသော အာဇာနည်မြင်းကိုစီးလျက် တောထွက် တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ကာ တကုဋေသော ယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

တိဿမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုတကုဋေသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ရှစ်လကြာအောင် ကျင့် တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ ဝိရအမည် ရှိသော နိဂုံးနေ ဝိရအမည်ရှိသော သူဌေး၏သမီး လှူဒါန်းအပ် သည့် သနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထို အရပ်ရှိ ထင်းရှူးတောကြီးအတွင်းမှာပင် နေ့သန့် (နေခို) တော် မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ဝိဇီတသင်္ဂါမက အမည်ရှိသော မုယောခင်း (ဂျုံခင်း) စောင့်သူ လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ် တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ (ပိတောက်) ပင်ရင်း ဖြန့်ခင်း လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အတောင် (၄၀) လေးဆယ် ပမာဏ ရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင် ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသော နည်း အတိုင်း ဘုရားအဖြစ် သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

တိဿမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ(ပိတောက်)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟွာ မင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ် သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင် တော်မူလတ်သော် ယသဝတီမြို့၌ နေကြသော အဂ္ဂသာဝက အလျာ မြဟွဒေဝမင်းသားနှင့် ဥဒယမင်းသားတို့ကို အခြံအရံ

ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြတော်မူကာ ယသဝတီမြို့အနီး မိဂဒါယ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး၌ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်မှူးကို စေလွှတ်ကာ မင်းသား နှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်စေ၍ ကိုယ်တော် ထံမှောက် ရောက်လာကြသောအခါ ပရိသတ် အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ထိုမင်းသားနှစ်ဦးတို့ကို အမှူးပြုကာ တရားနာ လာရောက်ကြသော နတ်လူတို့အား ဖရိုဖရဲ မကြဲပဲ ပျံ့နှံ့စေနိုင်သော ချိုမြိန်လှသည့် မြဟွာမင်း အသံကဲ့သို့သော အသံတော်ဖြင့် လောကဓာတ် စကြဝဠာပေါင်း တသောင်းတိုင်အောင် ကြားသိစေလျက် ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူလေသော် ကုဋေတရာသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ တိဿမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသော တကုဋေသော ရဟန်းတို့သည် (ဘုရားအလောင်းတော် မဟာဗောဓိပင်သို့ ကြွသွားတော်မူသောအခါ အရပ်တပါးသို့ ဖဲသွားခဲ့ကြ၍) တိဿမြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူပြီဟု ကြားရလျှင် ယသဝတီမြို့အနီး မိဂဒါယဥယျာဉ်ကြီးသို့လာကြ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးလျက် ဝန်းဝိုင်းခြံရံကာ နေထိုင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ တိဿမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို အဦးထား၍ တရားနာ လာရောက်ကြသော ဝေနေယျတို့အား တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ထိုတကုဋေသော ရဟန်းတို့ အမှူးရှိသည့် ကုဋေကိုးဆယ်သော သတ္တဝါတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ “လောကမှာ ပြည့်စုံကြီးပွားကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာတရားဟူသည် အဘယ်အရာများ ဖြစ်၏”ဟု လူရောနတ်ပါ များစွာညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးကြပါသော်

//

လည်း အများဘညီတညွတ်တည်း နှစ်သက်လက်ခံနိုင်လောက် သည့် မင်္ဂလာတရားသဘောကို မရနိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ အစည်း အဝေးပြုလုပ်ကာ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် လျှောက်ထားကြ သည်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထို နတ်လူ အပေါင်းတို့အား မင်္ဂလာတရားကို ဟောကြားတော်မူရာ ဒေသနာတော်အဆုံး၌ ကုဋေခြောက်ဆယ်သော နတ်လူတို့သည် မင်္ဂလိတရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

တိဿမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာ အစည်း အဝေးကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ ယသဝတီမြို့တွင် ဝါဆိုဦးမှာ ရဟန်းပြုကြ၍ ဝါတွင်း၌ ရဟန္တာဖြစ်ကြကုန်သော ရဟန္တာတသိန်းတို့ ခြံရံအပ်လျက် တိဿ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ဝယ် ဝိသုဒ္ဓိပဝါရဏာ ပြုတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် နာရိဝါဟနမြို့၌ သုဇာတမင်းကြီး ၏သား နာရိဝါဟန မင်းသားသည် တိဿ မြတ်စွာဘုရား နာရိဝါဟနမြို့သို့ ဒေသစာရိ ကြံချီဆိုက်ရောက်တော်မူသောအခါ အခြံအရံ ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွသော မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ကာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အသဒိသ အလှူကြီးကို လှူဒါန်း၍ မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို သားတော်အား အပ်နှင်းပြီးနောက် အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ ဘုရားအထံ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းခံသည်တွင် တိဿမြတ်စွာ ဘုရားက ဧဟိတိက္ခုခေါ်တော်မူသဖြင့် အလုံးစုံ ဧဟိတိက္ခု

ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုနာရိဝါဟနမင်း၏ ရဟန်းပြုသော အကြောင်းအရာသတင်းစကား အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ ပျံ့နှံ့ ကျော်ကြားရကား ထိုထိုအရပ်မှ လူများအပေါင်းသည် လာရောက်ကြပြီးလျှင် နာရိဝါဟနမင်းကို အတုလိုက်(အားကျ) ကာ ရဟန်းပြုကြလေကုန်သည်။ ထိုအခါ တိဿမြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းပေါင်း ကိုးသန်းတို့၏အလယ်၌ သြဝါဒပါတိမောက် ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါဘပါးဝယ် ခေမဝတီ (ခေမက) မြို့တော် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အစည်းအဝေးတွင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ကြားနာကြရ၍ ရှစ်သန်းသော လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်း ပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ ခြံရံ အပ်လျက် တိဿမြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဝေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း သုဇာတရသေ့ဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ယသဝတီ မြို့၌ သုဇာတအမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ မိမိပိုင်သည့် ပြည့်စုံဝပြော သော မြို့ကြီးကို၎င်း၊ ဂုဇ္ဇေပေါင်းများစွာ ဥစ္စာဘဏ္ဍာစုကို၎င်း၊ အစဉ်နှစ်သက်စွာ ချဉ်းကပ်လိုသော စိတ်နှလုံးရှိကြသည့် အခြွေ အရံလူများကို၎င်း မြက်ပင် ကျူပင်များပမာ မဇ္ဇမကွက် ရက်ရက် ကြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့၍ ဇာတိဒုက္ခအစရှိသည်တို့မှ အလွန်ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သော သံဝေဂစိတ်နှလုံးရှိတော်မူရကား တောထွက်၍

ရှင်ရသေ့ပြုပြီးလျှင် (တိဿမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီခင်ကပင်) အလွန်ထင်ရှား တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးမားသော ရှင်ရသေ့ဖြစ် နှင့်၍ “လောက၌ တိဿမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ပွင့်တော်မူပြီ” ဟူသော သတင်းစကားကို ကြားရလျှင် ငါးမျိုးသောပီတိဖြင့် ဧွေထိပျံ့နွံ သော ကိုယ်ရှိလျက် ရိုသေကျိုးနွံစွာ တိဿမြတ်စွာဘုရားထံသို့ ဆည်းကပ်ဝပ်လျှိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် “ငါသည် ယခုပင် ထင်ရှားပန်း၊ ပင်လယ်ကသစ်ပန်း စသော နတ်ပန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်အံ့” ဟု ကြံစည်၍ တန်းခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ သွားရောက်ကာ စိတ္တလတာဥယျာဉ်သို့ ဝင်ရောက်၍ တဂါဝုတ် ခန့် ပမာဏရှိသော ရတနာပန်းခြင်းတောင်းကြီး အတွင်းဝယ် ပဒုမာကြာပန်း ပင်လယ်ကသစ်ပန်း ထင်ရှားပန်း စသော နတ်ပန်းများ အပြည့်ထည့်၍ ဆောင်ယူကာ ကောင်းကင်အပြင် ဖြင့် လာရောက်လျက် အလွန်ရနံ့သင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင်သော နတ်ပန်း တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်လေ၏။

ဤတွင်မျှမဟုတ်သေး-အရိုးကား ပတ္တမြား၊ အထွတ်ကား ရွှေ၊ အရွက်ကား ပတ္တမြားနီဖြင့်ပြီး၍ ကောင်းသောရနံ့ရှိသည့် ဝတ်ဆံတို့ဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သည့် ထီးနှင့်တူသော ပဒုမာထီးတလက် ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဦးခေါင်းတော်၌ ဆောင်းမိုးလျက် ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်တွင် ရပ်တည် ပူဇော်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားအလျှာ သုဇာတရသေ့သူမြတ်ကို တိဿမြတ်စွာ ဘုရားသည် “ဤကမ္ဘာမှ နောက် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာမြောက်၌ ဤသုဇာတရသေ့သည် ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရား စင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

တိဿမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင် အလောင်း တော် သုဇာတရှင်ရသေ့သည် အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက် တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ဖြဆိုချက်

တိဿမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ ခေမက မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ဇနသန္ဓမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ ပဒုမာဒေဝီ မိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်း စိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၇၀၀၀) ခုနှစ်ထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ ဂုဟာသေလ မည်သော ရွှေနန်းဆောင်၊ နာရီသယမည်သော ရွှေနန်းဆောင်၊ နိသဘမည်သော ရွှေနန်းဆောင်တို့ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီ မိဖုရားမှာ သုံးသောင်းသော မောင်းမ မိဿံ အခြံအရံရှိသည့် သုဘဒ္ဒါဒေဝီ မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သားတော် မှာ အာနန္ဒမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ် မှာ သောရတ္တရအမည်ရှိသော အာဇာနည်မြင်းယာဉ် ဖြစ်ပြီး လျှင် ရှစ်လကြာ ဒုတ္တရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ မြဟ္မဒေဝမထေရ်နှင့် ဥဒယမထေရ် တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သမင်္ဂမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ ဖုဿာထေရီမနှင့် သုဒတ္တာထေရီမ တို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ပိတောက်ပင် ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ သမ္ဗလသူဌေးနှင့် သိရိမာသူဌေးတို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သောအလုပ်အကျွေးဒါယိကာမ တို့မှာ ကိသာဂေါတမီဥပါသိကာမနှင့် ဥပသေနာဥပါသိကာမ တို့ဖြစ်ကြသည်။

တိဿမြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော် အတောင်ခြောက် ဆယ်မြင့်လျက် နှိုင်းရှည်ဖွယ်ရာ ဥပမာလည်း မရ၊ တူမျှသောသူ လည်း ရှိတော်မမူပဲ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးအသွင် ဖူးရသူတို့ ထင်မြင်ရ၏။

အတုမရှိသော တန်းခိုးတေဇော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
ထို တိဿမြတ်စွာဘုရား၏ အသက်တော်သည်လည်း မတိုလွန်း
မရှည်လွန်းချေ။ စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော တိဿ
မြတ်စွာဘုရားသည် အနှစ်တသိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး လောက၌
တည်နေတော်မူ၏။

အဝိဇ္ဇာမှောင်ကို ပယ်နုတ်အပ်ပြီးဖြစ်၍ အလွန် မြင့်မြတ်ကာ
ချီးမွမ်းအပ်သော သူတို့ထက် အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်တော်
မူသော များလှစွာသော ကျော်စောခြင်း ဂုဏ်သတင်းသံကို
အစဉ် ခံယူသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် တပြောင်ပြောင်ထွန်းပပြီး
အေးငြိမ်းသွားသည့် မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တပည့်များစွာ ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်တို့နှင့်တကွ တိဿ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်
စံလွန်တော်မူလေပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူပြီးသော တိဿ
မြတ်စွာဘုရားသည် သုနန္ဒဝတီမြို့အနီး နန္ဒာရာမအမည်ရှိသော
အရာမကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ထိုအရာမကြီး
အတွင်းမှာပင် ရှေးဆိုအပ်ပြီးသည့်နည်းအတိုင်း တည်ထားအပ်
သော တိဿမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကြီးမှာ သုံးယူဇနာ
စွင့်စွင့် အမြင့်ရှိလေသည်။

တိဿဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၁၈-ပုဿဗုဒ္ဓဝင်

တိဿမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက်
ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူရာ ထိုမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ပင်လျှင် လူတို့၏
အသက်တမ်း အနှစ်တသိန်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ
(၁၀)ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေ
တမ်းသို့ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ်ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ လူတို့အသက်

အနှစ် (၉၀၀၀၀) ကိုးသောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ
 မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်
 တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း
 တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာ
 အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့
 ဆင်းသက်သာ ကာသိကနေပြည်တော် ဇယသေနအမည်ရှိသော
 မင်းကြီး၏ သိရိမာအမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ
 နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ သိရိမာ
 အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်၌ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌
 နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဗုဒ္ဓမင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သော
 အခါ (၁) ဂရုဠပက္ခရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဟံသရွှေနန်းဆောင်၊
 (၃) သုဝဏ္ဏဘာရ ရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ
 သုံးဆောင်တို့၌ ကိသာဂေါတမီ မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော
 မောင်းမ အပေါင်း (၃၀၀၀၀) သုံးသောင်းတို့၏ ဖျော်ဖြေ
 လုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း(၉၀၀၀) ကိုးထောင်
 တို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို
 ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်း စိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဗုဒ္ဓမင်းသားသည် ထီးနန်းစိုးစံတော်မူစဉ်
 နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီး၍ ကိသာဂေါတမီ မိဖုရား
 ကြီးမှ အနုပမ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သော
 အခါ ဆင်ယာဉ်ကိုစီးလျက် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။
 အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ)
 ကာ တကုဇူသော ယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုတကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်လကြာအောင် ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုတောမှ အတုလိုက် ရဟန်းအပေါင်းကို ပယ်စွန့်ခဲ့၍ ခုနစ်ရက်မျှ တပါးတည်း နေထိုင်ခြင်း အကျင့်ကို ပွားများတော်မူကာ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ မထင်ရှားသောမြို့ မထင်ရှားသော သူဌေး၏သမီး သိရိဝခုာသည် လှူဒါန်းအပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ယင်းတိုက်တော(သို့မဟုတ် သင်္ဘောပိတောက်တော) အတွင်းမှာပင် နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ သိရိဝခုအမည်ရှိသော ရသေ့လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ(ရှိရှား)ပင်၏ အရင်းဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၃၀) သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၍ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ (ရှိရှား) ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း”ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် တကုဇ္ဇေသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုရဟန်းတို့နေရာ သက်သာမြို့၏အနီး ဣသိပတန အမည်တွင်သော မိဂဒါဝုန်တောသို့ ကြွတော်မူကာ ထိုရဟန်းတို့အလယ်၌ တရားနာ ပရိသတ်တို့အား ရှေးရှေး ဘုရားရှင်တို့

ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူလေသော် ကုဋေတသိန်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဗာရာဏသီပြည် သိရိဝခု အမည်ရှိသော မင်းသည် များစွာသော စည်းစိမ်အစုကို စွန့်ပယ်ကာ ရှင်ရသေ့ ပြုလုပ်သည်တွင် ထိုမင်းနှင့်အတူတကွ ကိုးသန်းမျှသော လူတို့သည်လည်း ရှင်ရသေ့ပြုကြကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့၏ နေရာသို့ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောတော်မူသောအခါ ကိုးသန်းမျှသော သတ္တဝါတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဖုဿမြတ်စွာဘုရားသည် သားတော်ဖြစ်သည့် အနုပမမင်းသားအား တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရှစ်သန်းသော နတ်လူတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

**သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်
ပဌမသန္တိပါတ**

ဖုဿမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာအစည်းအဝေးကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ ကဏ္ဍကုဇ္ဇမြို့နေ အဂ္ဂသာဝကအလျာ ဖြစ်ကြသည့် သုရက္ခိတမင်းသားနှင့် ဓမ္မသေန အမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်သားတို့သည် ဖုဿမြတ်စွာဘုရား မိမိတို့နေရာ ကဏ္ဍကုဇ္ဇမြို့သို့ ကြွရောက်လာတော်မူသည်ရှိသော် အခြံအရံ သောက်ျားပေါင်း ခြောက်သန်းတို့နှင့် အတူတကွ ခရီးဦးကြိုဆို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပင့်ဖိတ်ကြ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို လှူဒါန်းကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ ဘုရားရှင်၌ ကြည်ညိုကာ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် အခြံ

အရံ ယောကျ်ားပေါင်း ခြောက်သန်းတို့နှင့်တကွ ရဟန်းပြုကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ဖုဿမြတ်စွာဘုရားသည် ထို ခြောက်သန်းသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ အလယ်၌ ဩဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္ဓိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါးဝယ် ကာသိက နေပြည်တော် ခမည်း တော် ဇယသေနမင်းကြီး အမှူးပြုသည့် ဆွေတော် မျိုးတော် တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာတော်ကို ကြားနာကြရ၍ ငါးသန်းသောသူတို့ သည် ဧဟိဘိက္ခု - ရဟန်းဖြစ်ကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုငါးသန်းသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့၏ အစည်း အဝေးတွင် ဖုဿမြတ်စွာဘုရားသည် ဩဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္ဓိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ “လောကမှာ ပြည့်စုံကြီးဦးကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာတရားဟူသည် အဘယ်တရားများ ဖြစ်၏” ဟု လူရောနတ်ပါ များစွာညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးကြပါသော် လည်း အများ တညီတညွတ်တည်း နှစ်သက်လက်ခံနိုင်လောက် သည့် မင်္ဂလာတရားသဘောကို မရနိုင်ကြ မသိနိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ကာ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် လျှောက်ထား ကြသည်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနတ်လူ အပေါင်းတို့အား မင်္ဂလာတရားကို ဟောကြားတော်မူရာ ထို မင်္ဂလာ တရားကို ကြားနာကြရ၍ လေးသန်းသော သူတို့သည် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော် မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဝိဇိတာဝိမင်းကြီး
ရဟန်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် အရိန္ဒမ
ပြည်၌ ဝိဇိတာဝိအမည်ရှိသော မင်းကြီးဖြစ်၍ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား
၏ တရားတော်ကို နာရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၌ လွန်စွာကြည်ညို
ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသောအလှူကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် တိုင်းပြည်
ကြီးကို စွန့်လွှတ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပိဋက
သုံးပုံတို့ကို ကောင်းစွာသင်ကြားလျက် ပိဋကသုံးပုံဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဖြစ်လျက် လူများအပေါင်းအား တရားစကားကို ဟောကြား
တော်မူ၏။ သီလပါရမီကိုလည်း ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်တော်
မူ၏။

ထိုအခါ လောကသုံးပါး၏ မြတ်သောရှေ့သွားခေါင်းဆောင်
ကြီး ဖြစ်တော်မူသော ဖုဿမြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော်
ဝိဇိတာဝိရဟန်းတော်မြတ်ကို “ဤကမ္ဘာမှ နောက် ကိုးဆယ့်နှစ်
ကမ္ဘာမြောက်၌ ဤဝိဇိတာဝိရဟန်းသည် ဂေါတမအမည်တော်
ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကားကြားတော်
မူ၏။

(ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ် ကြား
သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ဖုဿမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကြားရလျှင် အလောင်း
တော် ဝိဇိတာဝိရဟန်းတော်မြတ်သည် အလွန် ကြည်ညိုသော
စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ
ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

ဖုဿ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ့ ဝန်ထမ်း ရဟန်းပြု၍
အလောင်းတော်သူမြတ်သည် သုတ် ဝိနည်းတို့နှင့်တကွ အင်္ဂါ
ကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်ကို
ကမ်းဆုံးရောက် သင်ကြား တတ်မြောက်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာ
ဘုရား သာသနာတော်ကို တင့်တယ်စေခဲ့လေပြီ။

(လျောင်းခြင်းကို လုံးဝမပြုပဲ) ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ စကြိုသွားခြင်း တည်းဟူသော ဣရိယာပုထ် သုံးပါးတို့၌ မမေ့ မလျော့ မြဟွတ်ဟာရ ဘာဝနာတရား ပွားများ အားထုတ်တော်မူလျက် သမာပတ်ရှစ်ပါးတွင်မက အဘိညာဉ် ငါးပါးတို့၏ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ကာ အသက်အဆုံး၌ မြဟွာ့ပြည်သို့ ကပ်ရောက်တော်မူလေပြီ။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ ကာသိကမြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ဇယသေနမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ သိရိမာမိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၉၀၀၀) ကိုးထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ ဂရုဠပက္ခ ရွှေနန်းဆောင်၊ ဟံသရွှေနန်းဆောင်၊ သုဝဏ္ဏဘာရရွှေနန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ သုံးသောင်းသော မောင်းမိသံ အခြံအရံရှိသည့် ကိသာဂေါတမီ မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သားတော်မှာ အနုပမမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကိုမြင်၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်မှာ ဆင်ယာဉ်ဖြစ်ပြီး ခြောက်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ သုရက္ခိတမထေရ်နှင့် ဓမ္မသေနမထေရ်တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သဘိယမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ ဝာလာထေရီမနှင့် ဥပစာလာထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာဗောဓိပင်မှာ ရှိရှားပင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဓနုဇ္ဈယ သူဌေး နှင့် ဝိသာခသူဌေး တို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာမတို့မှာ ပဒုမာဥပါသိကာမနှင့် နာဂါဥပါသိကာမ တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်လျက် နေမင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်လျက် လမင်းကဲ့သို့ နှစ်သက်ဖွယ် သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် ပြည့်ဝတော်မူပေ၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် ကိုးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ လေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူ နတ် မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်းဟူသော ရေ အယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

လူ နတ် မြဟ္မာ များစွာသောသတ္တဝါတို့ကို ဆုံးမတော်မူကာ များစွာသောနတ်လူတို့ကို သံသရာရေအယဉ်မှ ထုတ်ဆယ် ကယ် တင်တော်မူပြီးလျှင် အတုမရှိသော အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည့် ထိုဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်များစွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့နှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချင်ငြိမ်းတော်မူ လေပြီ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူပြီးသော ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရာပြည်၏ အနီး သေနာအမည် ရှိသော အရာမ်ကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏။ ဓာတ်တော် များမှာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်နည်းအတူ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက် အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားကြပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု အနှံ့အပြားတည်ရှိကြ၍ လူ နတ် မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူတော်မူကြလေကုန်သတည်း။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပြီး၏။

၁၉-ဝိပဿီဗုဒ္ဓဝင်

ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးပြီး သည့်နောက် ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် (၉၁) ကိုးဆယ့်တခုမြောက်ဖြစ်သော ကမ္ဘာ၌ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။ ထို ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာ သော်ကား.....

ထို ကိုးဆယ့်တခုမြောက် ကပ်ကမ္ဘာဝယ် လူတို့အသက်တမ်း အသင်္ချေတမ်းမှ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့၍ အနှစ်ရှစ်သောင်းတမ်းသို့ ရောက် သောအခါ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီ တော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော် တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံ တော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်ကာ ဗန္ဓုမတီမင်းနေပြည်တော် ဗန္ဓုမအမည်ရှိသောမင်းကြီး၏ ဗန္ဓုမတီအမည်ရှိသောမိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန် ရောက်သောအခါ သား သမင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ ဖြစ်၍ ခေမဟူ၍ အမည်ရှိသော သမင်ပေါသဖြင့် သမင်တောဟု ခေါ် ဆိုထိုက်သည့် ဖိဂဒါဝုန်ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော် မူ၏။

(အလောင်းတော်မင်းသား ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သော အခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် ကုန်၏။)

ထူးခြားချက်ကြီး

အလောင်းတော် မင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ နေ့ရော ညဉ့်ပါ အလောင်းတော်မင်းသား သွားလေရာ နေလေရာ အရပ် တိုင်း၌ အချမ်းအပူ မြက် မြူ နှင်းပေါက်တို့ မကျရောက် မနှိပ်စက် နိုင်ရန် နတ်၌ဖြစ်သော ထီးဖြူကြီး အမြဲတမ်း ဆောင်းလျက် မိုးလျက် တည်ရှိလေသည်။ လူသူ အပေါင်းတို့က အမြဲချစ်ခင်

နှစ်သက်အပ်သူဖြစ်လေသည်။ မြေသို့ ခြေမကျရပဲ တရင်ခွင်မှ တရင်ခွင်သို့ ကူးပြောင်းပွေ့ချီကြကာ ကြီးပွားစေခဲ့ကြလေသည်။

ဝိပဿီ ဟူသော အမည်

အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားလျှင်ဖွားခြင်း နတ်မျက်စိကဲ့သို့ မြင်စွမ်းနိုင်သော အာနုဘော်ရှိသည့် ကမ္မဝိပါကဇ = (ကုသိုလ် ကံ၏ အကျိုးဝိပါက်ကြောင့်ဖြစ်သည့်) မျက်စိတော်များ ထင်ရှား ဖြစ်လေသည်။ ယင်းမျက်စိတော်များဖြင့် အလောင်းတော်သည် နေ့၌ဖြစ်စေ ည၌ဖြစ်စေ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာတိုင်တိုင် အပိတ် အပင်မရှိ မြင်နိုင်လေသည်။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နေသော နတ်တို့သည် အမြဲတမ်း မမှိတ်သော မျက်စိတို့ဖြင့်သာ ကြည့်ကြသကဲ့သို့ အလောင်းတော်မင်းသားသည်လည်း ဖွားတော် မူသည်ကစ၍ မည်သည့်အခါမှာမှ မျက်စိကို မှိတ်သည်မရှိ အမြဲ ဖွင့်သော မျက်စိတို့ဖြင့်သာ ကြည့်ရှုတတ်သည်ကို အစွဲပြု၍ “ဝိပဿီ မင်းသား ဝိပဿီမင်းသား” ဟူ၍ အမည်တော် ထင်ရှား ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။

ထို့ပြင်လည်း တနေ့သောအခါ ခမည်းတော် ဗန္ဓုမမင်းကြီး တရားလွှတ်ရုံး၌ တရားဆုံးဖြတ်နေစဉ် သားတော်မင်းသားကို တန်းဆာဆင်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးလက်သို့ ဆက်သကြသည် တွင် ခမည်းတော် ဗန္ဓုမမင်းကြီးသည် သားတော်ကို ရင်ခွင် ထက်ထား၍ ပိုက်ဖျားယုယနေစဉ် အမတ်တို့သည် ဥစ္စာရှင်ကို ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သောအနေဖြင့် မတရားဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။ ဘုရား အလောင်းမင်းသားသည် မနှစ်သက် မကျေချမ်းနိုင်သော အသံ ကို ထုတ်ဖော် ဟစ်အော် ဝိုကြွေးသည်တွင် ခမည်းတော် မင်းကြီးက “သားတော် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အကြောင်း မည်သို့ နည်း၊ စူးစမ်းကြကုန်” ဟူ၍မိန့်သည်ရှိသော် အကြောင်းကို စူးစမ်း ပါသော်လည်း အခြားတပါးသော အကြောင်းကို မမြင်ကြပဲ “တရားဆုံးဖြတ် လွှတ်ရုံးအမတ်တို့ မတရား ဆုံးဖြတ်အပ်သော ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုအပ်သည် ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု ဆင်ခြင်မိကြ၍ တဖန် ဥစ္စာရှင်ကိုပင် ဥစ္စာရှင်ပြုကာ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကြ

ပြန်သည်။ ထိုအခါ သားတော်အလောင်းမင်းသား ကျေနပ် နှစ်သိမ့်၍ အငိုတိတ်သောအခါ “မင်းသားသည် တကယ်စင်စစ် သိ၍ပင် ဤသို့ ပြုလေသလော” ဟု စူးစမ်းလိုကြပြန်သဖြင့် တဖန် မတရား ပြန်၍ ဆုံးဖြတ်ကြသည်ရှိသော် အလောင်းမင်းသား သည် ရှေးနည်းအတူ မနှစ်သက် မကျေချမ်းနိုင်သော အသံကို ထုတ်ဖော် ဟစ်အော် ဝိုင်းကြွေးပြန်လေသည်။ ထိုအခါ မည်းတော် မင်းကြီးသည် “အလောင်းမင်းသားသည် တကယ်ပင် တရားသည် မတရားသည်ကို သိပေ၏” ဟု ဆုံးဆုံးဖြတ်ဖြတ် ယုံကြည်ပြီးလျှင် ထိုအခါမှစ၍ မမေ့မလျော့ တရားသဖြင့် စိုးအုပ် မင်းပြုတော် မူသည်။

ထိုအခါမှစ၍ “တရားသည် မတရားသည်ကို စိစစ် စိစစ် ပြီးလျှင် ခွဲခြားသိမြင်တတ်သည်ကို” အစွဲပြု၍ အလောင်းတော်၏ ဝိပဿီမင်းသားဟူသောအမည်သည် တိုးတက် ထင်ရှား ဖြစ်ပွား လေတော့သည်။

ထီးနန်း စိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဝိပဿီ မင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက် သောအခါ (၁) နန္ဒရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) သုနန္ဒရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) သိရိမာရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမ သုံးဆောင် တို့၌ သုဒဿနာဒေဝီ မိဖုရားကြီး (တနည်း သုတနု မိဖုရားကြီး) အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း တသိန်းနှစ်သောင်းတို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀) ရှစ်ထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

နိမိတ်ကြီးလေးပါး ထင်ပုံ

အလောင်းတော် ဝိပဿီမင်းသားသည် တနေ့သ၌ ရထား ထိန်းကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ငါသည် ဥယျာဉ်မြေပြင်အရပ်ကို ရှုစား လိုသည်။ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူမည်” ဟု အမိန့်ပေးကာ ရထား စီးနင်း၍ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူလာသည်တွင် လမ်းခရီး၌

နတ်တို့ ဖန်ဆင်းပြုအပ်သော သူအိုကိုမြင်သဖြင့် (သူအိုကို တကြိမ် တခါမျှ မမြင်ဘူးသော အလောင်းမင်းသားအဖို့ အထူးတဆန်း ကြီးမြတ်ကာ) “အချင်းရထားထိန်း... ဤယောက်ျားကားအဘယ် အမှုပြုနေသနည်း၊ သူ၏ဆံပင် သူ၏ကိုယ်တို့သည် တပါးသူတို့၏ ဆံပင် ကိုယ်တို့နှင့် လားလားမျှ မတူပါတကား” ဟု မေးမြန်း သည်တွင် ရထားထိန်းက “အရှင်မင်းကြီး ... ဤသူကား သူအို မည်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ အလောင်း တော်က “အချင်းရထားထိန်း... သူအိုဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုဟာ မျိုးတုန်း” ဟု (တကယ်ပင် သူအို၏အဖြစ်ကို မသိ၍) မေးတော်မူ သောအခါ ရထားထိန်းက “အရှင်မင်းကြီး... ဤသူသည် အမှန် ပင် သူအိုမည်ပါသည်။ ထိုသူသည် ယခုအခါ အသက်ရှည်စွာ နေရတော့မည် မဟုတ်ပါ” ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသော်၊ အလောင်းတော်မင်းသားက “အချင်း ရထားထိန်း... ငါသည် လည်း အိုခြင်းသဘောရှိပါသလော၊ အိုခြင်းသဘောကို မလွန် မြောက်နိုင်သူ ဖြစ်ပေသလော” ဟု မေးမြန်းသောအခါ ရထား ထိန်းက “အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ပါ ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည် အိုခြင်းသဘောရှိကြပါသည်။ အိုခြင်း သဘောကို မလွန်မြောက်နိုင်ကုန်ပါ” ဟူ၍ ပြန်ကြား လျှောက် ထားလေသည်။

ထိုအခါ အလောင်းမင်းသားက “အချင်း ရထားထိန်း... သို့တပြီးကား ဥယျာဉ်တော်ကို မကြည့်လိုတော့ပြီ၊ ဤအရပ်မှပင် နန်းတော်သို့ ပြန်နစ်လော့” ဟု မိန့်ကြား၍ ပြန်လာရာ နန်းတော် သို့ ရောက်သောအခါ အလောင်းတော်မင်းသားသည် “အို... ဇာတိတရားကား စက်ဆုပ်ငြီးငွေ့ဖွယ်ပါတကား၊ ဇာတိတရား ထင်ရှားရှိသော် ဇရာတရားကား မြေလက်ခတ်မလွဲ ထင်ရှား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်တကား” ဟု စဉ်းစား ကြံမိုင်၍ မပျော်ပိုက်နိုင် အောင်ပင် ရှိ၍နေ၏။

ထိုအခါ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးသည် ရထားထိန်းကို ခေါ်ယူမေးမြန်း၍ အကြောင်းကို သိလေသော် အလောင်းတော်

။

မင်းသား တောမထွက်ဖြစ်ရန် ရည်သန်၍ ရှေးကထက်တိုးကာ သုံးဆောင်ဖွယ်ရာ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့ကို ထားရှိပေးလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာလွန်သောအခါ ဒုတိယအကြိမ် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ရာမှာလည်း ဤအတူပင် လမ်းခရီး၌ သူနာကိုမြင်၍ ရှေးနည်းအတူ ဥယျာဉ်သို့ အရောက်မသွားတော့ပဲ နန်းတော်သို့ပင် ပြန်လာကာ ရှေးနည်းအတူ မပျော်ပိုက်နိုင် ကြံမြိုင်၍နေသည်ကို ခမည်းတော်မင်းကြီးကြားသိသောအခါ တိုး၍ပင် အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့ကို ထားရှိပေးလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သောအခါ တတိယအကြိမ် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ရာမှာလည်း လမ်းခရီးတွင် သူသေကိုမြင်၍ ရှေးနည်းအတူ နန်းတော်သို့ပင် ပြန်လာတော်မူ၏။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သောအခါ စတုတ္ထအကြိမ် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူရာ လမ်းခရီးတွင် ရဟန်းကိုမြင်၍ ရထာဝးထိန်းကို ရဟန်း၏အကြောင်း မေးမြန်း၍ ရထာဝးထိန်းပြောကြားချက်အရ ရဟန်းအကြောင်းကို သိရသောအခါ လွန်စွာအားရနှစ်သက်တော်မူ၍ ရဟန်းရှိရာသို့ ရထာဝးကို နှင်စေလေသည်။

ရဟန်းထံသို့ ရောက်သောအခါ အကြောင်းအကျိုး မေးမြန်း၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို အလွန် နှစ်သက်တော်မူကာ ရထာဝးထိန်းကို ခေါ်၍ “အချင်းရထာဝးထိန်း... ဤရထာဝးကိုယူဆောင်၍ နန်းတော်အတွင်းမှာ ပြန်လည်အပ်နှံပါလေ၊ ငါတမူကား ဤအရပ်၌ပင် ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု မိန့်ကြား၍ ရထာဝးထိန်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနေ့ကား သုဒဿနာဒေဝီမိဖုရားကြီးမှ သမဝတ္ထကုန္ဒ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောနေ့ ဖြစ်ပေသည်။

အလောင်းတော် ဝိပဿီမင်းသားသည် ရထားထိန်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုအရပ်မှာပင် ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပယ်ကာ ဖန်ရည်တပ်စွန်းသော သင်္ကန်းတို့ကိုဝတ်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ (ဤ၌ သပိတ်သင်္ကန်းကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ရသည်ဟူ၍ ဟောကြားချက် မရှိသော်လည်း အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း သုဒ္ဓါဝါသမြဟ္မာကြီးများ ဆင်းသက် ကပ်လှူလာ၏ဟူ၍ မှတ်ယူသင့်ပေသည်။)

ထိုအခါ ဗန္ဓုမတီပြည်သားပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့သည်လည်း အလောင်းတော် ဝိပဿီမင်းသား ရဟန်းပြုတော်မူကြောင်း သတင်းကြားကြ၍ အတုလိုက် (အားကျ) ကာ ရဟန်းပြုကြလေကုန်သည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရွာ၊ နိဂုံး၊ မြို့ကြီး၊ ပြည်ကြီးများသို့ ခရီးဒေသစာရိ ကြံချီတော်မူသောအခါ ရောက်လေရာရာအရပ်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးများထိုး၍ လူအပေါင်းတို့က ကြီးစွာသော ဆွမ်းအလှူဒါနကို လှူဒါန်းကြသည်ကို ငြီးငွေ့တော်မူကာ တောထွက်ရဟန်းပြုတော်မူသည်မှ ရှစ်လမြောက်သို့ နက်ဖန်ခါ ရောက်တော့မည်ဟု ဆိုအပ်သော ကဆုန်လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့တွင် အလောင်းတော်၏ သန္တာန်၌ စိတ်အကြံ ဖြစ်သည်ကား “ငါသည် အခြံအရံတို့နှင့်ရောနှော၍ နေခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေ၊ ငါသည် ဤပရိသတ်နှင့်ခွဲကာ တဦးတည်းနေရမူ ကောင်းလေစွာ” ဟု ကြံစည်တော်မူ၍ ပရိတ်သတ်နှင့် ခွဲခွါတော်မူခဲ့ရာ ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့ (နောက်တနေ့) သို့ ရောက်သောအခါ သုဒဿနသုဠေးသမီး လှူဒါန်းအပ်သော ဃနာနိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော၏ အတွင်းမှာ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ သုဇာတ

//

အမည်ရှိသော မုယောခင်း (ဂျုံခင်း) စောင့်သူ လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံယူတော်မူခဲ့၍ သခွတ်ပင် ဗောဓိရင်း ဖြန့်ခင်း လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၅၃) ငါးဆယ့်သုံးတောင် ပမာဏ ရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ထိုသခွတ်ပင် ဗောဓိ၏ ပင်စည်ပင်မသည် အလောင်း တော် ကပ်ရောက်သည့်နေ့၌ အတောင်ငါးဆယ် မြင့်၍ အထက်သို့ တက်သော ခက်မသည်လည်း အတောင် ငါးဆယ်ရှိသဖြင့် အတောင်တရာမြင့်၏။ ထိုနေ့မှာပင်လျှင် သခွတ်ပင်ဗောဓိသည် အလွန်မွှေးကြိုင်သော ရနံ့ရှိသည့် အနားညီအောင် ဖွဲ့သီ၍ ယားအပ်သကဲ့သို့သော ပန်းပွင့်တို့ ဖြင့် အရင်းမှစ၍ တပင်လုံးကို ဖုံးအုပ်ထားအပ်သကဲ့သို့ ရှိ၏။ နတ်၌ဖြစ်သော ရနံ့ကောင်းဖြင့်လည်း ကြိုင်လှိုင် လျက်ရှိပေ၏။ ထိုနေ့၌ကား ဗောဓိသခွတ်ပင်သာမဟုတ်၊ စကြဝဠာ တိုက်တသောင်းအတွင်း အလုံးစုံသောသစ်ပင် ချုံနွယ် အပေါင်းတို့ပင် ပွင့်ကြကုန်၏။

ထိုအပရာဇိတပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေး ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ သည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိ (သခွတ်) ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟွာ မင်း၏တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ် သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် အဂ္ဂသာဝကအလျှာ ဖြစ်ကြသည့် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ဖတူမိကွ ခဏ္ဍမင်းသားနှင့် တိဿ အမည် ရှိသော ပုရောဟိတ်သားတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှု

နှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ တရားဟောအံ့” ဟု ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် ဗန္ဓုမတီမြို့တော်အနီး သားသမင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ ဖြစ်၍ ခေမအမည်ရှိသော မိဂဒါဝုန်ဥယျာဉ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွရောက် သက်ဆင်းတော်မူလျက် ထိုမင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်သားတို့ကို ဥယျာဉ်မှူးကို စေလွှတ်၍ ခေါ်စေပြီးလျှင် ထိုသူနှစ်ဦးတို့ လာ ရောက်ကြသောအခါ ရဟန်းပြုသင့်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အဆုံးအမ ဩဝါဒတရားမှ အစပြုကာ ဟောကြားပြီး၍ ထိုခဏ စည်းဝေးရောက်လာကြသည့် နတ် မြဟ္မာ အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ထိုသူနှစ်ဦးတို့အား ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြ၍ ဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူရာ မင်းသား နှင့် ပုရောဟိတ်သားတို့ကို အစထား၍ မရေတွက်နိုင်သော နတ် မြဟ္မာတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားတူးကို ရကြလေကုန်သည်။

အထူးအားဖြင့် အဂ္ဂသဘာဝကအလျာ ဖြစ်ကြသည့် ခဏ္ဍ မင်းသားနှင့် တိဿအမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်၏သားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းဖြစ်ကြ၍ မကြာမြင့် မီပင် ရဟန္တာဖြစ်ကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် ဗန္ဓုမတီပြည်သား ယောက်ျားပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့သည် “ဗန္ဓုမတီပြည်အနီး ခေမမိဂဒါဝုန်ဥယျာဉ် ကြီး၌ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီတဲ့၊ ခဏ္ဍမင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်သားတိဿလုင်တို့လည်း ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ရဟန်းပြုကြပြီတဲ့” ဟူသော သတင်းစကားကို ကြားကြသဖြင့် အတုလိုက်(အားကျ)ကာ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထိုသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြသော ရှစ်သောင်းလေးထောင် သော သူတို့အား ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတည်း ဟူသော အမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား ဘုရားမဖြစ်မီ မင်းအဖြစ်ဖြင့် နေစဉ် အခါက အလုပ်အကျွေး အခြွေအရံ ဖြစ်ကြသော လူပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့သည် အလောင်းတော် တောထွက် သည့် စတုတ္ထမြောက် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားသောနေ့ နံနက် စောစောအချိန်မှာပင် ဝိပဿီမင်းသားကို ခစားရန် လာရောက် ကြကုန်၍ မင်းသားကို နန်းတော်၌ မတွေ့မြင်ရသဖြင့် နံနက်စာ စားရန် ပြန်သွားကြပြီးလျှင် ထမင်းစားကြပြီးနောက် “မင်းသား သည် အဘယ်အရပ်၌ ရှိသနည်း” ဟု မေးမြန်းကြလျက် ဥယျာဉ် တော်သို့ ကြွသွားကြောင်း သတင်းကြားရ၍ “ငါတို့သည် ဥယျာဉ် တော်မှာပင် မင်းသားကို ဖူးမြင်ကြကုန်အံ့” ဟု ထွက်ခဲ့ကြကုန်၏။

လမ်းခရီးမှာ ဝိပဿီမင်းသားက ပြန်၍ လွှတ်လိုက်သော ရထားထိန်းနှင့်တွေ့သဖြင့် ဝိပဿီမင်းသား ရဟန်းပြုကြောင်း သတင်းကြားကြသောအခါ ကြားရသည့်အရပ်မှာပင်လျှင် အလုံး စုံ ဝတ်ဆင်လာခဲ့ကြသော လူဝတ် တန်းဆာတို့ကို စွန့်ပယ်လျက် သင်္ကန်းများကို ဈေးမှဝယ်ယူကာ ဆံမုတ်ဆိတ်များကို ပယ်ရှင်း၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ရဟန်းပြုကြပြီးလျှင် ထိုရှစ်သောင်း လေး ထောင်သော အတုလိုက်ရဟန်းတို့သည် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ထံ သွားရောက် ဝန်းရံ နေထိုင်ကြကုန်သည်။ အလောင်းတော်သည် ဒုတ္တရစရိယာ ရှစ်လကြာအောင် ထို ရဟန်းတို့ခြံရံလျက် ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူ၍ နက်ဖန် ကဆုန် လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့သို့ ရောက်အံ့သော ကဆုန်လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ဝယ် “ငါသည် အခြွေအရံများနှင့် ရောနှော၍ နေရ၏။ မင်းသားအဖြစ်ဖြင့် နေစဉ်ကလည်း ငါသည် ဤ ရှစ် သောင်းလေးထောင်သောသူတို့ကို အခြွေအရံပြု၍ လှည့်လည် သကဲ့သို့ ယခုလည်း ဤသူတို့ကိုပင် အခြွေအရံပြု၍ နေခြင်းသည် မသင့်လျော်ပေ။ ဤအခြွေအရံ ဂိုဏ်းဝဏ္ဏဖြင့် ငါ့မှာ အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု အပေါင်းအသင်းနှင့် မွေ့လျော်နေခြင်း၌ ပြီးငွေ့တော်မူ၍ “ယနေ့ပင် ဤအခြွေအရံ ဂိုဏ်းဝဏ္ဏကိုစွန့်၍ သွား ပေအံ့” ဟု ကြံစည်ပြီးမှ တဖန် “ယနေ့ အချိန်မရှိတော့ပြီ၊ အကယ်၍ ယနေ့ ငါသွားခဲ့သော် ဤအလုံးစုံသော ရဟန်းတို့

သည် သိကြွလိမ့်မည်၊ နက်ဖန်မှသာလျှင် သွားအံ့”ဟု ကြံစည် တော်မူလေ၏။

ထို နက်ဖန်ခါရောက်မည့် နောက်တနေ့အတွက်လည်း ငါတို့ ဘုရားလက်ထက် ဥရုဝေလရွာနှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူသော တခုသောရွာ၌ ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့သည် အခြံအရံနှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို ပင့်ဖိတ်ကြပြီးလျှင် အလောင်းတော်နှင့်တကွ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော အခြံ အရံတို့အား လှူဒါန်းရန် ဆန္ဒရှိဆွမ်းကို စီမံကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် နောက်တရက် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ ထိုရွာမှပင် အခြံအရံ ရဟန်း တို့နှင့်တကွ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် မိမိ နေရင်း တောကျောင်းဌာနသို့ ကြွတော်မူ၏။

တောကျောင်းသို့ရောက်၍ အတုလိုက်ရဟန်းတို့က အလောင်း တော်အား ပြုသင့်သော ဝတ်များကို ပြုကြပြီးလျှင် အသီးအသီး မိမိတို့၏ နေ့သန့်ရာ ညဉ့်သန့်ရာ အရပ်တို့သို့ ဝင်ရောက်ကြမှ အလောင်းတော်သည် မိမိ၏ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကလေး အတွင်း ဝင်ရောက်နေထိုင်လျက် “ဤအချိန်ကား ထွက်သွားရန် အသင့်လျော်ဆုံးသော အချိန်တည်း”ဟု ထွက်ခဲ့၍ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းကလေး၏ တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလေသည်။

ထိုအတုလိုက်ရဟန်းတို့သည်လည်း ညနေချမ်းအခါ ဘုရား အလောင်းတော်ထံ ဆည်းကပ်ရန်သွားကြ၍ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း ကလေးကို ဝန်းရံလျက် အလောင်းတော်ကို တွေ့နိုးနိုးဖြင့် မြော်ကိုးနေကြရာ အချိန်ကာလကြာမြင့်သောအခါမှ “အချိန်ကြာ လှပြီ၊ စူးစမ်းကြကုန်လော့”ဟု ပြောဆို၍ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်း တံခါးကို ဖွင့်၍ကြည့်သောအခါ အလောင်းတော်ကို မတွေ့မမြင် ကြရသော်လည်း “အလောင်းတော်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွား လေသနည်း”ဟု အောက်မေ့ကာ အလောင်းတော်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေမှု အလျဉ်းပင် မပြုကြပဲ “အလောင်းတော်သည် အပေါင်း

အသင်း ရိုဏ်းဂဏနှင့် နေခြင်း၌ ငြီးငွေ့တော်မူသဖြင့် တပီး တည်း သီတင်းသုံးနေတော်မူလိုဟန် ရှိသည်။ အလောင်းတော်ကို ဘုရားဖြစ်သောအခါမှ ငါတို့ ဖူးမြင်ကြကုန်တော့အံ့” ဟု ကြံစည် ကြကာ ဓမ္မဒိပ်ကျွန်းအတွင်းဖက်သို့ ရှေးရှုလှည့်လည် ဖဲသွားကြ လေကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုအတုလိုက် ရဟန်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး ထောင်တို့သည် “ဝိပဿီမင်းသား ဘုရားဖြစ်၍ ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားတော်မူပြီတဲ့” ဟု သတင်းစကား ကြားရသဖြင့် အစဉ် အတိုင်း ထိုအလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် ဗန္ဓုမတီနေပြည်တော် အနီး ခေမမိဂဒါဝုန် ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ လာရောက် စည်းဝေး ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုအတုလိုက် ရဟန်းပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့အား ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော် မူ၏။ ထိုအခါ ထိုရှစ်သောင်း လေးထောင်သော အတုလိုက် ရဟန်းတို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယဘုရားပွဲကြီးတည်း။)

**သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်
ပဌမသန္ဓိပါတ**

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာ အစည်း အဝေးကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ ခေမမိဂဒါဝုန် ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းမှာ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သို့ အတုလိုက် ရဟန်းပြုကြသည့် ရဟန်းပေါင်း ရှစ်သောင်း လေး ထောင်၊ အဂ္ဂသာဝကအလျာ ခဏ္ဍမင်းသားနှင့် ပုရောဟိတ်သား တိဿလုင်တို့သို့ အတုလိုက် ရဟန်းပြုကြသည့် ရဟန်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် နှစ်ရပ်ပေါင်း (၁၆၀၀၀) တသိန်း ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင်သော ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူသည်ကို ဖူးမြင်ကြရ၍ ရဟန်းပြုကြ ကုန်သော တသိန်းသော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသည်ဖြစ်၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ဖတုမိက္ခ ဖြစ်ကြသော မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် နယ်စွန့် နယ်ဖျားက ထကြွသောင်းကျန်းကြသည်ကို ငြိမ်းအေး ငြိမ်သက် စေ၍ ပြန်လာကြသည်တွင် ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးက သားတော်သုံးပါးကို အားရကျေနပ်တော်မူ၍ လိုအပ်သောဆုကို တောင်းကြလေ့ဟု ဆုပေးတော်မူရာ မင်းသားညီနောင်တို့က “ငါတို့မှာ လိုအပ်သောဆုကို တောင်းခွင့်ရပြီ၊ အခြားဆုကို ငါတို့ တောင်းရန်မလို၊ နောင်တော်မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးပြုစုရန် အတွက် ဆုကိုသာ ငါတို့လိုသည်”ဟု တောင်းဆိုကာ ခမည်း တော်ထံမှ အခွင့်ရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေး လှူဒါန်း ပူဇော်မှုပြုကြရန် မိမိတို့၏ အပိုင်စား မြို့ရွာဌာနတို့သို့ ပင့်လျှောက် ကြရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ထိုညီနောင် သုံးဦးတို့၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ခံယူတော်မူလျက် တရားဓမ္မ ဟောပြတော်မူရာ ရှစ်သောင်းသောလူတို့သည် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း ဖြစ်ကြ၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ခေမမိဂဒါဝုန် ဥယျာဉ်တော် အတွင်း၌ ထို ရှစ်သောင်းသော ရဟန္တာတို့ ခြံရံလျက် ဩဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဝေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း အတုလနဂါးမင်းဖြစ်၍
ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် တန်းခိုး အာနုဘော် ကြီးမားသော အတုလနဂါးမင်းဖြစ်၍ ကုဋေပေါင်း များစွာသော နဂါးတို့ ခြံရံလျက် နတ်၌ဖြစ်သော တူရိယာမျိုးတို့ ဖြင့် တီးမှုတ်၍ လောကသုံးပါး၏ အကြီးအမှူးဖြစ်တော်မူသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်လျက် အခြံအရံသံဃာတော်များ နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်သက္ကာရမှု ပြုခြင်းငှါ ဘုရား အမှူးရှိသောသံဃာတော်ကို ပင့်ဖိတ်လျက် ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသည့် လပြည့်ဝန်းကြီးပမာ ကြည့်ချင်ဖွယ်ရာ ရတနာအနှစ်တို့ ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်တော်ကြီး တည်ဆောက်ပြီး လျှင် ထိုမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်မြတ် များကို သီတင်းသုံးစေ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးလှူ၏။ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ချယ်စီအပ်၍ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် တို့နှင့်သာ ထိုက်တန်ကာ အလုံးစုံသော အဆင်တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ရွှေအင်းပျဉ်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း၏။

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတော် အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၍ ထိုဒါန အနုမောဒနာတရား ဟောကြားပြီးဆုံးသည်တွင် အလောင်းတော် အတုလ နဂါးမင်း ကို “ဤကမ္ဘာမှ နောက် ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာမြောက်၌ ဤအတုလ နဂါးမင်းသည် ဝေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ် လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကြားရလျှင် အလောင်း တော်အတုလနဂါးမင်းသည် အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည် တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စည်ကို ပြဆိုချက်

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ ဗန္ဓုမတီ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ဗန္ဓုမမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ ဗန္ဓုမတီ မိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၈၀၀၀) ရှစ်ထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ နန္ဒစံနန်းတော်၊ သုနန္ဒစံနန်းတော်၊ သီရိမာစံနန်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ မောင်းမပေါင်း (၁၂၀၀၀၀) တသိန်းနှစ်သောင်း အခြံအရံရှိသည့် သုဒဿနာဒေဝီမိဖုရားကြီး ဖြစ်၍ သားတော်မှာ သမဝတ္တက္ခန္ဓမင်းသား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော်မူ သော ယာဉ်မှာ အာဇာနည်မြင်း ကသော ရထားယာဉ် ဖြစ်ပြီး ရှစ်လကြာ ဒုတ္တရစရိယာ ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ ခဏ္ဍမထေရ်နှင့် တိဿမထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ အသောကမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ စန္ဒာထေရီမနှင့် စန္ဒမိတ္တာထေရီမ တို့ ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ သခွတ်ပင် ဗောဓိ ဖြစ် လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ပုနဗ္ဗသုမိတ္တ သူဌေးနှင့် နာဂသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ သီရိမာဥပါသိကာမ နှင့် ဥတ္တရာဥပါသိကာမ တို့ ဖြစ်ကြသည်။

လောကသုံးပါး၏ ရှေ့သွားနာယက ဖြစ်တော်မူသော ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်လျက် ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် ခုနစ်ယူဇနာတို့ တိုင်တိုင် ထိုမှ ဤမှ ထွက်ကြွကွန့်မြူးပေ၏။ (ပကတိ ကိုယ်တော်ရောင်ကို ဆိုသည်။)

ဗုဒ္ဓဝင်]

၉-နှစ်ကျပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၄၀၉

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ်ရှစ်သောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံလေးပုံ) ကာလတို့ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်းဟူသော ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော နတ်လူတို့ကို ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ ကျွတ်လွတ်စေတော်မူ၏။ အရိယာမှ ကြွင်းသော ပုထုဇန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းကြောင်းနှင့် နိဗ္ဗာန်လမ်းကြောင်း မဟုတ်သည့် အယုတ်တရားနှစ်ပါးတို့ကို ထုတ်ဖော်ခဲ့ခြား ဟောကြားတော်မူပေ၏။

တရားတည်းဟူသော အရောင်အလင်းကို ပြုပြီးလျှင် သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဟောကြားတော်မူလျက် (ထွန်းလင်းတောက်ပပြီး ငြိမ်းအေးသွားသော မီးပုံကြီးပမာ) ထို ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်များစွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့နှင့် တကွ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

သံဝေဂ

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်သောတန်းခိုးတော်၊ မြတ်သော ဘုန်းတော်၊ စက်လက္ခဏာစသည်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ယင်အပ်သည့် မြတ်သော ရူပကာယတော် ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲခိုင်သောအနှစ်သာရမရှိ အချည်းနှီးတို့သာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သုမိတ္တအမည်ရှိသော အရာမကြီးအတွင်း၌

ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏။ ထိုအရောင်ကြီးအတွင်းမှာပင် တည်ထား အပ်သည့် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ ခုနစ် ယူဇနာ စွင့်စွင့် အမြင့်ရှိလေသည်။

ဝိပဿီဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၂၀-သိဒ္ဓိဗုဒ္ဓဝင်

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးပြီး သည့်နောက် ကမ္ဘာပေါင်း (၅၉) ငါးဆယ့်ကိုး ကမ္ဘာတို့၌ လောကမှာ မြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော်မမူကြပဲ သုည ကမ္ဘာ ကြီးတွေသာဖြစ်ပြီးလျှင် တရားအလင်းရောင်ကင်းပ၍ အဝိဇ္ဇာ တည်းဟူသော မှောင်အတိကျကာ ဒေဝပုတ္တမာရ်နှင့် ကိလေသ မာရ်တို့သာလျှင် လောက၌ ခလုတ်မရှိ ဆူးမရှိ ထင်တိုင်း ဧကရာဇ်မင်းအဖြစ်ကို ပြုလုပ်နေကြလေသည်။ ထို မာရ်နှစ်ပါး တို့၏အလိုသို့သာလျှင် သတ္တဝါတို့ လိုက်နေကြရလေသည်။

ထို သုညကပ်ကမ္ဘာကြီး (၅၉) ကမ္ဘာကို လွန်မြောက်၍ ဤ ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သည်ရှိသော် သုံးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ (၁) သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၊ (၂) ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားနှစ်ဆူတို့ ပွင့်တော်မူကြသည်။ (မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာတည်း။)

ထို နှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့တွင် သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာသော်ကား...ထို သုံးဆယ့်တကမ္ဘာဝယ် လူတို့ အသက်တမ်း အသင်္ချေယျတမ်းမှ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့၍ အနှစ် ခုနစ် သောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေ တော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္ဗာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန် ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်ကာ အရုဏာဝတီ နေပြည်တော် အရုဏာအမည်ရှိသောမင်းကြီး၏ ပဘာဝတီအမည်

ရှိသော မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လ
စေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ နိသဘ အမည်ရှိသော
ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌
နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော်မင်းသားကို နိမိတ်ဖတ်ပညာရှိတို့နှင့်
ဆွေတော် မျိုးတော်တို့က အမည်မှည့်သော နေ့ဝယ်
မင်းသား၏ သင်းကျစ်တော်သားသည် ဥဒေါင်းအမောက်
ပမာ မြင့်တက်နေသည်ကို အစွဲပြု၍ သိဒ္ဓိမင်းသားဟု အမည်
မှည့်ကြကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် သိဒ္ဓိမင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သော
အခါ (၁) သုစန္ဒကရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) ဂိရိရွှေနန်းဆောင်၊
(၃) ဝသဘရွှေနန်းဆောင်တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင်
တို့၌ သဗ္ဗကာမာဒေဝီမိဖုရားကြီးအမှူးပြုသော မောင်းမအပေါင်း
နှစ်သောင်းလေးထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူ
လျက် နှစ်ပေါင်း (၇၀၀၀) ခုနှစ်ထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး
နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ
ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော်သိဒ္ဓိမင်းသားသည် ထီးနန်း စိုးစံတော်မူစဉ်
နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီး၍ သဗ္ဗကာမာဒေဝီ မိဖုရား
ကြီးမှ အတုလအမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ
ဆင်ယာဉ်ကိုစီးကာ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်း
တော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ကာ
ခုနစ်သန်းသောယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုခုနစ်သန်းသော အတုလိုက်ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ရှစ်လကြာ ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ အတုလိုက် ရဟန်းအပေါင်းကို ပယ်စွန့်ခဲ့၍ သုဒဿနနိဂုံးနေ ပိယဒဿီ အမည်ရှိသော သူဌေး၏သမီးသည် လှူဒါန်းအပ်သည့် သနာ နို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ရှားပင် ပျိုတောကြီးအတွင်းမှာပင် နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်း အချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပီးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ အနောမဒဿီအမည်ရှိသော ရသေ့သည် လှူဒါန်းအပ်သည့် သမန်းမြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာ ဗောဓိ (သရက်ဖြူ) ပင်၏အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၃၂) သုံးဆယ့်နှစ်တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင် တော် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ထို သရက်ဖြူဗောဓိပင်၏ ပမာဏကား ရှေး ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ သခွတ်ပင်ဗောဓိနှင့် တူမျှပေ၏။ ထို သရက်ဖြူဗောဓိပင်၏ ပင်စည်ပင်မသည် အလောင်းတော် ကပ်ရောက်သည့်နေ့၌ အတောင်ငါးဆယ်မြင့်၍ အထက်သို့ တက်သော ခက်မသည်လည်း အတောင်ငါးဆယ်ပင်ရှိ၏။ နတ်၌ဖြစ်သော အနံ့အပွင့်တို့ဖြင့် တပင်လုံးကို ဖုံးအုပ်၍ ထားသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ အပွင့်တို့ဖြင့်သာ မဟုတ်သေး၊ အသီးတို့ဖြင့်လည်း ဖုံးအုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ ထိုဗောဓိ သရက်ဖြူပင်၏ နံပီးတဖက်မှ နုသောအသီးများ၊ အခြား တဖက်မှ အလယ်အလတ် အသီးများ၊ အခြားတဖက်မှ အနေသင့်ရုံမှည့်သော အသီးများမှာ နတ်ဩဇာ ထည့် ထားသည့် ပမာ အလွန် ကောင်းသော အရသာရှိ၍ အဆင်း အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံကြပြီးလျှင် ထိုမှ ဤမှ တွဲလျားကျလျက် ရှိကုန်၏။ ထိုဗောဓိသရက်ဖြူပင်ကဲ့သို့ပင်

ထိုနေ့၌ စကြဝဠာတိုက်တသောင်းအတွင်း သီးပင် ပွင့်ပင် အားလုံးတို့ပင် သီးကြ ပွင့်ကြကုန်၏။

အလောင်းတော်သည် ထိုအပရာဇိတပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေစံနေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက် တည်တော်မူကာ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသောနည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ် သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

သိခီ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီးသည့်နောက် မဟာဗောဓိသရက်ဖြူပင်အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ = (လေး ဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူ လတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် ခုနစ်သန်းသောရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွား တော်မူကာ ထိုရဟန်းတို့နေရာ အရုဏဝတီ မင်းနေပြည်၏အနီး မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်အတွင်း သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ထိုခုနစ်သန်း သောရဟန်းတို့၏အလယ်၌ တင့်တယ်စွာ သီတင်းသုံး ထိုင်နေ တော်မူ၍ တရားနာရန် လာရောက်ကြသော နတ် လူတို့အား ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာကို ဟောတော်မူသောအခါ ကုဋေတသိန်းသော နတ် လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ အရုဏဝတီ မင်းနေပြည်၏အနီး မှာပင် အဂ္ဂသာဝကအလျာဖြစ်ကြသော အခြွေအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ အဘိဘူမင်းသားနှင့် သမ္ဘဝမင်းသားတို့အား တရားဟော

ကြား၍ ကုဋေကိုးသောင်းသော နတ်လူတို့အား တရားတည်း ဟူသော အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူလေသည်။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ သူရိယဝတီမြို့တံခါး၏အနီး စကား ပင်အပါး၌ တိတ္ထိတို့၏ မာန်ယစ်ခြင်းကို နှိမ်နင်း ချိုးဖဲ့ရန်အလို့ငှါ ၎င်း၊ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့အား ကိလေသာတည်း ဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေခြင်းငှါ၎င်း ရေမီး အစုံအစုံ ဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူ သည်ရှိသော် ကုဋေရှစ်သောင်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရား ထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာအစည်းအဝေး ကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ အဘိဘူမင်းသား သမ္ဘဝ မင်းသားတို့နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုကြကုန်သော ရဟန္တာ တသိန်းတို့၏အလယ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ၍ သိဒ္ဓိမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ အရုဏဝတီမြို့ ဆွေတော် မျိုးတော် တို့၏အစည်းအဝေးကြီး၌ ရဟန်းပြုကြသည့် ရှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့၏အလယ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား သည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ခနဉ္စယမြို့ နေပါလက အမည် ရှိသောဆင်ပြောင်ကြီးကို ဆုံးမတော်မူသောအခါ၌ ရဟန်းပြုကြ ကုန်သော ခုနစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့၏အလယ်၌ သီတင်း သုံးတော်မူ၍ သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားသည် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူသည်။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း အရိန္ဒမမင်းဖြစ်၍

ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပရိဘုတ္တ အမည်ရှိသောမြို့၌ အရိန္ဒမအမည်ရှိသော မင်းကြီးဖြစ်၍ သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရား ပရိဘုတ္တမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသည်ရှိသော် အခြေအရံပရိသတ်နှင့်တကွ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား အား ခရီးဦး ကြိုဆို၍ ဦးညွတ်ဝပ်လျှိုး ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဖိတ်ကြားပြီးသော် နန်းတော်မှာ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး မိမိ၏ အစိုးရခြင်းဂုဏ်၊ အမျိုးမြတ်ခြင်းဂုဏ်၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်၊ ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသော ဂုဏ်တို့နှင့်လိုက်လျော (မည်သူမျှ အပြစ်ပြောဖွယ်မရှိလေ) အောင် ကြီးစွာသော အလှူဒါနကို လှူဒါန်းလေ၏။

အဝတ်အထည်ထားသော ဘဏ္ဍာတိုက်တို့ကို ဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များအား အဖိုး များစွာထိုက်သော အဝတ်ကောဠိပေါင်းများစွာကို ကပ်လှူလေ သည်။ (လောက ဝေါဟာရအားဖြင့် အဝတ်အစုံ နှစ်ဆယ်ကို တကောဠိဟူ၍ ခေါ်၏။ ဤ၌မူ အဝတ်ဆယ်ထည်ကို တကောဠိ ဟူ၍ မှတ်ယူရာ၏။ ။အံ-ဋ ၃၊ ၂၇၀မှ)

ဤတွင်မျှမဟုတ်သေးပေ။ မိမိစီးတော်ယာဉ်ဖြစ်သည့် ခွန်အား အဆင်း လက္ခဏာ အဟုန်တို့နှင့်ပြည့်စုံ၍ ရွှေကွန်ရက် ရွှေပန်း တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သည့် မင်္ဂလာဆင်တော်မြတ်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းပြီးလျှင် (အဆင်တန်းဆာနှင့်တကွ သော ထိုဆင်တော်ကို တန်ဖိုးဖြတ်၍ ထိုတန်ဖိုးနှင့်ညီမျှသော) ရဟန်းတို့အား အပ်စပ်သည့် ကပ္ပိယပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကို ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်အား လှူဒါန်းလေသည်။

ထိုအခါ သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော် အရိန္ဒမ မင်းကို “ဤကမ္ဘာမှ နောက် သုံးဆယ့်တကမ္ဘာမြောက်၌ ဤ အရိန္ဒမမင်းသည် ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင် အလောင်း တော် အရိန္ဒမမင်းသည် အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာဆောက်တည် တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ အရူဏဝတီ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ အရူဏမင်းကြီး၊ မယ်တော်မှာ ဗဘာဝတီ မိဖုရားကြီးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၇၀၀၀) ခုနှစ်ထောင် ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ သုစန္ဒက ရွှေနန်းဆောင်၊ ဂိရိရွှေနန်းဆောင်၊ ဝသဘ ရွှေနန်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ မောင်းမပေါင်း (၂၄၀၀၀) နှစ်သောင်းလေးထောင် အခြံအရံရှိသည့် သဗ္ဗကာမာဒေဝီ မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ သားတော်မှာ အတုလမင်းသားဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော်မူ
သော ယာဉ်မှာ ဆင်ယာဉ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှစ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ
ကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အစုံတို့မှာ အဘိဘူမထေရ်နှင့် သမ္ဘဝမထေရ်
တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ခေမက်ရမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ သဒိလာထေရီမနှင့် ပဒုမာထေရီမ
တို့ ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိမှာ သရက်မြို့ပင် ဗောဓိ
ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့မှာ သိရိဝဗ္ဗသုဋ္ဌေးနှင့်
နန္ဒသုဋ္ဌေးတို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့
မှာ ဝိတ္တာဥပါသိကာမ နှင့် သုဂုတ္တာ ဥပါသိကာမတို့ ဖြစ်
ကြသည်။

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော်အမြင့်အားဖြင့် အတောင်
ခုနစ်ဆယ် မြင့်တော်မူလျက် ပူဇော်ဖွယ်ရာ စီမံထားသည့် ရွှေတိုင်
ကြီးနှင့် တူပြီးလျှင် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏
လက္ခဏာတော်ကြီးတို့ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူပေ၏။

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၏ ပကတိ ကိုယ်တော်ရောင်သည် နေ့ရော
ညဉ့်ပါ အကြားမလပ် သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် ထိုထို အရပ်သို့
ထွက်ကြ ကွန့်မြူးတော်မူပေ၏။ (အလိုတော် ရှိပါမူကား အလို
တော်ရှိသမျှ စကြဝဠာပေါင်း များစွာတို့တိုင်တိုင် တောက်ပ
နိုင်ပေ၏။)

ထိုသိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ်
(၇၀၀၀၀)ခုနစ်သောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း
၏ ငါးပုံ လေးပုံ) ကာလတို့ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာ
သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်းဟူသော
ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်
ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

တရားမိုဃ်းကြီးကို ရွာဖြိုးစေလျက် နတ်နှင့်တကွသော သတ္တဝါ
တို့ကို တရားစကားတည်းဟူသော ရေစင်ဖြင့် စိုစွတ်စေတော်မူ၍
ဝဋ်ဒုက္ခကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတော်မူပြီးလျှင် တပည့်
များစွာ ရဟန္တာတို့နှင့်တကွ ထိုသီဒိမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်
ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

သံဝေဂ

နိမြန်းသော လက်သည်းတော်၊ ခြေသည်းတော် အစ
ရှိသည့် ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့နှင့် မြည့်စုံ
သော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခ
ဏာတော်ကြီးတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော မြတ်စွာ
ဘုရား၏ ရူပကာယကိုယ်တော် အလုံးစုံပင် ချုပ်ဆုံး
ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ... ၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရား
တို့သည် မြဲခိုင်သော အနှစ်သာရမရှိ၊ အချည်းနှီးသာ
ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော်

သီဒိမြတ်စွာဘုရားသည် သီလဝတီမြို့၏အနီး (အဿ) အမည်ရှိ
သော အရာမ်ကြီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏
ဓာတ်တော်တို့မှာ ဖရိုဖရဲမကြဲ တစုတည်း တခဲတည်းဖြစ်၍ တည်
ကုန်၏၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသူ လူအပေါင်းတို့သည် သုံးယူဇနာစွင့်စွင့်
အမြင့်ရှိသော ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသည့် (မြင်းမိုရ်တောင် တမျှ
တင့်တယ်လှသော) စေတီတော်ကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ကြလေ
ကုန်သတည်း။

သီဒိဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၂၁-ဝေသာဘူဗုဒ္ဓဝင်

သီဒိမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက်
ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူရာ ထို မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာမှာပင် လူတို့၏
အသက်တမ်း အနှစ် (၇၀၀၀၀) ခုနှစ်သောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း

။

ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀) ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ရောက်၍ တဖန် တိုးတက် ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ် ပြန်၍ လူတို့အသက် အနှစ် (၆၀၀၀၀) ခြောက်သောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံ တော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ အနောမ နေပြည်တော် သုပ္ပတိတ မင်းကြီး၏ ယသဝတီ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန် ရောက်သောအခါ အနုပမအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ၌ လူအများ တို့ကို နှစ်သက်စေလျက် မြတ်သောအသံကို ပြုတော်မူ ခြင်းကြောင့် မင်းသား၏ အမည်ကို မှည့်သည့်နေ့တွင် နိမိတ်ဖတ်ပညာရှိတို့နှင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က ဝေဿဘူ မင်းသားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြလေသည်။ (မြတ်သော အသံ ဟူသည်မှာ “အဂ္ဂေါဟမသ္မိ လောကဿ” အစရှိသော စကားကြီး သုံးခွန်းကိုပင် ဆိုလိုသည်။)

ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဝေဿဘူမင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက် သောအခါ (၁) ရုစိရွှေနန်းဆောင်၊ (၂) သုရုစိရွှေနန်းဆောင်၊ (၃) ရတီဝဗုဒ္ဓရွှေနန်းဆောင် တည်းဟူသော ရွှေနန်းမသုံးဆောင် တို့၌ သုစိတ္တာဒေဝီ မိဖုရားကြီးအမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း (၃၀၀၀၀) သုံးသောင်းတို့၏ ဖျော်ဖြေလုပ်ကျွေး ပြုစုခြင်းကို ခံယူလျက် နှစ်ပေါင်း (၆၀၀၀) ခြောက်ထောင်တို့ကာလပတ်လုံး

နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ထီးနန်းစိုးစံတော်မူ၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ဝေဿဘူမင်းသားသည် ထီးနန်းစိုးစံတော် မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီး၍ သုစိတ္တာဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှ သုပ္ပဗုဒ္ဓအမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သော အခါ ရွှေထမ်းစင်စီးကာ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူ၍ မြဟ္မာ လှူဒါန်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ခံယူ၍ ရဟန်းပြုတော်မူသည်။ အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ဟာ သုံးသောင်းခုနစ်ထောင်သော ယောက်ျားတို့ ရဟန်းပြုကြ လေသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ထိုသုံးသောင်း ခုနစ်ထောင်သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်လကြာ ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့် နေ့၌ သုစိတ္တနိဂုံးသူ သိရိဝဇုနာအမည်ရှိသော အမျိုးသမီးလှူဒါန်း အပ်သည့် ဃနာနွဲ့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ အင်ကြင်းတော၌ နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်း အချိန်တွင် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ နရိန္ဒာအမည်ရှိသော နဂါးမင်း လှူဒါန်းအပ် သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ(အင်ကြင်း) ပင်အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အတောင် (၄၀) လေးဆယ်ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက် လာ၏။

(အင်ကြင်းပင်ဗောဓိ၏ ပမာဏ တင့်တယ်ပုံစသည်တို့ကို ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ သဒ္ဓတ်ပင်ဗောဓိ၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် နည်းအတိုင်း သိအပ်၏။)

အလောင်းတော်သည် ထိုအပရာဇိတပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက် တည်တော်မူကာ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသောနည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ် သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့် နောက် မဟာဗောဓိ (အင်ကြင်း)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တ- သတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရား ဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ဖတူ မိကွဲဖြစ်ကြသည့် အဂ္ဂသာဝကအလျှာ သောဏမင်းသားနှင့် ဥတ္တရမင်းသား ညီတော်နှစ်ပါးတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ရှေး ကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် အနုပမမြို့၏အနီး အရုဏ အမည် ရှိသောဥယျာဉ်ကြီး၌ သက်ဆင်းတော်မူ၍ ဥယျာဉ်မှူးကို စေလွှတ် ကာ ညီတော်မင်းသားနှစ်ပါးတို့ကို ခေါ်စေ၍ အခြံအရံပရိသတ် နှင့်တကွသော ထိုမင်းသားတို့၏ အလယ်၌ ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို ဟော တော်မူသောအခါ များစွာသော နတ်မြဟ္မာတို့လည်း ရိုသေစွာ လာရောက်နာကြားကြကုန်၏။ ထိုတရားပွဲကြီး၌ ကုဋေရှစ်သောင်း သော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားသည် နိုင်ငံ တော်အတွင်းရှိ ဇနပုဒ်ဟုခေါ်သောမြို့ကြီးများသို့ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလျက် ထိုထိုအရပ်တို့၌ တရားဟောတော်မူရာ နတ် လူ ပရိသတ်ပေါင်း ကုဋေခုနစ်သောင်းတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပမမြို့တော်မှာပင် ကွန်ရက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးကာ များစွာ မှားယွင်းသော မိစ္ဆာအယူကို ပယ်ဖျောက်၍ တိတ္ထိတို့၏ မာန် တံခွန်ကို နှိပ်ချလျက် မြတ်သောတရားတည်းဟူသော တံခွန်ကို စိုက်ထူတော်မူပြီးလျှင် ကိုးယူဇနာကျယ်ဝန်းသောအရပ်၌ စုဝေး မိကြသော လူပရိသတ်နှင့် အတိုင်းအရှည်မရှိအောင် များပြား လှသော နတ်မြဟ္တာပရိသတ်တို့၏ အစည်းအဝေးကြီးတွင် ရေမီး အစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူကာ နတ်လူတို့၏ သဒ္ဓါ တရား တိုးပွားစေတော်မူလျက် ကုဋေခြောက်ဆယ်သော နတ် လူတို့ကို တရားတည်းဟူသော အမြိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ကျွေး နှစ်သိမ့်စေတော်မူသည်။ (ကုဋေခြောက်ဆယ်သော နတ်လူတို့ အကျွတ်တရား ရကြကုန်၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး သုံးကြိမ်

ပဌမသန္နိပါတ

ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာ အစည်း အဝေးကြီးတို့မှာ သုံးကြိမ်ရှိရာ ပဌမအကြိမ်၌ အဂ္ဂသာဝက အလျာ သောဏမထေရ်နှင့် ဥတ္တရမထေရ်တို့၏ အစည်းအဝေး၌ ရဟန်းပြုကြသော ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေ ရှစ်သောင်းတို့၏ အလယ်၌ တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားသည် သြဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ပဌမ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဒုတိယသန္နိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော် တောထွက်တော်မူစဉ်က အတုလိုက် (အားကျ)ကာ ရဟန်းပြုကြသည့် သုံးသောင်းခုနစ်ထောင်သော ရဟန်းတို့သည်

ဘုရားအလောင်းတော် မိမိနောက်ပါ အစုအပေါင်းကိုစွန့်ခွါ၍ တပါးတည်းကြွတော်မူသောအခါ ကြွင်းကျန်ရစ်ကြ၍ သင့်လျော်ရာသို့ ဖဲခွါသွားကြပြီးလျှင် ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရားဟောကြားတော်မူကြောင်း သတင်းကြားကြ၍ သောရေယျ မြို့သို့ လာရောက်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြော်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း သုံးသောင်းခုနစ်ထောင်တို့အား ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပြီးလျှင် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းချည်းဖြစ်စေ တော်မူ၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ပရိသတ်၌ ဩဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား ဒုတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

တတိယသန္တိပါတ

ထို့နောက် အခါတပါး၌ နာရိဝါဟန အမည်ရှိသောမြို့မှာ ဥပသန္တ အမည်ရှိသော မင်းသားသည် ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်နေစဉ် ထိုမင်းကို သနားစောင့်ရှောက်တော်မူလိုသဖြင့် ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနာရိဝါဟနမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ ထိုဥပသန္တမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာကြောင်း သတင်းကြားလျှင်ကြားခြင်း မိမိ၏ အခြွေအရံပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုဆိုမှု ပြုပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ပင့်ဖိတ်၍ အလှူကြီးပေးလျက် တရားတော်ကို နာရသောအခါ လွန်စွာကြည်ညိုသောစိတ်ရှိရကား ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေသည်။ ထိုဥပသန္တမင်း ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ) ၍ မင်းယောက်ျားပေါင်း ခြောက်သောင်းတို့ ရဟန်းပြုကြလေသည်။ ထိုခြောက်သောင်းသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းပြုသော ဥပသန္တမင်းနှင့် အတူတကွပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤကား တတိယ သာဝကအစည်းအဝေးကြီးတည်း။)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း သုဒဿနမင်း

ရဟန်းပြု၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် သရဘဝတီ အမည်ရှိသောမြို့၌ ကြည့်ချင်စဖွယ် တင့်တယ်သော ရုပ်အဆင်း ရှိသည့် သုဒဿန အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ လောကသုံးပါး၏ ရှေ့သွားနာယက ဖြစ်တော်မူသော ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား သရဘဝတီမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ၏တရားတော်ကို နာကြားရ၍ အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်နှလုံး ရှိလျက် ဦးခေါင်းထက်ဝယ် လက်အုပ်ချိမိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်အား သင်္ကန်းနှင့်တကွ ကြီးစွာသော အလှူဒါနကို ပေးလှူ၍ ထိုသရဘဝတီ မြို့မှာပင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရန် ဂန္ဓကုဋ်ခေါ် ကျောင်းတော်ကြီးကို တည် ဆောက်၍ ထိုဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်ကို ဝန်းရံလျက် ရဟန်းတော် များ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန် ကျောင်းပေါင်း တထောင် တည် ဆောက်လှူဒါန်းလေသည်။

အလောင်းတော်၏စိတ်၌ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူအပ်သော တရားတော်များကို လေးလေး နက်နက် နှစ်သက်ကြည်ညိုလှကား ရဟန်းပြုရန် ထက်သန်သောစိတ်ဆန္ဒ ရှိပြီးလျှင် အလုံးစုံသော မိမိ၏ မင်းစည်းစိမ် ချမ်းသာတည်းဟူ သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုများစွာတို့ကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ 'သဒ္ဓါရဲရဲ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းပြီးလျှင် နေ့ရောညဉ့်ပါ မည်သည့်အခါမျှ ပျင်းရိခြင်း မရှိသဖြင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းအဖြစ်ကို ရယူဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြုလေသည်။ ရဟန်း ပြုပြီး လျှင် အကျင့်ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံလျက် စုတင်တဆယ့်သုံးပါး လုံးကို ဆောင်တော်မူကာ ပါရမီ ကောင်းမှုတို့ကို ဆည်းစု လေ့ကျက် ရှာမှီးခြင်း၌ နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော်ကာ သာသနာတော်၌ နေတော်မူလေသည်။

//

အလောင်းတော် ရဟန်းမြတ်သည် ကြည်ညိုခြင်း သဒ္ဓါတရား နှစ်သက်ခြင်း ပီတိတရားသို့ ကပ်ရောက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးတော်မူလေသည်။ ထိုအခါ အလောင်းတော်၏ စိတ်သန္တာန်၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရဖို့ ရန်အတွက် အလွန်နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အလောင်းတော် ရဟန်းမြတ်ကို မဆုတ်နစ်သော ဝီရိယရှိသည်ကို သိမြင်တော် မူ၍ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားသည် “ဤ ကမ္ဘာမှ နောက် သုံးဆယ့် တကမ္ဘာမြောက်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဤသုဒဿန ရဟန်း မြတ်သည် ဝေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သက္ကံသို့ပင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်။)

ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင် အလောင်းတော် သုဒဿနရဟန်းမြတ်သည် အလွန်ကြည်လင် သော စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ **အနောမ မြို့တော်** ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ **သုပ္ပတိတမင်းကြီး**၊ မယ်တော်မှာ **ယသဝတီ မိဖုရားကြီး**တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းပြုလုပ်သော နှစ်ပေါင်းမှာ (၆၀၀၀) ခြောက်ထောင်ဖြစ်၍ စံနန်းတော် သုံးဆောင်တို့မှာ **ရုစိရွှေနန်း ဆောင်**၊ **သုရုစိရွှေနန်းဆောင်**၊ **ရတိဝစုနရွှေနန်းဆောင်** တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အဂ္ဂဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားမှာ မောင်းမပေါင်း (၃၀၀၀၀) သုံးသောင်း အခြံအရံရှိသည့် **သုစိတ္တာဒေဝီ မိဖုရားကြီး** ဖြစ်၍ သားတော်မှာ **သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းသား** ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော်မူသော ယဉ်မှာ ရှေ့ထမ်းစင် ဖြစ်ပြီးလျှင် ခြောက်လကြာ ဒုတ္တရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ သောဏမထေရ်နှင့် ဥတ္တရမထေရ်တို့ ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ဥပသန္တမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ ရာမာထေရီမ နှင့် သမာလာထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိမှာ အင်ကြင်းပင်ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ သောတ္တိက သူဌေးနှင့် ရုန္တသူဌေးတို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ ဂေါတမိဥပါသိကာမ နှင့် သိရိမာဥပါသိကာမ တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်အရပ်တော်မှာ အတောင်ခြောက်ဆယ်မြင့်လျက် ရွှေတိုင်ကြီးပမာ တင့်တယ်လှပေ၏။ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည်တော်သည်လည်း ညဉ့်အခါ၌ တောက်ပသော တောင်ထိပ်မီးကဲ့သို့ ထိုမှ ဤမှ ထွက်လည် ကွန့်မြူး၍ အထူးပင် တင့်တယ်လှပေ၏။

ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ်(၆၀၀၀၀) ခြောက်သောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှအတိုင်းရှည်ရှိသော (အသက်တမ်း၏ ငါးပုံ လေးပုံ) ကာလတို့ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဲဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်းဟူသော ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

များစွာသော လူအပေါင်းကို ထိုသူတို့၏ စရိုက်နှင့် တိုက်ဆိုင်ညီညွတ်စေရန် ဝေဖန်ခွဲခြားကာ တရားတော်ကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ပြဟောကြားတော်မူ၍ နောက်လာဝေနေယျတို့ အကျိုးများကြစေရန် တရားတည်းဟူသော လှေသင်္ဘောကြီးကို အထင်အရှား

ဗုဒ္ဓဝင်]

၉-နှစ်ကျပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၅၀၇

။

ကောင်းစွာ ထားတော်မူခဲ့၍ ထိုဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်များစွာ ရဟန္တာတို့နှင့် တကွ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချင်ငြိမ်းတော် မူလေပြီ။

သံဝေဂ

ဗြဟ္မာနတ်လူအပေါင်းကို ညွတ်ညောင်းပူဇော် ဖူးမြော် ထိုက်သည့် ဘုရားရဟန္တာ တည်းဟူသော အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများသည်၎င်း၊ ဣရိယာပထ မျှတတော်မူရာ ကျောင်းတော် အဆောင်ဆောင်သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံ သည် ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ အလုံးစုံသော သင်္ခါရ တရားတို့သည် မြဲနိုင်သောအနှစ်သာရမရှိ၊ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား ။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူ၍ လူနတ်တို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥသဘာဝတီ မြို့၏အနီး ခေမ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ဓာတ်တော်များမှာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် နည်း အတူ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြား ပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု၌ အနံ့အပြားတည်ရှိကြ၍ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူတော်မူကြလေကုန် သတည်း။

ဝေဿဘူဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၂၂-ကကုသန္ဓုဗုဒ္ဓဝင်

ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသည့်နောက် ထိုဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာကုန်ဆုံး လွန်မြောက်သည်ရှိသော် ဘုရားပွင့်တော်မူမူသည့် သုညကပ် ကမ္ဘာပေါင်း (၂၉)နှစ်ဆယ့်ကိုးကမ္ဘာ ခြားပြီးနောက် ဘုရား ငါးဆူ ပွင့်တော်မူရာ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ဤ

ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ ဘုရားလေးဆူ ပွင့်တော်မူပြီးကြကုန်ပြီ။ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားကား ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ မချွတ်ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ ဖြစ်သည်။

ထိုဘုရားငါးဆူတို့တွင် ရှေးဦးစွာ ပွင့်တော်မူသော ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာသော်ကား... ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ အန္တရကပ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်ရှိသည်အနက် (မဟာရာဇဝင်ကြီးအဆို ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော အန္တရကပ်၌ မှန်နန်းရာဇဝင်အဆို ပဌမအန္တရကပ်၌ပင်) လူတို့အသက် အသင်္ချေတမ်းမှ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့၍ အနှစ်လေးသောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန်နတ်မြဟ္တာအပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ ခေမဝတီ နေပြည်တော်ဝယ် ခေမင်္ဂရ အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ အကျိုးအကြောင်းကို ကောင်းစွာဖော်ပြ ဆုံးမတတ်သည့် အဂ္ဂိဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ သက်ထားကတော်ဖြစ်သူ ဝိသာခါ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ ခေမဝတီ ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အထူးမှတ်ဖွယ်—

ရှေး၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားမှစ၍ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားတိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မင်းမျိုး၌သာ ဖြစ်တော်မူကြ၍ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်တော်မူ၏။

။

ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ လောကအထိမ်းအမှတ်ကို စွဲ၍
 ဖြစ်ရ၏။ လောက၌ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ သူကြွယ်မျိုး၊
 သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ အမျိုးလေးပါးရှိရာ သူကြွယ်နှင့် သူ
 ဆင်းရဲမျိုး၌ ပစ္စိမဘဝိက ဘုရားအလောင်းတော်များ
 ပဋိသန္ဓေ တည်နေရိုးမရှိ၊ အကြောင်းမှာ ထိုနှစ်မျိုးလုံးပင်
 မည်သည့်အခါမျှ လောက၌ အထွတ်အထိပ် ပြုလုပ်ထား
 ခြင်း အမြတ်တနိုး ပြုလုပ်ထားခြင်း မခံရသောကြောင့်
 တည်း။

မင်းမျိုးနှင့် ပုဏ္ဏားမျိုးတို့မှာမူကား ရံခါ မင်းမျိုးကို
 လောကကြီးက အမြတ်တနိုး ရှိသေ၍ ရံခါ ပုဏ္ဏားမျိုးကို
 လောကကြီးက အမြတ်တနိုး ရှိသေ၏။ အကြင်အခါ
 လောကလူအပေါင်းတို့က မင်းကို ရှိသေမြတ်နိုး ပူဇော်
 မှုကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းမျိုးသည် လောက၌
 အမြတ်ဆုံး ဖြစ်နေ၍ မင်းမျိုး၌သာ ဘုရားအလောင်း
 တော်များ ဖြစ်တော်မူကြသည်။ အကြင်အခါ လောက
 လူအပေါင်းတို့က ပုဏ္ဏားကို ရှိသေမြတ်နိုး ပူဇော်မှုကို
 ပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် လောက၌
 အမြတ်ဆုံးဖြစ်နေ၍ ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၌သာ ဘုရားအလောင်း
 တော်များ ဖြစ်တော်မူကြသည်။

ဤသို့လျှင် မင်းမျိုးနှင့် ပုဏ္ဏားမျိုးတို့မှ ဘုရားဖြစ်တော်
 မူကြရာ လောက၌ မင်းမျိုးကိုသာ အထွတ်အမြတ်ထား
 ခြင်းက များပြားသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားတို့သည်
 အများအားဖြင့် မင်းမျိုးမှ ဖြစ်ပွင့်တော်မူကြသည်။ ပုဏ္ဏား
 မျိုးကို အထွတ်အမြတ်ထားခြင်းကား တရံတခါသာဖြစ်၍
 တရံတခါသာ ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ဘုရားဖြစ်ပွင့်တော်မူသည်။
 ထို့ကြောင့် ဆိုအပ်ပြီးသည့်အတိုင်း မင်းမျိုးမှဘုရားဖြစ်
 သည်ကများ၍ ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ဘုရားဖြစ်ပွင့်မှု နည်းပါးသည်
 ဟု သိမှတ်ရ၏။

လူစည်းစိမ်ကို ခံစားခြင်း

ဘုရားအလောင်းတော် ကကုသန္ဓ သတို့သားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) ကာမ မည်သောပြာသာဒ်၊ (၂) ကာမ ဝဏ္ဏ မည်သော ပြာသာဒ်၊ (၃) ကာမသုဒ္ဓိ မည်သော ပြာသာဒ် တည်းဟူသော မြတ်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်တို့၌ ရံရွှေတော် ပုဏ္ဏား အမျိုးသမီးပေါင်း သုံးသောင်း အခြံအရံရှိသည့် ရောစိနီ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမ၏ ဖျော်ဖြေပြုစု လုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံယူကာ နှစ်ပေါင်း (၄၀၀၀) လေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး နတ် စည်းစိမ်နှင့် တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ အိမ်ရာစိုးအုပ်၍ နေတော်မူလေသည်။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ကကုသန္ဓပုဏ္ဏားသည် အိမ်ရာကို စိုးအုပ် နေတော်မူစဉ် နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီးလျှင် ရောစိနီ ပုဏ္ဏားမမှ ဥတ္တရ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင် သောအခါ အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားကိုစီးလျက် တော ထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော် ကကုသန္ဓပုဏ္ဏား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက်(အားကျ)ကာ ယောက်ျားပေါင်း လေးသောင်းတို့ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုလေး သောင်းသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဒုက္ကရစရိယာ ရှစ်လကြာ ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ သုစိရိန္ဒ နိဂုံးနေ ဝဇီရိန္ဒ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏သမီး လှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာနန္ဒိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ရှားတော၌ နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက် သောအခါ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ သုဘဒ္ဒ အမည်ရှိသော မုယောခင်း (ဂျုံခင်း) စောင့်သူ လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍

(ရှေးပိပယီ မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာဗောဓိ သခွတ်ပင်နှင့် တူမျှ သောပမာဏ တင့်တယ်ခြင်းရှိသည့်) မဟာဗောဓိ (ကုက္ကို)ပင် အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၂၆)နှစ်ဆယ့်ခြောက် တောင် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်ကော် ပေါ်ပေါက် လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေးဆို အပ်ပြီးသောနည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ သည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့် နောက် မဟာဗောဓိ(ကုက္ကို)ပင်၏အနီးမှာပင် သတ္တသတ္တာဟ= (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောရန် မြဟ္မာ မင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ် သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း”ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် လေးသောင်းသောရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ် ရကြောင်း ရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ တရက်ခြင်းဖြင့်ပင် ထိုရဟန်းတို့နေရာ မကိလမြို့၏အနီး ဣသိပတန မိဂဒါဝန်တောသို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏ အလယ် ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြား တော်မူကြပြီဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို ဟောကြားတော် မူရာ များစွာသော နတ်မြဟ္မာတို့လည်း ရှိသေစွာ လာရောက် နာယူကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကုဋေလေးသောင်းသော နတ်လူ တို့သည် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် ကဏ္ဍကုဇမြို့တံခါးအနီး အင်ကြင်းပင်ကြီး၏အပါးမှာ ရေမီးအစုံ အစုံဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြတော်မူ၍ တရားဟောတော်

မူသည်ရှိသော် ကုဋေသုံးသောင်းမျှကုန်သော နတ်လူတို့သည် သစ္စာလေးပါး တရားကို ထိုးထွင်းသိမြင် အကျတ်တမ်း ဝင်ကြ ကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ခေမဝတီမြို့၏ မနီးမဝေးဖြစ်သော အရပ်ရှိ နတ်ကွန်းတခု၌ နရဒေဝအမည်ရှိသော နတ်ဘီလူးသည် လူအများတို့က ပူဇော်ပသချိန်ရောက်သောအခါ ထင်ရှားတွေ့မြင် ရသော လူကိုယ်ဖြင့် ပူဇော်ပသခြင်းကို ခံ၍ အစာ အာဟာရ အတွက်သော်ကား အသွားခက်သော တောခရီးအလယ်ရှိ တခု သောအိုင်ကြီး၏အနီးသို့ သွားရောက်လျက် ကြာအမျိုးမျိုးတို့ကို အလိုရှိ၍ လာရောက်ကြကုန်သော လူတို့ကို ဖမ်းယူစားသောက်၍ နေလေ၏။ ထိုခရီးခဲမှာ လူအသွားအလာ ပြတ်စဲသောအခါ မိမိ၏နေရာ ကြီးစွာသော တောအုပ်ကြီးထဲသို့ဝင်၍ ထိုတောအုပ် အတွင်း လာရောက်သော သူတို့ကို ဖမ်းယူ စားသောက်ပြန် လေ၏။

ထို ခရီးလမ်းသည် လောက၌ ကျော်စော ထင်ရှားလျက် အသွားအလာ ခက်သော လမ်းကြီးပင် ဖြစ်၏။ ထိုတောအုပ်၏ အဝင်အထွက် နှစ်ဌာနမှာပင် လူပေါင်းများစွာတို့သည် ထိုခရီး ခဲကို လွန်မြောက်သွားနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ဆွေးနွေး စည်းဝေး တိုင်ပင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစော မဟာကရုဏာသမာပတ်မှ ထသောအခါ သတ္တ လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူလတ်သော် ရွှေဉာဏ်တော် ကွန်ရက် အတွင်း ရောက်ရှိထင်မြင်လာသော ထိုနရဒေဝဘီလူးနှင့် လူများ အပေါင်းကို မြင်တော်မူလေလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွား တော်မူ၍ ထိုလူအပေါင်း ကြည့်ရှုနေစဉ်ပင် ကကုသန် မြတ်စွာ ဘုရားသည် အထူးထူး အပြားပြားသော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ နရဒေဝဘီလူး၏ ဘုံမိမာန်၌ သက်ဆင်းတော်မူပြီး လျှင် ထိုဘီလူး၏ မင်္ဂလာရှိသော အိပ်ရာပလ္လင်ထက်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

//

ထိုအခါ နရဒေဝဘီလူးသည် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် တို့ကိုလွှတ်ကာ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော် မူသည်ကို မြင်စဉ်ကပင် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား သနား ကြင်နာတော်မူသဖြင့် ဤအရပ်သို့ ကြွလာတော်မူခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ကြည်ညိုသော စိတ်နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ အခြေအရံဖြစ် သော ဘီလူးတို့နှင့်အတူတကွ ဟိမဝန္တာသို့သွားပြီးလျှင် အထူး ထူးသော အဆင်းရနံ့ရှိကြသည့် ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ကို၎င်း အလွန်အမင်း စိတ်နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရာကောင်းသော ရနံ့ရှိ သည့် နံ့သာဟူသမျှတို့ကို၎င်း ကောင်းစွာယူဆောင်ခဲ့ကာ မိမိ၏ နေရာပလ္လင်ထက်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ကကုသန်မြတ်စွာ ဘုရားကို ပူဇော်၍ ကောင်းချီးဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုကာ ဦးခေါင်း ထက်၌ လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးတည်နေလေ၏။

ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တန်းခိုး ပြာဋိဟာကိုမြင်ကြရ၍ ကြည်လင်သောစိတ်နှလုံးရှိကြသဖြင့် အညီ အညွတ် လာရောက်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဝန်းရံကာ ရှိခိုး လျက် တည်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားသည် နရဒေဝဘီလူးကို ကောင်းသောကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားနှင့် ကောင်းသောအကျိုးတရားတို့ ဆက်စပ်ပုံကို ပြဆိုသဖြင့် ဘီလူး၏ စိတ်ကို ထက်သန်စေ၍ ငရဲနှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့်လည်း ဘီလူး၏စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေပြီးမှ သစ္စာလေးပါး တရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ အတိုင်းအရှည်မရှိ များလှစွာ သော နတ်လူသတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် အကျွတ် တမ်း ဝင်ကြကုန်၏။

(ဤကား တတိယဓမ္မာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်

ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာ အစည်း အဝေးကြီး တကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ဟန်ကား....ကဏ္ဍကုဇမ္ဗိအနီး

ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူတကွ ရဟန်း ပြုဖက် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန္တာအပေါင်း လေးသောင်း ခြံရံလျက် ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ သြဝါဒပါတိ မောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤသည်ပင် သာဝကအစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်ဖြစ်ပုံတည်း။)

**ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ခေမမင်း ရဟန်းပြု၍
ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း**

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ခေမမင်း ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား သပိတ်သင်္ကန်း တည်းဟူသော ကြီးစွာသော အလှူဒါနကြီးကို ပေးလှူပြီးလျှင် ဆေးပစ္စည်းအတွက် မျက်စဉ်းကျောက်အစရှိသော ဓာတ်သတ္တု မျိုး နွယ်ချိုအစရှိသော ပိဏ္ဏော၊ ဆေးပစ္စည်းမျိုး အစရှိသည့် ရဟန်းသံဃာတော်များ အလိုရှိရာ ဆေးပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့ကို လည်း သဒ္ဓါပြဋ္ဌာန်း လှူဒါန်းဆက်ကပ်သည့်ပြင် ကကုသန်မြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားဒေသနာကို ကြားနာ ရ၍ သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုသောသဒ္ဓါတရား ကြီးစွာဖြစ်ပွား ရကား မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူလေသည်။ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အလောင်းတော် ခေမမင်း ရဟန်းကို “ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင်လျှင် ဤခေမအမည် ရှိသော ရဟန်းသည် ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သက္ကံသို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ထိုကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင် အလောင်းတော် ခေမမင်း ရဟန်းသည် အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ ခေမဝတီ မြို့တော်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ခေမက်ရမင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ်ကြီး အဂ္ဂိဒတ္တပုဏ္ဏားဖြစ်၍ မယ်တော်မှာ ဝိသာခါပုဏ္ဏားမဖြစ်ကုန်၏။

အိမ်ရာစိုးအုပ်၍ နေတော်မူသော နှစ်ပေါင်းမှာ (၄၀၀၀) လေးထောင်ဖြစ်၍ ပြာသာဒ်တော် သုံးဆောင်တို့မှာ ကာမပြာသာဒ်၊ ကာမဝဏ္ဏပြာသာဒ်၊ ကာမသုဒ္ဓိ ပြာသာဒ်တို့ဖြစ်ကုန်၏။

ကြင်ဖက်တော်မှာ ရံရွှေတော်ပေါင်း သုံးသောင်း အခြံအရံရှိသည့် ရောစိနိပုဏ္ဏားမဖြစ်ပြီးလျှင် သားတော်မှာ ဥတ္တရ သတို့သားဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော်မူသောယာဉ်မှာ အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားယာဉ်ဖြစ်၍ ရှစ်လကြာ ဒုတ္တရစရိယာကို ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ ဝိဓုရမထေရ် နှင့် သဗ္ဗိဝမထေရ်တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ ဗုဒ္ဓိဇမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာအစုံတို့မှာ သာမာထေရီမနှင့် စမ္မာထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ကုတ္တိပင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ အစ္စုတသူဌေးနှင့် သုဗုဒ္ဓသူဌေးတို့ ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ နန္ဒာ ဥပါသိကာမ နှင့် သုနန္ဒာ ဥပါသိကာမတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော် အတောင်လေးဆယ် မြင့်တော်မူလျက် ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် ဆယ်ယူဇနာတိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့ကွန်မြူးပေ၏။

ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၄၀၀၀၀)လေးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း၏ငါးပုံလေးပုံ)ကလတို့ပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်းဟူသော ရေအယ်ဥှမှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသောကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကြီး၌ ယောက်ျား မိန်းမဖြစ်သူ သူတော်ကောင်းတို့အတွက် တရားတည်းဟူသော ဈေးဆိုင်ကြီးကို ခင်းကျင်းတော်မူ၍ “ငါသည် အလုံးစုံသော တရားကို သိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ပြီ၊ ငါ့မှာ ကိလေသာအာသဝေါ ဝါသနာနှင့် တကွ ကုန်ခန်းပြီ” အစရှိသည်ဖြင့် ရဲရင့်စွာ ခြင်္သေ့သံဖြင့် ကြီးဝါး ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် တပည့်သား သံဃာတော်နှင့်တကွ ထိုကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချင်ပြီမိတော် မူလေပြီ။

သံဝေဂ

သန့်ရှင်းခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ သိလွယ်ခြင်း၊ နာချင်ဖွယ် ရှိခြင်း၊ ဖရိုဖရဲ မကွဲခြင်း၊ လုံးလုံးလျောင်းလျောင်း ရှိခြင်း၊ နက်နဲခြင်း၊ ပဲ့တင်ထပ်ခြင်းဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော စကားသံနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ၎င်း၊ ကာလမပြတ် အကြား အပေါက် အပြောက်ကင်းသည့် သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသည့် သာဝကအစုံ အစ ရှိသည်တို့သည် ၎င်း ထိုအလုံးစုံတို့သည် ချုပ်ဆုံး ကွယ် ပျောက်ကြလေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် ခိုင်မာသော အနှစ်သာရမရှိ၊ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာ တကား...။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည် ခေမအမည်ရှိသော အရာမကြီး၌ ပရိနိဗ္ဗာန်

ဗုဒ္ဓဝင်]

၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း

၅၁၇

။

စံတော်မူ၏။ ထိုအရာမကြီးအတွင်းမှာပင် ရှေးဆိုအပ်ပြီးသည့် နည်းအတိုင်း တည်ယားအပ်သော ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတုစေတီတော်မြတ်သည် တဂါဝုတ်တိုင်တိုင် မြင့်တော်မူပေ၏။

ကကုသန္ဓုဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၂၃-ကောဏာဂမနဗုဒ္ဓဝင်

ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသည့်နောက် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာပင် လူတို့၏အသက်တမ်း အနှစ် (၄၀၀၀၀) လေးသောင်းမှ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀)ဆယ်နှစ်တမ်း သို့ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီး လျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ လူတို့အသက် အနှစ် (၃၀၀၀၀)သုံးသောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့် တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအံတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္ဗာ အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ သောဘဝတီ အမည်ရှိသော မင်းနေပြည်၌ ယညဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ သက်ယားကတော်ဖြစ်သူ ဥတ္တရာအမည်ရှိသော မယ်တော်ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ သုဘဝတီအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော် သတို့သား ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ ဖွားမြင် သောအခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ် ကုန်၏။)

အလောင်းတော်သတို့သား ဖွားမြင်သောအခါ ဇမ္ဗူ ဒိပ်တကျွန်းလုံး၌ ရွှေမိုဃ်းကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း မြင်းကြောင့်“ကောင်းကင်မှ ရွှေများ လာရောက်ရသည်”

ဟူသော အနက်ကိုယူ၍ သတို့သားကိုအမည်မှည့်သော နေ့တွင် နိမိတ်ဖတ်ပညာရှိတို့နှင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က “ကနကာဂမန” သတို့သားဟူ၍ အမည် မှည့်ကြကုန်၏။ (ကနက = ရွှေ၊ အာဂမန = လာရောက်ခြင်း၊ ကနကာဂမန = ရွှေများ ကောင်းကင်မှ လာရောက်ရသည့် သတို့သားဟု ဆိုလိုသည်။) ထိုကနကာဂမနဟူသော အမည်မှ အစဉ်သဖြင့် ကာလရှည်မြင့်လတ်သော် အက္ခရာဖောက်ပြန်ကာ ကောဏာဂမန ဟူသော အမည် ဖြစ်လာ၏။ (တနည်း) နိရုတ္တိနည်းအားဖြင့် ကနကဟူသောပုဒ်၏အစ (က)ကို (ကော) ပြု၍ (န) ငယ်ကို (ဏ) ကြီးပြုကာ အဆုံး(က)ကိုချေလျက် အမည်မှည့်စဉ်ကပင် ကောဏာဂမနသတို့သားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြကုန်၏။

လူစည်းစိမ်ကို ခံစားခြင်း

အလောင်းတော် ကောဏာဂမန သတို့သားသည် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ (၁) တုသိတမည်သောပြာသာဒ်၊ (၂) သန္တုသိတ မည်သော ပြာသာဒ်၊ (၃) သန္တုဋ္ဌမည်သော ပြာသာဒ် တည်းဟူသော မြတ်သောပြာသာဒ် သုံးဆောင်တို့၌ ရုစိဂတ္တာ အမည်ရှိသည့် ကြင်ဖက်တော် ပုဏ္ဏားမ အမှူးရှိသော ရံရွှေတော် ပုဏ္ဏားအမျိုးသမီးပေါင်း တသောင်းခြောက်ထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံယူကာ နှစ်ပေါင်း (၃၀၀၀) သုံးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ အိမ်ရာစိုးအုပ် နေတော်မူလေသည်။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ကောဏာဂမန ပုဏ္ဏားသည် အိမ်ရာကို စိုးအုပ်နေတော်မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီးလျှင် ရုစိဂတ္တာ ကြင်ဖက်တော် ပုဏ္ဏားမမှ သတ္တဝါဟု အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဖွားမြင်သောအခါ ဆင်ယာဉ်ကိုစီးလျက် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ အလောင်းတော် ကောဏာဂမန

ပုဏ္ဏား ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ)ကာ ယောက်ျား ပေါင်း သုံးသောင်းတို့ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ထို သုံးသောင်းသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူတကွ ဒုတ္တရစရိယာ ခြောက် လကြာ ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့် နေ့၌ အဂ္ဂိသောနပုဏ္ဏား၏သမီး အဂ္ဂိသောနာမည်သောပုဏ္ဏားမ လှူဒါန်းအပ်သည့် သနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော် မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ရှားတော၌ နေ့သန့် (နေခို) တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပီးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ဇဇ္ဇာတိန္ဒြက အမည်ရှိသော မုယောခင်း (ဂျုံခင်း)စောင့်သူ လှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာဗောဓိ (ရေသဖန်း)ပင် အပျင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အတောင်(၂၀)နှစ်ဆယ် ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော်၊ ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် အင်္ဂါလေးပီး ရှိသော ဝိရိယကို ဆောက်တည်တော်မူကာ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး သုံးကြိမ်

ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့် နောက် မဟာဗောဓိ (ရေသဖန်း)ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တ- သတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရား ဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် အတူ တကွ ရဟန်းပြုဖက်ဖြစ်ကြသည့် သုံးသောင်းသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်းရှေးကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော် မူ၍ ထိုရဟန်းတို့နေရာ သုဒဿနမြို့အနီး ဣသိပတန မဂဒါဂုန်

တောကြီးသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော် မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏အလယ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူရာ များစွာသော နတ်မြဟ္မာ တို့လည်း ရိုသေစွာ လာရောက်နာယူကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကုဇ္ဇေ သုံးသောင်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည် သုန္ဒရ အမည်ရှိသော မြို့တံခါးအနီး အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အပါးမှာ ရေမီးအစုံအစုံဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ မိစ္ဆာ အယူကို နှိမ်နင်းလျက် တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ကုဇ္ဇေ နှစ်သောင်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

ထိုသို့ ရေမီး အစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူပြီးနောက် ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကြွသွားတော်မူကာ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း ခင်းထားအပ်သော ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာထက်၌ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး သီတင်း သုံးတော်မူလျက် မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော နတ်သားကို အမှူး ထားကာ စကြဝဠာလောက ဓာတ်ပေါင်း တိုက်တသောင်းမှ တရားနာရန် လာရောက်ကြသော နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့အား အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ဟောကြားတော်မူသည်ရှိသော် နတ် မြဟ္မာပေါင်း ကုဇ္ဇေတသောင်းတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြ ကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

သာဝက အစည်အဝေးကြီး တကြိမ်

ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာ အစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်တည်းသာဖြစ်ဟန်ကား....ကောဏာဂုံ

။

မြတ်စွာဘုရားသည် သုန္ဒရဝတီ မြို့၏အနီး သုရိန္ဒဒေဝ အမည် ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် အခြံအရံ ပေါင်း သုံးသောင်းတို့နှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝကအလှူဖြစ်ကြသည့် ဘိဇ္ဈေယျာသ မင်းသားနှင့် ဥတ္တရမင်းသား နှစ်ဦးတို့အား တရား တော်ကို ဟောကြား၍ ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူသည်တွင် ထိုသူ တို့သည် အလုံးစုံပင် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထို ရဟန္တာ သုံးသောင်းတို့၏ အလယ်၌ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည် တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် သြဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤသည်ပင် သာဝကအစည်းအဝေးကြီး တကြိမ် ဖြစ်ပုံတည်း။)

**ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ပဗ္ဗတမင်းဖြစ်၍
ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း**

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် မိထိလာ မြို့တော်၌ မဟာမိတ်ကြီးငယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံကာ ဗိုလ်ပါအင်အား ကြီးမားလှသည့် ပဗ္ဗတ အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား မိမိနေရာ မိထိလာမြို့သို့ ကြွလာတော်မူကြောင်း သတင်းစကားကို ကြားရလျှင် အခြံအရံ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့နှင့် တကွ ပဗ္ဗတမင်းသည် ခရီးဦးကြိုဆို ရှိသေစွာ ရှိခိုးပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အလှူကြီးကိုပေးလှူ၍ ထိုမြို့မှာပင် မြတ်စွာဘုရားကို ဝါကပ်တော်မူရန် တောင်းပန်လျှောက်ထား၍ ဝါတွင်း သုံးလ ပတ်လုံး တပည့်သား သံဃာတော်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ပြုစုလုပ်ကျွေးကာ ပဋိပက္ခတိုင်းဖြစ် အဝတ်အထည်၊ စိန့်တိုင်းဖြစ် အဝတ်အထည် ပိုးထည် ကမ္မလာထည် ရွှေခြေနင်း စသော အခြား လှူဖွယ်ဝတ္ထုများစွာတို့ကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အား လှူဒါန်းလေသည်။ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အလောင်းတော် ပဗ္ဗတမင်းကို “ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင်လျှင် ဤပဗ္ဗတ

မင်းသည် ဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့။”
ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူလေသည်။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား
သက္ကံသို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလျှင်
အလောင်းတော် ပဗ္ဗတမင်းသည် အလွန်ကြည်လင်သောစိတ်
ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက်ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ
ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

အလောင်းတော် ပဗ္ဗတမင်းသည် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်ကို မရ
မနေ ရှာကြံအားထုတ်သူပီပီ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားအား
ကြီးစွာသော အလှူဒါနကို ပေးလှူပြီးလျှင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာ
သော မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်တော်မူကာ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာ
ဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူလေသည်။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားဖွားတော်မူရာ မြို့တော်မှာ သောဘူ
မင်းကြီး ထီးနန်းစိုးအုပ်ရာဖြစ်သည့် သောဘဝတီ နေပြည်တော်
ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ ယညဒတ္တပုဏ္ဏား၊ မယ်တော်မှာ ဥတ္တရာ
ပုဏ္ဏားမတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အိမ်ရာစိုးအုပ်၍ နေတော်မူသော နှစ်ပေါင်းမှာ (၃၀၀၀)
သုံးထောင်ဖြစ်၍ စံတော်မူရာ ပြာသာဒ်တော် သုံးဆောင်တို့မှာ
တုသိတပြာသာဒ်၊ သန္တုသိတပြာသာဒ်၊ သန္တုဒြပြာသာဒ် တို့
ဖြစ်ကုန်၏။

ကြင်ဖက်တော်မှာ ရံရွှေတော် ပုဏ္ဏားမ အမျိုးသမီးပေါင်း
(၁၆၀၀၀) တသောင်းခြောက်ထောင် အခြံအရံရှိသည့် ရူမိဇတ္တာ
ပုဏ္ဏားမ ဖြစ်ပြီးလျှင် သားတော်မှာ သတ္တဝါဟ သတို့သား
ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော် မူသော ယာဉ်မှာ ဆင်ယာဉ် ဖြစ်၍ ခြောက်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ ဘိဇျောသမထေရ်နှင့် ဥက္ကရမထေရ် တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သောတ္တိဇမထေရ် ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ အစုံတို့မှာ သမုဒ္ဒါထေရီမနှင့် ဥက္ကရာထေရီမ တို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ရေသမန်းပင် ဗောဓိ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ ဥဂ္ဂဗျဋ္ဌေးနှင့် သောမဒေဝဗျဋ္ဌေးတို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိ ကာမတို့မှာ သီလောဥပါသိကာမနှင့် သာမာဥပါသိကာမတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော်အတောင်(၃၀) သုံးဆယ်မြင့်တော်မူလျက် ပန်းထိမ်တို့၏မိုက်ခွက်၌ သီရိနိဂ္ဂေစင် ကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် ပေ၏။

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းမှာ အနှစ်(၃၀၀၀၀) သုံးသောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက် တမ်း၏ ငါးပုံလေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာသော လူနတ် မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်း ဟူသော ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့၏။

သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာ တည်းဟူသော စေတီတော်ယင်ပြင်၌ တည်ကြလျက် ရှိခိုးဝတ်ပြုနိုင်ကြရန် သစ္စာ လေးပါး တရားတည်းဟူသော တံခွန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သော ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတည်းဟူသော တရားစေတီကြီးကို တည်ဆောက်တော်မူပြီးလျှင် တရားဖြင့်ပြီး

သော ပန်းစည်းပန်းခိုင်ကို ပြုတော်မူ၍ တပည့်သား သံဃာတော် နှင့်တကွသော ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ ချုပ်ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။

သံဝေဂ

မြတ်သော တန်းခိုး၏ တင့်တယ်စမ္မယ် ကွန့်မြူးခြင်းသို့ ရောက်တော်မူသော ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သား သာဝကအပေါင်းသည်၎င်း လောကုတ္တရာတရားကို ထင်ရှား ဟောပြုတော်မူသော ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား သည်၎င်း ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ...၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့သည် မြဲခိုင်သော အနှစ် သာရမရှိ၊ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် သစ္စာဥေယျ ဓမ္မခပင်းကို ထိုးထွင်းသိမြင်တော် မူသော ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဗ္ဗတ အမည်ရှိသော အရောင်ကြီးအတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။ ဓာတ်တော်များမှာ ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့်နည်းအတူ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူချက်အရ အစိတ် စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲပြားကြပြီးလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတစ်ခု အနံ့အပြား တည်ရှိကြ၍ လူနတ် မြဟွာ သတ္တဝါတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူ တော်မူကြလေကုန်သတည်း။

ကောဏာဂမနုဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

၂၄-ကဿပဗုဒ္ဓဝင်

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသည့်နောက် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာပင် လူတို့၏ အသက်တမ်း အနှစ်(၃၀၀၀၀) သုံးသောင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ကာ (၁၀)ဆယ်နှစ် တမ်းသို့ ရောက်၍ တဖန် တိုးတက်ပြန်ကာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆုတ်ယုတ်ပြန်၍ လူတို့အသက် အနှစ်

(၂၀၀၀၀) နှစ်သောင်းတမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့် တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌ စံနေတော်မူစဉ် ဘုရားဖြစ်ရန် နတ်မြဟ္မာ အပေါင်းတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ ကိကီမင်းကြီး စိုးစံတော်မူရာ ဗာရာဏသီ နေပြည် တော် မြဟ္မဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ သက်ထားကြင်ဖော် ကတော်ဖြစ်သူ ခနဝတီ အမည်ရှိသော မယ်တော်ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်းကြာတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့မြောက် အချိန်ရောက်သောအခါ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော၌ မီးရှူး သန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူလေသည်။

(အလောင်းတော်သတို့သား ပဋိသန္ဓေ နေသောအခါ ဖွားမြင်သော အခါတို့၌ နိမိတ်ကြီးများ အံ့ဩဖွယ်ကြီးများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။)

အလောင်းတော် သတို့သား၏ အမည်မှည့်သောနေ့ တွင် နိမိတ်ဖတ်ပညာရှိများနှင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့က အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် ကဿပအမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက် လာသည်ကို အစွဲပြု၍ အလောင်းတော်သူမြတ်ကို ကဿပ သတို့သားဟူ၍ အမည်မှည့်ကြလေသည်။

လူ့စည်းစိမ်ကို ခံစားခြင်း

အလောင်းတော် ကဿပသတို့သားသည် အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ (၁) ဟံသပြာသာဒ်၊ (၂) ယသပြာသာဒ်၊ (၃) သိရိ နန္ဒပြာသာဒ် တည်းဟူသော မြတ်သောပြာသာဒ် သုံးဆောင်တို့၌ သုနန္ဒာ အမည်ရှိသည့် ကြင်ဖော်တော်ပုဏ္ဏားမ အမှူးရှိသော ရံရွှေတော်ပုဏ္ဏား အမျိုးသမီးပေါင်း လေးသောင်းရှစ်ထောင်တို့၏ ဖျော်ဖြေပြုစု လုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံယူကာ နှစ်ပေါင်း (၂၀၀၀) နှစ်ထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ အိမ်ရာကို စိုးအုပ်နေတော်မူလေ သည်။

တောထွက်တော်မူခြင်း

အလောင်းတော် ကဿပပုဏ္ဏားသည် အိမ်ရာကို စိုးအုပ်နေ တော်မူစဉ် နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူပြီးလျှင် သုနန္ဒာ ကြင်ဖက်တော်ပုဏ္ဏားမမှ ဝိဇိတသေနအမည်ရှိသော သားတော် ကို ဖွားမြင်သောအခါ သံဝေဂကြီးစွာဖြစ်တော်မူလျက် “ငါသည် ယနေ့ပင် တောထွက်တော့အံ့”ဟု စိတ်အကြံတော် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။

ထိုအခါ စိတ်အကြံတော် ဖြစ်ပေါ်သည်၏ အခြားမဲ့မှာပင် အလောင်းတော်၏ စံရာဖြစ်သော ပြာသာဒ်သည် အိုးထိန်းစက် ကဲ့သို့ ချာချာလည်လျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ သရဒရာသီ အခါ ကြယ်တာရာအပေါင်းခြံရံကာ အလွန်တရာ နှစ်သက်ဖွယ် အရောင်ကို ပြုလျက် ပေါ်ထွန်း ထွက်ပြုလာသော လမင်းကဲ့သို့ အရာမကများပြားလှသော လူပရိသတ်အပေါင်းတို့ ဝန်းရံလိုက်ပါ ကာ ကောင်းကင်အပြင်ကို တန်းဆာဆင်သကဲ့သို့၎င်း၊ ဘုန်းကံ အာနုဘော်ကို ထင်စွာပြုသကဲ့သို့၎င်း၊ ကြည့်ရှုကြည့် လူအပေါင်း တို့၏ မျက်စိနှင့် စိတ်နှလုံးတို့ကို ယူကျုံး ဆွဲဆောင်သကဲ့သို့၎င်း၊ သစ်ပင်အဖျားတို့ကို လွန်စွာကင်းတယ်စေသကဲ့သို့၎င်း သွားပြီးလျှင် ပညောင်ဗောဓိပင်ကို အလယ်ဗဟိုပြုကာ မြေ၌ သက်ရောက်၍ တည်လေသည်။

ထိုအခါ အလောင်းတော်သည် ပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်တော် မူ၍ မြေ၌ ရပ်တည်ပြီးလျှင် မြဟွာလှူဒါန်းသည့် သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ကို ခံယူတော်မူကာ ရဟန်းပြုတော်မူလေ၏။ အလောင်းတော်၏ ကြင်ဖက်တော်နှင့် မောင်းမမိသံ ရံရွှေတော် အပေါင်းတို့သည် ကား ပြာသာဒ်မှဆင်းကြ၍ ဥသဘလေးဆယ် (ဝါဂုတ်ဝက်မျှ) ဝေးကွာသောအရပ်သို့သွားကြပြီးလျှင် အခြံအရံ အပေါင်းတို့နှင့် တကွ စစ်တပ်ကြီးအသွင် ယာယီနေရာများပြုလုပ်ကာ နေထိုင်ကြ ကုန်၏။ အလောင်းတော်နှင့်အတူတကွ လိုက်ပါလာသမျှသော ယောက်ျားတို့သည် အလောင်းတော်ရဟန်းပြုသည်ကို အတုလိုက် (အားကျ)ကာ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ကဿပ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် အတုလိုက် ရဟန်းတို့နှင့်အတူတကွ ခုနစ်ရက်ကြာ ဒုတ္တရစရိယာ ကျင့်တော် မူပြီးလျှင် ကဆုန်လပြည့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့၌ ကြင်ဖက်တော် သုနန္ဒာပုဏ္ဏားမ လှူဒါန်းအပ်သည့် ဃနာနိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအရပ်ရှိ ရှားတောကြီးအတွင်းမှာ နေ့သန့်(နေခို)တော်မူ၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တပါးတည်း ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး အကြား၌ သောမအမည်ရှိသော မုယောခင်း(ဂျုံခင်း)စောင့်သူ သည် လှူဒါန်းအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ မဟာ ဗောဓိ (ပညောင်) ပင်အရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် (၁၅)တဆယ့်ငါးတောင်ပမာဏရှိသော အပရာဇိတပလ္လင်တော် ပေါ်ပေါက်လာရာ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော် မူလျက် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကို ဆောက်တည်တော် မူကာ ရှေးဆိုအပ်ပြီးသောနည်းအတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက် တော်မူလေသည်။

တရားပွဲကြီး ငါးကြိမ်

(၁) ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည့် နောက် မဟာဗောဓိ (ပညောင်) ပင်၏ အနီးမှာပင် သတ္တ- သတ္တာဟ = (လေးဆယ့်ကိုးရက်) စံနေတော်မူပြီးလျှင် တရား ဟောရန် မြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူ၍ “ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရပါအံ့နည်း” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ တကွ ရဟန်းပြုဖက် ဖြစ်ကြသည့် တကုဇေသော ရဟန်းတို့ကို မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်းရှေးကောင်းမှုနှင့်ပြည့်စုံကြသည်တို့ကို မြင်တော် မူ၍ ထိုရဟန်းတို့၏နေရာ ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် တောကြီးသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခဏခြင်း ကြွသွားတော်မူပြီး လျှင် ထိုရဟန်းတို့၏အလယ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူကြမြဲဖြစ်သည့် ဓမ္မစကြာ

ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူရာ များစွာသော နတ်မြဟ္မာတို့ လည်း ရိုသေစွာ လာရောက် နာယူကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကုဋေ နှစ်သောင်းသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မာဘိသမယ ပဌမတရားပွဲကြီးတည်း။)

(၂) ထို့နောက် အခါတပါး၌ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် တမြို့မှတမြို့သို့ တရွာမှတရွာသို့ တနိဂုံးမှတနိဂုံးသို့ ခရီးဒေသ- စာရီ ကြွချီတော်မူကာ တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ကုဋေ တသောင်းမျှသော နတ်လူတို့ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရကြကုန်၏။

(ဤကား ဒုတိယာဘိသမယ ဒုတိယ တရားပွဲကြီးတည်း။)

(၃) ထို့နောက် အခါတပါး၌ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် သုန္ဒရမြို့တော် တံခါးအနီး ပိတောက်ပင်ကြီး၏ အပါး၌ ရေမီး အစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်မူလျက် တရားဟောတော် မူသည်ရှိသော် ကုဋေငါးထောင်သော နတ်လူတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် အကျွတ်တမ်း ဝင်ကြလေကုန်၏။

(ဤကား တတိယာဘိသမယ တတိယတရားပွဲကြီးတည်း။)

(၄) ထိုသို့ ရေမီးအစုံအစုံ တန်းခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်မူပြီး နောက် ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည် သုဓမ္မာအမည်ရှိသော နတ်သဘင် မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ သီတင်းသုံး နေတော်မူလျက် မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော နတ်သားကို အကြီး အမှူးထားကာ စကြဝဠာလောကဓာတ်ပေါင်း တိုက်တသောင်း မှ တရားနာရန် ရိုသေစွာ လာရောက်ကြကုန်သော နတ်မြဟ္မာ တို့အား ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ဟောကြား တော်မူသည်ရှိသော် ကုဋေသုံးထောင်သော နတ်မြဟ္မာတို့ သစ္စာ လေးပါး တရားသိမြင် အကျွတ်တမ်း ဝင်ကြကုန်၏။

(၅) ထို့နောက် အခါတပါး၌ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က နရဒေဝ အမည်ရှိသော ဘီလူးကဲ့သို့ပင် တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးမားလျက် နရဒေဝဟူသော အမည်ဖြင့်

ပင် ထင်ရှား ကျော်စောသော နတ်ဘီလူးသည် ဇေယျဒိပ်ကျွန်း အပြင်တွင် တမြို့တမြို့၌ ထီးနန်းအုပ်ချုပ်သောမင်း၏ အသွင် သဏ္ဍာန် အသံအမူအရာတို့နှင့် အလုံးစုံတူမျှအောင် ဖန်ဆင်း၍ ထိုမင်းကို သတ်ဖြတ် စားသောက်ပြီးလျှင် နန်းတော်နှင့်တကွ တိုင်းပြည်တခုလုံးကို လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်လျက် များစွာ သော လူတို့ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်လျက် နေလေ၏။ မိန်းမ များနှင့်လည်း လွန်စွာပင် အပျော်အပါး ကြူးသူဖြစ်၏။

ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော မိဖုရား မောင်းမမိသံ ရွှေရံတော်တို့က “ဤမင်းကား ငါတို့၏အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းကြီးမဟုတ်၊ ဘီလူး စင်စစ် ဖြစ်ပေ၏” ဟု သိရှိကြသောအခါ ထိုနတ်ဘီလူးသည် ရှက်နိုးလှသည်ဖြစ်၍ နန်းတွင်းသူအပေါင်းတို့ကို သတ်ဖြတ် စားသောက်ပြီးနောက် တခြားမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ရှေးနည်းအတူ မင်းမူပြန်လေ၏။

ဤနည်းဖြင့် နရဒေဝ ဘီလူးသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ် စားသောက်လျက် သုန္ဒရမြို့သို့ ရှေးရှုရောက်ရှိလာသောအခါ မြို့နေသူ လူအပေါင်းတို့သည် သတင်းစကားကြားသိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သေဒံသောဘေးမှ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့မြို့မှ ထွက်၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ပြေးသွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ပြေးလွှားနေကြသော မြို့သူမြို့သားတို့ကို မြင်တော်မူ၍ နရဒေဝဘီလူး၏ ရှေ့မျက်မှောက်၌ သွားရောက်ရပ်တည်တော်မူလေ၏။ နရဒေဝဘီလူးသည် ဤကဲ့သို့ မိမိ ရှေ့မှောက် ကြုံရောက်ရပ်တည်လာသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေလျှင် ဖောက်ပြန်ကြမ်းကြုတ်သော ကြိမ်းဝါးသံဖြင့် ကြိမ်းဝါးပါသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပဲ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပြီးလျှင် အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးမြန်း လျှောက်ထားလေ၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုအမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေကြားကာ ဘီလူးအား ဆုံးမပြီးလျှင်

တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ တရားနာရန် ရိုသေစွာ လာရောက်ကြသည့် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြား စွာသောနတ်လူတို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင် ကြကုန်၏။

သာဝက အစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်

ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာအစည်း အဝေးကြီး တကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ဟန်ကား...ဗာရာဏသီပြည်၌ ပုရောဟိတ်၏ သားဖြစ်သော တိဿအမည်ရှိသော လှင်သည် အလောင်းတော် ကဿပသတို့သား၏ကိုယ်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး သော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့နှင့် ပြည့်စုံ မြင်းကို မြင်သောအခါ “ဤလက္ခဏာမျိုးသည် ဘုရားဖြစ်မည့် သူများမှာသာ ရှိနိုင်သည်”ဟူ၍ ဖခင် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီး ပြောဆိုသည့်စကားကို ကြားရ၍ ယုံမှားခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ “ဤ ကဿပသတို့သားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် တော ထွက်၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို ကဿပမြတ်စွာဘုရား အထံတော် မှာ ငါသည် ရဟန်းပြုကာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်အောင် ကြိုးကုတ် အားထုတ်ပေအံ့”ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် အလောင်းတော် ကဿပသတို့သား တောထွက်မီကပင် ဟိမဝန္တာသို့သွားရောက် ၍ ရှင်ရသေ့ပြုနှင့်လေသည်။ ထို တိဿရှင်ရသေ့၏ အခြံအရံရသေ့ တို့ကား နှစ်သောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်၏။

တိဿရှင်ရသေ့သည် နောက်အခါ၌ “ကဿပသတို့သားသည် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ယခုအခါ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက် ပြီ”ဟူသော သတင်းစကားကို ကြားသိရလျှင် အခြံအရံ ရသေ့ နှစ်သောင်းတို့နှင့်တကွ ဟိမဝန္တာမှ လာခဲ့၍ ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုလိုပါကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော် မူသည်တွင် အခြံအရံ ရသေ့နှစ်သောင်းတို့နှင့်တကွ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ထိုရဟန္တာ

ဗုဒ္ဓဝင်] ၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း ၅၃၁

ပေါင်း နှစ်သောင်းတို့၏ အစည်းအဝေး၌ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား သည် တပို့တွဲလပြည့်နေ့မှာ ဩဝါဒပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

(ဤသည်ပင် သာဝကအစည်းအဝေးကြီး တကြိမ်ဖြစ်ပုံတည်း။)

ဂေါကမမြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဇောတိပါလလှင်

ရဟန်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

ထိုအခါ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဇောတိ ပါလလှင်ဟူ၍ ကျော်စော ထင်ရှားသောသူ ဖြစ်ပြီးလျှင် ဗေဒင် ကျမ်းတို့ကို မပြတ်ရွတ်အံ့သောသူ မန္တန်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ဆောင်ထားသောသူ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုလည်း တဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သောသူဖြစ်၍ မဟာပုရိသလက္ခဏာ စသည်တို့ကို ဖော်ပြရာ လက္ခဏာကျမ်း ရှေးဟောင်းဝတ္ထုတို့ကိုဖော်ပြရာ ဣတိ ဟာသကျမ်းတို့နှင့် တကွ ဆရာအဆက်ဆက် သင်ပြအပ်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ ပညာအရာ၌ အထွတ်အထိပ်ရောက် တတ်မြောက် သောသူဖြစ်ပေ၏။ မြေပြင်နှင့်စပ်၍ သိအပ်သော အကြောင်းအရာ ဘူမိသျှတ္တရကျမ်း ကောင်းကင်နှင့်စပ်၍ သိအပ်သော အကြောင်း အရာ အာကာသသျှတ္တရကျမ်းတို့၌ ယုတ်လျော့ခြင်းမရှိ အပြည့် အစုံ လေ့လာကျွမ်းကျင် လိမ္မာသောသူ ဖြစ်ပေ၏။

ဇောတိပါလလှင်သည် ဗဒ္ဓိကာရအမည်ရှိသော အိုးထိန်း သည်နှင့် အလွန်ချစ်ခင်လှစွာသော မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ ဗဒ္ဓိကာရ အိုးထိန်းသည်မှာ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်သော အလုပ် အကျွေး ဒါယကာဖြစ်လျက် ရတနာသုံးပါး၌ အလွန်ရိုသေ ကျိုးနွံခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အနာဂံဥပါသကာဟူ၍ အလွန်ထင်ရှားသူ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုဗဒ္ဓိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် အလောင်းတော် ဇောတိပါလလှင်ကို ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် ကဿပမြတ်စွာဘုရား ထံ ချဉ်းကပ်လေ၏။

ဇောတိပါလလုင်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နာရသောအခါ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် အလွန် အားထုတ်အပ်သော လုံ့လဝီရိယ ရှိသူဖြစ်၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်အရပ်ရပ်တို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်ကာ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးတို့နှင့် စပ်သည့် မည်သည့်အရာမှာမှ ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိစေပဲ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ဖြည့်စွမ်းတော်မူခဲ့လေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသမျှ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိယတ္တိသာသနာတော်ကို အလုံးစုံ သင်ကြား တတ်မြောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကို တင့်တယ် စေခဲ့လေသည်။ အလောင်းတော်ဇောတိပါလရဟန်း၏ အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းသည့် ဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းအရာစုကို မြင်တော်မူ၍ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် “ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင်လျှင် ဤဇောတိပါလရဟန်းသည် ဂေါတမအမည်တော်ရှိသော ဘုရား စင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကားကြားတော်မူ၏။

(ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူပုံမှာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြား သကဲ့သို့ပင် အပြည့်အစုံဖြစ်သည်။)

ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလျှင် အလောင်းတော် ဇောတိပါလ ရဟန်းတော်မြတ်သည် အလွန် ကြည်လင်သော စိတ်ရှိလျက် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို တိုးတက် ဖြည့်ကျင့်ရန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေသည်။

ဤသို့လျှင် အစိန္တေယျ သုံးလောကထွတ်ထွား ငါတို့မြတ်စွာ ဘုရား အလောင်းတော်သည် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကို ရလို ခြင်းတည်းဟူသော ဆန္ဒတချောင်း အကြောင်းတခုကြောင့် ဘဝ များစွာ သံသရာတခွင်ဝယ် ရှောင်ကြဉ်ရမည့် အကုသိုလ်မူဟူသမျှ ကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်၍ ပါရမီဆယ်ပါးတို့ အထွတ်အထိပ်ရောက် ပြည့်မြောက်ဖို့ရန် လူသာမန်တို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော ကုသိုလ်တရားကို မဆုတ်မတွန့် စွန့်စွန့်စားစား ပွားများကြိုးကုတ် အားထုတ်တော် မူခဲ့လေသည်။

မှာထားချက်—

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်အရ ဃဒ္ဓိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အလောင်းတော် ဇောတိပါလလှိုင်ကို အလွယ်တကူ ခေါ်ယူ၍ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်သည်ဟု မှတ်ယူရန် ရှိသော် လည်း စင်စစ်မူ အလွယ်တကူခေါ်ယူ၍ မရနိုင်သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပြောဆိုပြီးနောက် အတင်းအကြပ် ဆံပင်ကို ဆွဲငင်လျက် ခေါ်ရသည့်အကြောင်းကို မဇ္ဈိမ ပဏ္ဏာသပါဠိ ၄-ရာဇဝင်၊ ၁-ဃဒ္ဓိကာရသုတ်၌ ဟောဆို ထားပေသည်။ ဃဒ္ဓိကာရဝတ္ထုနှင့်တကွ ဇောတိပါလဝတ္ထု အကျယ်ကို ထိုသုတ်မှ မှတ်ယူရ၏။

မြို့တော်စသည်ကို ပြဆိုချက်

ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားတော်မူရာမြို့တော်မှာ ကိကီ မင်းကြီး ထီးနန်းစိုးအုပ်ရာဖြစ်သည့် မာရာဏသီနေပြည်တော် ဖြစ်၍ ခမည်းတော်မှာ မြဟ္မဒတ္တပုဏ္ဏား၊ မယ်တော်မှာ ခနဝတီ ပုဏ္ဏားမတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အိမ်ရာစိုးအုပ်၍ နေတော်မူသော နှစ်ပေါင်းမှာ (၂၀၀၀) နှစ်ထောင်ဖြစ်၍ စံတော်မူရာ ပြာသာဒ်တော် သုံးဆောင်တို့မှာ ဟံသပြာသာဒ်၊ ယသပြာသာဒ်၊ သိရိနန္ဒပြာသာဒ်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ကြင်ဖက်တော်မှာ ရံရွေ့တော် ပုဏ္ဏားမ အမျိုးသမီးပေါင်း (၄၀၀၀၀) လေးသောင်းရှစ်ထောင် အခြံအရံရှိသည့် သူနန္ဒာ ပုဏ္ဏားမ ဖြစ်ပြီးလျှင် သားတော်မှာ ဝိဇိတသေနသတို့သား ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ တောထွက်တော် မူသောယာဉ်မှာ စံနန်းပြာသာဒ်တော် ပင်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်မျှ သာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရသည်။

အဂ္ဂသာဝကအစုံတို့မှာ တိဿမထေရ်နှင့်ဘာရဒွါဇမထေရ် တို့ဖြစ်ကြ၍ အလုပ်အကျွေးမှာ သဗ္ဗမိတ္တမထေရ်ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝိတာ အစုံတို့မှာ အနုဠာထေရီမနှင့် ဥရုဝေလာ ထေရီမတို့ဖြစ်ကြ၍ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ပညောင်ပင် ဗောဓိဖြစ်လေသည်။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့မှာ သုမင်္ဂလနှင့် ဃဒ္ဓိကာရအိုးထိန်းသည်တို့ဖြစ်ကြ၍ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့မှာ ဝိဇိတသေနာဥပါသိကာမနှင့် ဘဒ္ဒါဥပါသိကာမတို့ဖြစ်ကုန်၏။

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် အရပ်တော် အဟောင်း (၂၀) နှစ်ဆယ်မြင့်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ တခဲနက် စုတည် နေသော လျှပ်နွယ်ကဲ့သို့၎င်း၊ ပြိုဟ်နက္ခတ်တာရာ အပေါင်းတို့ဖြင့် ဝန်းရံအပ်သော လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့၎င်း တင့်တယ်တော်မူပေ၏။

ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာအသက်တမ်းမှာ အနှစ် (၂၀၀၀၀) နှစ်သောင်းတမ်းဖြစ်၍ ထိုမျှလောက် (အသက်တမ်း ၏ ငါးပုံ၊ လေးပုံ) ကာလပတ်လုံး တည်နေတော်မူလျက် များစွာ သော လူနတ်မြဟ္ဗာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာတည်းဟူသော ရေအယဉ်မှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ ထုတ် ဆယ် ကယ်တင်တော်မူခဲ့လေပြီ။

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် လူနတ် မြဟ္ဗာ များစွာသော သတ္တဝါတို့အတွက် ပရိယတ္တိတရားတော် တည်းဟူသော တဖက် ဆည်ကန်တော်ကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် သတ္တဝါတို့ စိတ် အစဉ်ကို လှလှတင့်တယ်စွာ ဆင်ပြင်နိုင်ကြရန် စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ တည်းဟူသော နို့သာပျောင်းကို ပေးကမ်းတော်မူခဲ့၍ ဟိရိဩတ္တပ္ပ ဓမ္မနှစ်ပါး တရားဝတ်စုံကို ဝတ်ရုံကြစေပြီးကာ ဗောဓိပက္ခိယ ဓမ္မအပြား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတည်းဟူသော တရားပန်းအမျိုးမျိုး ကို ပန်ဆင်ကြစေရန် ဝေဖန်ဖြန့်ချိပြီးလျှင် အပြစ်ရှိသော တရား အပြစ်မရှိသော တရား ကုသိုလ်တရား အကုသိုလ်တရားတို့ကို

ပိုင်းခြား ဆင်ခြင် ထင်မြင်ကြည့်ရှုနိုင်ကြရန် အညစ်အကြေး ကင်း သည့် သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ် တရားမှန်ကြီးကို ဖော်ပြရာပါ တဖက်ဆည်ကန်၏ကမ်းနား၌ နိဗ္ဗာန်ကိုအလိုရှိ၍ လှည့်လည်နေ ကြသောသူတို့ ၌ ဆိုအပ်ပြီးသော တရားအဆင်တန်းဆာစုကို ရှုကြကုန် ကြည့်ကြကုန်ဟု မိန့်ဆိုသည့်ပမာ ကောင်းစွာ ထား တော်မူ၍၎င်း.....။

ကိုယ်တော်မြတ်၏ အဆုံးအမဩဝါဒနာယူသူ သတ္တဝါမိုလ်လှ တို့အား ကိလေသာရန်သူတို့ကို တိုက်ဖျက်နှိမ်နင်းနိုင်ရန် ငါးပါး သီလ ဆယ်ပါးသီလ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလတည်းဟူသော သင်ခိုင်း ဦးစွပ်(ဦးထုပ်)ကိုပေးတော်မူ၍၎င်း.....။ လောကီ လောကုတ္တရာ ဈာန်လေးပါး ဈာန်ငါးပါး တည်းဟူသော ချပ်ဝတ်တန်းဆာကို ကောင်းစွာ ဖွဲ့နှောင်စေတော်မူ၍၎င်း.....။ သတိသမ္ပဇည နှစ်ပါး တရားတည်းဟူသော သားရေဝတ်လုံကို ဝတ်ရုံစေတော်မူ၍ ၎င်း.....။ မြတ်သောအင်္ဂါလေးပါးရှိသည့် ဝီရိယတည်းဟူသော စစ်ဝတ်တန်းဆာအစုံကို ပေးအပ် ဆောင်နှင်းတော်မူ၍၎င်း.....။ ကိလေသာ ရန်အသွယ်သွယ်ကို ကွယ်ကာ ဟန့်တားနိုင်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး တည်းဟူသော ကာဒိုင်းကို ပေးအပ်တော်မူ ၍၎င်း.....။ (ကိုယ်တော်မြတ်၏ သာဝကမိုလ်ထုကို) အလွန် ထက် မြက်လှသည့် ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာ တည်းဟူသော လှံမကိုယ်စီ စွဲကိုင်ကြပြီးရှိအောင် ပြုတော်မူပြီးလျှင် ထိုသူရဲကောင်း သာဝက အပေါင်းအား ဝီရိယကျောက်အပြင်၌ တချွန်ချွန်ထက်မြက်အောင် သွေးအပ်ပြီးသည့် မဂ်ပညာသန်လျက်ကို ပေးတော်မူ၍၎င်း.....။ ကိလေသာတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို နှိမ်နင်း ပယ်ဖျောက်နိုင်ရန် လောကုတ္တရာ သီလတော်မြတ်ကို ပေးအပ်တော်မူ၍၎င်း.....။ လှလှကြီး တန်းဆာဆင်နိုင်ကြရန် လောကုတ္တရာ ဖိုလ်လေးပါး တို့ကို ဦးစိုက်ပန်း ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါး အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး တည်းဟူသော အဆင်တန်းဆာ အမျိုးမျိုးကို ပေးတော်မူ၍၎င်း.....။ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးတည်းဟူသော ပန်ဆင်ဖွယ်ရာပန်းခိုင်ကြီးကိုပြုလုပ်ပြီးလျှင် ထိုပန်းခိုင်ကြီးနှင့်တကွ

အကုသိုလ်နေပူကို ကာကွယ်ဟန့်တားကြောင်းဖြစ်သည့် အရဟတ္တ ဗိုလ်တည်းဟူသော ထီးဖြူကြီးကို ပေးတော်မူ၍၎င်း...။ နိဗ္ဗာန် ဟူသည် ဘေးမဲ့ပြည်သို့ သာကြည်နှစ်တောင်း ရောက်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်သည့် အဋ္ဌဂိုကမင်တည်းဟူသော တရားပန်းကြီးကို ဖန်ဆင်း တည်ထွင်တော်မူကာ သာဝကများစွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့နှင့် တကွ ထိုကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ ချုပ်ငြိမ်း တော်မူလေပြီ။

သံဝေဂ

မနှိုင်းရှည်အပ်သော ဂုဏ်တော်တို့၏ တည်ရာဖြစ်၍ သူတပါးတို့ ချဉ်းကပ်ဝံ့ခဲ့စွာသော ထိုကဿပ မြတ်စွာ ဘုရားသည်၎င်း...။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ တောကြားတော်မူအပ်သည် ဖြစ်၍ လာလှည့် ရှုလှည့် ကျင့်ကြံလှည့်ဟု ရဲရဲရင့်ရင့် ဖိတ်ခေါ်ပြောဆိုစီမံခြင်းငှါ ထိုက်သင့်လှစွာသော ထိုတရား ရတနာတော်မြတ်သည် ၎င်း...။ ထိုတရားရတနာကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံသည် ဖြစ်၍ အလွန်မြတ်လှစွာသော တပည့်သား သာဝက များစွာ သံဃာ ရတနာသည်၎င်း...။ ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ...။ ခပ်သိမ်းသော ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရတို့သည် ခိုင်မာသောအနှစ်မရှိ၊ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကုန်စွာတကား...။

စေတီတော်

ဤသို့လျှင် မာရ်ငါးပါးကိုအောင်တော်မူ၍ လူနတ်တို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ကာသိတိုင်းအဝင် အပါ သေတဗျမြို့၏အနီး သေတဗျအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်ကြီး အတွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသူ ဗိုလ်လူအပေါင်း တို့သည် တညီတညွတ်တည်း စည်းဝေးကြပြီးလျှင် အပြင်မှစီရန် အံ့ဩတချုပ် တချုပ်ကို တကုဇေတန် တကုဇေတန် အတွင်းဖို့ရန် အံ့ဩတချုပ် တချုပ်ကို ငါးသန်းတန် ငါးသန်းတန် ပြုလုပ်၍ (ရှေး

ဆိုအပ်ပြီးသည့်နည်းအတိုင်း) တယူဇနာ အမြင့်ရှိသော စေတီ
တော်ကြီး တည်ထားကော်ရော် ပူဇော်ကြကုန်၏။

ကဿပဗုဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

ဗျာဒိတ်ခံခဲ့ပုံ အချုပ်လင်္ကာ

ဤသို့လျှင် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ဒီပင်္က-
ရာ မြတ်စွာဘုရားအစ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားအဆုံး နှစ်ကျိပ်
လေးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံတော်၌ နိယတဗျာဒိတ်
ခံတော်မူခဲ့ပုံ အကျဉ်းချုပ်ကို ဓမ္မရာသီပျို့ ပိုဒ်ရေ (၇၂၀၊ ၉) တို့၌
ဤကဲ့သို့ ရေးသား စပ်ဆိုထားလေသည်—

လေးသင်္ချေနှင့်၊ သိန်းနေစွန်းမြတ်၊ ရေတွက်လတ်မူ၊ မည်မှတ်နာမ၊
သင်္ချေယျကား၊ သေလ၊ တာသ၊ ဇေယျ၊ ရုစိ၊ လေးပါးရှိ၏။ ။
အာဒိ သေလ၊ သင်္ချေယျတွင်၊ သာရမဏ္ဍ၊ ကမ္ဘာမထက်၊ ဇိနဘုန်းထင်၊
တဏှက်ရာ၊ မဟာမေဓင်၊ သရဏင်နှင့်၊ ဒီပင်္ကရာ၊ မြတ်စွာလေးဆူ၊
ပွင့်တော်မူ၏။ ။နတ်လူတို့မှူး၊ သုံးဦးဘုရား၊ ဖူးပါငြားလည်း၊
ညွတ်တွားကော်ရော်၊ ဗျာဒိတ်တော်ကို၊ ရှစ်ဖော်အင်္ဂါ၊ မစုံပါ၍၊
မနာလိုက်ရ—(၁) နောက်စွန်းမှလျှင်၊ ဖြူဆူညာဏ်ဝါ၊ သုမေဓာဟု၊
ကျေညာကျော်လှစ်၊ ရသေ့ဖြစ်၍၊ ရှင်ချစ်ဘုရား၊ ဆွမ်းခံသွားက၊ ဘဝါး
တော်ဦး၊ ထိမှူးမှူးဝယ်၊ သံကျုံးမိန့်ရှတ်၊ ဗျာဒိတ်လွှတ်၏။

(၂) မည်မှတ်သေလ၊ သုဦးလေမှလျှင်၊ သာရကမ္ဘာ၊ ပေါ်သော
ခါဝယ်၊ မည်သာကောဏ္ဍည၊ သုံးလူ့ ဘ၌၊ ဘုရားအလောင်း၊ မင်းကောင်း
စကြဝတေး၊ နီးဝေးခေါ်ညီ၊ ဝိဇိတာဝိဖြစ်ကြိုက်၊ ဖူးလိုက်ကြည်ဦး၊
လှူကြီးပေးက၊ ရှေးနှင့်တမျှ၊ ဗျာဒိတ်ရ၏။

(၃) အာသသင်္ချေ၊ သုဦးပြန်လေမှ၊ တည်ထွေကပ်မုန့်၊ သာရ
မဏ်၌၊ ဘုန်းသန်မင်္ဂလာ၊ ပွင့်သောခါဝယ်၊ မည်သာသုရုစိ၊ ကိတ္တိထင်
ရှား၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်တုံ၊ စေတီလှူကမ်း၊ ဗျာဒိတ်မုမ်း၏။

(၄) ငြိမ်းချမ်းသုခ၊ ပေးဝေငှသား၊ သုမနဘုရား၊ တခြားဆက်ကာ၊
ဖြစ်သောခါလည်း၊ မဟာနာဂ၊ အတူလဟု၊ ဒေဝရေနတ်၊ ဘုရားမြတ်၌၊
လှူဝတ်သန်ရှင်း၊ ဗျာဒိတ်နှင်း၏။

(၅) မည်ရင်းရေဝတ၊ မြတ်ဇိန၌၊ တွင်ထမည်ရှိ၊ အတိဒေဝ၊
ဗြာဟ္မဏလျှင်၊ များလှကံကျေး၊ အလှူပေး၍၊ သံလေးဗျာဒိတ်၊
ကျန်းလုံးထိတ်၏။

(၆) အမြတ်ဆက်ထ၊ သောဘိတဟု၊ မည်ရဘုန်းထင်၊ ပွင့်ခါတွင်
လည်း၊ လုလင်အဇိတ၊ ဗြာဟ္မဏဟု၊ ကြီးလှလှူဆက်၊ ဗျာဒိတ်မြှောက်၏။

(၇) ထို့ထက်သုဉ်းထ၊ ဇေယျသင်္ချေ၊ လွန်လေပညာပုံ၊ ဝရကပ်ထက်၊
သုံးရပ်ဦးစွန်း၊ မည်မှန်းပေါက်ပြ၊ အနောမဒဿိ၊ သိညီသစ္စာ၊ ပွင့်သော
ခါဝယ်၊ သေနာဒိဗ္ဗ၊ ယက္ခအမ္မ၊ ဘီလူးဖြစ်ကြိုက်၊ ဖူးရလိုက်၍၊
ကောင်းမြိုက်လှူကြီး၊ ဗျာဒိတ်ချီး၏။

(၈) တသီးစပ်ထ၊ ပဒုမဟု၊ လောကတန်ဆောင်၊ ငါးမာရ်
အောင်၍၊ တောတောင်ရန်လှစ်၊ ခြင်္သေ့ဖြစ်၍၊ ကြည်ချစ်ရိခ၊
ဗျာဒိတ်ရ၏။

(၉) နာရဒဘုန်းထင်၊ ဆက်ကာပင်တည့်၊ ပွင့်စင်တုံ၍၊ ရသေ့ဖြစ်ခါ၊
ဖူးရပါက၊ များစွာလုပ်ကျွေး၊ ဗျာဒိတ်ပေးသည်၊ ကြော့သွေးပွဲနို့၊
မိန့်သံတည်း။ ။

(၁၀) ထို့နောက်ရုစိ၊ မည်ရှိသင်္ချေ၊ သုဉ်းပြန်လေမှ၊ ခေါ်ထွေ
သာရာ၊ ကမ္ဘာမထက်၊ ပဒုမတ္တရ၊ ကြီးတေဇနှင့်၊ ပွင့်ထသစ္စာ၊ ထိုရော
ခါဝယ်၊ မဟာသေဋ္ဌ၊ ဇဋ္ဌိလ-ဟု၊ မည်ရသေဋ္ဌေး၊ အလှူပေး၍၊ စည်းဝေး
ပွဲပြင်၊ ဗျာဒိတ်တင်၏။

(၁၁) ထိုတွင်ဆင့်လောင်း၊ သုံးသောင်းကပ္ပ၊ သုဉ်းလေမှလျှင်၊
မဏ္ဍကမ္ဘာ၊ ပေါ်သောခါဝယ်၊ သုမေဓာဘုရား၊ ထင်ရှားဖြစ်ကာ၊ ဥတ္တ
ဟု၊ နာမမည်စစ်၊ လုလင်ဖြစ်၍၊ ကြည်ချစ်လှူကပ်၊ ဗျာဒိတ်ထပ်၏။

(၁၂) မလပ်ဆင့်ကာ၊ သုဇာတာဟု၊ မြတ်စွာဘုန်းရှိ၊ ပွင့်တုံ
ပြီလည်း၊ ကြီးဘိတန်းခိုး၊ လေးကျွန်းစိုးသား၊ ဘုန်းဖြိုးသနင်း၊ စကြာ
မင်းလျှင်၊ သတင်းနိုးဝေး၊ လှူကြီးပေး၍၊ မြတ်လေးရွှင်လန်း၊ ဗျာဒိတ်
ညွှန်း၏။

(၁၃) တခန်းစင်စစ်၊ တဆယ်ရှစ်လျှင်၊ သုဉ်းလစ်တုံထွန်၊ ကမ္ဘာ
လွန်မှ၊ တတန်ဝရာ၊ ကမ္ဘာမထက်၊ ပိယဒဿိ၊ ပွင့်ချိန်ဆီဝယ်၊ အညီ
ခေါ်ကြ၊ ကဿပဟု၊ ဗြာဟ္မဏစစ်၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်၍၊ အလှစ်ဥစ္စာ၊ လှူပြီး
စွာမှ၊ တခါလည်းကောင်း၊ ဗျာဒိတ်လောင်း၏။

အချုပ်လင်္ကာ] ၉-နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခင်း

(၁၄) ထို့နောင်း အတ္တ-ဒဿိမှလည်း၊ သုသီမရသော ဖြစ်၍
လှလှ၊ ပူဇော်ပြုကာ အောင်ဆုပေးတုံ၊ ဗျာဒိတ်ပုံ၏။

(၁၅) ကြိုက်ဆုံနောက်မှာ၊ ဓမ္မဒဿိ၊ နှစ်ပါးညီဝယ်၊ မိုးဆီတောင်
ထွတ်၊ သိကြားနတ်လျှင်၊ ကြည်ညွတ်ပူဇော်၊ ဗျာဒိတ်ဖော်၏။

(၁၆) ထိုရော်နောက်မှာ၊ ငေးကမ္ဘာလျှင်၊ သူဦးရှာလေမှ၊ သာရ၊
ကပ်တွင်၊ မည်ထင်သိဒ္ဓတ်၊ ပွင့်ပေလတ်က၊ ကြီးမြတ်တန်းခိုး၊ ကျော်ဟိုး
မည်သာ၊ မင်္ဂလာရသော၊ ဖူး၍ကြည်ဖြူ၊ အလှူပေးထွန်း၊ ဗျာဒိတ်ပြန်၏။

(၁၇) တတန်လွန်ခဲ့၊ ကိုးဆုံနှစ်ကမ္ဘာ၊ သူဦးပြီးစွာမှ၊ မည်သာ
ပညပ်၊ မဏ္ဍကပ်ထက်၊ လှူရပ်ပေါက်ပြု၊ တိဿမည်ဇာစ်၊ သုရားဖြစ်က၊
ဧကရာဇ်မင်း၊ ထန်ပြင်းအာဏာ၊ သုဇာတုဟု၊ ထိုခါဖြစ်ပြီး၊ အလှူ
ကြီးဖြင့်၊ ဆုသီးရည်စောင်၊ ဗျာဒိတ်ဆောင်၏။

(၁၈) ထိုနောင်ဖုဿ၊ ပွင့်လေကလည်း၊ ဝိဇတာဝိ၊ လွှံ့ညီ
သတင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်းလျှင်၊ လှူခြင်းဆန်းထူး၊ ဗျာဒိတ်ကျူးသည်၊
ကျေးဇူးထွန်းပ မြူးစံတည်း။ ။

(၁၉) ဤကမ္ဘာမှာ၊ ဧကလွန်လေ၊ ကိုးဆယ်ထေဉ်၊ ခေါ်ထေ့တွင်ထ၊
ကပ်သာရထက်၊ လောကအထွတ်၊ ဝိပဿိမည်ထင်၊ ပွင့်တုံကျင်သော်၊
ရေတွင်ပိုင်သ၊ အစိုးရသား၊ အတုလမည်ရင်း၊ နဂါးမင်းလျှင်၊ ညွတ်ခြင်း
ပူဇော်၊ ဗျာဒိတ်ကျော်၏။

(၂၀) ထိုရော်သူဦးပြန်၊ ခြောက်ဆယ်လွန်၍၊ ကပ်ကျန်သုံးဆယ်၊
တစ်ခုဝယ်၍၊ ခေါ်ဘွယ်မည်ရာ၊ ကပ်မဏ္ဍထက်၊ လောကထွတ်တင်၊
သိခိတွင်သား၊ ချစ်ရှင်မြတ်စွာ၊ ဖြစ်သောခါ၌၊ ရာဇာအရိန္ဒမ၊ ကြီးလှ
လှူမျိုး၊ ဗျာဒိတ်ပျိုး၏။

(၂၁) တန်းခိုးကြီးထူ၊ ဝေဿဘူဟု၊ နတ်လူဦးစွန်း၊ ဆက်ကာ
ထွန်းက၊ မည်မှန်းခေါ်မှတ်၊ သုဒဿန၊ နရိန္ဒဟု၊ ဖြစ်ထတုံထွန်း၊ အလှူ
သန်၍၊ တတန်ပေးထပ်၊ ဗျာဒိတ်အပ်၏။

(၂၂) အလပ်ထို့နောက်၊ သုံးဆယ်မြောက်သား၊ ချိန်ရောက်ကမ္ဘာ၊
သူဦးပြီးစွာမှ၊ မဟာဘဒ္ဒ၊ ကပ္ပမြတ်စွာ၊ ဤကမ္ဘာထက်၊ မည်သာ
ကျော်ဝှန်၊ ကကုသန်ဟု၊ မြတ်မွန်ရှင်ချစ်၊ ပွင့်ပေလတ်က၊ ကျော်လှစ်
ခေမာ၊ မင်းမြတ်စွာလျှင်၊ လှူရာစေ့စုံ၊ အကုံပြန်ပြော၊ ဗျာဒိတ်
ဟော၏။

(၂၃) ရှင်စောဗုံဖုံ၊ ကောဏာဂုံလျှင်၊ ပွင့်တုံကာလ၊ ပဗ္ဗတဟု၊
နရရန်နင်း၊ လူမင်းစောမီး၊ အလှူကြီးမြင့်၊ ကောင်းချီးပေးတင့်၊
ဗျာဒိတ်ဆင့်၏။

(၂၄) ဘုန်းရင့်မြတ်လှ၊ ကဿပဟု၊ လူ့ဘထွတ်ခေါင်၊ ငါးမာရ်
အောင်က၊ ပွဲဘောင်နဲ့သိ၊ ဇောတိပါလ၊ မြာဟ္မဏဟု၊ မည်ရလှလင်၊
ဖူးထွေမြင်၍၊ ကြည်ရှင်ရှိသေ၊ ရှင်ပြုလေသော်၊ ပေးထွေမကျန်၊ ဗျာဒိတ်
စွန်ဖြင့်၊ ပွင့်ရန်ချိန်ထောက်၊ အပြီးရောက်၏... ..

နှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်း ပြီး၏။

(နောက်ဆက်တွဲ)

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်

ကျင့်စဉ် အကျဉ်းချုပ်

ရှေးက ရေးသားဖော်ပြအပ်ပြီးသောအတိုင်း ဂေါတမမြတ်စွာ
ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမှစ၍ ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားတိုင်အောင် နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော မြတ်စွာဘုရား
များထံမှာ ဗျာဒိတ်ခံယူရသည်ဖြစ်ရာ ဗျာဒိတ်ခံယူခဲ့သည့် ဘဝ
အထူးတို့ကို သဘောတူရာ စုရုံးဖော်ပြသည်ရှိသော်....

ရသေ့အဖြစ် (၅) ဘဝ

(က) ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ သုမေဓာ
ရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ရှေးဦးအစ နိယတဗျာဒိတ် ခံယူတော်
မူပြီးနောက်....

(ခ) နာရဒမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ဇဋိလ
အမည်ရှိသော ရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

(ဂ) အတ္တဒဿိမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ သုသီမ
ရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

(ဃ) သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ မင်္ဂလ
ရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

အကျဉ်းချုပ်]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၄၁

11

(င) တိဿမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ သုဇာတ ရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း—

အားဖြင့် ရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူရသော ဘဝပေါင်းမှာ (၅) ငါးဘဝ ဖြစ်လေသည်။

ရဟန်းဘဝ (၉) ဘဝ

(က) ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ဝိဇိတာဝိ စကြာမင်းဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(ခ) မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ သုရုစိပုဏ္ဏား ဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

(ဂ) သုမေမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ဥတ္တရ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(ဃ) သုဇာတမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ စကြာ မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

(င) ဗုဿမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ဝိဇိတာဝိ အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(စ) ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ သုဒဿန အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(ဆ) ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ခေမ အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(ဇ) ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ ပဗ္ဗတ အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(ဈ) ကဿပမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ဇောတိ ပါလ ပုဏ္ဏားလုပ်ဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း—

အားဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူရသော ဘဝပေါင်းမှာ (၉) ကိုးဘဝ ဖြစ်လေသည်။

လူအဖြစ်ဖြင့် (၅) ဘဝ

(က) ရေဝတမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ အတိဒေဝ အမည်ရှိသောပုဏ္ဏားဖြစ်၍ လူအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

(ခ) သောဘိတမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ အဇိတ အမည်ရှိသောပုဏ္ဏားဖြစ်၍ လူအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

(ဂ) ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ ဇဋ္ဌိလ အမည်ရှိသော သူဌေးဖြစ်၍ လူအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(ဃ) ဝိယဒသီမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ ကဿပ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုပ်ဖြစ်၍ လူအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ် ခံယူခြင်း၊

(င) သိခိမြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ အရိန္ဒမ အမည် ရှိသော မင်းဖြစ်၍ လူအဖြစ်ဖြင့်ပင် ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း—

အားဖြင့် လူအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူရသော ဘဝပေါင်းမှာ (၅) ငါးဘဝ ဖြစ်လေသည်။

နဂါးဘဝ (၂) ဘဝ

(က) သုမနမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ အတုလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း၊

အကျဉ်းချုပ်]

(နောက်ဆက်တွဲ)

။

(ခ) ဒိပဿီမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ အတူလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်းပင်ဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း—

အားဖြင့် နဂါးအဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူရသော ဘဝပေါင်းမှာ (၂) နှစ်ဘဝ ဖြစ်လေသည်။

အဖြစ်တော်တမျိုးစီဖြင့် (၃)ဘဝ

(က) ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ သိကြား မင်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း (၁)တစ်ဘဝ၊

(ခ) အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ဘီးလူးစစ်ဘုရင်ဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း (၁)တစ်ဘဝ၊

(ဂ) ပဒုမမြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ ခြင်္သေ့မင်း ဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း (၁)တစ်ဘဝ—

အားဖြင့် အဖြစ်တော်တမျိုးစီဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံယူရသော ဘဝပေါင်း တို့မှာ (၃)ဘဝတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ရသေ့ပဉ္စ၊ နဝ ဘိက္ခု၊ လူ့ အဖြစ်ငါး၊ နှစ်နဂါးတည့်၊ သိကြား ယက္ခ၊ သီဟရာဇာ၊ တစ်စီသာ၊ သင်္ချာဇောဝိသ။

သာသနာတော်နှင့် ကြိုကြိုက်ခဲခြင်း

ဤသို့လျှင် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ပါရမီဖြည့် တော်မူရသော လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလအတွင်း၌ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်အစ ကဿပမြတ်စွာ ဘုရား၏ သာသနာတော်တိုင်အောင် (၂၄) နှစ်ဆယ်လေးဘဝ သာ သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံရသည်ကို ထောက်ဆ၍ ဘုရားသာသနာနှင့် ကြိုကြိုက်ခဲသည်၏အဖြစ်ကို နှစ်နှစ်နောနော သဘောကြံဆမိကြ၍ မိမိတို့ တွေ့ကြုံနေရသော သာသနာတော် ခေတ်ကို အချည်းနှီးမဖြစ်အောင် အားသစ် ကြိုးစားသင့်လှ ပေ၏။

ရဟန်းအဖြစ်၏ ရခဲခြင်း

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှာ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံယူရရှိပြီးဖြစ်သော အလောင်းတော် သူမြတ်ကြီးပင် တွေ့ကြုံရသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော်မှာ (အချိန်ကာလနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အလွန်အလွန် နည်းပါးလှသည် ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင်) နှစ်ဆယ့်လေးသာသနာဖြစ်၍ ထိုနှစ်ဆယ့်လေးသာသနာတို့တွင်လည်း အလောင်းတော် သူမြတ်ကြီးမှာ သာသနာဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းအဖြစ် (၉) ကိုးဘဝကိုသာ ရရှိတော်မူသည်ကို ထောက်ဆလျှင် ရဟန်းဖြစ်ရန်ကိစ္စမှာ “ပဗ္ဗဇိတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော = ရဟန်းအဖြစ်ကို ရခဲလှ၏” ဟူသော ကျမ်းလာစကားအရ အလွန်တရာခဲယဉ်းကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ နိယတဗျာဒိတ်ရပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပင် ရဖို့ရန် ခဲယဉ်းလှသော ရဟန်းအဖြစ်ကို အခြားသာမညလူတို့ ရဖို့ရန်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊ အလွန်အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှသည်ဟူ၍သာ မှတ်ယူသင့်ပေသည်။

ဒုလ္လဘရဟန်း

ယခုလောက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အချို့သူတော်စင်တို့မှာ မိမိတို့၏ ပရိယေသနဆိုင်ရာ အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေကြရသည့်အတွင်း အားလပ်ခွင့် ရလာလျှင် ထိုအားလပ်သော အချိန်ကို အချည်းနှီးမဖြစ်စေပဲ ရခဲလှစွာသော ရဟန်းအဖြစ်ကို ဤအားလပ်သော အချိန်အတွင်းမှာပင် ရယူနိုင်ရန် ရည်သန်၍ ရဟန်းပြုလုပ်ကြ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်သော ရဟန်းကို “ဒုလ္လဘရဟန်း” ဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ... ပြခွဲပြီးသည့်အတိုင်း အလွန်တရာ ရခဲလှစွာသော ရဟန်းအဖြစ်ကို နေ့လတာရှည် အမြဲမပြုလုပ်နိုင်စေကာမူ ခေတ္တယာယီအတွင်း ရရှိရန် ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ဤအဓိပ္ပါယ်ကို မစဉ်းစား မဆင်ခြင်မိလျှင် လောက၌ ဤကဲ့သို့ အားလပ်သည့်အချိန်အတွင်း ခေတ္တယာယီ ရဟန်းခံသောသူသာ ဒုလ္လဘ ရဟန်းဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကစ၍ သာမဏေ အဖြစ်မှ

။

ကူးပြောင်းကာ အစဉ်သဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သောသူ၏ ရဟန်းအဖြစ်(ငယ်ဖြူစင်စစ် ရဟန်းအဖြစ်)ကိုကား ဒုလ္လဘမဟုတ် ဟူ၍ ထင်မြင်ယူမှားတတ်သည်။ ထိုသို့ ထင်မြင်ယူမှားသောကြောင့် ပင် ဒုလ္လဘရဟန်းကို ပကတိအသက်အရွယ် နှစ်ဆယ်ကစ၍ ရဟန်းပြုခဲ့သော ငယ်ဖြူထာဝရ ရဟန်းများထက် ပိုမိုအရေးယူကာ လှူဒါန်းတတ်ကြလေသည်။ စင်စစ်ကား ယာယီခေတ္တ ဒုလ္လဘ ရဟန်းအဖြစ်မျှပင် ရနိုင်ခဲ့ပါက အစဉ်ထာဝရ အရှည်ရှည်ရွယ် ပြုလုပ်သော ရဟန်းအဖြစ်မှာကား ရဲခဲသည်ဟူ၍ပင် ထူး၍ပြောဆို ရန်မလို၊ အမှန်ပင် ရဲခဲလှ၏ဟူ၍သာ မှတ်သားအပ်၏။

မင်းမှုထမ်းနှင့် ရဟန်းအဖြစ်

အချို့သောသူများက—

“န ဘိက္ခုဝေ ရာဇဘဇ္ဇော ပဗ္ဗာဇေတဗ္ဗော = ရဟန်း တို့....မင်းခစားများကို ရှင်ရဟန်းပြု၍ မပေးရ” ဟု ပညတ် တော်မူချက်ရှိသောကြောင့် အစိုးရအမှုထမ်းများမှာ ပြဆို ခဲ့သည့်အတိုင်း အားလပ်ချိန်မှာ ‘ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ ရဟန်းပြုလုပ်ပေးပါ’ ဟု လျှောက်လားသော်လည်း သံဃာ တော်များက ရဟန်းပြု၍ မပေးကောင်း...။ ဤသို့ ဝိနည်း တော်နှင့် ဆန့်ကျင်နေသည့်အတွက် ယခုကာလ ဒုလ္လဘ ရဟန်းအလုပ်ကို မင်းမှုထမ်းများ မပြုလုပ်သင့်” ဟု—

ပြောဆိုတတ်ကြပေ၏။ ဤသို့လည်း မပြောထိုက်ပေ၊ ဝိနည်း မဟာဝဂ္ဂ အဋ္ဌကထာ မဟာခန္ဓက ရာဇဘဇ္ဇဝတ္ထုအဖွင့်၌ ၊ မင်းခစားပင်ဖြစ်သော်လည်း စားကြေးလခ နှစ်ခတို့ကို မင်းအား ပြန်၍ အပ်နှင်းသောသူ၊ မိမိရာထူး ဌာနန္တရကို သားကိုဖြစ်စေ ညီကိုဖြစ်စေ လွှဲအပ်၍ ရာထူးပေးသော မင်းကို “ယခုအခါ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်း၏ အခစားမဟုတ်တော့ပေ” ဟု မင်းထံ ပန်ကြားပြီးသောသူ၊ ပေးအပ်သော လစာရိက္ခာအတွက် ဆောင် ရွက်ရန် အလုပ်ကိစ္စကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ပြီးသောသူ နှင့် အာဏာပိုင် မင်းကိုယ်တိုင်က “ရှင်ရဟန်းပြုလိုမူ ပြုလေ့” ဟု

အနူးအညွတ် ကျေနပ်စွာ ခွင့်ပြုပြီးသော သူတို့ကိုကား ရဟန်း ပြုပေးခြင်းငှါ အပ်စပ်၏။ ၊ ဟူ၍ ဖွင့်ပြထားလေသည်။ ဤအဋ္ဌကထာ ဖွင့်ပြချက်ကို ထောက်၍ ယခုကာလ ပင်စင်စားများ အပြီးအပိုင် ရဟန်းပြုလိုမှု (အမြဲတမ်း ရဟန်းပြုလိုမှု) ထိုပင်စင်ကို မင်းထံပြန်၍ အပ်နှင်းပြီးမှသော်၎င်း၊ မင်းထံမှ “ရဟန်းပြုလိုမှု ပြုလော့” ဟူ၍ အနူးအညွတ် ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူပြီးမှသော်၎င်း ရဟန်းပြုသင့်ပေသည်။

ဝိနည်းတော်မှာ “မင်းခစား ယောက်ျားများကို ရှင်ရဟန်း ပြု၍ မပေးရ” ဟု ပညတ်တော်မူချက်မှာ မင်းခစားယောက်ျား အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ရည်သန်ကာ သာသနာတော်တွင် ခိုဝင်နေသူ မင်းခစားများကိုသာ ရှင်ရဟန်းပြု၍ မပေးရဟု ပညတ်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်သည်။ (ထိုအကြောင်းကို ထိုရာဇာဘူဝတ္ထုရင်း ပါဠိတော်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။) ယခုကာလ ယာယီ ဒုလ္လဘ ရဟန်းပြုကြသော မင်းမှုထမ်းတို့မှာ အမှုထမ်းအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အနည်းငယ်မျှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ အာဏာပိုင် အစိုးရများက “ဤသို့ ဒုလ္လဘရဟန်း ပြုရမည်လော” ဟု စိတ်သဘောမကျပဲ အမှုထမ်းအဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်မည်ကို ပင် များစွာစိုးရိမ်နေကြသောသူတွေချည်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝိနည်း မဟာဝါပါဠိတော်လာ သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့် ယခုကာလ ဒုလ္လဘ ယာယီရဟန်းပြုခြင်းမှာ ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်မင်းများထံမှ ခွင့်ရလျှင် တစုံတရာ ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသိက္ခာပုဒ်၌ လာသည့်အတိုင်း မင်းခစားအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်လို၍ သာသနာတော်တွင် ခိုဝင်လာသောသူ ဖြစ်စေကာမူ ရဟန်းခံပေးလိုက်သောအခါ ခံပေးသည့်ဆရာရဟန်းများမှာသာ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၍ ရဟန်းခံသောသူမှာကား ရဟန်းအဖြစ် မြောက်သည်သာဟု ဝိနည်းကျမ်းဂန်တို့၌ အထင်အရှားရှိပေသည်။

ထင်မြင်ဖွယ် ရှိပြန်သည်ကား—

ဤသို့ နိယတဗျာဒိတ်ရပြီးသော အလောင်းတော်ကြီး ပင် နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့် တွေ့ကြုံ

ပါလျက် ကိုးကြိမ်သာ ရဟန်းဖြစ်ရသည်ကို ထောက်
 သဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရှိရန် ခဲယဉ်းသည်ဟု ဆိုသော်
 ဆိုတန်ပါစေ၊ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် မြတ်စွာ
 ဘုရား ရမ္မာဝတီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သောအခါ နောက်
 တော်မှ ရဟန္တာ လေးသိန်း ပါရှိကြောင်းကို၎င်း၊ သာဝက
 အစည်းအဝေး သုံးဌာန ရှိသည့်အနက် ပဌမ အစည်း
 အဝေးမှာ ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေတသိန်း ရှိကြောင်း
 ကို၎င်း၊ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်ကြီးမှာ ဟောထားတော်မူသည်
 ကို ထောက်ပြန်လျှင် ဤမျှလောက် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
 တွေ များနေသည့်အတွက် ရဟန်းဖြစ်ရန် ခက်ခဲမည်မဟုတ်
 ပေဟု—

ထင်မြင်မှတ်သားဖွယ်ရာလည်း ရှိနေပြန်သည်။ စင်စစ်မှာ ရဟန်း
 အဖြစ်ကို ရရန်ခဲယဉ်းသည် ဆိုရာ၌ ရရန်အကြောင်းများ ညီညွတ်
 ခဲသည်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရ၏။ ဘုရားအလောင်းတော်
 ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်နှင့် တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း
 ရဟန်းပြုရန် အကြောင်းအခွင့် မညီညွတ်သောကြောင့် ရဟန်း
 အဖြစ် ရခဲနေပေသည်။ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားလက်ထက် အလွန်
 များပြားလှစွာသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ရဟန်းဖြစ်ရန်မျှသာ
 မက ရဟန္တာဖြစ်ရန်ပင် အကြောင်းအခွင့် ညီညွတ် ပြည့်စုံပြီးကြ
 သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ မည်သည့် အရာမဆို
 အကြောင်း မညီညွတ်လျှင် အကျိုးဖြစ်ပေါ်ရန် ခဲယဉ်း၏။
 အကြောင်းညီညွတ်သောအခါ အကျိုးဖြစ်ပေါ်ရန် လွယ်ကူ၏။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် မရေတွက်နိုင်လောက်
 အောင် များပြားသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့မှာ ထိုဘဝတွင်
 ရဟန္တာဖြစ်ရန် ရှေးရှေးဘဝတို့က ဆုပန်ဖြည့်ဆည်းပူးခဲ့သော
 ပါရမီတော်တို့မှစ၍ အကြောင်းဥသယံ ပြည့်စုံညီညွတ်ကြသော
 ကြောင့် ရဟန်းလည်းဖြစ် ရဟန္တာလည်းဖြစ်ကြကုန်သည်။ ဥပမာ
 ဆိုသော်.....

မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော = လူ့အဖြစ်ကို ရခဲ့သည်။ ရခဲ့ပုံကို ဥပရိပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် (၃) သုညတဝဂ်၊ (၉) ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်၌လာသော လိပ်ကဏ်းဥပမာတွင် “တယောက်သောသူသည် အပေါက်တပေါက်သာ ထွင်းထားသော ထမ်းပိုးတုံးတခုကို သမုဒြာထဲသို့ပစ်ချလိုက်ရာ ထိုထမ်းပိုးတုံးသည် အရှေ့မျက်နှာမှလေလာလျှင် အနောက်ဖက်သို့ မျော၍၊ အနောက်မျက်နှာမှ တဖန်လေလာပြန်လျှင် အရှေ့ဖက်သို့ တဖန် မျောပြန်ရာ၏။ မြောက်မျက်နှာမှ လေလာပြန်လျှင် တောင်ဖက်သို့၊ တောင်မျက်နှာမှ လေလာပြန်လျှင် မြောက်ဖက်သို့ အတည်မကျ မျောပါးနေလေရာ၏။ ထိုသမုဒြာကြီးထဲမှာ မျက်စိနှစ်ဖက် စုံလုံးပျက်သော လိပ်ကဏ်းကြီးတကောင်သည် အနှစ်တရာ တရာလွန်မှ တကြိမ်တကြိမ်သာ ရေမျက်နှာပြင်သို့ ပေါ်တက်လာလေရာ၏။ ထိုသို့ အနှစ်တရာ တရာမှ တကြိမ်တကြိမ်သာ ရေမျက်နှာပေါ်သို့ ပေါ်တက်လာသော လိပ်ကဏ်းကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် လေယူရာသို့ အတည်မကျ မျောပါးနေသော ထမ်းပိုးတုံး၏ အပေါက်ထဲသို့ လျှိုမိ စွပ်မိရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။ ထို့ထက် တကြိမ်လောက် အပါယ်ဘေး ဝိနိပါတဘေးကြီး သင့်သော သတ္တဝါ (အပါယ်ဘုံသားသတ္တဝါ) တယောက်သည် လူ့အဖြစ်ကို ရဖို့ရန် အပြန်အရာမက ခဲယဉ်းလှပေ၏” ဟူ၍ ဟောကြားထားသည်။ တပါးသောပါဠိတော်များ၌လည်း လူ့အဖြစ်ကို ရဖို့ရန် ခဲယဉ်းကြောင်းများစွာ ဟောကြားထားလေသည်။

ဤသို့ တဖက်မှ လူ့အဖြစ်ကို ရခဲ့လှကြောင်း ဟောကြားထားသော်လည်း အပဒါန်ပါဠိတော် ဝိမာနဝတ္ထု ပါဠိတော် အစရှိသည်တို့မှာကား ပန်းတပွင့်လှူရုံမျှနှင့် ဘဝများစွာ လူချမ်းသာနတ်ချမ်းသာ ရနိုင်ကြောင်းကို ဟောထားပြန်သဖြင့် “လူဖြစ်ရန် မခဲယဉ်းပါ၊ အလွယ်နှင့်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်” ဟု ထင်မြင်မှတ်ယူဖွယ်လည်း ရှိပြန်၏။ သို့ရာတွင် ပြခဲ့ပြီးသောအတိုင်း လူဖြစ်ရန် အကြောင်းအပေါင်း မညီညွတ်နိုင်သူတို့အတွက် ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်စသည်တို့၌ ဟောတော်မူ၍ အကြောင်းအပေါင်းညီညွတ်၍

ပန်းတပွင့်အလှူမျှဖြင့်ပင် လူ့ဘဝများစွာ ရနိုင်ခြင်းကို အပဒါန် ပါဠိတော်စသည်တို့၌ ဟောထားခြင်းကဲ့သို့ ရဟန်းအဖြစ်၏ ရခဲ ပုံကိုလည်း ဤနည်းအတူ မှတ်ယူရ၏။

လူအဖြစ်နှင့်စပ်၍ကား...ယခုမျက်မြင် လောကလူ့ပြည်တွင် လူဦးရေ တနေ့ တခြား တိုးတက် မွေးဖွားနေကြသည်တို့ကို ထောက်၍ လူဖြစ်ရန်ခဲယဉ်းဟု (လေးနက်စွာ မစဉ်းစားလျှင်) ထင်မြင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း စင်စစ်မှာ အပါယ်လေးဘုံတို့၌ဖြစ် သော သတ္တဝါတို့ကို ထောက်စာလျှင် (အပါယ်လေးဘုံကို မဆို ထားဘိ) တိရစ္ဆာန်ဘုံ တဘုံတွင်မှာလည်း အမျိုးပေါင်း မရေ မတွက်နိုင်အောင် များပြားရာ ပရုတ်ဆိတ်သတ္တဝါတို့၏ ဘဝမှာ အစဉ်ပေါက်ဖွားနေကြသော ပရုတ်ဆိတ် ဦးရေနှင့် လူဦးရေကို နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ပရုတ်ဆိတ် ဦးရေက မနှိုင်းစာ နိုင်လောက် အောင် များပြားနေသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ အပါယ် လေးဘုံမှာ ပေါက်ဖွားသော သတ္တဝါတွေ အလွန် များပြား၍ လူ့အဖြစ်မှာ ပေါက်ဖွားသောသတ္တဝါကား အလွန်နည်းပါးနေ သည်ကိုထောက်လျှင်လည်း လူ့အဖြစ်ကို ရဖို့ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။

ဤနည်းအတူ ရဟန်းအဖြစ်မှာလည်း လောက၌ မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော် ပေါ်ပေါက်တိုင်း ပေါ်ပေါက်တိုင်း ဝင်ရောက်ရဟန်းပြုရန် ခဲယဉ်းပေသည်။ တဆူတဆူသော မြတ်စွာ ဘုရားတို့၏ သာသနာတော်မှာကား ရဟန်းဖြစ်ရန် အကြောင်း အခွင့် ညီညွတ်ပြည့်စုံကြသောပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ ရဟန်းဖြစ်ရုံသာ မက ရဟန္တာအထိ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် များနိုင်ပေသည်။ ဤသို့ အကြောင်းညီညွတ်သဖြင့် တဆူတဆူသော မြတ်စွာဘုရားထံမှာ တိုက်ဆိုင် စုရုံးမိကြသည်ကိုထောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရဖို့ရန် လွယ်ကူသည်ဟု မမှတ်ယူထိုက်ပေ။

တနည်းအားဖြင့် ဒုလ္လဘငါးပါးတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သည့် ရဟန်းအဖြစ်သည် (၁) ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဒုလ္လဘခေါ် ရခဲလှစွာသော သာသနာတော်နှင့် ကြိုကြိုက်ခြင်း၊ (၂) မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘခေါ်

ရခဲလှစွာသော လူ့အဖြစ်ကိုရရှိခြင်း ဤနှစ်မျိုးစုံ ပြည့်စုံနေသော သူသာလျှင် ရဟန်းဖြစ်နိုင်သည်။ သာသနာတော် ကွယ်နေသည့် အခါ လူပင်ဖြစ်သော်လည်း ရဟန်းဖြစ်ခွင့် အလျဉ်းမရှိ။ သာသနာတော် ထင်ရှားရှိနေသော်လည်း နတ် သိကြား မြဟ္မာ အပါယ် သတ္တဝါဖြစ်နေလျှင်လည်း ရဟန်းဖြစ်ခွင့် အလျဉ်းမရှိ။ ဤသို့လျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဒုလ္လဘ နှစ်ဌာန ရှိသည့်အနက် ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒနဝမခေါ် သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံရန် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းလှပေ၏။ လောက၌ ဘုရားပွင့်တော်မူသော အခါမှာမှ သာသနာတော် ထွန်းလင်းနိုင် ထင်ရှားရှိနိုင်သည်။ ဘုရားတဆူတဆူ ပွင့်တော်မူရန်မှာလည်း နိယတဗျာဒိတ် ရရှိပြီး သည့်နောက်မှာပင် အောက်ထစ်ဆုံး လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်းကြာအောင် ရှေး၌ ဆိုအပ်ပြီးသည့် ဘာဝနာလေးပါးဖြင့် မနားမနေ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်မှ ဖြစ်ပွင့်တော်မူနိုင်လေ သည်။ ဘုရားဖြစ်ပွင့်၍ သာသနာတော် ထွန်းလင်းနေသည်တိုင် အောင်လူ့အဖြစ်ကိုမရခြင်း လူ့အဖြစ်ကိုရပါသော်လည်း အခြား အနှောက်အရှက်များ ရှိနေခြင်းဖြစ်ခဲ့ပြန်လျှင် ရဟန်း မဖြစ်နိုင် တော့ပေ။ ဤအချက်ကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားလျှင် လောက၌ သာသနာတော်ခေတ်ကို ကြိုကြိုက်ရန်ထက်ပင် ရဟန်းအဖြစ်က ပိုမိုခဲယဉ်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ဖွယ်အကြောင်းရှိပေ၏။

ကြိုကြိုက်ရန် ခဲယဉ်းလှစွာသော သာသနာတော်နှင့် ရရှိရန် ခဲယဉ်းလှစွာသော လူ့အဖြစ် နှစ်ဌာနတို့ကို ကြီးကျယ်သော ကုသိုလ်ထောက်မ၍ ရရှိနေသောသူတို့မှာကား အကြောင်းရင်း နှစ်ပါးကို ရရှိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် အကျိုးသဘော သက်သော ရဟန်းအဖြစ်မှာ အလွန်ကြီး ခဲခက်ဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ ဒီပက်ရာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် ကုဋေပေါင်းများစွာဖြင့် ရေတွက်အပ် သော ရဟန္တာတို့မှာ ခဲခက်လှစွာသော အကြောင်းရင်းတရား နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေတော်မူကြသည့်အတွက် ရဟန်းအဖြစ်ကို လွယ်ကူစွာ ရယူနိုင်သကဲ့သို့ ထင်ရသော်လည်း ရဟန်းဖြစ်နိုင်ခြင်း ၏အကြောင်းရင်းဖြစ်သော သာသနာတော်ခေတ်နှင့် လူ့အဖြစ်

တို့ကိုရရှိရန် အလွန်အလွန်ခဲယဉ်းလှသောကြောင့် ရဟန်းအဖြစ် မှာလည်း ခဲယဉ်းလှသည်ဟူ၍သာ ပြောဆိုမှတ်ယူသင့်ပေ၏။

ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးတွေ့ရမီ မိမိပျိုရွယ်စဉ်ကာလကပင် အိမ်ရာ ခမ်းနားရှိသမျှ မစွည်းများကို စွန့်ကြဲ လှူဒါန်းခြင်းဒါနမှု၊ လူ၏ ဘောင်မှ ခွါရှောင်ကာ တောထွက်ခြင်း နေက္ခမ္မမှု၊ ရှင်ရသေ့ ပြုလုပ်ကာ စင်ကြယ်သော သီလကို ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော သီလမှု၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ပေါက်ရောက်အောင် အားထုတ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သမထ ဘာဝနာမှုတို့ကို ပြုလုပ် ပြည့်စုံစေပြီးမှ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားထံ နိယတဗျာဒိတ် ခံယူပြီးသောအခါ ရှေးကပြခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို စူးစမ်း ဆင်ခြင် တော်မူ၍ ဒါနပါရမီအစရှိသည်တို့ကို ရှေးဆိုပြီးသော ဘာဝနာ လေးပါးတို့ဖြင့် မနားမနေ ဆည်းပူးအားထုတ်တော်မူသည်မှာ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝတိုင်အောင်ပင် လေးအသင်္ချေကမ္ဘာတသိန်း ကာလ ကြာညောင်းခဲ့လေသည်။

ဤသို့ ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပွားများ အားထုတ်တော် မူရာမှာ (အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာ ပါဠိဇာတ် အဋ္ဌကထာတို့၌) ဒါနပါရမီနှင့်စပ်၍ အင်္ဂုတ္တိပုဏ္ဏား ဖြစ်သောအခါ သင်္ခပုဏ္ဏား ဖြစ်သောအခါ နေဉ္ဇယမင်းဖြစ်သောအခါ မဟာသုဒဿနမင်း ဖြစ်သောအခါ မဟာဂေါရိန္ဒပုရောဟိတ်ကြီး ဖြစ်သောအခါ နိမိမင်းကြီးဖြစ်သောအခါ စန္ဒကုမာရမင်းသား ဖြစ်သောအခါ ဝိသယုသူဌေး ဖြစ်သောအခါ သိဝိမင်းကြီး ဖြစ်သောအခါ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဖြစ်သောအခါ စသည်ဖြင့် ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော အခါကာလ ဘဝပေါင်းကား အတိုင်းအရှည်မရှိပေ။ အထူးအားဖြင့် ယုန်ပညာရှိ ဖြစ်သောအခါ မိမိအသက်ကိုစွန့်၍ သိကြားမင်းပုဏ္ဏားအား လှူဒါန်းခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော)ဒါနပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

သီလပါရမီနှင့်စပ်၍ သီလဝဆင်မင်းဖြစ်သောအခါ စေတုယျ နဂါးမင်းဖြစ်သောအခါ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဖြစ်သောအခါ ဆဒ္ဒန် ဆင်မင်း ဖြစ်သောအခါ ဇယဒိသမင်းသား ဖြစ်သောအခါ အလိနသတ္တမင်းသား ဖြစ်သောအခါ စသည်ဖြင့် သီလပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော် မူခဲ့သော အခါကာလ ဘဝပေါင်းကား အတိုင်းအရှည်မရှိပေ။ အထူးအားဖြင့် သင်္ခပါလ နဂါးမင်းဖြစ် သောအခါ၌ အသက်ကိုစွန့်ကာ သီလကို စောင့်သုံးခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) သီလပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

နေက္ခမ္မပါရမီနှင့်စပ်၍ သောမနဿမင်းသား ဖြစ်သောအခါ ဟတ္ထိပါလမင်းသား ဖြစ်သောအခါ အယောဗရပညာရှိဖြစ် သောအခါစသည်ဖြင့် တိုင်းကြီးပြည်ကြီးအရှင် ဘုရင်မင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ စောထွက်ခြင်း နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ သောအခါကာလ ဘဝပေါင်းကား အတိုင်းအရှည်မရှိပေ။ အထူး အားဖြင့် စူဠသုတသောမမင်း ဖြစ်သောအခါ လက်သို့ရောက်ပြီး ဖြစ်သော မင်းစည်းစိမ်ကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ထင်ကာ ငြိတပ် တွယ်တာခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ စောထွက်ခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) နေက္ခမ္မပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

ပညာပါရမီနှင့်စပ်၍ ဝိဓုရပညာရှိ ဖြစ်သောအခါ မဟာ ဂေါဝိန္ဒပညာရှိဖြစ်သောအခါ ကုဒါလပညာရှိ ဖြစ်သောအခါ အရကပညာရှိဖြစ်သောအခါ မဟောသပေညာရှိဖြစ်သောအခါ စသည်ဖြင့် ပညာပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော အခါ ကာလ ဘဝပေါင်းကား အတိုင်းအရှည်မရှိပေ။ အထူးအားဖြင့် သတ္တုဘဏ္ဍဇာတ်၌ သေနက ပညာရှိဖြစ်သောအခါတွင် သားရေ အိတ်အတွင်းမှာ ရှိနေသောမြွေကို (မျက်စိဖြင့် မကြည့်ရပဲ ပညာ အစွမ်းဖြင့်) ပြနိုင်ခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) ပညာပါရမီ ဖြစ်ကြောင်း၊

ဤအတူ ဝိရိယပါရမီ အစရှိသည်တို့နှင့် စပ်၍လည်း ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော အခါကာလ ဘဝပေါင်းကား အတိုင်း အရှည်မရှိ မရေတွက်နိုင်အောင် များလှသည်ချည်းပင် ဖြစ်ပေ

သည်။ အထူးအစားဖြင့် မဟာဇနကဇာတ်တော်၌ မဟာဇနက မင်းသား၏ မဟာသုတေသနကြီးကို လက်ပစ်ကူးခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) ပီရိယဝါရမီ ဖြစ်ကြောင်း၊

ခန္တိဝါဒီဇာတ်၌ ခန္တိဝါဒီရှင်ရသေ့ဖြစ်၍ ကလာဗုမင်းက အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို ဖြတ်တောက်သော်လည်း စိတ်မဆိုးပဲ သည်းခံ နိုင်ခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) ခန္တိပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

မဟာသုတေသနဇာတ်၌ သုတသောမမင်းကြီးဖြစ်၍ ပေါရိသာဒထံ ပြန်သွားလျှင် သတ်လိုက သတ်စေဟု အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ကာ “ငါပြန်လာခဲ့မည်” ဟူသောစကားကို မချွတ်မယွင်း မှန်ကန်အောင် စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် ပြန်လာခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) သစ္စာပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

မူဝံပက္ခဇာတ် (တေမိယဇာတ်)၌ တဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာ အောင် အနုအကြမ်း အနည်းနည်း အလိုစမ်းသော်လည်း အသက် ကိုပင်စွန့်ကာ မိမိ၏ အမိဋ္ဌာန်ချက်ကို မပျက်စီးစေခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) အမိဋ္ဌာန်ပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

ကောရာဇဇာတ် (တနည်း သုဇဏ္ဍသာမဇာတ်)၌ ရန်သူမင်း အပေါ် (တနည်း ခြင်္သေ့ သစ်ကျား စသည့် သားရဲများအပေါ်) မှာပင် ချစ်ခင်မေတ္တာတရား ပွားများနိုင်ခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) မေတ္တာပါရမီဖြစ်ကြောင်း၊

လောမပံသဇာတ်၌ ရွာသူ သားငယ်တို့သည် ချွဲသလိပ် တံတွေးတို့ဖြင့် ထွေးခြင်းစသည် ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် ခြင်းစသည် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုး ပြုကြသည်ကို မုန်းချစ်မပြုပဲ လျစ်လျူရှုနိုင်ခြင်းသည် ပရမတ္ထ = (မြတ်သော) ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြစ်ကြောင်းများကို ဖွင့်ဆိုတော်မူထားကြ၏။ (ဖော်ပြရာပါ ပရမတ္ထပါရမီမြောက် ဇာတ်တော်ဆယ်ပါး အကျယ် ကို စရိယာပိဋကအဋ္ဌကလာ မြန်မာပြန်မှ ထုတ်ယူမှတ်သား အပ်၏။)

ဤသို့ အဋ္ဌကလာဆရာကြီးများက ပါရမီဆယ်ပါး ဖြည့်ဆည်း ပူးတော်မူရာဖြစ်သော ဘဝတို့ကို ထုတ်ပြတော်မူခြင်းမှာလည်း

ပါဠိဇာတ်လာ ဇာတ်နိပါတ်များအတွင်းမှ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ထုတ်ပြုခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ တဖန် စိစစ်ပြန်သော် ထိုပါဠိဇာတ်လာ ဇာတ်နိပါတ်များအနက် ဇာတ်ငါးဇာတ်မှတစ်ပါး ကျန်သော ဇာတ်နိပါတ်များသည် ဤကမ္ဘာတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများသာဖြစ်၏။

ဤကမ္ဘာတွင် ဖြစ်သည်မဟုတ်သော ငါးဇာတ်တို့မှာ—

၁။ ဧကနိပါတ် (၁) အပဏ္ဏကဝဂ် (၃) သေရိဝဂ်၊ ဇာတ်။ ၊ (ဤဇာတ်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးကမ္ဘာထက်မှာဖြစ်သည့် ဇာတ်ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာ၌— အတီတေ ဣတော ပဉ္စမေ ကပ္ပေ ဗောဓိသတ္တော သေရိဝရမဋ္ဌ သေရိဝနာမကော ကစ္ဆပုဂ္ဂဝါဏီဇော အဟောသိ = ဤကမ္ဘာမှ ရှေးလွန်ခဲ့ပြီးသော ငါးခုမြောက်ကမ္ဘာ၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သေရိဝတိုင်း၌ လူအမည်မှာလည်း သေရိဝပင်အမည်ရှိသော (ရွှေပစ္စည်းများကို) လွယ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ကာ လှည့်လည်ရောင်းချသည့် ရွဲကုန်သည်ဖြစ်ဘူးပြီ) ဟူ၍ ပြဆိုတော်မူ၏။

၂။ ဧကနိပါတ် (၁၀) လိတ္တဝဂ် (၄) လောမဟံသဇာတ်။ ၊ (ဤဇာတ်သည် ဤကမ္ဘာမှ ရှေးလွန်ခဲ့ပြီးသော ကိုးဆယ့် တကမ္ဘာထက်ကဖြစ်သည့် ဇာတ်ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာ၌— အတီတေ ဧကနဂုတိကပ္ပမတ္ထကေ ဗောဓိသတ္တော ဗာဟိရကံ တပံ ဝိမံသိဿာမီတိ အာဇီဝကပဗ္ဗဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ အစေလကော အဟောသိ = လွန်လေပြီးသော ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော အကျင့်တရားကို စုံစမ်းအံ့ဟူ၍ တက္ကတွန်းခေါ် အဝတ်မဝတ်သော သူတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူကာ အဝတ်မလွမ်းသည့် တက္ကတွန်းဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်) ဟူ၍ ပြဆိုတော်မူ၏။

၃။ ဒုကနိပါတ် (၂) သန္တဝဂ် (၉) အရကဇာတ် ၊
 (ဤဇာတ်သည် ဤကမ္ဘာမှလွန်ခဲ့သော ခုနစ်ကမ္ဘာထက်က
 ဖြစ်သည့် ဇာတ်ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာ၌ ဇာတ်
 ပေါင်းခဏ်းတွင်-ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော အပရိဟိနဇ္ဈာနော
 မြဟ္မာလောကေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ သတ္တသံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋကပ္ပေ န
 ဣမံ လောကံ ပုန အာဂမာသိ = ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား
 အလောင်းတော်သည် ဈာန်မှ မလျှောက်သည်ဖြစ်၍
 မြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ပြီးလျှင် ကမ္ဘာခုနစ်ကြိမ်ပျက်၍ ကမ္ဘာ
 ခုနစ်ကြိမ်တို့ ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ဤလူ့ပြည်သို့ မလာ
 ရောက်) ဟူ၍ ပြဆိုတော်မူ၏။

၄။ စတုတ္ထနိပါတ် (၅) စူဠကုဏ္ဍလဝဂ် (၆) ကေ-
 သဝဇာတ် ၊ ဤဇာတ်သည် ရှေးလွန်လေပြီးသော
 ကမ္ဘာပေါင်းငါးရာခုနစ်ဆယ်ခန့်က ဖြစ်ပေါ်သော ဇာတ်
 ဖြစ်၏။

၅။ သတ္တကနိပါတ် (၁) ကုတ္တရဝဂ် (၁၀) ဗက
 ဇာတ် ၊ ဤဇာတ်သည် လွန်ခဲ့ပြီးသော ကမ္ဘာပေါင်း
 ငါးရာခုနစ်ဆယ်ခန့်ကပင် ဖြစ်ပေါ်သော ဇာတ်ဖြစ်၏။

ဤကေသဝဇာတ်နှင့် ဗကဇာတ်တို့မှာ ဘဝမခြားပဲ
 ဖြစ်ပေါ်ကြသော ဇာတ်တော်များ ဖြစ်၏။ အဋ္ဌကထာမှာ
 အကျယ်လာသည်ကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြဆိုရသော်...ပဌမ
 ကေသဝဇာတ်၌ ကေသဝရှင်ရသေ့ဖြစ်ပြီးမှ ထိုကေသဝ
 ရသေ့ ကွယ်လွန်သောအခါ ဗကမြဟ္မာကြီး ဖြစ်ရလေသည်။
 ထို ဗကမြဟ္မာကြီးသည် ရှေးဦးစွာ ဝေဟပျိုလ်ဘုံ၌
 မြဟ္မာကြီးဖြစ်၍ မဟာကပ်ငါးရာ အသက်ရှည်၏။ ထိုဘုံမှ
 စုတေပြန်သောအခါ သုဘကိဏ်ဘုံ၌ ဖြစ်၍ မဟာကပ်
 ပေါင်း (၆၄) ခြောက်ဆယ့်လေးကမ္ဘာ အသက်ရှည်
 ပြန်၏။ တဖန် ထိုဘုံမှ စုတေပြန်သောအခါ အာဘဿရာ
 ဘုံ၌ ဖြစ်၍ မဟာကပ်ပေါင်း (၀) ရှစ်ကမ္ဘာ အသက်
 ရှည်မည့် မြဟ္မာကြီး ဖြစ်သောအခါ မိစ္ဆာအယူကို

ယူကြောင်း အဋ္ဌကထာ၌ လာရှိသည်။ ဤသို့ လာရှိသည်ကို ထောက်လျှင် ဝေဟပိူလ်တုံ၌ ကမ္ဘာပေါင်း (၅၀၀) ငါးရာ၊ သုဘကိဏ်တုံ၌ ကမ္ဘာပေါင်း (၆၄) ခြောက်ဆယ့်လေး၊ နှစ်ရပ်ပေါင်း (၅၆၄) ငါးရာခြောက်ဆယ့်လေးကမ္ဘာ ကျော်လွန်ပြီးမှ အာဘဿရာဘုံသို့ ရောက်ပေသည်။ အာဘဿရာဘုံသို့ရောက်လာ၍ မိစ္ဆာအယူကို ယူသည်မှာ အာဘဿရာဘုံသက် ရှစ်ကမ္ဘာရှိသည့်အနက် မည်သည့် ကမ္ဘာမှာ ယူသည်ဟူ၍ သေချာစွာ ပြဆိုချက် မရှိသော် လည်း မှန်းခြေအားဖြင့် ထို ကေသဝဇာတ်နှင့် ဗကမြဟ္မာ ဇာတ် နှစ်ဇာတ်လုံးကို ပေါင်းရောရေတွက်လျှင် ကမ္ဘာ ပေါင်း (၅၇၀) ငါးရာခုနစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။

ဤသို့လျှင် “ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ကမ္ဘာပေါင်း မည်ရွှေ့မည်မျှထက်၌” ဟူ၍ ကမ္ဘာအပိုင်း အခြားကို မဖော်ပြပဲ၊ အတိတေဟူ၍ သာမညသာ အဋ္ဌကထာဆရာ ညွှန်ပြရေးသားသော ဇာတ်ဟူသရွှေ့သည် ဤကမ္ဘာတွင်သာဖြစ်သော ဇာတ်များဖြစ်ကြ၏ဟု ဆရာ့ဆရာတို့ ယူဆ ယုံကြည်တော်မူကြသည်။ ဤယူဆချက် အတိုင်းဆိုလျှင် အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနှင့် ပါဠိဇာတ် အဋ္ဌကထာ တို့၌ ပြဆိုအပ်သော အလောင်းတော်၏ ကျင့်စဉ်ဘဝများမှာ (အတိတေ) ဟူ၍ သာမညသာ ဖော်ပြ သော ဇာတ်များချည်းဖြစ်၍ ဤကမ္ဘာတွင်ဖြစ်သော ဇာတ်တော်များသာ ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာတွင်းမှာဖြစ်သမျှ ဇာတ်တော်တို့ကိုလည်း အကုန်အစင် ဖော်ပြနိုင်သည် မဟုတ်။ ဤကမ္ဘာ၌ဖြစ်သော ဘဝဇာတ်တို့မှာ အလွန်ပင် များပြားလှ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပစ္စုပ္ပန် အဖြစ်အပျက်အကြောင်း အဋ္ဌပုတ်နှင့် တိုက်ဆိုင်သော အဖြစ်တော် ဇာတ်တော်စုကိုသာ အဆင်သင့်ရာ ကောက် နုတ်ဟောပြတော်မူသည်။ မဟောပြရပဲ ကြွင်းကျန်နေ သော ဘဝဇာတ်တို့ကသာ များလှပေသည်။

ဤမျှလောက် ဤကမ္ဘာတွင် ဖြစ်ပျက်သည့် ဘဝဇာတ် အများထဲမှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဘဝဇာတ်တို့မျှကိုသာ ထုတ်ဖော် ဟောတော်မူခြင်းကို ထောက်လျှင် မထုတ်ဖော်မဟောပြုရသော ပါရမီဖြည့်ရာ ဘဝတို့က များပြားလှသည့်အပြင် ဤကမ္ဘာမတိုင်မီ ရှေး (ဘဝပေါင်းကို မဆိုထားဘိ) ကမ္ဘာပေါင်းပင် မရေမတွက် နိုင်သော လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းအတွင်း ပါရမီ ဖြည့်ဆည်းပူးရသော ဘဝတွေမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပင် မည်မျှများပြားသည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်လျှင် အလောင်းတော်ကြီးများ ပါရမီ ဖြည့်ရသောကိစ္စသည် လူသာမန်တို့အဖို့ လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ကြောက် ရှုံ့ဖွယ် ကောင်းလှသော ကိစ္စကြီးဖြစ်၍နေပေ၏။

တနည်းအားဖြင့် အလောင်းတော်ကြီးများ ဖက်သို့ အာရုံပြုလိုက်ပြန်လျှင် ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြသော အလောင်းတော်ကြီးတို့သည် လွန်စွာနှစ်သက် လေးနက် အံ့ဩ ပြောပ၍ မကုန်မခန်းနိုင်အောင် ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတွေဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိအပ်၏။

ဤသို့ အလွန်တရာ များပြားလှစွာသော ပါရမီဖြည့်ရသည့် ဘဝအစီအစဉ်တွင် ဝေဿန္တရာမင်းဘဝသည် အဆုံးသတ်ဘဝ ဖြစ်၏။ အလောင်းတော်သုမေဓာသည် တောမထွက်မီ လူ အဖြစ်ကပင် မိမိ၌ ရှိသမျှ ပစ္စည်းအလုံးစုံကို လှူဒါန်း စွန့်ကြဲခြင်း တည်းဟူသော ဒါနကို ရှေးဦးစွာ ပြုလုပ်တော်မူခဲ့ခြင်း၊ နောက် ရသေ့ဖြစ်၍ နိယတဗျာဒိတ် ခံယူပြီးသောအခါ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း တရားများကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူရာမှာလည်း “ဣမံ တံ ပဋ္ဌမံ တာဝ” စသည်ဖြင့် ဒါနပါရမီကိုသာ ရှေးဦးစွာ ဖြည့်ကျင့် ရန် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်တော်မူခြင်းများကို ထောက်၍ အလောင်းတော်သူမြတ်ကြီးတို့မှာ ပါရမီဆယ်ပါးကို ဖြည့်ကျင့် ရာတွင် ဒါနပါရမီကသာစ၍ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝကဲ့သို့သော အဆုံးဘဝတိုင် ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြသည်။

ဒါနပါရမီသည် မြင့်မြတ်သောဘဝနှင့် ပြည့်စုံခြင်း တည်းဟူသော ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဖြစ်ရာဘဝတို့၌ လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်ဟူသမျှတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်းတည်းဟူသော ဘောဂသမ္ပတ္တိတို့ကို (နိဗ္ဗာန်မရမီအကြား တား၍မရ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါကာ) အကျိုးပေးတတ်သော တရားဖြစ်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများမှာ (ဒါနပါရမီဇာတိ အနုဒီပနီ၌ ပြုအပ်သောအတိုင်း) သံသရာခရီးသွား ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ကြီးများပီပီ သံသရာ၌ ကျင်လည်နေရသောသူမှန်သမျှ ဒါနနှင့်ပြည့်စုံရန် အထူးအရေးကြီးလှသည်ဖြစ်၍ အဆုံးသတ် ဝေဿန္တရာဘဝမှာလည်း ဒါနကိုပင် အထူးဖြည့်ကျင့်တော်မူကာ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဏ်း ဇာတ်လမ်းရှုပ်သိမ်းတော်မူပြီးလျှင် ပါရမီပြည့်ဝပြီဖြစ်ရကား ဘုရားဖြစ်ရမည့် အချိန်အခါကိုသာ ကောင်းစွာ ငုံ့လင့် စောင့်ဆိုင်းတော်မူသော အားဖြင့် ရှေးဘုရားအလောင်းတော်များ စံနေရာ တုသိတာနတ်ပြည်သို့သာ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝမှ ပြောင်းကြွစံနေတော်မူလေသတည်း။

ဝေမတ္တတရား ရှစ်ပါး

ဤဝေမတ္တတရားရှစ်ပါးကို ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၌ ဂေါတမဗုဒ္ဓဝင်ဆုံးမှ ဖွင့်ပြသော်လည်း ဤဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၌ ထိုကဲ့သို့ ဂေါတမဗုဒ္ဓဝင်ဆုံးမှ ဖော်ပြနေလျှင် ရှေးဒီပင်္ကရ အစရှိသော ဗုဒ္ဓဝင်စုနှင့် အဆက်ဝေးကွာနေမည်ဖြစ်၍ ဤနှစ်ကျိပ်လေးဆူဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်းအဆုံး၌ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝေမတ္တ ဟူသည် ဝိမတ္တဟူသော စကားရင်းမှ ဆင်းသက်လာသော ပါဠိစကားဖြစ်သည်။ (ဝိ = ထူးထွေသော၊ မတ္တ = အတိုင်းအရှည်ပမာဏ) ဒီပင်္ကရ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တဆူနှင့် တဆူ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်အားဖြင့် တူမျှကြသော်လည်း တဆူနှင့်တဆူ မတူထူးထွေ ကွဲပြားနေသော အတိုင်းအရှည်ပမာဏများမှာ ရှစ်ပါးရှိပေသည်။

ရှစ်ပါးဟူသော်ကား—

- ၁။ အာယုဝေမတ္တ = (အသက်တမ်း မတူမှု)
- ၂။ ပမာဏဝေမတ္တ = (အရပ်တော် အနိမ့်အမြင့် မတူမှု)
- ၃။ ကုလဝေမတ္တ = (အမျိုးအနွယ်တော် မတူမှု)
- ၄။ ပဓာနဝေမတ္တ = (ဒုတ္တရစရိယာ ကျင့်ရပုံ မတူမှု)
- ၅။ ရသ္မိဝေမတ္တ = (ရောင်ခြည်တော်ထွက်ပုံ မတူမှု)
- ၆။ ယာနဝေမတ္တ = (တောထွက်သောအခါ စီးနင်းသောယာဉ် မတူမှု)
- ၇။ ဗောဓိဝေမတ္တ = (ပွင့်ရာဗောဓိပင်၏ မတူမှု)
- ၈။ ပလ္လင်္ဂဝေမတ္တ = (ပလ္လင်တော် ပမာဏ မတူမှု) —

အားဖြင့် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း။

ထိုရှစ်ပါးတို့တွင်—

(၁) အာယုဝေမတ္တ

အာယုဝေမတ္တ ဟူသည်ကား... မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ တဆူနှင့် တဆူ အသက်တမ်း မတူမှုပင် ဖြစ်၏။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား၊ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၊ အတ္တဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၊ တိဿ မြတ်စွာဘုရား— ဤကိုးဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အသက်တသိန်းတမ်း၌ ပွင့်တော်မူကြကုန်၏။

ဒီပင်္ကရာ၊ ကောဏ္ဍည၊ အနောမဒဿီ။
 မြတ်ပဒုမ၊ ဥတ္တရ၊ အတ္တ ဓမ္မဒဿီ။
 သိဒ္ဓတ္တမူ၊ တိဿဟူ၊ ကိုးဆူ ထွက်ဘုန်းစည်။
 အာယုတက်ကိန်း၊ နှစ်တသိန်း၊ မယိမ်းပွင့်ကြပြီ။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၊ သုမနမြတ်စွာဘုရား၊ သောဘိတမြတ်စွာ
ဘုရား၊ နာရဒမြတ်စွာဘုရား၊ သုမေဓမြတ်စွာဘုရား၊ သုဇာတ
မြတ်စွာဘုရား၊ ပိယဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား—
ဤရှစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အသက် ကိုးသောင်းတမ်း၌
ပွင့်တော်မူကြကုန်၏။

မြတ်မင်္ဂလ၊ သုမန၊ ဇိနသောဘိတ။
နာရဒရှင်စော၊ သုမေဓော၊ ဇိနောသုဇာတ။
ပိယဒဿီ၊ ဖုဿမည်၊ ရှစ်လီမြတ်ဗုဒ္ဓါ။
ကျွတ်ဆုဋ္ဌကြောင်း၊ ပွင့်တုံရှောင်း၊ ကိုးသောင်းသက်တမ်းမှာ။

ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား— ဤနှစ်ဆူ
သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အသက် ခြောက်သောင်းတမ်း၌
ပွင့်တော်မူကြကုန်၏။

ရေဝတဟူ၊ ဝေဿဘူ၊ နှစ်ဆူခြောက်သောင်းမှာ။

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှစ်သောင်းတမ်း၌ ပွင့်
တော်မူ၏။ သီခီမြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ခုနစ်သောင်းတမ်း၌
ပွင့်တော်မူ၏။ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်လေးသောင်း
တမ်း၌ ပွင့်တော်မူ၏။ ကောဏာဝရံမြတ်စွာဘုရားသည် အသက်
သုံးသောင်းတမ်း၌ ပွင့်တော်မူ၏။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည်
အသက်နှစ်သောင်းတမ်း၌ ပွင့်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့၏ မြတ်စွာ
ဘုရားသည် အသက်တရာတမ်း၌ ပွင့်တော်၏။

မြတ်ဝိပဿီ၊ မြတ်သီခီ၊ ဘုန်းစည်နှစ်ဆူမှာ။
အနှစ်ရှစ်သောင်း၊ ခုနစ်သောင်း၊ ပွင့်ညောင်းစဉ်တိုင်းသာ။
သန်ဂုံ၊ ပ၊ မ၊ လေးဗုဒ္ဓ၊ ဘဒ္ဒတ္တိကမ္ဘာ။
လေးသောင်း၊ သုံးသောင်း၊ နှစ်သောင်းတလှစ်၊ တရာခေတ်၊ ပွင့်လစ်စဉ်
တိုင်းသာ။

မြတ်စွာဘုရားများသည် ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်
ကံတို့ကို အကြီးအကျယ် ဖြည့်ဆည်းပူးထားသော ပုဂ္ဂိုလ်
မြတ်ကြီးများဖြစ်၍ အသက် အတိုအရှည် တူမျှသည်သာ
ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လောဟု မေးမြန်းဖွယ်ရှိ၏။

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၆၁

။

ဤအရာ၌ သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ မဟာပဒါနသုတ်အဖွင့် ၌ အကျယ်ပြဆိုထားချက်ကို အကျဉ်းအားဖြင့် မှတ်ယူရန်မှာ... လောက၌ မင်းတို့၏ တရားစောင့်ခြင်း မစောင့်ခြင်းသည် သတ္တဝါတို့ အသက်ရှည်ရန် အသက်တိုရန် အခြေခံအကြောင်း ရင်းဖြစ်သည်။ ချွေးအံ့...မင်းများ တရားစောင့်သောအခါ တလောကလုံး တရားစောင့်ရှောက်ကြသည်ဖြစ်၍ နတ်များလည်း တရားစောင့်ကာ မိဗ်းကို ကောင်းစွာရွာသွန်းစေခြင်း စသည် အကြောင်းတို့ကြောင့် အသီး အပွင့် အရွက်စသော လူတို့ စားသောက်ဖွယ်ရာ အစာအာဟာရတို့မှာ အဆီဩဇာ ပြည့်စုံ၍ ဥတုသပ္ပာယ် မျှတသည့်အတွက် လူတို့သည် ကျန်းမာကြ အသက်ရှည်ကြကုန်သည်။ မင်းများတရားမစောင့်သောအခါ အဆင့်ဆင့် အားဖြင့် အများပင်တရားမစောင့်ကြပဲ နတ်များကလည်း မိဗ်းကို ကောင်းစွာရွာသွန်းစေမှု မပြုကြသည့်အတွက် လူ့ပြည်ရှိ အသီး အပွင့် အရွက်စသော စားသောက်ဖွယ်ရာ အစာအာဟာရတို့မှာ ဩဇာမပြည့်စုံသည့်ပြင် ဥတုသပ္ပာယ် မမျှတသည့်အတွက် ထိုမမျှတသော ဥတုကို မှီဝဲရခြင်း ဩဇာမရှိသော အစာအာဟာရကို စားသုံးရခြင်းကြောင့် လူတို့သည် အနာရောဂါထူပြောကြ အသက်တိုကြရကုန်သည်။

ဤသဘောအရ မြတ်စွာဘုရားများမှာလည်း အသက်ရှည်ကြသောခေတ်၌ ဖြစ်ပွင့်တော်မူကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ အသက်တော်ရှည်ကြကုန်၏။ အသက်တိုသော ခေတ်၌ ဖြစ်ပွင့်တော်မူကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ အသက် တိုတော်မူကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားတိုင်းပင် ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးလိုက်သောကံ အစွမ်းမှာ အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သော သတ္တိရှိစေကာမူ ဖြစ်ပွင့်တော်မူရာ အာယုကပ်(အသက်တမ်း)သို့ လိုက်၍ အသက်တော် အတိုအရှည်မညီမမျှရှိရကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၌— ဥပစိတပုညသမ္ဘာရာနံ ဒီဃာယုကသံဝတ္တနိကကမ္မသမုပေတာနုဗ္ဗိ ဗုဒ္ဓါနံ ယုဂဝသေန အာယုပမာဏံ အသမာနံ အဟောသိ =

ဆည်းပူးအပ်ပြီးသော ကောင်းမှုအဆောက်အဦရှိတော်မူကြသည် ဖြစ်၍ အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သော ကံနှင့် ပြည့်စုံတော် မူကြသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ အာယုကပ်(အသက်တမ်း) သို့ လိုက်၍ အသက်တော်ပမာဏ အတိုအရှည် မညီမမျှဖြစ်တော် မူကြရသည်ဟူ၍ ဖွင့်ပြတော်မူသည်။

လောကဥပမာအားဖြင့် အနှစ်တထောင်ကြာအောင် တည် နိုင်သောသတ္တိအစွမ်းရှိသည့် ကျွန်းပင်မျိုးစေ့ကို ရေရှားမိုဗ်းခေါင် သည့် ကြပ်တီး မြေပြင်အရပ်၌ စိုက်ပျိုးအပ်သည်ရှိသော် အနှစ် တထောင် မတည်နိုင်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ပစ္ဆိမဘဝ ဘုရား အလောင်းတော်တို့မှာလည်း ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးလိုက်သော ကံက မည်မျှပင် အသက်ရှည်စေနိုင်သည့်သတ္တိရှိစေကာမူ ရေရှား မိုဗ်းခေါင်သည့် ကြပ်တီး မြေပြင်အရပ်နှင့် တူသည့် အာယုကပ် (အသက်တမ်း) တိုတောင်းသောခေတ်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူရလျှင် အာယုကပ်သို့လိုက်၍ အသက်တိုတော်မူကြရသည်။

ဘုရားပွင့်ရာ အာယုကပ် အပိုင်းအခြား

မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် သတ္တဝါတို့အသက် တဖြည်းဖြည်း တိုးတက် တိုးတက်ကာ ရှည်လျားနေသောတက်ကပ်မှာ ပွင့်တော် မမူကြကုန်။ အကြောင်းကား...တက်ကပ်တွင် မြတ်စွာဘုရား များပွင့်တော်မူ၍ အနိစ္စ = မမြဲခြင်းသဘောစသည်ကို ဟောကြား သော်လည်း သတ္တဝါများ နာယူယုံကြည်နိုင်ကြမည် မဟုတ်၊ ထို တက်ကပ်ခေတ်မှာ တဆက်ထက်တဆက် တဆတဆ တိုးကာ အသက်တမ်းရှည်နေသည့်အတွက် သတ္တဝါတို့၏ဉာဏ်မှာ သင်္ခါရ တရားတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တသဘောများ မထင်မြင်နိုင်ဖြစ်၍ နေ၏။ ထို့ကြောင့် တက်ကပ်တွင် မြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော် မမူကြပဲ အသက်တမ်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ် ဆုတ်ယုတ်လာ သော ဆုတ်ကပ်မှာသာ ပွင့်တော်မူကြသည်။

ဆုတ်ကပ်မှာလည်း အသက် တသိန်းတမ်းမကျမီ များစွာ အသက်ရှည်သည့်အခါများ(အနှစ်တသိန်းတမ်းအထက်)မှာ ပြဲခဲ့ ပြီးသောအတိုင်း သင်္ခါရတရားတို့၏ မမြဲခြင်းသဘောစသည်ကို

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၆၃

။

ဟောပြောသော်လည်း နာယူ ယုံကြည်နိုင်ကြမည် မဟုတ်သော
 ကြောင့် အများဆုံး အနှစ်တသိန်းတမ်းမှာသာ ပွင့်တော်မူကြ
 သည်။ (ထိုထက် အသက်ရှည်သည့် ဆုတ်ကပ်၌လည်း ပွင့်တော်
 မမူကြကုန်။) တသိန်းတမ်းမှ အောက်သို့ ဆုတ်ယုတ်သွားပြန်လျှင်
 လည်း တရာတမ်းအထိသာ ပွင့်တော်မူရာခေတ်ဖြစ်သည်။ တရာ
 တမ်းအောက် ဆုတ်ယုတ်သွားပြန်လျှင်လည်း သင်္ခါရတရားတို့၏
 အနိစ္စ အစရှိသောသဘောကို အလွန်အလွန်ထင်ရှားစွာ ဟော
 ပြောနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ
 ထိုအခါ၌ လောဘ ဒေါသ မောဟ စသော ကိလေသာတရား
 တို့ တိုးတက်ထူထပ်လာသည့်အတွက် အနိစ္စ စသောသဘောကို
 ဟောပြောသော်လည်း လက်မခံနိုင် မနာယူနိုင် မကျင့်သုံးနိုင်
 ကြတော့သဖြင့် ထိုအနှစ်တရာတမ်းအောက် ဆုတ်ကပ်၌လည်း
 မြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော်မမူကြကုန်။

ဤသို့အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အများဆုံး အသက်
 တသိန်းတမ်းနှင့် အနည်းဆုံး အသက်တရာတမ်းတို့၏ အကြား
 ၌သာ ပွင့်တော်မူကြမြဲဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဆုတ်ကပ်ကာလ အသက်
 တသိန်းတမ်းနှင့် တရာတမ်းတို့၏ အကြားဖြစ်သော ကာလမှာ
 ပွင့်နိုင်သည်ချည်းသာ ဖြစ်သောအခါမှန်သော်လည်း အလောင်း
 တော်ကြီးများ၏ ပါရမီကံ အဆောက်အဦ အနုအရင့်အားဖြင့်
 တိုက်ဆိုင်ရာ အသက်တမ်းတွင် ပွင့်တော်မူကြသည်။ ပါရမီကံ
 အဆောက်အဦရင့်သန်နေသော အလောင်းတော်ကြီးများမှာ မိမိ
 ဖြည့်ဆည်းပူးခဲ့သော ပါရမီကံကလည်း ရင့်သန် ပွင့်နိုင်ရန် အချိန်
 အခါဖြစ်သည့် အသက်တသိန်းတမ်းနှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်လာလျှင်
 တသိန်းတမ်းမှာပင် ပွင့်တော်မူကြသည်။ ပါရမီကံ အဆောက်
 အဦတို့ကို ဖြည့်ကျင့်နေဆဲဖြစ်၍ မရင့်သန်သေးသော အလောင်း
 တော်တို့မှာ တသိန်းတမ်းတွင် မပွင့်နိုင်ကြပဲ ကိုးသောင်း
 ရှစ်သောင်း ခုနစ်သောင်း ခြောက်သောင်း စသည်ဖြင့် မိမိတို့
 ပါရမီကံ အဆောက်အဦ ရင့်သန်ချိန်နှင့် တွေ့ကြိမ် တိုက်ဆိုင်
 သည့် အသက်တမ်းမှာ ပွင့်တော်မူကြရသည်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် အနှစ် လေးသောင်းတမ်း၌ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား (ထို့နောက် အန္တရကပ် တကပ်ခြား၍) အနှစ် သုံးသောင်းတမ်း၌ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား(ထို့နောက် အန္တရ ကပ် တကပ်ခြား၍)အနှစ် နှစ်သောင်းတမ်း၌ ကဿပမြတ်စွာ ဘုရားတို့ ပွင့်တော်မူကြသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် (အန္တရကပ် တကပ် ခြား၍) အနှစ်တသောင်းတမ်း၌ ပွင့်ထိုက်သည်ဟု ဆိုရန်ရှိပေ၏။ သို့သော် ပါရမီကံအဆောက်အဦတို့ မရင့်သန်သေး၍ မပွင့်နိုင် သေးချေ၊ တသောင်းတမ်းမှာမဆိုတားဘိ ငါးထောင်တမ်းမှာ လည်း မပွင့်နိုင်သေး၊ တထောင်တမ်းမှာလည်း မပွင့်နိုင်သေး၊ ငါးရာတမ်းမှာလည်း မပွင့်နိုင်သေး၊ အကြောင်းကား ပါရမီ တော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ကိစ္စမှာ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝဆုံးမှ အဆုံးသတ်တော်မူရသည်၊ (ထိုဘဝမှာမှ ပါရမီတော်များ ရင့်သန် ပြီးစီးသည်၊) ထိုဝေဿန္တရာမင်းဘဝသည် အသက်တရာတမ်းမှာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ အသက်တရာတမ်းမှာမှ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခြင်းကိစ္စ အဆုံးသတ် (ပါရမီတော်များ ရင့်သန်)သောကြောင့် အသက် တရာတမ်းမှာမှ ပွင့်တော်မူရသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာလာ (ယုဂဝသေန)ဟူသော စကား နှင့်စပ်၍ အဂ္ဂမဟာမဏ္ဍိတ အရာကြီးဦးလင်း၏ မှတ်ချက် ကို ပြဆိုဦးအံ့... (ယုဂသဒ္ဓါသည် အစုံဟူသော အနက် ကို ဟော၏၊ ကြတ၊ ကြေတ၊ ဒွါပရ၊ ကလိ ဤလေးခုအစုံကို ယုဂဟု ခေါ်သည်။ ကြတယုဂ်၊ ကြေတယုဂ်၊ ဒွါပရယုဂ် ကလိယုဂ်ဟူ၍ ယုဂ်လေးပါးရှိ၏၊ ကြတယုဂ်ကို ကတယုဂ် ဟူ၍၎င်း သစ္စယုဂ်ဟူ၍၎င်း ခေါ်ကြသေး၏။ ကြတ ဟူသောစကားမှာ သက္ကတသံဖြစ်၍ (စတ စတု)ဖြစ်သင့် ၏၊ လေးခုဟူသော အဓိပ္ပါယ် ရ၏၊ ဤ ကြတယုဂ်ဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော နှစ် ပရိစ္ဆေဒအတွင်းမှာ သူတော် ကောင်းတရားသည် အခြေလေးချောင်းရှိသော အရာ ဝတ္ထုကဲ့သို့ တည့်မတ်ခိုင်မြဲလှ၏။

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၆၅

ထို့နောက် ကြေတယုဂ်အပိုင်းအခြားသို့ရောက်သော အခါ အခြေသုံးချောင်းသာရှိသော အရာဝတ္ထုကဲ့သို့ သူတော်ကောင်း တရားသည် ခိုင်မြဲသေးသော်လည်း ကြေတယုဂ်၏ အဆင့်အတန်းကို မမှီလေ။

ထို့နောက် ဒွါပရယုဂ် အပိုင်းအခြားသို့ရောက်သော အခါ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော အရာဝတ္ထုကဲ့သို့ သူတော် ကောင်းတရားသည် ကြေတယုဂ် ကြေတယုဂ်တို့၌ ကဲ့သို့ တည်တံ့ကောင်းမွန်စွာ ခိုင်မြဲခြင်း မရှိချေ။ လှုပ်ရှား၍ လာတတ်၏။

ကလိယုဂ်သို့ရောက်သောအခါမှာမူ သူတော်ကောင်း တရား အလွန်ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး၍ မကောင်းမှုကသာ အားရှိလေတော့သည်။

ထိုယုဂ်လေးပါးတို့တွင် ကြေတယုဂ်၏အပိုင်းအခြားမှာ နှစ်ပေါင်း (၁၇၂၀၀၀၀) တသန်းခုနစ်သိန်းနှစ်သောင်း ရှစ်ထောင် အရေအတွက်ရှိသည်။ ကြေတယုဂ်၏ အပိုင်း အခြားမှာ နှစ်ပေါင်း (၁၂၉၆၀၀၀) တသန်းနှစ်သိန်း ကိုးသောင်းခြောက်ထောင် အရေအတွက်ရှိသည်။ ဒွါပရ ယုဂ်၏အပိုင်းအခြားမှာ နှစ်ပေါင်း(၈၆၄၀၀၀)ရှစ်သိန်း ခြောက်သောင်းလေးထောင် အရေအတွက်ရှိသည်။ ကလိ ယုဂ်၏အပိုင်းအခြားမှာကား နှစ်ပေါင်း (၄၃၂၀၀၀) လေးသိန်းသုံးသောင်းနှစ်ထောင် အရေအတွက်ရှိသည်။

ကမ္ဘာဦးအခါတွင် ကြေတယုဂ်ကစ၍ တယုဂ်ကုန်ဆုံး လျှင် တယုဂ်ကူးပြောင်းလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ကလိယုဂ် ကုန်ဆုံးလျှင် အစ ကြေတယုဂ်သို့ တဖန်ပြန်လှည့်၏။ ဤသို့ ယုဂ်လေးပါး အလှည့်အလည်အားဖြင့် ဆန်းလျက် ကွယ် လျက် နေကြသည်။ ဤသို့ ယုဂ်လေးပါးအပိုင်းအခြား လှည့်လည်နေရာ ဝေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါသည် ကလိယုဂ်ဆန်းသည့်အတွင်းမှာ ကြိုကြိုက်၍

နေ၏။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောနှစ်မှာ ကလိယုဂ်နှစ် (၂၅၇၀) နှစ်ထောင့်ငါးရာခုနစ်ဆယ် ရှိပြီ ဟူ၍ ဂေါတမပူရာဏ်ကျမ်း၌ ဆို၏။ ထိုဂေါတမပူရာဏ် ကျမ်းအရ ရောက်ဆဲကလိယုဂ်နှစ်ကိုသိလိုသော် ရောက်ဆဲ ဖြစ်သော သာသနာနှစ်အရေအတွက်နှင့် (ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် မစံမီ လွန်နှင့်သည့် ကလိယုဂ်နှစ်ပေါင်း) နှစ်ထောင့် ငါးရာခုနစ်ဆယ် ပေါင်းလျှင် ရောက်ဆဲ ကလိယုဂ်နှစ် ဖြစ်၏။ (ဥပမာ) သာသနာနှစ် ၂၅၀၀ ရှိသော သက္ကရာဇ် ၁၃၁၀ ခုနှစ်၌ ကလိယုဂ်နှစ်ပေါင်း မည်မျှသို့ ရောက်နေ ပြီဟု သိလိုသော် ရောက်ဆဲ သာသနာနှစ် ၂၅၀၀ နှင့် ၂၅၇၀ တို့ကိုပေါင်း၍ ကလိယုဂ်နှစ်ပေါင်း ၅၀၇၀ သို့ ရောက်ပြီဟု သိရ၏။

ဤသို့ လောကီဆရာများအလို ယုဂ်လေးပါး အပိုင်း အခြားရှိရာတွင် ကြိတယုဂ်စသော ကောင်းမြတ်သော ယုဂ်အတွင်းမှာ ပွင့်တော်မူကြသော ဘုရားများသည် အသက်တော်ရှည်ကြ၍ ညံ့သောယုဂ်အတွင်းမှာ ပွင့်တော် မူကြသောဘုရားများသည် အသက်တော် တိုကြသည်ဟု ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာဆရာ ဆိုလိုသည်။ ဤဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ စကားအရမှာလည်း “လောက၌ အသက်တမ်း ရှည်သော အခါ ပွင့်တော်မူကြသောမြတ်စွာဘုရားများသည် အသက် တော်ရှည်၍ အသက်တမ်းတိုသောအခါမှာ ပွင့်တော်မူကြ သော မြတ်စွာဘုရားများသည် အသက်တော် တိုသည်” ဟူ၍ပင် အဓိပ္ပာယ်ရရှိ၏။ ဤကား ဆရာကြီးဦးလင်း၏ မှတ်ချက်တည်း။

(၂) ပမာဏဝေမတ္တ

ပမာဏဝေမတ္တ ဟူသည်ကား... မြတ်စွာဘုရားတို့ တဆူနှင့် တဆူ အရပ်တော် အနိမ့်အမြင့်မတူကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၆၇

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၊ ရေဝတ မြတ်စွာဘုရား၊ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ အတ္ထဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ ပိပဿီမြတ်စွာဘုရား-ဤ ခြောက်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အရပ်တော်သည် အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏။

ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၊ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၊ နာရဒမြတ်စွာ ဘုရား၊ သုမေဓမြတ်စွာဘုရား-ဤလေးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ၏အရပ်တော်သည် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏။

သုမနုမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်သည် အတောင်ကိုးဆယ် မြင့်တော်မူ၏။

သောဘိတမြတ်စွာဘုရား၊ အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၊ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား-ဤ ငါးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အရပ်တော်သည် ငါးဆယ့် ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏။

သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်သည် အတောင် ငါးဆယ် မြင့်တော်မူ၏။

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား၊ တိဿမြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဟူမြတ်စွာ ဘုရား-ဤသုံးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အရပ်တော်သည် အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏။

သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်သည် အတောင်ခုနစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏။

ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား-ဤသုံးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အရပ်တော် သည် အစဉ်အတိုင်း အတောင်လေးဆယ် သုံးဆယ် နှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်သည်ကား တဆယ့် ခြောက်တောင်(သို့မဟုတ်) တဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏။

(ဤသို့စကားနှစ်ခုဖော်ပြခြင်း၏ အကြောင်းကို ဝေါတမုဒ္ဒဝင် သို့ရောက်မှ ပြဆိုအံ့။)

ဤသို့မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့်တဆူအရပ်တော်ချင်း မတူပဲ အနိမ့်အမြင့် ကွဲပြားကြရာမှာ ဥတုနှင့်အာဟာရတို့ သည် အဓိက အကြောင်းများ ဖြစ်ကြသည်ဟု မှတ်ယူ ထိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် လူသားထဲမှသာ ဖြစ်ပွင့်တော်မူလာရသော လူသားဘုရားများသာ ဖြစ်၍ မိမိတို့ဖြစ်ပွင့်တော်မူရာ ခေတ်ကာလအတွင်းရှိ လူများ၏ သဘာဝအတိုင်း အသက်တမ်းမှာ ပကတိလူတို့၏အသက် တမ်းနှင့်တူမျှတော်မူကြကုန်၏။ တသိန်းတမ်းမှာ ပွင့်တော် မူကြသော မြတ်စွာဘုရားတို့လက်ထက် လူအပေါင်းသည် လည်း အများအားဖြင့် အနှစ်တသိန်းပင် အသက်ရှည်ကြ ကုန်၏။ ကိုးသောင်းတမ်းမှာ ပွင့်တော်မူကြသော မြတ်စွာ ဘုရားတို့လက်ထက် လူအပေါင်းသည်လည်း အများအား ဖြင့် အနှစ်ကိုးသောင်းပင် အသက်ရှည်ကြ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အသက်တမ်း အတိုအရှည်မှာပင် လူတို့၏ အသက်တမ်းနှင့် လိုက်လျောစွာ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာအရပ်တော် အနိမ့်အမြင့် သဘောကိုမူကား အသက်တမ်းဖြင့် ဝိုင်းခြား၍မရနိုင်၊ မရနိုင်ကြောင်းမှာ..... အသက်တသိန်းတမ်းတွင် ပွင့်တော်မူကြသော ဘုရားများ ဖြစ်လျက် ဒိပင်္ဂါမြတ်စွာဘုရား၊ အတ္တဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿိ မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ အရပ်တော် အတောင် ရှစ်ဆယ်သာမြင့်၍ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားမှာ ရှစ်ဆယ် ရှစ်တောင်၊ အနောမဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမမြတ်စွာ ဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားတို့မှာ ငါးဆယ်ရှစ်တောင်၊ သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၊ တိဿ မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ အတောင် ရှစ်ဆယ်အားဖြင့် ကွဲပြားတော်မူကြသည်ကို ထောက်၍ အရပ်တော် အနိမ့်အမြင့်မှာ အသက်တမ်းသို့ မလိုက်သည်ကို သိရ၏။ ပွင့်တော်မူရာ အသက်တမ်းချင်း

တူသော မြတ်စွာဘုရားများသော်မှ အရပ်တော် အနိမ့် အမြင့် မတူသေးလျှင် ပွင့်တော်မူရာအသက်တမ်း ကွဲပြား ကြသော မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်မှာ ဆိုဖွယ် ပင်မရှိ ဖြစ်တော့သည်။

ဝိနယပိဋက(၂)ပါစိတ္တိယပါဠိ (၉)ရတနဝဂ် (၁၀) နန္ဒသိက္ခာပုဒ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ညီတော် အရှင်နန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားအောက် လက်လေးသစ်မျှသာ အရပ်နိမ့် ကြောင်း ဟောကြားထားသည်ကို ထောက်၍ ထိုခေတ်က အခြားလူများလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်ကို မမှီစေကာမူ မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော်နီးပါးမျှ ရှိကြ သူ အများရှိမည်ဟု ယုံကြည်ရာ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား များ၏ အရပ်တော် အနိမ့်အမြင့်သဘောသည် ဖြစ်ပွင့် တော်မူရာ ခေတ်ကာလရှိ လူများ၏ အရပ်အနိမ့်အမြင့် သဘောသို့လိုက်၍ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူသင့်ပေသည်။ ထိုထို ခေတ်ကာလရှိ လူများ၏အရပ်နှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ် တော် တထပ်တည်း တူညီသည်ဟု မဆိုလိုပေ။

ဤသို့ လူအများ၏ အနိမ့်အမြင့် သဘောသို့ လိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားများ၏ အရပ်တော် အနိမ့်အမြင့် ဖြစ်ပေါ် ရခြင်း၌ အကြောင်းရင်းမှာ ဥတုနှင့် အာဟာရနှစ်ပါးတို့ ပင် ဖြစ်၏။ မင်းတို့ တရားမစောင့်ခြင်းကအစ (အရိယာ တို့ကို ထား၍) တလောကလုံး တရားမစောင့် ဖြစ်သော အခါ ဖောက်ပြန်သောဥတု ဩဇာခတ်ဆီ နည်းပါး သော အစာအာဟာရကို မှီဝဲရသဖြင့် ထိုခေတ်လူများ၏ ဥတုဇရုပ် အာဟာရဇရုပ်များသည် ကြီးပွား ထွားကြိုင်း သင့်သလောက် မကြီးပွား မထွားကြိုင်းနိုင်ပေ။ ထိုမှ ပြန်သောအားဖြင့် တရားစောင့်သောအခါ ဥတုဇရုပ် အာဟာရဇရုပ်တို့ ကြီးမားထွားကြိုင်းသည်ကို သိရာ၏။

(၃) ကုလဝေမတ္တ

ကုလဝေမတ္တဟူသည်ကား....မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့်တဆူ အမျိုးအနွယ်တော် မတူခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား—ဤ မြတ်စွာဘုရား သုံးဆူတို့မှာ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်တော်မူကြကုန်၍ ကြွင်းသော နှစ်ကျိပ်နှစ်ဆူသော မြတ်စွာ ဘုရားတို့သည် မင်းမျိုး၌ ဖြစ်တော်မူကြကုန်၏။ “လောက၌ မင်းများသည် အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သည်” ဟု လူအပေါင်းတို့က အထိမ်းအမှတ် ပြုလုပ်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားများသည် မင်းမျိုး၌ ဖြစ်တော်မူကြကုန်၏။ “လောက၌ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သည်” ဟု လူအပေါင်းတို့က အထိမ်းအမှတ် ပြုလုပ်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်တော် မူကြကုန်၏။

(၄) ပဓာနဝေမတ္တ

ပဓာနဝေမတ္တ ဟူသည်ကား....မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့် တဆူ ပဓာနခေါ် ဒုက္ကရစရိယာကျင့်ရပုံ မတူခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား၊ သုမန မြတ်စွာဘုရား၊ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ သုဇာတမြတ်စွာ ဘုရား၊ သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၊ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား—ဤခုနစ် ဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆယ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရကုန်၏။

မင်္ဂလ မြတ်စွာဘုရား၊ သုမေဓ မြတ်စွာဘုရား၊ တိဿ မြတ်စွာ ဘုရား၊ သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရား—ဤလေးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့ သည် ရှစ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရကုန်၏။

ရေဝတ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရ၏။ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးလကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရ၏။

ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား၊ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား—ဤသုံးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လဝက် (တဆယ့်ငါးရက်) ကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရကုန်၏။

နာရဒ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား—ဤလေးဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ခုနစ်ရက်ကြာမျှ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရကုန်၏။

ဝိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ဖုဿ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ခြောက်လကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ အစိန္တေယျ သုံးလောကထွတ်ထား ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ခြောက်နှစ်ကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရ၏။

ရှေးက ပြခဲ့ပြီးသော အာယုဝေမတ္တ စသည်တို့မှာ အသက်တော်စသည် အရှည်အတို မတူရာ၌ အကြောင်းရှိသကဲ့သို့၊ ဤ ပဓာနခေါ် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ရာမှာ ကာလအနည်းအများ ကွာခြားခြင်း၌လည်း အကြောင်းရှိရမည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းထူးကိုရှာသော် ကံအတွက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသင့်၏။

ထင်ရှားစေဦးအံ့... အပဒါနပါဠိ ပဌမအုပ် မျက်နှာ (၃၄၉) (၃၉) အဝဠုဖလဝဂ် (၁၀) ပုဗ္ဗကမ္မဝိလောတိက ဗုဒ္ဓါပဒါနံ၌ ၊ “အဝစာဟံ ဇောတိပါလော၊ သုဂတံ ကဿပံ တဒါ” အစရှိသည်ဖြင့် (အကျွန်ုပ်တို့၏ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ခြောက်နှစ်တိုင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ရခြင်း၏ ရှေးမကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံအကြောင်းကို) “ငါသည် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်မှာ ဇောတိပါလအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုပ်ဖြစ်၍ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ‘ဤဦးပြည်း = ခေါင်းတုံးအား အဘယ်

မှာ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဟူသည် အလွန်တရာ ရခဲလှ၏'ဟု ပြောဆိုပြစ်မှားခဲ့သော အကုသိုလ်ဝစီကံ အကျိုးအားဖြင့် ယခုဘုရားဖြစ်ရမည့် နောက်ဆုံးဘဝမှာ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ရှည်မြင့်စွာ ကျင့်ခဲ့ရလေပြီ'ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ဟောကြား တော်မူအပ်သည်။

ဤသို့ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ရခြင်းမှာ မကောင်းမှုကံကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပါဠိတော်၌ တိုက်ရိုက်လာသည်ကို ထောက်သဖြင့် ခုနစ်ရက်မျှ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရသည့် မြတ်စွာဘုရားများမှာ ထက်သန် လုံလောက်အားကြီးသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ သိသာပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူကြရာ၌ ကာလအနည်းအများ ကွာခြားခြင်း၏အကြောင်းရင်းကား ကံသာလျှင်ဖြစ်၏ဟု ဆိုသင့်ပေ၏။

ဤသို့ ဘုရားဖြစ်ခါနီးကျင့်ရသော ပဓာနဝီရိယချင်း ကာလအနည်းအများ မတူသော်လည်း ဘုရားဖြစ်သော အခါ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး အဝင်အပါ ပယတ္တဝီရိယတော်မှာ ဘုရားအချင်းချင်း အတူအညီသာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ မှတ်ယူအပ်၏။

(၅) ရုဒ္ဓိဝေမတ္တ

ရုဒ္ဓိဝေမတ္တ ဟူသည်ကား...မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့်တဆူ ရောင်ခြည်တော်ထွက်ပုံ မတူခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် စကြဝဠာတိုက်တသောင်းကို ပျံ့နှံ့၍တည်၏။ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် (၁၂) တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ပျံ့နှံ့၍တည်၏။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် (၇) ခုနစ်

ယူဇနာ ပျံ့နှံ့၍တည်၏။ သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် (၃) သုံးယူဇနာ ပျံ့နှံ့၍တည်၏။ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် (၁၀) ဆယ်ယူဇနာ ပျံ့နှံ့၍တည်၏။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်သည် ထက်ဝန်းကျင် ကိုယ်တော်၏ အလံနှင့်ညီမျှစွာ လေးတောင်ခန့် ပျံ့နှံ့၍တည်၏။ ကြွင်းသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ရောင်ခြည်တော်သည် အမြဲမရှိ အလိုတော်ရှိသမျှ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။

တကြ ရသ္မိဝေမတ္တံ အဇ္ဈာသယပ္ပဋိဗဒ္ဓံ၊ ယော ယတ္တကံ ဣစ္ဆတိ၊ တဿ တတ္တကာ သရိရပ္ပဘာ ဖရတိ။ မင်္ဂလဿ ပန နိစ္စမ္ပိ ဒသသဟဿိလောကဓာတုံ ဖရတူတိ အဇ္ဈာသယော အဟောသိ။ (သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ ဆဋ္ဌမူစာမျက်နှာ ၁၀)။ တကြ၊ ထိုဝေမတ္တတရားတို့တွင်။ ရသ္မိဝေမတ္တံ၊ ရောင်ခြည်တော်၏ ထူးခြားခြင်းသည်။ အဇ္ဈာသယပ္ပဋိဗဒ္ဓံ၊ ပါရမီဖြည့်စဉ်အခါ ပန်ထွာတောင့်တ အလိုရှိခဲ့သော အဇ္ဈာသယနှင့် စပ်ခြင်းရှိ၏။ ယော၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ယတ္တကံ၊ အကြင်မျှလောက်။ ဣစ္ဆတိ၊ ကိုယ်ရောင် ပျံ့နှံ့ရလို၏-ဟု ပါရမီဖြည့်စဉ်အခါ အလိုရှိခဲ့တောင့်တခဲ့၏။ တဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ တတ္တကာ၊ ထိုမျှလောက်သော။ သရိရပ္ပဘာ၊ ကိုယ်တော်ရောင်သည်။ ဖရတိ၊ ပျံ့နှံ့၏။ မင်္ဂလဿ ပန၊ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ ကား။ နိစ္စမ္ပိ၊ အမြဲလည်း။ ဒသသဟဿိလောကဓာတုံ၊ တသောင်းသော စကြဝဠာလောကဓာတ်ကို။ ဖရတူတိ၊ ကိုယ်ရောင်ပျံ့နှံ့စေသတည်း ဟူ၍။ အဇ္ဈာသယော၊ ပါရမီဖြည့်စဉ်အခါ ပန်ထွာတောင့်တ အလိုရှိသော အဇ္ဈာသယသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ (ဤကား ဖော်ပြရာပါ အဋ္ဌကထာပါဠိ၏ အနက်တည်း။) ၎င်းအဖွင့်ဋီကာ၌ အဇ္ဈာသယအရ ပါရမီဖြည့်စဉ်က ဖြစ်ခဲ့သော ဆုတောင်းပတ္တနာကို ယူရမည်-ဟု ဖွင့်ပြသည်။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့်တဆူ ရောင်ခြည်တော် ထွက်ကြပုံ မတူရာ၌ အကြောင်းရင်းကိုရှာလျှင် ဖြည့်ဆည်းပူး တော်မူခဲ့ကြသော ပါရမီတော်ကံတို့ပင် ဖြစ်သင့်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သင့်ကြောင်းကို လောကဓာတ် စကြဝဠာ တသောင်းတိုင် ပကတိကိုယ်တော်ရောင် ပျံ့နှံ့သော မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏ အဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဋ္ဌကထာဆရာတော်များက—

“မင်္ဂလဘုရား အလောင်းတော်သည် (ဝေါတမဘုရား အလောင်းတော်၏ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝကဲ့သို့သော) ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ရာ နောက်ဆုံး တခုသောဘဝ၌ ဝက်ပမိတောင်နှင့် တူသောတောင်၌ သားမယားတို့နှင့် တကွ နေတော်မူရာ ခရဒါဠိက အမည်ရှိသော ဘီလူး သည် ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်ကာ သားတော်နှင့် သမီး တော်တို့ကို အလှူခံရာတွင် မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငါလှူဒါန်းအံ့-ဟု ကြံ၍ သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့ကို ပေးလှူတော်မူ၏။ ခရ ဒါဠိက ဘီလူးသည် စကြို၏အစွန်း ပျဉ်ချပ်ကို မှီ၍ သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့ကို အလောင်းတော်၏ မျက်မှောက်မှာပင် ကြာစွယ်စည်းကို ဝါး၍စားသည့်ပမာ ကျွတ်ကျွတ်ဝါး၍ စားလေသည်။ အလောင်းတော်သည် ဘီလူးကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဘီလူးခံတွင်းဟနေခိုက် မီးအလျှံကဲ့သို့ ဘီလူးခံတွင်းမှ ချင်းချင်းနီသော သွေးရည် အလျဉ် တသွင်သွင် ယိုစီးကျနေသည်ကို မြင်ရသော်လည်း ဆံခြည်ဖျားလောက်မျှ စိတ်နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်တော် မမူပဲ “ငါသည် အလှူကို ကောင်းစွာလှူအပ်လေပြီတကား” ဟု စဉ်းစား ကြံစည်တော်မူသောအခါ များစွာသော နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လာပြီးလျှင် “ငါ၏ ကောင်းမှု အကျိုးဆက်အားဖြင့် နောက်အခါ၌ ဤသဘောအတိုင်း ငါ၏ကိုယ်မှ ရောင်ခြည်တို့သည် ထွက်ကြွစေကုန်သတည်း” ဟူ၍ ဆုတောင်းပတ္တနာမှုကို ပြုတော်မူ၏။ ထို ဆုတောင်း

အတွက်ကြောင့် မင်္ဂလာမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အခါ ပကတိကိုယ်တော်ရောင်သည် စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း တသောင်းတိုင် ပျံ့နှံ့၍တည်သည်—

စသည်ဖြင့် ဖွင့်ပြတော်မူကြ၏။

ဤဖွင့်ပြချက်ကို ထောက်ဆ၍ ရှေးဆုတောင်း ကောင်းမှုအထူး ရှိ-မရှိအလိုက် ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ ပကတိ ကိုယ်တော် ရောင်ထွက်ကြပုံ ထူးခြားရသည်-ဟု မှတ်ယူရ၏။ ဤ ရသ္မိဝေမတ္တ ခေါ် ရောင်ခြည်တော် ထွက်ပုံချင်း ထူးကြသည်ဆိုရာမှာ ပကတိ ကိုယ်တော်ရောင်ကိုသာ ဆိုလိုသည်။ စိတ်တော်က အလိုရှိ၍ တန်းခိုးတော်ဖြင့် ဖန်ဆင်းခဲ့လျှင် မည်သည့်ဘုရားမဆို အလိုတော် ရှိသလောက် ရောင်ခြည်တော် ထွက်ပေါ် ပျံ့နှံ့စေနိုင်သည်ချည်း သာဖြစ်၏။ တန်းခိုးတော်အရာမှာ မည်သည့်ဘုရားကနည်း၍ မည်သည့်ဘုရားက များသည်ဟူသော ဣဒ္ဓိဝေမတ္တမျိုး မရှိပေ။

ရောင်ခြည်တော် သုံးမျိုး

(၁) **ဗျာမပ္ပဘာ ရောင်ခြည်တော်**....ဤ ရောင်ခြည်တော်မှာ မြတ်စွာဘုရား (ကျွန်ုပ်တို့ဂေါတမဘုရား)၏ ပကတိကိုယ်တော်မှ အမြဲထွက်ကြွ၍ ကိုယ်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တလံမျှအတိုင်း အရှည်ရှိသော အလွန်ထူထဲ၍ ဘုရားရှင်၏ကိုယ်တော်နှင့် ဝေခွဲ၍ ပင် မရနိုင်လောက်အောင် တခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော် ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးပွင့်ကို ဝါးတရိုက်ခန့်လောက်မှကြည့် လျှင် မီးတောက်လုံးဟု ထင်ရသည့်အရောင်ဝန်းရှိ၏။ အနားကပ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မှ ပကတိမီးတောက်၏ ကွေ့ကွေ့ ကောက် ကောက်ပုံကလေးကို မြင်ရသည်။ ထို့အတူပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှာလည်း တလံမျှလောက်သော ရောင်ခြည်အဝန်း ရှိသည်။ ထိုရောင်ခြည်တော်ကို “ဗျာမပ္ပဘာ ရောင်ခြည်တော်” ခေါ် ၏။ အလွန်ထူထဲ တခဲနက်သောရောင်ခြည်အဝန်း ဖြစ်သည်။

(၂) **အသီတိနိစ္စလောဘာသ ရောင်ခြည်တော်**....ဤ ရောင် ခြည်တော်ကား ဗျာမပ္ပဘာရောင်ခြည်တော်မှ သန္တာန်ဆက်ကာ

အတောင်ရှစ်ဆယ် အရပ်တိုင်အောင် ဖြာ၍ထွက်လာသော ပကတိကိုယ်တော်ရောင်ပင် ဖြစ်သည်။

(၃) ဒိသာဗရဏ ရောင်ခြည်တော်...ဤရောင်ခြည်တော်မှာ ပဋ္ဌာန်းတရားကို သုံးသပ်သောအခါ၊ ယမိုက်ပြာဋိတာ ပြတော် မူသောအခါ စသည်တို့၌ သွေးတော်စသည် တိုး၍ကြည်လင် ခြင်းကြောင့် အနန္တစကြဝဠာသို့ ပျံ့နှံ့၍ထွက်သော ရောင်ခြည် တော်ဖြစ်သည်။

ရောင်ခြည်တော် နှစ်မျိုး

လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ မျက်စိဖြင့်မြင်ကောင်းသည့် မြတ်စွာ ဘုရား၏ ရူပါရုံအဆင်းဝတ္ထုဇာတ်အထူးကို ဤအရာ၌ ရောင်ခြည် တော်ဟူ၍ ခေါ်သည်။ အဘိဓမ္မာသဘောအရ မျာမပွတာ ရောင်ခြည်တော်နှင့် အသိတိနိစ္စလောဘာသ ရောင်ခြည်တော် တို့ကို **ကမ္မဇရောင်ခြည်တော်** (သို့မဟုတ် ကမ္မပစ္စယ ဥတုဇ ရောင်ခြည်တော်) ဟူ၍ ခေါ်ရပေမည်။ အကြောင်းကား... ထိုရောင်ခြည်တော် နှစ်မျိုးလုံးပင် ရှေးကံလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသောကြောင့်တည်း။ ဒိသာဗရဏရောင်ခြည်တော်ကို စိတ်တော် ကြည်လင်ခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသောကြောင့် **စိတ္တဇ ရောင်ခြည်တော်** (သို့မဟုတ် စိတ္တပစ္စယ ဥတုဇရောင်ခြည်တော်) ဟူ၍ ခေါ်ရပေမည်။ ဤသို့ ရောင်ခြည်တော်တို့၏ အထူးကို သိမှတ်ရာ၏။

(၆) ယာနဝေမတ္တ

ယာနဝေမတ္တဟူသည်ကား...မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် များ တောထွက်တော်မူသောအခါ စီးနင်းသောယာဉ်၏ မတူ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၊ သုမနမြတ်စွာဘုရား၊ သုမေခမြတ်စွာ ဘုရား၊ ဗုဿမြတ်စွာဘုရား၊ သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်တို့သည် ဆင်ယာဉ်စီးလျက် တောထွက်တော်မူကြကုန်၏။

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၇၇

ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၊ ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၊ ဝိယဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ ဝိပဿိမြတ်စွာဘုရား၊ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်တို့သည် အာဇာနည် မြင်းကသော ရထားယာဉ်ကိုစီးလျက် တောထွက်တော်မူကြကုန်၏။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၊ သုဇာတမြတ်စွာဘုရား၊ အတ္ထဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ တိဿမြတ်စွာဘုရား၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်တို့သည် မြင်းယာဉ်ကိုစီးလျက် တောထွက်တော်မူကြကုန်၏။

အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်တို့သည် ရွှေထမ်းစင်စီးလျက် တောထွက်တော်မူကြကုန်၏။

နာရဒ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ခြေလျင်ကြ သွားတော်မူလျက် တောထွက်တော်မူ၏။

သောတိတံမြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်တို့သည် ပြာသာဒ်ယာဉ်စီးလျက် တောထွက်တော်မူကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်များ တောထွက်တော်မူကြသောအခါ စီးတော်ယာဉ်ချင်း မတူသည်ကို “ယာနဝေမတ္တ” ခေါ်သည်-ဟု မှတ်ယူအပ်၏။

(၇) ဗောဓိဝေမတ္တ

ဗောဓိဝေမတ္တ ဟူသည်ကား...မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့် တဆူ ပွင့်တော်မူရာ မဟာဗောဓိပင်ချင်း မတူထူးခြားမှုပင် ဖြစ်၏။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ညောင်ကြိတ်ပင်ဗောဓိဖြစ်၏။

ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ သာလကလျာဏီခေါ် ကြောင်လျှာပင်(သို့မဟုတ် နံ့ပဲပင်) ဖြစ်၏။

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၊ သုမနမြတ်စွာဘုရား၊ ရေဝတမြတ်စွာ
ဘုရား၊ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်
မှာ ကံ့ကော်ပင် ဗောဓိဖြစ်၏။

အနောမဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ
ထောက်ကြံ့ (ဖောက်ကြံ့)ပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ပဒုမမြတ်စွာဘုရား၊ နာရဒမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပွင့်တော်မူရာ
ဗောဓိပင်မှာ ကြောင်လျှာပင်ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ထင်း
ရှူးပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

သုမေဓမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ တမာပင်
ဗောဓိ ဖြစ်၏။

သုဇာတမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ကြံခတ်
ဝါးပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ဝိယဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ
ရေခံတက်ပင် သို့မဟုတ် (ဖောက်ကြံ့ပင်)ဗောဓိ ဖြစ်၏။

အတ္တဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ
စကားပင်ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ဓမ္မဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ မျက်နှာ
ပန်းပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ မဟာ
လှေကားပန်းပင် ဖြစ်၏။

တိဿ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ပိတောက်
ပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ဖုဿ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ရှိရှားပင်
ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၇၉

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာဗောဓိပင်မှာ သခွတ်ပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ သရက်ဖြူပင် ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ အင်ကြင်းပင်ဗောဓိ ဖြစ်၏။

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ကုက္ကိုပင် ဗောဓိဖြစ်၏။

ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ရေသဖန်းပင် ဗောဓိဖြစ်၏။

ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ပညောင် ပင် ဖြစ်၏။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်မှာ ညောင် ဗုဒ္ဓဟေပင် (ညောင်နီပင်) ဗောဓိဖြစ်၏။

(သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်တတ်သောကြောင့် မဂ်လေးပါးကို “ဗောဓိ” ဟူ၍ခေါ်၏။ ဥေယျတရားတို့ကို သိမြင်တတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို “ဗောဓိ” ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ ဗောဓိဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုရာ၏။ ထို သစ္စာ လေးပါး ဥေယျတရားတို့ကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် ပွင့်တော်မူရာသစ်ပင်ကိုလည်း “ဗောဓိ” ဟုခေါ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ ဧတ္ထာတိ ဗောဓိဟု ဝိဂြိုဟ်ပြု။ ဧတ္ထ၊ ဤသစ်ပင်၌။ ဗုဒ္ဓ၏၊ သစ္စာလေးပါး ဥေယျတရားတို့ကို သိတတ်၏။ ဣတိ တသ္မာ၊ ထိုသို့ သိရာဖြစ်သောကြောင့် ဗောဓိ၊ ဗောဓိမည်၏ဟု အနက်ပေး။)

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ချင်း မတူ ထူးခြားမှုကို “ဗောဓိဝေမတ္ထ” ခေါ်သည်-ဟု မှတ်ယူ အပ်၏။

(၈) ပလ္လင်္ကဝေမတ္တ

ပလ္လင်္ကဝေမတ္တ ဟူသည်ကား....မြတ်စွာဘုရားများ တဆူနှင့် တဆူ ပွင့်တော်မူရာ ပလ္လင်တော်၏ မတူထူးခြားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၊ ရေဝတ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ အတ္တဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင်တော် တို့သည် (၅၃) ငါးဆယ့်သုံးတောင်စီ ပမာဏရှိကုန်၏။

ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား၊ မင်္ဂလ မြတ်စွာဘုရား၊ နာရဒ မြတ်စွာဘုရား၊ သုမေဓ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင်တော်တို့သည် (၅၇) ငါးဆယ့်ခုနစ်တောင်စီ ပမာဏ ရှိကုန်၏။

သုမန မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင် တော်သည် အတောင် (၆၀) ခြောက်ဆယ် ပမာဏရှိ၏။

သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား၊ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၊ ဖုဿ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင်တော်တို့သည် (၃၀) သုံးဆယ့် ရှစ်တောင်စီ ပမာဏရှိကုန်၏။

သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင် တော်သည် (၃၂) သုံးဆယ့်နှစ်တောင် ပမာဏရှိ၏။

သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား၊ တိဿ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာ ဘုရားတို့၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင်တော်တို့သည် အတောင် (၄၀) လေးဆယ်စီ ပမာဏရှိကုန်၏။

သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင်တော် သည် (၃၂) သုံးဆယ့်နှစ်တောင် ပမာဏရှိ၏။

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင် တော်သည် (၂၆) နှစ်ဆယ့်ခြောက်တောင် ပမာဏရှိ၏။

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင် တော်သည် အတောင်(၂၀)နှစ်ဆယ် ပမာဏရှိ၏။

ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင် တော်သည် (၁၅) တဆယ့်ငါးတောင် ပမာဏရှိ၏။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ အပရာဇိတပလ္လင် တော်သည် (၁၄) တဆယ့်လေးတောင် ပမာဏရှိ၏။

ပလ္လင် နှစ်မျိုး

ဤအရာ၌ (ပါဠိလို) ပလ္လင် (မြန်မာလို) ပလ္လင်ဟူသည် အာဘုဇနပလ္လင်၊ အာသနပလ္လင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထို နှစ်မျိုးတို့တွင်—နိသီဒတိ ပလ္လင် အာဘုဇိတွာ = တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်နေ၏ ဟူသော မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် စသည်တို့၌ လာသော တင်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်နေခြင်းမျိုးကို အာဘုဇနပလ္လင်ဟူ၍ မှတ်ယူရ၏။

နေထိုင်ဖွယ်ရာ အခင်းအထူးကို အာသနပလ္လင်ဟူ၍ မှတ်ယူရ၏။ ထိုနေထိုင်ဖွယ်ရာ အခင်းအထူး တည်းဟူ သော အာသနပလ္လင်သည် သေဋ္ဌိပလ္လင်၊ ရာဇပလ္လင်၊ နာဂ ပလ္လင်၊ ဒေဝပလ္လင်၊ ဓမ္မပလ္လင်၊ ဗောဓိပလ္လင် စသည်ဖြင့် များစွာရှိ၏။ ထိုတွင်—

“ဝစ္ဆ ဣမံ အမှာကံ ဘရံ အာနေတွာ မမ ပလ္လင်ကံ နိသီဒါပေတွာ အမှာကံ ပဋိယတ္တဘတ္တဿ ပတ္တံ ပူရေ- တွာ ဒါပေဟိ = အချင်း... သွားလော့၊ ဤ ပစ္စေက မုဒ္ဓါကို ငါတို့အိမ်သို့ ပင့်ခေါ်သွားပြီးလျှင် ငါ၏(ပလ္လင်၌) ထိုင်နေစေ၍ ငါ့အတွက် စီမံထားသော ထမင်းကို သပိတ် အပြည့်ထည့်၍ လှူဒါန်းလိုက်လော့”ဟူ၍ ဆတ္တနိပါတ် (၂) သူစိဝဂ် (၅) မယုကဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ လာရှိသည့် ဗာရာဏသီသုဋ္ဌေး၏ ပလ္လင်မျိုးသည် သေဋ္ဌိပလ္လင် မည်၏။ သုဋ္ဌေးများသုံးသည့် နေထိုင်ဖွယ်ရာ အခင်းအထူးဟူလို။

မင်းတို့၏ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သည့်—

(၁) နန်းဦးပြာသာဒ်တော်တွင်ထား၍ မင်းတို့ အပူ
ဇော်ခံရာ ခြင်္သေ့ရုပ်ခံသော ယမနေသားဖြင့် ထုလုပ်
အပ်သည့် သီဟာသနပလ္လင်၊

(၂) ဇေတဝန်ဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့ ရတနာ
သုံးပါးကို ပူဇော်ရာ ဟင်္သာရုပ်ခံသော သင်္ကန်းသားဖြင့်
ထုလုပ်အပ်သည့် ဟံသာသနပလ္လင်၊

(၃) ဗောင်းတော်ဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့ တရား
စကား နာခံရာ ခရုသင်းရုပ်ခံသော သရက်သားဖြင့်
ထုလုပ်အပ်သည့် သင်္ခါသနပလ္လင်၊

(၄) မှန်နန်းဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့ စက်တော်
ခေါ် (အိပ်) ရာ ဝိတုန်းရုပ်ခံသော ကရဝေးသားဖြင့်
ထုလုပ်အပ်သည့် ဘမရာသနပလ္လင်၊

(၅) မြဲတိုက်ဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့ ချီးမြှင့် နှိမ့်ချ
ရာ ဆင်ရုပ်ခံသော စကားသားဖြင့် ထုလုပ်အပ်သည့်
ဂဇာသနပလ္လင်၊

(၆) မြောက်စမုတ်ဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့ ဆင်
မြင်း သိမ်းမြန်းလက်ခံရာ ဥဒေါင်းရုပ်ခံသော ပေါက်သား
ဖြင့် ထုလုပ်အပ်သည့် မယူရာသနပလ္လင်၊

(၇) တောင်စမုတ်ဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးရာ သားရဲရုပ်ခံသော ရေသဖန်းသားဖြင့် ထုလုပ်
အပ်သည့် မိဂါသနပလ္လင်၊

(၈) အနောက်ပွဲတက်ဆောင်တွင်ထား၍ မင်းတို့အပူ
ဇော်ခံရာ ပဒုမာကြာရုပ်ခံသော ဝိန္ဒူသားဖြင့် ထုလုပ်
အပ်သည့် ပဒုမာသနပလ္လင်— ဤသို့ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့
အသုံးပြုတော်မူကြသည့် ပလ္လင်တော်ရှစ်ခင်းတို့သည်၎င်း၊
အလောင်းတော် မဟာသုဒဿနစကြာမင်း၏ အသုံး
အဆောင်ဖြစ်သော ပလ္လင်တော်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်တို့သည်၎င်း ရာဇပလ္လင်မည်၏။

ဓတရဋ္ဌနဂါးမင်း စသည်တို့၏ နေထိုင်ရာ ပလ္လင်သည် နာဂပလ္လင်မည်၏။

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်ဇနဝသဘသုတ် မဟာဂေါရိန္ဒ သုတ် စသည်တို့၌ လာရှိသည့် “သနက္ခမာရ မြဟ္မာကြီး သည် သူအလိုရှိရာ နတ်သားတဦးဦး၏ ပလ္လင်၌ ထိုင်နေ လိမ့်မည်” ဟု ပြဆိုအပ်သောပလ္လင်၊ စူဠတဏှာသင်္ခယ သုတ်၌ လာရှိသည့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အတွက် ခင်းပေးအပ်သော တယူဇနာပမာဏရှိသော ပတ္တမြား ပလ္လင်မျိုးသည် ဒေဝပလ္လင်မည်၏။

သုတ်သီလက္ခန္ဒအဋ္ဌကထာ နိဒါန်းစသည်တို့၌ လာရှိ သည့် သံဂါယနာတင်သောအခါ ဓမ္မဝိသုဒ္ဓိက အရှင် ဥပါလိ အရှင်အာနန္ဒာတို့ ထိုင်ရာ ပလ္လင်မျိုးသည်၎င်း တုရားအစရှိသော ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ နေထိုင် သီတင်းသုံးကာ တရားဟောရာ ပလ္လင်သည်၎င်း ဓမ္မပလ္လင် မည်၏။

အလုံးစုံသော တုရားအလောင်းတော်တို့ မဟာဗောဓိ ပင်အရင်း၌ “အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုမရသမျှ ဤနေရာမှ ငါမထတော့ပြီ” ဟု လှလှခိုင်မြဲ အဓိဋ္ဌာန်စွဲကာ တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်နေရာ ဌာနအထူးသည် ဗောဓိပလ္လင် မည်၏။ ထိုဗောဓိပလ္လင်ကိုပင် မာရ်ငါးပါးကို (ကိုယ်တော် မြတ်က မရှုံးပဲ) အောင်ပွဲယူရာဖြစ်၍ အပရာဇိတပလ္လင် ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။

ထို ပလ္လင်တော်မှာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ကုန်းတော်ပေါ် အတောင်တရာမြင့်၍ အလွန်တင့်တယ်သော ဗောဓိပင်၏ အရင်း အရှေ့ဖက်မျက်နှာ လေးတောင်ကွာ ဌာနတွင် တုရားအလောင်းတော်များ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ဖြန့်ကြဲလိုက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ပါရမီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံအဟုန်တို့ကြောင့် မြေအပြင်မှ ပေါ်

ပေါက်လျက် ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်တင့်တယ်
 သော ပလ္လင်တော်ဖြစ်သည်။ ဤ ပလ္လင်ကို ဘုရားအလောင်း
 တော်တို့ ဗောဓိခေါ် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်
 တို့ကို ထိုးထွင်းသိမြင်ရာ (ဘုရားဖြစ်ရာ) ပလ္လင်ဖြစ်သော
 ကြောင့် (ပါဠိလို) ဗောဓိပလ္လင် (မြန်မာလို) ဗောဓိပလ္လင်
 ဟူ၍ ခေါ်၏။

ပလ္လင်တော် မြင့် မမြင့် ဝါဒများ

ပလ္လင်တော်နှင့်စပ်၍ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်တော်မူရာ
 ပလ္လင်တော်သည် မြေမှအထက် တလက်မမျှ မမြင့်တက်ဟူ၍၎င်း
 မြေမှအထက်(၁၄)တဆယ့်လေးတောင် မြင့်တက်သည် ဟူ၍၎င်း
 ဝါဒနှစ်ပါး ပြားလျက်ရှိပေသည်။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်—

မဏိဒီပဋိကာ ဆရာ၏ဝါဒ

သောတ္ထိယ မြက်ထမ်းသမား လှူဒါန်းလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်
 တို့ကို မဟာဗောဓိပင်ရင်း ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
 မနှိုင်းရှည်နိုင်သော ကပ်ကမ္ဘာကာလတို့က ဆည်းပူးတော်မူအပ်
 သည့် ပါရမီတော်တို့၏အာနုဘော်ကြောင့် မြေမှပေါ်ထွက်သော
 အပရာဇိတပလ္လင်တော်သည် ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်
 လျက် အလွန်ပင် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ လောကသုံးပါး၌ မည်သူ
 တဦးတယောက်မျှ စီမံပြုလုပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော သဘောရှိ၏။
 အကျယ်အပြန့်အားဖြင့် (၁၄) တဆယ့်လေးတောင် ပမာဏရှိ၍
 ထိုနှင့်လိုက်လျောသော အလျားရှိသည်။ သို့သော်လည်း အခြေ
 မရှိသည့်အတွက် မြေမှ မလွတ်မထွက်ပဲ (မြင့်မတက်ပဲ) တည်ရှိ၏။
 မြေအပြင်တခုလုံး၏ ဦးဆောက်ပန်းသဖွယ်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဝဇီရ
 စိန်တုံးစိန်ခဲကဲ့သို့ မကွဲမအက် မပျက်မကြွေနိုင်သော နေရာဖြစ်
 သည့်ပြင် မာရ်ငါးပါးကို (ကိုယ်တော်က မရှုံးပဲ) အောင်ပွဲခံယူရာ
 ဖြစ်သောကြောင့် အပရာဇိတပလ္လင်တော်ဖြစ်၏။ ဗောဓိပင်၏
 အနီးမှာတည်သောပလ္လင်ဖြစ်၍ ဗောဓိပလ္လင်ဟု ခေါ်၏။ “စုဒ္ဓသ-
 ဟတ္ထုဗ္ဗေဓော ပလ္လင်ော” ဟု လာသော ကျမ်းဂန်များ၌လည်း

ဥဗ္ဗေသဒ္ဓါသည် အကျယ်အပြန့်ကိုသာ ဟော၏။ အမြင့်ကို မဟော။ ထို့ကြောင့် “စုဒ္ဓသဟတ္ထုဗ္ဗေခေ” ဟူသော ပါဠိတရားဆယ့်လေးတောင် အပြန့်ကျယ်သော ပလ္လင်ဟူ၍သာ အနက်ကို ယူရာ၏။ ။ ဤကား မဏိဒီပဋိကာ ပဌမအုပ် မျက်နှာ ၁၄၉-လာ စကားရပ်တည်း။ ။ (ဤ၌ မဏိဒီပဋိကာဆရာ ရှင်အရိယဝံသ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ပလ္လင်တော်သည် အနံတဆယ့်လေးတောင် အလျားမှာ ထိုနှင့်လိုက်လျောရုံသာရှိ၏။ အမြင့်မရှိ မြေပြင်နှင့်တညီတည်းသာ ဖြစ်လျက် မြေသားလည်းမဟုတ်ပဲ ပါရမီတော်ကြောင့်မြေမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရတနာပလ္လင်တော် ဖြစ်၏ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။)

ပရိတ်ကြီးဋီကာ ဆရာ၏ဝါဒ

ပရိတ်ကြီးဋီကာ ဆရာကမူကား... “ဘုရားအလောင်းတော်သည် သောတ္တိယမြက်ထမ်းသမားလှူဒါန်းအပ်သည့် မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို ခံတော်မူခဲ့၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ဗောဓိပင်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့် အရပ်၌ ရပ်တော်မူလျက် အဖျားမှကိုင်ကာ ကြဲဖြန့်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် များစွာသော ကပ်ကမ္ဘာကာလတို့က ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ တန်းခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြေမှ ပေါ်ထွက်လာသော အပရာဇိတပလ္လင်တော်သည် အလုံးစုံသောရတနာတို့ဖြင့် ပြီး၏။ တဆယ့်လေးတောင် အမြင့် အနံရှိ၏။ ထိုတဆယ့်လေးတောင်နှင့် လိုက်လျော သင့်လျော်သော အလျားရှိ၏။ မြေပြင် တခုလုံး၏အထွတ်လည်းဖြစ်ပေ၏။ ဗောဓိပင်၏အနီးလေးတောင် ထွာကွာသော နေရာဌာနမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပလ္လင်ဖြစ်၍ ဗောဓိပလ္လင် မည်၏။

ဆရာတို့ကား ... “ပလ္လင်တော်သည် မြေမှ အပေါ်သို့ လက်တသစ်ခန့်မျှ မတက်၊ မြေပြင်နှင့် တညီတည်းသာဖြစ်၏။ “စုဒ္ဓသဟတ္ထော ပလ္လင်ကော” ဟူသောစကားမှာ အနံတဆယ့်လေးတောင်ကိုသာရည်၍ ဆိုသည်။ အမြင့်အစောက်ကိုရည်၍ ဆိုသည်မဟုတ်။

အကယ်၍ ပလ္လင်တော်အမြင့်ရှိခဲ့ပါလျှင် (ဝိပဿီဗုဒ္ဓဝင်ကို ပြန်၍ ကြည့်ပါ) ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ပလ္လင်တော်ပမာဏကို ပြဆိုသော (တေပညာသ ဟတ္ထ-ဟူသော) ပါဠိအရ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ပလ္လင်တော်သည် ငါးဆယ့်သုံးတောင် မြင့်ရပေမည်။ ထို ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ သံခွတ်ပင်ဗောဓိမှာလည်း ပင်စည်အတောင် ငါးဆယ်၊ အကိုင်းအခက်အတောင်ငါးဆယ်၊ နှစ်ရပ်ပေါင်း မြေမှ ဗောဓိပင်ဖျားတိုင်အောင် အတောင်တရာ ရှိရာ ငါးဆယ့်သုံးတောင်မြင့်သော ပလ္လင်သည် (မြတ်စွာဘုရား မထိုင်ရမီကပင်) အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော ပင်စည်ကို သုံးတောင်ကျော်လွန်၍ အခက်ကြားထဲ၌ ဝင်၍ တည်နေရပေလိမ့်မည်။ ထိုအခက်ကြားထဲ၌ ဝင်၍ တည်နေသော ပလ္လင်ပေါ်ဝယ် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် (ပင်စည်ကို ကျောမပြုရပဲ) အကိုင်းမကြီးကိုသာ နောက်ကျောပေးကာ အတောင် ရှစ်ဆယ် မြင့်သော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် မတင့် မတယ် ထိုင်နေရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပလ္လင်တော်၏အမြင့်မှာ လုံးလုံးမရှိချေ” ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုကြသည်။

ထိုဆရာတို့၏စကားကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်သင့်၏။ အကြောင်းကား...ဘုရားရှင်တို့၏ အရာမည်သည် မကြံအပ် မကြံစည်နိုင်သောကြောင့်တည်း။ ဆင်ခြင်ရန် ဥပမာကား...တထွာမျှလောက်ရှိသော မှန်အပြင်၌ ဆယ်တောင် အတောင်တရာရှိသော စေတီရိပ် ထင်နိုင်၏။ ထိုသို့ထင်ရာ၌ မှန်ကလည်း ကြီး၍မလာ၊ စေတီကလည်း ငယ်၍မသွားပဲလျက် မှန်အပြင်၌ စေတီထင်ခြင်းမှာ မကြံစည်နိုင်သောအရာ (လောကဝိသယအစိန္တေယျ) ဖြစ်သကဲ့သို့။ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် တန်းခိုးဖြင့် တမင်ဖန်ဆင်းတော်မမူကြပဲ အလိုတော်ရှိလျှင် မှန်ညှင်းစေ့အတွင်း၌ပင် လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား ဗုဒ္ဓိယာပုထ်လေးပါးတို့ဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူနိုင်ကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်တို့၏အရာသည် မကြံအပ် မကြံစည်နိုင်သော အရာဖြစ်၏ဟူသော အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ယူသင့်သည်။

(ဤကား ပရိတ်ကြီးဋီကာ ရတနသုတ်နိဒါန်း ဗောဓိ-
ပလ္လင်ပုဒ် အဖွင့်၌လာသော စကားရပ်တည်း။ ။ဤ၌
ပရိတ်ကြီးဋီကာဆရာ၏ ဆိုလိုရင်း အကျဉ်းချုပ်မှာ ပလ္လင်
တော်သည် အမြင့် တဆယ့်လေးတောင် အနံ တဆယ့်
လေးတောင် အလျား ထိုနှင့် လိုက်လျော သင့်လျော်
ရှိပြီးလျှင် ပါရမီတော်ကြောင့် မြေမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်
ရတနာအတိပြီးသော ပလ္လင်တော်ဖြစ်၏ဟု ပြဆိုလိုသည်။)

မည်သည့်ဝါဒ သင့်မြတ်သနည်း... ဤအမေးအတွက် မုံရွေး
ဇေတဝန်ဆရာတော်၏ ဖြေရှင်းချက်ကို ဤ၌ အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြ
ပေအံ့။ (အကျယ်ကို သမန္တစက္ခုဒီပနီ ဒုတိယတွဲ၌ ကြည့်ရ၏။)

မုံရွေးဆရာတော်၏ ရှင်းပြချက်အတိုချုပ်မှာ—

ဤသို့ ဋီကာဆရာနှစ်ဦးတို့ ပလ္လင်တော် အမြင့် အစောက် ရှိ
မရှိယူကြသည့် စကားနှစ်ရပ်တွင် ပလ္လင်တော်သည် မမြင့်ဟူ၍
ယူသော **မဏိဒီပဆရာက** ဝိပဿီဘုရားပလ္လင်တော် ငါးဆယ့်သုံး
တောင်ဆိုသောစကားအရ အမြင့်ဖြစ်ခဲ့သော် ထို ပလ္လင်သည်
အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော ဗောဓိပင်ပင်စည်ကို ကျော်လွန်ကာ
ခက်မကြားသို့ဝင်လျက် တည်လေရ၏။ (ပလ္လင်တော်ချည်းပင်
တင့်တယ်နိုင်အံ့လော့။) အတောင်ရှစ်ဆယ်မြင့်သော ဝိပဿီ
ဘုရား ကိုယ်တော်သည် ခဲခဲကပ်ကပ် ကြပ်ကြပ် တည်းတည်း
(ပင်စည်ကို နောက်မှီ မထားရပဲ) ခက်မကိုသာ နောက်မှီထား၍
အကိုင်းကြား၌ (ကြည့်ရှု၍မလျော်) နေတော်မူရသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု
အမြင့်ရှိမှု၌ အပြစ်ကို ဖော်ပြကြံစည်သည်။

ပရိတ်ကြီးဋီကာ ဆရာကမူ—“မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မုန်ညှင်း
ခွံအတွင်း၌ပင်သော်လည်း ပရိက္ခရာရှစ်ပါးတို့နှင့် တကွ ရပ်တော်
မူနိုင်သည်။ ဗုဒ္ဓဝိသယ အစိန္တေယျဖြစ်သည်။ ဝိပဿီမြတ်စွာ
ဘုရား၏ ပလ္လင် ဗောဓိ အရပ်တော်တို့၏ အကိုင်းအရှည်နှင့်စပ်၍
မကြံအပ်သောအရာပင် ဖြစ်သည်” ဟု ယူသည်။

ဆရာနှစ်ဦးတို့၏ ဝါဒနှစ်မျိုးလုံးပင် အထောက်အထားနှင့် ချည်းပင်ဖြစ်၍ နှစ်သက်ရာ မှတ်သားနိုင်သော်လည်း ယုတ္တိရှိရာကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားသော်ကား.....

မဏိဒီပကျမ်းမှာ သက္ကရာဇ် (၇၃၀) ရှစ်ရာသုံးဆယ်ကျော် လောက်မှ ဖြစ်သောကျမ်းဖြစ်သည်။ ပလ္လင်တော်အမြင့် မရှိ ဟူသော စကားသည်လည်း မဏိဒီပ မပေါ်မီ သီဟိုဠ်ကျွန်း ပုဂံ မြင်စိုင်း စစ်ကိုင်း ပန်းယမင်းတို့လက်ထက် ပြုသောကျမ်းတို့က မဆို မလာ။ ဤ မဏိဒီပကျမ်းသစ် ဖြစ်လာမှသာ ဤစကားသစ် ဖြစ်ချေ သောကြောင့်၎င်း၊ တပါးသောကျမ်းတို့က ဤကဲ့သို့ မဆိုချေ သောကြောင့်၎င်း စကားထီးချေသည်။

တကြောင်းမှာလည်း-ဘုရားသခင် အနိမိသဋ္ဌာန၌ နေတော် မူ၍ ခုနစ်ရက် ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်ကိုရှု၍ နေသည့်အရာ၌ ပလ္လင်တော်အမြင့် မရှိဖြစ်ခဲ့သော် မြေ၌ခင်းသော နေရာမျှကိုသာ ရှုရမည့်လက္ခဏာ ရှိချေသည်။

အချို့ ဆရာ တို့ က လည်း-“ပလ္လင်သဒ္ဓါသည် နေရာကိုလည်း ဟော၏၊ အစောက်ရှိသော ပလ္လင်ကိုလည်း ဟော၏၊ ဤအရာ တွင် ပလ္လင်သဒ္ဓါသည် နေရာဟောဖြစ်သည်”ဟူ၍လည်း ဆို၏။ ထိုစကား၌လည်း နေရာဟောမျှသာမှန်သော် “ဗောဓိပလ္လင်” စသည်ဖြင့်သာ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဆိုချေသည်။ “ဗောဓိအာသနေ” စသည်ဖြင့် မဆိုဘူး။ ထိုဆရာတို့စကားအတိုင်းဖြစ်လျှင် ဆိုရ ပေမည်။ ဆိုကားမဆိုခဲ့၊ တပါးသောအရပ်၌ နေတော်မူသော ကာလ (နေရာသာမညကိုရည်၍) “ပညတ္တာသနေ နိသီဒိ၊ ၊ အာသနံ ပညာပေတွာ၊ ၊ အညတရသ္မိံ ရုက္ခမူလေ ပညတ္ထေ အာသနေ နိသီဒိ” စသည်ဖြင့် အာသနသဒ္ဓါဖြင့် လာသော်လည်း ဗောဓိပင်သို့ ရောက်သောကာလ၌ အာသနသဒ္ဓါဖြင့် မလာ၊ ပလ္လင်သဒ္ဓါဖြင့်သာ “ပလ္လင်္ဂ ဗောဓိရုက္ခံ အနိမိသေဟိ အက္ခိဟိ ဩလောကယမာနော သတ္တာဟံ ဝီတိနာမေသိ၊ ၊ ပလ္လင်္ဂဿ စ ဌိတဋ္ဌာနဿ စ အန္တရာ” စသည်ဖြင့် လာရှိသည်၊ ထို့ကြောင့် နေရာသာမည မြေ၌ခင်းလျက်တည်သော လက်

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၀၉

တသစ်မျှပင် မြေမှတက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိသော အာသနမျှသာ မယူသင့်၊ ဤအရာ၌ ပလ္လင်္ကသဒ္ဓါဖြင့် အထူးဆိုသောကြောင့် အရပ်အမြင့် အထူးရှိသော ပလ္လင်ဟု ယူသင့်သည်။

မြက်ခင်းနေရာ သာမန်မျှသာယူချေသော် အကြောင်းပါရမီကို အထူးဆို၍ အကျိုးမရှိလွန်းရာကျသည်၊ ထူးဆန်းလှသော အမြင့် အရပ်ရှိသော ပလ္လင်အထူးဖြစ်၍သာ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်း ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီတော်၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကို ဝိနည်း မဟာဝါအဋ္ဌကထာ၌ “စတ္တာရိ အသင်္ချေ-ယျာနိ ကပ္ပသတသဟဿဉ္စ ဥပစိတာနံ ပါရမီနံ ဗလာမိဂမဋ္ဌာနံ ပလ္လင်္ကဉ္စ ဗောဓိရက္ခဉ္စ” ဟု ဆိုလေသည်။

ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားရပ်ကို စိုက်စိုက်စူးစူး

အထူးမှတ်ရာ၏

သောဘိတဘုရား၊ အနောမဒဿီဘုရား၊ ပဒုမုတ္တရဘုရား၊ ဗုဿဘုရားရှင်တို့၏ ပလ္လင်တော် သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် ပမာဏ ရှိသည်ကို ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ပြထား၏၊ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ပလ္လင်္ကသတ္တာဟ = (ပလ္လင်၌ နေတော်မူသည့် ခုနစ်ရက်) ကို လွန်စေပြီး၍ ပလ္လင်တော်မှ ဆင်းသောကာလ ခြေတော်ကို ချမည်ဟူ၍ လက်ျာခြေတော်ကို ချီကြသည်တွင် မြေကိုခွဲ၍ အရှက်ကြီး အတောင်ကိုးဆယ် ဝတ်ဆံ အတောင် သုံးဆယ် အချက်နားချောင်း တဆယ့်နှစ်တောင် အရိုး တခုတခုလျှင် တဆယ့်နှစ်တောင်စီရှိသော ကြာပဒုမာ ခံလာ ကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓဝင်ခဏ်းနှင့် သုတ် မဟာဝါအဋ္ဌကထာ မဟာနိဒါနသုတ်အဖွင့် မျက်နှာ ၇၉-တို့၌ ပြဆိုထား၏၊ ပလ္လင်တော် အမြင့်အရပ်မရှိလျှင် ပလ္လင်ကုန်မှီ၍ ခံသောကြာက မြင့်သဖြင့် အဆင်မသင့် ဖြစ်ရာသည်။ သုံးဆယ့် ရှစ်တောင်မြင့်သော ပလ္လင်မှ ဆင်းသက်ရာတွင် တဆယ့်နှစ်တောင် ရှိသော ကြာပဒုမာ ခြေတော်အောက်မှာ ခံလာသည်ဟူ၍ ယူမှ သင့်လျော်နိုင်မည်၊ ပလ္လင်တော်အမြင့်မရှိ အပြင်သာရှိသည်ဟု

ယူခဲ့သော် ပလ္လင်ကန်၍ နောက်ပေါက်သောကြာက မြင့်၍ တည်ခဲ့ရကား မလျော်ချေ၊ အမြင့်မရှိ အပြင်သာရှိသည်ဆိုသော အရာကိုလည်း နောက်လာကျမ်းတတ်ဆရာတို့ မနှစ်သက်လွန်း ကုန်၊ မဏိဒီပဆရာမှာ ကျမ်းဂန်တတ်သိသော ဆရာဖြစ်၍သာ ပြစ်ပြစ်ခါခါ မဆိုအားရှိကြချေသည်။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော် (ပလ္လင်တော် အမြင့်အရပ်ရှိ၏ဟူသော ဝါဒသာ သင့်မြတ်ကြောင်း) အကျယ် တဝင့် ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။ (သမန္တစက္ခုဒီပနီ၊ ဒု၊ ၃၁၀-မှစ၍။)

တောင်ခွင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရား၏ အဆုံးအဖြတ်

ဤ“ပလ္လင်တော် အရပ်အမြင့် ရှိ-မရှိ” နှင့်စပ်၍...ဝိသုဒ္ဓသီလာ-စာရ သိရိပဝရ ဓမ္မသေနာပတိ မဟာသံဃရာဇာ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်ကို “**ဂုဠုတ္တဝိနိန္ဒယ**” ကျမ်းမှ ထုတ်နုတ်ပြဆိုဦးအံ့...။

မြတ်စွာဘုရားပလ္လင်တော် တဆယ့်လေးတောင်ဆိုသည့် စကား ရပ်၌ မဏိဒီပကျမ်းကို စီရင်ရေးသားတော်မူသော ရှင်အရိယဝံသ ဆရာ့အလိုအားဖြင့် မြေမှ အမြင့်အစောက်မဟုတ်၊ အကျယ်အပြန့် သာဖြစ်သည်။ ပရိတ်ကြီးဋီကာကို စီရင်ရေးသားတော်မူသော ရှင်တေဇောဒီပ ဆရာ့အလိုအားဖြင့် မြေမှ အစောက်အမြင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု အယူဝါဒ ကွဲပြားလျက်ရှိရာ ထိုဆရာနှစ်ဦးတို့ပင် ကျမ်းပြုဆရာ နှင်နှင်ချည်းဖြစ်ကြ၍ အသီးအသီး ပါဠိအာဂုံတို့ကို နည်းနာနာ ယုတ္တာယုတ္တိ နှိုင်းညှိလျက် ဆိုစွမ်းနိုင်သော ဆရာတို့ နှင်နှင်ချည်း ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် တိုင်းထွာနှိုင်းညှိ ယုတ္တိပုံပြင် အာဂုံဆင်၍ မမြင်ဉာဏ်နု ပုဂ္ဂိုလ်စုကို ယုံမှုယုံကြောင်း ဉာဏ်သစ် လောင်း၍ အပေါင်းများစွာ ယုံကြည်ပါအောင် ကြံဆောင်အား ထုတ်ကြသည်ကို ထိုထိုကျမ်းဂန်တွင် သိမြင်လာရှိသည့်အတိုင်း လိနန္ဒရ စောဒနာ = အတွင်းငုပ် အပြစ်တင်ဖွယ်ဖြင့် တက်၍ ဆင်မြင်ရန် ရှိသည်မှာ...။

ပလ္လင်သည်—

- (၁) ပေါင်ဖြင့် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေခြင်းဟူသော ဦရုဗဒ္ဓါ-
သနပလ္လင်၊
- (၂) ထိုပေါင်ဖြင့် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေရာ အရပ်တည်း
ဟူသော ဌာနပလ္လင်၊
- (၃) နေရာအထူးဖြစ်သော အာသနဝိသေသပလ္လင်—

ဟူ၍ သုံးရပ်ရှိသည်။ ထိုတွင် (၁) ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ ပလ္လင်
ဝေမတ္တကထာ၌ ဌာနပလ္လင်အရကို အနံအပြန်ဟောသည့် ဝိတ္ထတ
သဒ္ဓါနှင့်သာလာသည်။ ကောဏ္ဍညဗုဒ္ဓဝံသမှစ၍ ဘုရားရှင်တို့၏
ပလ္လင်တော်၌ နေတော်မူဟန်ကို ဆိုသည့်အရာများမှာလည်း
အလျား အနံ အပြန်ဟော အာယာမ ဝိတ္ထတသဒ္ဓါတို့နှင့်သာ
လာသည်။

အချို့သောဆရာတို့ကား— “ဗောဓိမဏ္ဍံ အာရုယ ဝုဒ္ဓ-
သဟတ္ထုဗ္ဗေဓေ ဌာနေ တိဏသန္တရံ အတ္ထရိတွာ” ဟူ၍ ခန္ဓဝဂ္ဂ
သံယုတ်အဋ္ဌကထာ ခဇ္ဇနိယဝဂ် ပဉ္စမသုတ်အဖွင့်၊ စတုကင်္ဂုတ္တရ
အဋ္ဌကထာတို့၌ ဥဗ္ဗေဓသဒ္ဓါနှင့် လာသောကြောင့် “ပလ္လင်တော်
သည် အကျယ်အပြန့်မဟုတ်၊ အစောက်အမြင့်သာ” ဟု ပရိတ်ကြီး
ဦကာဆရာ၏ အယူဝါဒသို့လိုက်၍ ပြောဆို ဆုံးဖြတ်ကြကုန်သည်။
ထိုဆရာတို့၏စကားကို ဆင်ခြင်အပ်သည်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း
ဟူမူကား အကယ်၍ ဥဗ္ဗေဓသဒ္ဓါနှင့် ဖွင့်ပြသည်ဖြစ်၍ အစောက်
အမြင့် ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထို “ဝုဒ္ဓသဟတ္ထုဗ္ဗေဓေ ဌာနေ” ဟူသော ပါဠိ၏
နောက်၌ “တိဏသန္တရံ အတ္ထရိတွာ” ဟူသောပါဠိကို အဋ္ဌကထာ
ဆရာ တက်၍ ပြုပြန်သောကြောင့် တဆယ့်လေးတောင် အစောက်
မြင့်အောင် မြက်ကိုခင်း၏ ဟူသော အနိဋ္ဌပသင်္ဂဒေါသ =
မလိုလားအပ်သောအနက်၏ ငြိကပ်မှုအပြစ် ရောက်ခဲ့ရာ၏။ ထိုသို့
လည်း တဆယ့်လေးတောင် အစောက်မြင့်အောင် ခင်းတော်မမူ၊
ထို့ကြောင့် ဤအရာ၌ ဥဗ္ဗေဓသဒ္ဓါသည် မဏိဒီပဆရာတော်
ပြဆိုသည့်အတိုင်း ဝိတ္ထာရ = အနံအပြန်ဟော ယူမှ “တိဏသန္တရံ

အတ္ထရိတွာ”ဟူသော အဋ္ဌကထာ နောက်စကားနှင့် ညီညွတ်ရာ သည်။ ထို့ကြောင့် “တဆယ့်လေးတောင်ပြန်သောအရပ်၌ မြက်ကို ခင်းသည်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ မှတ်ယူဆုံးဖြတ်အပ်သည်။

ဤ၌ မေးဖွယ်ရှိသည်ကား...အကယ်၍ မဏိဒီပဆရာဆုံးဖြတ် သည့်အတိုင်း ပလ္လင်တော်သည် အစောက်အမြင့်မဟုတ်၊ အနံ အပြန့်မျှသာ ဖြစ်ငြားအံ့။ “မာရ်နတ်သားသည် ပလ္လင်ကို အကြောင်းပြု၍ စစ်ကြီးချီတက်လာသည်”ဟူသော စကားသည် အချည်းနှီးဖြစ်ရာသည် မဟုတ်လော၊ (မြက်အခင်း သာမန်မျှသာ ဖြစ်လျှင် မာရ်နတ်သားသည် ပလ္လင်ကို ရယူရန် စစ်ကြီးချီတက်ရန် မလိုဟု ဆိုလိုသည်) ဤသို့ မေးဖွယ်ရှိ၏။

အဖြေကား...ထိုသို့ အချည်းနှီးမဖြစ်၊ စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် တဆယ့်လေးတောင် အပြန့်ကျယ်သော မြက်အခင်း၌သာ ထိုင်နေတော်မူသော်လည်း ဘဝများစွာသံသရာ က ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ် တို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းသော မြင်မြင်သမျှ လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ဆန်းကြယ်လှစွာသော အပရာဇိတပလ္လင်တော်၌ စံနေတော်မူသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြရ သည်။ ထို့ကြောင့် အချည်းနှီး မဖြစ်ဟူ၍ ဖြေဆိုရာ၏။

ဥပမာအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ဖွားတော်မူစ အခါကာလ၌ ဖွားသစ်စဖြစ်သော ဘုရားအလောင်းကို ရှေးဦးစွာ သုဒ္ဓါဝါသ မြဟ္မာကြီးတို့သည် ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ခံကြကုန်၏။ ထို မြဟ္မာကြီးတို့၏လက်မှ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့သည် သစ်နက်ရေဖြင့် ခံကြကုန်၏။ ထိုစတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့၏လက်မှ လူတို့သည် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ပြုအပ်သော ခေါင်းခုသဏ္ဍာန်အခွေဖြင့် ခံကြကုန်၏။ ဘုရား အလောင်းသည် လူတို့၏ လက်မှလွတ်၍ မြေ၌ရပ်တော်မူ၏။ နတ်မြဟ္မာတို့သည် ထီးဖြူစသော မင်းမြှောက်တန်းဆာ ငါးပါး တို့ကို ကိုင်စွဲလျက် ခြံရံကုန်၍ ထီးဖြူ စမရီသားမြီးယပ်တို့ဖြင့် ဆောင်းမိုးပူဇော်ကြကုန်၏။ ဖွားပြီးစ တမုဟုတ်မျှသာရှိသော

ဘုရားအလောင်းတော်သည် မြေ၌ ရပ်တော်မူ၍ အရှေ့အရပ်ကို ကြည့်တော်မူလျှင် ထောင်ပေါင်းများစွာ စကြဝဠာတို့သည် တပြိုင်တည်းကဲ့သို့ (အပိတ်အဆို့ အကွယ်အကာ မရှိ) ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအရပ်၌ နေကုန်သော နတ်မြဟွာအပေါင်းတို့သည် နံ့သာပန်း စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်လျက် “အလောင်းမင်းသား... ဤလောက၌ အလောင်းမင်းသားတို့နှင့် တူသောသူမျှလည်း မရှိ။ လွန်မြတ်သောသူမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရှိအံ့နည်း။ စင်စစ်မရှိသည်သာလျှင်တည်း” ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့ကို ကြည့်တော်မူပြီး၍ ကိုယ်တော်နှင့်တူသောသူကို မြင်တော်မမူသောကြောင့် ‘ဤအရပ်ကား မြတ်သော အရပ်တည်း’ ဟု နှလုံးပိုက်တော်မူပြီးလျှင် မြောက်အရပ်သို့ရှေးရှု ခုနစ်ဖဝါး လှမ်းကြွတော်မူပြီး၍ “အဂ္ဂေါဟမသ္မိ” အစရှိသော မကြောက်မရွံ့ မြတ်သောစကားကို ကြီးဝါးတော်မူ၏ဟု သုတ်မဟာဝါ မဟာပဒါနသုတ်ပါဠိတော် ၎င်းအဖွင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ လာရှိသည်။ (၀)

ဤအရာ၌ ပြဿနာ မေးကြကုန်၏။ မေးပုံကား... ဘုရားအလောင်းတော် မြေ၌ ရပ်တော်မူ၍ မြောက်အရပ်သို့ ရှေးရှု ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် မကြောက်မရွံ့ မြတ်သော စကားကို ကြီးဝါးမြှောက်ဆိုတော်မူသောအခါ မြေပြင်ခရီးဖြင့်ပင် ကြွသွားတော်မူသလော၊ သို့မဟုတ် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူသလော။ ထင်သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသလော၊ သို့မဟုတ် မထင်သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသလော။ အဝတ်မစည်း အချည်းဆည်းဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသလော၊ သို့မဟုတ် တန်းဆာဆင်၍ ကြွသွားတော်မူသလော။ ပျိုမျစ် နုနယ် သူငယ်ပင်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသလော၊ သို့မဟုတ် အရွယ် ရောက်ပြီး လူကြီး ဖြစ်၍ပင် ကြွသွားတော်မူသလော။ (အကယ်၍) ထို မွေးဖွားစအခါ အရွယ်ရောက်ပြီး လူကြီးဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူလျှင် နောက်အခါလည်း ကြွသွားတော်မူစဉ်က ကဲ့သို့ လူကြီးပင်ဖြစ်၍ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် တဖန် သူငယ်ပြန်၍ ဖြစ်သလောဟု မေးကြကုန်၏။ (ဤပြဿနာ ပေါ်ခဲ့ဘူးသည်။)

သီဟိုဠ်ကျွန်း လောဟပါသာဒအောက်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဤပြဿနာကို တိပိဋကစူဠာဘယမထေရ်သည် (ပ) ဤသို့ ဖြေကြားတော်မူ၏။ ဖြေကြားပုံကား...ဘုရား အလောင်း ဖြစ် တော်မူသော ယောက်ျားမြတ်သည် မြေပြင်ခရီးဖြင့်ပင် ကြွသွား တော်မူ၏။ လူများအပေါင်းအားမူ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွား တော်မူသကဲ့သို့ထင်မှတ်ကြရ၏။ဘုရားအလောင်းသည် ထင်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူ၏။ ယူများအပေါင်းအားမူ မထင်သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသကဲ့သို့ ထင်မှတ် ကြရ၏။ဘုရားအလောင်းသည် ပကတိ မိမွေးတိုင်း အဝတ်မစည်း အချည်းဆည်းဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူ၏။ လူများအပေါင်းအားမူ တန်းဆာဆင်၍ ကြွသွားတော်မူသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြရ၏။ ဘုရား အလောင်းသည် ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ပင် ကြွသွားတော် မူ၏။လူများအပေါင်းအားမူ တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် တင့်တယ် သော လူကြီးဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြရ၏။ ကြွသွားပြီးနောက်၌ကား အလောင်းတော်၏အဖို့မှာ ကြွသွား စဉ်ကလည်း သူငယ်၊ ကြွသွားပြီးနောက်အခါ၌လည်း သူငယ်ပင် ဖြစ်၏။ လူများအပေါင်းအားမူ ကြွသွားစဉ်က တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ် တင့်တယ်သောလူကြီး ကြွသွားပြီးမှ သူငယ်ဟု ထင်မှတ် ကြရ၏ဟူ၍ ဖြေကြားတော်မူ၏။

ဤအဖြေကို ကြားသိရသောအခါ များစွာသော ပရိသတ် အပေါင်းသည် “အချင်းတို့...တိပိဋကစူဠာဘယ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဖြေကြားတော်မူသကဲ့သို့ ပြဿနာကို ဖြေကြားတော်မူပေ၏”ဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြ လေသည်ဟူ၍ သုတ်မဟာဝါမဟာပဒါနသုတ်အဖွင့် အဋ္ဌကထာ ၌ လာရှိသည်။

ဤ “ပုလ္လင်တော်သည် အစောက်အမြင့်ဖြစ်သည်၊ အကျယ် အပြန့်ဖြစ်သည်”ဟု ဝိဝါဒဖြစ်ပွားရာ၌လည်း ဘုရားအလောင်း မြောက်သို့ ခုနစ်ဖဝါး လှမ်းကြွသွားရာ၌ တိပိဋကစူဠာဘယ မထေရ် ဖြေကြားတော်မူသကဲ့သို့ပင် “မြတ်စွာဘုရား ပုလ္လင်တော်

ရှစ်ပါး]

(နောက်ဆက်တွဲ)

၅၉၅

သည် အစောက်အမြင့် မဟုတ်၊ အကျယ်အပြန့်မျှသာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘဝများစွာ သံသရာက ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူ အပ်သော ပါရမီကောင်းမှု ကုသိုလ် အဆောက်အဦတို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းသော လူနတ်မြဟွာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့် ဆန်းကြယ်သော အပရာဇိတရွှေပလ္လင် အမြင့် အမောက် ပေါက်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌ စံနေတော် မူသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြရသည်” ဟု ယုတ္တိလက္ခဏာဟာရနည်း အားဖြင့် ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်းကို ကေနိယံမှားမဲ့ မှတ်ယူအပ်၏။

ဤကား တောင်ခွင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရား၏ အဆုံး အဖြတ်တည်း။ (ဂုဠတ္ထဝိနိစ္ဆယကျမ်း ပဌမအုပ် မျက်နှာ ၄၄-မှ။)

ဤသို့လျှင် နှစ်ကျိပ်ငါးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ မကုထူးခြား ကွဲလွဲချက်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဝေမတ္တတရားတို့ကို သိမှတ်ရ၏။ ဤဝေမတ္တတရား ရှစ်ပါးနှင့်စပ်၍ ဓမ္မရာသီပျို့ ပိုဒ်ရေး-၂၆။ (၃) သဘာဝခဏ်း၌ ဤ ဆိုလတ္တံ့သောအတိုင်း စပ်ဆိုထား သည်—

အသင်္ချေယျ၊ ကပ်ဝိသဉ္ဇ၊ ဓမ္မပါရမီ၊ ပေါင်းစည်းည်၍၊
ပွင့်ဆီတိုင်လစ်၊ ဘုရားဖြစ်က၊ အလှစ်ပြည့်စုံ၊ ကျေးဇူး
ပိုသား၊ သုံးတုံသနင်း၊ တရားမင်းတို့၊ ပြားခြင်းဟူသည်၊
အင်ရှစ်မည်တွင်၊ ရင်းတည်စဖော်၊ အမျိုးတော်ကား၊
မြတ်ကျော်အစစ်၊ ဧကရာဇ်နှင့်၊ နွယ်မြစ်သန်လှ၊ မြာဟူဏာဟု၊
တွင်ထမည်ရိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၌၊ ကျော်ဟိုးလူ့ရွာ၊ မြတ်ရာ
ရာလျှင်၊ ရံခါဖြစ်မြဲ၊ ထူးကြကွဲ၏။ (ကုလဝေမတ္တ)

မစွဲမညံ၊ အလျှံဟပြောင်၊ ကိုယ်တော်ရောင်ကား၊
အတောင်အတာ၊ ယူဇနာထိ၊ မျှသာထွန်းသည်၊ တူရည်
မရှိ၊ ထူးကြဘိ၏။ (ရသ္မိဝေမတ္တ)

ထိုပြီသက်တော်၊ နေခြင်းသော်လည်း၊ မှတ်ရော်
ထင်ထင်၊ သည်မျှလျှင်ဟု၊ မြဲပင်မဲ့ဘူး၊ ယွင်းကြထူး၏။
(အာယုဝေမတ္တ)

မဖြိုး မသွယ်၊ မငယ် မကွ၊ မလျ မဆူ၊ ကိုယ်တော်
မူလည်း၊ မတူကြခြား၊ နိမ့်မြင့်ပြား၏။ (ပမာဏဝေမတ္တ)

ထသွားစွန့်ခွါ၊ တောထွက်ခါဌ၊ ယာဉ်သာမြင်းဆင်၊
ရုထားလျင်နှင့်၊ ထမ်းစင်သံလျင်း၊ စံခြင်းအသီး၊ ယာဉ်ထူး
စီး၏။ (ယာနဝေမတ္တ)

ကျင့်ကြီးခဲလှ၊ ဒုက္ကရစရိယာ၊ ရက်သာ လ နှစ်၊ အထူး
ဖြစ်၏။ (ပဓာနဝေမတ္တ)

သနစ်ဆန်းကြယ်၊ လျှပ်စစ်နွယ်သို့၊ အံ့ဖွယ်ဖြိုးမောက်၊
မြေကပေါက်သား၊ အစောက်မိုးမျှော်၊ ပလ္လင်ကျော်
လည်း၊ ရပ်တော်လျောက်ပတ်၊ ညီညွတ်စွာဘိ၊ နိမ့်မြင့်ရှိ၏။
(ပလ္လင်ဝေမတ္တ)

ဗောဓိမည်ပင်၊ ပွင့်ကြောင်းထင်သား၊ သစ်ပင်မျှားမင်း၊
ထူးသောခြင်းနှင့်၊ မယွင်းညီတုံ၊ ရှစ်ပါးစုံ၏။ (ဗောဓိ-
ဝေမတ္တ)

ဤတွင်ရှေ့ကား မဟာဗုဒ္ဓဝင် ပဌမတွဲတည်း။

